地书之主

拂衣远去◎著

起点中文网

Mục lục

Chương 0: Rốt Cục Chưng Bài, Cầu Đặt Trước, Cầu Phiếu, Cầu Ủng Hộ
Chương 0.1 : Hoàn Thành Cảm Nghĩ
Chương 0.2 : Có Mấy Lời Muốn Nói
Chương 1: Củi Cháy Lửa Truyền
Chương 2: Lần Này Đi Trường An
Chương 3: Nguyện Thiên Hạ Thái Bình
Chương 4: Cầu Sống Hiểm Tại Giết Hổ
Chương 5: Miếu Ngộ
Chương 6: Sát Nhân Thì Làm Sao Hỏi Nghĩa
Chương 7: Ta Định Đoạt
Chương 8: Dư Nghiệt
Chương 9: Định Cư Không Dễ
Chương 10: Da Hổ (Thượng)
Chương 11: Da Hổ (Trung)
Chương 12: Da Hổ (Hạ)
Chương 13: Hứa Môn
Chương 14: Sinh Tử Nhất Niệm
Chương 15: Vương Triêu Nghĩa
Chương 16: Lần Đầu Gặp
Chương 17: Quan Trung Thư Viện
Chương 18: Phân Cân Thác Cốt Thủ
Chương 19: Võ Đạo
Chương 20: Nhập Môn
Chương 21: Khổ Tu
Chương 22: Vũng Nước Đục
Chương 23: Sinh Tử
Chương 24: Hủy Thi Diệt Tích
Chương 25: Ba Khỏa Cây Đào
Chương 26: Ký Ức Người Mất
Chương 27: Dị Biến Liên Tục
Chương 28: Ngoại Gia
Chương 29: Mầm Họa
Chương 30: Vạn Vô Trung Nhất
Chương 31: Sợ Bóng Sợ Gió
Chương 32: Là Ai
Chương 33: Đến Tột Cùng Là Ai
Chương 34: Hiện Thân
Chương 35+1 Đường Tuyến
Chương 36: Dạ Hành
Chương 37: Hôi Phi Yên Diệt
Chương 38: Giết Chóc
Chương 39: Động Thiên Phúc Địa
Chương 40: Thông U Thạch
Chương 41: Lại Đến
Chương 42: Hàn Đường

Chương 43: Thạch Vạn Nhận
Chương 44+300 Năm Trước
Chương 45: Một Bó Tóc Xanh
Chương 46: U Minh Hành Trình
Chương 47: Quỷ Dị Thi Thể
Chương 48: Truyền Thư
Chương 49: Đào Mệnh
Chương 50: Tới Thăm
Chương 51: Cơ Hội Giết Ta
Chương 52: Đáp Lễ
Chương 53: Mưu Tính
Chương 54: Cơ Hội
Chương 55: Khảo Nghiệm
Chương 56: Ngoài Ý Muốn Tin Tức
Chương 57: Lên Núi
Chương 58: Tù Cư
Chương 59: Đạo Nhân
Chương 60: Trở Về
Chương 61: Thăm Dò
Chương 62: Hoang Thành
Chương 63: Đạo Binh
Chương 64: Diệt Môn
Chương 65: Hủy Diệt
Chương 66: Thu Hoạch
Chương 67: Công Thành
Chương 68: Tiết Lộ
Chương 69: Thu Đồ
Chương 70: Hoa Sơn Đạo Môn
Chương 71: Long Ngâm Thiết Bố Sam
Chương 72: Toàn Chân Nhất Mạch
Chương 73: Đông Săn
Chương 74: Hứa Viên
Chương 75: Học Tiễn
Chương 76: Khiêu Khích
Chương 77: Chiến Đấu Trong Nháy Mắt
Chương 78: Gặpmặt Không Quen Biết
Chương 79: Ung Vương Thế Tử
Chương 80: Uy Hiếp
Chương 81: Chuyện Cười
Chương 82: Một Tiếng Cười Nhẹ Vương Hầu
Chương 83: Ngoài Ý Muốn Gặp Mặt
Chương 84: Đột Kích
Chương 85: Sát Sinh Đao
Chương 86: Phù Triện
Chương 87: Cương Thi
Chương 88: Xuất Thủ
Chương 89: Tốc Chiến Tốc Thắng
Chương 90: Trảm Thảo Trừ Căn
Chương 91: Chặt Đầu Cơm
Chương 92: Mục Tiêu Mới

Chương 93: Thiết Hạc Quán
Chương 94: Thăm Dò
Chương 95: Đan Hoàn
Chương 96: Nhất Quy Nhân
Chương 97: Hội Dương Tự
Chương 98: Bạch Y Tăng
Chương 99: Muốn Chết
Chương 100: Lục Đại Đạo Thống
Chương 101: U Minh Hiển Hóa
Chương 102: Lần Nữa Thăm Dò
Chương 103: Bạch Cốt
Chương 104: Huyền Trang
Chương 105: Cao Dương Công Chúa
Chương 106: Phá Giới
Chương 107: Khuyên Giải
Chương 108: Thế Giới Điên Rồi
Chương 109: Chém Ngang Lưng
Chương 110: Câu Đố
Chương 111: Ngoại Gia Đỉnh Phong
Chương 112: Tu Luyện
Chương 113: Đột Phá
Chương 114: Mời
Chương 115: Tiệc Rượu
Chương 116: Trở Mặt
Chương 117: Phá Vây
Chương 118: Rời Đi
Chương 119: Đuổi Trốn
Chương 120: Bỏ Mạng
Chương 121: Sinh Cơ Chỗ
Chương 122: VũNg NướC ĐụC
Chương 123: Mò Cá
Chương 124: Tuyệt Xử
Chương 125: Phùng Sinh
Chương 126: Trở Về Đến Này
Chương 127: Bái Phỏng
Chương 128: Thu Phủ
Chương 129: Mạch Nước Ngầm
Chương 130: Nội Gia
Chương 131: Tỷ Thí
Chương 132: Nhẹ Thắng
Chương 133: Nhập Môn
Chương 134: Khảo Nghiệm
Chương 135: Huyền Đức Động Thiên
Chương 136: Ngăn Cản
Chương 137: Triệu Tập
Chương 138: Linh Tửu Cùng Dị Quả
Chương 139: Đăng Môn
Chương 140: Giải Thích Khó Hiểu
Chương 141: Ước Định
Chương 142: Tụ Tập

Chương 143: Bí Ẩn
Chương 144: Tiến Vào
Chương 145: Bắt Đầu
Chương 146: Gặp Địch
Chương 147: Chiến Mãng
Chương 148: Chém Giết
Chương 149: Tụ Hợp
Chương 150: Trộm Đào
Chương 151: Hố Sâu
Chương 152: Dã Hồ Cốc
Chương 153: Bắt Cáo
Chương 154: Đánh Đêm
Chương 155: Mỗi Người Một Vẻ (Thượng)
Chương 156: Mỗi Người Một Vẻ (Trung)
Chương 157: Mỗi Người Một Vẻ (Hạ)
Chương 158: Xung Đột
Chương 159: Phân Biệt
Chương 160: Tao Ngộ
Chương 161: Mau Giết
Chương 162: Kim Giáp Võ Tướng
Chương 163: Dao Quang Lâu
Chương 164: Lựa Chọn
Chương 165: Tương Liễu Cung
Chương 166: Phạn Âm Thiền Xướng
Chương 167: Phản Sát
Chương 168: Phi Kiếm Cùng Thần Bài
Chương 169: Đạo Tâm
Chương 170: Ngũ Quỷ Bàn Vận Pháp
Chương 171: Tham Lang Huyết
Chương 172: Phong Quyển Tàn Vân
Chương 173: Bí Bảo
Chương 174: Trong Nháy Mắt Thắng Bại
Chương 175: Chân Đạo Nhân
Chương 176: Kế Diệt
Chương 177: Quyết Thắng
Chương 178: Truy Đuổi
Chương 179: Sinh Tử
Chương 180: Tin Tức
Chương 181: Ban Thưởng
Chương 182: Cái Tát
Chương 183: Yết Kiến
Chương 184: Mua 1 Tặng 1
Chương 185: Ngự Khí
Chương 186: Công Pháp
Chương 187: Ban Thưởng
Chương 188: Thân Phận
Chương 189: Trở Lại Trường An
Chương 190: Ta Nguyện Ý
Chương 191: Gặp Lại
Chương 192: Nhiệm Vụ

Chương 193: Long Huyết
Chương 194: Dị Biến
Chương 195: Thôn Phệ
Chương 196: Đột Kích
Chương 197: Kinh Sợ Thối Lui
Chương 198: Bạch Ngọc Kinh
Chương 199: Vô Hạn Thế Giới (Chương Cuối)

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 0: Rốt Cục Chưng Bài, Cầu Đặt Trước, Cầu Phiếu, Cầu Ủng Hộ

Kinh lịch hơn phân nửa năm chịu khổ, quyển sách này rốt cục chưng bài, thành thật mà nói, thật rất không dễ dàng

Quyển sách này sáng tác lịch trình, so trước đó viết qua hai quyển, phức tạp rất nhiều, trong lúc đó gặp được rất nhiều chuyện, có trong nhà, có công việc bên trên, mỗi một lần đều đối người của ta sản xuất sinh ảnh hưởng rất lớn, vượt qua những này rất không dễ dàng.

Có thể đi đến hôm nay, có thể thuận lợi chưng bày, không có các độc giả hết sức ủng hộ, không có người thân quan hệ trợ giúp, không có biên tập Bắc Hà đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cơ hồ là không thể nào.

Nhiều không nói, cầu đặt trước, cầu phiếu, cầu ủng hộ.

Độc giả chú ý là quyển sách này mạch sống, cũng là ta cái này bị vùi dập giữa chợ viết lách lớn nhất an ủi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 0.1 : Hoàn Thành Cảm Nghĩ

Hoàn thành cảm nghĩ

Đây đã là ta đánh xuống cái thứ ba "Toàn văn xong", cũng là rất bất đắc dĩ một cái.

Đối với quyển sách này, ta từng ôm lấy rất lớn chờ mong, bởi vì cùng trước hai quyển so sánh, thời gian chuẩn bị dài nhất, tốn hao tâm huyết nhiều nhất.

Hiện thực lại dạy ta làm người, thành tích rối tinh rối mù, đả kích thực tế quá lớn.

Cứng rắn muốn viết lời nói, cũng có thể lại tiếp tục viết, thế nhưng là ta không biết độc giả là cảm giác gì, nhưng ta đã nhạt như nước ốc, mỗi ngày kiên trì gõ chữ, đã biến thành một loại nung nấu.

Tiếp tục tiếp tục viết, có lẽ sẽ từ trên căn bản, đánh mất sáng tác nhiệt tình.

Tốt a, cứ như vậy kết thúc, ta hiểu rõ rất nhiều hố không có lấp, cũng biết rất nhiều tình tiết không có triển khai, điểm này rất xin lỗi.

Nếu như... Ta là nói nếu như...

Nếu có một ngày, ta có thể không vì năm đấu gạo khom lưng, có thể tùy tiện làm mình thích việc làm, ta sẽ tiếp tục giấc mộng này, để Triệu Phất Y tiếp tục đi tới đích, mang bọn ta đi đến cố sự này.

Tạ ơn một mực theo giúp ta đi đến nơi này độc giả, thật sự quá cảm tạ các ngươi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 0.2 : Có Mấy Lời Muốn Nói

Có mấy lời muốn nói

Từ ngày 18 tháng 3, truyền lên chương thứ nhất: Đến nay, đã hơn ba tháng, lên khung đến nay cũng đã hơn một tháng.

Hiện tại, ở chỗ này muốn cho mọi người xin lỗi nói một câu, bởi vì đủ loại nguyên nhân, quyển sách liền muốn trọn bộ rồi.

Dựa theo mở sách trước kế hoạch , dựa theo nội dung tiết tấu, vốn không ứng sớm như vậy hoàn thành.

Đáng tiếc. . . Người luôn luôn muốn ăn cơm, quyển sách này thành tích, không nói cũng được.

Đối với ủng hộ ta đến bây giờ bằng hữu, thật sự rất xin lỗi.

Chỉ là từ ta bắt đầu viết sách đến nay, chưa bao giờ giống quyển sách này viết như vậy khó khăn qua, hao phí tâm huyết, đầy cõi lòng kỳ vọng, cùng cuối cùng thành tích, hoàn toàn. . . .

Không nói những cái khác, chỉ có thể nói rất xin lỗi.

Liên quan tới tiếp theo quyển sách, ta tạm thời vẫn không có xác định, có thể sẽ suy nghĩ một đoạn thời gian đi.

Chư vị, thật có lỗi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 1: Củi Cháy Lửa Truyền

Hoàng hôn.

Ánh tà dương đỏ quạch như máu.

Ánh nắng chiều rơi vào "Tế Thế Đường" trước cửa màu đen bảng hiệu bên trên, phát ra màu đỏ sậm quang trạch, phảng phất lồng lên một tầng nồng đậm huyết khí.

"Đương quy một tiền, bạch thược nửa tiền, Địa môn ba tiền, thiên môn đông nửa tiền, lấy nước sôi pha uống, ba ngày sau liền có thể thấy hiệu quả."

Triệu Phất Y ngồi ở trong quầy, ngồi đối diện một cái sắc mặt vàng như nến bệnh nhân, một phen vọng văn vấn thiết về sau, vung bút viết xuống một bộ phương thuốc.

Động tác nhanh nhẹn hỏa kế đã chờ từ sớm ở sau lưng, lúc này chiếu phương bốc thuốc, hai ba lần cân xong dược liệu, bao ở tê dại trong gói giấy, đưa cho quầy hàng phía ngoài bệnh nhân.

Bệnh nhân tiếp nhận gói thuốc, không nói thêm gì, ném ra một điểm bạc vụn, chắp tay, thất tha thất thểu quay người rời đi.

"Công tử, gần nhất làm ăn khá khẩm, kiếm lời không ít bạc , chờ lão gia trở về, nhìn thấy cảnh tượng này, còn không biết cao hứng biết bao nhiêu!"

Đợi đến bệnh nhân đi xa, hỏa kế nắm lên bạc vụn, ước lượng, mặt mày hớn hở nói.

"Đây cũng không phải là điềm tốt gì."

Triệu Phất Y lắc đầu, hai đầu lông mày nổi lên một vệt sầu lo.

Gần nửa năm qua, thời tiết khô ráo, hạn hán đã lâu không mưa, khí hậu càng ngày càng quái, dịch bệnh truyền bá cũng càng thêm tràn lan, trong thành ngoài thành rất nhiều nhân sinh chưa từng thấy qua quái bệnh, lẫn nhau ở giữa sẽ còn truyền nhiễm, đây đã là ôn dịch điềm báo.

Khô hạn không mưa, tận lực bồi tiếp lương thực mất mùa, nạn đói nổi lên bốn phía, lại thêm ôn dịch truyền nhiễm, dù cho lấy hắn nông cạn lịch sử bản lĩnh, cũng biết đây cũng không phải là đùa giỡn, hơi không cẩn thận, chính là một trận dân biến, chỉ sợ muốn chết không ít người.

Nếu là triều chính thanh minh, quan viên đắc lực, chẩn tai kịp thời vẫn còn có cơ hội cứu vãn, thế nhưng là Đại Ngụy vương hướng lập quốc hơn ba trăm năm, trải qua hai mươi bốn đế, mấy trăm năm tệ nạn kéo dài lâu ngày xuống tới, sớm đã đi vào vương triều thời kì cuối, mắt chỗ cùng, quan tham lại trượt, hết thảy đều chỉ chú ý hút máu, cái kia còn có cái gì vì dân vì nước chính thần.

"Chẳng lẽ đời này cần trải qua một lần loạn thế hay sao?"

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, lần nữa lắc đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ, làm một người xuyên việt, hắn tới quả thật có chút không phải lúc.

Mười sáu năm trước, hắn xuyên qua đến phương thế giới này, thành một gào khóc đòi ăn hài nhi, ăn cơm uống nước đều muốn người cho, đợi đến hơn mười năm về sau, rốt cục trưởng thành, muốn làm ra một phen sự nghiệp, lại phát hiện thế sự gian nan.

Mới đầu, muốn đi khoa cử con đường, lại phát hiện khoa trường không phải dùng văn chương nói chuyện, là dùng bạc nói chuyện, cũng không đủ bạc , mặc ngươi có lý đỗ chi tài, cũng chỉ có thể làm một thi rớt thư sinh. Về sau, nghĩ dựa vào kiếp trước học qua khoa học tri thức, phát minh ít đồ, lại phát hiện thế giới

này kỹ thuật thủ đoạn quá thấp, hết thảy toàn bằng thủ công súc vật kéo, ngay cả cái đinh ốc đều không tạo được.

Văn khoa không thành, khoa học tự nhiên vấp phải trắc trở, nếu như không phải sau khi xuyên việt gia đình này, tổ truyền một gian y quán, có một tay trị bệnh cứu người bản sự, chỉ sợ ngay cả sống tạm cũng khó khăn.

Vì đây là một miếng cơm ăn, hắn cũng không có đi nơi khác, một mực tại y quán pha trộn, đau khổ nghiên tập y thuật.

Duy nhất có thể để cho hắn cảm thấy vui mừng là, trong nhà không có người nào, chỉ có hai cha con cái, cũng liền không có gì cẩu thí xúi quẩy trong gia tộc đấu, lại thêm cái này tiện nghi lão cha, quanh năm suốt tháng đều tại ngoại địa làm dược tài sinh ý, ngoại trừ cuối năm trở về một chuyến, cùng một chỗ tết nhất, bình thường xưa nay không xuất hiện, để hắn bên tai thanh tịnh, tự do tự tại.

. . .

"Thiếu gia!"

Ngay tại Triệu Phất Y vì thế đạo này lo lắng thời điểm, một cái tóc nâu trắng lão giả chậm rãi từ đầu đường đi tới, tốn sức rảo bước tiến lên y quán đại môn.

"Trung bá đến rồi!"

Triệu Phất Y liền vội vàng đứng lên hành lễ.

Lão giả tên là Triệu Trung, là trong nhà lão bộc, đã hơn bảy mươi tuổi, một bộ tuổi già sức yếu bộ dáng, thời gian trước không tri ngộ bên trên chuyện gì, đoạn mất một đầu cánh tay, chỉ còn một đầu cánh tay còn có thể dùng, càng lộ vẻ lão hủ, đừng nói là làm việc, liền ngay cả chiếu cố chính mình cũng khó khăn.

Bất quá, Triệu Trung ở Triệu gia đã hai đời, Triệu Phất Y cũng là hắn từ nhỏ nhìn xem lớn lên, thậm chí Triệu Phất Y một thân y thuật, hơn phân nửa cũng là

cùng Triệu Trung học.

Bởi vậy, Triệu Phất Y chưa từng coi Triệu Trung là hạ nhân đối đãi, luôn luôn coi là trưởng bối, kêu một tiếng Trung bá.

"Khụ khụ, lão gia trở về, muốn phải gặp ngươi."

Trung bá trùng điệp ho khan hai tiếng.

"Làm sao bây giờ trở về tới?"

Triệu Phất Y cảm thấy kỳ quái, đây là hoàn toàn không phù hợp tiện nghi lão cha thói quen.

"Lão gia sốt ruột gặp ngươi, chúng ta đi nhanh đi."

Triệu Trung không có giải thích, trên khuôn mặt già nua biểu lộ cứng ngắc, chỉ là không chỗ ở thúc Triệu Phất Y đi mau.

"Tốt a."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

Hắn biết Triệu Trung kiệm lời ít nói, rất ít nói thêm lời thừa thãi, cũng không có suy nghĩ nhiều, hướng hỏa kế bàn giao vài câu, quay người đi ra quầy hàng.

. . .

Tế Thế Đường mở ở Hán Trung trong thành, Triệu gia lão trạch lại không ở chỗ này chỗ.

Hán Trung ngoài thành, phía Nam mười dặm, có một chỗ cổ trấn, tên là Phất Liễu Trấn, Triệu gia lão trạch ngay tại toà này cổ trấn bên trên.

Mười dặm đường trình, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Hơn nửa canh giờ về sau, hai người trở lại Triệu gia lão trạch, Triệu Trung gọi mở cửa sân, ở phía trước dẫn đường, một đường hướng hậu viện đi đến.

Triệu Phất Y đi theo hắn, cùng đi đến hậu viện một gian cửa phòng ngủ trước.

Lại tới đây, Triệu Trung tự giác để ở một bên, dùng tay làm dấu mời, ra hiệu Triệu Phất Y một mình đi vào.

Kít a. . .

Đẩy ra cửa phòng.

Mùi máu tanh tưởi lập tức đập vào mặt, Triệu Phất Y không khỏi giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, sau đó thấy được một thế này tiện nghi lão cha Triệu Khách.

Bằng tâm mà nói, Triệu Khách ngoại hình coi như không tệ, mày kiếm mắt sáng, tóc mai như đao cắt, khuôn mặt cùng Triệu Phất Y giống nhau đến mấy phần, nhưng lại thêm ra mấy phần tang thương cùng không bị trói buộc, niên kỷ ở chừng bốn mươi tuổi, luôn luôn mang theo một bộ thành thạo điêu luyện tiếu dung, chính là nam tử trung niên giàu nhất mị lực bộ dáng.

Cũng bởi vậy, Triệu Phất Y từng âm thầm phỏng đoán, Triệu Khách có phải hay không ở nơi khác nuôi bên ngoài trạch, lúc này mới quanh năm suốt tháng đều không trở lại.

Hiện tại Triệu Khách, lại có vẻ quá mức chật vật, hoàn toàn không có ngày xưa thoải mái, một thân trường sam màu trắng tràn đầy vết máu, cùng đục ngầu nước bùn xen lẫn trong cùng một chỗ, khô cạn về sau, kết thành màu nâu xám vảy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bờ môi không có một chút huyết sắc, nghiêng dựa vào trên ghế bành, miễn cưỡng lấy cùi chỏ chống đỡ cái ghế lan can, lúc này mới không có ngã xuống.

Cả người trạng thái cực kém, nhìn đã ngày giờ không nhiều, chỉ có một đôi mắt hết sức sáng tỏ, lộ ra chưa hề hiển lộ phong mang.

"Cha, chuyện gì xảy ra?"

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, nhanh chân hướng Triệu Khách đi đến.

Mặc dù bởi vì xuyên qua nguyên nhân, giữa hai người không tính là thuần túy phụ tử, nhưng dù sao còn có dưỡng dục chi ân, nhìn thấy hắn bộ dáng này, Triệu Phất Y phản ứng đầu tiên vẫn là lo lắng cùng khổ sở.

"Không cần nhìn, ta thụ thương quá nặng, đã sống không được bao lâu."

Triệu Khách giơ tay lên một cái, ngăn trở Triệu Phất Y hành động: "Ngươi cũng không cần thương tâm, đời ta đã sống đủ rồi, không có gì tiếc nuối, đáng tiếc duy nhất chính là, vốn cho là có thể bảo vệ được ngươi, để ngươi vô tai vô nạn vượt qua một thế này, không nghĩ tới lại đi ở ngươi phía trước."

Thanh âm của hắn không có bi thương, chỉ có không nói ra được cô đơn.

"Ừm?"

Triệu Phất Y dưới chân dừng một chút, chợt phát hiện Triệu Khách mang đến cho hắn một cảm giác cùng dĩ vãng hoàn toàn khác biệt, thậm chí có chút lạ lẫm, thật giống như biến thành người khác.

"Ha ha, nói như vậy ngươi khả năng không biết rõ, bất quá. . ."

Triệu Khách nhẹ nhàng cười cười, tay phải chống đỡ lan can, miễn cưỡng ngồi dậy, đưa tay trái ra, hướng đối diện bệ cửa sổ vẫy vẫy tay.

Trên bệ cửa sổ một chậu nguyệt quý, lập tức huyền không hiện lên, lắc lắc ung dung thổi qua xa hơn hai trượng, rơi vào trước người hắn trên một cái bàn bát tiên, liền giống bị một bàn tay vô hình nâng, đón lấy, phía trên hơn mười nụ hoa, bỗng nhiên cùng một chỗ nở rộ, trong nháy mắt, muôn hồng nghìn tía.

"Cái này. . . Là chuyện gì xảy ra?"

Triệu Phất Y con ngươi co rụt lại, biểu hiện trên mặt chớp mắt ngưng trệ.

"Phất Y, ngươi thấy được, thế giới này phức tạp hơn ngươi tưởng rất nhiều nhiều lắm, mười trượng hồng trần bên ngoài, có một cái thần bí khó lường, hung hiểm dị thường tu hành giới, có một đám cùng thiên địa liều mạng người tu hành. Ta chính là người tu hành, chỉ là tu hành giới quá mức tàn khốc, vốn không muốn làm cho ngươi tiếp xúc, bất quá, ta phải chết, không có cách nào lại bảo vệ ngươi, thế đạo này lại không quá bình, không thể không đem những này nói cho ngươi."

Triệu Khách trầm thấp thanh âm, từng chút từng chút xé mở bao phủ ở cái thế giới này mạng che mặt.

Triệu Phất Y trong đầu đã loạn thành một bầy nha, mười mấy năm qua với cái thế giới này nhận biết, tại thời khắc này bị hoàn toàn nghiền nát.

"Đương nhiên. . ."

Triệu Khách lời nói xoay chuyển, trên mặt hốt nhiên nhưng lộ ra một loại kỳ quái tiếu dung: "Ngươi sinh ra túc tuệ, trời sinh liền biết rất nhiều chuyện, coi như không có ta, cũng có thể chiếu cố tốt chính mình."

"Ngươi biết?"

Triệu Phất Y sợ hãi cả kinh.

Hắn là người xuyên việt chuyện này, một mực giấu diếm gắt gao, chưa từng nói cho bất luận kẻ nào, không nghĩ tới Triệu Khách thế mà đã nhìn ra mánh khóe, nhưng xưa nay không điểm phá, cũng không biết tồn tâm tư gì.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của hắn không khỏi lộ ra mấy phần cảnh giác.

"Chớ khẩn trương, sinh ra túc tuệ loại chuyện này mặc dù hiếm thấy, nhưng

cũng không phải là không có, phật môn cao tăng phần lớn đều có cái này kinh lịch, không đáng ngạc nhiên, ta mặc kệ ngươi kiếp trước là người nào, nhưng vô luận nói như thế nào, ngươi kiếp này đều là nhi tử ta, trên thân đều chảy máu của ta, điểm này dù ai cũng không cách nào phủ nhận."

Triệu Khách không nhanh không chậm nói.

Triệu Phất Y không có lên tiếng, đầu óc phi tốc xoay tròn, cẩn thận suy nghĩ Triệu Khách mỗi một câu nói, ý đồ lý giải hắn ý đồ chân chính.

"Nói quá nhiều, cũng vô dụng, ngươi bây giờ chỉ cần biết rằng một sự kiện, bởi vì ngẫu nhiên được một bức họa, ta bị người đuổi giết, thân chịu trọng thương, mắt thấy phải chết, chỗ môn phái cũng bị diệt, tiếp xuống, còn sẽ có người tìm kiếm bức họa này, cho nên, ta hết lần này tới lần khác không cho bọn hắn như ý, quyết định đem họa cho ngươi, một người chết ở chỗ này, đoạn mất những người này manh mối."

"Về phần ta ở tu hành giới thân phận, lại là bị người nào giết, những này ngươi bây giờ chưa cần thiết phải biết, lấy lực lượng của ngươi bây giờ, biết đến càng nhiều, chết khả năng càng lớn, biết đến càng ít, ngược lại càng an toàn."

"Ta hiện tại hi vọng ngươi làm chỉ có một việc, mang theo bức họa này cao chạy xa bay, càng xa càng tốt, tìm một chỗ qua tốt nửa đời sau, nếu có cơ hội, phá giải bức họa này bí mật, nếu như không có cơ hội, cũng không cần đặc biệt đi làm chuyện này."

Triệu Khách mấy câu bàn giao tiền căn hậu quả, nói xong, từ trong ngực móc ra một khối vò làm một đoàn vải trắng, tiện tay ném đi, rơi vào trên bàn bát tiên.

Triệu Phất Y đem vải trắng rải phẳng, đặt ở trước người.

Vải trắng ước chừng một thước vuông, không phải lụa không phải nha, không phải bông vải không phải lụa, không biết là dùng tài liệu gì dệt thành, sờ tới sờ lui trơn nhẵn lạnh buốt, có loại kim loại đặc hữu xúc cảm, thế nhưng là

trong thiên hạ tuyệt sẽ không có khinh bạc như vậy, mềm mại kim loại.

Ở vải trắng chính giữa, dùng nhạt mực vô cùng đơn giản phác hoạ ra một bộ tranh sơn thủy, có núi, có nước, có cây, góc dưới bên trái thì viết một hàng chữ nhỏ.

"Đông Thắng Thần Châu Ngạo Lai quốc Hoa Quả Sơn —— Trấn Nguyên Tử."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 2: Lần Này Đi Trường An

Đông Thắng Thần Châu! Ngạo Lai quốc! Hoa Quả Sơn! Trấn Nguyên Tử!

Nhìn thấy mấy cái này từ thời điểm, Triệu Phất Y đầu óc "Ong ong" rung động.

Xuyên qua trước đó, làm một người nước Hoa, hắn đối « Tây Du Ký » bộ này sách quen thuộc đến tột đỉnh, hiểu rõ nhớ kỹ Đông Thắng Thần Châu Ngạo Lai quốc Hoa Quả Sơn nơi này, chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không cố hương, về phần Trấn Nguyên Tử, cũng là trong sách một cái cực kì nổi danh nhân vật, chính là Địa Tiên chi tổ, Ngũ Trang quán chủ, cũng là Tôn Ngộ Không kết bái huynh đệ.

Nếu như là ở kiếp trước, hắn nhìn thấy bức họa này, cũng sẽ không cảm thấy bất luận cái gì kinh ngạc chỗ, thích Tây Du chuyện xưa người thực sự nhiều lắm, nói không chừng liền có người rảnh rỗi, không có việc gì vẽ lên một bức, tùy tiện thự cái danh tự.

Thật sự để hắn khiếp sợ là, phương thế giới này lịch sử cùng kiếp trước hoàn toàn khác biệt, chưa từng có Đại Đường vương triều, cũng không có Huyền Trang hòa thượng này, càng không có Tây Du thỉnh kinh truyền thuyết, tự nhiên cũng không có « Tây Du Ký » quyển sách này.

Như vậy vấn đề tới, vì cái gì bức họa này sẽ xuất hiện, là ai vẽ lên bức họa này, chẳng lẽ lại là thật Trấn Nguyên Tử?

Trấn Nguyên Tử là bực nào thân phận, danh xưng Địa Tiên chi tổ, nếu là như vậy, vậy nhưng thật sự là một kiện dị bảo!

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong lòng đột nhiên xiết chặt, thật giống như có người dùng lực nắm hắn trái tim, lập tức cảm thấy từng đợt mê muội.

Bất quá, trong lòng của hắn mặc dù kích động, trên mặt lại như thu thuỷ bình tĩnh, không có lộ ra bất cứ dị thường nào.

Từ xuyên việt về sau, hắn vì bảo thủ thân là người xuyên việt bí mật, mười mấy năm qua, một mực cẩn thận dị thường, thời khắc đều rất cẩn thận, sớm đã không quan tâm hơn thua.

Bởi vậy, theo Triệu Khách, hắn chỉ là lẳng lặng mà nhìn xem bức họa này, hoàn toàn không có dị thường.

Triệu Khách ngồi ở đối diện, ánh mắt từ Triệu Phất Y trên mặt đảo qua, không thấy được bất cứ dị thường nào, ánh mắt bên trong lướt qua vẻ thất vọng.

"Tranh này lai lịch ra sao? Vẽ là địa phương nào? Lại là người nào vẽ?"

Triệu Phất Y hỏi dò, hắn muốn lần nữa xác nhận, phương thế giới này đến cùng có người hay không biết Tây Du thỉnh kinh truyền thuyết, điểm này cực kỳ trọng yếu.

"Họa lai lịch ngươi cũng không cần quản, biết đến càng nhiều càng không an toàn. Vẽ là địa phương nào, ta cũng không biết, Đông Thắng Thần Châu cái từ này, chỉ ở một bộ trong sách xưa gặp qua, đáng tiếc nói không tỉ mỉ, không có cách nào tiến một bước khảo chứng, Ngạo Lai quốc a, chưa từng tại bất luận cái gì trong sách xưa tra ra, về phần Hoa Quả Sơn, ngược lại là có mấy cái cùng tên sơn phong, đáng tiếc đều cùng vẽ lên địa hình không hợp."

"Họa bức họa này người tự xưng Trấn Nguyên Tử, ta từng ở một quyển trong sách xưa gặp qua cái danh hiệu này, là một vị thượng cổ tiên nhân, đáng tiếc trong sách chỉ ghi chép hắn danh hào, về phần ra sao lai lịch, có chuyện gì dấu vết, đã không thể nào khảo chứng."

Triệu Khách cau mày nói.

Triệu Phất Y thần sắc trên mặt không thay đổi, trong đầu phi tốc xoay tròn, làm người tu hành Triệu Khách, đối với mấy cái này từ cũng là kiến thức nửa vời, xem ra thế giới này thật không có Tây Du Ký truyền thuyết.

"Không nói nhiều như vậy, ngươi nhanh thu thập một chút, tối nay liền đi, lưu tại nơi này càng lâu, chết khả năng càng lớn, ngươi còn trẻ, không muốn theo giúp ta cùng chết."

Triệu Khách tiếp tục nói.

"Đi nơi nào tương đối tốt?"

Triệu Phất Y lấy lại tinh thần, trực tiếp hướng Triệu Khách hỏi.

Đi vào phương thế giới này mười sáu năm, hắn chưa từng rời đi Hán Trung phủ, đối với ngoại giới hiểu rõ không nhiều, trong lúc nhất thời cũng không biết muốn đi nơi đó.

Triệu Khách một mực tại bên ngoài, lại là người tu hành, tự nhiên so với hắn biết đến nhiều, chẳng bằng hỏi một chút ý kiến của hắn.

"Đi Trường An đi, dù sao cũng là đại Ngụy hai kinh một trong, ngày sau coi như thiên hạ náo động, cũng có thể an toàn một chút. Chuyện trên đường, ngươi đi ra cửa tìm Triệu Trung, hắn sẽ cho ngươi an bài tốt hết thảy."

Triệu Khách nghĩ nghĩ nói.

"Được."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

"Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta có chút mệt mỏi, đem họa mang tốt."

Triệu Khách phất phất tay, ra hiệu hắn đi ra ngoài trước.

Triệu Phất Y không nói thêm gì nữa, chắp tay, cuốn lên tranh sơn thủy, quay người rời khỏi phòng ngủ.

. . .

Sắc trời dần dần muộn,

Ánh trăng ảm đạm.

Trong viện yên tĩnh, trời có chút âm, so thường ngày càng thêm lờ mờ, chỉ có một chiếc màu đỏ sậm đèn lồng treo ở dưới mái hiên, miễn cưỡng xua tan đêm tối.

Triệu Phất Y lui về trong viện, liếc nhìn Triệu Trung.

Triệu Trung vẫn như cũ chỗ cũ, không nhúc nhích, phảng phất con rối tượng đất pho tượng, cô đăng phía dưới, nếp nhăn đống mệt trên mặt, quang ảnh giao thoa, nhiều hơn mấy phần dữ tợn.

Triệu Phất Y bỗng nhiên có một loại cảm giác, Triệu Trung người này tuyệt không giống hắn ngày xưa biểu hiện ra đơn giản như vậy.

"Trung bá."

Triệu Phất Y lên tiếng chào hỏi.

"Thiếu gia, có cái gì phân phó?"

Triệu Trung trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu lộ gì, hoàn toàn đoán không ra trong lòng của hắn là thế nào nghĩ.

"Cha để cho ta đi Trường An, nói là từ ngươi an bài."

Triệu Phất Y nói.

"Đã chuẩn bị xong, thiếu gia đi theo ta."

Triệu Trung không có nhiều lời, quay người hướng tây bên cạnh thư phòng đi đến, một bước dừng lại, vẻ già nua hiển thị rõ.

Triệu Phất Y nhẹ nhàng hít vào một hơi, cùng sau lưng Triệu Trung.

Hắn phát hiện Triệu Trung thái độ đối với hắn, dần dần sinh ra một chút biến hóa, cùng ngày xưa so sánh, tình cảm bỗng nhiên đạm mạc rất nhiều, cả người trở nên có chút âm trầm, không biết là bởi vì Triệu Khách muốn chết duyên cớ, vẫn là nói đây mới là Triệu Trung bản tính.

Triệu Phất Y mặc dù cảm thấy có chút không đúng, nhưng không có lùi bước, dù sao cùng một chỗ sinh sống hơn mười năm, lẫn nhau ở giữa đều rất quen thuộc, còn không đến mức sinh ra e ngại ý nghĩ.

Thư phòng ngay tại viện tử một góc, hai người rất nhanh liền đi vào trước cửa thư phòng.

Triệu Trung mở ra cửa phòng, trước vào phòng , chờ Triệu Phất Y cũng tiến vào về sau, từ bên trong đóng cửa lại, cắm tốt then cài cửa.

Về sau, điểm một ngọn đèn dầu đặt lên bàn, đón lấy, mở ra góc phòng giá sách, đề một cái dài hơn ba thước, cao hơn một thước gỗ trinh nam cái rương, mở ra đặt lên bàn.

"Thiếu gia mời xem, nên có đồ vật đều ở nơi này."

Triệu Trung nói xong, giơ lên ngọn đèn, hướng bên cạnh tránh ra nửa bước.

Triệu Phất Y đi đến bàn trước mặt, mượn ảm đạm ánh đèn, cẩn thận phân biệt lấy gỗ trinh nam trong rương đồ vật.

Một kiện màu thiên thanh trường sam, bảy phần mới ba phần cũ, giặt hồ rất sạch sẽ, chỉnh chỉnh tề tề chồng lên nhau, trường sam bên trên đặt vào một

trương lộ dẫn, còn có một xấp ngân phiếu cùng mấy khối bạc vụn.

Lộ dẫn là Đại Ngụy vương hướng chứng minh thân phận, trên đó viết tính danh, quê quán, hình dáng đặc thù chờ tin tức, tựa như hắn xuyên qua trước đó thẻ căn cước, Đại Ngụy vương hướng bách tính muốn rời khỏi quê hương, nhất định phải nắm giữ thứ này, nếu không, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị quan phủ chặn đường.

Trương này lộ dẫn bên trên viết là cũng không phải là Triệu Phất Y danh tự, mà lại một cái gọi Chu Vô Cực danh tự, về phần cái khác nội dung, bao quát tuổi tác, quê quán, hình dáng loại hình, ngược lại là cùng hắn giống nhau như đúc.

"Thiếu gia, Chu Vô Cực là thành tây ba mươi dặm Chu gia thôn người, năm trước đã bệnh chết, hộ tịch nhưng không có gạch bỏ, Hán sông năm ngoái phát lũ lụt, Chu gia thôn toàn bộ bị chìm, không ai sống sót, ngươi dùng cái thân phận này, tuyệt không có người có thể nhìn thấu."

Triệu Trung tinh tế giải thích nói.

Triệu Phất Y gật gật đầu, nhưng trong lòng nghĩ đến, xem ra Triệu Khách đối một ngày này đã sớm chuẩn bị.

Ở trường sam bên cạnh, bày biện bốn năm cái màu trắng bình sứ nhỏ, phía trên có dán nhãn hiệu, viết mấy thứ đan dược danh tự, có cầm máu, có chữa thương, thậm chí còn có hai loại cách dùng khác biệt thuốc mê cùng một loại cực kì khốc liệt độc dược.

Ngoài ra, còn có hai chi dài khoảng nửa thước, đường kính khoảng hai tấc ống tròn, thục đồng chế tạo, chiếu sáng rạng rỡ, nhìn tinh xảo dị thường, là hắn đi vào phương thế giới này về sau, gặp qua nhất là tinh xảo đồ vật.

Triệu Phất Y tò mò cầm lấy một chi ống tròn, nắm trong tay nhìn một chút, phát hiện trong đó một mặt là lít nha lít nhít lỗ nhỏ, ước chừng có hai ba mươi cái, một chỗ khác thì là một cái hoạt động nút xoay, có thể vặn động.

"Thiếu gia, đây là trên giang hồ một loại ám khí, gọi là Bạo Vũ Lê Hoa Châm, chuyển động sau bưng nút xoay, liền có thể đánh ra hai mươi bảy mai ngân châm, thế gấp lực mãnh, hung hãn dị thường, chỉ cần là ở trong vòng một trượng, dù cho nội gia cao thủ cũng vô pháp tránh thoát, đây là hai ống châm bên trong, một ống thoa ba ngày say, một ống thoa Hạc Đỉnh Hồng, độc tính khác biệt, hoặc sống hoặc chết, người sống giết người tất cả nhất niệm, không ngại lấy ra hộ thân."

Triệu Trung nhìn xem đây là hai con thục đồng ống tròn, đạm mạc vô tình ánh mắt lần thứ nhất sinh ra biến hóa, có chút kích động, lại có chút thống khổ.

Triệu Phất Y nhìn ở trong mắt, trong lòng bỗng nhiên có một cái minh ngộ, đây là hai ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm tám thành chính là Triệu Trung từng dùng qua đồ vật, nhưng không có nói ra, chỉ là gật gật đầu: "Đa tạ Trung bá, cân nhắc chu toàn."

"Ai, thiếu gia nói như vậy liền khách khí, những vật này lúc đầu không nên dùng, được rồi, bây giờ nói những này đã trễ rồi, ta đi cấp thiếu gia chuẩn bị ăn chút gì, sau khi ăn cơm xong, nghỉ ngơi một hồi, ta tự mình đưa thiếu gia đoạn đường."

Nói đến ly biệt, Triệu Trung trên mặt nhiều hơn mấy phần vẻ cảm khái, ánh mắt đạm mạc cũng dần dần tan rã.

. . .

Triệu Phất Y cũng không có chờ quá lâu.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, Triệu Trung đưa tới cơm tối, nhìn xem hắn sau khi ăn xong, thu thập xong bát đũa, lại dẫn hộp cơm đi ra.

Vừa ra đến trước cửa, Triệu Trung bàn giao hắn thay xong quần áo, mang tốt lộ dẫn, ngân phiếu cùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm, làm tốt xuất phát chuẩn bị.

Lại căn dặn hắn nói, khoảng cách xuất phát còn có hơn hai canh giờ, có thể thiêm thiếp một trận.

Triệu Phất Y biết nghe lời phải, đợi đến Triệu Trung sau khi đi, từng cái làm theo, sau đó ngã đầu nằm ngủ.

Tối nay phát sinh sự tình, từng cọc từng cọc từng kiện hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, Triệu Khách thâm tàng bất khả lộ, cùng đây là một bức không nên xuất hiện tranh sơn thủy, đều mang đến cho hắn quá nhiều nghi vấn, nhưng hắn biết bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này.

Thân ở trong nguy hiểm, tay trói gà không chặt, không biết nhân tố quá nhiều, hắn hiện tại có thể làm sự tình rất ít, phải làm nhất đến chính là hảo hảo ngủ một giấc, tích súc một điểm thể lực , chờ đến rời đi thời điểm, đi càng xa càng tốt.

"Thiếu gia, thiếu gia. . ."

Trong mơ mơ màng màng, Triệu Phất Y chợt nghe có người gọi hắn, mở mắt thời điểm, khi thấy Triệu Trung một trương già nua mặt.

"Trung bá."

Triệu Phất Y xoa nhẹ đem mặt, nhấc nhấc tinh thần, vội vàng xoay người xuống giường.

"Nên lên đường."

Nói xong, Triệu Trung hướng bên ngoài thư phòng mặt đi đến

"Được."

Triệu Phất Y không có nhiều lời, cùng sau lưng Triệu Trung.

Hai người tới viện tử, chưa bình minh, trong nội viện vẫn như cũ là một

mảnh lờ mờ, chỉ có một chiếc đèn lồng treo ở trên mái hiên, ảm đạm quang mang miễn cưỡng soi sáng ra một điểm bóng người.

Viện tử chính giữa, bày biện một trương ghế Thái sư, Triệu Khách nằm nghiêng ở phía trên, cơ hồ chi không đứng dậy tử, tinh thần nhìn so vừa rồi gặp mặt lúc càng kém.

Ở Triệu Khách phía trước, có một trương bàn đá, trên mặt bàn nằm ngang một người, mơ mơ hồ hồ, thấy không rõ khuôn mặt.

"Phất Y, tới xem một chút."

Triệu Khách miễn cưỡng nâng lên một cái tay, chỉ vào trên bàn đá nằm người nói.

Triệu Phất Y chậm rãi đi đến trước bàn đá mặt, thấy rõ người này mặt, con ngươi đột nhiên co rụt lại, bởi vì hắn thình lình phát hiện, trên bàn đá nằm người này, khuôn mặt cùng hắn giống nhau như đúc.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 3: Nguyện Thiên Hạ Thái Bình

Nửa đêm.

Mây đen thổi qua, trắng bệch ánh trăng vẩy vào trong viện, rơi vào trên bàn đá cỗ thi thể kia trên mặt, chiếu thanh toàn bộ khuôn mặt, rõ ràng rành mạch.

"Giống chứ?"

Triệu Khách sắc mặt trắng bệch, khí tức nhỏ bé, thanh âm nghe có loại bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt thở cảm giác.

"Đơn giản giống nhau như đúc."

Triệu Phất Y cẩn thận quan sát đến cỗ thi thể này, biểu hiện ra vượt mức bình thường trấn tĩnh, cũng không phải là mỗi người ở trong đêm khuya, nhìn thấy một bộ cùng mình giống nhau như đúc thi thể đều sẽ như thế trấn tĩnh.

Triệu Khách tán thưởng nhìn xem hắn, nói tiếp đi: "Triệu Trung dịch dung thuật là nhất tuyệt, không phải đạo này cao thủ, tuyệt đối phân biệt không ra thật giả."

Triệu Phất Y gật gật đầu, biểu thị đồng ý.

Nghe được Triệu Khách khích lệ, Triệu Trung trên mặt lạnh lùng cực kì hiếm thấy lộ ra đắc ý biểu lộ, giống như đạt được lớn lao vinh dự.

"Ta tổn thương rất nặng , chờ ngươi sau khi đi, ta chẳng mấy chốc sẽ chết đi, đón lấy, Triệu Trung sẽ nói cho tất cả mọi người, ta tại ngoại địa nhiễm ôn dịch, bất hạnh lây cho ngươi, kết quả hai người đều bệnh chết, đình thi ba ngày sau,

trước mắt bao người, sẽ có một cái ngắn ngủi tang lễ, sau đó, hai chúng ta thi thể đều sẽ bị đốt thành tro, vẩy xuống nước sông Hán, đây là vì phòng ngừa ôn dịch khuếch tán."

"Như thế đến nay, tuyệt đối không ai có thể lại truy xét đến ngươi, vô luận là dùng trong thế tục biện pháp, vẫn là dùng tu hành giới biện pháp."

Triệu Khách bình tĩnh nói ra toàn bộ kế hoạch, dù cho nói đến tử vong của mình, biểu lộ cũng không có bất kỳ biến hóa nào, phảng phất tại nói người không liên hệ.

Triệu Phất Y không nói gì, chỉ là yên lặng nghe.

Trong lòng của hắn chuyển qua rất nhiều suy nghĩ, tỉ như nói, cỗ này nhìn rất tươi mới thi thể là từ đâu tới, tỉ như nói, làm xong những chuyện này về sau, Triệu Trung đi con đường nào, bất quá, những vấn đề này ở trong đầu hắn chuyển nhất chuyển, cuối cùng cũng không hỏi ra miệng.

Vô luận là Triệu Khách, vẫn là Triệu Trung, trong mắt hắn, càng ngày càng sâu không lường được, biết đến càng nhiều, chết khả năng càng lớn.

"Thời gian không còn sớm, ngươi cần phải đi, Triệu Trung, đưa một chút Phất Y."

Triệu Khách nói.

"Vâng, lão gia."

Triệu Trung lập tức đáp.

Triệu Phất Y không có lên tiếng, chấp nhận Triệu Khách an bài.

Giao phó xong sau chuyện này, Triệu Khách ngẩng đầu nhìn Triệu Phất Y.

Triệu Phất Y cũng nhìn qua hắn, ánh mắt hai người đụng nhau, ánh mắt đồng

dạng lạnh nhạt, không có chút nào ba động, ở trong mắt người khác, bọn hắn cũng không phải là ở kinh lịch một trận sinh ly tử biệt, phảng phất chỉ là một lần dạo chơi ngoại thành trước cáo biệt.

Chỉ có chính bọn hắn mới cảm giác được, ở bình tĩnh biểu tượng dưới, lẫn nhau trong ánh mắt ẩn chứa loại kia cực kì tình cảm phức tạp.

Hai người đối mặt hồi lâu, từ đầu đến cuối không có lên tiếng.

"Thiếu gia, cần phải đi."

Cuối cùng, vẫn là Triệu Trung phá vỡ bình tĩnh, khi xuất phát đến.

"Cha, vậy ta đi trước."

Triệu Phất Y bình tĩnh nói.

"Lên đường bình an, nguyện thiên hạ thái bình."

Triệu Khách nói câu nói sau cùng.

Triệu Phất Y gật gật đầu, cuối cùng nhìn Triệu Khách một chút, chắp tay, quay người đi ra ngoài cửa.

Sau lưng hắn, Triệu Khách có chút nhắm mắt lại, hô hấp càng lúc càng mờ nhạt.

. . .

Ra Triệu gia lão trạch, Triệu Phất Y cùng Triệu Khách cùng một chỗ hướng bắc đi đến.

Triệu Phất Y đi ở phía trước, tuổi già sức yếu Triệu Trung đi lại tập tễnh, từng bước từng bước theo ở phía sau, run run rẩy rẩy tựa như lúc nào cũng sẽ ngã sấp xuống.

"Trung bá, ta đi, ngươi mau trở về đi thôi."

Triệu Phất Y quay đầu khuyên nhủ.

"Ta đưa thiếu gia cuối cùng đoạn đường."

Triệu Trung ngoan cường lắc đầu.

Triệu Phất Y còn phải lại khuyên, đón lấy, liền thấy cả đời đều khó mà quên được một màn, cũng là lần thứ nhất thấy được thế giới này chân thực.

Nồng đậm bóng đêm, thâm trầm như biển.

Già nua không chịu nổi Triệu Trung dùng sức đứng thẳng người, biểu lộ trang nghiêm uy nghiêm, ánh mắt bên trong dần dần lộ ra một cỗ ngang ngược, sau đó, hít một hơi thật sâu, đón lấy, liền nghe đến "Ào ào" nước chảy thanh âm,

Thanh âm nơi phát ra thình lình chính là thân thể của hắn.

Đây là tiếng nước chảy đúng là Triệu Trung máu trong cơ thể chảy xuôi thanh âm!

"A. . ."

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, hít một hơi lãnh khí.

Nước chảy thanh âm càng ngày càng vang, một cỗ nồng đậm mùi máu tanh, theo Triệu Trung hô hấp, dần dần hướng bốn phía tràn ngập, cùng lúc đó, thân hình của hắn càng ngày càng cao, bả vai cũng càng ngày càng rộng, nguyên bản khô quắt lão hủ cơ bắp, một lần nữa cổ trướng, gân xanh hoành cầu, tràn đầy bạo tạc tính chất lực lượng.

Diện mạo của hắn cũng càng ngày càng tuổi trẻ, một mặt nếp nhăn dần dần rút đi, một đầu mái tóc màu xám tro, dần dần biến thành trắng đen xen kẽ, từ hơn bảy mươi tuổi vẻ già nua, biến thành năm mươi tuổi không đến dáng vẻ.

Sau một lát, Triệu Trung thân thể biến hóa rốt cục đạt tới điểm cuối cùng, hắn so bình thường cao gần một cái đầu, chừng cao hơn hai mét, bả vai cũng chiều rộng gần một phần ba, dày đặc như là vách tường, diện mạo dữ tợn, da thịt như sắt, cả người tản mát ra một loại hung hãn Man Hoang khí tức.

"Cái này sao có thể. . ."

Triệu Phất Y đơn giản cảm thấy khó có thể tin, biến hóa như thế nằm ngoài khả năng nhận thức của hắn, hoàn toàn phá vỡ hắn đối thế giới nhận biết, vô luận là kiếp trước vẫn là kiếp này, chưa từng nghĩ đến một người nhục thân có thể phát sinh biến hóa to lớn như vậy.

Còn không đợi Triệu Phất Y cảm khái, Triệu Trung liền hướng về phía trước bước một bước, dùng chỉ có một cái tay cụt ôm lấy eo của hắn, nhẹ nhàng hướng lên vừa nhấc, Triệu Phất Y cũng cảm giác mình hai chân huyền không, cả người bay lên.

"Trung bá, ngươi đây là muốn làm cái gì?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi.

Triệu Trung không để ý đến nghi vấn của hắn, cường thiết chế tạo hai chân, đột nhiên một cái đạp đất, như thuốc nổ bị dẫn bạo, một cỗ cường đại phản xung lực bạo phát đi ra, hai người như như đạn pháo hướng về phía trước vọt tới, thẳng tắp lướt về phía giữa không trung, trong nháy mắt trong không khí nhấc lên từng tầng từng tầng khí lãng.

Triệu Phất Y lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng cường hãn đẩy mình, giống ngồi ở xe cáp treo bên trên đồng dạng bay ra ngoài, mãnh liệt kình phong đập vào mặt, khí lưu ép con mắt đều không mở ra được, hoàn toàn không nhìn thấy xảy ra chuyện gì, thậm chí cơ hồ không thể thở nổi, bên tai chỉ có thể nghe được "Hô hô" to lớn phong thanh, mơ mơ hồ hồ cảm thấy dưới chân cây cối đang nhanh chóng rút lui.

Vài giây sau, hắn cảm thấy thân hình gấp hướng xuống rơi, từ giữa không trung nặng nề mà rơi xuống mặt đất, đón lấy, lần nữa cảm nhận được to lớn lực đẩy, mang theo hắn hướng về phía trước phi nước đại.

Nhảy lên nhảy lên ở giữa, chừng xa vài chục trượng.

Triệu Trung tốc độ cực nhanh, xóc nảy càng là lợi hại, hoàn toàn không có một tia thoải mái dễ chịu cảm giác.

Đợi đến sau một canh giờ, Triệu Trung ngừng lại thân hình, đem hắn để dưới đất thời điểm, Triệu Phất Y cảm giác mình cơ hồ muốn bị dao động tan thành từng mảnh, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, choáng đầu hoa mắt, cơ hồ đứng không dậy nổi.

Mấy phút sau, mới hơi chậm lại.

Thật dài ít mấy hơi, Triệu Phất Y mở to mắt, đánh giá hoàn cảnh bốn phía.

Trời vẫn chưa hoàn toàn sáng, màu ngà sữa sương mù lượn lờ, nơi xa mơ mơ hồ hồ thấy không rõ lắm, chỉ có thể đánh giá ra là từng tầng từng tầng dãy núi, cùng mảng lớn mảng lớn rừng cây, chỗ gần ngược lại là thấy rõ chút, trên núi đá che một tầng hạt sương, âm u, ẩm ướt, lạnh buốt.

Dưới chân chỉ có một cái lối nhỏ, tinh tế một đầu, cũng không biết là người đi con đường, vẫn là dã thú giẫm ra tiểu đạo.

Xem bộ dáng là trong núi, chỉ là hắn chưa từng tới qua nơi này, không biết là ở nơi nào.

"Ừm?"

Triệu Phất Y bỗng nhiên ngửi được một cỗ nhàn nhạt mùi hôi thối, động đậy khe khẽ lấy cái mũi, phát hiện mùi vị này cực kì nhạt, lại kéo dài không tiêu tan, không xa không gần, không biết là cái gì phát ra.

"Trung bá, đây là mùi vị gì?"

"Lão hổ hương vị."

Triệu Trung thanh âm thô kệch hữu lực, phảng phất cuồn cuộn lôi âm.

"A?"

Triệu Phất Y khẽ giật mình.

"Đây là Bạch Hổ Cương, ở Hán Trung thành lấy Bắc Nhị trăm dặm, nơi này có một đầu sống hơn 180 năm điếu tình bạch ngạch mãnh hổ, lão gia trước đó nói qua, con cọp này thiên phú dị bẩm, thọ nguyên kéo dài, đã nhanh thành tinh, nuôi dưỡng ở nơi này, vốn là chuẩn bị có việc dùng, hôm nay vừa vặn cho thiếu gia tiễn đưa."

Triệu Trung nói chuyện, từ trong ngực lấy ra một cái giấy dầu bao đến, xé mở về sau, bên trong bao lấy một khối thơm nức tốt nhất thịt bò kho, đặt ở trên tảng đá, lại lấy ra một con hồ lô rượu, mở ra nắp bình, đổ một điểm liệt tửu ở phía trên, sau đó móc ra cây châm lửa, đem thịt bò kho bên trên rượu dẫn đốt.

Màu vàng sáng hỏa diễm thiêu đốt lấy liệt tửu cùng thịt bò, một cỗ phun mũi dị hương, cùng với nồng đậm mùi rượu, theo gió hướng bốn phía lướt tới.

"Đây là. . . Ngươi sẽ không. . ."

Triệu Phất Y hơi sửng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng, Triệu Trung là muốn dẫn xuất nơi này mãnh hổ.

Rượu thịt hương khí mượn gió sớm, không ngừng mà hướng bốn phía tràn ngập.

Qua thời gian một chén trà công phu, Triệu Phất Y chợt nghe một tiếng kinh thiên hổ khiếu, từ phía tây rừng rậm truyền đến, ngay sau đó, đã cảm thấy một trận cuồng phong xoắn tới, bốn phía mùi hôi thối bỗng nhiên chuyển nồng.

Triệu Phất Y thuận tiếng hổ gầm âm nhìn lại, chỉ gặp hơn ba mươi trượng bên ngoài, một đầu hình thể khoa trương bạch trán mãnh hổ chậm rãi đi ra rừng rậm.

Bạch trán mãnh hổ đi vào rừng rậm bên ngoài, hướng Triệu Phất Y nhìn thoáng qua, lần nữa một tiếng rống to, tiếp lấy phi thân nhảy lên, như điện hướng hai người đánh tới.

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, xuất mồ hôi lạnh cả người, quay đầu lại nhìn sau lưng, Triệu Trung hờ hững bất động, phảng phất không thấy được đầu này mãnh hổ.

"Chẳng lẽ Triệu Trung là muốn mượn đầu này mãnh hổ giết ta?"

Trong chớp nhoáng này, Triệu Phất Y trong lòng không thể ngăn chặn toát ra ý nghĩ này, Triệu Khách sắp sửa qua đời, mình người mang trọng bảo, kể từ đó, Triệu Trung thật sẽ còn trung thành sao?

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 4: Cầu Sống Hiểm Tại Giết Hổ

"Rống!"

Một tiếng hổ gầm, kinh thiên động địa!

Phong tòng hổ, vân tòng long, một tiếng gầm điên cuồng, Bạch Hổ Cương thượng quyển lên một trận gió tanh

Bạch trán mãnh hổ chân đạp cuồng phong, quét sạch đại địa, như vòi rồng hướng Triệu Phất Y vọt tới, tốc độ nhanh đến cực điểm, mấy chục trượng khoảng cách thoáng một cái đã qua.

"Thật nhanh!"

Bạch trán mãnh hổ tới quá nhanh, mấy cái nhảy vọt ở giữa, đã vượt qua mấy chục trượng khoảng cách, đến Triệu Phất Y trước người không đủ ba trượng, điểm ấy thời gian thậm chí không đủ hắn quay người, chứ đừng nói là đào tẩu.

Sau lưng hắn, Triệu Trung vẫn như cũ bất động như núi, đã không có tiến đến nghênh kích, cũng không có quay người rời đi, không biết có chủ ý gì.

Chỉ là Triệu Trung có chủ ý gì, bây giờ đã không trọng yếu, trọng yếu là, làm sao có thể từ miệng hổ đào mệnh, hay là thề sống chết đánh cược một lần.

Theo Bạch Hổ tiếp cận, Triệu Phất Y tâm như thay đổi thật nhanh, trong đầu chỉ một thoáng chuyển qua mười mấy đầu liều mạng biện pháp, đáng tiếc ở đầu này mãnh hổ trước mặt, một đầu cũng không dùng được.

Đầu này mãnh hổ thực sự quá mức khổng lồ, hắn không phải không gặp qua

lão hổ người, đời này không nói, đời trước tại dã sinh động vật vườn, chỉ thấy qua không chỉ một loại lão hổ, hổ đông bắc, Hoa Nam hổ, Băng La Đét hổ, những này tất cả đều gặp qua, nhưng đây là mấy loại lão hổ chiều cao đều ở ba mét trở xuống, coi như tăng thêm một cái đuôi hổ, cũng bất quá khoảng bốn mét.

Trước mắt đầu này mãnh hổ hoàn toàn khác biệt, chiều cao chí ít ở sáu mét có hơn, xương cốt thô to, gân cốt cường kiện, một thân lông tơ sáng rực tỏa ánh sáng, vừa to vừa dài, phảng phất cương châm, uy thế chi thịnh, làm cho người sợ hãi, dù cho bò tới trên mặt đất bất động, cũng có chiều cao hơn một người, hoàn toàn không phải một con hổ nên có hình thể, phảng phất đến từ Hồng Hoang thế giới bên trong dị thú.

Mãnh hổ không chỉ hình thể dị thường, bôn tẩu thời khắc, tình thế cũng mãnh tới cực điểm, thả người nhảy lên giống như một đạo cuồn cuộn sông lớn, mang theo vạn tấn nước sông, làm cho người sinh ra một loại không cách nào chống cự cảm giác.

Vô luận thị chiến thị đào, ở loại này tuyệt đối lực lượng trước mặt, đều đã mất đi ý nghĩa.

"Khó trách Triệu Trung nói đây là đầu sắp thành tinh mãnh hổ, cũng đúng, nếu không phải muốn thành tinh, cũng không lâu được như thế lớn, chỉ là. . . Ta hôm nay liền muốn táng thân miệng cọp a?"

Triệu Phất Y sợ hãi phía dưới, nhưng thủy chung không có mất đi phân tấc, đầu óc vận tốc quay càng nhanh, tìm kiếm phá cục biện pháp, bỗng nhiên linh quang lóe lên, nghĩ đến Triệu Trung đêm qua cho hắn Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Đây là trên người hắn vũ khí duy nhất, cũng là duy nhất đối kháng thủ đoạn, hắn tin tưởng đây là hai ống châm nhất định có chân có lực sát thương.

Bởi vì, hắn đạt được đây là hai ống châm thời điểm, còn không có rời đi Triệu gia lão trạch, Triệu Khách chính ở chỗ này, dù cho Triệu Trung thật muốn mượn đao giết người, khi đó cũng sẽ không lừa hắn.

"Chết đi!"

Triệu Phất Y một tay hất lên, một ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm liền từ ống tay áo trượt ra, trĩu nặng rơi vào trên tay, vội vàng giơ cao lên, nhắm ngay mãnh hổ, liền muốn vặn vẹo cơ quan, bắn ra kịch độc ngân châm.

Sống hay chết, ở đây một kích!

Ngay lúc này, Triệu Trung bỗng nhiên động.

Vừa rồi trên đường đi, Triệu Phất Y bị cuồng phong bức bách, mắt mở không ra, không nhìn thấy Triệu Trung tốc độ có bao nhanh, cho đến lúc này, mới lần thứ nhất kiến thức đến Triệu Trung tốc độ.

Cái bóng mơ hồ lóe lên, nguyên bản sau lưng Triệu Phất Y một trượng có hơn Triệu Trung, trong nháy mắt vượt qua mấy trượng, ngăn tại Bạch Hổ phía trước.

Đón lấy, Triệu Phất Y thấy được một cái đời này khó mà quên được tràng diện.

Triệu Trung động thân đứng tại bạch trán mãnh hổ trước người, lạnh lùng nhìn chằm chằm nó, cao hơn hai mét thân thể, cơ bắp nổi cục mạnh mẽ, gân xanh nổi lên, phảng phất trong địa ngục quỷ thần.

Bạch trán mãnh hổ tựa hồ bị Triệu Trung kinh đến, nguyên bản bốc đồng mười phần bộ pháp, vậy mà dừng lại một nháy mắt, lập tức cảm thấy xấu hổ giận dữ, gầm lên giận dữ, bốn chân phát lực, bay lên không vọt lên cao hơn một trượng, mở ra huyết nhục sâm sâm miệng lớn, hướng Triệu Trung lăng không đánh tới.

Sắc trời đã dần dần sáng lên, cảnh sắc chung quanh càng thêm rõ ràng.

Triệu Phất Y nhìn kỹ trước mắt mỗi một tấm hình tượng, nháy mắt một cái không nháy mắt.

Bạch trán mãnh hổ nhìn càng rõ ràng hơn, hai hàng cự răng như cùng chủy thủ, sắc bén khó cản, trắng hếu dọa người, kẽ răng ở giữa còn kèm theo tinh hồng thịt băm,

Trên đầu lưỡi là lít nha lít nhít gai ngược, làm người ta sợ hãi tim gan, tùy tiện liếm truy cập, đừng nói là da người, chỉ sợ sẽ là thật dày da trâu cũng sẽ bị trực tiếp liếm mặc, thậm chí xương cốt đều sẽ bị liếm đoạn.

"Như thế mãnh thú, há có thể đối đầu?"

Triệu Phất Y trong đầu không thể ức chế toát ra ý nghĩ này.

Dạng này một đầu Hồng Hoang mãnh thú, không chỉ thể trọng kinh người, mà lại tốc độ như điện, thể lực đơn giản cường hãn tới cực điểm, trên đời này thật sự có người có thể chính diện ngăn cản a?

Sau một khắc, Triệu Trung cho hắn đáp án, đối mặt bạch trán mãnh hổ, không có né tránh, không có trốn tránh, chính diện đón mãnh hổ, nắm chặt nắm đấm, đột nhiên hướng về phía trước một kích, như thiểm điện hướng hổ khẩu đập tới.

"Bành!"

Một quyền ném ra, quyền phong phồng lên!

Huy quyền tốc độ thậm chí vượt qua vận tốc âm thanh, cấp tốc áp súc không khí bốn phía, thậm chí đè ép ra mắt trần có thể thấy âm bạo, hoàn toàn vượt ra khỏi bạch trán mãnh hổ tốc độ phản ứng.

"Cạch!"

Nương theo lấy một trận làm cho người tai đau tiếng gãy xương âm, nắm đấm tinh chuẩn từ mãnh hổ hai hàng thô to răng nanh bên trong xuyên qua, sát qua tràn đầy gai ngược đầu lưỡi, đánh trúng vào yếu ớt hàm trên, đem hàm

xương toàn bộ nện mặc.

Mãnh hổ tiếp tục bổ nhào xuống, nắm đấm một đường hướng lên.

Ở song phương mãnh liệt đối lao xuống, nắm đấm xuyên phá từng tầng từng tầng kiên cố cơ bắp, kiên cố xương cốt, như là một cây thật dài côn sắt, đảo tiến vào đầu lâu chỗ sâu nhất, đem mãnh hổ đại não nện thành một đoàn bột nhão.

Một kích phía dưới, bạch trán mãnh hổ lập tức chết không thể chết lại, mùi tanh nồng đậm máu tươi cùng óc, lập tức từ con mắt, lỗ mũi, miệng, lỗ tai chờ trong thất khiếu phun ra ngoài, đỏ trắng giao nhau tanh hôi chất lỏng, như là suối phun, tràn ra cách xa hơn một trượng, vẩy Triệu Trung đầy người đều là.

Triệu Trung không có trốn tránh, mặc cho huyết dịch cùng óc tưới ở trên người, thậm chí vẫn còn lúc rỗi rãi, liếm liếm khóe miệng chỗ tươi mới hổ huyết.

Triệu Phất Y đứng ở phía sau, đem đây hết thảy nhìn ở trong mắt, trên mặt mặc dù không có lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng lại như gió lốc mưa rơi sóng biển đồng dạng sóng cả mãnh liệt.

. . .

Âm u tia sáng, nhàn nhạt sương mù.

Triệu Trung ngạo nghễ mà đứng, đỉnh lấy một thân huyết tương cùng óc, sắc mặt dữ tợn, phảng phất trong địa ngục leo ra Ma Thần.

"Có lẽ đây mới là diện mục thật của hắn."

Triệu Phất Y yên lặng nghĩ đến.

"Ba!"

Đợi đến xác hổ máu tươi chảy hết, Triệu Trung bộ mặt biểu lộ hướng trước lắc lắc tay, đem nắm đấm từ xương sọ bên trong rút ra.

Xác hổ bay ra ngoài xa hai, ba trượng, ngã rầm trên mặt đất, như là cũ nát túi vải, không nhúc nhích, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, ngay tại vài giây đồng hồ trước, vẫn là một đầu uy thế kinh người mãnh hổ.

"Thiếu gia, ngươi rất không tệ."

Vứt bỏ xác hổ về sau, Triệu Trung cũng không quay đầu, vẫn như cũ đưa lưng về phía Triệu Phất Y, bỗng nhiên nói ra câu nói này.

Triệu Phất Y không nói gì, không nhúc nhích đứng tại chỗ, chỉ là Bạo Vũ Lê Hoa Châm vẫn như cũ nắm trong tay.

"Đầu này Bạch Hổ gần như thành tinh, uy thế cực thịnh, liền xem như thân kinh bách chiến lão tốt, cũng sẽ bị nó tiếng rống kinh sợ thối lui, ngươi không có lựa chọn quay người đào tẩu, có lá gan lấy ra Bạo Vũ Lê Hoa Châm cùng nó liều mạng, đây là một cái phi thường lựa chọn chính xác."

Triệu Trung vẫn như cũ đưa lưng về phía Triệu Phất Y, không có bất kỳ cái gì trở lại ý tứ.

"Trung bá, quá khen rồi, đây không tính là cái gì, ta không trốn đi là bởi vì trốn không thoát, liều mạng mới có sinh cơ, ta cũng chỉ là cầu sống."

Triệu Phất Y đáp.

"Điểm này xác thực không tính là gì, ta khen ngươi rất không tệ, không phải là bởi vì cái này."

Triệu Trung bỗng nhiên xoay người lại, mang theo một thân vết máu, nhìn xem Triệu Phất Y: "Ta khen ngươi là bởi vì nguyên nhân khác, ở mãnh hổ xuất hiện một nháy mắt, trong lòng ngươi trước tiên hiện lên sát cơ, không phải đối đầu này lão hổ sát cơ, mà là đối ta sát cơ."

Triệu Phất Y sắc mặt hơi đổi, lập tức khôi phục bình thường, cũng không có há miệng giải thích, ánh mắt bình tĩnh như trước nhìn xem Triệu Trung.

Nếu như Triệu Trung đối với hắn có sát ý, hắn hiện tại đã chết, cũng nghe không đến những lời này, Triệu Trung đã chịu nói với hắn những lời này, tự nhiên có tác dụng ý, chí ít sẽ không lập tức động thủ với hắn.

"Thiếu gia, thế đạo hung hiểm, lòng người duy nguy, trong thiên hạ này không có một phương Tịnh Thổ, cũng không có mấy cái người tốt, vừa rồi mặt ngươi lâm Sinh Tử kiếp khó, nếu là bởi vì hơn mười năm thân tình, liền mù quáng tín nhiệm ta, nghĩ không ra là ta đưa ngươi đặt hung hiểm bên trong, quay đầu hướng ta cầu cứu, vậy liền chứng minh ngươi không thích hợp ở cái thế giới này sinh tồn, coi như miễn cưỡng sống sót, cũng chỉ là ngơ ngơ ngác ngác, khó thành đại sự."

"Ngươi có thể đối ta sinh ra sát cơ, nói rõ ngươi chẳng những có can đảm đối mặt hung hiểm, càng có thể không bị trùng điệp ngoại vật mê hoặc, biết đây là ác ý đến từ nơi nào, có can đảm trực diện ác ý, có thể làm được điểm này, ta tin tưởng ngươi trên đời này nhất định có thể sống sót, mà lại sống rất thoải mái."

Triệu Trung chậm rãi nói.

"Trung bá đa tâm."

Triệu Phất Y trên mặt hốt nhiên nhưng lộ ra tiếu dung, cũng không biết là đang cười Triệu Trung, vẫn là đang cười chính mình.

"Thiếu gia, ngươi chưa bao giờ tu luyện qua, hoàn toàn không khống chế được thân thể của mình, tâm tư khẽ động, huyết khí liền có biến hóa, lừa không được ta, huống chi, nếu là ta đa tâm, ngươi vì sao còn cần Bạo Vũ Lê Hoa Châm đối ta?"

Triệu Trung khuôn mặt dữ tợn bên trên cũng lộ ra tiếu dung.

"Ha ha!"

Triệu Phất Y ngửa mặt lên trời cười to, nhưng như cũ không có đem Bạo Vũ

Lê Hoa Châm thu hồi.

"Ha ha ha!"

Triệu Trung đồng dạng cười to vài tiếng, tiếp lấy nói ra: "Thiếu gia, nhân gian ác tại sơn lâm, cầu sống hiểm tại đồ hổ, ngươi có phần này tâm tính, sống yên phận là đủ!"

Nói xong, Triệu Trung xoay người lần nữa, nhanh chân hướng bạch trán mãnh hổ thi thể đi đến.

Hai ba bước đi đến xác hổ phía trước, một thanh nắm chặt lên đầu hổ, nhẹ nhàng xé ra, đem mãnh hổ đỉnh đầu mọc ra "Vương" chữ đồ án da hổ xé rách, đón lấy, năm ngón tay hóa thành hình móng, dùng sức một trảo, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, ngạnh sinh sinh đem mãnh hổ xương sọ bẻ vụn, lập tức vào trong sờ mó, lại hướng ra phía ngoài co lại, rút ra một khối to bằng đầu nắm tay, trắng hếu, tròn vo, mang theo huyết dịch cùng óc đỉnh dương xương.

"Thiếu gia, lần này đi Trường An, trên đường núi cao rừng hiểm, không biết có bao nhiêu ác thú tiềm ẩn ở giữa, ngươi mang theo trong người khối này Bạch Hổ đỉnh dương xương, chỉ cần không phải thành tinh dị thú, không có dám gần người, có thể tiết kiệm đi không ít phiền phức."

Triệu Trung quay người đối mặt Triệu Phất Y, cũng không đợi hắn trả lời chắc chắn, tiện tay ném đi, đem khối này Bạch Hổ đỉnh dương xương ném đến Triệu Phất Y bên người, rơi vào trên tảng đá lớn, phát ra "Âm vang" kim thạch tiếng đánh âm.

"Trung bá, đa tạ."

Triệu Phất Y gật gật đầu, rốt cục đem Bạo Vũ Lê Hoa Châm thu nhập ống tay áo, hai tay ôm quyền, hướng Triệu Trung thi lễ một cái.

"Thiếu gia, lên đường bình an."

Triệu Trung xúc động nói. .

"Trung bá, ta còn có một chuyện cuối cùng muốn hỏi ngươi."

Triệu Phất Y nói.

"Thiếu gia thỉnh giảng."

Triệu Trung đáp.

"Trung bá, ngươi cũng là người tu hành sao? Lực lượng như vậy ở người tu hành bên trong tính là gì tiêu chuẩn?"

Triệu Phất Y nghiêm mặt hỏi.

"Ha ha, thiếu gia, ngươi suy nghĩ nhiều quá, ta ngay cả tu hành bên cạnh đều không có sờ lấy, chỉ có thể coi là võ giả."

Triệu Trung lắc đầu.

"Như vậy sao. . ."

Triệu Phất Y im lặng.

Triệu Trung triển lộ ra bản lĩnh, vô luận là biến thân, vẫn là đồ hổ, đều hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn, để hắn kinh động như gặp thiên nhân, cao thủ như vậy cũng không tính là người tu hành, người tu hành đến cùng mạnh cỡ bao nhiêu, Triệu Khách thân là người tu hành như thế nào cao thủ, cái kia có thể đem Triệu Khách trọng thương địch nhân, lại là cỡ nào đẳng cấp cường nhân?

Trong lúc nhất thời, từng cái suy nghĩ ở trong đầu hắn bốc lên, lại để hắn có chút xuất thần.

"Thiếu gia, một đường hướng bắc chính là Trường An, nguyện ngươi gặp dữ hóa lành, nguyện thiên hạ này thái bình."

Nói xong câu đó, Triệu Trung không nói thêm lời nào, bước đi bước chân, cùng hắn gặp thoáng qua, nhanh chân hướng phía nam đi đến, không bao lâu, thân ảnh liền biến mất ở nhàn nhạt sương sớm bên trong.

Triệu Phất Y quay người, nhìn qua hắn đi xa bóng lưng, bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện.

Vô luận là Triệu Khách, vẫn là Triệu Trung, trước khi chia tay câu nói sau cùng, đều là "Nguyện thiên hạ này thái bình", câu nói này chỉ là bọn hắn thường nói, có lẽ còn có cái gì khác đặc biệt hàm nghĩa?

Chuyện này Triệu Khách không có nói, Triệu Trung cũng chưa hề nói, chỉ có thể lưu cho hắn ngày sau tự hành chứng thực.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 5: Miếu Ngộ

Thành Trường An nam, ngoài năm mươi dặm, có đầu sông tên là Lưu Hoa sông.

Mấy trăm năm trước, Đại Ngụy vương hướng quật khởi thời điểm, khai quốc đệ nhất danh tướng Thạch Vạn Nhận, từng dẫn đầu ba vạn Hắc Kỳ Huyền Báo Quân, cùng Đại Chu vương triều cuối cùng một chi quân cận vệ, ở đây ác chiến mười ngày, cuối cùng khổ chiến đắc thắng, đánh tan Đại Chu vương triều sau cùng tinh nhuệ, từ đó trở thành mười ba nhà chư hầu bên trong, chi thứ nhất giết vào thành Trường An chư hầu quân, vì Đại Ngụy vương hướng đóng đô Trung Nguyên lập xuống đầu công.

Mấy trăm năm đi qua, bây giờ Lưu Hoa hai bên bờ sông, cắm mười dặm hoa đào, mỗi đến hoa rơi thời tiết, ngàn đóa vạn đóa hoa đào bị gió thổi qua, phiêu nhiên rơi vào trên nước, theo sóng nước chảy ra, nhuộm hơn trăm dặm mặt sông đều là một mảnh huyết hồng, giống như ngày xưa huyết tinh chiến trường.

Bộ này rung động lòng người kỳ cảnh chính là Trường An bát cảnh đứng đầu "Lưu Hoa nhuốm máu" .

Mấy ngày nay, chính gặp hoa rơi thời tiết, trong thành Trường An con em thế gia hơn phân nửa đều sẽ hẹn lên ba năm tri kỷ, cưỡi bảo mã hương xa, đến Lưu Hoa bờ sông tưởng nhớ khai quốc công thần, uống rượu làm thơ, đánh đàn đàn hát, biểu đạt bình sinh chí khí.

Sắc trời dần dần muộn, mặt trời chiều ngã về tây, ở bờ sông tưởng nhớ con em thế gia đều đã hưng tận mà về.

Triệu Phất Y thân ảnh, bỗng nhiên xuất hiện ở Lưu Hoa Hà Nam bờ, người khoác áo tơi, cõng dây leo rương, đạp vào một tòa cầu treo, vượt qua huyết sắc nước sông, từng bước một hướng thành Trường An đi đến.

Một tháng trước, hắn từ Hán Trung phủ rời đi, trèo non lội suối, một đường gian khổ, rốt cục vượt qua Tần Lĩnh dãy núi, đi vào chuyến này điểm cuối cùng —— thành Trường An.

Triệu Phất Y đoạn đường này đi rất khó, Tần Lĩnh đỉnh núi, quanh năm tuyết đọng, hơi không cẩn thận liền sẽ trượt xuống vách núi, chết không có chỗ chôn, càng thêm lấy ven đường ít ai lui tới, mãnh thú ban ngày nằm đêm ra, tùy thời chuẩn bị ăn người, nếu không phải trong ngực hắn cất giấu Bạch Hổ đỉnh dương xương, ẩn chứa mãnh hổ khí tức, có thể chấn nhiếp dã thú, chỉ sợ tám chín phần mười muốn táng thân thú bụng.

Trong núi một tháng khổ hạnh, Triệu Phất Y cải biến không ít, nguyên bản bảy phần mới, ba phần cũ trường sam màu xanh sớm đã cũ nát không chịu nổi, thân hình so với phát lúc thon gầy rất nhiều, trên trán nhiều gian nan vất vả chi sắc, chỉ có một đôi mắt, trải qua ma luyện, trở nên thanh tịnh thuần túy, so với phát lúc càng thêm sắc bén.

Đương nhiên, từ Hán Trung phủ đến thành Trường An con đường mặc dù xa, cũng không dùng đến một tháng cước trình.

Nguyên nhân chân chính ở chỗ, hắn cũng không có gấp đi đường, đi đến một nửa lúc, trong núi tìm một chỗ u cốc, tìm một cái sơn động, ngắt lấy quả dại, bắt giữ thịt rừng, bện áo tơi, chế tác dây leo rương, một mình ở trong sơn cốc ở hơn nửa tháng, lĩnh hội Triệu Khách lưu cho hắn bộ kia tranh sơn thủy quyển.

Này tấm tranh sơn thủy quyển có thể để cho Triệu Khách liều rơi tính mệnh, tự nhiên có thiên đại bí mật, thời cuộc bất ổn, đại loạn sắp tới, nguy hiểm không biết ở khắp mọi nơi, sớm một ngày tìm hiểu ra đến, liền có thể nhiều một phần cậy vào.

Vì tìm ra bức tranh bí mật, hắn tuần tự dùng rất nhiều thủ đoạn, tỉ như máu tươi bôi lên, thanh thủy ngâm, liệt diễm thiêu đốt, thậm chí là lưỡi dao cắt chém, đáng tiếc tất cả những này biện pháp, đều không có nửa phần hiệu quả.

Vô luận hắn làm thế nào, bộ này tranh sơn thủy hoàn toàn không có bất kỳ biến hóa nào.

Nếu không phải bức tranh bản thân chất liệu đặc thù, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, không nhuốm bụi trần, không mảy may xấu, Triệu Phất Y cơ hồ hoài nghi, ở hắn xuyên qua đến phương thế giới này trước đó, còn có khác người xuyên việt tới qua, bức họa này chỉ là một trò đùa, cũng không có bất kỳ cái gì đáng giá lĩnh hội địa phương.

Sau nửa tháng, trong núi quả dại ngắt lấy hầu như không còn, Triệu Phất Y cũng liền không còn lưu lại, một lần nữa cất kỹ bức tranh, đi ra Tần Lĩnh dãy núi.

Bất quá, hắn mặc dù không thể phá giải ra bức họa này bí mật, nhưng cũng không nóng nảy.

Nếu là bức họa này bí mật tốt như vậy phá giải, chỉ sợ sớm đã bị Triệu Khách phá giải, cũng sẽ không rơi vào trên tay của hắn.

. . .

Trời chiều dần dần rơi xuống, mây đen bao trùm bầu trời.

Tây Bắc gió lạnh thổi, một trận mưa lạnh từ tây bay tới, thời gian không lâu, bao phủ toàn bộ đồng ruộng.

Theo thời gian trôi qua, nước mưa càng lúc càng lớn, ở chỗ trũng chỗ tích lấy hố nước, hạt mưa đánh vào phía trên, tóe lên một đóa lại một đóa bọt nước.

Triệu Phất Y đi trên đường, nhìn qua đầy trời mưa to, nhìn một chút bốn phía sơn lâm, không khỏi thầm kêu một tiếng khổ.

Mưa rơi quá mau,

Mặt đất vũng bùn, đã không có cách nào lại đi đường, đến mau chóng tìm một chỗ tránh mưa, thế nhưng là xung quanh đều là rừng núi hoang vắng, cũng không giống là có người nhà dáng vẻ, tìm chỗ tránh mưa, cũng không dễ dàng.

"A, có người!"

Chính ngay tại hắn coi là tối nay khó tránh khỏi ngủ ngoài trời sơn lâm thời điểm, chuyển qua một chỗ eo núi, chợt thấy phía trước hơn trăm trượng bên ngoài, có từng điểm từng điểm ánh sáng lộ ra, lờ mờ có thể thấy là mấy tòa nhà phòng ở.

Triệu Phất Y tăng tốc bước chân, hướng sáng ngời chỗ đi tới.

Hoang dã ngủ ngoài trời tuyệt không phải chuyện gì tốt, coi như hắn người mang cao minh y thuật, giỏi về điều trị thân thể, không đến mức bệnh nặng một trận, sau đó cũng sẽ đau đầu vài ngày, vô luận phía trước là địa phương nào, chỉ cần có thể có gian phòng ốc, liền so ngủ ở bên ngoài mạnh.

Về phần chủ nhà có thể hay không đồng ý, thế đạo này có bạc mở đường, còn có không làm được sự tình a?

Thời gian một chén trà công phu về sau, hắn đi vào sáng ngời chỗ.

Trước mắt là một tòa rách nát miếu thờ, chính diện một ngôi đại điện, đấu củng mái cong, ngồi tây nhắm hướng đông, nhìn ra được lúc trước xây thành vận may thế rộng rãi, bây giờ cũng đã tàn phá không chịu nổi.

Phía trên đại diện treo một khối làm bằng gỗ bảng hiệu, viết "Thạch Tương Quân miếu" bốn chữ lớn, nguyên bản mạ vàng chữ lớn cùng màu đen lớp sơn lót đều đã tróc ra, nhìn sặc sỡ, lộ ra gỗ mục bản sắc, hai bên Thiên Điện càng là rách nát không chịu nổi, ngay cả cửa miếu đều bị người dọn đi rồi.

Cửa đại điện cửa sổ vẫn còn ở, chăm chú nhắm, sáng ngời từ cửa sổ khe hở bên trong lộ ra, dường như có người ở bên trong sưởi ấm, thỉnh thoảng còn có trầm thấp tiếng ngựa hí truyền ra, xem ra cũng là qua đường khách nhân.

Triệu Phất Y nghe ngóng, bên trong không có gì đặc biệt động tĩnh, cất bước đi vào trước cửa, nhẹ nhàng gõ cửa ba tiếng, cũng không đợi người bên trong đáp ứng, liền đem cửa đẩy ra, sải bước đi đi vào.

Dù sao cũng là hoang dã miếu hoang, tất cả mọi người là qua đường người, cáo tri một tiếng chính là, cũng không cần người nào đồng ý.

Kít. . .

Mục nát cửa miếu phát ra làm cho người tai đau tiếng ma sát, chật vật hướng hai bên mở ra, mượn mở cửa công phu, Triệu Phất Y ánh mắt cực nhanh từ đại điện đảo qua.

Chạm mặt tới chính là một bức tượng thần, chừng cao hơn một trượng, nguyên bản xoát lấy kim sơn, đáng tiếc lâu năm thiếu tu sửa, kim sơn đã tróc ra sạch sẽ, chỉ còn lại màu đen xám bùn khối, nhìn chẳng những không có nửa phần trang trọng cảm giác, ngược lại có chút âm trầm kinh khủng.

Ở đại điện phía Tây, buộc lấy một thớt Thanh Tông Mã, chiều cao thể kiện, tinh thần phấn chấn, da lông tỏa sáng, từ đầu đến chân không có nửa cái tạp mao, đúng là bình thường ít thấy ngựa tốt.

Đại điện phía đông, ngồi một người, trước người đốt một đoàn đống lửa.

Người này mang theo một đỉnh tiễn trúc mũ rộng vành, bọc lấy một kiện màu đỏ trường bào, màu da trắng nõn, thân hình thon gầy, ngồi ở đống lửa phía trước sưởi ấm, nghe được đẩy cửa âm thanh, quay đầu nhìn Triệu Phất Y một chút, cười hì hì nhẹ gật đầu.

Ở bên hông hắn treo lấy một thanh dài ba thước kiếm, mũi kiếm hẹp dài,

không có vỏ kiếm, lưỡi kiếm bày biện ra một loại thâm trầm màu đỏ sậm, mang theo nhàn nhạt máu tanh mùi vị.

Triệu Phất Y ánh mắt rơi vào chuôi kiếm này bên trên, lập tức minh bạch, người này chỉ sợ không có biểu hiện ra tốt như vậy khách.

Bất quá, hắn cũng không có gì sợ, đầu năm nay trên đường không yên ổn, đi ra ngoài mang binh lưỡi đao nhiều người, ngược lại là hắn loại này hai tay trống trơn liền dám lên đường, tương đối ít thấy.

Triệu Phất Y đóng lại cửa miếu, nhanh chân hướng đại điện phía đông đi đến, đi vào đỏ bào thân người trước, hắn mặc dù không thích tham gia náo nhiệt, cũng không thể đi đại điện phía Tây, cùng kia thớt Thanh Tông Mã góp một đống.

"Huynh đài, quấy rầy, bên ngoài mưa lớn, mượn nơi này tránh một chút mưa."

Triệu Phất Y chắp tay, đối xích bào người nói.

"Không dám, không dám."

Đỏ bào người ngẩng đầu, cười đáp ứng, thanh âm có chút lanh lảnh.

"Đa tạ!"

Triệu Phất Y gật gật đầu, quay người tìm một cái nơi hẻo lánh, đem dây leo rương giải xuống dưới, bỏ đi áo tơi, cùng một chỗ để dưới đất, sau đó lại xoay người sang chỗ khác, dự định ở trong đại điện mặt nhặt được mấy cây củi khô, sinh một mồi lửa, ủ ấm cơ thể.

"Không nên phiền toái, cùng đi sưởi ấm đi."

Đỏ bào người lần nữa há miệng.

"A, vậy thì tốt quá."

Triệu Phất Y đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức cười một tiếng, miệng đầy đáp ứng, quay người nhấc lên dây leo rương, ngồi ở người áo xám đối diện.

Đón lấy, mở ra dây leo rương, từ bên trong lấy ra một con hong khô thỏ rừng, gác ở trên lửa, lại lấy ra mấy thứ gia vị, vẩy vào con thỏ bên trên, dụng tâm nướng.

"Huynh đài xưng hô như thế nào?"

Đỏ bào người cười lấy hỏi.

"Chu Vô Cực, huynh đài đâu?"

Triệu Phất Y mỉm cười, báo ra lộ dẫn bên trên danh tự.

"Diêm Sâm."

Đỏ bào người đồng dạng cười nói.

. . .

"Có ai không?"

Triệu Phất Y vừa mới ngồi ở đống lửa trước, trên tay thỏ rừng còn không có nướng nóng, ngoài cửa lần nữa truyền đến tiếng kêu cửa.

Còn không đợi hắn trả lời, liền nghe đến "Loảng xoảng" một tiếng, đại môn từ bên ngoài mở ra, một đoàn người mang theo hàn phong, tràn vào.

Triệu Phất Y quay đầu nhìn nhìn, lần này đi vào là ba người trẻ tuổi, hai nữ một nam.

Hai tên nữ hài niên kỷ đều ở mười sáu mười bảy tuổi trên dưới, đi ở phía trước một vị dáng người cao gầy chút, vàng nhạt khinh sam, Tố Tuyết lụa váy,

khóe miệng ở giữa ngậm lấy nụ cười nhàn nhạt, nhìn dịu dàng thanh lệ, thanh nhã như cúc, làm cho người thấy một lần liền sinh lòng hảo cảm.

Theo ở phía sau chính là cái mặt tròn tiểu cô nương, mặc lam nhạt váy ngắn, một bộ cười hì hì bộ dáng, miệng bên trong đang nói gì đó, thoạt nhìn như là một đôi chủ tớ.

Phía sau hai người là một nam tử trẻ tuổi, niên kỷ so hai nữ hài hơi lớn hai tuổi, mặc một thân hải lam sắc võ sĩ trang phục, sắc mặt nghiêm túc, eo thẳng tắp, nhìn thông minh tháo vát, bên hông treo lấy miệng thép tinh trường kiếm, trong tay dắt ngựa, ngay tại nghe trước mặt mặt tròn nhỏ nha hoàn nói chuyện.

Thuận đại môn lại hướng bên ngoài nhìn, ngừng một chiếc xe ngựa, phía trước ngựa kéo xe đã cởi xuống, chỉ lưu toa xe còn ở bên ngoài.

"Hai vị tiên sinh, quấy rầy, bên ngoài mưa thực sự quá lớn, đều đem chúng ta xối thấu, mượn tránh một chút mưa."

Mặt tròn nhỏ nha hoàn nhìn thấy Triệu Phất Y cùng Diêm Sâm, mấy bước đuổi tới trước người hai người, cười hì hì nói.

"Không sao, ta cũng vừa tiến đến không lâu, chúng ta đều là quấy rầy vị nhân huynh này."

Triệu Phất Y cười một cái nói.

"Cùng một chỗ tạ ơn á!"

Mặt tròn nhỏ nha hoàn cười hành lễ.

Ở sau lưng nàng, vàng nhạt khinh sam nữ hài cũng nhìn một chút Triệu Phất Y, gật đầu cười.

Diêm Sâm cũng ngẩng đầu, đánh giá người đi đường này một chút, cười hì hì nhẹ gật đầu, xem như lên tiếng chào, lập tức lại cúi đầu.

Triệu Phất Y bén nhạy phát hiện, ngay tại Diêm Sâm cúi đầu trong nháy mắt, hô hấp của hắn bỗng nhiên dồn dập, thẳng đến hơn mười giây sau, vừa mới khôi phục bình thường.

Nếu như là người khác, có lẽ sẽ không chú ý tới một màn này, thế nhưng là Triệu Phất Y làm nghề y mấy năm, vọng văn vấn thiết là công phu cơ bản nhất, trong nháy mắt liền đánh giá ra, Diêm Sâm là nhìn thấy cái gì làm hắn hưng phấn đồ vật, hay là nghĩ đến cái gì làm hắn hưng phấn sự tình, mới có loại này vui vô cùng biểu hiện, đến mức khó mà tự kiềm chế.

Nghĩ tới đây, Triệu Phất Y trong lòng không khỏi trầm xuống, trong tay thỏ rừng lật qua lật lại càng thêm chịu khó.

Đồng thời, im lặng không lên tiếng từ trong ngực lấy ra hai con bình sứ màu trắng, mở ra về sau, ở thịt thỏ bên trên lại đổ hai loại gia vị.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 6: Sát Nhân Thì Làm Sao Hỏi Nghĩa

Đêm dần khuya.

Ngoài cửa sổ mưa càng lúc càng lớn.

Mây đen bao phủ toàn bộ thiên địa, không có một tia sáng, đưa tay không thấy được năm ngón.

Sơn dã bên trong, mưa rào xối xả, vạn vật quy về yên tĩnh, chỉ có thể nghe được "Vù vù" tiếng mưa rơi, không ngừng cọ rửa thế gian vạn vật, mang đi cuối cùng một tia ấm áp.

Thạch Tương Quân miếu trong đại điện, đốt một đống lửa, đây là phương viên hơn mười dặm chỉ có một điểm ấm áp.

Đại điện phía Tây, hai con ngựa tụ cùng một chỗ, giữa lẫn nhau lấy ánh mắt giao lưu, ngẫu nhiên đánh cái phát ra tiếng phì phì trong mũi, chân thành tha thiết chia sẻ ăn cỏ liệu tâm đắc.

Đại điện phía đông, năm người vây quanh ở đống lửa phía trước sưởi ấm.

Thời gian đốt một nén hương trước đó, Triệu Phất Y tiến vào Thạch Tương Quân miếu, gặp được ngay tại sưởi ấm Diêm Sâm.

Sau đó, trong miếu lại tới ba tên nam nữ trẻ tuổi , chờ bọn hắn thu xếp tốt ngựa về sau, Diêm Sâm lần nữa há miệng, mời các nàng cùng một chỗ sưởi ấm.

Một phen đơn giản lẫn nhau giới thiệu, Triệu Phất Y thế mới biết, đây là ba tên nam nữ trẻ tuổi bên trong, thân phận cao nhất là mặc vàng nhạt khinh sam nữ

hài, họ Hứa, tên là Bạch Lộ, hai người khác đều gọi nàng đại tiểu thư, theo nàng cùng nhau là nha hoàn tiểu Viên, mặt khác tên nam tử kia gọi là Trương Duệ, là trong ba người hộ vệ.

Trời đông giá rét, hơi lạnh um tùm.

Diêm Sâm mời cùng một chỗ các nàng sưởi ấm, Hứa Bạch Lộ tự nhiên không có cự tuyệt, một lời đáp ứng, hai người khác cũng không có phản đối, cùng một chỗ vây quanh ở đống lửa phía trước.

Bóng đêm càng ngày càng sâu, chỉ có một điểm hỏa diễm, khu trục lấy rét lạnh.

Triệu Phất Y không ngừng lật qua lật lại trên lửa hong khô thỏ rừng, ở nhiều loại gia vị điều hoà dưới, thịt nướng tiêu hương càng ngày càng đậm, quanh quẩn ở toàn bộ trong đại điện, dẫn tới nha hoàn tiểu Viên không chỗ ở chậc lưỡi, nước bọt đều muốn chảy ra.

"Đại tiểu thư, ngươi nói đây là Thạch Tương Quân miếu làm sao rách nát như vậy? Đây là cách thành Trường An không xa, lại tại vãng lai trên đại đạo, Trường An Tri phủ liền không muốn lấy đem nơi này hảo hảo sửa một cái, tỉnh có trướng ngại thưởng thức, cũng làm cho mọi người có cái chỗ đặt chân."

Nha hoàn tiểu Viên ngồi nhàm chán, nhịn không được tìm đề tài.

"Ngươi hiểu lầm, Hàn Trí minh không phải là không muốn tu, là không dám tu."

Hứa Bạch Lộ vừa cười vừa nói, trong miệng nàng Hàn Trí minh chính là Trường An Tri phủ, tứ phẩm hoàng đường, khởi cư bát tọa, chỉ là nghe nàng khẩu khí, đối vị này Hàn Tri phủ cũng không có nhiều cung kính.

"Không dám tu? Vì cái gì?"

Tiểu Viên trừng to mắt.

"Bởi vì vị này Thạch đại tướng quân cũng không phải là trống rỗng hư soạn thần tiên, mà là đúng là có người này, tiểu Viên, ngươi đoán vị này Thạch đại tướng quân là ai, đoán đúng ta sẽ nói cho ngươi biết vì cái gì."

Hứa Bạch Lộ vừa cười vừa nói.

Triệu Phất Y nao nao, quay đầu nhìn về phía tượng thần, mới tới nơi đây, nhân địa lưỡng sinh, không nghĩ tới tôn thần này giống đúng là làm người thật lập.

Có lẽ là bởi vì có người tu hành nguyên nhân, phương thế giới này đối miếu thờ ước thúc so kiếp trước khắc nghiệt nhiều lắm, xuyên qua đến đây hơn mười năm, còn là lần đầu tiên nghe nói cho chân nhân tạo nên Kim Thân.

"Đại tiểu thư, ngươi thật là thi ở ta, ta chỉ biết là một cái Thạch Tương Quân, chính là chúng ta Đại Ngụy khai quốc đệ nhất danh tướng, Phi Vân các hai mươi bốn công thần đứng đầu, Trịnh Quốc Công Thạch Vạn Nhận, thế nhưng là nơi này rách nát như vậy bại, không thể nào là vì hắn tu kiến miếu thờ, đại tiểu thư, ngươi liền trực tiếp nói cho ta mà!"

Tiểu Viên thè lưỡi, đong đưa Hứa Bạch Lộ cánh tay nũng nịu.

Hứa Bạch Lộ cười không nói, không có tiếp tục nói tỉ mỉ.

Triệu Phất Y nghe đến đó, bỗng nhiên cười cười, nói ra: "Đạo tả tướng gặp, cũng là hữu duyên, cái này thỏ rừng là Tần Lĩnh trong núi đánh tới, nho nhỏ thịt rừng, không thành kính ý, còn xin Hứa đại tiểu thư vui vẻ nhận, nhét đầy cái bao tử, tốt kể chuyện xưa, cũng làm cho tại hạ được thêm kiến thức."

Nói xong, kéo xuống một khối lại mập lại lớn đùi thỏ, đưa cho Hứa Bạch Lộ.

Hứa Bạch Lộ nao nao, lắc đầu, cười nói ra: "Triệu tiên sinh, tiểu Viên vừa rồi đã đoán đúng, nơi này chính là Thạch Vạn Nhận đại tướng quân miếu thờ, cố sự vốn là nên giảng. Thịt thỏ liền không cần ăn, chúng ta nhà mình mang theo điểm

tâm."

"Ha ha!"

Triệu Phất Y cười một tiếng, thu hồi đùi thỏ, trên mặt cũng là không xấu hổ,

Một ngụm ngậm lên miệng, chuyển tay lại xé mấy khối tiêu hương thịt thỏ, phân biệt đưa về phía mấy người khác.

Diêm Sâm, Trương Duệ tất cả đều lắc đầu, đều tự tìm lấy cớ, tất cả cũng không có đón lấy.

Chỉ có nha hoàn tiểu Viên trừng to mắt, giữ lại nước bọt, hận không thể một ngụm nuốt vào, chỉ tiếc Hứa Bạch Lộ không có tiếp, nàng cũng không dám tự tiện đón lấy, chỉ có thể ngậm lấy nước bọt, nhịn đau cự tuyệt.

Giang hồ hiểm ác, cẩn thận là hơn, không hiểu đạo lý kia người, tám thành đã chết.

Rừng núi hoang vắng, đạo tả tướng gặp, người xa lạ đưa tới thịt thỏ, trên đời này đã không có mấy người dám ăn, chí ít đang ngồi mấy người khác cũng không dám ăn.

Triệu Phất Y gặp mấy người cũng không chịu ăn, cười ha ha, thả miệng ăn liên tục, không để ý tướng ăn khó coi, thẳng ăn miệng đầy chảy mỡ.

Những người khác ngồi ở một bên, coi như bỏ qua

Nha hoàn tiểu Viên nghe thịt thỏ tiêu hương, nước mắt đều nhanh rớt xuống, xem ra là cái mười phần ăn hàng.

. . .

"Đại tiểu thư, ngươi còn chưa nói Thạch Tương Quân miếu đến cùng là chuyện gì xảy ra đâu!"

Nha hoàn tiểu Viên cố nén không nhìn tới Triệu Phất Y, quay đầu đến hỏi Hứa Bạch Lộ. .

"Toà này Thạch Tương Quân miếu, đúng là vì Thạch Vạn Nhận tướng quân tu kiến, vì bảo hộ Thạch đại tướng quân trên trời có linh thiêng, hương hỏa vĩnh tồn, thần linh bất diệt."

Hứa Bạch Lộ nói.

"Thạch đại tướng quân thế nhưng là khai quốc đệ nhất công thần, miếu thờ rách nát thành cái dạng này, triều đình làm sao mặc kệ?"

Tiểu Viên không hiểu hỏi.

"Đây là bởi vì khai quốc không lâu, Thái tổ còn tại thời điểm, Thạch đại tướng quân cuốn vào cùng một chỗ chấn kinh triều chính đại án, chém đầu cả nhà, không có để lại một tia huyết mạch."

"Thẳng đến hơn mười năm về sau, cao tổ làm Thái Thượng Hoàng, Thái Tông vào chỗ, phát hiện năm đó kia vụ án đúng là một cọc sai án, lúc này mới vì Thạch đại tướng quân trầm oan giải tội, đáng tiếc lúc này Thạch đại tướng quân đã mất hậu nhân, liền tu ngôi miếu này vũ, trò chuyện tỏ tâm ý, không phải, ngươi tính toán, Đại Ngụy vương hướng mặc dù lớn, công thần lão tướng vô số, còn vì ai sửa qua miếu thờ?"

"Chờ đến mấy chục năm sau, Thái Tông quy thiên, Cao Tông vào chỗ, lại cho rằng Thạch đại tướng quân mặc dù oan uổng, nhưng cũng có lỗi, không xứng hưởng thụ Kim Thân hương hỏa, chỉ là đây là miếu là Thái Tông lập, không tốt dỡ bỏ, bởi vậy chỉ là triệt bỏ chăm sóc miếu thờ người, nhưng không có hủy đi miếu, lúc này mới thành một tòa hoang dã miếu cổ."

"Nho nhỏ một tòa miếu vũ, hội tụ cao tổ, Thái Tông, Cao Tông ba vị tâm tư của bệ hạ, trong đó không phải là đúng sai, lại có ai dám phân tích, chỉ là một cái Hàn Trí minh, sao dám thiện cho rằng, nếu là hơi không cẩn thận, mười đầu

mệnh cũng không đủ lấp."

Hứa Bạch Lộ tự thuật đoạn chuyện cũ này, sự tình mặc dù không phức tạp, lại liên lụy rất nhiều, trong đó còn có triều đình bí văn, quả nhiên là làm người say mê, Triệu Phất Y nghe được say sưa ngon lành.

"Thế nhưng là. . . Sân khấu kịch có phải hay không nói qua a, Thạch đại tướng quân lập xuống thập đại công lao, cao tổ cho hắn ban thưởng đan thư thiết khoán, chỉ cần không tạo phản, liền có thể miễn hắn mười lần tội chết, vì cái gì. . ."

Tiểu Viên càng thêm không hiểu.

"Thạch đại tướng quân chính là bởi vì tội mưu phản, mới rơi vào chém đầu cả nhà."

Hứa Bạch Lộ nói.

"A? Thạch đại tướng quân tạo phản? Chuyện lớn như vậy, làm sao chưa từng nghe nói?"

Tiểu Viên một tiếng kinh hô.

"Kia là Thạch đại tướng quân tuy là lấy tạo phản luận tội, nhưng không có thật tạo qua phản, lúc trước Thái tổ luận tội lúc, cũng chỉ nói ý đồ mưu phản."

Hứa Bạch Lộ giải thích nói.

"Cái này. . . Cũng được, Thạch đại tướng quân thật đúng là oan uổng!"

Tiểu Viên trừng to mắt nói.

Triệu Phất Y nghe vào trong tai, khe khẽ thở dài, tiểu Viên cô nương vẫn là quá ngây thơ.

Hắn đối phương thế giới này lịch sử không phải đặc biệt giải, nhưng liền kiếp trước tới nói, từ xưa công cao đóng chủ, chính là tội chết, cầm đan thư thiết khoán người, lại có mấy cái có kết cục tốt.

Kiếp trước, minh Thái tổ một câu thi từ, chén vàng chung nhữ uống, dao sắc không tướng tha, một câu đạo tận huyền cơ trong đó, đáng tiếc còn có rất nhiều nhìn không ra người, luôn cho là quân vương sẽ cùng ngươi giảng đạo lý.

"Thế sự vô thường, khó mà đoán trước, dưới gầm trời này toà kia trong miếu không có chết oan quỷ?"

Hứa Bạch Lộ thở dài nói.

"Ha ha, Hứa đại tiểu thư, câu nói này có thể nói sai, Thạch Vạn Nhận tạo phản, là chuyện ván đã đóng thuyền, bỏ mình tên diệt cũng thuộc về bình thường, chưa nói tới cái gì thế sự vô thường, cũng cùng oan uổng hai chữ cũng không dính dáng!"

Diêm Sâm bỗng nhiên cười một tiếng nói.

"Vì cái gì a?"

Nha hoàn tiểu Viên quay đầu hỏi.

Diêm Sâm không có trực tiếp trả lời, ngẩng đầu nhìn Hứa Bạch Lộ hỏi: "Thạch Vạn Nhận đến tột cùng là ai, vì sao lại chết, Hứa đại tiểu thư thật không biết a?"

Hứa Bạch Lộ không nói gì, ánh mắt có chút chớp động, không biết nghĩ cái gì.

"Hứa đại tiểu thư không chịu nói. Vậy ta đã nói, thế nhân phần lớn đều biết Thạch Vạn Nhận là Đại Ngụy khai quốc đệ nhất danh tướng, tiếng tăm lừng lẫy Trịnh Quốc Công, Phi Vân các hai mươi bốn công thần đứng đầu, cũng rất ít có người biết, Thạch Vạn Nhận chỉ là một cái dùng tên giả!"

"Tên thật của hắn gọi là Giang Huyền Bá, là cao tổ Hoàng đế cùng dân gian ca cơ sinh hạ con thứ, võ công cao tuyệt, binh pháp tinh diệu, sa trường chinh chiến, công vô bất khắc, là cao tổ Hoàng đế trong tay sắc bén nhất một cây đao, cũng là Đại Ngụy vương hướng cướp đoạt thiên hạ số một công thần."

"Về phần hắn vì sao lại chết, đó là bởi vì hắn đức không xứng vị, chỉ biết giết người, từ đầu đến cuối chỉ có thể làm một cây đao, luận triều thần ủng hộ, so ra kém Thái tử, luận phụ hoàng sủng ái, so ra kém Tề vương, luận thủ hạ binh mã, càng không sánh được ngày đó Tần Vương, về sau Thái Tông Hoàng Đế."

"Giang Huyền Bá trên thân xác thực chảy Thái tổ máu, thế nhưng là luận thân phận, chỉ là con thứ mà thôi, cùng ba vị con trai trưởng ngày đêm khác biệt, nếu là hắn không có gì tài năng, tầm thường ngược lại cũng thôi, hết lần này tới lần khác hắn công lao quá cao, chẳng những phong quốc công, thậm chí đủ để phong vương."

"Một cái an phận khác họ vương, đối với Đại Ngụy đã là một cái tai hoạ ngầm, một cái có tư cách cạnh tranh đế vị cùng họ vương, đối với Đại Ngụy càng là họa lớn trong lòng, cao tổ Hoàng đế anh minh thần võ, há có thể lưu lại loại này họa lớn?"

"Kể từ đó, hắn há có thể bất tử? Hắn nếu không muốn chết, lại há có thể không tạo phản? Đã sớm muộn cũng phải tạo phản, giết hắn chẳng phải là thiên kinh địa nghĩa?"

Diêm Sâm tự nhiên nói ra.

"Là thế này phải không?"

Tiểu Viên nghe xong, run lên hồi lâu, mới phản ứng được, hỏi: "Thế nhưng là ngươi nói nhiều như vậy, Thạch đại tướng quân dù sao không có thật phản, Hoàng đế muốn giết cứ giết, còn có hay không đạo lý?"

"Ha ha, ngươi nha đầu này thật không hiểu chuyện, từ xưa tất cả thiên địa vô tình, sát nhân thì làm sao hỏi nghĩa, trời muốn ngươi chết, ngươi sẽ chết, đây chính là trên đời này lớn nhất đạo lý!"

Diêm Sâm cười to nói.

"Chiếu ngươi nói như vậy, chỉ cần làm Hoàng đế, chẳng phải là muốn giết ai liền giết ai?"

Tiểu Viên nhịn không được mở miệng phản bác.

"Chẳng lẽ không phải?"

Diêm Sâm ngưng cười âm thanh, ánh mắt bên trong mang ra ba phần hàn ý: "Cường giả giết người, chỉ bằng tâm ý, thiên tử giết người, tự sẽ có người giúp hắn tìm lý do, lôi đình mưa móc, đều là quân ân, đạo lý kia tiểu thư nhà ngươi chẳng lẽ không có dạy cho ngươi sao?"

"Ngươi đây rõ ràng là nói hươu nói vượn, tiểu thư nhà ta mới sẽ không dạy loại này ngụy biện!"

Tiểu Viên xoay đầu lại, tức giận hỏi: "Tiểu thư, ngươi nói đúng đi!"

"Tiểu Viên, đừng nóng giận."

Hứa đại tiểu thư mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ tiểu Viên đầu, quay đầu nói với Diêm Sâm: "Thạch đại tướng quân nguyên nhân cái chết, luôn luôn chúng thuyết phân vân, có phải là hay không tiên sinh nói, mấy trăm năm đi qua, chúng ta cũng khó có thể phán đoán, bất quá, tiên sinh nói đạo lý, khó tránh khỏi có chút hoang đường, thiên địa có chính khí, tạp nhưng phú lưu hình, nhân sinh một thế, cây cỏ sống một mùa thu, dù sao cũng phải biết còn có đạo nghĩa hai chữ, nếu không, người người đều chỉ chú ý bản thân tư lợi, trong thiên hạ này không khỏi quá không thú vị."

"Tiểu thư nói đúng!"

Nha hoàn tiểu Viên nghe liên tục vỗ tay.

"Ha ha!"

Diêm Sâm nhịn không được lần nữa cười ha hả, thật giống như nghe được cái gì hoang đường sự tình.

"Cái gì thiên địa chính khí, cũng liền mình lừa gạt một chút mình, ngươi niên kỷ cũng không lớn, làm sao như thế ngu xuẩn, đơn giản cùng cha ngươi Hứa Sơn giống nhau như đúc, đều là để bệ hạ chán ghét ngu xuẩn, cũng được, lần này Lai Trường An lúc đầu muốn giết Hứa Sơn, không nghĩ tới trước gặp được ngươi, trước hết lấy đầu của ngươi, cũng coi như cho Hứa Sơn đưa một món lễ lớn!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 7: Ta Định Đoạt

Mưa đêm gấp gáp, hàn phong mãnh liệt, thổi song cửa sổ "Ào ào" rung động.

Gió lạnh xuyên thấu qua cửa sổ khe hở, "Sưu sưu" thổi vào trong miếu, đống lửa ngã theo phía nằm, làm cho người không khỏi quay tròn đánh cái rùng mình.

Chỉ là hàn phong lại lạnh, lạnh cũng là thân người, ngôn ngữ lạnh lại là lòng người.

Diêm Sâm một câu, trong nháy mắt đem trong đại điện bầu không khí hạ xuống điểm đóng băng.

"Muốn chết!"

Trương Duệ lông mày nhướn lên, bỗng nhiên đứng dậy, rút ra trường kiếm, bảo hộ ở Hứa Bạch Lộ trước người.

Thân là Hứa Bạch Lộ hộ vệ, hắn từ tiến vào đại điện về sau, rất tốt tuân thủ hộ vệ chức trách, một mực không nói lời nào, yên lặng ngồi ở Hứa Bạch Lộ bên người, nhưng cái này cũng không hề nói là hắn tính tình trầm ổn.

Cùng này tương phản, hắn mới mười bảy mười tám tuổi, chính là trẻ tuổi nóng tính thời điểm, chỉ là làm người lãnh ngạo, tuỳ tiện không muốn há miệng, lúc này mới một mực không có lên tiếng.

"A!"

Tiểu Viên cũng bị Diêm Sâm giật nảy mình, giống con thỏ con bị giật mình, co lại đến Hứa Bạch Lộ sau lưng.

Hứa Bạch Lộ ngược lại không kinh hoảng, trên mặt thậm chí vẫn như cũ mang theo tiếu dung, hỏi: "Diêm tiên sinh đến tột cùng là ai? Vì sao muốn Lai Trường An giết gia phụ? Vừa rồi nghe tiên sinh nâng lên bệ hạ, chẳng lẽ là tòng thần đều tới?"

"Ha ha, Hứa đại tiểu thư phần này tâm tính tu vi cũng không tệ, trước núi thái sơn sụp đổ mà sắc không thay đổi, rất có lệnh tôn Hứa Sơn di phong."

Diêm Sâm cười cười, tiếp lấy nói ra: "Ăn ngay nói thật, cũng không gạt ngươi, cha ngươi tháng trước vào kinh, làm kiện để bệ hạ rất chuyện tình không vui, trong cung Cáp tổng quản biết sau rất tức giận, tìm tới trên đầu của ta, để cho ta tới lấy tính mệnh của hắn. Chỉ là không nghĩ tới, còn không có tiến thành Trường An, trước hết gặp ngươi, vận khí cũng không tệ."

"A, Diêm tiên sinh nói là Ti Lễ Giám ngũ đại tổng quản một trong Cáp Lan vệ?"

Hứa Bạch Lộ sắc mặt dần dần nghiêm túc lên.

"Không tệ."

Diêm Sâm nói.

"Xin hỏi Diêm tiên sinh, muốn giết ta cha đến cùng là ý của bệ hạ, vẫn là Cáp tổng quản ý tứ?"

Hứa Bạch Lộ hỏi.

"Không phải mới vừa nói sao, cường giả giết người chỉ bằng tâm ý, đối với Hứa Sơn tới nói, là bệ hạ muốn giết hắn, vẫn là Cáp tổng quản muốn giết hắn, khác nhau ở chỗ nào, hắn có chọn sao?"

"Ta hiểu được."

Hứa Bạch Lộ khẽ gật đầu.

Diêm Sâm cười cười, liếm môi một cái, nói ra: "Tốt, nên nói cũng đã nói, mấy người các ngươi muốn thống khoái lên đường, liền tự mình cắt cổ đi, nếu là còn muốn động thủ, liền để các ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết."

"Khẩu khí thật lớn!"

Không đợi Hứa Bạch Lộ lại nói tiếp, Trương Duệ đã không nhịn được nói ra: "Chỉ là một cái cung trong thái giám chó săn, cũng dám như thế cuồng vọng, hỏi qua trường kiếm trong tay của ta không có!"

Nghe được "Chó săn" hai chữ, Diêm Sâm sắc mặt bỗng nhiên trở nên rất khó coi, thanh âm cũng lạnh xuống: "Hảo tâm cho các ngươi tự vận cơ hội, thế mà không trân quý, thế đạo này thật sự là người tốt không chịu nổi."

"Đánh rắm!"

Trương Duệ giận dữ.

"Thứ không biết chết sống, nhìn xem cái này đi!"

Diêm Sâm lắc đầu, từ trong ngực lấy ra khối bàn tay lớn nhỏ lệnh bài, ở mấy người trước mặt lung lay.

Khối này lệnh bài là hắc thiết chế tạo, bề rộng chừng hai chỉ, dài ước chừng năm tấc , lệnh bài một mặt hướng ra ngoài, khắc dấu lấy một cái "Huyền" chữ.

Nhìn thấy lệnh bài trong nháy mắt, Hứa Bạch Lộ sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Vừa rồi Diêm Sâm vô luận nói như thế nào, nàng từ đầu đến cuối không chút hoang mang, hoàn toàn không thèm để ý Diêm Sâm uy hiếp, cho tới giờ khắc này, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tuyết trắng, thật giống như thấy được trên thế giới vật đáng sợ nhất.

"Huyền! Cơ! Đài!"

Trương Duệ từng chữ nói ra, nói ra lệnh bài danh tự, trên mặt cũng lộ ra nồng đậm sợ hãi chi sắc.

Diêm Sâm có chút cười lạnh, nhìn xem hai người vừa kinh vừa sợ ánh mắt, lộ ra đắc ý biểu lộ, tựa hồ mười phần hưởng thụ loại cảm giác này.

. . .

"Huyền Cơ Đài là cái gì?"

Ngay tại bầu không khí khẩn trương tới cực điểm thời điểm, bỗng nhiên có người há miệng phá vỡ bầu không khí như thế này.

Mấy người cúi đầu nhìn lại, tra hỏi chính là Triệu Phất Y,

Chỉ gặp hắn hai tay dầu mỡ, miệng trong còn nhai lấy một khối béo ngậy thịt thỏ, ánh mắt tràn ngập tò mò.

"Ngược lại quên ngươi còn ở lại chỗ này."

Diêm Sâm liếc mắt nhìn, liền không tiếp tục nhìn hắn.

"Oan có đầu, nợ có chủ, vị huynh đệ kia cùng gia phụ cũng không quan hệ, còn xin tiên sinh giơ cao đánh khẽ, thả hắn một con đường sống."

Hứa Bạch Lộ bỗng nhiên nói.

"Hứa đại tiểu thư thật sự là thiện tâm, loại thời điểm này còn muốn lấy người khác, ngươi liền không nghĩ tới, Huyền Cơ Đài xuất thủ, lúc nào lưu sống qua miệng?"

Diêm Sâm vừa cười vừa nói.

Hứa Bạch Lộ im lặng không nói, trên mặt lộ ra một tia ảm đạm.

"Cái này. . . Có thể hay không trước tiên nói một chút, Huyền Cơ Đài đến

cùng là địa phương nào?"

Triệu Phất Y tựa hồ vẫn không rõ, sắp phát sinh cái gì, hoàn toàn không có đứng trước nguy cơ cảm giác.

"Ngươi cái tên này, không biết là cái gì là chết sao?"

Trương Duệ cắn răng, lập tức lại thở dài, nói ra: "Được rồi, mắt nhìn thấy mọi người muốn cùng chết, cũng làm cho ngươi làm minh bạch quỷ, Huyền Cơ Đài là Đại Ngụy vương hướng hung danh thịnh nhất tổ chức, trong đó vô số cao thủ, nghe nói còn có sẽ bí pháp người tu hành tọa trấn. Nếu như Huyền Cơ Đài muốn đối phó một người, người này tuyệt không có khả năng sống sót. Đây là đều không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là, truyền thuyết Huyền Cơ Đài có thật nhiều người bình thường khó có thể tưởng tượng thủ đoạn, thậm chí có thể rút ra hồn phách, đủ kiểu tra tấn, ở trước mặt bọn hắn, chết đều là một loại hi vọng xa vời."

"Người tu hành. . ."

Triệu Phất Y nghe được mấy chữ này, ánh mắt có chút lấp lóe, không biết suy nghĩ cái gì.

"Huyền Cơ Đài mặc dù đáng sợ, nhưng bọn hắn luôn luôn siêu nhiên tại trên triều đình, chưa từng nghe nói bọn hắn sẽ tham gia triều đình đảng tranh."

Hứa Bạch Lộ bổ sung nói, nói đến đây, trong mắt bỗng nhiên lộ ra vẻ ngờ vực, tựa hồ đang hoài nghi Diêm Sâm thân phận.

"Đừng suy nghĩ nhiều, là ngươi hiểu rõ Huyền Cơ Đài, vẫn là ta hiểu rõ Huyền Cơ Đài, cam chịu số phận đi, còn không tự vận a?"

Diêm Sâm cười lạnh nói, phá vỡ Hứa Bạch Lộ cuối cùng một tia huyễn tưởng.

"Huyền Cơ Đài uy danh lại thịnh, cũng đừng nghĩ để cho ta thúc thủ chịu

trói!"

Hứa Bạch Lộ sắc mặt phát lạnh, cổ tay khẽ đảo, trở tay từ trong cửa tay áo, rút ra một thanh màu hồng vỏ đao dao găm ngắn, phía trên dùng Xích Kim tia khảm "Nguyệt Kiến" hai chữ, hiển nhiên cũng không phải là phàm phẩm.

"Không tệ! Huyền Cơ Đài đúng không, lão tử đã sớm muốn kiến thức!"

Trương Duệ khẽ quát một tiếng, giơ cao lên trường kiếm trong tay, mũi kiếm trực chỉ Diêm Sâm cổ họng, hai tay chứa đầy khí lực, chỉ cần Diêm Sâm khẽ động, liền muốn khởi xướng lôi đình một kích.

Về phần nha hoàn tiểu Viên, cũng nắm vuốt nắm tay nhỏ, co quắp tại Hứa Bạch Lộ sau lưng.

"Tội gì đến quá thay!"

Diêm Sâm rút ra trường kiếm, cao cao giơ cao lên, bày ra trảm kích tư thế, chậm rãi đi thẳng về phía trước, đi lại phiêu hốt, mũi kiếm khẽ run.

Màu đỏ sậm mũi kiếm ở ánh lửa chiếu rọi xuống, bỗng nhiên phát ra quỷ dị hồng quang, nhàn nhạt mùi máu tươi theo gió tứ tán, trong không khí tràn đầy khí tức túc sát.

"Chờ một chút!"

Triệu Phất Y bỗng nhiên đứng lên, nói ra: "Các ngươi chuẩn bị động thủ? Có thể hay không nghe ta nói một câu."

"Ngươi muốn nói gì?"

Diêm Sâm cười hỏi.

"Thế đạo gian khổ, tất cả mọi người không dễ dàng, có thể ít động thủ, vẫn là ít động thủ tốt, ý của ta là, thượng thiên có đức hiếu sinh, mọi người coi như

chưa từng gặp mặt?"

Triệu Phất Y chậm rãi nói.

Một phen nói xong, vài người khác đều ngây ngẩn cả người, liền ngay cả Diêm Sâm cũng không ngoại lệ.

Nửa ngày về sau, Diêm Sâm thở dài, nói ra: "Ta còn tưởng rằng ngươi có thể nói điểm có ý tứ, nguyên lai cũng là cổ hủ tú tài, dứt khoát cùng một chỗ tiễn ngươi lên đường."

Triệu Phất Y quay đầu lại hỏi Hứa Bạch Lộ: "Hắn không chịu dừng tay, các ngươi đâu?"

"Là hắn muốn giết chúng ta, không phải chúng ta muốn giết hắn! Dừng tay không dừng tay, là chúng ta định đoạt sao?"

Trương Duệ nhịn không được hô, sinh tử đại chiến đang ở trước mắt, bây giờ không có kiên nhẫn nghe Triệu Phất Y nhiều lời.

"Lời này tuy không tệ, có chịu hay không dừng tay, không phải là các ngươi định đoạt, bất quá, cũng không về hắn định đoạt a. . ."

Triệu Phất Y thấp giọng nói mấy câu.

"Đó là ai định đoạt?"

Diêm Sâm nhịn không được hỏi.

"Đương nhiên là. . . Ta Quyết Định!"

Triệu Phất Y bỗng nhiên cười một tiếng, đón lấy, duỗi ra hai tay, "Ba! Ba! Ba!", dùng sức ngay cả đập ba lần.

Ba tiếng vỗ tay về sau.

Vô luận là Diêm Sâm, Hứa Bạch Lộ, vẫn là Trương Duệ, tiểu Viên, chỉ cảm thấy tiếng vỗ tay truyền đến trong đầu, chấn động đến đầu óc ông ông tác hưởng, đầu váng mắt hoa, toàn thân bất lực, chân cẳng như nhũn ra, từng cái mới ngã xuống đất, lại nghĩ đứng lên, so với lên trời còn khó hơn.

Bất quá, mấy người kia mặc dù ngã sấp xuống, toàn thân bất lực, ý thức cũng còn thanh tỉnh, cũng còn có thể nói chuyện.

Diêm Sâm nằm trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, nhìn biểu tình hận không thể cắn hắn một miếng thịt xuống tới.

Hứa Bạch Lộ thì là một mặt kinh ngạc, hoàn toàn nghĩ không ra sự tình sẽ phát triển thành dạng này.

"Mấy vị hiện tại chịu dừng tay rồi?"

Triệu Phất Y vẻ mặt thành thật hỏi thăm.

"Lúc nào. . . Ngươi là lúc nào. . . Hạ độc?"

Diêm Sâm cắn răng hỏi, lấy hắn kinh nghiệm giang hồ, tự nhiên có thể đoán được là trong lúc bất tri bất giác độc.

"Ha ha, lớn như vậy một con con thỏ, ngươi cũng không nhìn thấy a, ngươi liền không có cảm thấy nướng thỏ thời điểm, hương vị đặc biệt hương?"

Triệu Phất Y cười nói.

"Thì ra là thế, ngươi là ở thịt thỏ bên trên bôi độc dược!"

Diêm Sâm bừng tỉnh đại ngộ, lập tức lại nói ra: "Không đúng! Nếu như là dạng này, ngươi vì cái gì không trúng độc?"

"Đây là còn không đơn giản, con thỏ mặt ngoài thoa một tầng độc dược, thịt thỏ bản thân lại là giải dược, ta khuyên qua các ngươi ăn giải dược, các ngươi

cũng không chịu ăn."

Triệu Phất Y cười nói.

"Thật sâu tâm cơ!"

Diêm Sâm biến sắc.

"Không có cách, các ngươi từng cái công phu cao như vậy, ta người này tay trói gà không chặt, không muốn điểm khác biện pháp sao được."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Không có đơn giản như vậy. . ."

Diêm Sâm dần dần tỉnh táo lại: "Ta thân ở Huyền Cơ Đài, từ nhỏ tiếp nhận chính là nhất khắc nghiệt huấn luyện, thân thân nếm thử qua hai trăm linh ba loại độc dược, trong đó có hai mươi sáu loại là thuốc mê, đối với trên đời này thường gặp độc dược coi như không thể miễn dịch, cũng có thể ngay đầu tiên phát giác không đúng, thuốc này phát tác trước đó, ta lại không có nửa điểm cảm giác, ngươi rốt cuộc là ai, dùng là thuốc gì đây vật?"

"Ta bất quá là cái du lịch Phương đại phu, dùng dược vật a, có lẽ chính là thứ hai trăm lẻ bốn loại độc dược."

Triệu Phất Y mỉm cười, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ đến, xem ra Triệu Trung xác thực không phải bình thường người giang hồ, lưu cho hắn dược vật cũng tuyệt không tầm thường.

"Cho ngươi một cái lời khuyên, tốt nhất lập tức cho ta thuốc giải, nếu như ngươi dám giết ta, vô luận ngươi là ai, Huyền Cơ Đài cũng sẽ không buông tha!"

Diêm Sâm lạnh giọng nói.

"Nói cái gì đó, ta làm sao lại giết ngươi, vừa không phải nói a, ta chỉ hi vọng

song phương dừng tay, coi như chưa bao giờ gặp."

Triệu Phất Y cười nói.

"Ừm?"

Diêm Sâm không khỏi khẽ giật mình, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Người là dao thớt, ta là thịt cá, hắn giờ phút này đã không có chút nào lực phản kích, Triệu Phất Y cũng không cần lừa hắn.

Nói như vậy, là thật có khả năng thả hắn?

"Ngươi không giết hắn, hắn cũng sẽ không bỏ qua ngươi."

Trương Duệ bỗng nhiên ngắt lời.

"Không sao, chúng ta tránh đi hắn liền tốt."

Triệu Phất Y cười nói.

Nói xong, hắn quay người đi đến nơi hẻo lánh chỗ, mặc vào áo tơi, trên lưng dây leo rương, hướng đại điện trước cửa đi đến.

"Chớ đi!"

Trương Duệ vội vàng hô, Triệu Phất Y một khi rời đi, Diêm Sâm nếu là trước khôi phục lại, tuyệt sẽ không buông tha bọn hắn.

"Yên tâm đi, sẽ không vứt xuống các ngươi."

Triệu Phất Y quay đầu nói, nói, đưa tay đẩy ra cửa điện, dắt ngựa ra ngoài, bọc tại trên xe, làm tốt xuất phát chuẩn bị.

Sau đó, trở về trong miếu, đem Hứa Bạch Lộ, Trương Duệ, tiểu Viên từng cái đem đến trên xe ngựa.

Về sau, lần nữa trở lại trong miếu, giải khai Diêm Sâm ngựa, dẫn ra ngoài miếu, dùng Hứa Bạch Lộ chủy thủ, ở mông ngựa bên trên hung hăng đâm một đao.

Ngựa chấn kinh, không để ý đêm đen đường trượt, trốn vào mênh mông trong đồng hoang, cứ thế biến mất không thấy.

Làm xong đây hết thảy về sau, Triệu Phất Y trở lại trong miếu, trở tay đóng lại cửa miếu, tiến đến Diêm Sâm trước người, cười nói ra: "Huynh đài, có một vấn đề thỉnh giáo."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 8: Dư Nghiệt

Ngoài cửa sổ mưa to mưa lớn, trong miếu yên tĩnh im ắng.

Diêm Sâm nằm trên mặt đất, mặt đất băng lãnh thấu xương, nhưng trong lòng hình như có một đám lửa, đốt hắn biểu lộ dữ tợn, con mắt không nhúc nhích, gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, trong mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, nếu như hắn còn có một ngón tay có thể động, nhất định sẽ ngay đầu tiên đâm chết Triệu Phất Y.

Làm Huyền Cơ Đài sát thủ, chưa hề chỉ có hắn giết người, không có người giết hắn, coi như dám phản kháng cũng không có mấy cái.

Đại đa số người nghe được Huyền Cơ Đài hung danh, sẽ chỉ run lẩy bẩy, đau khổ cầu khẩn.

Huống chi là Triệu Phất Y loại tiểu nhân vật này, ngày bình thường liền nhìn đều chẳng muốn nhìn một chút, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ ngã quỵ loại người này trong tay.

"Diêm huynh, chớ khẩn trương, trả lời một vấn đề, ta hỏi xong liền đi."

Triệu Phất Y ngồi xổm người xuống, ghé vào Diêm Sâm trước mặt, mang trên mặt nhàn nhạt tiếu dung, đối Diêm Sâm muốn giết người ánh mắt làm như không thấy.

"Nằm mơ! Ngươi nếu là còn muốn sống, liền mau cho ta giải độc!"

Diêm Sâm cắn răng nói.

"Ngươi cũng có thể lựa chọn không trả lời, ta sẽ không bắt buộc ngươi."

Triệu Phất Y tự quyết định, nói xong, trực tiếp ngồi ở Diêm Sâm trước người, hoàn toàn không có cho hắn giải độc ý tứ.

Diêm Sâm gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, trong mắt một đoàn sát ý.

Triệu Phất Y mỉm cười nhìn xem Diêm Sâm, cũng không tiếp tục thúc hắn, chỉ là nhàn nhạt cười.

Hai người đối mặt thật lâu.

Qua hồi lâu, Diêm Sâm cuối cùng nói ra: "Ngươi hỏi đi."

"Đa tạ Diêm huynh thành toàn!"

Triệu Phất Y mỉm cười, nói ra: "Ngươi có biết hay không có câu nói, gọi là 'Nguyện Thiên Hạ Thái Bình' . . ."

Hắn vốn muốn hỏi hỏi Diêm Sâm, có nghe nói hay không qua câu nói này, nếu như nghe qua lời nói, câu nói này đến cùng có cái gì lai lịch, nhờ vào đó hỏi thăm ra Triệu Khách thân phận.

Triệu Khách mặc dù nói qua, hắn biết đến càng ít càng tốt, bất quá, hắn cũng không phải là một cái có cảm giác an toàn người, với hắn mà nói, biết đến càng nhiều, chuẩn bị càng nhiều, mới Việt An tâm.

Mới vừa nghe nói Diêm Sâm là Huyền Cơ Đài người, Huyền Cơ Đài bên trong lại có người tu hành trấn giữ thời điểm, hắn liền lập tức ý thức được, đây là một cái tìm hiểu Triệu Khách thân phận cơ hội tốt.

Hướng người khác tìm hiểu Triệu Khách thân phận, có khả năng tiết lộ tin tức của mình, nhưng hướng Diêm Sâm tìm hiểu tin tức, cũng không có tiết lộ khả năng, bởi vì hắn đã quyết định, tuyệt không để Diêm Sâm sống mà đi ra Thạch Tương Quân miếu.

Nhân từ với kẻ địch, chính là đối với mình lớn nhất tàn nhẫn, tin tưởng hắn nếu như buông tha Diêm Sâm, Diêm Sâm tuyệt đối không thể buông tha hắn.

Nhổ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc!

"Nguyện Thiên Hạ Thái Bình?"

Nghe được câu này, Diêm Sâm sắc mặt đột nhiên trở nên xanh xám, trên mặt nộ khí trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, nhìn xem Triệu Phất Y ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, thật giống như như là thấy quỷ, the thé giọng nói gào thét: "Thiên hạ thái bình! Ngươi là Thái Bình đạo dư nghiệt?"

"Thái Bình đạo? dư nghiệt? Xem ra ngươi biết câu nói này, đến cùng có ý tứ gì?"

Triệu Phất Y liên tiếp hỏi, đáng tiếc những vấn đề này, Diêm Sâm một cái cũng không cách nào trả lời.

Ngay tại hắn hỏi ra những vấn đề này thời điểm, Diêm Sâm trên mặt hốt nhiên nhưng lộ ra cười thảm, đón lấy, cắn răng, lập tức, từ miệng trong truyền đến "Phốc" một tiếng vang nhỏ, ngay sau đó, sắc mặt lập tức trở nên hôi bại, ngũ quan na di, thất khiếu bên trong chảy ra nồng đậm máu đen tới.

Đây hết thảy biến hóa đều phát sinh ở trong nháy mắt, Triệu Phất Y thậm chí không kịp làm ra phản ứng , chờ hắn phát hiện không đúng, muốn ngăn cản thời điểm, Diêm Sâm đã đoạn tuyệt hô hấp, không có bất kỳ cái gì khí tức.

Triệu Phất Y sắc mặt trầm xuống, nặn ra Diêm Sâm miệng, phát hiện Diêm Sâm răng hàm đằng sau, giấu giếm một cái cực kì nhỏ bé, tinh xảo túi da, nhìn chất liệu giống như là dùng một loại nào đó bong bóng cá chế thành, chỉ cần thông qua đặc biệt góc độ khẽ cắn, liền sẽ đem túi da cắn nát, từ đó chảy ra nọc độc tới.

Độc tính khốc liệt, phát tác cực nhanh, giết người thậm chí không cần thấy

máu.

"Chết rồi. . . Cứ như vậy sợ sao?"

Triệu Phất Y nhìn xem Diêm Sâm thi thể, một trái tim chìm đến đáy cốc, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Theo Hứa Bạch Lộ nói,

Diêm Sâm xuất thân Huyền Cơ Đài, lệ thuộc Đại Ngụy triều đình, thậm chí có biết pháp thuật người tu hành tọa trấn, là Đại Ngụy vương hướng đáng sợ nhất tổ chức.

Từ Diêm Sâm trong miệng giấu giếm nọc độc, tùy thời chuẩn bị tự sát đến xem, Hứa Bạch Lộ thuyết pháp cũng không khoa trương, loại này thấy chết không sờn tử sĩ, tuyệt không phải tổ chức có thể huấn luyện ra.

Để tâm hắn kinh hãi là, bối cảnh cường đại như thế Diêm Sâm, chỉ là nghe hắn nói câu "Nguyện Thiên Hạ Thái Bình", liền lập tức uống thuốc độc tự sát, thậm chí không chút do dự.

Diêm Sâm chịu làm như thế, ít nhất nói rõ hai điểm, thứ nhất, hắn biết những lời này là có ý tứ gì, đại biểu là cái gì tổ chức, vô cùng có khả năng chính là hắn nâng lên "Thái Bình đạo" . Thứ hai, Thái Bình đạo so Huyền Cơ Đài đáng sợ nhiều lắm, đáng sợ đến Diêm Sâm nghe mà biến sắc, chỉ là hoài nghi Triệu Phất Y là Thái Bình đạo người, liền không có đảm lượng thử nghiệm sống tiếp tình trạng.

Triệu Khách lai lịch thật cùng Thái Bình đạo có quan hệ sao?

Nếu quả như thật như thế, Triệu Khách xuất thân Thái Bình đạo đã đáng sợ như thế, truy sát Triệu Khách chí tử địch nhân, lại là đáng sợ đến bực nào?

Ở trước mặt những người này, Triệu Khách kế thoát thân thật vạn vô nhất thất sao?

. . .

Một khắc đồng hồ về sau.

Triệu Phất Y mặt trầm như nước, bước ra cửa miếu, cưỡi ngựa xe, bốc lên mưa đêm, chậm rãi hướng phương bắc thành Trường An đi đến.

Sau lưng hắn, Thạch Tương Quân trong miếu, một đám lửa hừng hực lặng yên không tiếng động dấy lên, Diêm Sâm thi thể cũng ở trận này liệt hỏa bên trong, triệt để trở thành than cốc, tuyệt không có một người có thể nhận ra.

Hai canh giờ về sau, mưa to dần dần ngừng.

Sắc trời sáng lên, phương đông nổi lên ngân bạch sắc, người đi trên đường dần dần nhiều hơn, xa xa thành Trường An xuất hiện ở cuối chân trời bên trên.

"Ba vị, nên đi lên, thành Trường An đã đến."

Triệu Phất Y giữ chặt dây cương, dừng lại xe ngựa, cũng không quay đầu lại nói.

"Ngươi sớm biết chúng ta tỉnh?"

Trương Duệ thanh âm từ trong xe truyền tới, cùng lúc đó, sáng như tuyết mũi kiếm bỗng nhiên đâm rách toa xe màn trướng, chăm chú chống đỡ ở Triệu Phất Y trên cổ.

"Ta hạ thuốc, chẳng lẽ không biết các ngươi nên lúc nào tỉnh?"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, cũng không né tránh, tiếp lấy nói ra: "Lại nói, ta làm sao cũng coi như cứu được các ngươi một lần, cứ như vậy báo đáp ta?"

"Ngươi rốt cuộc là ai? Dự định làm gì?"

Trương Duệ ngữ khí vẫn như cũ lạnh lùng, trường kiếm lại rụt trở về.

"Ta chỉ là một cái bình thường du lịch Phương đại phu, Lai Trường An thành chỉ là mưu một con đường sống."

Triệu Phất Y cười nói.

"Tốt một cái phổ thông du lịch Phương đại phu, trên đời này dám xuống tay với Huyền Cơ Đài du lịch Phương đại phu cũng không có mấy cái!"

Trương Duệ nói.

"Nói ra ngươi khả năng không tin, Diêm Sâm nhưng thật ra là tự sát."

Triệu Phất Y bất đắc dĩ giang tay ra.

"Ha ha."

Trương Duệ cười lạnh một tiếng.

"Tốt, chư vị, không cùng các ngươi nhiều lời, chúng ta sau này còn gặp lại."

Nói xong, Triệu Phất Y từ trên xe ngựa nhảy xuống, cách màn trướng, chắp tay, quay người hướng hướng cửa thành đi đến.

"Tiên sinh chậm đã!"

Còn không đợi Triệu Phất Y đi xa, chợt nghe có người gọi hắn, nghe thanh âm giống như là Hứa Bạch Lộ, quay người lại đi, khi thấy xe ngựa màn trướng xốc lên, Hứa Bạch Lộ đi ra.

"Hứa đại tiểu thư, có gì chỉ giáo?"

Triệu Phất Y xa xa hỏi.

"Tiên sinh, ân cứu mạng, suốt đời khó quên, còn xin quang lâm hàn xá, cho

Bạch Lộ một cái báo ân cơ hội."

Hứa Bạch Lộ ôn nhu nói.

"Hứa đại tiểu thư khách khí, đại tiểu thư tâm tư lương thiện, gặp nạn thành tường, cũng là thiên ý, Chu mỗ chỉ là tự cứu mà thôi, không tính là cái gì ân cứu mạng, cũng liền không đi làm phiền."

Triệu Phất Y mỉm cười, khoát tay áo.

Hắn đối Hứa Bạch Lộ ấn tượng coi như không tệ, trước đó, ở Thạch Tương Quân miếu thời điểm, đối mặt Diêm Sâm mũi kiếm, sinh tử một đường thời điểm, Hứa Bạch Lộ sẽ còn vì hắn một cái người qua đường cầu tình, vẻn vẹn điểm này, đủ để chứng minh tâm tư thuần thiện, ngược lại là một cái khó được người tốt.

Bất quá, Hứa Bạch Lộ làm người tuy tốt, hắn lại không muốn tiếp cận.

Hắn mang theo người tranh sơn thủy, là một cái thiên đại kỳ ngộ, cũng là một cái phiền phức ngập trời, vạn nhất truy sát Triệu Khách người tìm được hắn, chỉ sợ cùng hắn quan hệ càng gần người, chết càng nhanh.

"Đã như vậy, ngày khác tạm biệt."

Hứa Bạch Lộ gật gật đầu, gặp Triệu Phất Y kiên trì không đi, cũng không có cưỡng cầu.

"Ngày khác gặp lại!"

Triệu Phất Y cười ha ha một tiếng, khoát tay áo, quay người rời đi, cũng không quay đầu, nhanh chân đi hướng thành Trường An hạ đi đến.

"Tiểu thư, người này không tệ a, một điểm mang ân cầu báo ý tứ đều không có!"

Nha hoàn tiểu Viên nhìn qua Triệu Phất Y bóng lưng nói.

"Ừm, là không sai."

Hứa Bạch Lộ gật gật đầu, nói ra: "Đáng tiếc đại ân chưa báo, luôn cảm thấy có chút thua thiệt."

"Tiểu thư không cần để ở trong lòng, Trường An cư, rất khó, nghĩ ở lại đây xuống dưới, sớm muộn gặp được nan đề, đến lúc đó chỉ cần xuất thủ tương trợ, trả nhân tình này chính là. Nói trở lại, cái này nhân tâm nghĩ thâm trầm, ngay cả Huyền Cơ Đài sát thủ đều có thể cắm trên tay hắn, tiểu thư vẫn là bớt tiếp xúc tốt."

Trương Duệ lạnh lùng nói.

"Huyền Cơ Đài. . ."

Hứa Bạch Lộ trên mặt lộ ra vẻ u sầu: "Thật không biết bọn hắn làm sao lại để mắt tới phụ thân, đây chính là một kiện đại phiền toái, nếu là xử lý không tốt, chỉ sợ. . ."

"Đại tiểu thư không cần phải lo lắng, mới ta trong xe lại nghĩ đến một lần, chúng ta chỉ sợ là bị Diêm Sâm dọa sợ, Huyền Cơ Đài luôn luôn không giao thiệp với triều chính, điểm này sẽ không dễ dàng cải biến, lần này Diêm Sâm đến đây, tám thành là bị Cáp Lan vệ tự mình mua được, làm được chuyện này, nếu thật là như thế, Diêm Sâm vừa chết, hiện tại cần lo lắng không phải chúng ta, nên hắn Cáp Lan vệ mới đúng!"

Trương Duệ nói.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 9: Định Cư Không Dễ

Đại Ngụy vương triều, cương vực vạn dặm, trong đó có đông, tây hai tòa đô thành, Đông đô vì Lạc Dương, lại xưng thần đều, Tây đô vi Trường An, lại xưng Ngọc Đô.

Ngọc Đô Trường An không chỉ có là Đại Ngụy vương hướng hai đều một trong, càng là tiền triều Đại Chu duy nhất đô thành, hai đời vương triều tích lũy, tám trăm năm vinh hoa lắng đọng, sáng tạo ra một chỗ thiên hạ vô song giàu có chỗ.

Riêng lấy phồn hoa mà nói, thậm chí còn ở đương kim Đại Ngụy Hoàng đế thường trú thần đô Lạc Dương phía trên.

Triệu Phất Y cáo biệt Hứa Bạch Lộ, dạo bước đi vào thành Trường An dưới, chờ binh lính thủ thành kiểm tra thực hư qua đường dẫn về sau, nhẹ nhõm bước qua Chu Tước môn, rốt cục bước vào mục tiêu của chuyến này, toà này ngàn năm không suy thành Trường An.

Thành Trường An chiếm diện tích cực lớn, phương viên chừng trăm dặm, ngoại thành không nói, thành nội chia làm tam đại bộ phận, theo thứ tự là ngoại thành, nội thành cùng cung thành.

Trong đó, ngoại thành ở vào nam bộ, chia làm một trăm linh tám cái phường thị, cung cấp dân chúng trong thành ở lại, nhân khẩu không dưới trăm vạn, nội thành diện tích hơi nhỏ hơn, ở vào bắc bộ, có thể ở tại nơi này đều là hào môn cự tộc, vương tôn công tử, cùng ngàn năm không dứt thế gia, cung thành thì là hoàng thất hành dinh, mỗi qua mấy năm, đương kim bệ hạ liền sẽ di giá Trường An, ở nơi này một đoạn thời gian, bình thường thì là một chút tôn thất lão nhân ở

bên trong.

Tam đại bộ phận ở giữa, đều có tường thành cách xa nhau, thân phận không đủ, căn bản không qua được.

Bước vào thành Trường An về sau, Triệu Phất Y lập tức cảm thấy một trận phù thế phồn hoa đập vào mặt, bên đường cửa hàng san sát nối tiếp nhau, người đi đường chen vai thích cánh, hà hơi thành mây, đổ mồ hôi như mưa.

Trong cái này, càng có màu da khác nhau, kỳ trang dị phục Tây Vực thương nhân, hoặc là tóc vàng mắt xanh, hoặc là đen như mực, nắm lạc đà, tuấn mã, chở đi các loại chuyện hiếm lạ vật, đủ loại chỗ khác thường, cùng hậu thế quốc tế hóa đại đô thị so sánh, cũng không kém bao nhiêu.

Cùng âm u đầy tử khí Hán Trung thành so sánh, quả thực là hai thế giới, nếu có người ở chỗ này nói, cách xa nhau không đủ ngàn dặm Hán Trung thành đứng trước nạn đói, ôn dịch uy hiếp, bất cứ lúc nào cũng sẽ bộc phát dân loạn, không chỉ có trên triều đình đại nhân sẽ không tin, coi như bên đường bách tính cũng không chịu tin.

Triệu Phất Y tiến vào Chu Tước môn, dọc theo đường cái, không nhìn trước mắt một mảnh phồn hoa, nhanh chân đi thẳng về phía trước, dự định đi trước tìm cái chỗ ở, nghỉ ngơi thật tốt một trận.

Đêm qua vất vả, một đêm chưa ngủ, cưỡi ngựa xe đội mưa đuổi đến mấy chục dặm đường, mệt mỏi toàn thân đau nhức, thực sự không tâm tư trên đường nhàn chuyển.

Đi không xa, Triệu Phất Y bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Liễu Bạch Dương phía dưới, đang có một cái khách sạn, treo "Duyệt Lai khách sạn" bảng hiệu, mặt tiền không lớn, nhìn cũng rất sạch sẽ, có cái cách ăn mặc lưu loát điếm tiểu nhị ngay tại cổng đón khách.

Triệu Phất Y nhìn xem thuận mắt, liền hướng khách sạn này đi đến, đi mệt

mỏi, lười nhác tìm thêm, lại nói, chỉ xem "Duyệt Lai khách sạn" bốn chữ này chiêu bài, liền biết đây là nhà chi nhánh vô số mắt xích lão điếm, tiêu chuẩn tự nhiên không kém.

"Khách quan, nghỉ chân vẫn là ở trọ?"

Không đợi Triệu Phất Y đi vào khách sạn, điếm tiểu nhị xa xa nhìn thấy, liền nhiệt tình nghênh đón tiếp lấy, mảy may cũng không có bởi vì hắn thân mang lam lũ quần áo, lộ ra nửa phần kỳ thị biểu lộ.

Thành Trường An thân là hai kinh một trong, vãng lai khách nhân vô số, kỳ nhân dị sĩ, nhiều vô số kể, có thể ở đây làm điếm tiểu nhị, một đôi mắt luyện cực độc, tuyệt sẽ không phạm mắt chó coi thường người khác sai lầm.

Triệu Phất Y mặc dù quần áo không chỉnh tề, tinh thần lại hết sức sức khoẻ dồi dào, giơ tay nhấc chân, tự do phong độ.

"Tiểu nhị, phiền phức mở một gian phòng trên, đốt bên trên một chậu nước tắm, lại đến mấy cái thức ăn cầm tay, thêm một bình rượu ngon."

Triệu Phất Y cười nói, dừng một chút, tiếp lấy còn nói: "Còn muốn phiền phức huynh đệ, giúp ta mua thân quần áo trở về, nhan sắc kiểu dáng chiếu trên người ta mua là được."

Nói xong, từ trong ngực móc ra một thỏi năm lượng bạc ròng, tiện tay vứt cho điếm tiểu nhị, còn nói: "Trước tăng cường điểm ấy bạc hoa, không đủ cho ta nói, nếu có nhiều, đều là ngươi."

"Được rồi!"

Điếm tiểu nhị tiếp nhận bạc, thuận tay ước lượng, trên mặt lập tức mặt mày hớn hở, vội vàng dẫn Triệu Phất Y hướng hậu viện đi.

Năm lượng bạc có giá trị không nhỏ, đã đầy đủ trung đẳng nhà qua một tháng ngày tốt lành, làm xong sự tình về sau, điếm tiểu nhị còn có thể rơi xuống không

ít.

. . .

Duyệt Lai khách sạn phía trước mặt tiền không lớn, đằng sau vẫn còn khoáng đạt.

Phía trước hai tòa nhà lầu gỗ, đều là bình thường khách phòng, đằng sau có bảy tám cái viện tử, bên trong đều là phòng trên, trong viện trồng vào mai lan cúc trúc, vẫn còn có chút lịch sự tao nhã.

Triệu Phất Y cũng không xoi mói, tùy tiện tuyển cái viện tử.

Vào phòng, thời gian cũng không lâu, một chậu nóng hôi hổi nước tắm đã đốt tốt, lập tức cởi sớm đã rách mướp y phục, thư thư phục phục nóng cái tắm nước nóng, tẩy đi một thân bụi bặm.

Còn không đợi hắn tẩy xong, điếm tiểu nhị đã từ bên ngoài trở về, bưng lấy một thân mới tinh trường sam màu xanh, chồng chỉnh chỉnh tề tề đặt lên bàn, lại ngâm một bình trà, lúc này mới cung cung kính kính lui ra ngoài.

Triệu Phất Y tắm rửa qua, thay đổi một thân bộ đồ mới, ngồi ở trước bàn, nhấm nháp trà thơm, lập tức thần thanh khí sảng, mệt nhọc quét sạch sành sanh.

"Khách quan, thần tiên con vịt, hoa ôm cá quế, đai lưng ngọc tôm bóc vỏ, thịt kho tàu nấm hương, còn có một bát thất tinh cá viên canh, một bình Hoàng Quế phiêu hương rượu, đều là tiệm chúng ta trong sở trường nhất, đều có khác biệt tư vị, vãng lai khách thương có nhiều tán dương, ngài nếm thử!"

Tọa hạ không lâu, điếm tiểu nhị lần nữa dẫn người vào nhà, bưng mấy thứ hương khí bốn phía xào rau, cười ha hả bày trên bàn.

"Đa tạ."

Triệu Phất Y mỉm cười, hỏi tiếp: "Ngươi nói mấy dạng này đồ ăn, đều có

khác biệt tư vị, đến cùng là tư vị gì, ngươi trước không muốn đi, cùng ta hảo hảo nói một chút."

"Khách quan nói giỡn, tiểu nhân là thân phận gì, nhiều lắm là hỏi một chút hương khí, nào có phúc khí ăn a!"

Điếm tiểu nhị cười hắc hắc nói.

"A, như vậy đi, bữa cơm này coi như ta mời khách, chúng ta cùng một chỗ nếm thử."

Triệu Phất Y cười nói.

"Đây là nhưng không được!"

Điếm tiểu nhị liên tục khoát tay.

"Không có gì không được, ta mới tới Trường An, đối bên này còn chưa quen thuộc, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, vừa vặn cùng ta nói một chút thành Trường An sự tình."

Triệu Phất Y cười nói.

"Khách quan muốn nói như vậy, vậy ta liền không từ chối."

Điếm tiểu nhị hì hì cười một tiếng, phất tay khiến người khác lui trước ra ngoài, mình cũng không khách khí, quay người ngồi ở Triệu Phất Y bên cạnh.

Đồ ăn là thức ăn ngon, rượu là rượu ngon, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Vô luận là giang hồ, vẫn là chợ búa, trong tửu quán hỏa kế đều là gặp người nhiều nhất, tin tức linh thông nhất.

Tên này điếm tiểu nhị cũng không ngoại lệ, đối thành Trường An đã quen thuộc tới cực điểm, lên tới nội thành các đại thế gia, xuống đến ngoại thành mấy

nhà bang phái, xa tới hạ hạt sáu huyện, gần đến trước cửa cỏ dại, đều có thể nói rõ được hiểu rõ sở.

Triệu Phất Y hữu tâm tìm hiểu, điếm tiểu nhị lại cực kỳ hay nói, nói đến phần sau, thường thường Triệu Phất Y nói lên một câu, điếm tiểu nhị liền có thể nói mười câu.

Một bữa cơm công phu, hắn đối đây là thành Trường An đã cực kỳ thấu hiểu, lại không là hai mắt đen thui.

"Khách quan, thời điểm không còn sớm, ta còn phải đi tiền viện chào hỏi, sẽ không quấy rầy."

Điếm tiểu nhị cơm nước no nê, đứng dậy liền muốn rời đi.

"Chậm đã, ta còn có một việc, muốn nghe được một chút."

Triệu Phất Y cười nói.

"Mời khách quan giảng."

Điếm tiểu nhị gật gật đầu.

"Chúng ta thành Trường An, nhưng có địa phương nào thích hợp mở y quán?"

Triệu Phất Y hỏi, hắn đang trên đường tới đã nghĩ kỹ, đến thành Trường An về sau, dự định khai gia y quán, đến một lần sống yên phận, tỉnh miệng ăn núi lở, thứ hai che giấu thân phận, nếu không, một người ở Trường An đi dạo, sớm muộn để người chú ý.

"A, khách quan nguyên lai là vị đại phu."

Điếm tiểu nhị nghĩ nghĩ, nói ra: "Chúng ta thành Trường An có một trăm linh tám phường, địa phương cũng không phải ít, phải nói rõ y quán nha, tốt nhất là

đi Quang Đức Phường, nơi này tây lâm Đại Ngụy chợ phía Tây, đông lâm Chu Tước đường cái, là buôn bán nhất đắng nơi tốt, khách quan nếu là có tiền, có thể ở đây là mua một chỗ cửa hàng, kia là không còn gì tốt hơn, bất quá, nơi này tấc đất tấc vàng, cửa hàng lại cực kỳ quý hiếm , người bình thường rất khó mua được, trừ phi. . ."

Nói đến đây, điếm tiểu nhị có chút ấp a ấp úng.

"Trừ phi cái gì?"

Triệu Phất Y móc ra một khối bạc vụn vỗ lên bàn.

"Cũng không có gì, Quang Đức Phường là 'Thiết Thương Hội' địa bàn, trừ phi bọn hắn long đầu lão đại "Thiết Thương Bạch Mã" Tề Vũ Thần gật đầu, không phải rất khó mua được."

Điếm tiểu nhị tiện tay nắm qua bạc.

"Minh bạch."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

. . .

Một bữa cơm ăn xong, đã mười một giờ trưa nhiều.

Triệu Phất Y không vội đi ra ngoài, một đêm chưa ngủ, thân thể mệt mỏi, giờ phút này cơm nước no nê, vừa vặn ngủ cái ngủ trưa.

Chờ hắn ngủ qua ngủ trưa, không sai biệt lắm là hai giờ chiều, lúc này mới chỉnh lý quần áo, thản nhiên rời đi khách sạn.

Ra khách sạn về sau, Triệu Phất Y dọc theo Chu Tước đường cái, một đường đi tây bắc đi đến, xuyên qua mấy đầu hẻm nhỏ, không lâu, xa xa thấy được Quang Đức Phường đại môn.

Toà này đại môn đấu củng mái cong, lừng lẫy hoa lệ, không hổ là hai đều một trong, tùy tiện một tòa phường môn, đều so Hán Trung phủ quan nha tu tốt.

Tiến vào đại môn, bên trong chính là Quang Đức Phường, Triệu Phất Y tả hữu nhìn một cái, nơi này quả nhiên không sai, giờ phút này chính là giữa trưa, dòng người dày đặc, sinh ý thịnh vượng, hoàn cảnh cũng phi thường tốt, hai bên cây xanh râm mát, mặt đất phủ lên gạch xanh.

Liếc nhìn lại, sạch sẽ gọn gàng, vô luận là làm ăn, vẫn là mình ở, đều là nơi tốt.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là, hắn đi dạo hết toàn bộ Quang Đức Phường, hỏi mấy chỗ làm giao dịch người môi giới, lại không tìm được một gian không trải, vô luận là bán là thuê, đều là một kết quả.

Ngay tại Triệu Phất Y dự định rời đi Quang Đức Phường, lại đi nơi khác thử vận khí một chút thời điểm, bỗng nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một nhà cửa hàng, bên ngoài treo tấm bảng hiệu, thật to viết "Bán ra" hai cái chữ to, trong lòng không khỏi khẽ động, bước nhanh tới.

Tiến vào chỗ này cửa hàng, bên trong trống rỗng, chỉ có một cái lão trướng phòng ngồi ở bên trong, cẩn thận hỏi, mới biết được toà này cửa hàng là một cái Giang Nam phú thương sản nghiệp.

Vị này phú thương luôn luôn ở Trường An buôn bán, mấy ngày trước đây, quê quán bỗng nhiên truyền đến tin tức, nói là trong nhà lão phụ qua đời, lúc này mới sốt ruột về nhà vội về chịu tang, muốn phải mau chóng đem cửa hàng này tử xuất thủ.

Triệu Phất Y đi theo lão trướng phòng ở cửa hàng trong đi lòng vòng, phát hiện toà này cửa hàng coi như không tệ, phía trước là một gian cửa hàng, vị trí không tệ, vãng lai người đi đường không ít, đằng sau là một cái viện, ba gian phòng sạch sẽ gọn gàng, hơi thu thập một chút liền có thể vào ở.

Triệu Phất Y phi thường hài lòng, cùng lão trướng phòng nói chuyện nói giá cách, phát hiện giá cả cũng không cao, lập tức liền muốn ký kết.

Lão trướng phòng gặp cửa hàng bán đi, tự nhiên cũng cao hứng phi thường, chỉ là có một chút, hắn chỉ là phòng thu chi, muốn ký tên đồng ý, không phải hắn gia chủ người không thể, cần Triệu Phất Y theo hắn tiến về chủ nhân hiện tại nơi ở.

Triệu Phất Y cũng không chối từ, lập tức đáp ứng, đi theo lão trướng phòng cùng ra ngoài, rời đi cửa hàng, hướng chủ nhân hắn nơi ở đi đến.

Ngay tại Triệu Phất Y rời đi không lâu, đối diện bán đồ sứ cửa hàng một cái hỏa kế bỗng nhiên đi ra, nhìn qua bóng lưng của hắn, thở dài, nói ra: "Lại là một cái mắc lừa, chỉ hi vọng hắn có thể lưu lại một cái mạng, không muốn cái kia Thanh Châu người, ngay cả mệnh cũng không có còn lại."

"Lời này là có ý gì?"

Có người sau lưng hỏi.

Hỏa kế này không khỏi giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, sau lưng người này bỗng nhiên là sáng sớm mới cùng Triệu Phất Y phân biệt Trương Duệ.

"Trương đại ca, nguyên lai là ngươi, làm ta sợ muốn chết!"

Hỏa kế vội vàng vỗ bộ ngực nói.

Quang Đức Phường khoảng cách Trương Duệ chỗ ở không xa, Trương Duệ từng ở đây là đặt mua mấy lần đồ vật, mỗi lần đều tốn không ít bạc, xem như khách hàng lớn.

Vì vậy, hỏa kế còn nhớ rõ hắn.

"Nói rõ ràng, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Trương Duệ hỏi.

"Trương đại ca, người khác hỏi, ta không dám nói, ngài muốn hỏi, ta không dám không nói. Đây là cửa hàng nhưng thật ra là một cái mồi nhử, chỉ cần có người đi vào muốn mua cửa hàng, bên trong lão trướng phòng liền sẽ đem hắn lừa gạt đến đồng bọn chỗ, hoặc là uy hiếp, hoặc là sắc dụ, tóm lại, muốn gõ một số tiền lớn, nếu là có người dám can đảm không theo, vậy liền ngay cả tiền mang mệnh cùng một chỗ muốn."

Hỏa kế vội vàng giải thích.

"Ban ngày ban mặt, tươi sáng càn khôn, đám người này làm như vậy liền không ai quản sao?"

Trương Duệ nhíu nhíu mày.

"Làm chuyện này chính là mấy cái lão giang hồ, nếu như là Trường An bản địa người có quyền thế muốn mua, liền báo một cái hoang Đường Tuyệt đỉnh giá cao, nếu là không quyền không thế nơi khác dê béo muốn mua, liền báo một cái giá thấp, đem hắn dẫn vào cạm bẫy, kể từ đó, lại có ai có thể trả thù?"

Hỏa kế nói.

"Ta nhớ được Quang Đức Phường là Thiết Thương Hội địa bàn, việc này Tề Vũ Thần mặc kệ sao?"

Trương Duệ hỏi lần nữa.

"Ha ha, Trương đại ca, chuyện của nơi này, ta không dám nói, cũng không nói được. . ."

Hỏa kế cười hắc hắc nói.

"Thì ra là thế."

Trương Duệ gật gật đầu.

"Trương đại ca, hỏi cái này a hiểu rõ làm gì? Nhóm người này to gan, cũng không dám lừa gạt đến trên đầu ngươi."

Hỏa kế nói.

"Vừa rồi người kia là ta một người bạn."

Trương Duệ nói.

"A? Vậy ngươi còn không đuổi theo!"

Hỏa kế vội vàng nói.

"Không cần, không nóng nảy."

Trương Duệ khoan thai cười nói.

Nếu là hiện tại đuổi theo, dăm ba câu liền có thể giúp Triệu Phất Y giải vây, cũng không có ý gì, nếu là chờ một lát một lát , chờ đám người này lộ ra răng nanh, Triệu Phất Y nếm chút khổ sở, hắn lại tiến về cứu người, chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cũng trả Triệu Phất Y trước đó ân tình.

Đêm qua tiếp xúc xuống tới, hắn đối Triệu Phất Y ấn tượng cũng sẽ không, tổng cho rằng người này tâm tư thâm trầm, vẫn là bớt tiếp xúc tốt, nếu theo hắn ý tứ, đời này không thấy Triệu Phất Y tốt nhất.

Nếu không phải lão gia nghe đêm qua sự tình, nhất định phải hắn đến mời Triệu Phất Y, phải ngay mặt đáp tạ ân cứu mạng, hắn mới sẽ không khổ ba ba ra, tìm kiếm khắp nơi Triệu Phất Y.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 10: Da Hổ (Thượng)

Quang Đức Phường là Trường An một trăm linh tám cái trong phường thị náo nhiệt nhất mấy nhà một trong.

Bất quá, lại náo nhiệt phường thị, cũng có nơi yên tĩnh, thật giống như lại sáng tỏ bó đuốc, cũng có chiếu không tới bóng ma.

Bình thường tới nói, chiếu sáng càng mạnh, bóng ma càng sâu, tục xưng dưới đĩa đèn thì tối.

Triệu Phất Y đi theo lão trướng phòng rời đi bên đường cửa hàng, ba ngoặt hai ngoặt, dịch ra dòng người, tiến vào một đầu hẻm nhỏ, xuyên qua hẻm nhỏ, lại vượt qua một chỗ tĩnh mịch đường tắt, đường tắt cuối cùng, rốt cục nhìn thấy một tòa yên lặng dinh thự.

Toà này dinh thự tu kiến rất không tệ, trước cửa hai tòa sư tử đá chừng cao cỡ một người, nhìn ra được tòa nhà chủ nhân rất có tiền, duy nhất không được hoàn mỹ chính là, trước cửa là hai phiến nước sơn đen đại môn.

Đại Ngụy vương triều, đẳng cấp sâm nghiêm, điểm ấy thể hiện tại mỗi một chi tiết nhỏ bên trong, liền lấy đại môn tới nói, chỉ có Hoàng tộc, quan viên dinh thự có thể dùng sơn son đại môn, ngoài ra, coi như ngươi giàu đến địch quốc, chỉ cần không có công danh, cũng tuyệt đối không thể tẩy thành màu đỏ thắm, nếu không, chính là hơn chế.

Lão trướng phòng đi đứng không chậm, đoạn đường này đi ở phía trước, giờ phút này đến điểm cuối cùng, trước một bước gọi mở đại môn , chờ Triệu Phất Y đi vào.

"Xem ra quý chủ nhân thật sự là thương gia."

Triệu Phất Y đứng ở trước cửa, lại không nóng nảy đi vào, chỉ vào hai phiến nước sơn đen đại môn cười nói.

"Kia là tự nhiên."

Lão trướng phòng nói.

"Quý chủ nhân có thể ở thành Trường An mua được như thế lớn tòa nhà, nghĩ đến sinh ý làm được không nhỏ, làm sao không có quyên cái công danh?"

Triệu Phất Y hỏi tiếp.

Tục ngữ nói, có tiền có thể ma xui quỷ khiến, lại có người nói, có tiền có thể để cho mài đẩy quỷ.

Triều đình đẳng cấp mặc dù sâm nghiêm, nhưng ở trắng bóng bạc trước mặt, cũng muốn mở một mặt lưới, kẻ có tiền chỉ cần nguyện ý hoa chút bạc, quyên cái hư chức vẫn là có thể, nước sơn đen đại môn cũng có thể đổi thành sơn son đại môn.

"Cái này. . ."

Lão trướng phòng sửng sốt một chút, lập tức giải thích: "Lão gia nhà ta nói, quyên đều là hư chức, cũng liền gánh cái hư danh, không có gì lợi ích thực tế, không cần thiết."

"Quý chủ nhân quả nhiên là cái thực sự người, bội phục, còn không biết quý chủ nhân xưng hô như thế nào."

Triệu Phất Y cười nói.

"Lão gia họ Tề."

Lão trướng phòng đáp.

Triệu Phất Y gật gật đầu, hướng tứ phía nhìn lại, chỉ gặp bốn phía u tĩnh, không thấy bóng dáng, khoan thai nói ra: "Nơi này quả nhiên yên lặng địa phương, Tề lão gia chọn nơi tốt."

"Lão gia nhà ta luôn luôn yêu thích yên tĩnh không thích động."

Lão trướng phòng giải thích nói.

"Được."

Triệu Phất Y bật cười lớn, không tiếp tục hỏi nhiều cái gì, đi theo lão trướng phòng, nhanh chân đi tiến cửa sân.

Toà này dinh thự bên ngoài quét dọn rất sạch sẽ, bên trong bố trí cũng rất tinh mỹ, một ngọn cây cọng cỏ đều là có chút lai lịch vật hi hãn, một viên ngói một viên gạch đều là xảo thủ công tượng chế tạo thượng phẩm.

Sau khi đi vào, mới phát hiện toà này dinh thự xác thực không nhỏ, nói ít cũng có ba tiến, quá mức tiến viện tử, đi vào nhị tiến viện tử, nhìn thấy viện tử chính giữa có một phương hồ nước, bên trong nuôi chút cá chép, lắc đầu vẫy đuôi, rất là đáng yêu.

Hơi có vẻ không đủ chính là, trong viện hơi có vẻ quạnh quẽ, xung quanh không có người nào, hai người từ vào cửa đến nay, ngoại trừ cổng người giữ cửa, lại không có gặp được người thứ hai.

Theo lão trướng phòng nói, đây là bởi vì hắn gia chủ người chuẩn bị trở về Giang Nam, trước đã có nhóm nhân thủ thứ nhất áp vận thô trọng đồ vật trở về, hắn gia chủ người bởi vì xử lý trên phương diện làm ăn sự tình, lúc này mới trì hoãn xuống tới.

Hai người tiến vào nhị tiến viện tử về sau, lão trướng phòng cáo từ một tiếng, đi trước hậu viện bẩm báo, ngâm một bình trà ngon, lưu Triệu Phất Y một người

ở chính đường nghỉ ngơi.

Triệu Phất Y ngồi một mình ở chính đường bên trong, mang trên mặt nụ cười như có như không, cũng không biết là nghĩ đến cái gì.

Qua chừng một khắc đồng hồ, còn không thấy lão trướng phòng trở về, hắn đang muốn đi một chút, bỗng nhiên có một trận tiếng đàn từ ngoài cửa truyền đến.

Tiếng đàn này đạn không tệ, tiếng đàn thanh thúy, khúc bên trong ẩn tình, một tiếng một tiếng chọc người tiếng lòng.

Triệu Phất Y nghe xong một khúc, phát hiện lão trướng phòng còn chưa có trở lại, nhẫn nại tính tình lại đợi một trận, tiếng đàn vang lên lần nữa.

"Xem ra không theo kịch bản đi,

Đi gặp đánh đàn người, lão trướng phòng là sẽ không trở về."

Triệu Phất Y yên lặng cười một tiếng, lập tức đứng dậy đi ra ngoài phòng, thuận tiếng đàn, xuyên qua hành lang, một đường đi vào thứ ba tiến viện tử, đã thấy nơi xa có một cái phòng khách, phòng khách phía dưới, có một cái tuổi trẻ nữ tử ngay tại đánh đàn.

Nữ tử này nhìn bất quá mười sáu mười bảy tuổi, váy đỏ dắt địa, tóc dài xõa vai, da thịt kiều nộn, như mỡ dê, sắc mặt thanh lệ, khuôn mặt như vẽ, thanh thuần cùng vũ mị hợp hai làm một, xa xa chỉ thấy hé mở bên mặt, liền để cho người ta tim đập thình thịch.

Mặc dù không phải nhân gian quốc sắc, nhưng cũng là hiếm thấy mỹ nhân.

Triệu Phất Y xa xa nhìn xem, lại không xích lại gần, cười nghe nàng đánh đàn.

Một khúc đánh xong, váy đỏ nữ tử đè xuống dây đàn, ngẩng đầu nhìn Triệu

Phất Y một chút, hơi nhíu nhíu mày, hỏi: "Ngươi là ai?"

Thanh âm thanh lãnh, nghe có chút tránh xa người ngàn dặm ý tứ, hết lần này tới lần khác khuôn mặt kiều diễm, mặt mày ẩn tình, vô cùng đơn giản một câu, liền để cho người ta kiến thức đến nữ tử lãnh ngạo cùng nhu tình, băng hỏa giao hòa, làm lòng người động.

Triệu Phất Y nhẹ nhàng cười một tiếng, xa xa chắp tay: "Tại hạ là cùng quý phủ phòng thu chi tới, muốn từ quý chủ nhân trong tay mua một gian cửa hàng."

"Nguyên lai là theo cha ta nói chuyện làm ăn, vậy ngươi tại sao tới hậu viện?"

Váy đỏ nữ tử hỏi tiếp.

"Tại hạ nghe được tiếng đàn êm tai, nhịn không được tới nhìn một cái đánh đàn chính là nhân vật bậc nào."

Triệu Phất Y cười nói.

"Ngươi cũng hiểu đàn a?"

Váy đỏ nữ tử lông mày nhướn lên, tựa hồ có chút kinh hỉ.

"Hiểu sơ một hai."

Triệu Phất Y cười nói.

"Có thể tới chỉ điểm một chút a, ta học đàn không lâu, rất nhiều đồ vật vẫn không rõ."

Váy đỏ nữ tử trên mặt trồi lên cười yếu ớt, tăng thêm ba phần kiều diễm.

"Không cần."

Triệu Phất Y lắc đầu.

"Vì sao?"

Nữ tử áo đỏ nhíu mày, tựa hồ có chút không hiểu.

"Tại hạ bây giờ còn có thể làm đường tiền khách, chỉ sợ quá khứ liền biến thành tù nhân."

Triệu Phất Y tự nhiên nói ra.

Một câu rơi xuống đất, váy đỏ nữ tử không khỏi giật mình.

. . .

Đại môn bên ngoài.

Ngay tại Triệu Phất Y đi vào không lâu, Trương Duệ thân ảnh xuất hiện ở dinh thự bên ngoài, sau lưng hắn, đi theo dẫn đường tiểu hỏa kế.

"Trương đại ca, chính là chỗ này, tháng trước ta vụng trộm theo tới nhìn qua, lần kia người kia bị đánh nhưng thảm, máu me khắp người từ trong cửa ném ra."

Dẫn đường hỏa kế nói.

"Nha."

Trương Duệ gật gật đầu.

"Trương đại ca, địa phương dẫn tới, vậy ta liền đi trước."

Hỏa kế nói tiếp.

"Ngươi khoan hãy đi, chúng ta cùng một chỗ nhìn trận trò hay."

Trương Duệ lắc đầu.

"A? Cái kia. . . Trương đại ca, ngươi không đi cứu bằng hữu của ngươi sao,

lại không động thủ, chỉ sợ ngươi bằng hữu muốn ăn đau khổ."

Hỏa kế sửng sốt một chút, nhịn không được hỏi.

"Không vội, chỉ cần không chết người, cũng không có cái gì quan hệ."

Trương Duệ trên mặt tươi cười, phảng phất nhìn thấy Triệu Phất Y bị đánh máu me khắp người, liều mạng cầu xin tha thứ dáng vẻ.

Loại này dụng ý khó dò người, liền nên hảo hảo giáo huấn một phen!

. . .

Trong khách sãnh bên ngoài.

"Công tử, lời này của ngươi là có ý gì?"

Váy đỏ nữ tử trên mặt dần dần khoác lên một tầng sát khí.

"Cô nương, chúng ta có chuyện nói thẳng, đừng đi vòng vèo."

Triệu Phất Y cười ha ha, nói ra: "Ta nếu là hiện tại đi vào, chỉ sợ còn chưa đi đến cô nương bên người, liền sẽ thoát ra bảy tám tên đại hán, đem ta ngăn ở tại chỗ, cho ta an một cái đùa giỡn dân nữ tội danh, sau đó nói ra điều kiện, nếu là đi theo vạn sự đều yên, nếu như không tuân, ha ha. . ."

Vừa rồi một đi ngang qua đến, người đi đường dần dần thưa thớt, Triệu Phất Y liền đã cảm thấy không đúng, chỉ sợ là bị lừa rồi , chờ hắn nhìn thấy toà này dinh thự trước mặt nước sơn đen đại môn lúc, trong lòng đã có tám thành nắm chắc, là tiến vào ổ trộm cướp.

Thế đạo hỗn loạn, quan tham lại trượt, hơi có chút tiền thương nhân, đều sẽ mua một trương quan phù hộ thân, chớ đừng nói chi là ở thành Trường An loại địa phương này, Đại Ngụy hai kinh một trong, quan lớn hiển quý nhiều vô số kể, nếu là không có chức quan mang theo, chỉ sợ ngay cả hơi có chút thân phận

người đều không gặp được, chứ đừng nói là làm ăn.

Chỉ có làm hắc đạo sinh ý, không muốn dẫn vào chú mục, mới có thể điệu thấp như vậy.

Bất quá, chờ hắn phát hiện điểm này thời điểm, đã đi tới dinh thự trước cửa, không kịp đi.

Nơi đây yên lặng không người, cầu cứu không cửa, nếu là lựa chọn lập tức rời đi, ngược lại sẽ biến khéo thành vụng, dẫn tới những này nhân mã bên trên động thủ.

Bởi vậy, hắn hơi suy nghĩ một chút, liền muốn ra một đầu kế sách, quyết định tương kế tựu kế, chơi một lần lấy hạt dẻ trong lò lửa, lúc này mới bước vào dinh thự.

Chờ hắn sau khi đi vào, đầu tiên là phát hiện bên trong không có người nào, về sau, lại nghe được có người đánh đàn, cố ý dẫn hắn quá khứ, nguyên bản tám thành nắm chắc, đã biến thành mười phần mười.

Về phần váy đỏ nữ tử điểm ấy thủ đoạn, đây là ở trong mắt Triệu Phất Y, càng là điêu trùng tiểu kỹ, trải qua xã hội hiện đại tin tức nổ lớn tẩy lễ, tiên nhân khiêu loại này cấp thấp thủ đoạn, chẳng lẽ còn lừa đến hắn a?

Đương nhiên, Triệu Phất Y dám làm như thế, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng cũng có mình cậy vào, cũng không phải là không biết sống chết.

"Khá lắm gian xảo tiểu tử, đại ca, nhị ca, các ngươi cũng đừng ẩn giấu, tất cả đều ra đi!"

Váy đỏ nữ tử mặt trầm như nước.

"Ta cũng đã sớm nói, Tam muội chơi như vậy, đơn thuần cởi quần đánh rắm, người đều tiến đến, muốn cái gì, trực tiếp đoạt chính là, còn chơi cái gì tiên nhân khiêu, dám nói nửa chữ không, đầu lưỡi cắt nhắm rượu, nhìn hắn có dám hay

không lắm miệng!"

Trong lúc nói chuyện, bốn phía đi ra mấy người đến, đi ở trước nhất chính là một đầu thô hào đại hán, lưng hùm vai gấu, thái độ hung dữ, dẫn theo một đôi đáng tin đoản thương.

Đằng sau đi theo bốn năm cái tay chân, tất cả đều dẫn theo sáng loáng cương đao, về phần vừa rồi dẫn Triệu Phất Y tới lão trướng phòng, thì đi theo đội ngũ đằng sau, nguyên bản mặt mũi hiền lành khuôn mặt, trở nên âm vụ hung ác.

"Mấy vị, xưng hô như thế nào?"

Triệu Phất Y gặp mấy người kia ra, mảy may cũng không hoảng loạn, xa xa chắp tay hỏi.

"Ngươi tiểu tử này có chút ý tứ, không có chút nào sợ hãi a, ngươi đã dám hỏi, ta cũng không gạt ngươi, dẫn ngươi tới là ta đại ca Phó Hữu Đức, lão tử đại danh Lôi Báo, vừa rồi đánh đàn chính là ta Tam muội Hồ Sương, làm sao, muốn báo thù sao? Liền không sợ nghe tên của chúng ta, đi không ra viện này?"

Lôi Báo chỉ vào lão trướng phòng, váy đỏ nữ tử lớn tiếng nói.

"Nguyên lai là Lôi huynh."

Triệu Phất Y cười cười, nói ra: "Ta nghe người ta nói Quang Đức Phường là Thiết Thương Hội địa bàn, nhìn Lôi huynh đề đối đoản thương, hẳn là cũng là Thiết Thương Hội huynh đệ?"

"Hừ hừ, phải thì như thế nào, không phải lại như thế nào, nghĩ kết giao tình sao?"

Lôi Báo cười lạnh nói.

"Nếu như là, đi đem Tề Vũ Thần gọi tới, còn có một đầu sinh lộ, nếu như không phải lời nói, mình cùng một chỗ cắt cổ tự sát đi."

Triệu Phất Y sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

"Muốn chết!"

Lôi Báo lập tức giận dữ, giơ lên một đôi thiết thương, nhanh chân hướng Triệu Phất Y đi tới.

Triệu Phất Y sắc mặt lạnh nhạt, chỉ là cười lạnh nhìn hắn.

Không ngờ, Lôi Báo vừa mới cất bước, liền bị phòng thu chi ăn mặc Phó Hữu Đức ngăn lại.

"Huynh đệ, báo cái chữ hào đi, tỉnh lũ lụt vọt lên đến chúng ta."

Giang hồ càng già, lá gan càng nhỏ.

Trong ba người, Phó Hữu Đức lớn tuổi nhất, kinh nghiệm giang hồ cũng già nhất đạo, gặp Triệu Phất Y bình tĩnh như thế, trong lòng bỗng nhiên có chút không chắc, lúc này mới ngăn lại Lôi Báo.

"Chỉ bằng các ngươi cũng xứng hỏi?"

Triệu Phất Y lạnh giọng nói.

"Ngươi muốn chết!"

Lôi Báo giận quá.

"Im ngay!"

Phó Hữu Đức một thanh ngăn lại Lôi Báo, cung cung kính kính hành lễ, nói ra: "Tiên sinh thân phận cao quý, tiểu nhân nguyên là không xứng hỏi, bất quá, tiên sinh lên tiếng để chúng ta đi mời Tề hội trưởng, bằng tiểu nhân điểm ấy mặt mũi, là không mời được Tề hội trưởng, chỉ cầu tiên sinh thưởng hạ tên đến, cũng tốt để chúng ta truyền cho Tề hội trưởng."

Ở Phó Hữu Đức loại này lão giang hồ trong mắt, mặt mũi là không đáng giá tiền nhất, dưới mắt không biết Triệu Phất Y thân phận, cung kính một điểm không có chỗ xấu.

Nếu là Triệu Phất Y thật thân phận kinh người, sớm một chút chịu thua, nói không chừng liền có thể toàn thân trở ra, nếu là Triệu Phất Y chỉ là nói ngoa đe dọa, hắc hắc, hắn có là cực hình thủ đoạn, nhất định phải đem Triệu Phất Y tra tấn muốn sống không được, muốn chết không xong!

"Đây là còn giống câu nói."

Triệu Phất Y sắc mặt từ âm chuyển tinh, nói ra: "Vậy các ngươi thấy rõ ràng."

Nói xong, từ trong ngực móc ra một tấm lệnh bài đến, khối này lệnh bài hai ngón tay rộng bao nhiêu, dài hơn năm tấc, hắc thiết chế tạo, chính diện khắc lấy một cái "Huyền" chữ.

Nhìn thấy lệnh bài trong nháy mắt, Phó Hữu Đức không nói hai lời, "Phù phù" một tiếng quỳ trên mặt đất.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 11: Da Hổ (Trung)

Trời cao mây nhạt, thanh phong từ tới.

Triệu Phất Y cười không nói, thản nhiên đứng ở trong viện, trong tay cầm một khối hắc thiết lệnh bài, có chút hăng hái mà nhìn xem Phó Hữu Đức.

Phó Hữu Đức không nói lời nào, quỳ trên mặt đất, liều mạng dập đầu, cái trán hung hăng cúi tại gạch xanh bên trên, phát ra "Bành bành" thanh âm, trong nháy mắt, da tróc thịt bong, máu tươi thuận thái dương chảy xuống.

"Đại ca, ngươi đây là?"

Lôi Báo giật nảy cả mình, ném đi trong tay thiết thương, níu lại Phó Hữu Đức cánh tay, muốn đem hắn kéo lên.

Hắn mặc dù không biết Triệu Phất Y lệnh bài trong tay, nhưng ở trên giang hồ pha trộn hồi lâu, làm lại là hắc đạo mua bán, cũng không phải là người ngu, nhìn thấy Phó Hữu Đức bộ này diễn xuất, liền biết người trước mắt này không thể trêu vào.

Vì vậy, hắn chỉ đi kéo Phó Hữu Đức, cũng không dám hỏi nhiều Triệu Phất Y một câu.

"Các ngươi còn không quỳ xuống!"

Phó Hữu Đức quát lớn, đầu hắn cũng không nhấc, quỳ trên mặt đất không chịu.

Lời còn chưa dứt, những người khác cùng một chỗ ném đi binh khí trong tay,

rầm rầm quỳ đầy đất, vô luận là Lôi Báo, Hồ Sương, vẫn là mấy cái không biết tên tay chân, một cái nói nhảm cũng không có.

"Phó Hữu Đức, ngươi lão đại này làm không tệ a, kỷ luật nghiêm minh, nghiêm chỉnh huấn luyện!"

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Đại nhân chê cười."

Phó Hữu Đức sợ hãi nói.

"Ngươi biết cái đồ chơi này?"

Triệu Phất Y lung lay lệnh bài trong tay.

"Tiểu nhân thời gian trước đi giang hồ, may mắn gặp một lần."

Phó Hữu Đức vội vàng nói.

"Nhận biết liền tốt."

Triệu Phất Y cười cười, tiếp lấy nói ra: "Đã nhận biết, liền đi đem Tề Vũ Thần gọi tới, nhìn xem hôm nay việc này thế nào kết."

"Vâng, đại nhân."

Phó Hữu Đức không chút do dự đáp ứng.

"Tốt, các ngươi đều đứng lên đi, nên gọi người đi gọi người, nên phục vụ hầu hạ."

Triệu Phất Y cười nói.

"Tuân mệnh!"

Phó Hữu Đức liền vội vàng đứng lên, kêu gọi những người khác cũng đều đứng lên, nghiêm nghị quát: "Ta hiện tại đi mời Tề hội trưởng, các ngươi cẩn thận hầu hạ 'Huyền Cơ Đài' Chu đại nhân, nếu có nửa điểm sai lầm, đại nhân không trách tội các ngươi, ta cũng muốn đầu của các ngươi!"

"Huyền Cơ Đài" ba chữ lối ra, Hồ Sương coi như bỏ qua, trên mặt lộ ra mê hoặc chi sắc, tựa hồ chưa từng nghe qua cái tên này.

Lôi Báo trên mặt lập tức trở nên trắng bệch, hai chân mềm nhũn, cơ hồ ngồi dưới đất, sắc mặt sợ hãi, hàm răng run rẩy, phát ra "Khanh khách" thanh âm.

Triệu Phất Y đem Phó Hữu Đức cùng Lôi Báo biểu hiện nhìn ở trong mắt, đối "Huyền Cơ Đài" ba chữ này phân lượng, có cái càng sâu một tầng nhận biết.

Cùng lúc đó, trong lòng của hắn không khỏi trầm xuống, Huyền Cơ Đài đã bá đạo như vậy, có thể hù chết Diêm Sâm Thái Bình đạo, chẳng phải là càng thêm đáng sợ, bởi vậy suy đoán, giết chết Triệu Khách người, lại để cho hắn không dám tiết lộ tin tức địch nhân, càng là đáng sợ tới cực điểm.

Phó Hữu Đức vội vàng rời đi, còn lại Lôi Báo, Hồ Sương bọn người, từng cái cúi đầu, cẩn thận hầu hạ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Triệu Phất Y cũng không nhiều sự tình, tùy tiện ở phòng khách tìm một chỗ ngồi xuống, ngoại trừ để Hồ Sương tiếp lấy đánh đàn bên ngoài, đem những người khác tất cả đều đuổi ra ngoài, tỉnh giữ lại chướng mắt.

Cùng với du dương tiếng đàn, Triệu Phất Y híp mắt, nghiêng nghiêng tựa ở trên ghế bành, phía ngoài Lôi Báo bọn người, ngay cả thở mạnh cũng không dám, tất cả đều ngừng thở, đứng ở trong sân.

Trong lúc nhất thời, cả tòa phủ đệ bầu không khí trở nên quỷ dị.

. . .

Quang Đức Phường mặc dù phồn hoa, diện tích lại không tính lớn, dài rộng

bất quá mười dặm.

Phó Hữu Đức đi được nhanh, trở về càng nhanh, thời gian không lâu, chỉ thấy hắn một đường chạy chậm, vội vã từ cửa sau chạy về.

Sau lưng hắn, đi theo năm sáu người, trong đó đi ở ở giữa nhất chính là một cái khí độ uy nghiêm trung niên nhân.

Người này sắc mặt trầm ổn, long hành hổ bộ, sợi râu, búi tóc đều quản lý nhẹ nhàng thoải mái, mặc một thân màu xanh ngọc áo lụa, cắt may cực kì vừa người, hiển nhiên là cao minh nhất may vá sư phó chế, trên tay mang theo một viên phỉ thúy chiếc nhẫn,

Lục Doanh Doanh loá mắt, tùy tiện đều có thể bán cái năm ba ngàn lượng bạc, nhìn không giống người giang hồ, giống như là thế gia bên trong người.

"Vị này là Chu tiên sinh đi, chỉ là 'Thiết Thương Bạch Mã' Tề Vũ Thần, gặp qua tiên sinh!"

Trung niên nhân này xa xa nhìn thấy Triệu Phất Y, mấy bước đi vào phòng khách, chắp tay nói, người này chính là Thiết Thương Hội dài Tề Vũ Thần.

"Tề hội trưởng."

Triệu Phất Y mở to mắt, nhìn hắn một cái, có chút gật gật đầu, nhưng không có đứng dậy.

Tề Vũ Thần trên mặt lướt qua một tia vẻ lo lắng, lại chịu đựng không có phát tác, vẫn như cũ mang theo tiếu dung, ở Triệu Phất Y đối diện, tìm chỗ ngồi ngồi xuống, cười nói: "Nghe nói Chu tiên sinh là từ Huyền Cơ Đài tới?"

"Tề hội trưởng không tin phải không?"

Triệu Phất Y giơ tay lên, lung lay trong tay hắc thiết lệnh bài.

Tề Vũ Thần thấy rõ lệnh bài, sợ hãi cả kinh, bỗng nhiên đứng lên, lập tức xoay người một cái, trở tay một bàn tay, hung hăng phiến ở Phó Hữu Đức trên mặt.

Ba!

Một tát này lực đạo mười phần, vậy mà sinh sinh đem Phó Hữu Đức vỗ bay ra ngoài cách xa hơn một trượng.

Chờ hắn lại lúc rơi xuống đất, toàn bộ nửa phải khuôn mặt đã sưng phồng lên, máu tươi thuận khóe miệng chảy xuống, ngay cả răng hàm đều phun ra ba bốn khỏa.

"Tề mỗ ngự hạ không nghiêm, lại mang ra bực này không có mắt ngu xuẩn, chọc tới Chu đại nhân trên đầu, còn xin đại nhân thứ tội!"

Tề Vũ Thần cung kính thanh âm.

Trong nháy mắt, hắn đối Triệu Phất Y xưng hô, đã từ Chu tiên sinh, biến thành Chu đại nhân.

Tề Vũ Thần có thể ở Trường An nội địa làm nhất bang chi chủ, kiến thức, cách cục, bản sự đều là nhân tuyển tốt nhất, đối Huyền Cơ Đài chân thực diện mục, cũng có chút hiểu rõ, biết Huyền Cơ Đài luôn luôn không nhúng tay vào triều chính, càng sẽ không quản loại này trộm đạo chuyện giang hồ.

Vì vậy, vừa rồi nghe được Phó Hữu Đức bẩm báo lúc, còn tưởng rằng là có người giả danh lừa bịp, chỉ vì ôm không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất tâm tư, mới chạy đến nhìn một cái.

Không nghĩ tới, hắn sau khi đến, lại phát hiện Triệu Phất Y lệnh bài trong tay là thật, lúc này mới đột nhiên biến sắc, lập tức xuất thủ trừng phạt Phó Hữu Đức.

Ở Huyền Cơ Đài loại này quái vật khổng lồ trước mặt, cái gọi là Thiết Thương Hội chỉ là một chuyện cười, nếu như có thể để cho Huyền Cơ Đài người

cao hứng, coi như lập tức giết Phó Hữu Đức, hắn cũng sẽ không nương tay.

Dù sao, Phó Hữu Đức, Lôi Báo, Hồ Sương ba huynh muội, chỉ là dưới tay hắn một đầu vơ vét của cải tuyến, đoạn mất cũng liền đoạn mất.

Tiền thứ này cho dù tốt, cũng không có mệnh trọng yếu.

Phó Hữu Đức chịu một tát này, nhưng cũng không dám phản kháng, lại không dám kêu đau, chỉ là xa xa đứng ở một bên.

Hồ Sương thấy cảnh này, sắc mặt bị hù trắng bệch, hai tay run rẩy, ngay cả đàn cũng đạn không nổi nữa.

"Tề hội trưởng quá khách khí, đều là ngươi nhà mình huynh đệ, làm gì hạ nặng như vậy tay."

Triệu Phất Y nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Tề mỗ hổ thẹn, còn xin Chu đại nhân giơ cao đánh khẽ, chẳng những Tề mỗ nguyện bồi thường hết thảy tổn thất, dưới đáy huynh đệ cũng sẽ cảm động đến rơi nước mắt, ngoài ra, liền xem như Tả Long Vũ Vệ ba vị thống lĩnh, cũng sẽ cảm niệm đại nhân ân điển."

Tề Vũ Thần biết Huyền Cơ Đài lợi hại, sợ Triệu Phất Y nổi lên, trừng phạt Phó Hữu Đức về sau, lập tức điểm ra Thiết Thương Hội bối cảnh.

Thiết Thương Hội có thể ở kinh thành cắm rễ, đương nhiên sẽ không không có chút nào bối cảnh, Tề Vũ Thần bạc, cũng không phải cho chính hắn giãy, trong lời nói lộ ra, Thiết Thương Hội bối cảnh chính là Trường An sáu vệ một trong Tả Long Vũ Vệ.

Trường An thân là Đại Ngụy hai đều một trong, hộ vệ tự nhiên cực nghiêm, tổng cộng có sáu vệ quân đội ở đây đóng giữ, theo thứ tự là tả hữu Vũ Lâm vệ, tả hữu rồng vũ vệ cùng trái phải thần võ vệ.

Đây là sáu vệ quân đội đều là Đại Ngụy vương hướng nhất đẳng tinh binh, Thiết Thương Hội có thể có Tả Long Vũ Vệ chỗ dựa, khó trách có thể chiếm cứ Quang Đức Phường loại này nơi tốt.

"Sảng khoái, Chu mỗ vừa vặn có chuyện muốn phiền phức Tề hội trưởng."

Triệu Phất Y đột nhiên cười nói.

Hắn mới tới kinh thành, cũng không biết Tả Long Vũ Vệ lai lịch, bất quá, có thể để cho Tề Vũ Thần xem như cây cỏ cứu mạng, chắc hẳn cũng là một phương thế lực, liền thuận thế liền sườn núi xuống lừa, tỉnh một lúc sau, lộ ra sơ hở tới.

"Đa tạ Chu đại nhân thành toàn!"

Tề Vũ Thần vội vàng nói, Huyền Cơ Đài không ai dám trêu chọc, nếu như đi rồng vũ vệ thống lĩnh biết hắn chọc Huyền Cơ Đài người, có chịu hay không vì hắn ra mặt, còn tại cái nào cũng được ở giữa. Bởi vậy, hắn không sợ Triệu Phất Y đưa ra yêu cầu, liền sợ Triệu Phất Y không đề cập tới yêu cầu.

. . .

Phủ đệ bên ngoài.

Trương Duệ ngẩng đầu nhìn một chút ngày, khoảng cách Triệu Phất Y đi vào, đã không sai biệt lắm gần nửa canh giờ, còn không thấy hắn ra.

"Thường ngày cũng ở bên trong ngốc lâu như vậy sao?"

"Không sai biệt lắm, lần trước người kia, cũng chính là hơn nửa canh giờ bị ném ra. "

Dẫn đường hỏa kế nói.

"Không sai biệt lắm, ta cũng nên đi vào cứu người, ngươi đi trước đi, không nên bị Tề Vũ Thần người nhìn thấy."

Trương Duệ từ tốn nói.

"Được."

Hỏa kế nói xong, xoay người rời đi, hắn cũng không dám không nghe Trương Duệ, cũng không thể trêu vào Thiết Thương Hội người, có thể sớm cho kịp bứt ra, kia là không thể tốt hơn sự tình.

Đợi đến hỏa kế đi xa, Trương Duệ mấy bước đi vào trước cửa phủ đệ, cũng không gọi môn, phi thân nhảy lên, phóng qua tường viện, rơi vào trong phủ đệ.

Tiền viện một mảnh yên tĩnh, không có nửa cái bóng người, chỉ có nghiêng tai lắng nghe, mới có thể nghe được thanh âm rất nhỏ, phủ đệ chỗ sâu truyền đến.

Cẩn thận phân biệt, tựa như là có người ở bị đánh.

Trương Duệ có chút cười lạnh một tiếng, cũng không nóng nảy đi vào, sửa sang lại quần áo trên người, lúc này mới ngẩng đầu mà bước hướng hậu viện đi đến, muốn phải nhìn một cái Triệu Phất Y bị đánh thành cái dạng gì.

Mấy phút sau, đi vào hậu viện.

Trương Duệ không khỏi ngây ngẩn cả người, chỉ gặp Triệu Phất Y ngồi ở phòng khách, đang cùng một người nói chuyện phiếm, một bên còn có tuổi trẻ nữ tử đánh đàn trợ hứng.

Ngay tại phòng khách bên ngoài, vừa rồi dẫn đi Triệu Phất Y lão trướng phòng, còn có một cái thô hào đại hán, chính quỳ trên mặt đất bị người quất.

Hắn mới vừa ở ở bên ngoài nghe được có người bị đánh thanh âm, chính là hai người này bị đánh thanh âm.

"Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là ta uống say? Thế nhưng là ta không uống rượu a?"

Trương Duệ trong đầu một trận mê loạn, cơ hồ hoài nghi mình nhìn thấy chính là ảo giác.

"Ài, đây không phải Trương huynh a, làm sao ở đây là gặp?"

Ngay tại hắn ngây người công phu, trong khách sãnh, đã có người nhìn thấy hắn, xa xa kêu một tiếng.

Trương Duệ ngẩng đầu lên, gọi hắn chính là Triệu Phất Y, nhất thời không biết giải thích như thế nào, bất đắc dĩ đáp: "Ta muốn nói là đi nhầm cửa, không biết ngươi tin hay không."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 12: Da Hổ (Hạ)

Triệu Phất Y ngồi ở trong phòng khách, xa xa nhìn qua Trương Duệ, trên mặt mỉm cười.

Trương Duệ một mặt lúng túng đứng ở trong sân, tiến cũng không được, thối cũng không xong, tình huống cùng hắn dự đoán hoàn toàn không giống.

Ở hắn nghĩ đến, Triệu Phất Y người này mặc dù tâm cơ quỷ bí, lại không biết võ công, lấy hữu tâm tính vô tâm, ám toán Diêm Sâm có thể thành công, thế nhưng là một cước giẫm vào đám này lão giang hồ bố trí cạm bẫy, tuyệt sẽ không có cái gì tốt kết quả, tiến vào cái viện này, coi như không bị đánh chết, cũng sẽ bị đánh cái mặt mũi bầm dập, nằm mơ cũng không nghĩ tới, đúng là kết cục như vậy.

"Vừa rồi đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Trương Duệ suy nghĩ nát óc, cũng đoán không ra trong đó quá trình, thậm chí cho là mình nhìn hoa mắt.

"Ha ha, Trương huynh nói là đi nhầm cửa, tiểu đệ đương nhiên tin tưởng."

Triệu Phất Y mỉm cười, sắc mặt không thay đổi chút nào, một trái tim dần dần đặt ở trong bụng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Trương Duệ thời điểm, hắn xác thực giật mình kêu lên, Tề Vũ Thần không biết lệnh bài của hắn là thế nào tới, Trương Duệ lại biết hắn không phải Huyền Cơ Đài người, trong ngực lệnh bài là từ Diêm Sâm nơi đó cướp.

Trong đầu hắn thậm chí hiện lên một cái ý niệm trong đầu, cái bẫy này chẳng lẽ Trương Duệ bố trí.

Nếu thật là như thế, kia Huyền Cơ Đài da hổ chẳng mấy chốc sẽ bị vạch trần, Tề Vũ Thần chỉ sợ sẽ thẹn quá hoá giận, Phó Hữu Đức, Lôi Báo bọn người càng là sẽ liều mạng với hắn, hôm nay làm không tốt thực sẽ chết ở chỗ này.

Lập tức kịp phản ứng, cái bẫy này từ Trương Duệ điều khiển khả năng quá nhỏ, hắn đi Quang Đức Phường là cái sự kiện ngẫu nhiên, tiến vào gian kia cửa hàng, càng là ngẫu nhiên sinh ra suy nghĩ, loại chuyện này mặc dù không phải là không thể bố cục, lại không phải Trương Duệ loại người này bày ra.

Bất quá, đây đều là hắn phỏng đoán, sự thật đến cùng như thế nào, cũng không thể bằng vào đầu óc muốn.

Vì vậy, hắn không đợi Trương Duệ mở miệng, dẫn đầu há miệng, lên tiếng chào, quan sát Trương Duệ phản ứng, từ Trương Duệ phản ứng đến xem, cái bẫy này tuyệt không phải Trương Duệ bày ra, cũng yên lòng.

Về phần Trương Duệ vì sao lại ở chỗ này, hắn mặc dù cũng có mấy cái phỏng đoán, nhưng là cũng không xác định, cũng liền không đoán phía sau nguyên nhân.

"Chỉ là 'Thiết Thương Bạch Mã' Tề Vũ Thần, xin hỏi vị huynh đệ kia là?"

Tề Vũ Thần nhịn không được hỏi.

"Tề hội trưởng, vị này là Trương huynh, ta ở Trường An bằng hữu, cũng không biết đi như thế nào lầm đường, lại nơi này xảo ngộ."

Triệu Phất Y cười nói.

Tề Vũ Thần nghe Triệu Phất Y, nhìn nhìn lại Trương Duệ, trong lòng một trận chửi mẹ.

Thành Trường An phương viên trăm dặm, một trăm linh tám tòa phường thị, ở lại hơn trăm vạn nhân khẩu, muốn phải tìm một người, so mò kim đáy biển cũng khó khăn, dựa vào cái gì tùy tiện liền có thể gặp gỡ?

Toà này dinh thự luôn luôn yên lặng không nói, phía trước đại môn còn giam giữ đâu, tiểu tử này là vào bằng cách nào, chẳng lẽ lại tiểu tử này ngày bình thường đi đường, đều là ở người ta trên nóc nhà đi sao?

Ở hắn nghĩ đến, Trương Duệ sẽ xuất hiện ở chỗ này, chỉ có một cái khả năng, chính là sớm đã ẩn thân âm thầm, bất quá không hề lộ diện mà thôi.

Nghĩ tới đây, nhịn không được lại trừng Phó Hữu Đức một chút, biết người không rõ, đụng vào tấm sắt không nói, liền ngay cả có người theo dõi cũng không biết, đã là nhiều năm lão giang hồ, còn phạm loại này sai lầm, thật sự là chết chưa hết tội!

Bất quá, trong lòng của hắn mặc dù nghĩ đến rất nhiều, cuối cùng nhưng không có bóc trần, Triệu Phất Y là Huyền Cơ Đài không thể trêu vào, Trương Duệ cũng chưa chắc dễ trêu, vạn nhất chọc giận, hay là hắn không may.

Tề Vũ Thần thở dài một tiếng, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng rót thành một câu.

"Kia thật là thật trùng hợp!"

. . .

Trương Duệ nhìn Triệu Phất Y biểu tình tự tiếu phi tiếu, cùng Tề Vũ Thần rõ ràng ánh mắt không tin, trong lòng một trận phiền muộn, thở dài: "Vừa rồi chỉ là chỉ đùa một chút, Chu huynh đệ làm sao tưởng thật."

Dừng một chút, tiếp lấy nói ra: "Sáng nay sau khi về nhà, đại lão gia nghe chuyện tối ngày hôm qua, đối Chu tiên sinh phi thường cảm kích, để cho ta cần phải tới cửa, đem Chu tiên sinh mời về nhà, lão nhân gia phải ngay mặt gửi tới

lời cảm ơn."

"Ta trước kia đi ra ngoài, tìm rất lâu, mới thăm dò được Chu huynh đệ tới đây đàm mua bán, vốn là chờ ở bên ngoài,

Nhìn ngươi một mực không có ra, lúc này mới nhịn không được đi theo vào, đúng, Chu huynh đệ, sinh ý nói thế nào?"

"Cửa hàng đã thỏa đàm, cùng đi nha môn sang tên, còn phải đa tạ Tề hội trưởng khẳng khái, nguyện ý nhường ra dạng này một gian hoàng kim cửa hàng, còn xin Trương huynh chờ một lát một lát , chờ qua hết hộ về sau, ta cùng Trương huynh liền đi phủ thượng bái kiến quý chủ nhân."

Triệu Phất Y trong lòng cười thầm, Trương Duệ còn thật sự là một nhân tài, chẳng những có thể ở trong chốc lát, biên ra như thế một đống lớn lý do, còn có thể mặt không đỏ hơi thở không gấp nói ra, nhìn không ra, tuổi còn trẻ, da mặt cũng rất dày, chẳng lẽ ở trong quan trường lịch luyện qua?

"Tất cả mọi người là bằng hữu, chút chuyện nhỏ này, không cần phải nói."

Tề Vũ Thần cười ha ha một tiếng, nói ra: "Chu tiên sinh có việc, trước cùng vị này Trương tiên sinh đi thôi, ta cái này phái người đi nha môn sang tên, xong xuôi thủ tục về sau, đem bằng chứng cho tiên sinh đưa đi chính là."

Huyền Cơ Đài hung danh bên ngoài, hắn thực sự không nguyện ý tiếp xúc nhiều, Triệu Phất Y nếu là một mực không đi, làm không tốt sẽ còn dẫn xuất chuyện khác đến, vẫn là sớm một chút đưa tiễn tốt.

"Cũng được, làm phiền Tề hội trưởng phí tâm."

Triệu Phất Y gật gật đầu."

"Đúng rồi, còn xin vị này Trương huynh đệ lưu cái chữ hào, một hồi cũng tốt để cho người ta đem bằng chứng cho Chu tiên sinh đưa qua."

Tề Vũ Thần hướng Trương Duệ hỏi.

"Trường Lạc môn, thanh bụi ngõ hẻm, Hứa Môn."

Trương Duệ ngạo nghễ nói.

"A?"

Tề Vũ Thần không khỏi giật mình, nhịn không được kêu thành tiếng, lập tức lại im lặng, không có tiếp tục hỏi tiếp, lại nhìn Trương Duệ ánh mắt đã hoàn toàn không giống.

Triệu Phất Y cũng nao nao, Trường Lạc môn dễ nói, là Trường An nội thành mười hai môn một trong, thanh bụi ngõ hẻm ngược lại là chưa nghe nói qua, nghe giống như là nội thành một đầu hẻm nhỏ.

Qua nét mặt của Tề Vũ Thần xem ra, Trương Duệ chủ nhân là ở tại Trường An nội thành hào môn, bất quá, điểm này ngược lại không kỳ quái, bình thường tới nói, đối thủ trình độ, cũng quyết định chính ngươi tiêu chuẩn, có thể để cho đương kim bệ hạ không cao hứng, để Ti Lễ Giám tổng quản người ghi hận, làm sao cũng không phải là ở tại ngoại thành dân chúng thấp cổ bé họng.

Duy nhất để hắn kỳ quái là "Hứa Môn" hai chữ , ấn thời đại này bình thường xưng hô tới nói, hắn là Hứa gia mới đúng, "Hứa Môn" hai chữ, nghe giống như là môn phái võ lâm, nhưng cũng chưa nghe nói qua, cái kia môn phái võ lâm là lấy dòng họ đặt tên, cái này cách gọi ngược lại là kỳ dị.

"Trương tiên sinh, ngươi nói là đưa đến 'Trấn Tà Kiếm' Hứa đại nhân phủ thượng?"

Tề Vũ Thần cung cung kính kính hỏi, liền liền đối Trương Duệ xưng hô cũng hoàn toàn khác nhau.

"Thành Trường An còn có cái thứ hai Hứa Môn?"

Trương Duệ không kiên nhẫn nói, hắn đối Triệu Phất Y không có cách nào tự cao tự đại, đối những người khác ngược lại là thái độ kiêu ngạo hiển thị rõ.

Với hắn mà nói, cái gọi là Thiết Thương Hội, chỉ là trong thành Trường An một cái tam lưu bang hội, nếu không phải xem ở Tả Long Vũ Vệ bối cảnh thâm hậu, Tề Vũ Thần là trong quân xuất thân, tự thân cũng thật sự có tài phân thượng, căn bản lười nhác cùng đám người này đáp lời.

"Minh bạch."

Tề Vũ Thần liên tục gật đầu, đối Trương Duệ ngạo mạn, không dám biểu hiện ra chút nào bất mãn.

. . .

Triệu Phất Y vô ý ở chỗ này lưu thêm, Tề Vũ Thần lại hữu tâm tiễn khách.

Sau một lát, Triệu Phất Y, Trương Duệ đã đi xa, tiến về Trường An nội thành, trong viện chỉ còn lại Tề Vũ Thần mang theo Thiết Thương Hội người.

"Vương Chung, ngươi ra ngoài tìm nổi danh đại phu, mau chóng trao lão đại, Lôi lão nhị đem thuốc lên."

Tề Vũ Thần tùy tiện chỉ người, sắp xếp người ra ngoài mời đại phu, lập tức lại cúi đầu xuống, nhìn xem nằm rạp trên mặt đất Phó Hữu Đức, sấm chớp mưa bão hai người, nhíu nhíu mày, nói ra: "Các ngươi lần này cũng là quá không cẩn thận, nội tình cũng không dò nghe, liền dám thiết hạ mai phục, nếu không phải giao lão đại còn có mấy phần kiến thức, có mấy phần cẩn thận, chỉ sợ đem mạng mất, cũng không biết tìm ai kêu oan, những ngày này cũng đừng làm gì đến, để Hồ Sương hầu hạ các ngươi, mau chóng đem tổn thương dưỡng tốt."

"Đa tạ hội trưởng đại ân!"

Phó Hữu Đức, sấm chớp mưa bão hai người liên tục gật đầu cắn răng nhịn đau nói.

Tề Vũ Thần cũng nhẹ gật đầu, ngẩng đầu hướng chân trời đám mây nhìn lại.

Vừa rồi nghiêm hình đánh người, là gọi cho ngoại nhân nhìn, lúc này mời đại phu tới cửa, là trị cho mình người nhìn

Phó Hữu Đức bọn người cưỡng đoạt kiếm được bạc, đầu to là muốn lên giao Thiết Thương Hội, hắn làm trưởng của một hội, tự nhiên không thể chỉ riêng cầm bạc không làm việc, xảy ra chuyện cũng phải cấp bọn hắn che gió che mưa.

Huyền Cơ Đài địa vị đầu to, vạn vạn không thể trêu vào, chỉ có thể động thủ trước đánh, nhưng là Huyền Cơ Đài người đi về sau, lại không ngại dùng lôi kéo thủ đoạn, trấn an thủ hạ đám người này, để cho bọn hắn tiếp tục ra sức.

Hắn thấy, Phó Hữu Đức bọn người lần này chỉ là không cẩn thận, cũng không phải là phạm vào cái gì sai, nếu là trách phạt nặng, ngược lại làm lòng người rét lạnh.

Nghĩ tới đây, Tề Vũ Thần bỗng nhiên có chút đắc ý, cảm thấy mình lòng dạ rộng lớn, chẳng những Thiết Thương Hội bên trong không ai bằng, liền ngay cả Tả Long Vũ Vệ mấy tên thống lĩnh, tựa hồ cũng không có mình như thế lòng dạ.

Tục ngữ nói thế nào tới này, Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền, chiếu chính mình cái này lòng dạ, ngày sau nhất định có thể thành tựu một sự nghiệp lẫy lừng.

"Lão đại!"

Ngay tại Tề Vũ Thần vì mình lòng dạ đắc ý thời điểm, chợt nghe sau lưng nổi danh bang chúng gọi hắn, thế là mỉm cười, hiển thị rõ hàm dưỡng, quay người hỏi: "Còn có chuyện gì?"

"Vừa rồi cái kia họ Chu đi gấp, còn không có cho mua cửa hàng tiền đâu, ta muốn hay không đi đem hắn đuổi trở về?"

Tên này bang chúng tích cực hỏi.

"Ngươi, nói, thập, a?"

Tề Vũ Thần thanh âm dần dần lạnh xuống.

"Hắn còn không có đưa tiền, ta. . ."

Tên này bang chúng đã nhận ra Tề Vũ Thần ngữ khí có chút không đúng, thanh âm dần dần thấp xuống.

". . ."

Ba!

Tề Vũ Thần mặt không biểu tình, trở tay một bàn tay, hung hăng phiến ở người này trên mặt, đem hắn vỗ bay ra ngoài.

Tại thời khắc này, hắn chợt phát hiện một sự kiện, lòng dạ của mình, hàm dưỡng cũng không có giống tưởng tượng tốt như vậy.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 13: Hứa Môn

Thành Trường An là Đại Ngụy hai kinh đô một trong, chiếm diện tích bao la, phương viên trăm dặm, trong đó, chia làm nội thành, ngoại thành cùng cung thành, Trương Duệ chủ nhân liền ở tại nội thành.

Triệu Phất Y đi theo Trương Duệ ra Quang Đức Phường, một đường hướng mặt phía bắc nội thành đi đến.

Dọc theo đường, Triệu Phất Y cũng hướng Trương Duệ nghe ngóng Hứa Môn tình huống, bớt tới cửa thời điểm nói nhầm.

Trương Duệ cũng không giấu diếm, đơn giản vài câu, liền đem Hứa Môn lai lịch nói rõ ràng.

Hứa Môn chủ nhân gọi là Hứa Sơn, Hứa Môn cái tên này, cũng là bởi vì Hứa Sơn dòng họ mà tới.

Hứa Sơn vốn là người Trường An thị, thuở nhỏ xuất thân võ lâm đại phái, học được một thân công phu, thời gian trước ở giang hồ pha trộn, về sau quăng tại trong quân, ỷ vào một thân võ công đảm lược, nhiều lần lập chiến công, kiếm một phần không lớn không nhỏ công danh, ở tây bắc biên quân làm một giáo úy.

Hơn mười năm trước, Đại Ngụy vương triều cùng phương bắc thảo nguyên Hãn Quốc nhấc lên một trận đại chiến, Hứa Sơn thừa cơ quật khởi, dẫn đầu dưới trướng 800 nhân mã, tập kích bất ngờ thảo nguyên vương đình, chém đầu Hãn Quốc phải hiền vương, lập xuống một phần kỳ công, bởi vậy đạt được quý nhân thưởng thức, nhất phi trùng thiên, từ tây bắc biên quân điều đi thần Đế Đô Cấm Quân, trở thành cấm quân sáu vệ một trong ngàn trâu Vệ thống lĩnh, trong quân

chạm tay có thể bỏng đại nhân vật.

Thẳng đến ba năm trước đây, Hứa Sơn bỗng nhiên từ đi phân công, rời đi thần đô Lạc Dương, trở lại Ngọc Đô Trường An.

Bất quá, hắn trở về về sau, cũng không nhàn rỗi ở nhà, nói là muốn đem một thân võ nghệ truyền xuống, ở nhà mở rộng môn đình, thu không ít đám đệ tử người, về sau dứt khoát hóa người sử dụng môn, lấy tên Hứa Môn.

Triệu Phất Y nghe vào trong tai, ghi ở trong lòng, trong lòng âm thầm phỏng đoán, Trương Duệ mặc dù nói rõ ràng minh bạch, nhưng dụng tâm suy nghĩ, trong đó còn có rất nhiều đáng giá ngoạn vị địa phương.

Từ Hứa Bạch Lộ niên kỷ suy tính, Hứa Sơn niên kỷ cũng không tính lớn, có thể nói là đang lúc thịnh niên, loại đến tuổi này từ quyền lực trung tâm rời đi, chỉ sợ không phải chuyện gì tốt. Lại thêm, đêm qua Diêm Sâm lộ ra tin tức, rõ ràng Hứa Sơn là gây bệ hạ không nhanh, lúc này mới bài xích rời kinh.

Đáng giá ngoạn vị cũng ngay tại nơi này , bình thường tới nói, quan viên đến loại tình trạng này, coi như không chiến chiến nơm nớp, bế môn hối lỗi, cũng sẽ tận lực ít gây chuyện, nhưng Hứa Sơn hết lần này tới lần khác phương pháp trái ngược, mở rộng môn đình, gióng trống khua chiêng, cũng không biết có chủ ý gì.

. . .

Quang Đức Phường ở vào trong thành Trường An bộ lệch bắc, trong khoảng cách thành cũng không xa, chỉ có năm sáu dặm lộ trình.

Bình thường tới nói, điểm ấy lộ trình chớp mắt là đến, bất quá, Triệu Phất Y cùng Trương Duệ đoạn đường này nhưng tốn không ít công phu.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Quang Đức Phường ở vào dài An Đông, tây hai thị ở giữa, thành Trường An là Đại Ngụy vương hướng thứ nhất phồn hoa

chỗ, đông, tây hai thị thì là thành Trường An phồn hoa nhất chỗ, vãng lai người đi đường như dệt, xe như nước chảy ngựa như rồng, thậm chí còn có Tây Vực còng đội, chen lấn chật như nêm cối, Triệu, Trương hai người coi như lại gấp chỉ có thể theo dòng người chậm rãi tiến lên, muốn phải nhanh chân tiến lên, kia là đang nói mơ.

Chưa tới nửa giờ sau, Triệu Phất Y đi theo Trương Duệ rốt cục đi vào nội thành trước cửa.

Trong ngoài thành ở giữa, còn có một tòa cao ba trượng tường thành, vượt thành một tuần chung mở mười hai cửa thành, Đông Nam Tây Bắc đều có ba mặt, đều có binh sĩ chặt chẽ trấn giữ, vãng lai người đi đường đều muốn kiểm tra thực hư bằng chứng, thân phận không đủ, căn bản vào không được thành.

Trương Duệ đi theo chủ nhân ở tại nội thành, đương nhiên sẽ không bị ngăn lại, lộ ra lệnh bài về sau, mang theo Triệu Phất Y nghênh ngang bước vào nội thành.

Trường An nội thành cùng ngoại thành khác biệt hoàn toàn, ngoại thành chỉ là phồn hoa, nội thành lại là nhất đẳng to lớn, con đường hoành bình dọc theo, mỗi một đầu đại lộ đều có rộng năm trượng.

Trên đường không có rộn rộn ràng ràng người đi đường, vãng lai đều là tỉ mỉ điêu khắc xe ngựa, hoặc là dứt khoát chính là khó gặp tuấn mã, mặt đất quét dọn rất sạch sẽ, không nhuốm bụi trần, nước sạch giội đường phố, nhìn ra được có người lúc nào cũng quét dọn.

Những này cũng còn thôi, nhất làm cho người sợ hãi than là, dọc đại đạo cuối cùng, đứng sừng sững lấy một vòng càng cao hơn lớn màu nâu xanh hoàng thành thành cung, chừng cao hơn năm trượng.

Tường thành bên trong, lờ mờ có thể nhìn thấy cao lớn cung điện, uy nghiêm túc mục, cao lớn to lớn, dù sao có hai đời vương triều tích lũy, cùng nơi khác khác biệt.

Ngoại nhân lại tới đây,

Thường thường sẽ trước tiên bị nội thành to lớn chấn nhiếp.

Triệu Phất Y cảm giác lại hoàn toàn không giống, tiến vào nội thành về sau, hắn cảm giác đầu tiên không phải khí quyển, to lớn, mà là ly kỳ hoang vu.

Trường An nội thành mang đến cho hắn một cảm giác cùng rộn rộn ràng ràng ngoại thành hoàn toàn khác biệt, giống như là hai thế giới, ngược lại là cùng ôn dịch tiềm ẩn, cơ Hoang Ám nằm Hán Trung phủ cùng loại, tất cả đều không có gì sinh cơ.

Nếu như nói, còn có một điểm khác biệt lời nói, Hán Trung phủ tựa như một loại thân hoạn bệnh nặng dân nghèo, quần áo tả tơi, sắp ngã lăn đầu đường, cho dù ai cũng có thể nhìn ra mệnh không lâu dài, Trường An nội thành lại giống một thân mắc bệnh nan y quan lớn hiển quý, mặc dù quần áo đỏ tím, bảo mã hương xa, nhìn như vô cùng uy nghiêm, nhưng ở người sáng suốt xem ra, lại không che giấu được nồng đậm tử khí.

Ngày đó rời đi Hán Trung phủ thời điểm, hắn cũng cảm giác được loại này tử khí, bất quá, khi đó cảm giác còn lâu mới có được hiện tại mãnh liệt như vậy, chỉ là một loại ở lâu rồi, mơ mơ hồ hồ cảm ứng, không giống hiện tại, cảm giác rõ ràng như vậy.

Triệu Phất Y cảm thấy loại này tử khí, hơi nhíu nhíu mày, không biết có phải hay không là ảo giác, là chỉ có hắn cảm nhận được loại này tử khí, vẫn là những người khác cũng có thể cảm nhận được.

Hắn đây là ngây người một lúc công phu, vừa lúc bị Trương Duệ nhìn thấy, bất quá, Trương Duệ cho là hắn là bị nội thành uy nghiêm chấn nhiếp, thật không có để ở trong lòng.

. . .

Qua Trường Lạc môn, không xa chính là thanh bụi ngõ hẻm, tiến vào cửa ngõ, xa xa liền có thể nhìn thấy một tòa sơn son đại môn, trên cửa treo một khối kim biển, trên đó viết "Hứa Môn" hai cái chữ to, góc dưới bên trái còn viết một hàng chữ nhỏ, lộ trình quá xa, thấy không rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ thấy là mỗi năm tháng nào ngày nào ngự tứ.

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, xem ra Hứa Sơn trở lại Trường An, cũng không phải là thuần túy bài xích, nếu không, đương kim bệ hạ cũng sẽ không ban thưởng tấm bảng hiệu này.

Hứa Môn cùng bình thường phủ đệ khác biệt, trước cửa đứng đấy không phải gia đinh, mà là bốn tên một thân nhung trang quân sĩ, mặt không biểu tình, dáng người khôi ngô, khoác chỉnh tề, đỉnh nón trụ che đậy giáp, trong tay xử lấy bảy thước thiết thương, mũi thương tất cả đều mang theo khô cạn huyết sắc, hiển nhiên không phải bộ dáng hàng.

Có đây là bốn tôn Sát Thần đứng ở trước cửa, vãng lai người đi đường đừng bảo là đến trước mặt tham gia náo nhiệt, liền xem như đi ngang qua đều nơm nớp lo sợ, tăng tốc bước chân.

Không chỉ người đi đường như thế, liền ngay cả Trương Duệ trở lại trước cửa, cũng không dám trực tiếp đi vào, trước hướng bốn người ôm quyền, lộ ra lệnh bài, đón lấy, còn nói rõ xong việc từ, gặp một người trong đó gật đầu đáp ứng, lúc này mới mang theo Triệu Phất Y đi vào Hứa Môn.

"Đại lão gia trị gia nghiêm cẩn, ngươi không nên cảm thấy kỳ quái."

Trương Duệ giải thích nói.

"Hứa đại nhân trị gia như trị quân, có thời cổ danh tướng phong phạm, tại hạ chỉ có bội phục, nơi nào sẽ cảm thấy kỳ quái."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

Tiến vào sơn son đại môn, đối diện là một mặt tảng đá bình phong.

Triệu Phất Y bước vào Hứa Môn, bỗng nhiên cảm giác không đúng, trong môn ngoài cửa, giống như hai thế giới, ngoài cửa tử khí băng lãnh yên tĩnh, trong môn lại là ấm áp một đoàn, đem cái này tử khí đuổi sạch sẽ.

Kỳ quái là, hắn quay đầu nhìn Trương Duệ, lại phát hiện Trương Duệ không có bất kỳ cái gì phản ứng, cũng không biết là Trương Duệ không cảm giác được trong môn ngoài môn khác biệt, vẫn là nói đã sớm quen thuộc.

Bất quá, lấy Triệu Phất Y phán đoán, vẫn là cái trước chiếm đa số, chỉ sợ Trương Duệ là thật không cảm giác được loại này tử khí.

Vòng qua bình phong, chính là tiền viện, viện tử hai bên thì là khoanh tay hành lang.

Triệu Phất Y cùng Trương Duệ cũng không ngừng lại, một đường hướng về sau đi đến, sau một lát, xuyên qua hành lang, đi vào Hứa Môn chính đường.

"Chu tiên sinh, chờ một lát một lát, ta đi cùng lão gia bẩm báo."

Trương Duệ chào hỏi Triệu Phất Y ngồi xuống, sắp xếp người rót trà ngon, mình hướng hậu viện bẩm báo.

"Làm phiền."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

Ước chừng thời gian một chén trà công phu, Trương Duệ lần nữa trở về, nói ra: "Chu tiên sinh xin mời đi theo ta, lão gia ở thư phòng chờ lấy."

Triệu Phất Y cũng không nhiều lời, đứng dậy theo Trương Duệ hướng phía sau đi đến.

Dọc theo đường, phát hiện Hứa Môn quả nhiên là trị gia như trị quân.

Không chỉ ở trạch viện cổng có quân sĩ thủ vệ, trong phủ mấy chỗ yếu vị trí, cũng có quân sĩ thủ vệ, ngoài ra, còn có hơn mười tên quân sĩ xếp hàng tuần tra, nơi này nhìn không giống như là trạch viện, giống như là một tòa quân doanh,

Mấy phút sau, Triệu Phất Y đi theo Trương Duệ đi vào trước cửa thư phòng, khi thấy trước cửa đứng đấy cái thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên này mười lăm mười sáu tuổi niên kỷ, sắc mặt băng lãnh, lưng đeo trường kiếm, đôi môi thật mỏng bế cùng một chỗ, mí mắt trầm thấp buông thõng, cũng không nhìn người, nhìn so Trương Duệ lãnh ngạo nhiều.

"Vị này là Lâm Trấn, Lâm sư huynh, cũng là đại nhân đệ tử nhập thất."

Trương Duệ vội vàng giới thiệu nói, tuổi của hắn so Lâm Trấn phải lớn, lại cung cung kính kính gọi Lâm Trấn sư huynh, xem ra Lâm Trấn thân phận xa so với hắn cao hơn nhiều lắm.

"Vị này là Chu tiên sinh?"

Lâm Trấn mí mắt cũng không nhấc một chút.

"Tại hạ Chu Vô Cực, gặp qua Lâm thiếu hiệp."

Triệu Phất Y cười nói.

"Ngươi theo ta đi vào, sư phụ muốn gặp ngươi, Trương sư đệ, nên bận bịu cái gì liền đi đi."

Lâm Trấn từ tốn nói.

Nói xong, cũng không đợi Triệu Phất Y, Trương Duệ trả lời, quay người đẩy cửa phòng ra, cất bước hướng trong phòng đi đến.

Triệu Phất Y khẽ giật mình, lập tức cười một tiếng, không nghĩ tới Hứa Môn người một cái so một cái lãnh ngạo, Trương Duệ ở bên ngoài đã coi như là ngạo

khí mười phần, tiến vào Hứa Môn, ngược lại thành nhất khiêm tốn một cái.

Nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên đối cái này chưa gặp mặt Hứa đại nhân thấy hứng thú, muốn nhìn một chút hắn đến cùng là cái gì.

"Chu tiên sinh, ta lui xuống trước đi, chúng ta một hồi gặp lại."

Trương Duệ sắc mặt cũng khó nhìn, nhưng lại không dám nghịch lại, chỉ là nhẹ gật đầu.

"Được."

Triệu Phất Y chắp tay, cất bước đi vào thư phòng.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 14: Sinh Tử Nhất Niệm

Nhìn thấy Hứa Sơn trước đó, Triệu Phất Y phỏng đoán qua này lại là một cái dạng gì người.

Trị gia như trị quân, một thân tất nhiên khắc nghiệt, thủ hạ từng cái lãnh ngạo, một thân tất nhiên kiêu hoành, hai bên kết hợp, ở trong đầu hắn xuất hiện một cái ăn nói có ý tứ, đầy mặt sát khí trong quân hãn tướng.

Bởi vậy, tại chính thức nhìn thấy Hứa Sơn thời điểm, Triệu Phất Y cảm thấy vạn phần kinh ngạc.

Hứa Sơn ngồi ở bàn đọc sách đằng sau, thân hình cao lớn nghiêng dựa vào trên ghế nằm, nhìn niên kỷ ở chừng bốn mươi tuổi, mặt trắng như ngọc, ba sợi râu dài, mặc một bộ thoải mái dễ chịu màu trắng cẩm bào, bưng lấy bản « Lục Triêu Tân Ngữ », trên mặt mang mang theo nụ cười thản nhiên, nhìn không chút nào giống sa trường võ tướng, giống như là truyền đạo giải thích nghi hoặc phu tử.

Nếu không phải Lâm Trấn biểu lộ lạnh lùng, không nhúc nhích đứng sau lưng hắn, Triệu Phất Y vô luận như thế nào cũng không dám tin tưởng người này chính là Hứa Sơn.

"Chu tiên sinh tới, mời ngồi."

Nhìn thấy Triệu Phất Y tiến đến, Hứa Sơn thả ra trong tay thư quyển, cười cười, mời hắn ngồi ở đối diện, chỉ vào trên bàn sách mấy thứ trái cây, nói ra: "Đây đều là nhà mình viện tử loại, vừa rồi hái xuống, nhất là mới mẻ bất quá, Chu tiên sinh nếm thử."

"Tại hạ liền không khách khí."

Triệu Phất Y cười một tiếng, ngồi ở bàn đọc sách đối diện, cũng không nhiều làm chối từ, tiện tay cầm bốc lên một viên hạnh xanh, nhẹ nhàng cắn một cái.

Hạnh xanh vị chua, hương vị lại thuần, ăn ở trong miệng, dư vị ngọt.

Lâm Trấn im lặng không lên tiếng ngâm ấm trà, cho hai người phân biệt rót một chén, ở Hứa Sơn trước mặt ngạo sắc diệt hết, giống như một cái bình thường thiếu niên.

"Nghe tiểu nữ nói, đêm qua là tiên sinh trượng nghĩa xuất thủ, mới cứu được các nàng một mạng."

Hứa Sơn cũng cầm bốc lên một viên hạnh xanh lấp ở trong miệng.

"Đại tiểu thư quá khen rồi, tại hạ cũng là tự cứu mà thôi."

Triệu Phất Y cười nói.

"Người thiếu niên không cần quá khiêm tốn, cứu được chính là cứu được, một vị khiêm tốn ngược lại rơi xuống tầm thường."

Hứa Sơn lắc đầu.

"Cẩn tuân Hứa đại nhân chỉ giáo."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

"Chỉ giáo không dám nhận, hôm nay Hứa mỗ mời tiên sinh tới cửa là làm đáp tạ, chỉ giáo cái gì, tuyệt đối không nên nhắc lại."

Hứa Sơn cười cười, tiếp lấy lại hỏi: "Chu tiên sinh này đến Trường An, dự định làm những gì."

"Tại hạ dự định mở một nhà y quán, cũng coi như mưu cái sinh kế."

Triệu Phất Y nói.

"Y quán không tệ, thế đạo này không yên ổn, y quán sinh ý phải rất khá."

Hứa Sơn nói.

"Tạ đại nhân cát ngôn."

Triệu Phất Y cười nói.

"Chu tiên sinh, ngoại trừ mở y quán, còn dự định làm những gì?"

Hứa Sơn hỏi tiếp.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y có chút do dự một lát, nghĩ nghĩ, nói ra: "Y quán dù sao không phải kế lâu dài, tại hạ định tìm một nhà học viện, hảo hảo khổ đọc mấy năm, ngày sau tham gia khoa cử, cũng tốt mưu cái xuất thân. Nếu là còn có thời gian, dự định học một điểm võ nghệ, cũng tốt phòng thân, đầu năm nay không yên ổn, biết chút võ công an toàn chút."

Đây là một lời nói nửa thật nửa giả, khổ đọc là thật, lại không phải muốn mưu cái xuất thân, mà là suy nghĩ nhiều nhìn chút cổ tịch, thử từ đó tìm ra phá giải tranh sơn thủy cuốn trúng bí mật biện pháp.

Về phần luyện tập võ nghệ, đây là hắn phá giải tranh sơn thủy quyển trước đó, duy nhất có thể mạnh lên phương pháp, phương thế giới này tu hành môn phái ẩn tàng cực sâu, nếu là không người chỉ dẫn, người bình thường đừng bảo là bái sư, liền ngay cả môn đều tìm không đến.

"Hiếu học tiến tới, là cái hảo hài tử."

Hứa Sơn khen một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Quan bên trong thư viện lịch sử lâu đời, văn danh truyền xa, là Ung Châu thứ nhất thư viện, cũng là thiên hạ tứ đại

thư viện một trong. Viện trưởng Trương Đoan Dương là làm thế đại nho, cùng ta cũng là bạn tri kỉ, ngươi nếu có tâm liền học, nhưng tiến về tiếp, hắn tất chịu đưa ngươi thu về môn hạ, thư viện ngay tại Trường An ngoại thành Đôn Hóa phường, khoảng cách cũng không phải rất xa."

"Về phần học võ a, Hứa Môn ngoại môn tổng giáo tập Vương Triêu Nghĩa là sư đệ ta, một thân võ công cũng xem là tốt, ngươi như để ý, để hắn truyền cho ngươi một bộ bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, đây là hắn sở trường công phu, cùng trên giang hồ lưu truyền rất khác nhau.

"

"Ồ?"

Triệu Phất Y nao nao, không nghĩ tới Hứa Sơn như thế gọn gàng, thậm chí không có chút nào che giấu, hai ba câu nói liền đem đêm qua ân tình trả.

Nghĩ lại, lại hiểu được, Hứa Sơn dù sao cũng là trong quân Đại tướng, thời khắc sinh tử, một lời mà quyết sự tình làm nhiều rồi, mặt ngoài thanh thản lạnh nhạt chỉ là một lớp da, thực chất bên trong vẫn là danh tướng bản sắc.

Thật giống như trong núi mãnh hổ, ăn no phơi nắng thời điểm, híp mắt dáng vẻ lười biếng, giống như ai cũng có thể đùa một chút, cần phải thật chờ mãnh hổ mở mắt ra, kia là muốn chết người.

Nghĩ tới đây, Triệu Phất Y bật cười lớn, cũng không từ chối: "Đa tạ Hứa đại nhân an bài, tại hạ ít ngày nữa liền đi hướng hai vị tiên sinh thỉnh giáo."

Nếu như là do dự, hoặc là tham lam vô độ người, có lẽ sẽ còn từ chối, thậm chí muốn cự tuyệt Hứa Sơn an bài, lưu lại nhân tình này, tốt giành lợi ích lớn hơn nữa, bất quá, loại chuyện này Triệu Phất Y không làm được.

Huống chi ở Hứa Sơn loại người này trước mặt, lại có mấy người dám từ chối, có thể từ chối?

"Tốt, Chu tiên sinh quả nhiên sảng khoái."

Hứa Sơn cũng là cười một tiếng, khẽ gật đầu, bưng lên trên bàn trà trà, nhẹ nhàng phẩm một ngụm.

Triệu Phất Y trong lòng minh bạch, biết đây là bưng trà tiễn khách ý tứ, thế là đứng lên đi, cười nói: "Hứa đại nhân trước bận bịu, tại hạ liền không không quấy rầy."

"Chu tiên sinh trước thong thả đi."

Hứa Sơn cười nói.

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, chẳng lẽ hắn đoán sai, Hứa Sơn không phải tiễn khách ý tứ.

"Còn có kiện đồ vật cần mời Chu tiên sinh lưu lại."

Hứa Sơn nói tiếp.

"Hứa đại nhân thỉnh giảng."

Triệu Phất Y âm thầm buồn bực, không biết Hứa Sơn sẽ hỏi những chuyện gì.

"Tối hôm qua Huyền Cơ Đài sát thủ Diêm Sâm, chết ở Thạch đại tướng quân trong miếu, Hứa mỗ sáng nay đã sắp xếp người đi xem qua, khác đều không có gì, duy chỉ có thiếu đi Diêm Sâm trên người lệnh bài, không biết lệnh bài này nhưng tại tiên sinh trên thân, nếu là ở đây, còn xin tiên sinh ban thưởng, nếu là không ở, Hứa mỗ phái người lại đi tìm."

Hứa Sơn mỉm cười hỏi.

Triệu Phất Y nghe vào nơi này, trong lòng không khỏi chấn động, không nghĩ tới Hứa Bạch Lộ cùng Trương Duệ đều không nhớ rõ khối này lệnh bài, Hứa Sơn thế mà nghĩ đến, hơn nữa còn chuyên môn phái người đi tìm, quả nhiên là

Đại tướng phong phạm, tâm tư tỉ mỉ.

Trong lòng của hắn cũng minh bạch, Hứa Sơn nhìn như là ở hỏi thăm , lệnh bài có hay không tại hắn nơi này, trên thực tế đã có một trăm phần trăm tự tin, chỉ là cho hắn một bậc thang thôi, nếu như muốn lừa gạt Hứa Sơn, hậu quả chỉ sợ không ổn, lập tức cũng không từ chối, từ trong ngực móc ra Huyền Cơ Đài lệnh bài, cười nói: "Lệnh bài tại ta chỗ này, vừa vặn giao cho đại nhân."

"Không tệ."

Hứa Sơn cầm lấy lệnh bài, liếc mắt nhìn, nói ra: "Quả nhiên là Huyền Cơ Đài lệnh bài, kỳ thật, đổi lại những vật khác, Hứa mỗ cũng không đòi hỏi, chỉ là Huyền Cơ Đài đồ vật không tốt cầm, lưu lạc bên ngoài, chỉ là mầm tai vạ, vẫn là sớm một chút giao về đi tốt."

"Tại hạ minh bạch."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

"Đa tạ tiên sinh lý giải."

Hứa Sơn cười nói.

"Hứa đại nhân, lại không có chuyện khác, tại hạ lui trước."

Triệu Phất Y nói.

"Cũng tốt."

Hứa Sơn cười nói.

Triệu Phất Y gật gật đầu, hướng Hứa Sơn cáo âm thanh từ, lại nhìn Lâm Trấn một chút, quay người rời khỏi thư phòng.

Lâm Trấn im lặng không nói, thẳng đến Triệu Phất Y rời khỏi thư phòng, sau

khi đi xa, mới có chút cười lạnh: "Sư phụ, tiểu tử này coi như biết điều, đem lệnh bài giao ra, ta còn tưởng rằng hắn sẽ gan to bằng trời, dấu diếm khối này lệnh bài."

"Hắn như dấu diếm lệnh bài, vi sư đã giết hắn."

Hứa Sơn nụ cười trên mặt thu liễm, hai đầu lông mày mang ra một tia sát ý.

"Một ý niệm, liền quyết sinh tử, tính tiểu tử này tốt số, làm ra lựa chọn chính xác."

Lâm Trấn lạnh lùng nói, sắc mặt không thay đổi chút nào, xem ra giết người chuyện này, với hắn mà nói cùng ăn cơm uống nước cũng không có gì khác biệt.

"Nếu là ba năm trước đây, vô luận hắn giao không giao lệnh bài, vi sư đều sẽ giết hắn."

Hứa Sơn nói tiếp.

"Vì cái gì?"

Lâm Trấn không hiểu.

"Huyền Cơ Đài người không phải dễ giết như vậy, nếu như Huyền Cơ Đài sát thủ, tùy tiện đều có thể bị người thuốc mê, đó mới là thiên hạ đệ nhất chuyện cười lớn. Người này có thể mê hoặc Diêm Sâm, dùng tất nhiên là hiếm thấy kỳ độc, cũng không biết là cái gì tà đạo nhân vật truyền cho hắn. Hắn cùng loại này bàng môn tả đạo nhân vật có liên luỵ, vi sư há có thể dung hắn?"

Hứa Sơn từ tốn nói.

"Vậy ta hiện tại đi giết hắn!"

Lâm Trấn lông mày dựng thẳng lên, tay trái đỡ ở trên thân kiếm.

"Không cần, đại loạn sắp tới, thiên hạ lật đổ, các loại yêu ma tà ma đều sẽ xuất thế, loại nhân vật này thêm một cái không nhiều, thiếu một cái không ít, không cần chuyên môn giết hắn, dù sao hắn vẫn là cứu được Bạch Lộ, đối Hứa gia có ân. Huống chi, tâm hắn tư lại sâu, lại sẽ không võ công, lấy tuổi của hắn, hiện tại luyện võ, cũng đã trễ, cho dù có cái gì nguy hại, cũng rất có hạn, không nổi lên được cái gì sóng lớn."

Hứa Sơn lắc đầu.

"Đệ tử minh bạch."

Lâm Trấn gật đầu đáp ứng, ánh mắt lại lấp loé không yên, không biết suy nghĩ cái gì.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 15: Vương Triêu Nghĩa

Trời chiều nghiêng xuống.

Màu da cam ánh sáng mặt trời chiếu ở trên thân, ấm áp, thậm chí làm cho người cảm thấy khô nóng.

Triệu Phất Y lại cảm thấy toàn thân rét run, trong lòng thầm kêu một tiếng, nguy hiểm thật!

Vừa rồi một nháy mắt, hắn thật sự rõ ràng cảm thụ đến sát cơ, tin tưởng hắn nếu như không có trước tiên làm ra lựa chọn chính xác, đem Huyền Cơ Đài lệnh bài giao cho Hứa Sơn, chỉ sợ hiện tại đã chết.

Hứa Sơn là trong quân Đại tướng, tâm cơ thâm trầm như biển, mảy may cảm xúc không lộ, đàm tiếu ở giữa, giết người đầy đủ, coi như muốn giết hắn, hắn cũng chưa chắc có thể nhìn ra . Bất quá, Lâm Trấn niên kỷ còn nhỏ, không có tốt như vậy tâm tính tu vi, còn không cách nào che giấu tâm tình của mình.

Vì vậy, Triệu Phất Y từ Hứa Sơn trên mặt nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì, lại có thể từ Lâm Trấn ánh mắt bên trong nhìn thấy sát ý.

Lâm Trấn cùng hắn lần đầu gặp mặt, không có khả năng vô duyên vô cớ liền muốn giết hắn, khả năng duy nhất ở chỗ, Hứa Sơn muốn phải giết hắn.

Hứa Sơn vì cái gì muốn giết hắn, không nằm ngoài là bởi vì hắn dấu diếm Huyền Cơ Đài lệnh bài, mà khối này lệnh bài đối Hứa Sơn tới nói, có lẽ còn có đại dụng.

Triệu Phất Y cũng sẽ không ngây thơ cho rằng, hắn cứu được Hứa Bạch Lộ,

Hứa Sơn liền sẽ không giết hắn, đối với Hứa Sơn loại này trong quân Đại tướng tới nói, thưởng phạt rõ ràng là cơ sở nhất mang binh thủ đoạn.

Phàm là mang binh đánh giặc, thứ nhất yếu nghĩa chính là quân kỷ nghiêm minh, công muốn trọng thưởng, qua muốn trọng phạt, càng quan trọng hơn là, công tội không thể chống đỡ, nếu không, liền sẽ sinh ra kiêu binh hãn tướng.

Trong lịch sử nhiều ít công thần danh tướng, cả một đời đều nghĩ mãi mà không rõ công tội không thể chống đỡ đạo lý, tự cho là chiến công vô số, bởi vậy bên trên, cho dù có nho nhỏ khuyết điểm, quân chủ cũng sẽ thông cảm.

Bọn hắn nhưng lại không biết, ở quân chủ xem ra, lập hạ công lao lại nhiều, đều đã phong thưởng qua, phạm vào sai lầm, lại phải bỏ ra đại giới, cái này đại giới thường thường chính là tính mệnh.

Triệu Phất Y lau lau trên đầu mồ hôi lạnh, nhanh chân hướng ngoài cửa đi.

Đương nhiên, đối với Hứa Sơn kín đáo không lộ ra sát ý, hắn cũng sẽ không như vậy không nhìn, trong lòng âm thầm quyết định, ngày sau tìm tới cơ hội, cũng muốn để Hứa Sơn nếm thử loại này, sinh tử nằm trong nhân thủ tư vị!

. . .

Hứa môn nội bộ địa phương không nhỏ, nhưng đại đa số địa phương đều là cấm khu, đừng bảo là hắn một ngoại nhân, liền xem như hứa môn nhân, cũng có chút nhiều địa phương không thể đi.

Triệu Phất Y dọc theo tiến đến con đường, bước nhanh hướng bên ngoài phủ đi đến, chuyển qua một chỗ hành lang, bỗng nhiên nhìn thấy Trương Duệ đứng ở phía trước, một mặt sầu não uất ức.

"Trương huynh, tại sao lại ở chỗ này?"

Triệu Phất Y xa xa lên tiếng chào hỏi.

"Chờ ngươi."

Trương Duệ ý giản nói cai.

"Vì sao?"

Triệu Phất Y hỏi.

"Đại tiểu thư phải ngay mặt cám ơn ngươi, ở Phần Hương Lâu bày một bàn yến hội, mời tiên sinh tiến đến dự tiệc, không biết có hứng thú hay không?"

Trương Duệ phiền muộn nói, hắn đối Triệu Phất Y không có ấn tượng gì tốt, thế nhưng là Hứa Bạch Lộ đối Triệu Phất Y ấn tượng không tệ, an bài một bàn yến hội, muốn hắn mời Triệu Phất Y dự tiệc.

Hắn chỉ mong lấy Triệu Phất Y lối ra cự tuyệt, từ sáng sớm Triệu Phất Y đột nhiên rời đi đến xem, cự tuyệt khả năng cực lớn.

"Cũng tốt."

Triệu Phất Y cười một tiếng, cũng không từ chối.

Hắn không phải nhát gan sợ phiền phức tính tình, ở sâu trong nội tâm ngược lại có chút cuồng vọng, nếu là Hứa Sơn vừa mới đối với hắn không có ra sát ý, hắn có lẽ sẽ còn từ chối, tận lực giảm bớt cùng Hứa Bạch Lộ lui tới, bất quá, Hứa Sơn càng là muốn giết hắn, hắn càng là muốn tới gần Hứa Bạch Lộ.

Chỉ có tiếp cận nguy hiểm, mới có thể hiểu rõ nguy hiểm, cuối cùng giải quyết nguy hiểm.

"A?"

Trương Duệ khẽ giật mình, không nghĩ tới Triệu Phất Y đáp ứng thống khoái như vậy.

"Đúng rồi, còn có sự kiện muốn làm phiền Trương huynh, dẫn ta đi gặp Hứa Môn ngoại môn tổng giáo tập Vương Triêu Nghĩa."

Triệu Phất Y nói tiếp.

"Ngươi tìm ta sư phụ chuyện gì?"

Trương Duệ nhíu mày hỏi.

"Vương tổng giáo tập là sư phụ ngươi?"

Triệu Phất Y nao nao.

"Hứa Môn ngoại môn đệ tử đều là cùng Vương tổng giáo tập học võ."

Trương Duệ giải thích nói.

Triệu Phất Y thế mới biết,

Nguyên lai Trương Duệ là ngoại môn đệ tử, khó trách ở Lâm Trấn trước mặt thấp một đầu.

"Ngươi còn chưa nói gặp sư phụ ta có chuyện gì?"

Trương Duệ hỏi lần nữa.

"Hứa đại nhân phân phó ta đi gặp Vương tổng giáo tập."

Triệu Phất Y nói.

". . ."

Trương Duệ im lặng, chỉ có thể quay người dẫn đường.

. . .

Ở Hứa Môn phía Tây có một chỗ đất trống, chừng hai ba mươi mẫu đất, cũng

không có loại cái gì cây cối hoa cỏ, thuần túy là từ bàn đá xanh xếp thành một khối đất bằng, xem như Luyện Võ Tràng.

Triệu Phất Y đi theo Trương Duệ, xuyên qua mấy đạo tường viện, một đường đi vào trong luyện võ trường.

Lúc này, có chừng hai mươi, ba mươi người ở chỗ này luyện võ, nhỏ tuổi nhất, ước chừng có mười một mười hai tuổi, lớn tuổi nhất, không sai biệt lắm cùng Trương Duệ tương tự, luyện đều là giống nhau như đúc kiếm pháp.

Triệu Phất Y không thông võ học, nhìn không ra những người này kiếm pháp thế nào.

Bất quá, hắn hồi tưởng một chút Triệu Trung ngày đó đồ hổ lúc tình cảnh, vô luận là tốc độ, vẫn là lực lượng, những người trước mắt này cùng Triệu Trung đều có cách biệt một trời, cũng không có nhìn kỹ hứng thú.

Luyện Võ Tràng bên cạnh đứng đấy một người trung niên, đại khái hơn ba mươi tuổi, không đến bốn mươi bộ dáng, mặc dù mặc một thân tính chất rất tốt cẩm bào, lại có chút lôi thôi lếch thếch, biểu lộ cô đơn, râu ria xồm xoàm, trong tay mang theo một cái bầu rượu, cũng không biết là giám sát những người này luyện kiếm, vẫn là đang uống rượu giết thời gian.

"Đây chính là sư phụ ta."

Trương Duệ xa xa chỉ vào cẩm bào trung niên nhân nói.

"Gặp qua Vương tổng giáo tập."

Triệu Phất Y sải bước đi quá khứ, chắp tay cười nói.

"Ừm."

Vương Triêu Nghĩa xoay đầu lại, nhìn Triệu Phất Y một chút, khẽ gật đầu, không nói thêm gì, lại quay đầu trở lại nhìn trên trận đệ tử luyện võ, hoàn toàn

không có phản ứng hắn ý tứ. .

"Vương tổng giáo tập, có kiện sự tình còn muốn quấy rầy. . ."

Triệu Phất Y mỉm cười nói.

"Nếu là quấy rầy, cũng không cần nói."

Vương Triêu Nghĩa không đợi hắn nói xong, liền ngăn cản hắn nói.

"Là Hứa đại nhân để cho ta tới."

Triệu Phất Y nao nao, nói tiếp.

"A, vậy ngươi nói đi."

Vương Triêu Nghĩa thanh âm có chút đạm mạc, lại có mấy phần suy sụp tinh thần.

"Là chuyện như thế. . ."

Triệu Phất Y cũng không thấy đến xấu hổ, đem Hứa Sơn lời nhắn nhủ sự tình nói một lần.

"Sư huynh để cho ta dạy ngươi bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ?"

Nghe Triệu Phất Y, Vương Triêu Nghĩa lần nữa xoay đầu lại, cẩn thận nhìn chằm chằm hắn, trên mặt lộ ra kỳ quái biểu lộ, Trương Duệ đứng ở một bên, cũng lộ ra ánh mắt khó hiểu.

"Hứa đại nhân là nói như vậy."

Triệu Phất Y gật đầu đáp, nhưng trong lòng có chút bồn chồn, không biết trong đó có vấn đề gì.

"Sư huynh còn nói cái gì rồi?"

Vương Triêu Nghĩa hỏi.

"Hứa đại nhân không nói nữa cái gì."

Triệu Phất Y nghĩ nghĩ, Hứa Sơn xác thực không nói gì nữa.

"Tốt a."

Vương Triêu Nghĩa trầm mặc một hồi, nói ra: "Nếu là sư huynh an bài, cứ làm như thế đi, ngươi ở nơi nào, ta tới cửa dạy ngươi."

"A?"

Triệu Phất Y khẽ giật mình.

Hắn vốn cho rằng muốn mỗi ngày đến Hứa Môn học nghệ, không nghĩ tới Vương Triêu Nghĩa lại là tới cửa phục vụ.

Bất quá, hắn dưới mắt còn không có chỗ ở, ở khách sạn tạm cư, chỉ có thể nói cho Vương Triêu Nghĩa , chờ hắn dàn xếp lại về sau, lại nói cho Vương Triêu Nghĩa.

"Chờ ngươi thu xếp tốt, tìm người nói cho ta một tiếng, ta đi tìm ngươi."

Vương Triêu Nghĩa mặc dù không nói nhiều, làm việc cũng rất dứt khoát, không chút nào dây dưa dài dòng.

Triệu Phất Y cũng không phải nói nhiều người, nói xong chuyện này, không nói thêm gì, cáo từ một tiếng, đi theo Trương Duệ rời đi Hứa Môn.

Vương Triêu Nghĩa cũng không quay đầu lại, tiếp tục xem đệ tử luyện võ.

. . .

Sau khi ra cửa.

Triệu Phất Y cùng Trương Duệ sóng vai mà đi, đi một trận, bỗng nhiên quay đầu hướng Trương Duệ hỏi: "Vừa rồi lời ta nói có vấn đề gì không? Vương tổng giáo tập làm sao có chút do dự?"

"Cái này. . ."

Trương Duệ ngẩn người, không nghĩ tới Triệu Phất Y sẽ trực tiếp hỏi ra, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra dùng cái gì lấy cớ che lấp, đành phải nói thẳng: "Hứa đại nhân danh xưng 'Trấn Tà Kiếm', một tay kiếm thuật có thể xưng Ung Châu trong quân đệ nhất, Vương tổng giáo tập cùng Hứa đại nhân là một sư chi đồ, kiếm pháp tuyệt luân, cao minh vô cùng, khinh công càng đến dị nhân truyền thụ, kiếm pháp khinh công song tuyệt, vì vậy, trên giang hồ có cái ngoại hiệu gọi 'Khinh Vũ Kiếm', cho chúng ta truyền thụ cho cũng là kiếm pháp, thế nhưng lại không từng nghe nói qua, sẽ cái gì Phân Cân Thác Cốt Thủ."

"Là thế này phải không. . ."

Triệu Phất Y nhíu nhíu mày, luôn cảm giác không có đơn giản như vậy, trong lòng có chút không hiểu, không biết Hứa Sơn đây là ý gì.

Nếu như nói chỉ là nghĩ lừa gạt hắn một chút, hoàn toàn có thể tùy tiện tìm người dạy, không cần mời Vương Triêu Nghĩa bực này cao thủ ra mặt, thế nhưng là, đã mời ra Vương Triêu Nghĩa, cũng coi là có thành ý, vì sao lại muốn cho Vương Triêu Nghĩa dạy hắn không am hiểu công phu?

Bất quá, Hứa Sơn tâm tư thâm trầm khó liệu, hắn nhất thời cũng nghĩ không ra nguyên do, chỉ có thể trước để ở trong lòng, ngày sau lại phỏng đoán đến cùng là chuyện gì xảy ra.

. . .

Hai người ra Hứa Môn, xuyên qua thanh bụi ngõ hẻm, thời gian cũng không

lâu, đi vào Trường Lạc ngoài cửa.

Ngay tại Trường Lạc ngoài cửa, Triệu Phất Y thấy được một người quen, rõ ràng là ở Tề Vũ Thần chỗ thấy qua váy đỏ nữ tử Hồ Sương.

"Nô tỳ gặp qua Chu đại nhân!"

Hồ Sương xa xa nhìn thấy Triệu Phất Y, trên mặt hiện lên một tia e ngại, lập tức cắn răng, tựa như nhào vào mãnh thú chiếc lồng, nhắm mắt lại đuổi tới Triệu Phất Y trước người, cứng ngắc thân thể thi cái lễ.

"Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Triệu Phất Y lạnh lùng hỏi, hắn đối Thiết Thương Hội người không có cảm tình gì, Hồ Sương mặc dù có mấy phần tư sắc, cũng không nhìn ở trong mắt.

"Khởi bẩm đại nhân, Tề hội trưởng để nô tỳ đem gian kia cửa hàng bằng chứng, chìa khoá các loại vật kiện cùng một chỗ đưa tới, còn xin đại nhân vui vẻ nhận. Ngoài ra, hội trưởng đã sắp xếp người đem cửa hàng, tính cả phía sau trạch viện, cùng một chỗ quét dọn qua, tùy thời đều có thể vào ở. Nô tỳ sớm liền đến, chỉ là không vào được nội thành, chỉ có thể ở nơi này chờ."

Hồ Sương gặp hắn thái độ lãnh đạm, vội vàng giải thích một đại thông, bưng ra một cái bằng phẳng hộp, cung cung kính kính đưa tới Triệu Phất Y trước người.

"Ừm."

Triệu Phất Y cũng không khách khí, trực tiếp thu hộp, bỏ vào trong ngực.

Nếu là người khác tặng đồ vật, hắn hoặc là sẽ còn khách khí, thế nhưng là cầm Tề Vũ Thần đồ vật, hắn lại sẽ không khách khí, chỉ coi là tịch thu của trộm cướp.

Thiết Thương Hội hoạt động cùng ăn cướp trắng trợn không khác, cũng

không biết hại nhiều ít người, hắn nếu không phải không có lực lượng, đã sớm cùng bọn hắn trở mặt, cũng không cần dạng này lá mặt lá trái.

"Đại nhân, nô tỳ lui xuống trước đi."

Hồ Sương gặp hắn thu đồ vật, vội vàng chào từ giã, vị này chính là ngay cả Tề Vũ Thần đều không muốn trêu chọc đại thần, nàng càng là không dám làm nhiều tiếp cận.

"Đi thôi."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

Trương Duệ nhìn ở trong mắt, trong lòng càng thêm không hiểu, không biết Triệu Phất Y dùng biện pháp gì, lại đem Tề Vũ Thần ép ngoan ngoãn, đại nhân hai chữ này, lại là cái gì ý tứ, chẳng lẽ Triệu Phất Y có khác thân phận?

Hắn kém xa Hứa Sơn thận trọng, căn bản nhớ không nổi tấm lệnh bài kia, cũng liền đoán không ra trong đó nguyên do.

Bất quá, hắn mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng đối Triệu Phất Y kiêng kị lại nhiều một tầng, càng thêm không muốn để Triệu Phất Y cùng Hứa Bạch Lộ tiếp xúc, trong lòng không ngừng phỏng đoán, như thế nào để Hứa Bạch Lộ chán ghét Triệu Phất Y.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 16: Lần Đầu Gặp

Trường An Thành có một trăm linh tám nhà phường thị, mỗi đến hoàng hôn đều sẽ quan bế phường môn, vô luận ra vào đều muốn kiểm tra thực hư giấy chứng nhận, không phải bản phường người, cho phép ra không cho phép vào.

Chỉ có đông, tây hai thị là thương nghiệp nơi phồn hoa, không có cái quy củ này, bất cứ lúc nào tiến về, đều có thể tùy ý ra vào, đương nhiên, thời gian cũng không thể quá muộn, dù sao còn có cấm đi lại ban đêm tồn tại.

Trường An Thành chấp hành cấm đi lại ban đêm thời gian là canh một ba điểm.

Đến cái giờ này chuông, liền sẽ gõ vang trống chiều, trống chiều một vang, người đi đường cấm tiệt, trừ phi là quan phủ công sự, hoặc là tật bệnh, sinh dục, chết tang sốt ruột chờ sự tình, nếu không, tuyệt đối không đươc lên đường phố, bị tuần tra ban đêm quân sĩ bắt lấy, chính là bốn mươi roi lớn.

Phần Hương Lâu vào chỗ tại Trường An Đông thị, là một tòa năm tầng cao lầu gỗ, trang trí dị thường xa hoa, rường cột chạm trổ, đầy lâu phồn hoa, đương nhiên, tiêu phí tự nhiên cũng cao, ở chỗ này gọi một bàn tiệc rượu, làm sao cũng muốn năm mươi lượng bạc, đầy đủ tầm thường nhân gia qua một năm ngày tốt lành.

Triệu Phất Y rời đi Hứa Môn thời điểm, trời chiều đã nghiêng nghiêng rớt xuống , chờ hắn đi theo Trương Duệ đi vào Phần Hương Lâu thời điểm, trăng non đã trèo lên đầu cành, xa xa nhìn lại đèn đuốc sáng trưng, phảng phất thiên thượng cung khuyết, không giống nhân gian lầu các.

Phần Hương Lâu hỏa kế mười phần cơ linh, xa xa trông thấy Trương Duệ, thấy là khách quen, nhanh chân tiến lên đón, cũng không nhiều hỏi một câu, một đường mang theo hai người lên lầu.

Ở Phần Hương Lâu tầng cao nhất, Hứa Bạch Lộ sớm đã đến.

Triệu Phất Y đi theo hỏa kế lên lầu năm, đi vào nhã gian, nhẹ nhàng tằng hắng một cái , chờ đến bên trong đáp ứng, lúc này mới đẩy ra cửa phòng.

Trong gian phòng trang nhã, Hứa Bạch Lộ đang ngồi ở chủ vị chờ, ở sau lưng nàng đứng đấy nha hoàn tiểu Viên, cười hì hì không biết nói cái gì.

Còn có một cái tuổi trẻ nữ hài, cùng Hứa Bạch Lộ sóng vai ngồi cùng một chỗ, khuôn mặt như vẽ, ánh mắt thanh tịnh, ngậm lấy nụ cười nhàn nhạt, mang theo hơi vẻ mặt nghiêm túc, nhìn thấy Triệu Phất Y tiến đến, ngẩng đầu nhìn hắn một chút, nhẹ nhàng cười cười.

Chẳng biết tại sao, nhìn thấy nụ cười trong nháy mắt, Triệu Phất Y bỗng nhiên cảm thấy một trái tim đập bịch bịch, nhất thời lại giật mình ở trước cửa.

. . .

Bằng tâm mà nói, cùng Hứa Bạch Lộ sóng vai mà ngồi nữ hài, cũng không phải là nhân gian tuyệt sắc.

Chỉ là chẳng biết tại sao, Triệu Phất Y trong chớp nhoáng này, lại có chút thất thần, trong đầu "Ông" một tiếng, giống như bị người đánh một cái muộn côn, lập tức cảm thấy chóng mặt.

Trong lúc nhất thời cũng không biết thân ở chỗ nào, trước mắt lại nhìn không thấy những vật khác, chỉ có nữ hài một khuôn mặt tươi cười, kỳ quái hơn nữa chính là, đãi hắn cẩn thận đi xem lúc, nhưng lại không được xem hết sức rõ ràng, chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ, như ảo như thật.

"Chu tiên sinh!"

Trương Duệ vừa vặn theo sau lưng, còn không đợi Triệu Phất Y suy nghĩ nhiều, thuận tay đẩy hắn một thanh, lúc này mới đem hắn giật mình tỉnh lại.

"A!"

Triệu Phất Y lấy lại tinh thần, hết thảy trước mắt lại khôi phục bình thường, hồi tưởng lại vừa rồi cảm giác, lập tức ra cả người toát mồ hôi lạnh, vội vàng cúi đầu, hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm thần, lúc này mới một lần nữa ngẩng đầu lên, ánh mắt lại không liếc xéo, trực diện Hứa Bạch Lộ xa xa chắp tay: "Gặp qua Hứa đại tiểu thư."

"Tiên sinh đến rồi!"

Hứa Bạch Lộ đứng dậy, nhàn nhạt cười một tiếng, tự nhiên hào phóng thi cái lễ, nói ra: "Sáng nay vội vàng từ biệt, thực sự quá mức vội vàng, cũng không kịp cảm tạ tiên sinh ân cứu mạng, Bạch Lộ ở đây một lần nữa cám ơn!"

"Tại hạ chỉ là tự cứu, cũng không tính được cứu mạng, đại tiểu thư không cần để ở trong lòng."

Triệu Phất Y đáp lễ lại.

"Đúng rồi, còn không có cho tiên sinh giới thiệu."

Hứa Bạch Lộ quay người chỉ hướng cùng nàng sóng vai mà ngồi nữ hài, cười nói ra: "Đây là cùng Bạch Lộ cùng một chỗ ở Quan Trung Học Viện cầu học sư tỷ, họ Thu, 'Thu thuỷ Trường Thiên' Thu, tên hai chữ Tố Bạch, 'Đứng thẳng mà bất nạo, Tố Bạch mà không ô' Tố Bạch, cùng Bạch Lộ luôn luôn giao hảo, hôm nay nghe nói ta gặp hiểm, xảo ngộ tiên sinh được cứu, nhất định phải tới xem một chút, là ai đã cứu ta."

"Tố Bạch gặp qua tiên sinh."

Thu Tố Bạch thanh âm ngậm lấy mấy phần linh hoạt kỳ ảo, giống như không

cốc u lan, nhẹ nhàng cười một tiếng, phảng phất chân trời trăng non.

"Tố Bạch cô nương tốt!"

Triệu Phất Y lấy lại bình tĩnh,

Ánh mắt từ Thu Tố Bạch trên mặt khẽ quét mà qua, vừa lúc nhìn thấy nụ cười này, lập tức cảm giác toàn bộ phòng đều phát sáng lên, tâm thần dập dờn, cơ hồ không dời mắt nổi con ngươi.

Cũng may mắn hắn làm người hai đời, bản sự khác không có, tâm tính tu vi tuyệt đối không kém, lại thêm trong lòng đã có chuẩn bị, cái này mới miễn cưỡng ước thúc tâm thần, vội vàng đáp lễ lại, tiếp lấy lại cúi đầu, không còn dám nhìn Thu Tố Bạch một chút.

Nhìn thấy hắn vội vã cúi đầu xuống, Thu Tố Bạch bên khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt ý, con mắt có chút chuyển động, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Đối với Triệu Phất Y biểu hiện, mấy người khác cũng không có phát giác ra không đúng, còn tưởng rằng Triệu Phất Y là người khiêm tốn, phi lễ chớ nhìn, lúc này mới dời ánh mắt.

. . .

Đại Ngụy vương triều, quy củ đông đảo.

Trên bữa tiệc, liền có thật nhiều phức tạp quy củ, tỉ như nói, từ thế gia đại tộc, cho tới dân chúng tầm thường, chỉ cần có chút tiền tài, liền sẽ lựa chọn chia ra liền ăn, mỗi người trước mặt thả một trương bàn con, lẫn nhau đều không quấy rầy, cùng hậu thế vây quanh một cái bàn tròn ăn cơm, hoàn toàn khác biệt.

Sau vài câu tán gẫu, Hứa Bạch Lộ chào hỏi mọi người phân biệt ngồi xuống.

Tối nay là Hứa Bạch Lộ làm chủ, tự nhiên chiếm chủ vị, Triệu Phất Y là chủ khách, liền ngồi quý vị khách quan, Thu Tố Bạch thì tại bồi chỗ ngồi, vừa vặn

cùng Triệu Phất Y ngồi đối diện nhau, Trương Duệ, tiểu Viên thì phân biệt ngồi ở Triệu Phất Y, Thu Tố Bạch rủ xuống tay.

Nhập tọa về sau, Triệu Phất Y an định tâm thần, hai mắt buông xuống, hạ quyết tâm không nhìn tới Thu Tố Bạch.

Hai lần cùng Thu Tố Bạch đối mặt, hắn đã phát hiện không đúng, Thu Tố Bạch mặc dù có thể xưng mỹ nhân, thế nhưng là cũng không có đẹp đến kinh tâm động phách tình trạng, riêng lấy nhan sắc mà nói, nghĩ kỹ lại, còn không bằng Hứa Bạch Lộ, cho dù có lực hấp dẫn, cũng không nên khiến như thế hắn thất thố.

Ở trong đó tất có cái khác duyên cớ, thế nhưng là vấn đề xuất hiện ở nơi đó, hắn nhất thời lại nghĩ mãi mà không rõ, lấy hắn đối dược vật hiểu rõ, đương nhiên biết, trên đời này còn không có vừa đối mặt liền có thể để cho người ta thần hồn điên đảo thuốc mê.

Huống chi thật có loại thuốc này vật, cũng sẽ không chỉ mê Triệu Phất Y một người, cùng sau lưng hắn Trương Duệ tất không thể may mắn thoát khỏi.

"Thật chẳng lẽ cùng nàng hữu duyên?"

Chẳng biết tại sao, Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên toát ra ý nghĩ này, một trái tim gia tốc nhảy dựng lên, vội vàng dùng lực bóp mình một thanh, bỏ đi cái này ý niệm kỳ quái.

. . .

Phần Hương Lâu giá tiền đắt, sinh ý lại coi như không tệ, chủ yếu nhất bí quyết chỉ có bốn chữ, chính là "Vật siêu có giá trị" ! .

Đây là một đường yến hội vô cùng tốt, sơn hào hải vị không chỗ không có, trong đó có mấy thứ hiếm có nguyên liệu nấu ăn, thậm chí là Triệu Phất Y kiếp trước đều chưa từng nghe qua, thấy qua, trải qua đầu bếp nổi danh diệu thủ nấu

nướng, hương vị diệu tới cực điểm, ăn ở trong miệng, thấm vào ruột gan, cơ hồ ngay cả đầu lưỡi đều nuốt xuống.

Không chỉ món ăn không tệ, đồ uống cũng có độc đáo tuyệt diệu.

Hứa Bạch Lộ cho Triệu Phất Y, Trương Duệ kêu vài hũ tốt nhất Lĩnh Nam thanh khê, rượu này thanh tịnh thông thấu, tư vị thuần hậu, từ ngoài vạn dặm Lĩnh Nam vận đến, là trong thiên hạ nhất đẳng rượu ngon.

Về phần Hứa Bạch Lộ, Thu Tố Bạch cùng tiểu Viên, ba vị đều là thân nữ nhi, đương nhiên sẽ không uống rượu, liền kêu một bình bách hoa xuân sắc, đây là dùng mật ong nước điều chế đồ uống, trải qua Phần Hương Lâu bí chế sản xuất, lại mang theo một điểm mùi rượu, cũng là nơi khác không gặp được đồ tốt.

Thu Tố Bạch ngồi ở đối diện, Triệu Phất Y không dám nhìn nàng, cũng liền cơ hồ không thế nào ngẩng đầu, tinh lực tất cả đều đặt ở trước mặt thịt rượu bên trên.

Đến lúc này ngược lại để Trương Duệ âm thầm khinh bỉ, quả nhiên là cái chưa thấy qua việc đời nông dân, nhìn thấy điểm ăn ngon, liền quên cấp bậc lễ nghĩa.

"Bạch Lộ, ngươi mới chỉ nói qua đêm qua gặp nạn, là vị tiên sinh này cứu được ngươi, còn không có giảng trong đó chi tiết, không bằng tinh tế giảng một chút, cũng cho ta biết vị tiên sinh này là như thế nào cứu ngươi?"

Triệu Phất Y không dám nhìn tới Thu Tố Bạch, Thu Tố Bạch lại chủ động há miệng, đem thoại đề kéo tới Triệu Phất Y trên thân.

"Cũng tốt."

Hứa Bạch Lộ nhẹ gật đầu, đem đêm qua sự tình nói một lần.

Đương nhiên, nàng giấu diếm đi Diêm Sâm đến từ Huyền Cơ Đài chuyện này, chỉ nói là một cái cùng Hứa Sơn có thù giang dương đại đạo, thiết kế ở

Thạch đại tướng quân trong miếu mai phục.

"Thật sự là mạo hiểm vạn phần!"

Theo Hứa Bạch Lộ giảng thuật, Thu Tố Bạch biểu hiện trên mặt thay đổi trong nháy mắt, khi thì khẩn trương, khi thì lo lắng, khi thì hưng phấn, khi thì bi thương, thẳng đến cuối cùng nghe được các nàng bình yên thoát hiểm, mới lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm.

"Đúng vậy a! Đại tiểu thư gan lớn không sợ, ta kém chút hù chết, còn tốt có vị này Chu tiên sinh xuất thủ, nếu không, ta cùng tiểu thư coi như không về được!"

Nha hoàn tiểu Viên vỗ bộ ngực nói.

"Vậy cũng chưa chắc."

Trương Duệ nghe có chút ấm ức, thân là hộ vệ, ở trận sóng gió này bên trong lại làm bài trí, vô luận là Diêm Sâm, vẫn là Triệu Phất Y, đều không có để hắn vào trong mắt, ngược lại là rất buồn bực.

Lúc này ở Thu Tố Bạch trước mặt, hắn rốt cục nhịn không được, nói ra: "Coi như Chu tiên sinh không xuất thủ, còn có ta đây là một cây kiếm ở, chưa hắn giết không được người!"

Lời nói này cũng có mấy phần, chỉ tiếc đang ngồi mấy người đều không thèm để ý, liền cành đều không để ý tới, chỉ đổi đến tiểu Viên một cái liếc mắt.

Sau khi nói xong, không người để ý tới, Trương Duệ càng thêm ấm ức.

"Tiên sinh xác thực cơ cảnh hơn người, xuất thủ quả quyết, không phải người thường có thể so sánh, thế nhưng là. . ."

Thu Tố Bạch đầu tiên là khen một câu, tiếp lấy chuyện bỗng nhiên lại nhất chuyển: "Tố Bạch còn có không hiểu chỗ, không biết tiên sinh tại sao lại mang

theo trong người thuốc mê?"

"Không tệ, Trương mỗ cũng có cái nghi vấn này!"

Trương Duệ nhãn tình sáng lên, tiếp lấy Thu Tố Bạch nổi lên, hắn vốn là đối Triệu Phất Y thấy ngứa mắt, lúc này có cơ hội, tự nhiên vui bỏ đá xuống giếng, nếu là có thể nhân cơ hội này, thay đổi Triệu Phất Y ở trong mắt Hứa Bạch Lộ hình tượng, nói không chừng liền có thể để đại tiểu thư rời xa người này.

"Ha ha!"

Triệu Phất Y cười lớn một tiếng, nói ra: "Việc này nói đến đơn giản, giang hồ đường xa, hung hiểm khó lường, tại hạ lại không biết võ công, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác phòng thân, về phần tại sao mang theo thuốc mê a, Tố Bạch cô nương có lẽ không biết, tại hạ là cái du lịch Phương đại phu, am hiểu nhất điều trị dược liệu, lúc này mới phối chút dược vật phòng thân."

Nói đến đây, quay đầu nhìn Trương Duệ một chút, ý vị thâm trường nói ra: "Điểm này Tố Bạch cô nương không biết, chẳng lẽ Trương huynh cũng quên sao?"

Thu Tố Bạch cười nhạt một tiếng.

Trương Duệ sắc mặt vẫn không khỏi trầm xuống, Triệu Phất Y mấy câu thanh thanh sở sở điểm ra đến, Thu Tố Bạch là thật không rõ, hắn lại là biết rõ còn cố hỏi.

. . .

Triệu Phất Y rời đi Hứa Môn thời điểm, sắc trời đã không còn sớm, mấy người chuyện phiếm một trận, khoảng cách cấm đi lại ban đêm đã không xa, đợi tiếp nữa liền trở về không được.

Tuy nói Phần Hương Lâu cũng có chỗ ở, thế nhưng là Hứa Bạch Lộ, Thu Tố Bạch dù sao cũng là nữ nhi gia, không có khả năng vô duyên vô cớ bên ngoài

qua đêm.

Riêng phần mình đứng dậy, phân biệt cáo biệt.

Trước khi chuẩn bị đi, Triệu Phất Y bỗng nhiên vỗ vỗ đầu, nhớ tới một việc, phó thác Hứa Bạch Lộ giúp hắn nhắn cho Vương Triêu Nghĩa, liền nói chỗ ở đã định ra, tùy thời xin đợi hắn tới cửa truyền thụ võ nghệ.

Hứa Bạch Lộ biết được hắn muốn cùng Vương Triêu Nghĩa học võ, ngược lại là lấy làm kinh hãi, nhưng là nghe nói đây là Hứa Sơn an bài, liền không nói gì nữa, chỉ là đáp ứng nhất định đem lời đưa đến.

Hứa Bạch Lộ, Thu Tố Bạch đều có xe ngựa, vài câu ly biệt về sau, đáp lấy xe ngựa chạy tới nội thành.

Triệu Phất Y một thân một mình, dạo bước đi về khách sạn.

Trương Duệ ngồi ở trước mặt xe ngựa, quay đầu nhìn qua Triệu Phất Y, ánh mắt có chút thâm trầm.

Tối nay một phen nói chuyện, không chỉ có Hứa Bạch Lộ đối Triệu Phất Y khen không dứt miệng, liền ngay cả Thu Tố Bạch cũng đối Triệu Phất Y ấn tượng không tệ. Kể từ đó, ngày sau không thiếu được còn muốn cùng Triệu Phất Y liên hệ, đây là hắn không nguyện ý nhìn thấy, đáng tiếc lại không cách nào ngăn cản.

"Coi là thật đáng hận!"

Trương Duệ càng nghĩ càng giận, trong lòng dấy lên một thanh vô danh lửa, xoay quay đầu không đang nhìn Triệu Phất Y, lại vừa hay nhìn thấy Thu Tố Bạch cưỡi xe ngựa hướng tây chạy tới, chợt nhớ tới một sự kiện.

"Lâm Trấn tiểu tử kia một mực quấn lấy Thu Tố Bạch, nếu để cho hắn biết Thu Tố Bạch đối Triệu Phất Y mười phần thưởng thức, không thông báo xảy ra chuyện gì. . ."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 17: Quan Trung Thư Viện

Xoạt!

Một chậu nước lạnh hung hăng hất lên mặt, Triệu Phất Y miệng lớn thở phì phò, mượn nhờ nước giếng băng lãnh kềm chế một viên đập bịch bịch trái tim.

Từ Phần Hương Lâu trở lại khách sạn, đã không sai biệt lắm hơn một canh giờ, bỏ đi trường sam, nằm ở trên giường, làm thế nào cũng ngủ không được, trong đầu không ngừng hiển hiện Thu Tố Bạch cái bóng, cười một tiếng một cái nhăn mày, giơ tay nhấc chân, mỗi một cái động tác cũng giống như trong phim ảnh pha quay chậm đồng dạng hiểu rõ.

Vai tựa vót thành, eo như được bó, diên cái cổ tú hạng, hạo chất lộ ra, mỗi một chỗ đều dụ hoặc tới cực điểm, dẫn tới hắn tim đập không thôi.

Nếu như hắn thật là mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên, nói không chừng sẽ tưởng rằng vừa thấy đã yêu.

Thế nhưng là làm người hai đời, quá khứ kinh lịch lại làm cho hắn biết cái gì mới thật sự là vừa thấy đã yêu, đó là một loại từ trong ra ngoài cảm động, giống như bách luyện cương thành ngón tay mềm, tuyệt không phải loại này khắc ở đầu óc đồng dạng quán thâu!

Tình huống này không đúng, phi thường không đúng!

Triệu Phất Y nằm một trận, phát hiện thực sự ngủ không yên, bỗng nhiên ngồi dậy, hung ác nhẫn tâm, dùng sức cắn chót lưỡi, một cỗ toàn tâm kịch liệt đau nhức trong nháy mắt đem toàn bộ người bao phủ, đau đến toàn thân run rẩy,

ra mồ hôi cả người.

Thời gian một chén trà công phu qua đi, kịch liệt đau nhức dần dần biến mất, biến mất theo, còn có Thu Tố Bạch cái bóng.

Triệu Phất Y vội vàng nhắm mắt lại, ngã đầu liền ngủ, sắp sửa trước đó, âm thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải vòng quanh Thu Tố Bạch đi, nữ nhân này tuyệt không phải người thường, sau lưng nhất định ẩn giấu đi cực lớn bí mật!

. . .

Sáng sớm hôm sau.

Triệu Phất Y dậy thật sớm, ăn xong điểm tâm về sau, chào hỏi tiểu nhị lui phòng, dự định trước kia liền đem đến Quang Đức Phường bên kia cửa hàng ở.

Đến một lần tiết kiệm một chút vòng vèo, không thể ngồi ăn núi không, thứ hai nhà mình viện, cũng an tâm một điểm.

Làm hôm qua phục vụ tiểu nhị, biết Triệu Phất Y đã ở Quang Đức Phường mua xuống cửa hàng, cả kinh ngay cả đầu lưỡi đều kém chút cắn, một mực không chịu đi, nhất định phải chờ Triệu Phất Y ăn xong điểm tâm về sau, cùng đi Quang Đức Phường nhìn xem, nhìn một cái Triệu Phất Y mua được ngọn nguồn là nhà ai cửa hàng, lại là cái kia bại gia tử liên quang Đức Phường cửa hàng đều chịu bán.

Chờ vị này tiểu nhị đi theo Triệu Phất Y đi vào Quang Đức Phường, nhìn thấy Triệu Phất Y mua cửa hàng lúc, mặt đều dọa trợn nhìn, hắn lâu ở mặt đường bên trên pha trộn, tự nhiên biết căn này cửa hàng phía sau cố sự, cũng biết có thể đem căn này cửa hàng mua lại, đến khủng bố đến mức nào bối cảnh, quay đầu lại nhìn Triệu Phất Y lúc, biểu lộ đã hoàn toàn khác biệt.

Triệu Phất Y mua căn này cửa hàng vị trí không tệ, là đường lớn bên trên

hoàng kim khu vực, bên trong bố cục cũng tương đối tốt.

Phía trước là một gian cửa hàng, mặt tiền không lớn không nhỏ, đằng sau là một chỗ tiểu viện, bên trong có ba gian nhà chính, trong đó, một gian phòng ngủ, một gian phòng chính, còn có một gian nhà kho, ngoài ra, chính là phòng bếp, nhà xí loại hình.

Trong viện là lót gạch xanh địa, bốn phía đều có tiết rãnh nước, góc đông nam là một ngụm giếng nước ngọt, trên góc Tây Bắc trồng một gốc cây đào, trong nội viện còn đặt vào một tòa gốm đen vạc nước, bên trong nuôi mấy đuôi cá chép, lắc đầu vẫy đuôi, rất là đáng yêu.

Sớm tại Triệu Phất Y đến nhà trước đó, Tề Vũ Thần đã sắp xếp người thu thập qua phòng, vô luận là trước mặt cửa hàng, vẫn là phía sau viện tử, đều quét dọn không nhuốm bụi trần, thậm chí ngay cả trong phòng bếp đều chất đầy củi lửa, trong thùng gạo đựng đầy gạo trắng.

Các phòng đồ dùng trong nhà lại càng không cần phải nói, đều đã bố trí thoả đáng, một nước du mộc chế tạo, mặc dù giá cả không quý, lại thắng ở rắn chắc dùng bền, công nghệ cũng tốt.

Trải qua Tề Vũ Thần một phen quản lý, cả tòa cửa hàng là sạch sẽ, hoàn toàn có thể giỏ xách vào ở, không cần lại hao tâm tổn trí dọn dẹp.

Triệu Phất Y không khỏi cảm khái, Tề Vũ Thần thật sự là sinh lộn chỗ, không có đi mở mang bất động sản thật sự là đáng tiếc, hắn thu thập ra phòng, so kiếp trước bán bìa cứng thương phẩm phòng không biết mạnh đến mức nào.

. . .

Thành Trường An phồn hoa, danh xưng đương thời đệ nhất.

Triệu Phất Y hôm qua vào thành, phù quang lược ảnh liếc mắt nhìn, không có quá sâu sắc trải nghiệm, hôm nay tiến vào cửa hàng về sau, mới lãnh hội đến tòa

thành thị này thương nghiệp đến cỡ nào phồn hoa.

Mới vừa vào cửa không lâu, thì có tin tức linh thông tiểu nhị tới cửa, tìm hiểu toà này cửa hàng là muốn làm cái gì sinh ý,

Nói là có thể ở giữa liên lạc cái khác thương hội, kiếm một điểm tiền hoa hồng dùng.

Có người nguyện ý kiếm tiền, Triệu Phất Y cũng vui vẻ đến thanh nhàn, tại chỗ làm theo yêu cầu một khối chiêu bài, đặt tên gọi "Phổ Độ Cư", lấy được là phổ độ chúng sinh chi ý, lại viết một bộ danh sách, muốn hắn liên hệ dược liệu thương nhân, đưa một nhóm dược liệu tới.

Trường An Thành thương nghiệp phồn hoa, trăm nghề hưng thịnh, liền ngay cả người môi giới hiệu suất cũng cao không tưởng nổi, buổi sáng mới hạ đơn đặt hàng, ban đêm đang lúc hoàng hôn thời điểm, chiêu bài đã treo trên cửa, dược liệu cũng đã chất đầy tủ thuốc.

Vạn sự sẵn sàng, chỉ chờ khai trương.

Nhưng mà, sáng sớm ngày thứ hai, Triệu Phất Y cũng không có khai trương kinh doanh, trước kia rời đi cửa hàng, tiến về thành Trường An phía đông Đôn Hóa phường.

Nơi này có Ung Châu đệ nhất thư viện —— Quan Trung Thư Viện.

. . .

Trường An một trăm linh tám phường, Quan Trung Thư Viện độc chiếm một phường, lấy tên Đôn Hóa phường, lấy được là "Tiểu Đức Xuyên Lưu, Đại Đức Đôn Hóa" chi ý.

Cùng kiếp trước so sánh, phương thế giới này cương vực bát ngát nhiều, trước mắt toà này thành Trường An mặc dù cùng kiếp trước tòa thành cổ kia cùng tên, thực tế diện tích lại lớn mấy lần. Bởi vậy, độc chiếm một nhà phường

thị Quan Trung Thư Viện diện tích tuyệt không tính nhỏ, chí ít so Triệu Phất Y kiếp trước tiến vào đại học lớn.

Quan Trung Thư Viện khổng lồ như vậy, tự nhiên cũng sẽ không giống bình thường thư viện đồng dạng chỉ có chút ít vài vị học giả, trên dưới một trăm vị học sinh, trong thư viện, chia nhỏ vì ngũ viện Thập Bát Lâu, học giả mấy chục, học sinh mấy ngàn.

Ngũ viện chỉ là Nhân Tâm, Minh Đức, Chí Thiện, Quang Minh, Khôn Đức năm nhà phân viện, phân biệt giáo sư khác biệt tuổi tác, khác biệt giới tính, khác biệt tiêu chuẩn học sinh, trong đó, không chỉ có nam học sinh, cũng có nữ học sinh.

Có lẽ là bởi vì có siêu phàm lực lượng nguyên nhân, phương thế giới này đối chuyện nam nữ, cũng không có giống kiếp trước như thế nghiêm phòng tử thủ, nữ tử có thể làm chuyện tình so kiếp trước cổ đại vương triều hơn rất nhiều, thậm chí có thể vào triều làm quan, phong hầu bái tướng.

Thập Bát Lâu thì là Chỉ Thủy, Thiên Nhất, Minh Quỷ, Doanh Châu mười tám tòa lâu vũ, phân biệt cất giữ có khác biệt lưu phái điển tịch, không chỉ bây giờ, thậm chí Đạo gia, phật gia, Mặc gia, phương sĩ các loại điển tịch đều có.

Tại đây ngũ viện Thập Bát Lâu bên trong, Triệu Phất Y đối địa phương khác hứng thú, cảm thấy hứng thú nhất địa phương là Doanh Châu lâu.

Doanh Châu là trong truyền thuyết Đông Hải ba tòa tiên sơn một trong, lấy Doanh Châu mệnh danh lâu này, trong cái này tàng thư có thể nghĩ.

Nghe nói, Doanh Châu trong lầu tàng thư, ghi lại đều là chút quái lực loạn thần một loại đồ vật.

Có dân gian chuyện lạ, có giang hồ truyền thuyết ít ai biết đến, có sơn dã quỷ sự tình, có Tiên gia nghe đồn, trong đó, có chút là Quan Trung Học Viện truyền thừa điển tịch, có chút là vơ vét cổ thư, có chút là dân gian ghi chép cố sự, còn

có chút thì là trong học viện học giả, học sinh tự mình gặp phải sự việc kỳ quái.

Doanh Châu lâu tình huống là đêm qua Hứa Bạch Lộ nói cho hắn biết, bất quá, là có hay không là như thế, cũng khó nói rất, dù sao "Người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái", trong thư viện mặc dù có Doanh Châu lâu, cũng rất ít có đám học sinh tiến vào, tiến về mượn đọc học sinh, phần lớn sẽ rơi một người, cái chơi bời lêu lổng thanh danh.

Triệu Phất Y tới Quan Trung Thư Viện, trực tiếp cầu kiến Trương Đoan Dương, nói rõ nguyên do về sau, trải qua tầng tầng bẩm báo, rốt cục ở sau một canh giờ, gặp được vị này danh khắp thiên hạ đại nho, Quan Trung Thư Viện viện trưởng Trương Đoan Dương.

Trương Đoan Dương là đương đại văn đàn tông sư, mặc dù không có chức quan, danh vọng lại cực cao, có khả năng cùng trong triều vài vị Tể tướng địa vị ngang nhau.

Nhân vật như vậy, đương nhiên sẽ không tùy ý thu đồ, liền xem như Hứa Sơn mặt mũi cũng không được.

Hai người gặp mặt về sau, Trương Đoan Dương đầu tiên là nghe Triệu Phất Y nói,kể tự thân lai lịch, đón lấy, ở trước mặt khảo giáo một phen, thử một chút Triệu Phất Y bản lĩnh, về sau, nói như thế một phen.

"Theo lão phu xem ra, ngươi quá khứ sở học cùng Nho môn cũng không tương thông, chí hướng cũng không ở khoa cử, chắc hẳn ngươi tới thư viện có mục đích khác đi!"

Triệu Phất Y không khỏi thầm khen một tiếng, Trương Đoan Dương nhìn cao tuổi mênh mang, đầu bạc tóc trắng, so với đại đa số người sáng mắt sáng lòng, mấy câu liền nhìn ra hắn có mục đích khác.

Lập tức cũng không lừa gạt, nói ra mục đích thật sự.

"Khởi bẩm viện trưởng, tại hạ đến thư viện đọc sách, chỉ vì mở mang tầm mắt, ngoài ra không cầu gì khác."

"Ngươi không chịu nói, quên đi, xem nhiều sách luôn luôn tốt, chỉ là kể từ đó, ta cũng không tiện thu ngươi làm đệ tử. Ngươi sau đó đi thư viện lĩnh một khối học sinh minh bài, bằng này minh bài, thư viện Thập Bát Lâu bên trong tàng thư chi bằng xem, cũng coi như thỏa mãn ý nguyện của ngươi."

"Đa tạ viện trưởng!"

Triệu Phất Y vái chào tới đất, cám ơn Trương Đoan Dương, cung cung kính kính lui ra ngoài, quay người nhận một khối minh bài, từ đây trở thành Quan Trung Thư Viện học sinh.

Chỉ là hắn vị này học sinh, chưa từng đi Ngũ Đại Phân Viện nghe giảng, một lòng chỉ ở mười tám tòa Tàng Thư Lâu trong đảo quanh.

Từ này một ngày lên, Triệu Phất Y mỗi ngày trước kia liền tới thư viện, hoặc là tiến về Doanh Châu lâu đọc trong đó ghi chép, hoặc là tiến về Thanh Giám Lâu, mảnh đọc phương thế giới này lịch sử.

Về phần Quang Đức Phường trong cửa hàng, từ khi phủ lên bảng số phòng biển về sau, chưa từng khai trương qua một ngày.

Bực này không làm việc đàng hoàng quang cảnh, so ở Thiết Thương Hội còn không bằng, chí ít trên tay Thiết Thương Hội, cửa tiệm sẽ còn mở ra, dẫn dụ dê béo mắc câu, không giống dạng này, chưa hề không có mở cửa làm qua nghề nghiệp.

Tin tức truyền đến Tề Vũ Thần trong lỗ tai, hắn lại cảm thấy bình thường, đường đường Huyền Cơ Đài cao thủ, chẳng lẽ còn thật sự sẽ mở cửa làm ăn không thành, loại này rõ ràng bồi thường tiền diễn xuất, mới là cao nhân phong phạm.

Chỉ là hắn bỗng nhiên nghĩ đến, Triệu Phất Y mua cửa hàng không tốn một phân tiền, bồi thường tiền bồi cũng là hắn tiền, sẽ không miễn nhịp tim hụt hơi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 18: Phân Cân Thác Cốt Thủ

Thời gian thấm thoắt, tuế nguyệt như thoi đưa.

Chỉ chớp mắt, Triệu Phất Y đã đến thành Trường An hơn nửa tháng.

Nửa tháng ở giữa, hắn mỗi ngày không phải ở Quang Đức Phường trạch viện nghỉ ngơi, chính là ở Quan Trung Thư Viện Doanh Châu lâu đọc sách, nếu như hai địa phương này cũng không tìm tới hắn, nhất định là ở trạch viện đối diện trong tửu quán ăn cơm.

Mấy ngày này, hắn lại không có gặp được cái gì người quen, vô luận là Hứa Bạch Lộ cũng tốt, tiểu Viên cũng tốt, vẫn là Trương Duệ, Tề Vũ Thần, đều không có ở trước mặt hắn xuất hiện qua, ngược lại là an bình không ít.

Duy nhất gặp phải người quen, thì là hắn hoàn toàn không muốn gặp Thu Tố Bạch.

Mấy ngày trước một người, cái chạng vạng tối, Triệu Phất Y đang muốn phóng ra Doanh Châu lâu, bỗng nhiên nhìn thấy Thu Tố Bạch từ trước lầu trải qua, đi cùng với nàng còn có hai tên nữ tử, vội vàng lùi về bước chân, vọt đến trên lầu, tránh đi gặp mặt.

Thu Tố Bạch xuất hiện ở đây ngược lại không kỳ quái, nàng vốn chính là Quan Trung Học Viện nữ học sinh, chỉ là nữ nhân này quá tà môn, vẫn là hiếm thấy tốt!

Lúc ấy sắc trời đã tối, Triệu Phất Y ở Doanh Châu lâu trong, lờ mờ không ánh sáng, thân ở chỗ tối, Thu Tố Bạch đón trời chiều, thân ở chỗ sáng , ấn nói

hắn nhìn thấy Thu Tố Bạch, Thu Tố Bạch lại không nhìn thấy hắn.

Thế nhưng là chẳng biết tại sao, trải qua Doanh Châu cửa lầu thời điểm, Thu Tố Bạch bỗng nhiên quay người, hướng hắn chỗ phương vị nhìn sang, khóe miệng mang ra mỉm cười, giống như là phát hiện hắn núp ở bên trong, chỉ là cái nhìn này, liền để tâm hắn thắng thắn nhảy rất lâu.

Ngoại trừ lần này hữu kinh vô hiểm bên ngoài, cái khác thời gian cũng là bình an.

Nếu như nói, còn có chuyện gì để hắn buồn bực lời nói, đó chính là Triệu Khách lưu lại tranh sơn thủy quyển, y nguyên không thể phá giải, thậm chí một điểm manh mối cũng không có.

. . .

Mặt trời chiều ngã về tây, trên ánh trăng đầu cành.

Triệu Phất Y từ bên đường trong tửu quán đi tới, từng bước một hướng nhà mình Phổ Độ Cư đi đến.

Xa xa nhìn qua Phổ Độ Cư chiêu bài, trong lòng âm thầm cân nhắc, gần nhất có phải hay không muốn cân nhắc gầy dựng mấy ngày, không phải, đừng nói là người khác, liền xem như Hứa Bạch Lộ đều sẽ hoài nghi hắn đến Trường An dụng tâm.

Cạch!

Triệu Phất Y đi vào cửa hàng, quay người lại đem cánh cửa từng cái cắm tốt, lúc này mới đi tới hậu viện.

Cửa hàng thì có điểm ấy không tốt, không giống bình thường trạch viện chỉ có hai cánh cửa, mà là từ bảy tám khối cánh cửa ghép thành, ra vào cũng không thuận tiện.

"Ừm?"

Bước vào hậu viện một nháy mắt, Triệu Phất Y con ngươi không khỏi co rụt lại, lập tức ngừng lại bước chân, chậm rãi lui về phía sau.

Hậu viện bên trong, đứng đấy một người, cái Cẩm y nhân, đưa lưng về phía Triệu Phất Y, hai tay chắp sau lưng, ngay tại cá kiểng trong vạc cá chép.

Toàn bộ cửa hàng chỉ có một cửa ra vào, liền ở sau lưng mình, trước đó một mực khóa thật là tốt tốt, người này có thể xuất hiện ở đây, không hỏi cũng biết, hẳn là vượt tường mà vào, chỉ sợ không phải người tốt lành gì.

"Tôn giá là ai?"

Triệu Phất Y cao giọng hỏi, cùng lúc đó, tay phải nhẹ nhàng lắc một cái, một ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm đã nắm trong tay.

"Không phải ngươi hẹn ta tới a?"

Cẩm y nhân xoay người lại, rõ ràng là Hứa Môn ngoại môn tổng giáo tập Vương Triêu Nghĩa.

"Gặp qua là Vương tổng giáo tập!"

Triệu Phất Y nhẹ nhàng thở ra, vội vàng thi cái lễ, thu tay lại bên trên Bạo Vũ Lê Hoa Châm, tiếp lấy nói ra: "Tổng giáo tập muốn tới, làm sao không có phái người thông báo một tiếng, tại hạ cũng tốt sớm chờ."

"Không cần phải phiền phức như thế."

Vương Triêu Nghĩa nhàn nhạt nói ra: "Trước đó vài ngày ngươi để Bạch Lộ nhắn cho ta, tới đây dạy ngươi bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, lúc đầu dự định ngày thứ hai tới, lại bị sự tình khác chậm trễ, hôm nay mới đem sự tình xong xuôi."

"Tổng giáo tập vất vả, tại hạ cảm kích khôn cùng, còn xin nghỉ ngơi một lát, cho tại hạ nấu nước pha trà."

Triệu Phất Y nói.

"Không cần."

Vương Triêu Nghĩa lắc đầu: "Hứa Môn nhiều chuyện, ta cũng không có quá nhiều thời gian lưu cho ngươi."

"Sư huynh để cho ta truyền cho ngươi bộ này Phân Cân Thác Cốt Thủ, tổng cộng có bảy mươi hai đường, ta mỗi ngày dạy ngươi hai canh giờ, truyền thụ lục lộ chiêu thức, sau mười hai ngày võ công dạy xong, ta liền không tới nữa."

"Bộ này võ công rất khó học,

Đây là mười hai ngày trong, ngươi có thể học được nhiều ít chính là nhiều ít, ngày sau ta cũng sẽ không lại tới tìm ngươi, cũng không cần lãng phí thời gian, không phải thua thiệt là ngươi."

Triệu Phất Y khẽ giật mình, không nghĩ tới Vương Triêu Nghĩa nói chuyện càng như thế trực tiếp, lại nhìn hắn sắc mặt lạnh nhạt, một bộ đối thế gian vạn vật cũng không để ý biểu lộ, liền biết người này không phải nói đùa.

Sau mười hai ngày, lại đi tìm hắn, chỉ sợ ngay cả mặt mũi cũng không gặp được, thế là nhẹ gật đầu, chắp tay nói ra: "Vậy liền phiền phức tổng giáo tập."

. . .

Phân Cân Thác Cốt Thủ trên giang hồ lưu truyền cực lớn, tu luyện qua nhiều người như cá diếc sang sông.

Loại công phu này nầy đây tay không đối địch, chuyên môn thoát người khớp nối, đoạn người gân mạch, dùng cực kỳ nhanh chóng thủ pháp, công kích địch nhân toàn thân khớp nối chỗ bạc nhược cùng gân mạch dính liền điểm, cũng

không cùng xương cốt, cơ bắp ngạnh bính, là môn lấy yếu thắng mạnh, lấy xảo thắng vụng công phu.

Bất quá, môn công phu này lưu truyền mặc dù rộng, lại phần lớn cũng không toàn, thường thường cũng chỉ có mười một tám đường, hoặc ba mươi sáu đường, cực ít nghe nói có người luyện đến bảy mươi hai đường.

Vương Triêu Nghĩa truyền thụ cho bộ này Phân Cân Thác Cốt Thủ, cùng trên giang hồ lưu truyền khác nhau rất lớn, chẳng những chiêu thức nhiều mấy lần, mà lại mỗi một chiêu, mỗi một thức đều so bình thường người giang hồ tu luyện phức tạp hơn.

Mỗi lần xuất thủ, chẳng những muốn hiệu chỉnh tự thân phát lực phương thức, còn muốn tính toán địch nhân khớp nối biến hóa, huyết mạch lưu động, gân mạch co duỗi, điểm rơi có chút sai lầm, liền không được lấy yếu thắng mạnh hiệu quả.

"Ta vừa rồi giảng đây là sáu thức đều là nhằm vào địch nhân hai tay xương cốt, gân mạch, khớp nối nhược điểm, ngươi thuật lại một lần, ta xem ngươi nhớ bao nhiêu."

Sau nửa canh giờ, Vương Triêu Nghĩa đem trước sáu thức tinh nghĩa nói một lần.

"Giáo tập vất vả!"

Triệu Phất Y chắp tay, cười nói ra: "Thức thứ nhất thoát khỏi miệng hùm, chủ yếu là nhằm vào địch nhân hổ khẩu chỗ khớp nối, trong đó có bốn yếu quyết, theo thứ tự là cơ bắp. . ."

Hắn không chút hoang mang, không nhanh không chậm, đem trước đây sáu thức yếu quyết tinh tế nói một lần, chẳng những đem mỗi một thức kình lực biến hóa nói cái thông thấu, mà lại tiện tay diễn luyện, đem như thế nào phát lực, như thế nào công kích, biểu hiện ra rõ ràng.

Chỉ nhìn hắn biểu thị như thế hiểu rõ, liền biết hắn cũng không phải là đem Vương Triêu Nghĩa giáo sư nội dung học bằng cách nhớ xuống tới, mà là thật sự hiểu được trong đó tinh nghĩa.

"Ngươi trước kia học qua môn công phu này?"

Vương Triêu Nghĩa trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Thế thì không có."

Triệu Phất Y nói.

"Không đúng, ngươi làm sao có thể học nhanh như vậy?"

Vương Triêu Nghĩa lắc đầu, cũng không tin tưởng Triệu Phất Y giải thích.

"Ha ha, giáo tập đã quên, tại hạ vốn là học y, với thân thể người xương cốt, khớp nối, gân mạch không thể quen thuộc hơn được, nhắm mắt lại đều biết trong đó quan khiếu, công phu này người khác học khó, tại hạ học coi như đơn giản."

Triệu Phất Y cười nói.

"Ta ngược lại đã quên tầng này, vậy chúng ta liền tiếp tục đi."

Vương Triêu Nghĩa gật gật đầu, cũng không nhiều lời, bắt đầu giảng tiếp xuống sáu thức, từ đang lúc hoàng hôn, một mực giảng đến trăng sáng treo cao, thẳng đến trong đêm hơn mười một giờ mới ngừng lại, giảng đủ bốn canh giờ.

Triệu Phất Y một mực nghe say sưa ngon lành, thẳng đến Vương Triêu Nghĩa kể xong, mới thỏa mãn gật đầu: "Đa tạ giáo tập chỉ điểm."

"Ngộ tính của ngươi không tệ, tu hành tiến triển viễn siêu dự liệu của ta, đáng tiếc luyện võ số tuổi thực sự quá lớn, nếu không. . ."

Vương Triêu Nghĩa trong giọng nói ngậm lấy một tia đáng tiếc.

Ngắn ngủi hai canh giờ, Triệu Phất Y liền đã lĩnh ngộ bảy mươi hai thức Phân Cân Thác Cốt Thủ bên trong, trước hai mươi bốn thức tinh nghĩa, chiếu tiếp tục như thế, có cái ba bốn ngày công phu, liền có thể toàn bộ lĩnh ngộ môn công phu này.

Loại tốc độ này cũng không thể dùng y học có thành tựu giải thích, không phải, trên đời này đại phu chẳng phải là từng cái đều có thể luyện thành cao thủ, trọng yếu nhất vẫn là Triệu Phất Y lực lĩnh ngộ mạnh.

Mạnh như thế lực lĩnh ngộ, hắn đừng bảo là gặp qua, liền ngay cả nghe chưa từng nghe qua.

Năm đó, hắn tu luyện môn võ công này thời điểm, cũng dùng trọn vẹn mười ngày, mới nhớ kỹ trong đó tinh nghĩa, mà lại cái kia lúc đã võ công có thành tựu, cũng không phải là đối với võ học nhất khiếu bất thông người ngoài ngành.

Vương Triêu Nghĩa không biết là, Triệu Phất Y từ khi xuyên qua đến phương thế giới này về sau, có lẽ là bởi vì đầu thai làm người nguyên nhân, lực lượng tinh thần so với thường nhân mạnh hơn rất nhiều, từng có mắt không quên chi năng.

Vì vậy, mới có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đem chiêu thức bên trong tinh nghĩa nhớ kỹ.

. . .

Từ một ngày này bắt đầu, Triệu Phất Y liền không tiếp tục đi qua Quan Trung Thư Viện, mỗi ngày buổi sáng ở trong trạch viện diễn luyện võ công, buổi chiều chờ Vương Triêu Nghĩa đến đây truyền thụ, học tập còn lại chiêu thức.

Ba ngày thời gian, thoáng một cái đã qua.

Đợi đến ngày thứ tư trên đầu thời điểm, Vương Triêu Nghĩa đã xem bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ toàn bộ giảng thuật một lần.

Triệu Phất Y cũng không phụ hi vọng, đem đây là bảy mươi hai đường chiêu thức tinh nghĩa hoàn toàn nắm giữ, bất quá, muốn phải dùng cho thực chiến, còn cần khổ tâm tu luyện một phen.

Hắn hiện tại chỉ là sơ bộ nắm giữ chiêu thức tinh nghĩa, nhưng là chân chính cùng người giao thủ, mỗi một chiêu xuất thủ trước đó, vẫn là cần muốn lên tưởng tượng, chiến đấu là trong nháy mắt chuyện tình, kia có rảnh rỗi cung cấp hắn suy tư, nhất định phải luyện đến xuất thủ thời khắc, không chút nghĩ ngợi, mới có thể thật sự đối địch.

Nói một cách khác, chính là muốn đem trong đại não nắm giữ kỹ xảo, biến thành bắp thịt bản năng phản ứng, đây là một kiện thiên trường địa cửu mài nước công phu, thời gian càng lâu, công phu càng thuần, đồng thời vĩnh vô chỉ cảnh.

"Lấy lĩnh ngộ của ngươi lực, nếu là có thể sớm mười năm học võ, chí ít có hai thành cơ hội thành tựu Tiên Thiên cao thủ, đáng tiếc hơi trễ."

Một ngày này, Vương Triêu Nghĩa dạy xong Phân Cân Thác Cốt Thủ, thở dài nói với Triệu Phất Y.

"Đa tạ Vương tổng giáo tập coi trọng, tại hạ không dám nhận."

Triệu Phất Y mỉm cười, chắp tay cười nói, hơi trầm ngâm một trận, tiếp lấy lại hỏi: "Tổng giáo tập, tại hạ còn có một người, cái nghi hoặc, môn này Phân Cân Thác Cốt Thủ chiêu thức mặc dù tinh diệu, thế nhưng là coi như luyện đến cực hạn, cũng chỉ là thân thủ linh xảo một chút, xuất thủ lăng lệ một chút, so với người thường, cũng không có ưu thế áp đảo, tốc độ, lực lượng cùng người thường không khác, đối phó một hai người còn có thể, địch nhân lại nhiều lại không được."

"Ta từng nghe người nói qua, võ học cao thủ có thể lấy một chọi mười, thậm chí lấy một địch trăm, nhưng tại nhìn xuống đến, môn võ công này coi như luyện đến cực điểm, chỉ sợ cũng không đạt được hiệu quả như vậy, chẳng lẽ võ công cùng võ công ở giữa còn có khác nhau sao?"

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn hữu ý vô ý, từ Vương Triêu Nghĩa trên mặt xẹt qua.

Nếu là không có được chứng kiến Triệu Trung lợi hại, nói không chừng, hắn sẽ coi là Phân Cân Thác Cốt Thủ là một môn khó lường công phu, thế nhưng là nhìn qua Bạch Hổ Cương một màn về sau, hắn cũng hiểu được, Phân Cân Thác Cốt Thủ luyện thêm, cũng chỉ là chiêu số bên trên biến hóa, cùng Triệu Trung loại kia gần như yêu ma võ công so sánh, quả thực là ngày đêm khác biệt.

Vương Triêu Nghĩa nghe hắn, trầm mặc một lúc lâu.

Hồi lâu sau, rốt cục há miệng: "Ngươi câu nói này đã hỏi tới mấu chốt, trong này ẩn chứa võ đạo thật sự bí mật, lúc đầu không muốn nói cho ngươi biết, đã ngươi mình có thể nghĩ tới đây, vậy ta cũng không gạt ngươi."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 19: Võ Đạo

Từng tầng từng tầng mây đen từ phương tây xoắn tới, che khuất trời chiều chỉ có dư huy.

Sắc trời dần dần âm u xuống tới, từng tia từng tia mưa nhỏ theo gió bay xuống, vẩy vào thành Trường An thiên gia vạn hộ.

Vương Triêu Nghĩa đứng tại giữa sân, tóc dài phiêu tán, râu ria xồm xoàm, hai tay chắp sau lưng, thân hình phóng khoáng ngông ngênh, không nhìn đây là phiêu nhiên mà xuống mưa bụi, không có chút nào tránh mưa ý tứ.

"Ngươi biết cái gì là võ công sao?"

Vương Triêu Nghĩa cũng không có trực tiếp giải thích Triệu Phất Y nghi vấn, ngược lại hướng hắn đề một vấn đề.

"Lấy tại hạ thô thiển nhận biết, võ công chính là khắc địch chế thắng thuật cách đấu."

Triệu Phất Y nói, ở Triệu Khách triển lộ thân phận chân thật trước đó, hắn vẫn cho là phương thế giới này cùng kiếp trước không sai biệt lắm, cá thể mạnh hơn, cũng có cực hạn, bởi vì cái gọi là võ công lại cao hơn, cũng sợ dao phay.

Vì vậy, hắn đối võ công loại hình chuyện tình, căn bản liền không có chú ý, cũng liền chưa nói tới cái gì lý giải.

"Vậy ngươi biết cái gì là võ học sao?"

Vương Triêu Nghĩa không có bình phán câu trả lời của hắn đúng hay không,

hỏi tiếp xuống một vấn đề.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y nhíu nhíu mày, nói ra: "Từ mặt chữ lý giải, nên là nghiên cứu võ công học vấn."

"Vậy ngươi lại biết cái gì là võ đạo sao?"

Vương Triêu Nghĩa vẫn là không có bình phán, tiếp tục hỏi.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y lắc đầu, không tiếp tục phỏng đoán, ăn ngay nói thật: "Tại hạ thật sự không biết."

"Ừm."

Vương Triêu Nghĩa nhẹ gật đầu, cũng không có bởi vì hắn đáp không ra mà thất vọng, cùng này tương phản, trên mặt lộ ra một tia khen ngợi: "Vấn đề này ngươi đáp không ra rất bình thường, bao nhiêu người luyện cả một đời võ, chưa từng nghĩ rõ ràng vấn đề này, ngươi nếu là tùy tiện trứu một đáp án, ngược lại lộ ra lỗ mãng, còn lại cũng không cần nói."

"Cái gọi là võ đạo, chính là võ giả tiến lên con đường, về phần con đường này đi hướng nơi nào, mỗi cái võ giả đều có không giống nhau lý giải, nhưng trong mắt của ta, võ đạo chi lộ chính là thuế biến con đường, võ đạo điểm cuối cùng chính là lột xác nhập thánh."

"Ồ?"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, thuế biến con đường, Vương Triêu Nghĩa thuyết pháp này là hắn chưa hề chưa nghe nói qua.

"Cái gì là thuế biến, hồ điệp phá kén thành bướm gọi là thuế biến, nòng nọc

hóa thành ếch xanh gọi thuế biến, ve kén phá đất mà lên gọi thuế biến, thuế biến chính là sinh mệnh cấp độ tăng lên, nguyên bản chỉ có thể ở nước bùn trong lăn lộn cá chạch, trải qua thuế biến về sau, trở thành ngao du tứ hải Thương Long."

Vương Triêu Nghĩa nói đến đây, luôn luôn lạnh nhạt trên mặt, hiện ra mấy phần kích động, cái nhìn này đúng là lời trong lòng của hắn, cũng không phải là thuận miệng nói lung tung.

Triệu Phất Y im lặng không nói, dụng tâm suy nghĩ Vương Triêu Nghĩa mỗi một câu nói, lời nói rất rõ ràng, lý giải cũng rất khó, chính xác mà nói, là rất khó làm cho người tin tưởng.

Thuế biến. . .

Sinh mệnh cấp độ tăng lên. . .

Cá chạch hóa Thương Long. . .

Những này là thật sự a?

Thật sự có thể làm được?

Chỉ bằng luyện võ!

"Hôm nay ta nói mỗi một chữ đều là thật."

Vương Triêu Nghĩa tựa hồ khám phá Triệu Phất Y tâm tư, đón lấy, lại nói một câu càng khó lý giải: "Ngươi như tin, vạn pháp đều thật, nếu ngươi không tin, vạn pháp đều hư."

"Có ý tứ gì?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi, nếu như nói lời nói mới rồi, hắn còn có thể lý giải, hiện tại, hắn đã hoàn toàn không thể hiểu được.

"Vẫn là nói tiếp đi võ đạo đi."

Vương Triêu Nghĩa không để ý đến nghi vấn của hắn, tiếp lấy nói ra: "Võ đạo mục tiêu cuối cùng là thuế biến, muốn thực hiện cái mục tiêu này, mỗi một bước đều muốn cước đạp thực địa, chỉ có đứng ổn, mới không còn dựng lên một tòa không trung lâu các, về phần như thế nào mới có thể đứng ổn trọng, đi được an tâm, đây chính là võ học nghiên cứu phạm trù."

"Về phần võ công a, thì là lấy võ đạo làm cơ sở, dùng võ học vì chỉ dẫn, là lịch đại võ giả hao hết tâm huyết nghiên cứu ra phương pháp tu hành, đã có nội luyện đã thân bí pháp, cũng có hộ đạo cầu sinh, chém giết tà ma thủ đoạn."

"Nếu như ngươi hiểu được điểm này liền sẽ rõ ràng,

Võ công trên thực chất chia làm âm dương hai mặt, khắc địch chế thắng, cùng người chém giết, chỉ là võ công mặt dương, còn có càng quan trọng hơn một mặt, chính là nội luyện đã thân, thuế biến nhục thân âm diện."

"A?"

Triệu Phất Y nghe đến đó, trong đầu linh quang lóe lên, chen vào nói hỏi: "Vương tổng giáo tập, nói một cách khác, mỗi một bộ võ công đều có hai loại tinh nghĩa, một bộ là khắc địch chế thắng chém giết kỹ xảo, còn có một bộ thì là tăng lên tự thân tố chất bí pháp?"

"Cũng không tất cả đều là."

Vương Triêu Nghĩa lắc đầu, nói ra: "Trên lý luận hắn là dạng này, trên thực tế, đại đa số người sáng tạo võ công đã chệch hướng võ đạo bản ý, biến thành thuần túy là sát phạt chi thuật, đương nhiên, còn có chút không am hiểu cùng người chém giết ẩn sĩ, sáng tạo thì là thuần túy nội luyện pháp môn."

"Bộ này Phân Cân Thác Cốt Thủ là loại kia?"

Triệu Phất Y hỏi tiếp.

"Ừm. . ."

Vương Triêu Nghĩa trầm mặc một lát, nói ra: "Bộ này Phân Cân Thác Cốt Thủ là một vị võ học kỳ tài, y theo chân chính võ đạo bản ý sáng tạo, chẳng những có ta đã dạy cho ngươi chém giết chi pháp, còn có một bộ tới phối hợp phương pháp nội luyện, gọi là Triền Long nội kình."

Triền Long nội kình!

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn về phía Vương Triêu Nghĩa.

. . .

Trên trời giọt mưa dần dần biến lớn, giọt giọt nện ở bàn đá xanh bên trên, phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Theo mưa rơi lớn dần, trên đường người đi đường dần dần trở lại, nguyên bản rộn rộn ràng ràng Quang Đức Phường, khó được quạnh quẽ xuống tới.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn tiếng mưa gió.

Vương Triêu Nghĩa nói ra "Triền Long nội kình" bốn chữ về sau, không tiếp tục há miệng, đứng ở trong sân, mặc cho nước mưa rơi vào trên người, ánh mắt lạnh nhạt nhìn xem Triệu Phất Y.

Triệu Phất Y cũng đứng tại trong mưa, trong đầu đang nhanh chóng xoay tròn, suy tư Vương Triêu Nghĩa chân chính ý tứ.

Lấy hắn nghĩ đến, Vương Triêu Nghĩa chịu nói cho hắn biết Phân Cân Thác Cốt Thủ chân tướng, chỉ sợ đã có truyền thụ cho ý tứ, chỉ là pháp không khinh truyền, cũng sẽ không đơn giản như vậy truyền cho hắn.

Dù sao, Hứa Sơn chỉ là để Vương Triêu Nghĩa truyền cho hắn bảy mươi hai

đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, nhưng không có để hắn truyền thụ Triền Long nội kình.

"Vương tổng giáo tập, không biết có thể truyền thụ tại hạ bộ này Triền Long nội kình?"

Triệu Phất Y suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi lên, thế đạo gian nan, loạn thế sắp tới, huống chi trong bóng đêm, còn có không biết địch nhân ẩn núp, nhiều một phần thủ đoạn đối địch, liền nhiều một phần hi vọng sống sót.

Triệu Khách lưu lại tranh sơn thủy quyển mặc dù thần bí, có lẽ ẩn chứa kinh thiên động địa bí mật, lại không biết lúc nào mới có thể phá giải, nước xa không cứu được lửa gần, nhiều học một chút bản sự khác cũng là tốt.

Về phần phải bỏ ra cái gì đại giới, chỉ cần giao nổi, hắn ngược lại không quan tâm, đại giới nặng hơn nữa, cũng sẽ không so mệnh càng nặng.

"Có thể."

Ra ngoài ý định, Vương Triêu Nghĩa trả lời vô cùng đơn giản.

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình.

"Bất quá, ngươi phải đáp ứng ta một cái điều kiện."

Vương Triêu Nghĩa nói tiếp.

"Còn xin Vương tổng giáo tập chỉ giáo."

Triệu Phất Y đáp.

"Việc này nói rất dài dòng. . ."

Vương Triêu Nghĩa nhưng không có nói thẳng điều kiện, mà là thở dài, hai tay chắp sau lưng, hai mắt nhìn trời bên cạnh mây đen, nói lên một cọc chuyện

cũ.

"Hơn ba mươi năm trước, Lương Châu Thiên Thủy Phủ quật khởi một môn phái, gọi là Thương Long môn, sáng lập môn phái chưởng môn gọi là Phùng Bách Phá, là một võ học kỳ tài, hắn vốn là Tương Tây đại lực Ưng Trảo môn đệ tử, một thân Ưng Trảo Công luyện đến trong môn thứ nhất, về sau rời đi Ưng Trảo môn, trên giang hồ pha trộn, trong lúc đó học được Tương Tây sắp xếp dạy 'Ngũ Bách Tiền' Điểm Huyệt pháp, cùng núi Võ Đang đích truyền hai mươi bốn đường hổ bắt tay, cũng đem đây là ba môn võ công hòa vào một lò, sáng chế bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, còn có tới nguyên bộ nội luyện công pháp Triền Long nội kình."

"Phùng Bách Phá võ công tuy cao, vận khí cũng không tốt như vậy, sáng lập môn phái năm thứ hai, liền gặp được một trận trăm năm khó gặp đại chiến, Mạc Bắc thảo nguyên đại quân đế quốc xâm lấn Lương Châu, công phá biên phòng tuyến, tiến quân Thiên Thủy Phủ, Phùng Bách Phá làm nơi đó võ lâm nhân vật nổi danh, tự nhiên không thể tin thân sự tình bên ngoài, hắn gia nhập triều đình biên quân, cùng thảo nguyên cao thủ chém giết, giết không ít người, cuối cùng, lại chết ở Đột Quyết Đại tướng Tra Cán Ba kéo dưới trướng thiết kỵ vây công bên trong, sau đó, Thương Long môn cũng bị đại quân công phá, cả nhà lọt vào huyết tẩy."

"Thương Long môn mặc dù diệt vong, Phùng Bách Phá đã có một đứa con trai sống tiếp được, người này gọi Phùng U, lúc ấy ngay tại Thục Trung làm việc, vừa vặn trốn qua một kiếp, võ học của hắn thiên phú còn tại Phùng Bách Phá phía trên, tính tình cứng cỏi, khẳng khái trượng nghĩa, chạy ra huyết tẩy về sau, quyết chí thề vì cha báo thù, chẳng qua là lúc đó võ công chưa, căn bản không làm gì được Tra Cán Ba rồi, lúc này mới đầu nhập Lương Châu biên quân, trên chiến trường ma luyện võ công, thẳng đến hai mươi lăm tuổi năm đó, rốt cục võ công đại thành, quyết định chui vào thảo nguyên ám sát Tra Cán Ba lạp."

"Châm chọc chuyện xuất hiện, còn không đợi hắn xuất hành, thảo nguyên nội

bộ đế quốc liền đã xảy ra phân liệt, Tra Cán Ba kéo tranh quyền thất bại, vậy mà suất lĩnh bộ hạ ba vạn đại quân phản bội chạy trốn đế quốc, đầu phục Đại Ngụy vương triều, trong triều vài vị đại quan đối với cái này mười phần mừng rỡ, liền đem hắn phong làm Thuận Nghĩa Hậu, hưởng thụ vinh hoa phú quý. Từ đây tình thế biến đổi, Phùng Bách Phá lại nghĩ ám sát Tra Cán Ba rồi, chẳng những không phải vì nước giết địch công thần, ngược lại thành ám sát triều đình trọng thần tội nhân."

Nói tới chỗ này, Vương Triêu Nghĩa biểu hiện trên mặt biến ảo chập chờn, khi thì châm chọc, khi thì thương cảm, hai tay nắm thật chặt cùng một chỗ, nổi gân xanh, hiển nhiên nội tâm cực không bình tĩnh.

Triệu Phất Y nhìn ở trong mắt, trong lòng đã minh bạch, Phùng U cùng Vương Triêu Nghĩa quan hệ tuyệt không phải bình thường.

Quả nhiên, Vương Triêu Nghĩa nói tiếp đi ra nguyên do trong đó.

"Ta lúc ấy cũng ở Lương Châu biên quân, cùng Phùng U là tình như thủ túc đồng bào huynh đệ, có một ngày, hắn bỗng nhiên tìm tới ta, muốn cùng ta tiến hành một trận đánh cược, ai như thua, liền truyền thụ cho đối phương một môn võ công, ta lúc ấy cũng không có suy nghĩ nhiều, liền cùng hắn đánh cược một trận, kết quả hắn thua, lại đem bình sinh đắc ý nhất bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ dạy cho ta."

"Ta lúc ấy cho là hắn sẽ tùy tiện truyền ta một môn võ công, không nghĩ tới truyền đúng là hắn suốt đời đắc ý công phu, lập tức vui vô cùng, đáng tiếc ta lúc ấy tuổi còn rất trẻ, không nghĩ quá nhiều, chỉ lo học được môn công phu này mừng rỡ, lại không để mắt đến trong đó dị thường, kết quả, ngay tại hắn truyền xong môn võ công này về sau ba ngày, đêm khuya chui vào Thuận Nghĩa Hậu phủ, ám sát Tra Cán Ba rồi, thành tây bắc biên quân truy nã trọng phạm."

Nói đến đây, Vương Triêu Nghĩa bỗng nhiên trầm mặc xuống, sắc mặt ảm đạm, trong mắt rưng rưng.

"Sau đó thì sao?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi.

"Về sau. . ."

Vương Triêu Nghĩa thanh âm thấp xuống: "Về sau, triều đình giận dữ, Lương Châu biên quân phái ra cao thủ truy nã, ta cũng là trong đó một vị, cuối cùng, ở Thương Long môn địa điểm cũ tìm được hắn, một trường ác đấu về sau, hắn rốt cục người ít không đánh lại đông, tại chỗ bỏ mình, trước khi chết, hắn phó thác ta đem môn võ công này truyền xuống, thay Thương Long môn tìm một cái truyền nhân."

"Đó là ai giết hắn?"

Triệu Phất Y mày nhăn lại, bỗng nhiên nghĩ tới một người, cái khả năng, hắn là giết chết Phùng U chính là Vương Triêu Nghĩa.

"Sư huynh Hứa Sơn."

Vương Triêu Nghĩa cấp ra một người, cái ngoài ý liệu đáp án.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 20: Nhập Môn

"Hứa Sơn!"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, lúc này mới nhớ tới Trương Duệ lúc trước từng nói qua, Hứa Sơn vốn là xuất thân Tây Bắc Biên Quân cao thủ, như thế tính toán, Hứa Sơn tham dự việc này khả năng cực lớn.

Nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên hiểu được, vì cái gì Hứa Sơn để Vương Triêu Nghĩa truyền cho hắn bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, chuyện này vốn là một người, cái cảnh cáo, nếu là hắn quy củ còn tốt, nếu là có chút vượt qua, Phùng U hạ tràng, chính là hắn ngày sau hạ tràng.

"Thế nhưng là, Phùng U sai lầm rồi sao?"

Lấy hắn xem ra, Phùng U cách làm tuyệt không tính sai, cả nhà bị giết, nợ máu từng đống, làm sao có thể nén giận, mặc cho cừu nhân tiêu dao.

Giận dữ rút kiếm, báo thù rửa hận, mới là đại trượng phu gây nên!

Chỉ là đối với Đại Ngụy vương triều tới nói, Tra Cán Ba Lạp đã quy hàng, chính là triều đình trọng thần, ám sát triều đình trọng thần, Phùng U chính là thiên đại tội nhân.

Huống chi, Tra Cán Ba Lạp vẫn là Thảo Nguyên Đế Quốc hàng thần, hắn đây là vừa chết, ngày sau hai quân giao chiến, Thảo Nguyên Đế Quốc bên trong tuyển chọn đầu hàng người sẽ ít đi rất nhiều.

Một mặt là huyết cừu, một mặt là đại cục, Phùng U không chút do dự lựa chọn huyết cừu, Hứa Sơn thì lạnh như băng lựa chọn đại cục.

Trước mắt Vương Triêu Nghĩa đâu, hắn lại chọn cái gì?

"Phùng U sự tình qua đi, ta liền thối lui ra khỏi Lương Châu biên quân, lưu lạc giang hồ, cầm kiếm chân trời, thẳng đến hơn hai năm trước, sư huynh từ kinh thành trở về Trường An, một phong thư gọi ta trở về, mới tính ở Hứa Môn đặt chân."

Vương Triêu Nghĩa từ tốn nói.

Triệu Phất Y thầm than một tiếng, hắn đã đã biết,biết rồi Vương Triêu Nghĩa lựa chọn, lưu lạc giang hồ bốn chữ này, đã đem thái độ của hắn biểu đạt rõ ràng.

"Tại trong lúc này, ta vẫn muốn tìm một cái truyền nhân, đem Phùng U truyền cho võ công của ta truyền xuống, đáng tiếc môn võ công này đối thiên phú yêu cầu quá cao, một mực tìm không thấy thích hợp truyền nhân, lúc này mới một mực trì hoãn xuống tới."

"Mấy ngày trước đây, ta truyền cho ngươi môn võ công này thời điểm, vốn định chỉ truyền ngoại môn chiêu thức, không có ý định truyền cho ngươi phương pháp nội luyện, không nghĩ tới ngươi thiên phú trác tuyệt, trong khoảng thời gian ngắn liền lĩnh ngộ tất cả chiêu thức, thiên phú như vậy, thế gian ít có, đã đầy đủ truyền thừa môn công phu này, bởi vậy, ta có thể đem nội luyện công pháp cùng một chỗ truyền cho ngươi, chỉ là có một điều kiện, ngươi nhất định phải đáp ứng ta."

Vương Triêu Nghĩa trầm giọng nói.

"Giáo tập thỉnh giảng."

Triệu Phất Y sắc mặt nghiêm một chút.

"Ngày đó, Phùng U sẽ chết ở trước mắt ta, trước khi chết, muốn ta giúp hắn tìm người tiếp nhận Thương Long môn truyền thừa, ta đáp ứng hắn. Nếu như ngươi muốn học môn võ công này, liền phải bái tại Thương Long môn hạ, truyền

thừa đây là một chi hương hỏa. Đương nhiên, Thương Long môn cả nhà đều diệt, trong môn cũng không có sư trưởng, ngày sau ngươi muốn khác ném môn hạ người khác, ta cũng sẽ không cản ngươi, chỉ cần ngươi cam đoan tìm tới truyền nhân, bảo đảm Thương Long môn hương hỏa không dứt là được. Bất quá, trong đó có kiện sự tình ngươi nhất định phải làm được, đã bái tại Thương Long môn hạ, nhất định phải gánh chịu Thương Long môn nhân quả!"

Vương Triêu Nghĩa nghiêm mặt nói.

"Xin hỏi giáo tập, có gì nhân quả?"

Triệu Phất Y hỏi.

"Ngày đó, Phùng U mặc dù giết Tra Cán Ba Lạp, thế nhưng là Tra Cán Ba Lạp nhi tử Đồ Nhật Căn lại chạy trốn một cái mạng, năm năm trước, lúc trước Tra Cán Ba Lạp ủng hộ vương tử ở Thảo Nguyên Đế Quốc đăng cơ, trở thành đương kim Thảo Nguyên Đế Quốc đại hãn, Đồ Nhật Căn biết được tin tức, cuối cùng lại mang binh phản bội chạy trốn, trốn về Thảo Nguyên Đế Quốc."

"Ngươi nếu muốn học môn này phương pháp nội luyện, liền muốn đáp ứng ta, ngày sau võ công có thành tựu, tiến về Thảo Nguyên Đế Quốc, ám sát Đồ Nhật Căn!"

Vương Triêu Nghĩa nghiêm nghị nói.

"Tốt!"

Triệu Phất Y không chút do dự đáp ứng.

. . .

Triệu Phất Y đáp ứng Vương Triêu Nghĩa điều kiện, từ đó về sau, chính là Thương Long môn truyền nhân.

Đương nhiên, Đại Ngụy vương triều, quy củ sâm nghiêm, coi như giang hồ

môn phái cũng không thể ngoại lệ, Triệu Phất Y muốn truyền thừa Thương Long môn hương hỏa, cũng không thể một câu nói sự tình.

Thừa dịp sắc trời chưa muộn, hắn chống lên một thanh ô giấy dầu, đi phụ cận thương hộ mua đồng lư hương, đàn hương, bài vị các loại vật kiện, về sau, vội vàng chạy về.

Chờ hắn lần nữa trở lại trạch viện thời điểm,

Sắc trời đã tối, mưa đêm đã ngừng, một vầng trăng sáng treo ở trên trời, tung xuống màu bạc ánh trăng, chính là phong thanh trăng tròn thật là tốt thời điểm.

Tiểu viện bên trong, bày lên một trương hương án, phía trên đặt vào "Thương Long môn" bài vị.

Đây là bài vị là Vương Triêu Nghĩa thân bút viết, bút lực cầu kình, ở trước mặt bài vị, thì là một phần nhỏ giai viết liền đảo từ, đem Triệu Phất Y bái nhập Thương Long môn hạ, truyền thừa hương hỏa, gánh chịu nhân quả chuyện tình kỹ càng viết một lần.

Trăng sáng nhô lên cao, vạn dặm không mây.

Triệu Phất Y sắc mặt trang nghiêm, vung lên quần áo, "Phù phù" một tiếng, quỳ rạp xuống Thương Long môn trước mặt bài vị, đốt hương cầu nguyện, tụng niệm đảo từ, đi qua lễ ba quỳ chín lạy, chính thức bái tại Thương Long môn hạ.

"Ngươi đã bái nhập sư môn, từ nay về sau, chính là Thương Long dòng dõi đời thứ ba truyền nhân, tối nay, ta liền đem đây là Triền Long kình truyền cho ngươi."

Vương Triêu Nghĩa biểu lộ cũng có mấy phần kích động, lại nhìn Triệu Phất Y ánh mắt, cũng không giống ban sơ như thế lạnh nhạt, ẩn chứa mấy phần vẻ chờ đợi.

"Đa tạ Vương sư thúc!"

Triệu Phất Y chắp tay thi lễ, đối Vương Triêu Nghĩa xưng hô cũng có biến hóa.

"Võ đạo vì rễ cây, võ học vì thân cây, võ công vì cành lá, vừa rồi ta đã nói cho ngươi cái gì là võ đạo, nhưng ở truyền thụ cho ngươi Triền Long nội kình trước đó, còn muốn nói cho ngươi cái gì là võ học."

Vương Triêu Nghĩa nghiêm mặt nói.

"Mời sư thúc chỉ giáo."

Triệu Phất Y gật đầu đáp.

"Nếu như võ đạo là một đầu thông thiên đại đạo, võ học chính là đi hướng đại đạo điểm cuối cùng phương pháp, cụ thể tới nói, chính là thông qua nhiều loại bí pháp, phối hợp các loại hiếm thấy linh dược, không ngừng kích thích nhân thể từng cái tổ chức, để bọn chúng phát sinh không phải người thuế biến, từ đó đạt tới lột đi phàm thân, siêu phàm nhập thánh mục đích."

"Đây là một thuế biến quá trình cực kì hung hiểm, hơi không cẩn thận, liền có khả năng tẩu hỏa nhập ma, tử trạng vô cùng thê thảm, trải qua vô số tiền bối cao thủ liều đi tính mệnh thí nghiệm, cuối cùng xác định một đầu đường tắt, chỉ cần dọc theo đầu này đường tắt tu hành, liền có thể lớn nhất xác suất giảm xuống tử vong phong hiểm, dù cho khó mà đột phá , bình thường cũng sẽ không đột tử."

"Đầu này đường tắt đại khái chia làm bốn bước, cũng chính là người giang hồ nói Võ Đạo Tứ Trọng cảnh giới, đệ nhất trọng là Ngoại Gia cảnh giới, kích thích thuế biến thân thể tổ chức là cơ bắp, màng da, đệ nhị trọng là Nội Gia cảnh giới, kích thích thuế biến chính là nội tạng, thần kinh, đệ tam trọng là Tiên Thiên cảnh giới, kích thích thuế biến chính là cốt tủy, về phần cuối cùng nhất trọng a, được xưng là Nhập Vi cảnh giới, nghe nói kích thích thuế biến thân thể thần bí nhất tuỷ não, một khi đột phá đến đây là nhất trọng cảnh giới, chính là trong truyền

thuyết võ đạo đại tông sư, đáng tiếc loại cao thủ này, ta chỉ nghe người nói qua, chưa hề chưa thấy qua một chút."

"Đây là tứ trọng cảnh giới tu luyện trình tự tuyệt không thể loạn, mỗi một trọng cảnh giới tu luyện có thành tựu về sau, mới có thể tu luyện tiếp theo trọng cảnh giới, nếu không, liền có nội thương phong hiểm, nhẹ thì thân chịu trọng thương, nặng thì bạo thể mà chết."

"Mỗi một loại võ công có thể cuối cùng đạt tới cảnh giới, cùng tốc độ tu luyện là không giống, Thương Long môn Triền Long nội kình cao nhất có thể lấy tu luyện tới Nội Gia cảnh giới, mặc dù không tính quá cao, bất quá một khi tu thành, cũng coi là trên giang hồ nhất lưu cao thủ , đáng tiếc. . ."

Nói đến đây, Vương Triêu Nghĩa thở dài lắc đầu.

"Đáng tiếc cái gì?"

Triệu Phất Y nhướng mày, trong lòng bỗng nhiên có chút bất an.

"Đáng tiếc ngươi luyện võ quá muộn, đời này muốn phải đột phá đến Nội Gia cảnh giới, cơ hồ là không có khả năng."

Vương Triêu Nghĩa đáp.

"Cái gì?"

Triệu Phất Y sắc mặt không khỏi biến đổi.

"Võ đạo mục đích cuối cùng là lột xác nhập thánh, lột xác hàng đầu điều kiện, chính là đạt tới phàm nhân nhục thân đỉnh phong, nói một cách khác, ở bước vào võ đạo cánh cửa trước đó, đầu tiên muốn đem nhục thân rèn luyện với bản thân cực hạn, mới có thể mở ra võ đạo chi lộ."

"Nghĩ đến là làm một bước này, thiên hạ các phái đều tốn sức tâm tư, thế gia đại tộc thường thường từ hai ba tuổi bắt đầu, liền cho dòng chính đệ tử chuẩn bị

đủ loại linh dược, đánh xuống hùng hậu vô cùng căn cơ, ngày sau một khi tu luyện, sớm là có thể đem nhục thân luyện đến cực hạn, hơi kém hơn một bậc môn phái, thì từ sáu bảy tuổi bắt đầu, liền an bài trong môn đệ tử luyện Đồng Tử Công, phối hợp rèn thể bí phương, đến mười lăm mười sáu tuổi thời điểm, cũng có thể đem nhục thân luyện đến mình đỉnh phong, các ngươi Thương Long môn đi chính là con đường này, cũng truyền thừa mấy đơn thuốc, ta sau đó có thể cùng một chỗ truyền cho ngươi."

"Đáng tiếc ngươi năm nay đã mười sáu tuổi, nhục thân mặc dù không tính suy yếu, nhưng cũng so với thường nhân không mạnh hơn bao nhiêu, muốn phải luyện đến tự thân đỉnh phong, không có linh dược tình huống dưới, ít nhất cũng phải thời gian bốn, năm năm, khi đó đã là hơn hai mươi tuổi, thân thể có tiềm lực nhất thời gian đã quá khứ, lại nghĩ đột phá, không có kỳ ngộ gần như không thể."

Vương Triêu Nghĩa giải thích nói.

"Nguyên lai là dạng này. . ."

Triệu Phất Y lông mày cau chặt, Vương Triêu Nghĩa ý tứ rất rõ ràng, luyện võ chính là Đồng Tử Công, bỏ qua đặt nền móng giai đoạn, ngày sau bổ khó càng thêm khó.

Đạo lý này lộ ra phi thường dễ hiểu, cũng phi thường chính xác, đừng nói là luyện võ, liền xem như kiếp trước chức nghiệp vận động viên, cũng đều là từ nhỏ luyện lên, mới có thể lấy được thành tích, chưa từng nghe nói qua có người là giữa đường đi ra, trở thành đỉnh tiêm chức nghiệp cao thủ.

"Ngươi cũng không cần quá thất vọng, chỉ cần có thể thành tựu Ngoại Gia cảnh giới, trên giang hồ liền đã ít có người địch, chỉ cần không đi gây danh môn đại phái cao thủ, cũng đủ để hoành hành giang hồ."

Vương Triêu Nghĩa gặp hắn sắc mặt ảm đạm, nhịn không được mở miệng khuyên.

"Sư thúc, xin hỏi ngươi luyện đến cảnh giới gì?"

Triệu Phất Y đột nhiên hỏi.

"Ta a. . ."

Vương Triêu Nghĩa cười khổ một tiếng: "Vận khí ta không tệ, rất sớm đã gặp được sư phụ, căn cơ đánh cho không tệ, đáng tiếc thiên tư không tính quá tốt, bốn mươi năm khổ luyện xuống tới, chỉ là Nội Gia đỉnh phong mà thôi, khoảng cách Tiên Thiên còn kém một bước."

"Nội Gia đỉnh phong, nửa bước Tiên Thiên, kia là mạnh cỡ nào?"

Triệu Phất Y hỏi tiếp.

"Ngươi xem xét liền biết."

Vương Triêu Nghĩa xúc động nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn đưa tay trái ra, cong ngón búng ra.

Chỉ nghe "Xùy" một tiếng vang nhỏ, đầu ngón tay kéo theo quanh quẩn không khí bốn phía, hình thành một đạo khí màu trắng kình, như một đầu dài ba thước bạch xà, nhào về phía trong viện bàn đá xanh.

Đón lấy, liền nghe "Két" một tiếng vang giòn, khí kình đâm vào bàn đá xanh bên trên, trực tiếp xâu vào, dày hơn một tấc bàn đá xanh trong nháy mắt nứt làm bốn khối.

Chỉ bằng vào nhục thân lực ngón tay, bắn ra một đạo khí kình, uy lực đã không ở,vắng mặt súng ngắn đạn phía dưới, nếu là thật sự gảy tại đầu người bên trên, chỉ sợ xương sọ đều sẽ bị một chỉ bắn bay!

Công lực như vậy, quả thật là đáng sợ!

"Nhưng mà hắn cùng với Triệu Trung so sánh, hai người võ công ai cao ai thấp?"

Triệu Phất Y không nhịn được nghĩ đến vấn đề này.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 21: Khổ Tu

Riêng lấy lực đạo mà nói, Triệu Trung một tay đồ hổ, Vương Triêu Nghĩa một chỉ đá vụn, đều là vượt qua thế tục tưởng tượng lực lượng.

Đến cùng ai mạnh ai yếu, lấy Triệu Phất Y lập tức ánh mắt rất khó phân rõ, nhưng lấy uy thế mà nói, Triệu Trung phảng phất Ma Thần thân ảnh, sát khí lẫm liệt, nhiếp nhân tâm phách, thắng qua Vương Triêu Nghĩa không biết bao nhiêu.

Vì vậy, hắn ẩn ẩn cảm thấy Triệu Trung thực lực đem tại Vương Triêu Nghĩa phía trên, chỉ là không biết đến cùng mạnh hơn bao nhiêu.

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, âm thầm lắc đầu, đem cái này suy nghĩ từ trong đầu khu ra.

Mai danh ẩn tích, giả chết thoát thân, rời đi Hán Trung phủ, đời này có thể hay không nhìn thấy Triệu Trung còn chưa biết, cân nhắc ai mạnh ai yếu, cũng không có ý gì.

Bất quá, trong đầu của hắn bỗng nhiên lại chuyển qua một cái ý niệm trong đầu, nhịn không được hỏi lên.

"Vương sư thúc, ngày đó ở Thạch đại tướng quân trong miếu thời điểm, gặp đến từ Huyền Cơ Đài sát thủ, đại tiểu thư đề cập qua một câu, nói Huyền Cơ Đài là có người tu hành tổ chức, thực lực mạnh mẽ, uy thế ngập trời, am hiểu quỷ dị pháp thuật, nhưng không biết người tu hành cùng võ giả so ra ai mạnh ai yếu?"

"Người tu hành. . ."

Vương Triêu Nghĩa sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng hóa thành một tiếng

thật dài thở dài: "Theo ta được biết, người tu hành chỉ là một cái truyền thuyết, bằng hữu trên giang hồ đều nói có, trên thực tế lại không mấy người gặp qua, rất nhiều người đều nói trong triều đình Huyền Cơ Đài người chủ sự là người tu hành, còn truyền ra đủ loại quỷ dị chi tiết, vấn đề ở chỗ, đừng nói là ta, liền ngay cả làm qua Thiên Ngưu Vệ Thống Lĩnh Hứa sư huynh cũng không có thấy tận mắt."

"Thấy đều chưa thấy qua, ai mạnh ai yếu thì càng không ai nói rõ được, giang hồ truyền ngôn rất nhiều, có người nói là, võ đạo tu đến Đại Tông Sư cảnh giới, liền có thể cùng người tu hành một trận chiến, thắng bại chia năm năm, cũng có người nói, võ đạo đột phá đại tông sư cảnh giới, mới có thể trở thành người tu hành, chiến lực ngày đêm khác biệt."

"Thì ra là thế."

Triệu Phất Y ánh mắt chớp động, cùng Vương Triêu Nghĩa khác biệt, hắn là thật sự xác nhận người tu hành tồn tại, đáng tiếc Triệu Khách lúc trước không chịu nói quá nhiều, hắn cũng không biết người tu hành có cái gì thủ đoạn.

"Tốt, không nói nhàn thoại, tối nay liền đem Triền Long nội kình truyền cho ngươi đi."

Vương Triêu Nghĩa lời nói xoay chuyển.

"Được."

Triệu Phất Y gật gật đầu, quay người trở lại phòng, lấy giấy bút mực nghiễn, bày lên trong viện trên bàn đá, mượn mênh mông ánh trăng, ghi chép Triền Long nội kình bí quyết.

Triền Long nội kình nghe chỉ là một loại nội luyện công pháp, trên thực tế lại chia nhỏ vì tam đại bộ phận, có lẽ là bởi vì, môn võ công này vốn là Phùng Bách Phá đem ba môn võ công dung hợp mà đến.

Bộ phận thứ nhất gọi là Dưỡng Huyết Bồi Nguyên Thuật, giảng chính là như thế nào rèn luyện nhục thân, ma luyện đến trạng thái đỉnh phong, vì tấn thăng Ngoại Gia tầng thứ đặt nền móng, trong đó, ngoại trừ công pháp bí quyết về sau, còn phụ lục một bộ phương thuốc, gọi là Dưỡng Huyết Thang, dùng cái này phương thuốc phụ tá, có thể làm ít công to.

Bộ phận thứ hai gọi là Chí Nhu Chí Cương Thuật, nội dung chủ yếu là Ngoại Gia tầng thứ phương pháp tu luyện, như thế nào lấy bí pháp kích thích cơ bắp, màng da sinh ra thuế biến, vì ngày sau trèo nhập Nội Gia cấp độ làm chuẩn bị.

Bộ phận thứ ba thì là Long Hổ Tương Tế Thuật, bộ phận này nội dung rất ngắn, chỉ có chút ít hơn một ngàn chữ, giảng chính là như thế nào trong kích thích bẩn cùng thần kinh thuế biến Nội Gia phương pháp tu hành, có thể luyện đến một bước này, liền đã bước vào Nội Gia ngưỡng cửa cao thủ.

Bộ này Triền Long nội kình tu luyện cực kì phức tạp, vẻn vẹn lúc tu luyện cấm kỵ hạng mục công việc cũng không dưới trăm loại, phạm vào bất luận một loại nào cấm kỵ, đều sẽ lập tức gây nên khí huyết hỗn loạn, từ đó thân tử đạo tiêu, đồng thời kỹ càng miêu tả tử trạng, theo như cái này thì, lúc trước sáng lập môn này nội luyện công pháp, không biết tiêu hao bao nhiêu người mệnh.

Trọn vẹn một đêm công phu, Triệu Phất Y mới đưa môn này Triền Long nội kình ghi lại, chỉ là lý giải còn muốn thời gian, về phần ngày sau tu luyện, cần thời gian càng dài, cần lấy năm, thậm chí lấy mười năm mà tính toán.

Từ ngày hôm đó lên, liên tiếp ba ngày.

Triệu Phất Y đều không có đi ra ngoài, mỗi ngày từ sáng sớm đến tối, suy nghĩ Triền Long nội kình yếu quyết, Vương Triêu Nghĩa cũng không có đi, ngay ở chỗ này ở lại, tùy thời vì hắn giảng giải công pháp.

Ba ngày sau, Triệu Phất Y rốt cục toàn bộ lĩnh ngộ Triền Long nội kình.

Vương Triêu Nghĩa lúc này mới yên tâm rời đi,

Cũng coi như hiểu rõ một cọc tâm sự,, nguyên bản cô đơn biểu lộ, nhiều hơn mấy phần mừng rỡ.

Lúc trước đến về sau, hết thảy bảy ngày.

Triệu Phất Y chẳng những học thành bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, mà lại học được nội luyện công pháp Triền Long nội kình, vì võ đạo chi lộ đánh xuống bước đầu tiên căn cơ.

Đối với bình thường người giang hồ tới nói, có đây là hai bộ công pháp, đã đủ để sống yên phận, đáng tiếc đối Triệu Phất Y tới nói, đối mặt âm thầm ẩn núp nguy hiểm, cũng chỉ nhiều một tia bảo mệnh khả năng mà thôi.

. . .

"Xuỵt. . ."

Triệu Phất Y trần như nhộng, khoanh chân ngồi ở một cái lớn trong bồn tắm, thở phào một hơi.

Trong bồn tắm đựng đầy nóng hổi chén thuốc, không ngừng trên dưới bốc lên, hắn nóng toàn thân trên dưới một mảnh xích hồng, thuốc sắc đỏ tươi như máu, mang theo nồng đậm điềm hương, từng sợi đỏ tươi sương mù bốc hơi lên, từ miệng mũi hút vào, sau đó lại chậm rãi thở ra.

Xa xa nhìn lại, phảng phất một cái huyết nhân, ngồi ở bồn máu bên trong, ngay tại ăn tươi nuốt sống, nếu là có người thứ hai bỗng nhiên tiến đến, bỗng nhiên thấy cảnh này, chỉ sợ sẽ bị dọa chết tươi.

Triệu Phất Y chỉ là đang luyện công mà thôi, làm lớn như vậy tràng diện, hắn cũng không muốn.

Từ khi Vương Triêu Nghĩa sau khi đi, một tháng qua, Triệu Phất Y lại không có bước ra Quang Đức Phường một bước, mỗi ngày chịu khổ luyện công, không phải ở trong viện diễn luyện bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, chính

là trong phòng tu luyện Triền Long nội kình hướng tới Dưỡng Huyết Bồi Nguyên Thuật.

Trong chậu thịnh chén thuốc, chính là Triền Long nội kình trong phụ lục Dưỡng Huyết Thang, bên trong hỗn tạp hơn mười chủng thuốc tính khác nhau dược liệu, nấu thành một nồi nước thuốc về sau, dược tính mạnh mẽ, lớn mạnh khí huyết tác dụng so bình thường chén thuốc mạnh hơn nhiều, đáng tiếc bởi vì dược tính quá quá mạnh liệt, đã sinh ra độc tính, không thể uống thuốc sử dụng, chỉ có thể dùng cho tắm rửa.

Ngâm trong Dưỡng Huyết Thang tu luyện, tu luyện Dưỡng Huyết Bồi Nguyên Thuật tốc độ so ở bên ngoài nhanh chí ít ba mươi lần, chỉ tiếc bởi vì độc tính nguyên nhân, lấy Triệu Phất Y thể chất, mỗi ba ngày mới có thể tắm rửa một lần, mỗi lần không thể vượt qua nửa canh giờ, nếu không, liền sẽ tích lũy độc tính, đến mức lưu lại tai hoạ ngầm.

Nếu không phải như thế, hắn hận không thể mỗi ngày Ngâm bên trong, sớm ngày tu thành môn công pháp này.

Dù cho dạng này, mỗi ngâm một lần Dưỡng Huyết Thang, cũng tương đương với hắn ba ngày khổ tu, coi như vừa vặn để hắn tu hành tiến độ tăng tốc gấp đôi.

Ngoài ra, Dưỡng Huyết Thang bên trong tăng thêm dược vật, còn có thể hơi chút sửa chữa, nếu là có thể gia nhập mấy vị linh dược, tốc độ tu luyện càng nhanh, chỉ là đến một lần trên người hắn bạc không đủ, mua không nổi những dược liệu này, thứ hai những dược liệu này đều là có thể ngộ nhưng không thể cầu trân phẩm, nhất thời nửa khắc cũng tìm không thấy bán thuốc địa phương.

Xoạt!

Nửa canh giờ, chớp mắt là tới.

Triệu Phất Y bỗng nhiên đứng dậy, một bước phóng ra huyết sắc bồn tắm, thân thể trần truồng, đi vào tiểu viện bên trong, múc một chậu thanh thủy, từ đầu

đến chân rót một lần, tẩy đi trên người thuốc thang, lúc này mới quay lại phòng, đổi thân võ sĩ trang phục, lần nữa trở lại trong nội viện.

Dưỡng Huyết Thang dược tính mãnh liệt, Ngâm thuốc thang trong cảm giác tuyệt không dễ chịu, lại bỏng lại đau, toàn thân trên dưới liền giống bị hỏa thiêu, cũng chính là Triệu Phất Y tính tình trầm ổn, nếu là đổi một người, chỉ sợ cũng ở bên trong ngồi không được nửa canh giờ.

Luyện qua Triền Long nội kình về sau, tiếp xuống chính là bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ.

Giữa sân, đứng thẳng một cái mộc nhân cọc, là hắn từ đồ gỗ đi định chế, đúng vậy là sống sót trăm năm già hạch đào cây chế thành, chất gỗ tinh mịn, cứng rắn nhất bất quá.

Triệu Phất Y đi vào trong nội viện, không để ý chút nào thân thể mệt mỏi, sử xuất bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, từng chiêu một hướng mộc nhân cọc chào hỏi, trong nháy mắt, liền đem bảy mươi hai đường chiêu thức toàn bộ luyện một lần.

Tên như ý nghĩa, Phân Cân Thác Cốt Thủ là một môn trên tay chiêu thức, công kích toàn bộ đến từ hai tay, tu luyện trọng điểm cũng là hai tay, chỉ là Triệu Phất Y chưa hề chưa từng luyện võ công, bỗng nhiên luyện tập môn công phu này, mặc dù có Dưỡng Huyết Thang phụ trợ, đề cao tố chất thân thể, nhưng mười ngón dù sao cũng là huyết nhục chi khu, ngạnh bính ở cứng rắn trên mặt cọc gỗ, thời gian ngắn còn muốn nói, một lúc sau, đụng lại thanh vừa sưng, hơi chút tiếp xúc cọc gỗ liền có toàn tâm hướng tới đau.

Nếu là đổi một người, nói không chừng như vậy chậm dần tiến độ, bất quá, Triệu Phất Y làm người hai đời, tâm chí kiên nghị không hề tầm thường, vậy mà ngạnh sinh sinh nhịn xuống, không có chút nào lười biếng.

"Ngày mai nên đi thư viện, lại tiếp tục như thế cũng không phải một chuyện. . ."

Hai canh giờ về sau, Triệu Phất Y kết thúc cho tới trưa khổ tu, mệt mỏi thở hồng hộc, nằm ở bàn đá xanh bên trên, chậm rãi suy tư bước tu luyện tiếp theo kế hoạch.

Một tháng qua, ở Dưỡng Huyết Bồi Nguyên Thuật cùng Dưỡng Huyết Thang xúc tiến dưới, thể chất đột nhiên tăng mạnh, thể lực chí ít tăng lên gấp ba, chiêu thức cũng tinh trạm không ít, thế nhưng là mấy ngày gần đây nhất, tốc độ tiến triển rõ ràng chậm dần, không còn vừa luyện tập hiệu quả.

Cái này cũng bình thường, chuyện thiên hạ thường thường đều là mở đầu dễ dàng, càng về sau càng khó, cái gọi là đi trăm dặm người nửa chín mươi, chính là cái đạo lý này.

Dựa theo trước mắt tiến độ, muốn đem thân thể tăng lên tới đỉnh phong, bước qua Ngoại Gia cảnh giới cánh cửa, chí ít còn muốn thời gian bốn, năm năm, hao phí thời gian thực sự quá dài, một vị tiếp tục khổ tu ý nghĩa đã không lớn.

Chẳng bằng một lần nữa điều chỉnh thời gian, mỗi ngày lưu lại non nửa thời gian luyện võ, thời gian còn lại đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, mau chóng phá giải bộ kia tranh sơn thủy quyển bí mật.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 22: Vũng Nước Đục

Giữa trưa.

Ánh nắng chính liệt.

Triệu Phất Y kết thúc buổi sáng tu luyện, đổi một thân sạch sẽ y phục, tiến về Quan Trung Thư Viện.

Trọn vẹn một tháng khổ tu, ngay cả Quang Đức Phường đại môn chưa từng đi ra, liền xem như tâm tư hắn trầm ổn, cũng cảm giác bị đè nén vô cùng, ngày xưa bình thường cảnh sắc, cũng nhiều mấy phần vận vị, liền ngay cả bên đường bán đậu hũ tiểu nương tử, nhìn cũng mi thanh mục tú.

Thời điểm không dài, đi vào Quan Trung Thư Viện, vẫn là thói quen từ lâu, trực tiếp tiến vào Doanh Châu các, ngâm mình bên trong biển sách.

Doanh Châu các tổng cộng có cao bảy tầng, mỗi một tầng đều nắm chắc lấy hàng ngàn điển tịch, bảy tầng cộng lại tối thiểu cũng có vạn quyển nhiều, muốn phải thông qua một lần, quả thực là một cái mênh mông công trình.

Đương nhiên, phải chăng xem hết Doanh Châu các tàng thư, cùng có thể hay không phá giải bức tranh bí mật, trong đó cũng không trực tiếp quan hệ, nhưng luôn có thể nhiều mấy phần nắm chắc, nếu không được cũng có thể mở mang tầm mắt, để hắn nhìn qua tầng tầng mê vụ, nhìn thấy thế giới một tia chân thực.

Hơn một tháng không đến, Triệu Phất Y đọc sách hào hứng phóng đại, bước đi lên lầu hai, tìm tới lần trước nhìn một nửa điển tịch, cùng với chói mắt ánh nắng, ngồi ở bên cửa sổ đọc.

Đây là vừa đọc chính là ba bốn canh giờ, thẳng đến mặt trời xuống núi, trăng sáng tây treo, lúc này mới duỗi lưng một cái, lung la lung lay đứng lên, dự định lại quay về chỗ ở.

"Lén đến Phù Sinh nửa ngày nhàn, nửa là Phật Đà nửa là tiên!"

Khổ tu sau một tháng, ngẫu nhiên đọc sách nửa ngày, để hắn cảm thấy tinh thần sức khoẻ dồi dào không ít, âm thầm nghĩ tới, quả nhiên không thể một vị khổ tu, vẫn là phải căng chặt có đạo.

Cùng với ánh trăng, dạo bước đi thong thả ra Doanh Châu các, phía ngoài học sinh đã không nhiều lắm, phần lớn đều đã trở về, còn lại cũng ở học viện trong túc xá nghỉ ngơi.

Quan Trung Học Viện danh xưng Ung Châu đệ nhất, không chỉ có trong thành Trường An học sinh ở đây đọc sách, Tây Bắc năm châu đều có tới đây cầu học, vì vậy, trong học viện có một mảnh diện tích cực lớn ký túc xá, bên trong chừng mấy trăm đường xa cầu học học sinh.

Doanh Châu lâu ở vào Quan Trung Học Viện mặt đông nhất, lấy được là "Trên biển Đông, tiên sơn mờ mịt" ý vị, Triệu Phất Y muốn phải về Quang Đức Phường, liền muốn từ đông đến tây, xuyên qua trong viện một đầu đại đạo, vượt ngang toàn bộ Quan Trung Thư Viện.

Đoạn đường này cảnh trí không tệ, có viện, có lâu, còn có một mảnh Thanh Trúc Lâm, một phương xanh biếc hồ nước.

Đầu hạ thời tiết, trong hồ nước màu hồng nhạt hoa sen nở rộ, trải qua gió thổi qua, tả hữu chập chờn, tản ra nhàn nhạt hương hoa, cùng với xanh biếc lá sen, sóng nước lấp loáng, phong cảnh trông rất đẹp mắt.

Triệu Phất Y dạo bước đi qua hồ nước, đang muốn đi vào rừng trúc, nghe thấy phía trước Thanh Trúc Lâm bên trong, truyền ra cãi nhau thanh âm, nghe tựa hồ là một đôi tình lữ.

Tại đây phiến Thanh Trúc Lâm chính giữa, có một tòa cái đình, tên là "Vĩ Sinh Đình" .

Nghe nói, năm đó từng có một cái gọi Vĩ Sinh thư sinh, cùng giai nhân hẹn ở Lam Kiều gặp mặt, không khéo, trên trời rơi xuống mưa to, mực nước tăng vọt, trong sông bỗng nhiên phát lũ. Nếu là người khác thì, tự nhiên sớm rời đi, không ngờ, Vĩ Sinh vì không thất tín tại giai nhân, thế mà không thối lui chút nào, ôm Lam Kiều trụ cầu không chịu đi, đến mức chết đuối Lam Kiều phía dưới.

Cố sự này lưu truyền rất rộng, có người gọi nó "Vĩ Sinh giữ lời", cũng có người gọi nó "Hồn đoạn Lam Kiều", danh tự không giống, nội hàm cũng không giống nhau, cái trước lấy là bỏ sinh thủ tín hướng tới nghĩa, cái sau thì nói là tình so vàng kiên cố.

Quan Trung Thư Viện lúc trước xây Vĩ Sinh Đình thời điểm, lấy được là thà rằng bỏ mình, tuyệt không thất tín ý tứ, đáng tiếc xây xong về sau, lại thành đông đảo học sinh trong suy nghĩ nói chuyện yêu đương thánh địa, thường có học sinh ở chỗ này hẹn hò.

"Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

Nói chuyện chính là một nữ hài, thanh âm tràn đầy sợ hãi.

"Cho ngươi một chén trà cân nhắc thời gian, còn dám từ chối, tự gánh lấy hậu quả!"

Câu nói này rõ ràng là giọng nam, trong lúc nói chuyện, liền nghe đến "Vụt" một tiếng vang giòn, lại là rút kiếm ra khỏi vỏ thanh âm.

"Đây là tính tình thật là đủ lớn. . ."

Triệu Phất Y nhướng mày, nhịn không được lắc đầu, nhanh chân hướng rừng trúc chính giữa cái đình đi đến.

Phương thế giới này đối với chuyện nam nữ, muốn so kiếp trước mở ra nhiều

lắm, trong học viện chẳng những có nữ học sinh,

Mà lại thường xuyên có thể thấy được tình lữ khi đi hai người khi về một đôi.

Nếu là bình thường tình lữ cãi lộn, hắn không thèm để ý, thế nhưng là tình lữ cãi nhau một mực nhao nhao đến động dao, hắn liền có chút nhìn không được, mặc dù biết thế sự nóng lạnh, nhưng trong lòng còn có ranh giới cuối cùng, dung không được loại này trắng trợn cướp đoạt dân nữ chuyện tình ở trước mắt phát sinh.

Bởi vì cái gọi là, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ.

Triệu Phất Y xâm nhập rừng trúc, đi vào Vĩ Sinh Đình bên ngoài, xa xa thấy được ở trong đình cãi lộn hai người.

Sau đó, trước tiên hối hận lội đây là một bãi vũng nước đục.

. . .

Vĩ Sinh Đình trong rõ ràng là hắn hai cái người quen, nữ hài rõ ràng là Thu Tố Bạch, nam tử lại là Hứa Sơn đệ tử —— Lâm Trấn!

Nhìn thấy hai người này trong nháy mắt, Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên trồi lên một cái ý niệm trong đầu "Ta hiện tại lui ra ngoài còn kịp sao?"

Hứa Môn bên trong, Lâm Trấn sát khí nghiêm nghị, đối với hắn sát ý cơ hồ viết lên mặt, lần đầu gặp mặt, liền muốn hạ sát thủ, tuyệt đối là cái tâm ngoan thủ lạt nhân vật.

Phần Hương Lâu bên trên, Thu Tố Bạch cười một tiếng một cái nhăn mày để hắn tâm thần chập chờn, cơ hồ khó mà tự kiềm chế, điểm này cực không bình thường, trên thân tất có cực lớn bí mật.

Đối với dạng này hai người ở giữa gút mắc, Triệu Phất Y chỉ muốn lẫn mất xa xa xem náo nhiệt, hoàn toàn không có tham dự dự định, đáng tiếc là, ngay tại

hắn nhìn thấy hai người này đồng thời, hai người này cũng nhìn thấy hắn.

"Là ngươi!"

Lâm Trấn nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy Triệu Phất Y, sắc mặt lập tức trầm xuống, mũi kiếm nhất chuyển, trực chỉ Triệu Phất Y, lạnh giọng nói ra: "Chỉ bằng ngươi cũng dám có ý đồ với Tố Bạch?"

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, nằm mơ cũng không nghĩ tới Lâm Trấn thế mà lại nói như vậy, dù là Lâm Trấn trực tiếp rút kiếm chém hắn, cũng sẽ không để hắn kinh ngạc như vậy.

Hắn đương nhiên sẽ không nghĩ tới, Lâm Trấn sở dĩ sẽ nói như vậy, là bởi vì Trương Duệ ở trong đó giở trò, Trương Duệ đối với hắn thành kiến cực sâu, không muốn để cho hắn tiếp cận gần Hứa Bạch Lộ, nhưng lại không có lấy cớ ngăn lại, lúc này mới tại lần trước rời đi Phần Hương Lâu về sau, đặc địa đi Lâm Trấn trước mặt, biên tạo Triệu Phất Y đối Thu Tố Bạch ngầm sinh tình cảm hoang ngôn.

Trương Duệ vốn cho là, Phần Hương Lâu gặp mặt về sau, Triệu Phất Y còn phải lại đi Hứa Môn, đến lúc đó liền có thể từ Lâm Trấn ra mặt đem Triệu Phất Y đuổi đi, không nghĩ tới Phần Hương Lâu thấy một lần về sau, Triệu Phất Y bế quan khổ tu hơn một tháng, lại không có đi qua Hứa gia, lập phen này lời đồn cũng liền không có có tác dụng.

Chỉ là sự tình có trùng hợp, không nghĩ tới Triệu Phất Y không có đi Hứa Môn, lại tại Quan Trung Thư Viện gặp Lâm Trấn, vậy cũng là không phải oan gia không gặp gỡ.

"Nha. . . Ta nghĩ đây là một cái. . ."

Triệu Phất Y mặc dù nghĩ không ra phía sau cố sự, nhưng nhìn Lâm Trấn

biểu lộ, liền biết trong này nhất định có hiểu lầm, dự định mở miệng giải thích, mau chóng thoát thân rời đi.

Chỉ tiếc mọi chuyện không như ý, thường tám chín phần mười.

"Ngươi đã đến!"

Thu Tố Bạch nhìn thấy Triệu Phất Y xuất hiện, nguyên bản vẻ mặt sợ hãi, trong nháy mắt bị vui sướng thay thế, giống con con thỏ nhỏ đang sợ hãi, hai ba bước từ Vĩ Sinh Đình trong trốn tới, tránh sau lưng hắn, nhìn hắn trong ánh mắt bao hàm lấy vô tội, đáng thương, kinh hỉ, hi vọng các loại ánh mắt.

Triệu Phất Y dám thề, từ tiền thế đến kiếp này, hắn chưa hề ở một người trong ánh mắt đồng thời nhìn thấy phức tạp như vậy cảm xúc.

Nếu là đổi một người, chỉ là nhìn thấy đây là một ánh mắt, liền không nhịn được rút đao tương trợ, thậm chí không tiếc ném đầu lâu vẩy nhiệt huyết.

"Thật to gan!"

Lâm Trấn nhìn thấy Thu Tố Bạch biểu lộ, sắc mặt lập tức âm trầm như nước, dẫn theo sáng loáng trường kiếm, từng bước một đi ra Vĩ Sinh Đình, sát ý cơ hồ viết lên mặt.

Triệu Phất Y chợt phát hiện,, Thu Tố Bạch ánh mắt không phải cho hắn nhìn, mà là cho Lâm Trấn nhìn, đồng thời cũng nghĩ thông một sự kiện, lại giải thích cũng không có tác dụng gì, bởi vì bất kỳ người đàn ông nào, nhìn thấy hắn muốn có được nữ nhân dùng loại ánh mắt này nhìn nam nhân khác, đều sẽ giết hướng tới cho thống khoái.

"Ai. . ."

Triệu Phất Y thở dài một tiếng, đây thật là ngươi đang trong phòng ngồi, nồi từ trên trời tới.

Ngay tại Lâm Trấn dần dần tới gần thời điểm, rừng trúc bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng ồn ào, nghe thanh âm, ước chừng là có bảy tám người cùng một chỗ phụ xướng.

Trong nháy mắt, tiếng ồn ào càng ngày càng gần, tiếng bước chân cũng rõ ràng, lờ mờ có thể nhìn thấy ánh đèn ngay tại cách đó không xa.

"Coi như các ngươi vận khí tốt!"

Lâm Trấn sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng trả lại kiếm vào vỏ, quay người nhanh chân rời đi.

Quan Trung Thư Viện dù sao không phải rừng núi hoang vắng, thật sự ở nơi này náo ra nhân mạng, coi như Hứa Sơn quyền thế lại lớn, cũng chưa chắc đè xuống đi.

Trước khi đi, hung hăng trừng Triệu Phất Y một chút, nếu như ánh mắt có thể giết người, tin tưởng Triệu Phất Y đã bị đâm chết ba năm trăm lần.

. . .

Sau một lát, bảy tám tên áo xanh học sinh từ rừng trúc bên ngoài đi đến, đằng sau còn đi theo mấy tên người hầu, trong tay dẫn theo đèn lồng, hộp cơm, rượu những vật này, xem bộ dáng là muốn ở Vĩ Sinh Đình nói chuyện đêm.

Nhìn thấy Triệu Phất Y cùng Thu Tố Bạch ở chỗ này, mấy người còn tưởng rằng hai người ở hẹn hò, cười ha ha vài tiếng, cùng rời đi nơi này, hoàn toàn không biết, bởi vì bọn họ xuất hiện, bóp chết cùng một chỗ huyết án.

"Hắn cuối cùng đi rồi, lần này nhờ có có ngươi, bằng không chết chắc!"

Thu Tố Bạch vỗ ngực, trên mặt một bộ sống sót sau tai nạn biểu lộ.

"Vậy tại hạ cũng cáo từ."

Triệu Phất Y cười khổ một tiếng, chắp tay, quay người liền muốn rời khỏi, Thu Tố Bạch lai lịch quỷ dị, hắn thực sự không muốn tiếp xúc nhiều.

"Ngươi trước không muốn đi, ngươi biết Lâm Trấn tại sao muốn bức ta sao, có thể hay không giúp ta một chút?"

Thu Tố Bạch níu lại tay áo của hắn, một bộ vô cùng đáng thương biểu lộ.

"Cái này. . . Ta cảm thấy ngươi có vấn đề gì đại khái có thể cùng Hứa đại tiểu thư đi nói, Lâm Trấn là cha nàng đệ tử, cũng nên bán đại tiểu thư mấy phần mặt mũi, ta cùng với Lâm Trấn không thân chẳng quen, chỉ sợ. . ."

Trong lúc nói chuyện, Triệu Phất Y dùng sức kéo y phục, đem tay áo dài từ Thu Tố Bạch trong tay tách rời ra, từng bước một lui về phía sau.

"Thế nhưng là. . ."

Thu Tố Bạch hốc mắt đỏ lên, nước mắt ngậm tại hốc mắt.

"Sau này còn gặp lại!"

Triệu Phất Y vừa chắp tay, như chó nhà có tang, vội vã chạy trối chết.

Đáng tiếc sau lưng của hắn không có mắt, nếu như phía sau mọc mắt, liền sẽ phát hiện, ở hắn quay người về sau, Thu Tố Bạch nguyên bản lã chã chực khóc biểu lộ đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, ánh mắt bên trong, chỉ có giảo hoạt.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 23: Sinh Tử

"Trường An Nhất Phiến Nguyệt, Vạn Hộ Đảo Y Thanh. . ."

Triệu Phất Y đạp trên ánh trăng, dạo bước hướng viện nhà mình đi đến, nhìn trên trời trăng tròn, kìm lòng không được nhớ tới kiếp trước câu thơ này đến.

Kiếp trước xã hội phát đạt, xa thủy mã long, không dừng ngủ đêm, từ chạng vạng tối liền sáng lên đèn nê ông, sớm che đi xinh đẹp ánh trăng, muốn phải thể nghiệm thuần túy ánh trăng, chỉ có thể rời xa ồn ào náo động đô thị, tiến về sơn dã bên trong.

Đáng tiếc tới sơn dã, bốn phía lại không có nhân khí, ngẩng đầu vọng nguyệt, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh thê lương, toàn không có "Hoa lê viện lạc mênh mông nguyệt" thoải mái.

Chỉ có phương thế giới này, mặt trời lên mà làm, mặt trời lặn thì nghỉ, mới có thể thưởng đến cái này đại mỹ ánh trăng.

Một tháng khổ tu, Triệu Phất Y thể chất tăng cường mấy lần, dưới chân bộ pháp càng thêm mạnh mẽ, ngày xưa cần đi một cái đã lâu thần lộ trình, bây giờ chỉ cần gần nửa canh giờ liền có thể đi đến.

Tiến vào Quang Đức Phường đại môn, hai bên đường đèn đuốc lần nữa sáng lên, quán rượu chưa không tiếp tục kinh doanh, bên trong ca múa ồn ào náo động, bán mì hoành thánh chợ đêm sạp hàng cũng vừa vừa bày ra đến, nóng hôi hổi một bát tiếp lấy một bát, ngược lại là rất náo nhiệt.

Trường An lệnh cấm đi đêm, chỉ là cấm chỉ ở phường thị bên ngoài đường

lớn hành tẩu, về phần trong phường thị, thật không có bất luận cái gì hạn chế.

Nếu là khác phường thị, thời gian này hơn phân nửa đều đã an tĩnh lại, nhưng là Quang Đức Phường vốn là chính là thương nghiệp nơi phồn hoa, coi như lúc nửa đêm, cũng còn có thương gia mở cửa, khoảng thời gian này vẫn là náo nhiệt phi thường.

Triệu Phất Y trở lại Quang Đức Phường, trước không nóng nảy tiến nhà mình viện.

Hắn ở nhà đối diện tìm cái chợ đêm sạp hàng, muốn một bát tươi hương thuận hoạt mì hoành thánh, lại muốn một mặn một chay hai lồng bánh bao, một đĩa dầu chiên củ lạc, một đĩa chấm nước đậu hũ, một đĩa thịt kho, một đầu cá rán, còn có một bình "Mười Ngày Say", chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

Đối nguyệt ẩm rượu, nhân sinh vui lên!

Sau khi cơm nước no nê, Triệu Phất Y thản nhiên đứng dậy, đem vừa rồi gặp được Lâm Trấn cùng Thu Tố Bạch không vui, hoàn toàn không hề để tâm.

. . .

Mấy bước trở lại Phổ Độ Cư, trở tay đóng kỹ đại môn.

Triệu Phất Y bước chân đi thong thả đi vào trong viện, đón lấy, chỉ thấy dưới ánh trăng, có người đưa lưng về phía hắn, ngẩng đầu mà đứng, lưng đeo trường kiếm, chỉ nhìn bóng lưng này liền có thể cảm thấy một loại cuồng ngạo chi khí.

"Lâm Trấn!"

Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên hiện lên cái tên này, đầu óc lập tức tỉnh táo lại, hắn mặc dù không thấy được chính diện, lại nhớ kỹ cái này thân y phục, dù sao vừa mới tách ra vẫn chưa tới một canh giờ.

"Ngươi cuối cùng đã trở lại, để cho chúng ta thật tốt khổ!"

Lâm Trấn xoay người lại, trắng noãn trên gương mặt lộ ra ác độc đến vặn vẹo biểu lộ, cùng lúc trước hai lần gặp mặt hoàn toàn khác biệt.

Vô luận là ở Hứa Môn, vẫn là ở Quan Trung Thư Viện, hai lần lúc gặp mặt, Lâm Trấn mặc dù không che giấu chút nào sát cơ, nhưng đều là một bộ ngạo nghễ thái độ, không giống lúc này, trên mặt thái độ kiêu ngạo tiêu hết, chỉ còn thuần túy ác độc.

Triệu Phất Y lập tức trong lòng cảm giác nặng nề.

Làm một người tài năng ở trước mặt ngươi không chút kiêng kỵ biểu hiện ra bản tính lúc, thường thường chính là triệt để lúc trở mặt. Lâm Trấn ở trước mặt hắn lộ ra như thế ác độc một mặt, đâu chỉ tại đem tự thân bí mật lớn nhất bại lộ cho hắn, mà có thể bảo thủ bí mật chỉ có thể là người chết.

Nghĩ tới đây, hắn lui về phía sau mở nửa bước, khuỷu tay nhẹ nhàng nhoáng một cái, một con trĩu nặng đồng thau ống tròn đã trượt xuống đến tay, ở tay áo dài che giấu dưới, chính diện đối Lâm Trấn.

"Lâm huynh, vì sao đêm khuya tới đây, xin hỏi có gì chỉ giáo?"

Triệu Phất Y xa xa hỏi, hai mắt nhìn chằm chằm Lâm Trấn, nháy mắt cũng không nháy, tùy thời phòng bị hắn đột nhiên gây khó khăn.

"Chỉ giáo. . ."

Lâm Trấn biểu hiện trên mặt càng thêm âm độc, mang ra một cỗ tàn khốc hương vị: "Ta chính là muốn chỉ giáo một chút ngươi, như thế nào giết người mới có thể giết thống khoái!"

"Lâm huynh nói như vậy, không phải là muốn giết ta? Chúng ta giống như không có thù gì oán đi, Lâm huynh chẳng lẻ không cho ta một cái lý do?"

Triệu Phất Y bất động thanh sắc hỏi.

"Ha ha, muốn phải lý do? Ta có thể tìm một ngàn cái một vạn cái cho ngươi, thế nhưng là có ý tứ sao, ngươi chỉ cần biết rằng ta muốn giết ngươi là đủ rồi!"

Lâm Trấn lạnh giọng nói.

"Thì ra là thế. . ."

Triệu Phất Y thở dài một tiếng, biết sự tình hôm nay tất nhiên không thể tốt, hắn cùng với Lâm Trấn ở giữa, chỉ sợ có một người rốt cuộc đi không ra cái viện này.

"Đã như vậy. . . Cũng không thể khoanh tay chịu chết. . ."

Nghĩ tới đây, hắn cũng cố kỵ không đến những hậu quả khác, lập tức vặn vẹo cơ quan, dẫn đầu động thủ.

Chỉ nghe "Vụt" một tiếng vang nhỏ, một đám ngân quang bỗng nhiên từ hắn trong tay áo bắn ra, hướng Lâm Trấn kích xạ đi qua.

"Muốn chết!"

Lâm Trấn gầm thét một tiếng, ngay tại ngân quang bắn ra trong nháy mắt, hắn cũng động.

Hắn mặc dù tuổi không lớn lắm, giết người kinh nghiệm lại cực phong phú, nghe được tiếng vang trong nháy mắt, liền đánh giá ra có cơ quan phát động, không chút do dự ra tay giết người.

Giơ cao lên trường kiếm trong tay, đồng dạng huyễn hóa ra một đạo ngân sắc quang mang, thả người hướng Triệu Phất Y nhảy tới, đón lấy, liền cùng Triệu Phất Y trong tay áo bắn ra một đám ngân quang chính diện va chạm vào nhau.

. . .

Gặp nhau, sau đó chính là ly biệt.

Hai đạo ngân quang chính diện tiếp xúc một nháy mắt, phát ra "Xuy xuy" vài tiếng nhẹ vang lên, sau đó riêng phần mình tách ra, dọc theo nguyên bản quỹ tích, phân biệt hướng về phía trước vọt tới.

Từ Triệu Phất Y trong tay áo bắn ra ngân châm, tốc độ nhanh đến cực điểm, vượt quá dự liệu của tất cả mọi người, vô luận là Triệu Phất Y, vẫn là Lâm Trấn.

Cơ quan ám khí loại vật này, bởi vì cơ lò xo chất liệu có hạn, uy lực bình thường đều sẽ không quá lớn, mạnh mẽ nhất chứng minh chính là, trên giang hồ lấy ám khí thành danh mấy nhà môn phái, mạnh nhất đòn sát thủ đều là thi triển ám khí thủ pháp, mà không phải khổ tâm nghiên cứu cơ quan.

Lâm Trấn cũng nghĩ như vậy, bởi vậy, cũng không có đem Triệu Phất Y trong tay áo bắn ra ngân châm để vào mắt, hắn nguyên bản định lấy trường kiếm xoắn nát ám khí, về sau, thuận thế làm thịt Triệu Phất Y.

Đáng tiếc, ngân châm tốc độ cùng cường độ đều vượt qua tưởng tượng của hắn, trường kiếm trong tay vận chuyển xa xa không đuổi kịp ngân châm bay lượn, cái này một đám ngân châm hoàn mỹ tránh khỏi mũi nhọn kiếm trong tay hắn.

Sau đó chuyện tình thuận lý thành chương, hai ba mươi rễ ngân châm chỉnh chỉnh tề tề đánh vào trước ngực của hắn, xuyên thấu lồng ngực, từ phía sau lưng bắn ra, ở trước người hắn phía sau, trong nháy mắt tóe lên mấy chục đóa huyết hoa.

Đỏ thắm huyết hoa đóa đóa tràn ra, ở xinh đẹp ánh trăng dưới, trong nháy mắt cực thịnh, trong nháy mắt cực suy, bày biện ra một loại yêu dị đẹp.

"Ta sẽ chết?"

Trong chớp nhoáng này, Lâm Trấn phát hiện sinh mệnh lực của hắn ở kịch liệt trôi qua, tử vong đã không cách nào tránh khỏi, ý thức được sau chuyện này, trở nên vô cùng tuyệt vọng, thế là nhấc mạnh lên sau cùng khí lực, cầm trong tay

trường kiếm hung hăng ném ra, ném Triệu Phất Y lồng ngực.

"Ngươi cũng phải chết!"

Đây là Lâm Trấn sau cùng tín niệm, hắn tin tưởng Triệu Phất Y tuyệt đối trốn không thoát một kiếm này, vài giây sau, hai người liền sẽ ở Địa Ngục gặp nhau, đây cũng là hắn trước khi chết một điểm cuối cùng an ủi.

Đón lấy, thấy được để hắn càng thêm phẫn nộ một màn, trường kiếm đâm vào Triệu Phất Y trước ngực, sau đó, nhẹ nhàng khẽ cong, hướng về sau gảy trở về, cũng không có đâm vào. . .

. . .

Hô!

Hô!

Triệu Phất Y miệng lớn thở phì phò, nhìn qua Lâm Trấn chết không nhắm mắt hai mắt, rơi xuống trên đất trường kiếm, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, đi vào phương thế giới này gặp phải lần thứ nhất nguy cơ sinh tử, lại là bởi vì Lâm Trấn, một cái giống như lẽ ra không nên cùng hắn có gút mắc người.

Kém một chút liền chết, Bạo Vũ Lê Hoa Châm xác thực lợi hại, một kích liền đem Lâm Trấn giết chết, nhưng điều hắn không nghĩ tới chính là, Lâm Trấn trước khi chết, còn có lực lượng phát động một kích cuối cùng, trường kiếm đánh tới tốc độ quá nhanh, lấy bản lãnh của hắn, thậm chí chớp liên tục mở suy nghĩ chưa từng sinh ra, chứ đừng nói là tránh né.

Vạn hạnh trong bất hạnh, trường kiếm đâm trúng chính là hắn ngực, mà không phải cổ, nếu không, hắn hiện tại đã đi Địa Phủ giống như Lâm Trấn làm bạn.

Về phần hắn vì cái gì có thể còn sống sót. . .

Triệu Phất Y lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, đưa tay trong ngực tìm tòi một trận, rút ra một khối vải trắng, một khối một thước vuông, vẽ lấy sơn thủy đồ án vải trắng, chính là Triệu Khách lưu cho hắn tranh sơn thủy quyển.

Ở Tần Lĩnh dãy núi nửa tháng, Triệu Phất Y đau khổ suy nghĩ bức tranh bí mật, mặc dù từ đầu đến cuối không có tìm hiểu ra đến, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Hắn phát hiện bức tranh này thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, vẻn vẹn từ chất liệu đi lên nói, đúng là một kiện hiếm thấy dị bảo.

Thế là, ngày bình thường liền đem bức tranh này quyển mở ra quấn tại trước ngực, vừa đến, bức tranh trân quý, không cho sơ thất, thiếp thân mang theo nhất là thoả đáng, thứ hai, cũng có thể làm lót thân nhuyễn giáp sử dụng, không nghĩ tới hôm nay thật sự cứu được hắn một mạng.

"Hô! Hô!"

Triệu Phất Y thở hổn hển mấy cái, đem tranh sơn thủy quyển trải trên mặt đất, vuốt vuốt trước ngực xương cốt, mũi kiếm mặc dù không thể đâm vào, lại đâm vào xương cốt bên trên, đau tận xương cốt.

Tranh sơn thủy quyển trải trên mặt đất, ánh trăng vẩy vào phía trên, hiện ra một tầng như có như không quang mang, .

Qua thời gian một chén trà công phu, đau đớn dần dần biến mất, hắn lúc này mới thu hồi tranh sơn thủy quyển, lại không chú ý tới phía trên hiện ra một tầng quang mang, chỉ coi là bức tranh phản xạ ánh trăng.

Cất kỹ bức tranh về sau, quay đầu lại nhìn Lâm Trấn thi thể, chân mày cau lại.

Lâm Trấn chết mất không thể bại lộ, chí ít không thể để cho người biết là hắn

giết Lâm Trấn, nếu không, hậu quả khó mà lường được.

Hắn cũng không cho rằng Hứa Sơn sẽ nghe hắn giải thích, Lâm Trấn cái chết là hắn bị ép phản kích kết quả, sẽ chỉ một kiếm chém hắn.

Nếu như Hứa Sơn không có lập tức động thủ, nhất định cũng không phải muốn nghe hắn giải thích giết Lâm Trấn nguyên nhân, chỉ là muốn biết, hắn là như thế nào giết Lâm Trấn.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 24: Hủy Thi Diệt Tích

Lâm Trấn cái chết, tuyệt không thể lộ ra ngoài, vậy liền chỉ còn lại một con đường có thể chạy —— hủy thi diệt tích!

Triệu Phất Y không phải lần đầu làm loại chuyện này, ban đầu ở thành Trường An bên ngoài, hắn liền một mồi lửa đốt rụi Diêm Sâm thi thể.

Chỉ là thuần túy để một cỗ thi thể biến mất cũng không tính khó, khó khăn là như thế nào để một cỗ thi thể vô thanh vô tức biến mất.

Lâm Trấn chết không đúng chỗ, nếu là ở rừng núi hoang vắng, tùy tiện một mồi lửa đốt đi chính là, tro cốt vẩy vào trong sông, liền xem như có bản lãnh thông thiên cũng chưa chắc có thể tìm tới, thế nhưng là ở trong thành Trường An, Quang Đức Phường bên trong, chỉ sợ đám lửa này còn không có bốc cháy, xung quanh cứu hỏa láng giềng liền leo tường vào được.

Muốn nói trực tiếp đào hố chôn, cũng mười phần không ổn, vừa đến, nửa đêm động thổ, dễ dàng làm cho người ta hoài nghi, làm không tốt thì có tuần tra ban đêm quân sĩ nghe được động tĩnh tới cửa đề ra nghi vấn, thứ hai, Lâm Trấn thi thể lưu tại trong nội viện, thủy chung là một cọc tai hoạ ngầm, ngày sau vạn nhất bị cao thủ nhìn ra vết tích, đào ra thi thể đến, vậy nhưng thật sự là hết đường chối cãi.

Triệu Phất Y nhíu nhíu mày, trong đầu linh quang lóe lên, chợt nhớ tới một bộ phương thuốc đến.

Bộ này đơn thuốc là hai năm trước, Triệu Trung dạy hắn y thuật lúc truyền cho hắn, nghe nói, chỉ cần theo phương bốc thuốc, chế biến một nồi nước thuốc,

sau đó, giội ở trên thân người, liền có thể ăn mòn xương thịt, hóa thành một bãi nước vàng.

Đương nhiên, lúc trước hắn cũng không có thử qua, chỉ là bởi vì chơi vui nhớ hạ đến.

Triệu Trung nói chắc như đinh đóng cột, bộ này chén thuốc tác dụng chủ yếu nhất, là đổi nước sau, bôi ở trên da thịt hòa tan hư thối thịt chết, vì vậy, gọi là "Sinh Cơ Thang" . Hắn lúc ấy thì giống như Triệu Trung cười nói, cái đồ chơi này vừa vặn dùng để hủy thi diệt tích, hoàn toàn có thể cho nó đặt tên gọi "Tan Thi Thủy" !

Nhớ đến lúc ấy, Triệu Khách khó được cười cười, cũng không có cùng hắn làm nhiều tranh luận.

Bây giờ nghĩ lại, hắn lúc trước chỉ sợ cũng không có đoán sai, cái đồ chơi này tác dụng chân chính chính là tan thi.

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, cũng không chậm trễ, quay người trở lại trước mặt cửa hàng, chiếu phương bốc thuốc, nấu chín dược liệu.

Bộ này đơn thuốc dùng mười mấy loại dược liệu, đều là trên thị trường phổ biến dược liệu, bày lên bên trong cũng đều dự sẵn, hắn nhà này y quán mặc dù không có mở cửa kinh doanh, cái kia có dược liệu lại giống nhau không thiếu.

Bất quá thời gian một chén trà công phu, tất cả dược liệu đều đã đổ vào nồi đất, thêm nước sạch, đặt ở trên lò nung nấu, chỉ cần đợi thêm nửa canh giờ, mới mẻ nóng bỏng Tan Thi Thủy liền sẽ ra lò.

Cái này nửa canh giờ, Triệu Phất Y cũng sẽ không chờ chết các loại, còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

Một đám Bạo Vũ Lê Hoa Châm, liền lấy Lâm Trấn tính mệnh, hiệu quả làm người vừa lòng, tự nhiên không thể làm làm một lần vũ khí, bên trong ngân

châm còn muốn từng cây thu hồi , chờ đợi lần sau sử dụng.

Tính toán ngân châm bắn ra quỹ tích, Triệu Phất Y trong sân cẩn thận tìm kiếm, không bao lâu, liền lần theo quỹ tích, tìm tới ngân châm.

Ngân châm từ trong ống đồng bắn ra về sau, từ Lâm Trấn trước ngực bắn vào, phía sau lưng bắn ra, vô luận là trái tim, xương cốt, vẫn là cơ bắp, toàn bộ tuỳ tiện bắn thủng, tựa như khoái đao cắt đậu hũ đồng dạng trơn trượt.

Bắn thủng Lâm Trấn về sau, ngân châm kỳ thế chưa suy, bắn tại mặt phía bắc nhà chính trên tường, đem dày đến nửa thước tường gạch hoàn toàn bắn thủng, tiếp tục hướng phía trước vọt tới, một mực bắn tới nhà chính mặt khác trên tường, mới đình trệ xuống tới.

Hai ba mươi cây dài hơn ba tấc, cây tăm lớn bằng ngân châm, chỉnh chỉnh tề tề đính tại trên tường, tạo thành một cái hoàn mỹ hình tròn đồ án, đẹp thì đẹp vậy, nhưng lại làm kẻ khác hãi hùng khiếp vía.

Triệu Phất Y thấy cảnh này, không khỏi hít sâu một hơi.

Lúc trước, Triệu Trung cho hắn hai ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm, nói rất rõ ràng, một ống thoa thuốc mê, một ống thoa độc dược, thuốc mê khiến người sống, độc dược khiến người chờ chết, giết người người sống tất cả nhất niệm.

Hắn vừa rồi cùng Lâm Trấn tình thế cấp bách liều mạng, dùng chính là bôi lên độc dược một ống, vốn định đem Lâm Trấn hạ độc chết, thế nhưng là không nghĩ tới, Lâm Trấn căn bản không có đạt được bị độc chết cơ hội, ngân châm xuyên tim mà qua, nhất cử đem hắn đánh giết.

"Cái đồ chơi này cũng quá lợi hại. . ."

Triệu Phất Y không nhịn được cục cục: "Cái này cũng gọi giết người người sống tất cả nhất niệm, quả thực là sát bên sẽ chết, đụng liền vong, còn bôi cái gì độc dược a . . . chờ chút. . . Ta hiểu được. . ."

Nếu là hắn không có đoán sai,

Bạo Vũ Lê Hoa Châm là Triệu Trung năm đó dùng riêng ám khí, đối phó tự nhiên là Triệu Trung địch nhân, đối với Triệu Trung cảnh giới đối thủ tới nói, vẻn vẹn bị ngân châm đâm trúng, có lẽ cũng sẽ không có cái gì trở ngại, lúc này trên ngân châm dược vật mới có thể phát huy tác dụng.

Thế nhưng là đối Lâm Trấn cấp số này đối thủ tới nói, ngân châm liền đã đủ muốn mạng, về phần phía trên bôi lên dược vật, thì hoàn toàn không có phát huy chỗ dùng.

"Nói như vậy, chẳng phải là. . ."

Từ cái này mạch suy nghĩ đẩy đi xuống, hắn nghĩ tới hai chuyện, thứ nhất, Triệu Trung thực lực tuyệt đối mạnh hơn Lâm Trấn nhiều lắm, thứ hai, ngân châm đã như thế khốc liệt, phía trên độc dược so ngân châm càng thêm trí mạng, độc tính chẳng phải là mạnh đáng sợ?

Nghĩ tới đây, Triệu Phất Y ngẩng đầu lại nhìn đính tại trên tường ngân châm, không khỏi lạnh cả tim, vội vàng đem tay rụt trở về, quay người lấy một thanh cái kẹp, từng cây cây ngân châm từ trên tường kẹp xuống tới, sau đó, một lần nữa lấp kỹ càng vào trong ống đồng.

Toàn bộ quá trình cẩn thận từng li từng tí, sợ không để ý, bị ngân châm cọ phá một khối da, liền muốn giống như Lâm Trấn đi Địa Phủ làm bạn.

Toàn bộ nhét trở về, đã là hơn nửa canh giờ về sau, nồi đất bên trong Tan Thi Thủy vừa vặn ra lò.

Triệu Phất Y thở dài, bưng lên nóng hôi hổi Tan Thi Thủy, giội ở Lâm Trấn trên thi thể.

Chỉ một thoáng, chỉ nghe "Ừng ực ừng ực" vài tiếng trầm đục, một đoàn sương mù màu vàng từ Lâm Trấn trên thi thể đột nhiên bốc hơi mà lên, hướng

lên bầu trời lướt tới, cũng may mắn là ở ban đêm, ánh trăng mông lung, nhìn không rõ ràng lắm, nếu không, cái này một đoàn sương mù phiêu khởi, chỉ sợ hàng xóm đều có thể nhìn thấy.

Theo "Ừng ực ừng ực" thanh âm không ngừng, màu vàng sương mù không ngừng bốc hơi, may mà không có cái gì mùi vị kích thích, chỉ có một cỗ nhàn nhạt điềm hương, không đến mức bị người phát hiện.

Khoảng a thời gian đốt một nén hương, "Ừng ực ừng ực" thanh âm rốt cục cũng ngừng lại, màu vàng sương mù cũng đều biến mất không thấy gì nữa, biến mất theo còn có Lâm Trấn thi thể.

Lưu tại nguyên địa, chỉ còn lại một kiện trải qua ăn mòn về sau, rách mướp, cơ hồ thấy không rõ nhan sắc y phục, còn có một bãi màu vàng sẫm sền sệt chất lỏng.

"Thật là lợi hại!"

Triệu Phất Y âm thầm kinh hãi, cái đồ chơi này hiệu quả cũng không tránh khỏi quá tốt rồi, hiệu quả so kiếp trước công nghiệp phối trí cường toan còn mạnh hơn.

Tan Thi Thủy đã có hiệu quả, còn lại công việc liền đơn giản nhiều.

Xốc lên một tảng đá xanh cứng rắn, đào một cái hai thước bao sâu hố nhỏ, sau đó, thanh trường kiếm cắm ở dưới đáy, tiếp theo, đem rách mướp y phục, tính cả một bãi màu vàng sẫm sền sệt chất lỏng toàn bộ quét vào đi, lại đem hố lấp đầy, đem phiến đá trải tại tại chỗ, cuối cùng, một chậu nước sạch vọt qua, tất cả vết tích vô tung vô ảnh.

Triệu Phất Y thanh lý xong hết thảy vết tích về sau, ngồi ở mái hiên dưới đáy, bỗng nhiên có một loại cảm giác không chân thật.

"Lâm Trấn cứ như vậy biến mất?"

Cho đến lúc này, hắn mới chợt phát hiện, Lâm Trấn rõ ràng là hắn đi vào phương thế giới này giết chết người đầu tiên, trước đây Diêm Sâm, mặc dù là bởi vì hắn mà chết, nhưng cũng là tự sát.

"Thế nhưng là. . . Vì cái gì ta sẽ bình tĩnh như vậy. . ."

Hắn cảm thấy có chút nghi hoặc, trong truyền thuyết, lần đầu giết người khẩn trương cùng nôn mửa cảm giác, hoàn toàn chưa từng xuất hiện, hủy thi diệt tích quá trình, càng giống là ở nhìn một trận điện ảnh, hoàn toàn không có tự mình tham dự khẩn trương cảm giác.

"Là ta bản tính cứ như vậy lãnh khốc a. . . Vẫn là nói, bởi vì hắn muốn giết ta, cho nên, ta mới có thể như thế cây ngay không sợ chết đứng giết hắn?"

Triệu Phất Y ở dưới mái hiên ngồi hồi lâu, thậm chí không có chú ý tới, trên người y phục đã bị hạt sương làm ướt, nhưng thủy chung không nghĩ thông vấn đề này.

Cuối cùng, lắc đầu, quyết định trở về phòng nghỉ ngơi.

Về phần Lâm Trấn cái chết, có thể hay không mang đến cho hắn cái gì nguy cơ, hắn tin tưởng chỉ cần ứng đối thoả đáng, không có vấn đề gì xuất hiện.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Lâm Trấn là tới giết hắn, vì không lưu hậu hoạn, đương nhiên sẽ không nói cho người khác biết, mình tới qua Quang Đức Phường, thậm chí còn có thể nghĩ trăm phương ngàn kế, sáng tạo mình không ở,vắng mặt Quang Đức Phường chứng cứ, từ đó tránh đi tất cả hiềm nghi.

Vì vậy, không có ai biết Lâm Trấn tới Quang Đức Phường, cũng bởi vậy, không ai sẽ nghĩ tới Lâm Trấn chết ở chỗ này.

. . .

Ngẩng đầu nhìn mặt trăng, không sai biệt lắm canh ba sáng.

Triệu Phất Y thở dài, đứng lên, chấn chấn trên thân trường sam, dạo bước hướng phòng ngủ đi đến, bận rộn một đêm, cũng nên nghỉ ngơi.

Trở lại trong phòng, Triệu Phất Y đóng cửa lại cửa sổ, cởi trường sam, treo ở đầu giường trên kệ áo, sau đó , dựa theo thói quen từ lâu, lấy ra tranh sơn thủy quyển, dự định đặt ở phía dưới gối đầu.

Ngay tại hắn lấy ra tranh sơn thủy quyển trong nháy mắt, bỗng nhiên ngây dại.

Nguyên bản chưa từng biến hóa tranh sơn thủy quyển, mặt ngoài bỗng nhiên hiện ra một tầng thật mỏng thanh quang, tầng này thanh quang cực kì nhạt, ở bên ngoài dưới ánh trăng, cũng phân biệt không rõ, nhưng ở phòng mờ mờ bên trong, lại thấy nhất thanh nhị sở.

Quang mang nhàn nhạt đang vẽ cuốn lên du tẩu, thật giống như có một tầng sương mù, gấp đón đỡ hắn để lộ.

"Đây là. . ."

Triệu Phất Y lập tức cảm thấy tâm "Phanh phanh" trực nhảy, bỗng nhiên có một cái dự cảm, bóc trần bức tranh bí mật ngay tại hôm nay.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 25: Ba Khỏa Cây Đào

"Lạnh quá! Đây là địa phương nào?"

Triệu Phất Y mờ mịt nhìn qua hết thảy trước mặt, trong đầu trống rỗng.

Trước mắt là một tòa núi cao nguy nga, màu nâu xanh ngọn núi như đại trụ chống trời, đâm thẳng tới trời, mờ mịt khó nhìn, bị bầu trời mây đen che chắn cực kỳ chặt chẽ, chỉ có màu đỏ tím thiểm điện như long xà, ngẫu nhiên ở trong mây tránh lộ tung tích, kinh hồng ở giữa, chiếu sáng trụ trời đỉnh núi, để cho người ta sợ hãi thán phục tại ngọn núi này cao xa khó lường.

Bốn phía là ẩm ướt sương trắng, chỗ gần nhàn nhạt như có như không, càng đi xa càng dày đặc, không sai biệt lắm một ngàn mét bên ngoài, nên cái gì cũng không nhìn thấy.

Dưới chân là khối lớn khối lớn nham thạch, phía trên che một tầng hạt sương, trơn ướt, băng lãnh, chân trần dẫm lên trên, rùng cả mình từ từ mà lên, băng lãnh thấu xương.

Thế núi nghiêng, nhìn lên trên không đến đỉnh, sương trắng nồng đậm, nhìn xuống phía dưới không tới đáy, không biết núi cao mấy phần.

Trên núi gió thật to, hô hô thổi, nhưng thủy chung thổi không tan sương trắng, bên tai là ào ào tiếng nước chảy, tựa hồ ở cách đó không xa có đạo sơn tuyền.

Hết thảy trước mắt như thế lạ lẫm, vô luận kiếp trước, vẫn là kiếp này, chưa từng tới bao giờ nơi này.

"Ta là làm sao tới cái này?"

Triệu Phất Y vuốt vuốt đầu, hồi tưởng lại tình cảnh vừa nãy, còn cảm thấy giống giống như nằm mơ.

Thời gian một chén trà công phu trước đó, hắn còn tại thành Trường An Quang Đức Phường trong nhà.

Sắp sửa trước đó, chợt phát hiện Triệu Khách lưu cho hắn bộ kia tranh sơn thủy quyển, mặt ngoài trồi lên một tầng nhàn nhạt thanh quang, một trái tim lập tức "Phanh phanh" nhảy không ngừng.

Tại đây bức họa bên trên, hắn ký thác quá nhiều hi vọng, cũng hao phí rất nhiều tâm huyết, đáng tiếc vẫn luôn không có bất kỳ cái gì phản ứng, không nghĩ tới hôm nay lại đột nhiên có biến hóa.

Nửa là khát khao, nửa là lo lắng, hắn chậm rãi triển khai bức tranh, muốn nhìn một chút đến cùng phát sinh biến hóa gì.

Không nghĩ tới, bức tranh triển khai về sau, sơn thủy chiếu vào trước mắt, thật mỏng thanh quang có chút dập dờn, tiếp theo, chỉ cảm thấy hoa mắt, đầu óc một choáng, triệt để đã mất đi ý thức , chờ hắn lại bình tĩnh lại thời điểm, liền đã đứng ở chỗ này.

Mặc trên người y phục, vẫn là sắp sửa trước xuyên đơn bạc áo lót, ở hô hô gió lạnh thổi phật dưới, rét run lẩy bẩy, nếu không phải trải qua một tháng khổ tu, thể chất mạnh không ít, chỉ sợ đã sớm bị đông cứng.

"Tiếp xuống, nên làm cái gì?"

Ở hàn phong quét dưới, Triệu Phất Y cấp tốc tỉnh táo lại, nghĩ tới vấn đề thứ ba.

Bỗng nhiên đi vào nơi này, hắn phản ứng đầu tiên không phải gặp được kỳ ngộ mừng rỡ, mà là sợ hãi thật sâu.

Lạ lẫm chỗ, hoang tàn vắng vẻ, cái khác không cần suy nghĩ nhiều, trọng yếu nhất chính là như thế nào sống sót.

Ở tự nhiên thiên uy phía dưới, mỗi cái sinh mệnh đều yếu ớt đáng sợ, nơi này không cần quá nhiều nguy hiểm, chỉ cần gió núi tiếp tục thổi mạnh, cũng đã đầy đủ nguy hiểm, nếu như tìm không thấy biện pháp mau chóng thoát ly hoàn cảnh này, chẳng mấy chốc sẽ bởi vì nhiệt độ cơ thể quá thấp bị đông cứng chờ chết.

Suy tư một lát, Triệu Phất Y quyết định theo "Ào ào" nước chảy thanh âm, tìm được trước đạo này sơn tuyền.

Hắn từng ở Tần Lĩnh dãy núi chỗ sâu ở một tháng, nghe trong núi thợ săn nói qua, nếu như tới xa lạ dãy núi, tìm không thấy đường đi ra ngoài, tìm một con sông, lần theo nước sông phương hướng, một đường hướng hạ du chạy.

Người thường đi chỗ cao, nước chảy chỗ trũng.

Vô luận thế núi cỡ nào ly kỳ khúc chiết, đều ngăn không được cuồn cuộn mà xuống nước sông, người sẽ lạc đường, nước sông sẽ không.

Chỉ cần đi theo nước sông, sớm muộn có thể đi ra dãy núi, đến lúc đó nói không chừng gặp được người khác, nghe ngóng tin tức đều là thứ yếu, chủ yếu nhất là sống sót cơ hội gia tăng thật lớn.

. . .

Rào. . . Rào. . .

May mắn là, sơn tuyền cách hắn cũng không xa, thời gian đốt một nén hương về sau, tiếng nước càng lúc càng lớn, khoảng cách càng ngày càng gần.

"Còn tốt không xa. . ."

Triệu Phất Y âm thầm may mắn, từng bước một đi tới, hai chân dẫm nát băng

lãnh trên tảng đá, lạnh thấu xương, đầu gối trở xuống cơ hồ mất đi tri giác, mấy lần kém chút trượt chân, đi tiếp nữa làm không tốt thật sự xảy ra nguy hiểm.

Bò lên trên mười mấy cấp thang đá, chuyển qua một đạo eo núi,

Xuyên qua một đạo vách đá, "Ào ào" tiếng nước chảy bỗng nhiên biến lớn, tiếng nước đinh tai nhức óc, trước mắt cũng rộng mở trong sáng.

Ở trước mắt hắn xuất hiện một vùng bình địa, mặt đất đều là trần trụi nham thạch, ước chừng ba mươi năm mươi mẫu lớn nhỏ, ở trong đó một góc, có một phương đen ngòm đầm nước, ước chừng có bốn năm mẫu lớn.

Một đầu lụa trắng cũng dường như thác nước từ trên trời giáng xuống, khuynh tả tại trong đầm nước, phát ra to lớn tiếng nước, đầm nước một bên khác thì có một khe, đầm nước xuôi dòng mà xuống, tạo thành một đạo sơn tuyền, hướng dưới núi đi.

"Ừm? Đây là cái gì?"

Ngay tại đầm nước bên cạnh, hắn chợt phát hiện ba cái cây, chỉnh chỉnh tề tề trồng ở một hàng, xa xa có sương mù che chắn, thấy không rõ lắm là cái gì chủng loại, bất quá, nhìn cũng không cao, chỉ có ba bốn mét dáng vẻ, không phải cái gì đại thụ.

Triệu Phất Y vốn định tìm tới dòng nước về sau, liền theo dòng nước phương hướng xuống núi, bất quá, nhìn thấy cái này ba cái cây về sau, bỗng nhiên đổi chủ ý.

Nếu như cái này ba cái cây là có người trồng ở nơi này, nói không chừng phụ cận thì có người khác, nếu là có thể tìm tới, cơ hội sống sót so trực tiếp xuống núi lớn.

Xuyên qua mảnh này bệ đá, Triệu Phất Y đi đến ba cái cây phía trước, cẩn thận tra xét một phen, bỗng nhiên có chút thất vọng.

Cái này ba khỏa đều là cây đào, chỉ là chỗ rất nhỏ có chút khác biệt, bên trái một gốc cành lá rậm rạp, vỏ cây bóng loáng, có chút hiện xanh, nhìn tuổi cây không phải rất dài, bên phải một gốc tráng kiện một chút, vỏ cây hơi thô ráp, có chút phiếm hồng, nhìn đã trồng chút năm tháng, ở giữa một gốc thì là một gốc cây già, chẳng những thân cây tráng kiện, vỏ cây khô nứt, vỏ cây mặt ngoài đường vân còn có chút phiếm tử.

Những này đều không phải là trọng yếu nhất, trọng yếu nhất chính là ba khỏa cây đào phía dưới, là một mảnh bằng phẳng thổ địa, trên mặt đất là một tầng thật dày rêu xanh, kiêm một chút lá rụng, không có bất kỳ cái gì chà đạp vết tích, xem ra coi như cái này ba cái cây là có người trồng, có lẽ lâu không có tới.

Triệu Phất Y lắc đầu, xem ra giá trị không lớn.

Ngay tại hắn dự định quay người rời đi thời khắc, khóe mắt liếc qua bỗng nhiên thoáng nhìn, ở bên trái nhất cây đào bên trên, thình lình treo một viên quả đào.

"Ừm?"

Triệu Phất Y con mắt không khỏi sáng lên.

Thâm sơn dã ngoại, nguy hiểm lớn nhất chính là đồ ăn thiếu thốn, nhiều ít thường tại trong núi hành tẩu lão luyện, không có chết ở mãnh thú trong miệng, không có chết ở chướng khí phía dưới, đều là lạc đường về sau, cuối cùng tươi sống chết đói.

Nghĩ tới đây, Triệu Phất Y mấy bước đuổi tới cây đào phía dưới, đưa tay hái được viên này quả đào xuống tới, còn tốt viên này quả đào dáng dấp không cao, cũng không cần leo cây.

Hái đến viên này quả đào về sau, hắn vừa cẩn thận đem ba cái cây coi lại một lần, thất vọng xác định không có viên thứ hai quả đào.

Triệu Phất Y bưng lấy viên này quả đào, bước nhanh đi đến bên đầm nước bên trên, dự định tẩy một chút, quả đào bên trên có một tầng lông tơ, nhất định phải tẩy qua mới có thể ăn.

"Lạnh quá!"

Triệu Phất Y vừa đem quả đào phóng tới trong nước, liền không nhịn được sợ run cả người.

Trong đầm nước nước băng lãnh thấu xương, hơi tiếp xúc một chút, liền cơ hồ đem hắn đông cứng, nhiệt độ tuyệt đối ở không độ trở xuống, chỉ là chẳng biết tại sao, không có kết băng.

Rửa sạch sẽ về sau, Triệu Phất Y quan sát tỉ mỉ viên này quả đào.

Kích thước không lớn, chỉ có to bằng nửa cái nắm đấm, vỏ ngoài hiện xanh, chỉ có dựa vào nhọn địa phương có một chút đỏ ửng.

"Nhìn hoàn toàn không có chín a. . ."

Triệu Phất Y thở dài, ngẩng đầu lại nhìn một chút trời u ám bầu trời, cười khổ nói: "Cũng không trách ngươi, loại này quỷ thời tiết, có thể mọc ra đến cũng không tệ rồi, được rồi. . . Không kén chọn. . ."

Nói xong, cắn một cái.

Cạch!

Miệng bỗng nhiên nổ ra một cỗ kỳ hương, vô luận là hương vị, vẫn là cảm giác, đúng là hắn kiếp trước kiếp này chưa hề thể nghiệm qua thơm ngọt.

Bề ngoài mặc dù không tốt, thế nhưng là hương vị vậy mà không gì sánh kịp, cùng nó so ra, hắn trước kia nếm qua hoa quả, chỉ có thể dùng "Có thể ăn" hai chữ bình luận.

Triệu Phất Y ăn một miếng ra thật tư vị, nhịn không được hai ba miếng, liền đem quả đào ăn sạch, kỳ quái là, viên này quả đào thế mà không có hạt.

Cũng không biết là không phải là ảo giác, nếm qua về sau, hắn lập tức cảm thấy trong bụng ấm áp, thật giống như có một dòng nước nóng đang dâng trào.

Vài giây đồng hồ về sau, hắn xác định cỗ nhiệt lưu này cũng không phải là ảo giác.

Từ đan điền chỗ, một dòng nước nóng bỗng nhiên sinh ra, hướng toàn thân các nơi lan tràn, nhiệt lưu chỗ đến, khí huyết cuồn cuộn không tắt.

"Đây là vật gì. . ."

Triệu Phất Y không khỏi kinh hãi.

Sơn dã bên trong sinh trưởng trái cây, tám chín phần mười đều có độc tính. Nếu không, liền rất khó sinh tồn được, hương vị càng là ngọt ngào, độc tính càng liệt.

Nếu như thay cái thời điểm, hắn cũng sẽ không tuỳ tiện ăn viên này quả đào, bất quá, vừa đến, hắn bỗng nhiên tới nơi này, tâm thần bất an, cũng không có nghĩ nhiều như vậy, thứ hai, cái đồ chơi này thực sự rất giống quả đào, hoàn toàn không có biểu hiện ra có độc bộ dáng, hắn cũng liền không có cảnh giác.

Sự tình phát triển, vượt xa Triệu Phất Y đoán trước.

Hắn vừa mới nghĩ đến nơi đây, còn không có nghĩ đến như thế nào giải quyết, sau một khắc, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng hiện lên vô số hình ảnh, sinh sinh đè xuống suy nghĩ của hắn, lại không cho hắn suy nghĩ nhiều.

"Kiếm chạy nhẹ nhàng, đao đi nặng nề, ngươi đây là thanh kiếm làm đao dùng sao?"

Một cái thanh âm lạnh lùng ở trong đầu hắn vang lên, nghe có chút quen

thuộc, cũng không nhớ ra được là ai thanh âm.

"Mỗi kiện binh khí đều có ý chí của mình, nếu như đào móc không ra được lời nói, đời này chỉ có thể làm tam lưu tên xoàng xĩnh!"

Thanh âm càng thêm lạnh lùng, cùng lúc đó, hắn cảm thấy một cỗ xấu hổ, kiềm chế, phẫn hận cảm xúc.

"Ta một kiếm này đủ hung ác đi!"

Lần này thanh âm bỗng nhiên đổi một người, biến non nớt, mà lại càng thêm quen thuộc.

"Giết! Giết! Giết!"

Một cỗ tàn nhẫn ngang ngược cảm xúc cùng thị sát phát tiết sảng khoái xen lẫn trong cùng một chỗ, hình thành một loại khó mà miêu tả cảm giác đau.

Đau lòng đau nhức, thống khổ đau nhức, thống khoái đau nhức!

Cái này một loại cảm giác đau qua đi, Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên hiện ra một khuôn mặt, trắng bệch, lãnh khốc, tàn nhẫn, thị sát, vui sướng, bạo ngược các loại biểu lộ xen lẫn trong cùng một chỗ khuôn mặt —— Lâm Trấn khuôn mặt.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 26: Ký Ức Người Mất

"Ừm!"

Triệu Phất Y sợ hãi cả kinh, nằm mơ cũng không nghĩ tới, sẽ ở lúc này nhìn thấy Lâm Trấn mặt.

Tiếp theo trong nháy mắt, không đợi hắn kịp phản ứng, trước mắt hình tượng đột nhiên vỡ tan, thật giống như giống như tấm gương bị đánh nát, tiếp theo, hết thảy quy về hắc ám.

Chờ hắn lần nữa có thể nhìn thấy đồ vật thời điểm, thình lình phát hiện mình đã về tới thành Trường An, Quang Đức Phường bên trong, Phổ Độ Cư bên trong, bên cạnh giường nằm.

Ngoài cửa sổ trăng sáng treo cao, trong phòng một mảnh lờ mờ, thời gian không có trôi qua nửa phần.

Trong tay hắn vẫn như cũ bưng lấy bức họa sơn thủy kia quyển, chỉ là mặt ngoài hiển hiện tầng kia thanh quang đã biến mất.

"Chẳng lẽ mới vừa rồi là ảo giác?"

Triệu Phất Y tự lẩm bẩm, lập tức nhướng mày, bởi vì hắn phát hiện trong đầu, bỗng nhiên nhiều hơn rất nhiều cực kì tươi sáng ký ức, thuộc về Lâm Trấn ký ức.

"Đây đều là. . . Đau quá. . ."

Triệu Phất Y lông mày lại nhăn, từng đoạn ký ức không ngừng tuôn ra, kích thích hắn đầu óc một trận đau ngầm ngầm, lập tức cũng không lo được chuyện

khác, đem tranh sơn thủy quyển hướng trong ngực bịt lại, khoanh chân ngồi ở trên giường, dụng tâm tiêu hóa Lâm Trấn ký ức, làm dịu đại não thống khổ.

Một vài bức sinh động hình tượng như điện ảnh, ở đầu óc hắn từng cái trình diễn.

. . .

"Trấn, cha không xong rồi, về sau Hứa bá chính là cha của ngươi, nhất định phải nghe lời!"

Nói chuyện người này gọi là Lâm Phách, cùng Lâm Trấn tướng mạo có tám chín phần tương tự, niên kỷ cũng không tính lớn, chỉ có trên dưới ba mươi tuổi, đang nằm trên giường, sắc mặt xanh đen, khóe miệng còn có ứ máu, thoạt nhìn bị trọng thương.

Bên giường quỳ một cái năm sáu tuổi tiểu hài, chính là Lâm Trấn, lệ rơi đầy mặt, khóc rống không ngừng, nắm lấy Lâm Phách tay không thả.

Bên cạnh còn đứng lấy một người, người này chính là Hứa Sơn, tướng mạo so Triệu Phất Y gặp hắn lúc tuổi trẻ không ít, một thân nhung trang, sắc mặt đau xót.

"Lâm giáo úy, ngươi yên tâm đi thôi, ta tất đối đãi Trấn mà như thân tử."

. . .

Hình tượng đột nhiên nhất chuyển.

Ba!

Một cái cái tát, Lâm Trấn nhịn đau, lảo đảo lui về phía sau, lúc này, hắn đã lớn lên, không sai biệt lắm có mười hai mười ba tuổi.

"Huyết Chiến Thập Thức là năm đó Đại Ngụy quân thần Vệ Công Sở sáng

tạo, chính là trong quân thượng thừa nhất sát pháp, cũng là cha ngươi năm đó đắc ý công phu, trong đó hai đại tinh nghĩa, một là dũng mãnh vô địch khí thế, hai là quỷ dị khó lường biến hóa, ta chí ít dạy qua ngươi mười lần, thế nhưng là ngươi cái này kiếm pháp khí thế ở đâu? Biến hóa ở đâu? Xuất thủ do dự, biến hóa ngốc trệ, ta dưới trướng tùy tiện một cái thân binh đều mạnh hơn ngươi gấp mười!"

Nói chuyện người này, vẫn là Hứa Sơn, vừa rồi cái này một cái cái tát cũng là hắn phiến, lực đạo mười phần, cũng không lưu thủ, sắc mặt lạnh lùng, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép biểu lộ.

"Sư phụ, ta hiện tại đi luyện!"

Lâm Trấn cúi đầu, dẫn theo kiếm, run rẩy nói.

Trong lòng hắn tràn ngập một cỗ khó mà ức chế phẫn nộ, cỗ này phẫn nộ cơ hồ muốn đem hắn nuốt hết, lại bị hắn dùng hết toàn lực áp chế lại, ở sâu trong nội tâm sinh ra một cái khó mà ma diệt suy nghĩ: "Lão thất phu, đợi ta lông cánh đầy đủ, tất sát ngươi rửa nhục!"

. . .

Hình tượng lần nữa chuyển qua.

"Đa tạ Lâm sư huynh chỉ điểm."

Hứa Bạch Lộ xuất hiện trong hình, thoạt nhìn so hiện tại tuổi nhỏ một chút, thân hình còn không có hoàn toàn triển khai, trong tay xách ngược lấy một thanh trường kiếm, cười hì hì nhìn xem Lâm Trấn.

"Ngươi ta ở giữa, làm gì nói cảm ơn, bất quá là thay thầy cha nói thêm mấy câu thôi."

Lâm Trấn cười nhạt nói, biểu lộ tiêu sái tùy ý, tựa hồ không thèm quan tâm.

Thế nhưng là trong lòng hắn, lại tràn ngập đối Hứa Bạch Lộ khát vọng, mưu đồ tìm cơ hội chiếm hữu Hứa Bạch Lộ, bất quá, vừa nghĩ tới Hứa Sơn lợi hại, tựa như nước lạnh giội đầu, khát vọng trong lòng bỗng nhiên lạnh xuống.

. . .

Hình tượng lại là nhất chuyển.

"Gặp qua Lâm sư huynh."

Lần này xuất hiện trong hình chính là Thu Tố Bạch, nàng mặc một bộ màu xanh nhạt bách điệp dắt váy, trong tay bưng lấy quyển sách, đoan đoan chính chính hành lễ.

"Tố Bạch sư muội tốt."

Lâm Trấn như có như không nhẹ gật đầu,

Nhìn bề ngoài tựa hồ không thèm để ý chút nào, trong đầu lại điên cuồng chớp động lên một cái ý niệm trong đầu: "Ta muốn lấy được nàng, ta nhất định phải đạt được nàng!"

. . .

Trọn vẹn hai canh giờ, Triệu Phất Y mới tiêu hóa xong Lâm Trấn ký ức, trong đầu thống khổ dần dần giảm bớt, cho đến cuối cùng biến mất.

Những ký ức này đại bộ phận đều là Lâm Trấn trong cuộc đời này, ký ức là khắc sâu nhất đoạn ngắn, từ ba năm tuổi vừa kí sự bắt đầu, cho tới bây giờ.

Cái này một bộ phận ký ức Triệu Phất Y tới nói, tác dụng rất lớn, chí ít mượn trí nhớ của hắn, đối Hứa Sơn, Hứa Bạch Lộ có càng nhiều giải.

Tiêu hóa những ký ức này, ngày sau ứng đối Hứa Sơn, cũng nhiều mấy phần tự tin.

Bộ phận này ký ức đã cho hắn kinh hỉ, một bộ phận khác thì là chân chính niềm vui ngoài ý muốn, đó chính là Lâm Trấn cùng người giao thủ kinh nghiệm.

Cũng không biết vì sao, Lâm Trấn trong trí nhớ, những vật khác giữ lại cũng không hoàn toàn, hết lần này tới lần khác đem hắn tự học dùng võ đến, thẳng đến bỏ mình trước đó, mỗi một lần giao thủ kinh nghiệm, đều hoàn toàn giữ lại, mà lại hoàn chỉnh quán chú tới Triệu Phất Y trong đầu.

Nói một cách khác, Triệu Phất Y ở ngắn ngủi hai canh giờ bên trong, trống rỗng thu được Lâm Trấn mấy trăm lần giao thủ kinh nghiệm.

Vô luận là nếm qua thua thiệt, vẫn là chiếm được tiện nghi, mỗi một chiêu mỗi một thức đến cùng mất, tất cả đều nhớ kỹ nhất thanh nhị sở, thật giống như tự mình cùng người giao thủ qua đồng dạng.

Đối với cái này, Triệu Phất Y suy đoán, có lẽ là bởi vì, đối với Lâm Trấn tới nói, mỗi một lần cùng người giao thủ, đều là không thể xóa nhòa ký ức.

"Bất quá, loại này ký ức là thật sao. . ."

Triệu Phất Y sửng sốt hồi lâu, hai tay bỗng nhiên đưa tay về phía trước, đem trước mắt một đoàn không khí xem như địch nhân, nhanh chóng bắt tới, dùng chính là bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ bên trong "Duyên Môn Thác Bát" .

"Duyên Môn Thác Bát" một chiêu này cần dùng cả hai tay, tay phải là hư chiêu, chủ công địch nhân ngực, tay trái thì là thực chiêu, tìm cơ hội mà vào, bắt lấy địch nhân cằm, một khi đắc thủ, thuận thế uốn éo, nhẹ thì tháo bỏ xuống đối với thủ hạ ba, để cho địch nhân không cách nào kêu la, nặng thì vặn gãy quai hàm xương, kéo đứt gân mạch, trực tiếp giết chết địch nhân, có thể xưng vô cùng lợi hại sát thủ.

Bất quá, một chiêu này cũng rất khó nắm giữ, đối thời cơ phán đoán, chiến cuộc chưởng khống, nhất là đối với địch nhân khả năng chọn lựa thủ đoạn ứng

đối, đều muốn có thể chính xác phán đoán, ra chiêu hơi nhanh hoặc hơi chậm, liền sẽ bị người né tránh, ngược lại rơi vào bị động.

Triệu Phất Y cái này một tháng khổ tu, mặc dù cũng biết luyện một chiêu này, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng, đối người gỗ thi triển vẫn được, đối phó người sống còn kém mấy phần, về phần dùng cho thực chiến, đối phó chân chính địch nhân, còn không biết muốn luyện bao lâu.

Thế nhưng là lần này sử dụng, lại cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, chẳng những xuất thủ không chút nào miễn cưỡng, thậm chí địch nhân khả năng ngăn cản thủ pháp, hoặc là chạy trốn thủ đoạn, tất cả đều đoán nhất thanh nhị sở, càng khoa trương hơn là , liên tiếp xuống tới phải dùng chiêu thức, cũng thành trúc ở ngực, nhịn không được liên tiếp sử ra.

"Những ký ức này đều là thật. . ."

Triệu Phất Y một chiêu xuất thủ, con mắt lập tức sáng rõ, đối cứng mới kia một trận kỳ ngộ thật giả lại không nghi nghị.

Ngắn ngủi hai canh giờ, liền có hơn mười năm kinh nghiệm đối địch, sức chiến đấu đâu chỉ gia tăng gấp mười, không phải kỳ ngộ, đơn giản không cách nào giải thích!

"Ha! Ha! Quả nhiên thần kỳ!"

Lấy Triệu Phất Y trầm ổn tâm tính, gặp được loại chuyện này, cũng không nhịn được thét dài cười to.

. . .

Cười to vài tiếng về sau, Triệu Phất Y bỗng nhiên đứng dậy, đem tranh sơn thủy quyển nâng ở trước mắt, nhìn kỹ.

"Đến cùng là chuyện gì xảy ra, để nó sinh ra biến hóa như thế?"

Dĩ vãng dùng nhiều như vậy biện pháp, tranh sơn thủy quyển đều không có bất kỳ biến hóa nào, không nghĩ tới tối nay lại đột nhiên xảy ra biến hóa.

"Tối nay. . . Tối nay. . . Chẳng lẻ là. . ."

Triệu Phất Y cau mày, hồi ức tối nay phát sinh mỗi một sự kiện.

Cùng ngày xưa so sánh, hắn tối nay chỉ làm một kiện chuyện đặc biệt, chính là cùng Lâm Trấn giao thủ, sau đó giết hắn.

Nói ngắn gọn, chính là giết người!

Trước đó, Diêm Sâm mặc dù cũng chết ở trước mắt hắn, lại là tự sát, cũng không phải là từ hắn ra tay, Lâm Trấn mới là hắn tự tay giết chết người đầu tiên.

"Thật chẳng lẽ muốn giết người, mới có thể để cho bộ này tranh sơn thủy quyển kích thích biến hóa?"

Triệu Phất Y trong lòng nhịn không được lên ý nghĩ này, trong lòng lập tức trầm xuống

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 27: Dị Biến Liên Tục

"Giết người?"

Triệu Phất Y lông mày cau chặt.

Hắn cũng không phải là cái gì tà ma ngoại đạo, càng không phải là cái gì khát máu cuồng ma, yêu thích giết người, thậm chí cuồng sát. Ở sâu trong nội tâm, hắn là một cái rất có ranh giới cuối cùng người, đặc biệt là từng có kiếp trước kinh lịch, hắn đối với sinh mạng có đầy đủ tôn trọng, cũng không thích tuỳ tiện tước đoạt người khác sinh mệnh.

"Có phải hay không là bởi vì nguyên nhân khác?"

Triệu Phất Y vừa chuyển động ý nghĩ, lập tức lại phủ định cái khác khả năng.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy chứng cớ, đó chính là Lâm Trấn ký ức, nếu như là bởi vì nguyên nhân khác, kích hoạt lên bộ này Sơn Thủy Họa Quyển, như vậy hắn liền tuyệt sẽ không thu được Lâm Trấn ký ức.

Trong lòng của hắn bỗng nhiên lại nghĩ tới một vấn đề, vì cái gì Triệu Khách năm đó không có phá giải Sơn Thủy Họa Quyển bí mật.

Muốn nói Triệu Khách chưa từng giết người, đơn giản để hắn cười đến rụng răng, Triệu Trung điệu bộ gần như Ma Thần, sát ý cơ hồ ngưng tụ thành thực chất. Người hầu đã như thế, muốn nói chủ nhân là tu sĩ trong sạch, chưa từng nhiễm hồng trần thị phi, trừ phi Triệu Phất Y là đầu óc nước vào, mới có thể nghĩ như vậy.

"Nếu là như vậy, kích hoạt điều kiện không chỉ là giết người, chẳng lẽ. . ."

Triệu Phất Y suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng.

Từ hắn thu hoạch được Sơn Thủy Họa Quyển đến nay, một mực là thiếp thân bảo tồn, liền liên sát Lâm Trấn thời điểm, cũng không ngoại lệ, thế nhưng là Triệu Khách cũng là như vậy sao, có thể hay không hắn lúc giết người, vừa vặn không có mang Sơn Thủy Họa Quyển?

Đáng tiếc hắn chỉ kích hoạt lên một lần, đạt được tin tức quá ít, đối Triệu Khách thói quen cũng không hiểu rõ, hoàn toàn không có cách nào làm phán đoán, nhất thời cũng không nghĩ ra đáp án, chỉ có thể hạ quyết tâm, về sau đem bức tranh này thiếp thân mang theo, lần tiếp theo lại có loại kinh nghiệm này, nhìn xem vẫn sẽ hay không có biến tan.

Đè xuống nghi ngờ trong lòng, Triệu Phất Y ánh mắt một lần nữa rơi vào Sơn Thủy Họa Quyển chi, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

"Đêm qua đến cùng đi địa phương nào, đến cùng là chân thật tồn tại dãy núi, vẫn là một chỗ huyễn cảnh?"

Muốn nói kia là một chỗ huyễn cảnh, hắn có chút không tin tưởng lắm, bởi vì chỗ kia thực sự quá mức chân thực, hàn phong thấu xương, đá núi ướt lạnh, cơ hồ đông lạnh tận xương tủy, bây giờ trở về nhớ lại đến, mỗi một khắc cảm giác đều mười phần rõ ràng, hoàn toàn không có mộng cảnh đặc hữu mông lung cảm giác.

"Chẳng lẻ là chân thực chỗ? Kia lại sẽ là địa phương nào? Là bộ này Sơn Thủy Họa Quyển vẽ địa phương a?"

Triệu Phất Y lông mày lại nhăn, quan sát tỉ mỉ trong tay này tấm Sơn Thủy Họa Quyển.

Tiêu hóa Lâm Trấn ký ức dùng hơn hai canh giờ, lúc này, sắc trời đã dần dần phát sáng lên, mặt trời mới mọc Thần huy xuyên thấu qua song cửa sổ, rơi vào bức tranh mặt ngoài, mặc dù không đủ loá mắt, lại đầy đủ rõ ràng, mỗi một tia

bút ngấn đều nhìn rõ ràng.

"Không đúng. . ."

Triệu Phất Y khẽ lắc đầu.

Đêm qua đi dãy núi, sương mù mặc dù rất lớn, không nhìn thấy chỗ rất xa, coi như chỗ hắn đi qua mà nói, trời u ám, hàn phong thổi mạnh, khắp nơi trên đất ác nham, không có một ngọn cỏ, ngoại trừ cuối cùng nhìn thấy ba khỏa cây đào, không còn nhìn thấy bất luận cái gì sinh mệnh dấu hiệu, đơn giản có thể nói là rừng thiêng nước độc.

Trấn Nguyên Tử vẽ bộ này Sơn Thủy Họa Quyển, vẽ là Ngạo Lai quốc Hoa Quả Sơn, sơn thủy linh tú, kỳ hoa dị quả, mưa gió ấm áp, chỉ ứng thiên thượng có, nhân gian chưa từng gặp, có thể nói là động thiên phúc địa, cùng hắn đêm qua đi qua địa phương, hoàn toàn là nhất thiên nhất địa.

"Không phải nơi này, lại là chỗ nào?"

Triệu Phất Y suy nghĩ một trận, từ đầu đến cuối nghĩ không ra là địa phương nào, cuối cùng hạ quyết tâm, trước không nghĩ chuyện này, lần sau lại đi trước đó, nhất định chuẩn bị sẵn sàng, ít nhất phải mặc hai kiện phòng lạnh dầy y phục, hảo hảo đem cái chỗ kia thăm dò một phen, nói không chừng có thể tìm tới manh mối.

"Ai. . ."

Triệu Phất Y nhịn không được thở dài, hắn vốn cho rằng, hôm nay bức tranh bỗng nhiên xảy ra biến hóa, có thể thừa cơ phá giải bí mật trong đó, lại không nghĩ rằng, bí mật càng ngày càng nhiều, muốn phải hoàn toàn phá giải, tuyệt không phải một ngày công lao.

Nghĩ tới đây, Triệu Phất Y đem Sơn Thủy Họa Quyển thu vào, ngẩng đầu nhìn nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời mới mọc đã thăng lên, nên sáng sớm lúc tu

luyện.

. . .

Một đêm chưa ngủ, tinh thần cũng rất sức khoẻ dồi dào,

Hoàn toàn không có cảm giác uể oải.

Triệu Phất Y dứt khoát cũng không nghỉ ngơi, phủ thêm trường sam, đi vào dưới mái hiên mặt, ngồi xếp bằng, đón mặt trời mới mọc quang huy, tu luyện Dưỡng Huyết Bồi Nguyên Thuật.

"Hô. . ."

Triệu Phất Y hít vào một hơi thật dài, giống ngày xưa, đem một cỗ khí tức chậm rãi chìm vào đan điền.

Tiếp theo trong nháy mắt, dị biến tái khởi, thể nội đột nhiên sinh biến.

Trong đan điền bỗng nhiên sinh ra một dòng nước ấm, dọc theo quanh thân kinh mạch, hướng toàn thân cao thấp lan tràn mà đi, đến mức, khí huyết mãnh liệt bốc lên, chảy xuôi tốc độ tăng vọt, thiêu đến toàn thân cao thấp một mảnh khô nóng.

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, chợt nhớ tới một sự kiện đến.

Đêm qua ăn viên kia quả đào thời điểm, đầu tiên là trong đan điền cảm thấy một trận khô nóng, toàn thân khí huyết phun trào, tiếp theo, mới cảm thấy Lâm Trấn ký ức xung kích.

Chỉ là trở lại nhà mình viện về sau, khô nóng cảm giác dần dần biến mất không thấy, Lâm Trấn ký ức lại không ngừng xung kích đại não, bị ép xuất ra toàn bộ tinh lực, ứng đối ký ức xung kích, lại đem toàn thân khô nóng chuyện

tình đã quên cái không còn một mảnh, không nghĩ tới bây giờ phát tác ra.

"Cái này phá quả đào tác dụng phụ làm sao nhiều như vậy?"

Triệu Phất Y trong lòng cảm giác nặng nề, vội vàng chuyển đổi đường lối vận công, ý đồ trấn áp toàn thân khí huyết, tiêu trừ cỗ nhiệt lưu này ảnh hưởng.

Bất quá, rất nhanh hắn liền phát hiện, làm như vậy hoàn toàn là vô dụng công lao, khí huyết cuồn cuộn mãnh liệt, hoàn toàn không cách nào ngăn chặn, một đợt một nhóm đánh tới, giống như trường giang đại hà gặp được nước đê tán loạn, tiến triển cực nhanh, thế không thể đỡ.

"Hoàn toàn ép không được a, được rồi, lấp không bằng khai thông!"

Triệu Phất Y cắn răng, lại không trấn áp khí huyết, vừa chuyển động ý nghĩ, một lần nữa điều chỉnh đường lối vận công, dẫn đường toàn thân khí huyết, dọc theo công pháp đường đi lưu chuyển.

Sau đó, hắn lập tức hối hận.

Chỉ một thoáng, trải qua công pháp thôi động, khí huyết trào lên tình thế càng tăng lên gấp mười, nhanh như điện chớp, tràn vào toàn thân trên dưới mỗi một tấc động mạch, đẩy vào mỗi một cây mao mạch mạch máu.

Triệu Phất Y chỉ cảm thấy toàn thân giống như thiêu như đốt, vừa nóng lại đau, vô luận là cơ bắp, vẫn là màng da, tất cả đều thiêu đến xích hồng như máu, thật giống như ngâm trong Dưỡng Huyết Thang đồng dạng.

Không chỉ như thế, nóng rực cảm giác muốn so ngâm trong Dưỡng Huyết Thang càng phải mãnh liệt gấp mười, liền ngay cả đầu óc đều đốt chóng mặt, cơ hồ một đầu ngã quỵ.

Nếu không phải hắn ý chí kiên định, lực thủ thần đài thanh minh, nhất niệm không mất, chỉ sợ sớm đã té xỉu đi qua.

Dù là như thế, cắn răng kiên trì một khắc đồng hồ về sau, cũng cảm thấy toàn thân khô nóng vô cùng, cảm giác trong mạch máu chảy xiết không giống như là huyết dịch, giống như là nóng rực dung nham, toàn thân cao thấp trong lỗ chân lông, chảy ra từng cái huyết điểm, bốc hơi lên từng sợi huyết khí.

Từng sợi huyết khí đằng không mà lên, ở đỉnh đầu hắn thình lình hình thành một mảnh huyết sắc đám mây.

Triệu Phất Y sắc mặt lại biến, toàn thân mặc dù khô nóng không chịu nổi, nhưng trong lòng lạnh giống như băng, bởi vì bốc hơi huyết khí, đại biểu cho rời khỏi thân thể trình độ.

Nếu như chỉ là khô nóng không chịu nổi, hắn nhịn một chút cũng liền đi qua, nhưng huyết khí lại như thế bốc hơi xuống dưới, hắn sớm muộn sắp khô cạn mà chết.

"Lại tiếp tục như thế, sẽ chết!"

Triệu Phất Y trong lòng có minh ngộ, vô luận viên kia quả đào mang tới biến hóa, cuối cùng sẽ cho hắn mang đến chỗ tốt, vẫn là chỗ xấu, hắn đều vô phúc tiêu thụ.

Bởi vì, sự biến hóa này quá trình liền đã muốn mệnh!

Thế nhưng là, tiến lên đã không được, quay đầu thì có đường sao, vừa rồi đều không thể trấn áp khí huyết, hiện tại lại làm quyết định này, thuần túy là nằm mơ.

"Sẽ không cứ thế mà chết đi đi. . . Thật đáng tiếc. . . Vì sao lại dạng này . . . chờ chút. . . Loại khí tức này cuồn cuộn cảm giác, ta giống như nhớ kỹ Vương Triêu Nghĩa miêu tả qua. . ."

"Đây rõ ràng là khí huyết đại thành, đạp vào nhục thân đỉnh phong dấu hiệu!"

Thời khắc mấu chốt, Triệu Phất Y vốn đã tự nghĩ hắn phải chết, trong đầu

chợt nhớ tới ngày đó Vương Triêu Nghĩa cho hắn miêu tả đạp vào nhục thân đỉnh phong trạng thái, cùng dưới mắt khí huyết cuồn cuộn tình huống cực kì tương tự, chỉ là không có như thế khốc liệt, không khỏi ngây dại.

"Chẳng lẽ. . . Muốn hay không thử một chút?"

Triệu Phất Y không nhịn được nghĩ đến, ý nghĩ này vừa mới sinh ra, lập tức liền mọc rễ, rốt cuộc áp chế không nổi.

"Được rồi, chết thì chết đi!"

Triệu Phất Y nhịn mấy giây, đột nhiên hung ác cắn hàm răng, ngừng vận chuyển Dưỡng Huyết Bồi Nguyên Thuật, ngược lại vận khởi Triền Long nội kình giai đoạn thứ hai nội luyện tâm pháp —— Chí Nhu Chí Cương Thuật!

Chí Nhu Chí Cương Thuật là Ngoại Gia cảnh giới tu luyện bí pháp, cũng là một thiên cực kì phức tạp bí quyết, trong đó, ban đầu bộ phận, giảng chính là như thế nào kiềm chế khí huyết, bí pháp kích thích cơ bắp, màng da, từ đó sinh ra thuế biến, tấn thăng làm Ngoại Gia cảnh giới bí quyết, phía sau bộ phận, thì là tấn thăng Ngoại Gia phương diện về sau, như thế nào tiến thêm một bước pháp môn.

Chí Nhu Chí Cương chỉ chính là loại bí pháp này đại thành trạng thái, trong đó, cái gọi là Chí Cương, chỉ là bắp thịt trạng thái, Chí Nhu, thì chỉ là màng da trạng thái, cả hai kết hợp, Cương Nhu hợp nhất, mới có thể phát huy ra mạnh nhất hiệu dụng.

"Hô! Hát!"

Một hít một thở ở giữa, nội luyện tâm pháp đột biến.

Triệu Phất Y dẫn đường toàn thân khí huyết, thông qua thập nhị chính kinh, kỳ kinh bát mạch, đem khí huyết đẩy vào toàn thân cao thấp mao mạch mạch máu, kích thích toàn thân trên dưới mỗi một khối cơ bắp, mỗi một tấc màng da,

khiến cho kịch liệt thuế biến.

"Ừm!"

Triệu Phất Y nhịn không được quát khẽ một tiếng.

Chỉ một thoáng, hắn cảm thấy toàn thân cao thấp vừa đau lại ngứa, thật giống như kim đâm, so vừa rồi càng thêm khó chịu gấp mười, kém chút sống sờ sờ đau chết hắn.

Ngay cả như vậy, trên mặt hắn lại cố nặn ra vẻ tươi cười.

Bởi vì thống khổ mặc dù liên hồi gấp mười, khí huyết cũng không lại bốc hơi, bất cứ lúc nào cũng sẽ tử vong cảm giác nguy hiểm biến mất không thấy gì nữa, khoảng cách tử vong đã từng bước một đi xa.

"Quả nhiên hữu dụng!"

Triệu Phất Y trong lòng đại định, hai mắt nhắm nghiền, hết sức chăm chú, không ngừng thôi động tâm pháp, lấy Chí Nhu Chí Cương Thuật thay đổi toàn thân khí huyết, hướng Ngoại Gia cảnh giới rảo bước tiến lên.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 28: Ngoại Gia

Bất tri bất giác, đã là giữa trưa.

Ánh nắng nằm ngang trên bầu trời, không chút kiêng kỵ tung xuống quang minh.

Triệu Phất Y trọn vẹn ở dưới mái hiên ngồi hơn một canh giờ, lúc này mới cảm thấy thể nội nhói nhói, xốp giòn cảm giác nhột dần dần biến mất, khí huyết ổn định lại, cuối cùng cùng ngày thường không khác.

Thế là, không còn vận chuyển công pháp, từ từ mở mắt, lập tức nhìn thấy trước mắt một trận thanh minh, cảnh vật so ngày xưa càng thêm rõ ràng.

"Cuối cùng kết thúc, cũng không biết thân thể đến tột cùng phát sinh biến hóa gì. . ."

Triệu Phất Y tự lẩm bẩm, tay phải chống tại trên sàn nhà, nhẹ nhàng hướng phía dưới nhấn một cái, dự định đứng lên.

Không ngờ, lại không tự chủ được, bay lên trời, trung bình vọt lên chừng cao hơn ba thước, đỉnh đầu kém một chút liền đâm vào trên mái hiên.

Còn tốt kịp thời điều chỉnh, vội vàng hướng hạ thấp cúi đầu, chân trái hướng về sau đạp một cái, ngã nhào một cái lật tới trong viện, lúc này mới đứng vững vàng.

Hắn cảm thấy toàn thân trên dưới nhẹ nhàng đến cực điểm, giơ tay nhấc chân tựa như lông vũ đồng dạng phất phới, không còn ngày xưa đình trệ.

"Loại cảm giác này. . . Nhẹ nhàng quá! Thật là nhanh! Chẳng lẽ ta đã là Ngoại Gia cảnh giới rồi?"

Triệu Phất Y trên mặt lộ ra khó có thể tin biểu tình, dùng sức nắm chặt song quyền, nhìn kỹ một chút, phát hiện mặt ngoài thân thể biến hóa cũng không lớn, làn da chỉ là so thường ngày càng căng hơn, màu da cũng hơi thâm một chút, nhưng không phải rất rõ ràng, giống như là nhiều phơi hai ngày ánh nắng.

Hai tay cơ bắp thoạt nhìn cũng chỉ là thoáng có chút biến hóa, không có thành cường tráng, ngược lại so hôm qua thoạt nhìn gầy hơn một chút, hẳn là bởi vì huyết khí bốc hơi, dẫn đến mất nước nguyên nhân, nhưng lại càng thêm cân xứng, có một loại kỳ dị vẻ đẹp, thoạt nhìn càng thêm có lực.

"Ôi!"

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, bỗng nhiên quát khẽ một tiếng, hướng về phía trước đi mau hai bước, một chiêu "Bát Diện Lai Phong", tay trái bắt gió, tay phải bắt ảnh, hai tay cùng một chỗ hướng viện tử chính giữa mộc nhân cọc công tới.

Chỉ nghe "Két, két" vài tiếng giòn vang, mộc nhân cọc bên trên gỗ vụn vẩy ra, trong nháy mắt tràn ra mắt trần có thể thấy vết rạn.

"Quả nhiên!"

Triệu Phất Y mừng rỡ trong lòng, thủ hạ không còn chần chờ, hai tay như mưa đánh ba tiêu, đem bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ bên trong chiêu thức từng cái thi triển đi ra, liên miên không ngừng, chiêu chiêu liên hoàn, ở mộc nhân cọc bên trên đánh ra từng vết nứt đến.

Sau một lát, bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ còn không có dùng xong, liền nghe "Răng rắc" một tiếng vang giòn, căn này trăm năm hạch đào cây già chẻ thành mộc nhân cọc, rốt cục chống đỡ không nổi, bị hắn một chưởng đánh cho chia năm xẻ bảy, vỡ vụn khối gỗ văng khắp nơi, rơi đầy toàn bộ tiểu

viện.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Lấy Triệu Phất Y tâm tính, nhìn thấy bộ này tình cảnh, cũng không nhịn được liền gọi ba tiếng tốt, đây không phải hắn tâm thần tu vi không đủ, thực sự hiện thực cho hắn quá nhiều kinh hỉ.

Căn này mộc nhân cọc cũng không phải chủng loại hàng rẻ tiền, là hắn trọn vẹn bỏ ra năm lượng bạc ròng mua được thượng đẳng cọc gỗ, nguyên bản chí ít có thể dùng tới bốn năm năm, không nghĩ tới như thế nhẹ nhõm, hôm nay lại nát.

Ngay tại hôm qua, hắn toàn lực công kích căn này mộc nhân cọc thời điểm, chẳng những cọc gỗ không tổn thương chút nào, lực phản chấn, còn chấn động đến ngón tay hắn sưng đỏ, mỗi lần công kích đều đau đến không muốn sống.

Không nghĩ tới một cái chớp mắt, liền có thể tuỳ tiện đem mộc nhân cọc hủy đi, mà lại đầu ngón tay đâm ở phía trên, chỉ có có chút cảm giác đau, tựa như cách một tầng thật dày bông, cơ hồ khó mà cảm thấy, trong cái này tiến bộ, há lại đột nhiên tăng mạnh bốn chữ có thể hình dung.

. . .

"Xem ra ta thật sự bước vào Ngoại Gia cảnh giới, không sai biệt lắm hắn là có một đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng đi. . ."

Triệu Phất Y lần nữa nắm tay, dụng tâm cảm thụ tự thân lực lượng.

Ngày đó, Vương Triêu Nghĩa ở chỗ này thời điểm, từng cho hắn kỹ càng nói qua võ giả mỗi một cảnh giới đều có dạng gì lực lượng, để cho hắn thêm chút kiến thức, ngày sau cùng người giao thủ thời điểm, sớm thấy rõ chiến cuộc, có thể chiến thì chiến, không thể chiến thì lùi.

Đối với Ngoại Gia cảnh giới tới nói, từ mới vào Ngoại Gia đến Ngoại Gia tuyệt đỉnh, đại khái có thể chia nhỏ vì chín tầng, từng có tiền bối cao thủ tính

toán qua, mới vào Ngoại Gia võ giả, đại khái có một đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, tu vi mỗi tăng lên một tầng, không sai biệt lắm có thể gia tăng một đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng.

Chờ luyện đến Ngoại Gia tuyệt đỉnh thời điểm, vừa vặn có chín đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, chính là tục xưng chín trâu chi lực.

Đương nhiên, cái này cũng không phải đặc biệt chính xác, có ít người thiên phú dị bẩm, hoặc là tu luyện cực kì võ công thượng thừa, tu đến Ngoại Gia tuyệt đỉnh thời điểm, không sai biệt lắm có mười hai mười ba con trâu lực lượng, cũng có người trời sinh thể chất kém một chút, hoặc là tu luyện võ công không thành, nhiều nhất chỉ có thể luyện đến bảy con trâu lực lượng.

Vương Triêu Nghĩa từng nói qua, Thương Long môn Chí Nhu Chí Cương Thuật không phải thượng thừa nhất võ công, sẽ không mang đến quá nhiều lực lượng tăng phúc, nhưng cũng không tính quá kém, xem như trung quy trung củ, tiến vào Ngoại Gia cảnh giới về sau, không sai biệt lắm đúng lúc là một đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng

Triệu Phất Y có thể đem trăm năm hạch đào cây già chẻ thành mộc nhân cọc hủy đi nát, cũng đúng lúc ấn chứng cái này mong muốn.

Đây là bởi vì, ngày đó làm theo yêu cầu mộc nhân cọc thời điểm, Vương Triêu Nghĩa đặc biệt chỉ điểm qua hắn, lựa chọn dùng trăm năm già hạch đào gọt chế, đồng thời đã nói với hắn, nếu là có thể đánh nát mộc nhân cọc, không sai biệt lắm thì có một đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng.

Nếu là có hướng một ngày, hắn có thể ba quyền hai cước liền đem mộc nhân cọc đánh nát, không sai biệt lắm chính là hai đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng.

Một con trâu, hai đầu trâu, nghe chẳng có gì ghê gớm, trên thực tế đã vượt qua tuyệt đại đa số người luyện võ cả đời đỉnh phong.

Đại đa số người cả đời này, đã không gặp được danh sư, cũng không có võ học cao thâm có thể học, càng không có các loại bổ dưỡng dược vật cường hóa, muốn bằng tự thân luyện đến nhục thân đỉnh phong, vượt qua Ngoại Gia người có năng lực ngưỡng cửa, khả năng thực sự không lớn.

Lấy Lâm Trấn làm thí dụ, hắn từ ba tuổi bắt đầu, ăn các loại trân quý dược liệu, năm tuổi bắt đầu trên tu hành thừa nội luyện công pháp, mỗi ngày phối hợp các loại bổ dưỡng dược vật, thẳng đến mười hai tuổi năm đó, mới đưa nhà mình nhục thân luyện đến đỉnh phong, khó khăn lắm vượt qua Ngoại Gia ngưỡng cửa, có được một trâu chi lực.

Quá trình này tiêu hao tài nguyên cực lớn, không riêng gì có danh sư dạy bảo, có võ học cao thâm, có tự thân thiên phú liền có thể, càng phải có mấy vạn lượng bạch ngân mua sắm các loại trân quý dược vật, loại này bất kể chi phí đầu nhập, mới có thể đổi lấy chân thực tiến bộ.

Trên thực tế, chân thực chi phí hoàn toàn không chỉ như thế, Lâm Trấn tiêu hao rất nhiều trân quý dược liệu, trên thị trường căn bản không có người bán, cũng chính là Hứa Sơn thân là thần Đế Đô Cấm Quân Lục Vệ một trong Thiên Ngưu Vệ Thống Lĩnh, quyền thế cực trọng, đường đi rất nhiều, mới làm cho tới này chút dược liệu.

Võ giả bình thường không có Lâm Trấn cơ duyên, có thể hay không đột phá nhục thân đỉnh phong, tấn thăng Ngoại Gia cảnh giới, cũng liền nửa từ mình, nửa do thiên mệnh.

Liền xem như ngày sau có phúc, thiên tân vạn khổ, may mắn bước vào Ngoại Gia cảnh giới, đã bỏ qua tu luyện hoàng kim tuổi tác, tiềm lực hao hết, lại không tiến thêm một bước khả năng.

Tu luyện khó khăn, có thể thấy được lốm đốm.

Đây cũng là Vương Triêu Nghĩa cho rằng Triệu Phất Y đời này nhiều lắm là luyện đến Ngoại Gia cảnh giới, không có kỳ ngộ tuyệt đối không cách nào luyện

đến Nội Gia cấp độ nguyên nhân.

. . .

Thử qua lực lượng về sau, Triệu Phất Y xác nhận mình đã bước vào Ngoại Gia cảnh giới, tiếp xuống, muốn thử một chút màng da thuế biến như thế nào.

Ngoại Gia cảnh giới, không chỉ là cơ bắp lực lượng gia tăng, còn có màng da phòng ngự tăng lên.

Chí Cương Chí Nhu thuật chẳng những có thể kích thích cơ bắp thuế biến, mà lại có thể kích thích màng da thuế biến, một công một thủ, một cương một nhu, cũng chính là Chí Cương Chí Nhu thuật danh tự lai lịch.

Theo Vương Triêu Nghĩa nói, mới vào Ngoại Gia thời điểm, chẳng những sẽ có được một đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, làn da cũng sẽ sinh ra thuế biến, cứng cỏi giống một tầng dày đặc da lão ngưu, cùng người giao thủ thời điểm, thật giống như mặc vào một kiện thiếp thân giáp da, phòng ngự tăng cường rất nhiều.

Sau đó, tu vi mỗi đề cao một tầng, chẳng những sẽ thêm một đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, mà lại làn da năng lực phòng ngự, không sai biệt lắm cũng sẽ gia tăng một tờ da lão ngưu tiêu chuẩn.

Luyện đến Ngoại Gia tuyệt đỉnh thời điểm, chẳng những có được chín trâu chi lực, còn có được chín tầng dày đặc da trâu phòng ngự, công thủ hai đầu đều sẽ thật to đi trên một bậc thang, đao kiếm khó thương, ở sa trường bên trong xông ngang xông thẳng, xung kích quân trận, công thành chiếm đất, so ăn cơm uống nước còn dễ dàng.

Triệu Phất Y quay người thẳng vào phòng ngủ, lấy một thanh Hắc Thiết Chủy Thủ ra.

Tay phải nhấc lên chủy thủ, hướng về phía khuỷu tay trái nhẹ nhàng vạch một

cái, chỉ nghe "Vụt" một tiếng, trên da nhiều một đạo như có như không bạch ấn, ngoài ra, lại không bất kỳ cảm giác gì.

"Phòng ngự thật sự tăng lên?"

Triệu Phất Y không khỏi đại hỉ, lập tức lại nghĩ tới cái gì, cắn răng, trên tay tăng thêm đem khí lực, "Bá" một đao, lần nữa cắt ra.

Lần này dùng khí lực, so vừa rồi ít nhất phải lớn gấp ba, nếu là chém vào trên cây, coi như to bằng miệng bát đại thụ, cũng sẽ một trảm mà đứt.

Không ngờ, lưỡi đao lướt qua, chỉ để lại vừa đến nhàn nhạt vết đao, cùng yếu ớt cảm giác đau, thấm ra một đạo tinh tế tơ máu, nhắc nhở hắn một đao kia xác thực cắt vỡ làn da.

"Ừm. . ."

Triệu Phất Y trong lòng nhất thời nắm chắc, làn da phòng ngự xác thực tăng cường không ít, ứng đối người bình thường quyền đấm cước đá không có vấn đề, nhưng vẫn là không thể cứng rắn chống đỡ đao kiếm.

Sau đó, Triệu Phất Y lại dùng gần nửa ngày công phu, tiến hành nhiều loại khảo thí, quen thuộc nhà mình sở trường cùng điểm yếu.

Quyền cước lực lượng không sai biệt lắm tương đương với một đầu Bản Giác Thanh Ngưu, cũng chính là một hai ngàn cân khí lực, đối phó bình thường quân sĩ, có thể một kích trí mạng.

Làn da phòng ngự từ không tới có, tăng lên cực lớn, tựa như mặc vào một thân thiếp thân giáp da, có thể không nhìn người bình thường quyền cước, nhưng đối binh khí còn muốn né tránh.

Một bộ bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, cộng thêm mấy trăm trận kinh nghiệm đối địch, đã để hắn vững vàng bước vào Ngoại Gia cảnh giới ngưỡng cửa, không còn là thư sinh tay trói gà không chặt, coi như cùng thuở nhỏ

luyện võ thật là tốt tướng tay so, cũng sẽ không rơi vào hạ phong.

Đương nhiên, nhược điểm cũng không ít, vừa đến, chưa từng luyện bất luận cái gì binh khí, tay không vật lộn vẫn được, nếu là gặp được thiện dùng binh khí đồng cấp cao thủ, chỉ sợ lập tức liền muốn ở vào hạ phong, thứ hai, không biết bất kỳ khinh công bộ pháp, chiếm thượng phong lúc rất khó đuổi tới địch nhân, ở vào hạ phong lúc cũng rất khó đào tẩu.

Đương nhiên, cùng thế gia đại tộc tỉ mỉ bồi dưỡng truyền nhân so sánh, hắn kém không phải một chút điểm.

Lâm Trấn là Hứa Sơn toàn lực bồi dưỡng dòng chính truyền nhân, tu vi liền cao hơn hắn được nhiều, thông qua xem xét ký ức, Triệu Phất Y tính ra Lâm Trấn không sai biệt lắm có năm đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, liền xem như hiện tại giao thủ, chỉ sợ ba quyền hai cước, cũng sẽ bị đánh chết.

Bất quá, cái này cũng bình thường.

Triệu Phất Y âm thầm phỏng đoán, nếu là đoán được không sai, hắn tu vi hiện tại, ký ức, nơi phát ra là viên kia cổ quái quả đào, mà viên kia quả đào lực lượng nơi phát ra, tám thành chính là Lâm Trấn.

Nếu thật là dạng này, lực lượng truyền ở giữa, tổn tại một chút hao tổn, cũng là chuyện rất bình thường.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 29: Mầm Họa

Ba! Ba! Ba!

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một trận dồn dập gõ cửa âm thanh.

Triệu Phất Y đang ngồi ở phía dưới mái hiên nghỉ ngơi, nghe được gõ cửa âm thanh truyền đến, lúc đầu còn không có để ý, một lát sau, thanh âm càng ngày càng nóng nảy, lúc này mới kịp phản ứng, lại là nhà mình trước cửa có người gõ cửa, không khỏi không còn gì để nói.

Từ khi hắn chuyển vào Phổ Độ Cư, lần lượt tới hai nhóm khách nhân, tất cả đều là không mời mà tới, trèo tường mà vào, quy củ ở bên ngoài kêu cửa, đây là cái thứ nhất, nhất thời lại không có kịp phản ứng.

"Chờ một lát!"

Triệu Phất Y cao giọng hô một câu, chậm rãi đứng dậy, hướng về phía trước cửa hiệu đi đến.

Hắn đêm qua một đêm chưa ngủ, đầu tiên là tiêu hóa Lâm Trấn ký ức, phí hết không ít não lực, về sau lại đột phá Ngoại Gia cảnh giới lúc, tiêu hao không ít khí huyết, nhưng muốn nói là tinh bì lực tẫn. Lúc ấy tu vi tinh tiến, vẫn không cảm giác được đến mệt mỏi, này lại rảnh rỗi, mới phát giác được choáng đầu hoa mắt, toàn thân mềm mại bất lực.

Đi vào phía trước bày lên, Triệu Phất Y hai ba lần tháo bỏ xuống cánh cửa, gặp được phía ngoài khách tới.

Gõ cửa chính là một cái tuấn tú thiếu niên, nhìn niên kỷ ở mười hai mười ba

tuổi trên dưới, trong tay bưng lấy một tờ màu đỏ thiệp mời, mang trên mặt kiêu căng chi khí, rõ ràng so với hắn cái đầu thấp, lại ngửa mặt lên nhìn người.

Triệu Phất Y trong lòng cười thầm, coi như không nhìn trên thân trang phục, chỉ nhìn trên mặt hắn ngạo khí, liền biết là từ Hứa Môn tới.

"Triệu Phất Y a?"

Lam sam thiếu niên ngạo nghễ hỏi.

"Là ta."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

"Cho ngươi thiệp mời!"

Thiếu niên mặc áo lam cũng không nhiều lời, tiện tay đem thiệp mời hướng hắn quăng ra, cũng không đợi hắn tiếp được, quay người nghênh ngang rời đi, mà ngay cả một câu cũng không chịu nhiều lời.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y chút ít nhíu mày, thiếu niên này làm sao lớn như vậy tính tình, trước đó hắn là không gặp qua mới đúng, bất quá, hắn tu vi vừa mới đột phá, tâm tình đang tốt, lười hỏi quá nhiều, cũng liền mặc cho thiếu niên này đi xa.

Màu đỏ thiệp mời tung bay ở không trung, theo gió hướng trong phòng lướt xuống.

Nếu là ngày xưa, hắn chưa hắn có thể tiếp được, bất quá hôm nay a, thân thủ đã lớn không giống nhau, tùy ý duỗi ra hai ngón, không đợi thiệp mời rơi xuống đất, liền đã nhẹ nhàng kẹp lấy.

Mở ra thiệp mời xem xét, là Hứa Bạch Lộ phái người đưa tới, nói là hôm nay giờ Dậu hai khắc, ở Trường An Tây thị Tùng Hạc Lâu, chuẩn bị một bàn tiệc

rượu, mời hắn tiến đến làm khách.

"Đây coi là cái gì. . . Hồng Môn Yến à. . ."

Triệu Phất Y đầu tiên là nhíu nhíu mày, lập tức lại lắc đầu.

Đêm qua mới giết Lâm Trấn, hôm nay liền thu đến thiếp mời, sự tình quá mức trùng hợp, hắn không khỏi không nghi thần nghi quỷ, suy đoán Hứa Môn muốn gây bất lợi cho hắn.

Bất quá, nghĩ lại lại nghĩ một chút, không đến mức dạng này, lấy Hứa Sơn tính cách, quyền thế, phong cách hành sự, nếu quả như thật hoài nghi hắn, căn bản sẽ không theo hắn chơi loại này hư, vừa rồi tới liền sẽ không là một cái thiếu niên áo lam, mà là Hứa Môn cao thủ chân chính.

"Xem ra thật sự là Hứa Bạch Lộ mời ta, thế nhưng là nàng vì sao muốn mời ta, chẳng lẽ. . ."

Triệu Phất Y bỗng nhiên nghĩ tới một cái khả năng, sắc mặt lập tức khó nhìn lên, lập tức cảm thấy ban đêm bữa cơm này, mặc dù không phải Hồng Môn Yến, so với Hồng Môn Yến càng khó ăn hơn.

Hữu tâm cự tuyệt không đi, đáng tiếc nghĩ vậy một chuyện thời điểm, đã quá muộn, đưa tin thiếu niên áo lam, sớm đã đi vô tung vô ảnh.

. . .

Thời gian thoáng một cái đã qua, trong nháy mắt, đã là giờ Dậu một khắc, không sai biệt lắm tương đương với kiếp trước khoảng sáu giờ rưỡi chiều.

Triệu Phất Y đi vào bên tường, phi thân nhảy lên, liền bên trên đầu tường, cúi đầu nhìn nhìn, gặp bốn bề vắng lặng, liền theo đầu tường một đường đi đến bên đường, dễ dàng nhún người nhảy xuống tường viện, dọc theo phường ở giữa phố dài, bước nhanh hướng Trường An Tây thị đi đến.

Hắn chợt phát hiện, tu luyện thành công về sau, leo tường so mở cửa dễ dàng nhiều, cũng thuận tiện nhiều lắm, vượt qua đầu tường chỉ cần một động tác, mở cửa đóng cửa lại nếu không ít công phu, khó trách có chút người có bản lĩnh cũng không chạy đại môn.

Quang Đức Phường theo sát Trường An Tây thị, dọc theo phố dài đi thẳng, bất quá thời gian đốt một nén hương, liền đến đến chợ phía Tây bên trong, xa xa nhìn thấy Tùng Hạc Lâu bảng hiệu.

Tùng Hạc Lâu là một nhà bách niên lão điếm,

Mặc dù bề ngoài không to lớn bắt mắt, danh khí lại không nhỏ, đây là bởi vì lâu bên trong có mấy thứ vô cùng có tên thức ăn cầm tay.

Triệu Phất Y tiến vào Tùng Hạc Lâu, một đường đi lên lầu, đi vào hẹn xong phòng khách.

Gõ mở cửa phòng, một chút liền nhìn thấy bên trong, song song ngồi ba nữ hài trẻ tuổi —— Hứa Bạch Lộ, nha hoàn tiểu Viên, cùng Thu Tố Bạch.

Nhìn thấy Thu Tố Bạch trong nháy mắt, Triệu Phất Y trong lòng cười khổ một tiếng, quả nhiên bị hắn đoán đúng.

Hôm nay tiếp vào thiếp mời, hắn lúc ấy liền nghĩ đến, một hai tháng chưa từng liên hệ, Hứa Bạch Lộ bỗng nhiên mời khách, phía sau tất có duyên cớ, suy nghĩ lại một chút gần nhất chỉ gặp qua Thu Tố Bạch, tám thành cũng là bởi vì nàng.

Nghĩ đến Thu Tố Bạch, hắn lúc ấy liền muốn từ chối, nữ hài này quá mức tà môn, giơ tay nhấc chân đều có kỳ dị dụ hoặc, tất nhiên có mang cực lớn bí mật, thực sự không muốn cùng nàng quá nhiều tiếp xúc. Đáng tiếc đưa tin người đi quá nhanh, cũng không kịp đuổi theo.

Không làm sao được, chỉ có thể tự mình dự tiệc.

. . .

"Hứa đại tiểu thư, Thu cô nương, tiểu Viên cô nương, đã lâu không gặp!"

Triệu Phất Y chắp tay cười nói, đã tới, hối hận cũng vô dụng, Thu Tố Bạch mặc dù tà môn, bất quá, ngay trước mặt Hứa Bạch Lộ, hắn là cũng sẽ không ra chuyện gì.

"Tiên sinh tới."

Ba nữ hài gặp Triệu Phất Y vào cửa, cũng đều đứng lên, từng cái hướng hắn đáp lễ.

Ba người biểu lộ không giống nhau, Hứa Bạch Lộ cười không nói, Thu Tố Bạch giống như cười mà không phải cười, chỉ có tiểu Viên hồn nhiên ngây thơ, luôn miệng mời hắn nhanh ngồi.

"Chu tiên sinh, ngươi cũng thật là lợi hại, trước đó cứu nhà ta tiểu thư, hôm qua lại cứu Thu tiểu thư, nếu không phải là bị ngươi gặp, còn không biết Lâm Trấn có thể làm ra chuyện gì!"

Vừa mới ngồi xuống, tiểu Viên liền không nhịn được ghé vào Triệu Phất Y trước mặt, đem nội tình run lên ra.

"Tiện tay mà thôi, không dám tham công, ta nghĩ trong Quan Trung Thư Viện, Lâm Trấn tự sẽ thu liễm, còn không đến mức ra nguy hiểm gì."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Vậy cũng không nhất định, Lâm Trấn người này siêu hung, trước kia tỷ võ thời điểm giết qua người, cơ hồ bị người khác áp đi trị tội, vẫn là lão gia tìm cách đem sự tình kết."

Tiểu Viên một mặt khẩn trương nói.

"Không sao, hắn lại hung, ta không sợ."

Triệu Phất Y cười nói, Lâm Trấn này lại liền xương cốt đều tan, coi như lại hung, chẳng lẽ lại còn từ trong Địa ngục leo ra chém hắn.

Nghe tiểu Viên ý tứ, Hứa Môn đến bây giờ còn không có phát hiện Lâm Trấn đã chết, như thế một tin tức tốt, Hứa Môn càng muộn phát hiện Lâm Trấn chờ chết, ngày sau truy tra ra Lâm Trấn đi tìm qua hắn khả năng càng nhỏ.

"Tiên sinh vẫn là cẩn thận một chút tốt, Lâm Trấn người này mang thù, có chút có thù tất báo tính tình, vạn nhất bị hắn ghi hận xuống tới, khó đảm bảo không tìm tiên sinh trả thù."

Hứa Bạch Lộ nghiêm mặt nói.

"Không thể nào! Ta cùng với hắn ngày xưa không oán, ngày nay không thù, ta nghĩ hắn còn không đến mức vì một chút việc nhỏ, đến tìm ta gây phiền phức."

Triệu Phất Y cười nói.

Hắn nhìn như là thay Lâm Trấn giải thích, kì thực là thanh minh cho bản thân, bởi vì, cho là hắn cùng Lâm Trấn có oán người càng ít, đoán được Lâm Trấn chết ở trên tay hắn người cũng sẽ càng ít.

"Tiên sinh mặc dù khí quyển, đáng tiếc không phải mỗi người đều có tiên sinh lòng dạ. . ."

Hứa Bạch Lộ nhưng không có hắn lạc quan như vậy, quay người chỉ vào Thu Tố Bạch: "Tiên sinh, ngươi có biết Lâm Trấn vì sao dây dưa Thu cô nương a?"

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y đang muốn trả lời, còn không phải "Nam nữ hoan ái" bốn chữ, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, nghĩ tới một sự kiện.

Lúc trước hắn một mực nghĩ lại qua, Lâm Trấn vì cái gì dây dưa Thu Tố Bạch, chỉ coi là Lâm Trấn làm người không chịu nổi, nghe Hứa Bạch Lộ như thế nhắc lên, trong đầu bỗng nhiên chuyển qua một cái ý niệm trong đầu, hắn là Lâm Trấn cũng giống như hắn, cảm nhận được Thu Tố Bạch kỳ dị dụ hoặc.

Này cũng có nhiều khả năng, dù sao, hắn là làm người hai đời, tâm tính tu vi không tệ, mới có thể chống cự loại này dụ hoặc, Lâm Trấn võ công tuy cao, chưa hắn có phần này tu vi.

"Hơn một năm trước, ta cùng với Tố Bạch tỷ tỷ ở thư viện quen biết, giữa lẫn nhau đều rất nói chuyện rất là hợp ý, có thể nói là tình đầu ý hợp, thành một đôi hảo tỷ muội."

"Có một ngày, Thu tỷ tỷ đến Hứa Môn tìm ta, vừa lúc bị Lâm Trấn gặp được, không nghĩ tới như vậy trêu ra mầm tai hoạ, Lâm Trấn thế mà đối Thu tỷ tỷ có tình ý, nhất định phải Thu tỷ tỷ ở cùng với hắn, đáng tiếc, Thu tỷ tỷ đối với hắn cũng không nửa phần hứng thú, nói khéo từ chối."

"Lẽ ra, loại chuyện này cố ép không được, thế nhưng là Lâm Trấn lại muốn cố ép, hơn một năm nay ra, thường thường dây dưa Thu tỷ tỷ, vừa mới bắt đầu thời điểm, vẫn là hảo ngôn phân trần , chờ càng về sau, làm cho càng ngày càng nóng nảy. Thậm chí cho rằng, Thu tỷ tỷ cự tuyệt, là ở cố ý làm nhục hắn, đến mức vì yêu sinh hận, mãi cho đến đêm qua, thậm chí rút kiếm đối mặt."

Hứa Bạch Lộ từ từ nói.

"Việc này liền không ai quản a?"

Triệu Phất Y nghi hoặc hỏi.

"Thu tỷ tỷ gia môn bất hạnh, trước đây ít năm nhiễm lên một trận ôn dịch, trưởng bối trong nhà đều đã qua đời, cũng không ai có thể giúp nàng."

Hứa Bạch Lộ nói.

"Hứa đại nhân cũng không quản a?"

Triệu Phất Y hỏi tiếp.

"Cái này. . ."

Hứa Bạch Lộ trên mặt lộ ra cười khổ.

"Lâm Trấn tiểu tử kia không phải người tốt, ở trước mặt đại nhân chưa hề đều là cung cung kính kính, chưa từng lộ nửa điểm vết tích, Thu tỷ tỷ chuyện tình, tiểu thư nhà ta cho đại nhân đề cập qua một lần, đại nhân lại không chịu tin tưởng, chỉ nói là người tuổi trẻ sự tình, để người trẻ tuổi đi xử lý."

Tiểu Viên tức giận nói.

"Thì ra là thế."

Triệu Phất Y gật gật đầu, không tiếp tục hỏi tiếp.

. . .

Tùng Hạc Lâu đồ ăn làm được quả thật không tệ, nhất là mấy đạo thức ăn cầm tay, như tùng chuột cá mè, ba tôm đậu hũ, Bát Bảo thuyền vịt, bông tuyết cua nước, lương suối giòn thiện. Hoa sen sắt tước, đều là Trường An phần độc nhất, nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, khẩu vị đặc biệt, khó trách trăm năm không đổ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong nháy mắt, trên bàn bàn đĩa dần dần trống trãi, trong bầu rượu ngon dần dần cạn, trời bên ngoài cũng đen, khoảng cách Trường An cấm đi lại ban đêm đã không xa.

Hứa Bạch Lộ hơi uống mấy chén, trên mặt mang ra một điểm đỏ ửng, dưới ánh nến, tăng thêm sắc thái, để cho người ta không khỏi tâm động.

Thu Tố Bạch cũng uống mấy chén, sắc mặt lại không biến hóa gì, chỉ là khóe

mắt liếc qua nhìn Triệu Phất Y, mang ra mấy phần giống như cười mà không phải cười ý tứ.

Triệu Phất Y bị nàng nhìn đến sợ hãi trong lòng, nhịn không được đứng lên: "Chúng ta hôm nay chỉ tới đây thôi, ba vị đường xa, cũng nên về sớm một chút."

"Cũng tốt, chúng ta hôm nay chỉ tới đây thôi."

Hứa Bạch Lộ cũng nhẹ gật đầu.

Thu Tố Bạch không nói gì thêm, vẫn như cũ chỉ là cười yếu ớt.

Bốn người riêng phần mình xuống lầu, dưới lầu sớm đã có xe ngựa chờ lấy, Thu Tố Bạch cùng tiểu Viên lên trước lập tức xe, Hứa Bạch Lộ nhưng không có lập tức đi lên, thẳng đến hai người khác đều lên xe, mới hướng Triệu Phất Y đi tới.

"Tiên sinh, trước khi chia tay, còn có một chuyện căn dặn."

Hứa Bạch Lộ sắc mặt nghiêm túc lên.

"Đại tiểu thư thỉnh giảng."

Triệu Phất Y cười nói.

"Lâm Trấn chuyện tình, tiên sinh nhất định để ở trong lòng, tuyệt đối không nên chủ quan, ta nghĩ Lâm Trấn nhất định sẽ đi tìm tiên sinh."

Hứa Bạch Lộ chém đinh chặt sắt nói.

"Đây là vì sao?"

Triệu Phất Y khẽ giật mình.

"Bởi vì. . ."

Hứa Bạch Lộ thở dài, nói ra: "Trước đó vài ngày, ta trong lúc vô tình gặp được, Trương Duệ âm thầm đi tìm Lâm Trấn, nói tiên sinh đối Thu Tố Bạch có tình ý, lấy Lâm Trấn tính tình, thà rằng tin là có, không thể tin là không, tất nhiên sẽ đến quấy rầy tiên sinh."

"A!"

Triệu Phất Y nghe vậy, trong lòng lập tức trầm xuống.

Trong chớp nhoáng này, Lâm Trấn tới tìm hắn chuyện này, không hề giống hắn tưởng tượng như vậy bí ẩn, có ít nhất hai người khả năng nghĩ đến, một cái là Trương Duệ, một cái khác chính là Hứa Bạch Lộ.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 30: Vạn Vô Trung Nhất

Một mảnh mây đen thổi qua, che khuất trên trời trăng non.

Triệu Phất Y đi ở trên đường dài, tâm tình cùng thiên thượng mặt trăng không sai biệt lắm, đều bịt kín một tầng thật dày vẻ lo lắng.

Vốn cho rằng Lâm Trấn cùng hắn làm không quan hệ, đến đây giết hắn chuyện này, tuyệt không có người có thể nghĩ đến, cũng bởi vậy, Lâm Trấn chết bởi tay hắn sự tình, thì càng không ai có thể nghĩ đến.

Hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, ở giữa ra một cái Trương Duệ, vậy mà xúi giục Lâm Trấn tới đối phó hắn, mà lại chuyện này còn bị Hứa Bạch Lộ đã biết.

Kể từ đó, phiền phức liền lớn!

Hứa Bạch Lộ một khi biết Lâm Trấn đã chết, liền nhất định sẽ nghĩ đến, Lâm Trấn khả năng tới tìm hắn, cũng liền vô cùng có khả năng chết ở trên tay hắn.

Dù sao, Diêm Sâm chính là chết ở trên tay hắn, lại thêm một cái Lâm Trấn, cũng không phải quá làm cho người ta kinh ngạc.

"Vấn đề này giải quyết như thế nào mới được. . ."

Triệu Phất Y lông mày cau chặt, trong đầu chuyển qua rất nhiều kế sách, đáng tiếc không có một cái có thể sử dụng.

Trốn? Không ổn!

Nếu như hắn hiện tại thoát đi Trường An, không khác chưa đánh đã khai, đâu chỉ tại chính miệng nói cho người khác biết, Lâm Trấn chính là hắn giết, lấy Hứa Sơn quyền thế, uy danh, hắn đến lúc đó chỉ sợ chỉ có thể ở giang hồ chạy trốn, lại nghĩ an định lại, so với lên trời còn khó hơn.

Chờ? Vẫn là không ổn!

Hứa Bạch Lộ làm người như thế nào, hắn cũng không mười phần hiểu rõ, có thể hay không đem chuyện này nói cho Hứa Sơn, cũng không tốt nói, gửi hi vọng ở Hứa Bạch Lộ đem chuyện này dấu diếm ra, không khác đem tính mệnh giao cho trên tay người khác, đây cũng không phải là tính cách của hắn.

Huống chi, coi như Hứa Bạch Lộ không nói, chẳng lẽ Trương Duệ sẽ không nói sao? Chỉ sợ Trương Duệ biết sau chuyện này, trước tiên liền sẽ nói cho Hứa Sơn.

"Chẳng lẽ. . . Giết?"

Triệu Phất Y trong đầu nhịn không được hiện lên cái chữ này, lập tức lại lắc đầu.

Dùng loại biện pháp này đối phó Trương Duệ, cũng không phải không được, người này tính trời sinh lãnh bạc, lấy oán trả ơn, hắn rõ ràng đã cứu Trương Duệ một mạng, Trương Duệ lại xoay đầu lại, mấy lần tìm hắn gây phiền phức.

Muốn giết người này, trong lòng của hắn không có chút nào gánh vác.

Huống hồ người này võ công trung bình, còn không có rảo bước tiến lên Ngoại Gia ngưỡng cửa, lấy hắn lập tức bản lãnh, coi như không cần Bạo Vũ Lê Hoa Châm, cũng có thể tuỳ tiện muốn tính mạng của người này.

Mấu chốt ở chỗ Hứa Bạch Lộ, Hứa đại tiểu thư phẩm tính thuần lương, là hắn thấy qua người ở giữa, khó gặp người tốt, muốn giết một người như vậy, nhưng có chút không xuống tay được.

Hắn mặc dù làm việc quả quyết, dù sao không phải xem nhân mạng như cỏ rác kiêu hùng, làm việc còn có ranh giới cuối cùng.

. . .

Thành Trường An, bóng đêm tú mỹ, ca quán ban công, đèn đuốc sáng trưng.

Thời thế hiện nay, cũng chỉ có dưới trời này đệ nhất đăng phồn hoa chỗ, mới có thể nhìn thấy như thế sáng chói cảnh đêm.

Chỉ là cảnh đêm lại đẹp, Triệu Phất Y cũng không có tâm tư đi xem , vừa đi vừa nghĩ, trong lúc bất tri bất giác, liền đi tới Phổ Độ Cư trước cửa.

Vụt!

Tâm tình của hắn khó chịu, cũng lười mở cửa, phi thân nhảy lên, nhảy lên đầu tường, theo trên vách tường xuôi theo, một đường hướng hậu viện đi đến.

Tới lui đều không cần đi cửa, chỉ sợ trong nhà cái này phiến đại môn, về sau sẽ rất ít mở.

Trong nháy mắt, hắn trở lại hậu viện, cũng không cần tốn sức hướng phía dưới nhảy, tùy ý hướng về phía trước bước ra một bước, phiêu nhiên rơi vào trong viện, nhẹ nhàng vô cùng, yên tĩnh im ắng.

Nhìn xem trong viện không có gì động tĩnh, Triệu Phất Y quay đầu hướng trong phòng đi đến, đêm qua một đêm chưa ngủ, vừa rồi lại uống mấy chén, này lại ngược lại là thật buồn ngủ.

Bạch!

Không ngờ, mới vừa vào cửa, chỉ thấy hắc ám bên trong, đối diện một chưởng hướng hắn bổ tới.

Chưởng phong lăng lệ, vẫn đang đếm thước bên ngoài, liền ép hắn khó mà hô

hấp, chưởng tốc độ cũng cực nhanh , chờ hắn kịp phản ứng thời điểm, đã bổ tới trước mặt, căn bản không cho hắn rời khỏi phòng.

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi giật nảy cả mình, lại nghĩ né tránh, đã tới không kịp, lập tức cắn răng một cái, song chưởng cùng vung, một chiêu "Như Phong Tự Bế" đã nghênh đón tiếp lấy.

Một chiêu này là bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ ở giữa, ít có phòng thủ chiêu thức, đi nầy đây công thay mặt thủ con đường, nhìn như là cùng người đối công, kì thực là bại ở giữa cầu sinh,

Toàn lực tranh thủ sống sót cơ hội.

Trong bóng tối địch nhân chưởng phong lăng lệ, tu vi hơn xa với hắn, vô luận là nghênh kích, vẫn là đào tẩu, lập tức chưa từng cơ hội gì, duy nhất sống sót biện pháp, chính là trước ngạnh kháng một chiêu, lui về trong viện, chợt lại tìm cơ hội, sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Triệu Phất Y song chưởng tề xuất, bàn tay trái chủ động nghênh đón, đóng chặt đối phương thế công, cùng đối phương liều mạng, tay phải thì giấu ở đằng sau, phong bế nhà mình môn hộ, ngăn cản đối phương truy kích.

Một chiêu này "Như Phong Tự Bế", khiến cho vừa đúng, chỉ cần đối phương không thể một chưởng đem hắn đánh chết, thì có rất lớn cơ hội trốn về trong viện.

Chỉ là ý nghĩ của hắn tuy tốt, địch nhân cũng không theo hắn kịch bản đi.

Ba!

Bàn tay trái cùng trong bóng tối người vừa mới tiếp xúc, Triệu Phất Y liền cảm thấy một cỗ cực lớn lực lượng đánh tới, chấn động đến toàn thân run lên, ngực khó chịu, cơ hồ phun ra máu ra, tiếp theo, còn không đợi tay phải xuất thủ,

lại cảm thấy hai cỗ lực đạo một trước một sau từ đối phương lòng bàn tay truyền đến.

Cái này hai cỗ lực đạo một âm một dương, một cỗ lực đạo cương mãnh dứt khoát, tựa như đại chùy đồng dạng nện ở trên thân, chấn động đến hắn bắp thịt cả người run rẩy, hoàn toàn không sử dụng ra được lực lượng, liền ngay cả đứng đều đứng không vững, chớ đừng nói chi là tiếp tục tiến công.

Mặt khác một cỗ lực đạo nhu hòa âm miên, dọc theo làn da tầng ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, nguyên bản căng cứng lên làn da, gặp được cỗ lực lượng này, tựa như đã qua một điện giật, hoàn toàn lỏng ra, như là dày đặc da lão ngưu đồng dạng phòng ngự, lại bị một chưởng hóa giải.

Trong bóng tối người võ công hơn xa với hắn, chỉ trong một chiêu, liền để hắn thế công bị ngăn trở, phòng ngự mất linh, chỉ cần lại nhẹ nhàng bổ sung một chưởng, liền có thể muốn hắn mệnh.

Thời khắc mấu chốt, Triệu Phất Y mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, biết rõ tới sống chết trước mắt, trong lòng nhưng không có một tia sợ hãi, cùng này tương phản, còn có một vẻ khẩn trương mang tới hưng phấn.

"Hô!"

Triệu Phất Y thật dài thở ra một ngụm trọc khí, thân thể bỗng nhiên mềm nhũn, hướng về sau ngã xuống, theo chưởng lực của đối phương, hướng về sau lăn một vòng, chạy trở về viện tử.

Đã không cách nào ngạnh kháng, dứt khoát ngã theo phía nằm, dù sao hắn mục đích cũng không phải khắc địch chế thắng, chỉ cầu một cái móc ra Bạo Vũ Lê Hoa Châm cơ hội.

Một chiêu này cũng không phải là bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ bên trong chiêu thức, mà là tiêu hóa Lâm Trấn kinh nghiệm đối địch, lại thêm đối địch ứng biến đoạt được, cũng coi là đường lối sáng tạo.

"Ừm?"

Một chiêu này trái ngược lẽ thường, quả nhiên vượt quá đối phương đoán trước, trong bóng tối người cũng ngẩn người, thế mà không có truy kích.

Triệu Phất Y nhưng không có dừng tay, thân hình hơi dừng lại, cũng không đứng dậy, nửa nằm trên đất, chống lên một cái tay, khuỷu tay nhoáng một cái, giấu ở trong tay áo Bạo Vũ Lê Hoa Châm đã lăn xuống trong tay, cách tay áo dài, nhắm ngay đen ngòm cửa phòng, chỉ cần đối phương có động tác nữa, liền lập tức vặn vẹo cơ quan.

Thắng đến lúc này, mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, cuối cùng là cầu sống trong chỗ chết.

Cái này cũng may mắn đêm qua, tiêu hóa Lâm Trấn vài chục năm kinh nghiệm đối địch, mặc dù là lần thứ nhất chân chính cùng người giao thủ, nhưng mảy may cũng không luống cuống, vô luận là chiêu số lựa chọn, vẫn là nắm chắc thời cơ, đều không có nửa điểm sơ hở.

"Phất Y, là ngươi a?"

Triệu Phất Y ngay tại toàn bộ tinh thần đề phòng, chuẩn bị động cơ quan, chợt nghe một cái thanh âm quen thuộc từ trong nhà truyền đến, không khỏi lấy làm kinh hãi, vội vàng thu hồi Bạo Vũ Lê Hoa Châm, kinh ngạc nói ra: "Vương sư thúc!"

Sau một khắc, cửa phòng toàn bộ triển khai, Vương Triêu Nghĩa từ trong bóng tối đi ra, mang trên mặt nồng đậm chấn kinh chi sắc.

"Ngươi. . . Đã tấn thăng Ngoại Gia cảnh giới rồi?"

Vương Triêu Nghĩa trong thanh âm tràn đầy kinh dị, tựa như nhìn thấy một con trâu, bỗng nhiên bay lên bầu trời.

"May mắn mà thôi."

Triệu Phất Y vỗ vỗ đất trên người, cũng đứng lên, trên mặt lộ ra cười khổ.

Trước kia bởi vì võ công tiến nhanh một điểm tự đắc, đã bị Vương Triêu Nghĩa một chưởng này đánh tới chân trời đi, quả nhiên, tại chính thức cao thủ trước mặt, một chiêu cũng không qua được.

"Cái này sao có thể. . . Ngắn ngủi hơn một tháng. . . Coi như lại thế nào thiên tài, cũng không khả năng tiến triển nhanh như vậy. . . Đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Vương Triêu Nghĩa nhìn hắn, cau mày, sắc mặt thay đổi mấy lần.

Nếu là đổi một người nói cho hắn biết, có người có thể từ ngắn ngủi một hai tháng, liền theo văn yếu thư sinh luyện đến Ngoại Gia tầng thứ, hắn nhất định không chịu tin tưởng, thế nhưng là Triệu Phất Y là hắn dạy dỗ, đối với Triệu Phất Y nội tình, hắn rốt cuộc quá là rõ ràng.

"Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, chính là mỗi ngày bình thường tu luyện, chậm rãi liền đến cảnh giới này, vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng có vấn đề, về sau phát hiện trạng thái vẫn rất tốt. . ."

Triệu Phất Y thuận miệng nói.

"Cái này. . ."

Vương Triêu Nghĩa không còn gì để nói.

"Chẳng lẽ ngươi chính là có đặc thù huyết mạch thiên tài võ học?"

Vương Triêu Nghĩa suy nghĩ một trận nói.

"A?"

Triệu Phất Y khẽ giật mình.

"Ta trước đó nghe người ta nói qua, trong truyền thuyết có loại người, huyết mạch cùng người thường khác biệt, trời sinh liền thích hợp luyện võ, một khi tiếp xúc võ đạo, liền có thể cấp tốc có thành tựu, loại người này chính là vạn người không được một thiên tài võ học, chẳng lẽ ngươi chính là loại người này?"

Vương Triêu Nghĩa nhìn chằm chằm Triệu Phất Y không thả, càng xem càng cảm thấy mình nói đúng.

Triệu Phất Y chỉ có cười khổ, cũng không thể đem bức tranh bí mật nói cho hắn biết, dừng một chút, cứng rắn đổi đề tài, hỏi: "Sư thúc, hôm nay làm sao có rảnh đến chỗ ta?"

"Bởi vì Lâm Trấn mất tích, có thể là chết!"

Vương Triêu Nghĩa nói đến đây, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc lên.

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, một trái tim đập bịch bịch.

Hắn dĩ nhiên không phải bởi vì nghe thế cái tin tức kinh ngạc, mà là bởi vì Vương Triêu Nghĩa lại sẽ trước tiên tới tìm hắn, chẳng lẽ Hứa Môn đã hoài nghi hắn rồi sao?

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 31: Sợ Bóng Sợ Gió

"Lâm Trấn chết rồi?"

Triệu Phất Y một mặt khó có thể tin, kiếp trước kiếp này mấy chục năm diễn kỹ tinh hoa, tất cả đều ngưng tụ tại thời khắc này, khiếp sợ tựa như vừa mới biết tin tức này.

"Hôm qua giữa trưa, Lâm Trấn từ Hứa Môn rời đi, đến nay chưa có trở về, một lần cuối cùng có người nhìn thấy hắn, là ở chạng vạng tối giờ Tuất hai khắc, địa điểm là Trường An Đông môn bên ngoài."

Vương Triêu Nghĩa hồi ức nói.

"Sư thúc, hôm qua còn có người gặp qua hắn, cũng không tính được mất tích, càng chưa nói tới bị giết đi, đến bây giờ mới bất quá một ngày thời gian, nói không chừng là bị sự tình gì chậm trễ."

Triệu Phất Y nói.

"Cũng không phải là như thế!"

Vương Triêu Nghĩa chém đinh chặt sắt nói ra: "Hứa sư huynh lấy quân pháp trị gia, ngự hạ cực nghiêm, không trải qua cho phép, Lâm Trấn tuyệt không dám tự tiện bên ngoài qua đêm, huống chi, hắn coi như bên ngoài có việc, sắp xếp người mang hộ một phong lời nhắn cũng được, tuyệt sẽ không cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất."

"Sáng nay lúc đầu, sư huynh đã an bài nhân thủ ở Trường An trong ngoài tìm kiếm, đến nay không có nửa điểm bóng dáng, trên thực tế, sư huynh cùng ta

trong lòng đều hiểu, Lâm Trấn có chín thành chín khả năng đã chết, xuống chút nữa tìm, chỉ là hơi làm hết sức mình mà thôi."

"Dạng này. . ."

Triệu Phất Y lông mày cau chặt.

Hắn vốn cho rằng Lâm Trấn cái chết, chí ít có thể giấu diếm cái ba năm ngày, đến lúc đó Lâm Trấn tới qua hắn chuyện nơi đây, thì càng khó khăn điều tra ra, không nghĩ tới sự tình tiết lộ, xa so với hắn tưởng tượng phải nhanh.

"Ta hôm nay tới là phải nói cho ngươi, ngươi gần nhất cũng phải cẩn thận, cẩn thận có người xuống tay với ngươi."

Vương Triêu Nghĩa nói tiếp.

"Ta?"

Ngay tại Triệu Phất Y vắt hết óc, suy tư như thế nào tẩy thoát hiềm nghi thời điểm, chợt nghe Vương Triêu Nghĩa nói một câu như vậy, không khỏi giật mình.

Nửa ngày về sau, mới cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Sư thúc, lời này là có ý gì? Chẳng lẽ còn có người sẽ xuống tay với ta?"

"Không tệ."

Vương Triêu Nghĩa trên mặt hiện lên một tầng thần sắc lo lắng: "Sư huynh năm đó ở trong triều đắc tội quá nhiều người, dù cho từ quan trốn đến Trường An cũng không thể an bình, sư huynh cùng ta cũng hoài nghi, lần này giết Lâm Trấn người, là Ti Lễ Giám ngũ đại tổng quản một trong Cáp Lan Vệ phái tới."

"Ban đầu ở Thần Đô thời điểm, sư huynh bởi vì mấy món công sự, từng cùng Cáp Lan Vệ dậy qua tranh chấp, về sau Lâm Trấn cùng Cáp Lan Vệ duy nhất chất tử luận võ, không để ý, lại đem giết chết, song phương từ đây kết xuống huyết cừu."

"Hai tháng trước, Cáp Lan Vệ từng phái người tới qua Trường An, trên danh nghĩa là nghĩ đối sư huynh bất lợi, kì thực là muốn xuống tay với Lâm Trấn, kết quả sự tình có trùng hợp, người này chờ chết trên tay ngươi, còn để lại nhược điểm, chuyện này để Cáp Lan Vệ rất là nổi giận."

"Thế nhưng là không nghĩ tới, Lâm Trấn trốn khỏi bên trên một kiếp, lại không có thể trốn qua một kiếp này, mà ngươi lần trước giết Cáp Lan Vệ người, nếu như lần này sát thủ, cũng là Cáp Lan Vệ phái tới, nói không chừng giết chết Lâm Trấn về sau, sẽ đem ngươi làm mục tiêu kế tiếp."

Triệu Phất Y nghe đến đó, không khỏi trợn mắt hốc mồm.

Hắn một mực lo lắng Lâm Trấn sau khi chết, sẽ trở thành đệ nhất người hiềm nghi, không nghĩ tới Hứa Sơn cũng tốt, Vương Triêu Nghĩa cũng được, căn bản liền không có cân nhắc đến là hắn ra tay.

Cho đến lúc này, hắn mới phát hiện mình lâm vào tư duy chỗ nhầm lẫn, lúc trước hắn một mực lo lắng Lâm Trấn sau khi chết, người khác đều sẽ hoài nghi hắn.

Lại không nghĩ rằng, Hứa Sơn cừu nhân xa so với hắn hơn rất nhiều, liền liền Lâm Trấn trên thân cũng khiêng không ít huyết cừu, tính như vậy xuống tới, hắn cùng với Lâm Trấn chút thù hận này oán, căn bản không có chỗ xếp hạng.

Bất quá, tính như vậy xuống tới, hắn lần trước giúp Lâm Trấn ngăn cản tai họa, lần này lại muốn Lâm Trấn mệnh, thật sự là thiên đạo tuần hoàn, sự tình có trùng hợp.

Trong chốc lát, Triệu Phất Y tâm tình tựa như ngồi xe cáp treo, từ kinh hãi đến đại hỉ, trong cái này tư vị, thật sự là một lời khó nói hết.

"Sư thúc, ta đã biết, nhất định sẽ cẩn thận, tận lực không rời đi Trường An Thành."

Triệu Phất Y trầm mặc thật lâu, cuối cùng vẫn theo Vương Triêu Nghĩa ý tứ đáp ứng.

"Ngươi cẩn thận liền tốt, kỳ thật cũng không cần lo lắng quá mức, ngươi giết Diêm Sâm chuyện tình, ngoại trừ Bạch Lộ bọn người, lại không có những người khác biết,

Cáp Lan Vệ cũng chưa chắc hiểu rõ, hắn nhiều lắm là đem bút trướng này ghi chép sư huynh trên thân, chưa chắc sẽ xuống tay với ngươi."

Vương Triêu Nghĩa nghĩ nghĩ, cẩn thận lại nhìn Triệu Phất Y một trận, trên mặt tươi cười: "Ta lần này ra, bản ý là không yên lòng ngươi, cho ngươi đề tỉnh một câu, không nghĩ tới lại có niềm vui ngoài ý muốn, ngươi luyện võ thiên phú vậy mà như thế trác tuyệt."

"Sư thúc quá khen rồi, ta chỉ là vận khí tốt."

Triệu Phất Y ăn ngay nói thật.

"Luyện võ chuyện tình nào có vận khí."

Vương Triêu Nghĩa chỉ là không tin, tiếp lấy nói ra: "Đáng tiếc ngươi thiên phú quá cao, Thương Long môn võ học mặc dù cũng không tệ, lại không thể phát huy toàn bộ thiên phú của ngươi, như vậy đi , chờ đã qua gần, Lâm Trấn chuyện tình chấm dứt về sau, ta đi cùng sư huynh nói một chút, để hắn thu ngươi làm đồ."

"Ồ?"

Triệu Phất Y khẽ giật mình, cười khổ nói: "Chỉ sợ Hứa đại nhân chưa hẳn để ý ta, huống chi, nếu là Lâm Trấn thật đã chết rồi, chỉ sợ Hứa đại nhân cũng chưa chắc có cái tâm tình này."

"Ngươi không cần tự coi nhẹ mình, sư huynh như biết thiên phú của ngươi, nhất định sẽ thu ngươi làm đồ, mà lại, sư huynh một thân võ công, cũng nên có

truyền thừa, chết một cái Lâm Trấn, nhiều một cái ngươi, đối sư huynh cũng là một chuyện tốt."

Vương Triêu Nghĩa thở dài nói.

Triệu Phất Y im lặng, hắn hiểu được Vương Triêu Nghĩa ý tứ, cũng không có lại cự tuyệt.

Nói xong Lâm Trấn chuyện tình về sau, Vương Triêu Nghĩa không có lập tức rời đi, lại lưu lại một trận.

Triệu Phất Y thừa cơ hướng Vương Triêu Nghĩa thỉnh giáo một chút võ học bên trên chuyện tình.

Võ học của hắn nội tình quá mỏng, tu luyện rất nhiều chuyện cũng không minh bạch, mặc dù kế thừa Lâm Trấn kinh nghiệm đối địch, nhưng tu luyện cùng đối địch căn bản là hai việc khác nhau, lại nói, Lâm Trấn bản thân cũng bất quá là Ngoại Gia cảnh giới, tu vi có hạn, đối với hắn chỉ dẫn cũng có hạn.

Vương Triêu Nghĩa thì là Nội Gia đỉnh phong tu vi, dù cho phóng nhãn thiên hạ, cũng là khó gặp cao thủ, chỉ là lần trước không nghĩ tới hắn tiến bộ nhanh như vậy, vì vậy, rất nhiều chuyện chưa từng nói tỉ mỉ, lần này vừa vặn đều giao cho hắn.

Một cái nguyện học, một cái nguyện dạy, hai người một mực cho tới trăng lên giữa trời, lúc này mới lưu luyến chia tay.

Vương Triêu Nghĩa trước khi chuẩn bị đi, nói cho Triệu Phất Y, bởi vì Lâm Trấn chuyện tình, hắn có thể muốn rời đi Ngọc Đô, tiến về Thần Đô một chuyến.

Tại trong lúc này, nếu là phát hiện nguy hiểm, để hắn tùy thời đi Hứa Môn tránh né.

Triệu Phất Y tự nhiên đáp ứng.

. . .

Vương Triêu Nghĩa đến, để Triệu Phất Y thở dài nhẹ nhõm.

Nguyên bản chuẩn bị giết người diệt khẩu kế hoạch, cũng tạm thời gác lại, đã có sẵn cõng nồi hiệp đè vào phía trước, hắn cần gì phải ra cái này tình thế.

Cùng với khẽ động, không bằng yên tĩnh, lại nhìn tình thế như thế nào phát triển.

Triệu Phất Y từ một ngày này lên, lần nữa bình tĩnh lại, bế quan khổ tu.

Trải qua Vương Triêu Nghĩa lần nữa chỉ điểm, hắn mới phát hiện tu vi tiến triển quá nhanh, đối lực lượng chưởng khống, đối thân thể nắm chắc, cùng đồng cấp cao thủ so sánh, đều có chỗ không đủ, mười phần lực lượng nhiều lắm là chỉ có thể phát huy ra bảy tám phần, xuất thủ còn chưa đủ hòa hợp, cần khổ tu một đoạn thời gian, mới có thể làm đến xoay tròn như ý.

Không phải, lấy hắn lập tức tu vi, cùng Vương Triêu Nghĩa giao thủ thời điểm, chí ít có thể chống đỡ cái hai ba chiêu mới có thể bị thua, không đến mức một kích liền tan nát.

Sau nửa tháng.

Triệu Phất Y đang đánh nát mười mấy cây mộc nhân cọc về sau, rốt cục nắm giữ tự thân lực lượng, tự tin sẽ cùng Vương Triêu Nghĩa giao thủ, tuyệt sẽ không một chiêu bị thua.

Sau đó.

Hắn cũng không có vội vã xuất quan, tiếp tục bế quan nửa tháng, tiếp tục tăng cao tu vi, sau đó, phát hiện một kiện rất bất đắc dĩ chuyện tình.

Tại không có bước vào Ngoại Gia tầng thứ trước đó, mỗi ngày tu luyện, mặc dù tiến triển chậm chạp, tổng còn cảm giác được tiến bộ, tăng thêm Dưỡng

Huyết Thang tác dụng, tu hành tốc độ cũng không tính quá chậm.

Thế nhưng là tiến vào Ngoại Gia tầng thứ về sau, tu hành tốc độ bỗng nhiên chậm lại, thường thường khổ tu bốn năm ngày, mới có thể cảm thấy có có tiến bộ, mà lại, cũng mất Dưỡng Huyết Thang loại này phối hợp tu luyện dược vật.

Triệu Phất Y âm thầm tính ra, lại như thế tiếp tục tu hành, muốn phải luyện đến Nội Gia cảnh giới, ít nhất phải mười năm trở lên khổ tu.

Ở trong đó nguyên nhân phức tạp, hắn cũng khía cạnh hướng Vương Triêu Nghĩa nghe qua.

Vừa đến, tu luyện vốn là càng lên cao càng khó , chờ tới Vương Triêu Nghĩa cấp bậc kia, tu luyện một năm nửa năm, cũng sẽ không có thực chất tiến bộ, thứ hai, võ đạo tu hành vốn chính là mài nước công phu, tài năng ở trong vòng mười năm tu đến Nội Gia cảnh giới, đã coi như là nhanh, càng nhiều người đời này đều dừng lại ở Ngoại Gia tầng thứ, thứ ba, Thương Long môn dù sao căn cơ nông cạn, phương pháp nội luyện cũng không tính là thượng thừa, so chân chính đỉnh tiêm môn phái còn muốn kém hơn một bậc, tốc độ tu luyện tự nhiên cũng chậm.

Một tháng sau.

Triệu Phất Y cuối cùng kết thúc bế quan, quyết định kết thúc khổ tu, nghĩ những biện pháp khác tăng cao tu vi.

Lập tức, có thể nhanh chóng tăng cao tu vi biện pháp cũng có, đơn giản nhất chính là y theo lệ cũ, đánh giết một cái võ học cao thủ, nhìn xem có thể hay không lần nữa kích thích Sơn Thủy Họa Quyển sinh ra biến hóa.

Bất quá, trong lòng của hắn dù sao còn có ranh giới cuối cùng, nếu là chỉ cầu bản thân tư lợi, tùy ý lạm sát, thực sự làm trái hắn nguyên tắc làm người.

Huống chi, thiên hạ cao thủ tuy nhiều, nhưng không có nước không nguồn,

lần này giết Lâm Trấn, vừa vặn có người cõng nồi, nếu là lại giết người khác, nói không chừng thì có ra quản, làm không tốt liền sẽ dẫn lửa thiêu thân, ngược lại làm cho hắn không có ẩn náu chỗ.

Ở hắn nghĩ đến, tốt nhất chính là có thể có một nhóm đã không sư thừa, lại làm nhiều việc ác ác tặc, từ trong khe đá đụng tới cho hắn giết.

Chỉ là loại chuyện tốt này, hắn liền nằm mơ chưa từng mơ tới qua, chớ đừng nói chi là thật gặp được.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 32: Là Ai

"Tiểu nhị, đưa rượu lên!"

Triệu Phất Y nhanh chân đi tiến Túy Tiên lâu trong, còn không đợi điếm tiểu nhị há miệng chào hỏi, liền đã lớn tiếng hô lên.

Trọn vẹn một tháng khổ tu, mỗi ngày chân không bước ra khỏi nhà, tựu liền một ngày ba bữa, đều là để tiệm cơm đưa đến cổng, thực sự đem hắn bị đè nén hỏng, vừa mới xuất quan, liền tìm tới tửu lâu này, dự định nâng ly một phen, buông lỏng chăm chú kéo căng một tháng tinh thần.

Túy Tiên lâu liền mở trong Quang Đức Phường, mặc dù là gia tiểu tửu lâu, nhưng tài năng ở Trường An đặt chân, tự nhiên có chỗ độc đáo của nó, lâu trong Nhưỡng Nhuyễn Lục, Lan Sinh, Thúy Đào Hòa Ngọc Giới, đều là khó gặp rượu ngon.

Rượu là rượu ngon, đồ ăn tự nhiên cũng là thức ăn ngon.

Túy Tiên lâu có một đạo món ăn nổi tiếng, gọi là Kim Tê Ngọc Quái, chất lượng mùi vị đều tốt, ở toàn bộ Trường An cũng vô cùng có tên.

Cái gọi là Kim Tê, còn gọi là Bát Hòa Tê, là dùng tỏi, gừng, quất, mai trắng, túc hoàng chín, gạo tẻ cơm, muối, tương chờ tám loại gia vị, lấy bí pháp điều chế mà thành một loại đồ chấm.

Về phần Ngọc Quái, thì là cá lát biệt danh, cũng chính là hậu thế nói tới cá lát sống, là đem vớt nổi trên mặt nước cá tươi, lấy khoái đao cắt thành mỏng như cánh ve đồ biển.

Lấy Ngọc Quái chấm Kim Tê, tư vị tươi bên trong mang ngọt, dựa vào ướp lạnh, thật là nhân gian tới mùi vị.

Túy Tiên lâu Kim Tê Ngọc Quái, cách làm cùng nhà khác còn có khác biệt, nhà hắn cá lát, chỉ dùng một loại cá tươi, chính là mới vừa từ trong Hoàng Hà vớt đi lên Hoàng Hà cá chép, chứa ở trong thùng nước, lấy ngựa nhanh vận đến Trường An, tại chỗ cắt miếng, trực tiếp lên bàn, vị tươi so nhà khác càng hơn một bậc.

Tư vị tốt, giá cả cũng không rẻ, một phần Kim Tê Ngọc Quái, trọn vẹn muốn ròng hai lượng bạc, coi như Triệu Phất Y giá trị bản thân không ít, bắt đầu ăn cũng có chút đau lòng.

Bất quá, đau lòng quy tâm đau, ăn vẫn là phải ăn, ăn uống chi dục, tựu liền thần tiên cũng không tránh được miễn, huống chi hắn một thiếu niên.

Triệu Phất Y đi vào Túy Tiên lâu, tuyển lầu hai một cái vị trí gần cửa sổ, muốn một vò rượu ngon, lại muốn mấy thứ thức ăn ngon, gần cửa sổ tự mình uống, dựa vào lan can trông về phía xa, một tháng rã rời quét sạch sành sanh, cảm giác tinh thần phấn chấn, cả người cũng sống lại.

Cơm nước no nê, đã là sau nửa canh giờ.

Triệu Phất Y kết qua tiền cơm, đi ra Túy Tiên lâu, ngẩng đầu quan sát trời.

Không sai biệt lắm giờ Mùi một khắc, nghĩ nghĩ bây giờ đi về còn sớm, dứt khoát quay người hướng Quan Trung Thư Viện đi đến, đến một lần tản bộ tiêu cơm, thứ hai hồi lâu không có đi, vừa vặn đọc sách tiêu khiển.

Hắn bây giờ đã là Ngoại Gia tầng thứ thật là tốt tay, thân có một ngưu chi lực, đi trên đường, đi lại nhẹ kiện, mặc dù không có đặc địa bước nhanh, nhưng cũng so ngày xưa nhanh hơn nhiều, trước đây cần đi một cái canh giờ con đường, hiện tại không sai biệt lắm hơn một phút liền đã đi đến.

Không hắn sẽ công phu, Triệu Phất Y đi vào Quan Trung Thư Viện, cũng không hướng nơi khác đi, trực tiếp lên Doanh Châu lâu lầu hai.

. . .

Doanh Châu lâu trong, vẫn là giống ngày xưa đồng dạng yên tĩnh.

Tòa lầu này trong cất giữ, đều là ghi chép quái lực loạn thần một loại điển tịch, luôn luôn vì học viện học giả không thích, cũng bởi vậy, đại đa số học sinh cũng cực ít tham gia, chỉ sợ rơi xuống một cái không làm việc đàng hoàng thanh danh, cũng làm cho hắn cảm giác thanh tịnh không ít.

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, lâu trong nhiệt độ dễ chịu.

Triệu Phất Y lên lầu hai, cả tầng lầu trống rỗng, không có một người.

Hắn tới trước kệ sách mặt, lấy một dày xấp, chừng bảy tám quyển sách, ôm đến thường ngồi chỗ ngồi bên cạnh, sau đó, rút ra lần trước chưa xem xong « Kỵ Kình Ký », tiếp tục đọc, quyển sách này là bản triều một vị quan viên, tiến về Bắc Hải du lịch lúc, lưu lại du ký, văn tự ưu mỹ không nói, bên trong ghi lại nội dung càng là thần kỳ, xem như một bản thượng thừa chi tác.

Thời gian cũng không lâu, đem quyển sách này xem hết, hắn có cầm lấy một bản « Phù Sinh U Mộng », say sưa ngon lành nhìn.

Bản này « Phù Sinh U Mộng » là tiền triều Tùng Giang phủ một cái nghèo túng con em thế gia viết, giảng chính là thần quỷ yêu hồ cố sự, văn thải mặc dù cũng không tệ, đáng tiếc nội dung vô căn cứ, cố sự hoang đường, có chút bừa bãi, tựu liền Triệu Phất Y cũng cảm thấy quá mức hoang đường, chỉ sợ không phải chuyện thật, giống như là thư sinh mình loạn biên.

Triệu Phất Y từng tờ từng tờ lật qua lật lại, lật tới mấy tờ cuối cùng thời điểm,

Chợt thấy trong sách kẹp một trương thật mỏng giấy viết thư, phía trên là một bức tranh thuỷ mặc tiểu họa, bên cạnh còn có mấy hàng chữ nhỏ.

"Đây là cái gì. . ."

Triệu Phất Y sinh lòng hiếu kì, đem họa lấy ra ngoài, liếc mắt nhìn.

Tiếp theo trong nháy mắt, sắc mặt hắn bỗng nhiên đại biến, chợt đứng lên, quay đầu hướng bốn phía nhìn lại, đã thấy trống rỗng không có bất kỳ ai.

"Là ai?"

Triệu Phất Y đứng tại chỗ, sắc mặt âm trầm đáng sợ, tựa như gặp quỷ, hồi lâu sau, mới cúi đầu, ánh mắt lần nữa rơi vào bộ này tranh thuỷ mặc tiểu họa.

. . .

Này tấm tiểu vẽ lên mặt là một mảnh rừng trúc, trong rừng trúc có một tòa cái đình, phía trên treo một khối nho nhỏ bảng hiệu, viết "Vĩ Sinh Đình" ba chữ.

Ở trong đình, đứng đấy một thiếu niên công tử, cầm trong tay trường kiếm, sắc mặt âm lãnh, hung tợn nhìn đối diện hai người.

Ở thiếu niên công tử đối diện, đứng đấy một nam một nữ, niên kỷ cũng đều ở mười sáu mười bảy tuổi trên dưới, trong đó, thiếu niên sắc mặt trầm tĩnh, thân mang trường sam, đem thiếu nữ bảo hộ ở phía sau, thiếu nữ thoạt nhìn có mấy phần hoảng sợ, lại có mấy phần đáng thương.

Vẽ tranh người, bút pháp vô cùng cao minh, dưới ngòi bút nhân vật, sinh động như thật, tựu liền thần thái biểu lộ, cũng họa đến giống như đúc.

Ngay tại rừng trúc bên trái, viết một bài tiểu Thi: Trong rừng một công tử, rút kiếm muốn giết người, tự tác phục từ thụ, táng thân Hoàng Tuyền trong, ai có thể quét bất bình, Chu gia thiếu niên lang.

Cái này thủ tiểu Thi phía dưới, lại viết hai đoạn nói.

"Tiên sinh phẩm tính cao thượng, tại hạ mười phần bội phục, muốn thỉnh uống rượu, mong rằng đáp ứng, ngày mai giờ Dậu hai khắc, Đông Thị Tân Trúc Tiểu Hiên, chữ thiên số một, kính thỉnh giá lâm."

"Khác, tiên sinh nếu không chịu tiến về, tại hạ khó tránh khỏi thất vọng, thất vọng thì thần thương, thần thương thì khó mà tự kiềm chế, chắc chắn tiên sinh nghĩa cử tuyên cáo thiên hạ, lấy để Trường An trăm vạn lê dân bách tính, đều biết tiên sinh rút đao tương trợ hướng tới nghĩa cử."

Triệu Phất Y nhìn bộ này tranh thuỷ mặc tiểu họa, trong lòng phẫn nộ đến cực điểm, thế này sao lại là một bộ tranh thuỷ mặc tiểu họa, rõ ràng là một phong thư đe dọa!

Vẽ nội dung là một tháng trước, hắn ở Vĩ Sinh Đình bên ngoài, gặp được Lâm Trấn bức bách Thu Tố Bạch, ra mặt đem Lâm Trấn bức lui chuyện tình.

Vẽ lên ba nhân vật chẳng những tương tự, mà lại rất giống, thô thô xem xét, đã có mấy phần tương tự, cẩn thận lại nhìn, vô luận là Lâm Trấn, Triệu Phất Y cũng tốt, vẫn là Thu Tố Bạch cũng được, biểu lộ thần thái, không một chỗ không giống.

Chỉ cần là biết bọn hắn người, nhìn thấy bức họa này, lập tức liền sẽ minh bạch tình huống lúc đó.

Về phần bên cạnh văn tự, mặc dù nói vẻ nho nhã, hàm nghĩa cũng rất âm độc, ám chỉ Lâm Trấn chết bởi Triệu Phất Y chi thủ, muốn hắn ngày mai giờ Dậu hai khắc, tiến về ước định địa điểm, gặp họa bức họa này người, nếu như không đi, liền đem chuyện này tuyên dương ra ngoài.

. . .

"Đến cùng là ai?"

Triệu Phất Y nhịn không được tự lẩm bẩm, trên mặt thần sắc mặc dù đã dần

dần khôi phục lại bình tĩnh, trong lòng lại giống như nộ trào, sóng cả mãnh liệt, khó mà bình phục.

Hắn tại nguyên chỗ đứng nửa ngày, suy nghĩ rất nhiều chuyện, cuối cùng đem bức họa này lại chồng chất lên nhau, thu đến trong ngực, quyết định ngày mai phó ước, tìm hiểu ngọn ngành.

Hắn biết đây là một cái bẫy, chỉ cần đi, tất nhiên khó mà tốt, ban sơ cũng nghĩ không đi, thậm chí nghĩ đi thẳng một mạch, thế nhưng là về sau suy nghĩ minh bạch, chuyến này không đi không được.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, đáp án ngay tại bức họa này lai lịch bên trong.

Hắn hôm nay đến Quan Trung Thư Viện là lâm thời khởi ý, tuyệt đối sẽ không có người sớm biết, cũng sẽ không có người sớm đem bức họa này kẹp ở bản này « Phù Sinh U Mộng » bên trong.

Nói một cách khác, bức họa này xuất hiện tại đây trong quyển sách, chỉ có một cái khả năng, chính là hắn đang nhìn trước một bản « Kỵ Kình Ký » lúc, nhất thời xuất thần, lại không có chú ý tới, có người vô thanh vô tức, đi vào bên cạnh hắn, lật ra « Phù Sinh U Mộng », đem kẹp bức họa đi vào.

Người này có thể làm được một bước này, mang ý nghĩa, tu vi so với hắn không biết cao hơn nhiều ít, nếu là muốn giết hắn, mảy may cũng không làm khó.

Huống chi, người này cùng hắn gần trong gang tấc, hắn đều không có phát hiện, đủ để chứng minh, người này có tùy thời theo dõi hắn, cũng không bị hắn phát hiện bản lãnh.

Kể từ đó, không biết người này ở sau lưng, còn đã làm bao nhiêu sự tình, biết hắn nhiều ít bí mật, làm không tốt liền hắn bắn giết Lâm Trấn, hủy thi diệt tích quá trình, tất cả đều nhìn ở trong mắt.

Nếu là dạng này, người này thậm chí không cần động thủ, chỉ cần đem chuyện này nói cho người Hứa Môn, hắn liền chưa hắn có thể còn sống rời đi thành Trường An.

Nói một cách khác, người là dao thớt, ta là thịt cá, sinh tử của hắn đã nắm giữ ở đây trong tay người.

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, khẽ lắc đầu, sự tình còn có quay lại chỗ dùng, cũng chưa chắc tựa như hắn nghĩ như thế hỏng bét.

Người này lợi hại như thế, muốn giết hắn tùy thời đều có thể, nhưng không có cùng hắn động thủ, mà là đưa tới một phần thư, hẹn hắn gặp mặt, tất nhiên mục đích gì khác, chưa hắn liền sẽ muốn tính mạng hắn.

Chỉ cần người này có chỗ cầu, thì có đàm phán khả năng, đến lúc đó chưa hắn không thể tìm ra một con đường sống.

Hồi lâu sau.

Triệu Phất Y mang đầy bụng lo nghĩ, rời đi Quan Trung Thư Viện, trong đầu không ngừng suy tư, đến cùng là ai lưu lại như thế một phong thư, hẹn hắn tiến về, lại muốn làm cái gì.

Trong lòng của hắn phỏng đoán ra mấy khả năng nhân tuyển, nhưng lại bị hắn từng cái lật đổ, mấy người này cũng có thể, mấy người này cũng đều không có khả năng, cuối cùng vẫn không có ra kết luận.

"Loại cảm giác này quá tệ, nhất định phải mau chóng mạnh lên mới được. . ."

Rời đi Quan Trung Thư Viện một khắc, Triệu Phất Y lần thứ nhất đối lực lượng sinh ra không có gì sánh kịp khát vọng, dĩ vãng mặc dù cũng nhận qua sinh mệnh uy hiếp, nhưng không có lần này dạng này, cơ hồ hoàn toàn mất đi đối với sinh mạng khống chế, thậm chí liền liều mạng cũng không biết tìm ai liều

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 33: Đến Tột Cùng Là Ai

Chạng vạng tối.

Trời chiều dần dần chìm.

Triệu Phất Y sửa sang lại quần áo trên người, mang lên hai ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm, giấu ở trong tay áo, chậm rãi đi ra Phổ Độ Cư, hướng Trường An Đông thị Thính Trúc Tiểu Hiên đi đến.

Trên đường là dòng người nhốn nháo rộn ràng, chẳng biết tại sao, gần nhất trong thành Trường An tha hương người càng phát nhiều, so mấy tháng trước, sơ Lai Trường An lúc, nhiều hơn rất nhiều.

Trực tiếp nhất hậu quả chính là giá hàng lên nhanh, nguyên bản ba văn tiền một trương hạt vừng bánh nướng, đã tăng tới ngũ văn, nghe không nhiều, trên thực tế lại tăng năm thành trở lên.

Cũng may mắn ở trong thành Trường An, đều là có chút của cải phú hộ, nếu là đổi ở Hán Trung phủ, chỉ sợ đã có người chết đói té ở đầu đường.

Triệu Phất Y chợt nhớ tới, ngay tại hắn trước khi đi, Hán Trung trong phủ đã có ôn dịch cùng nạn đói điềm báo, cũng không biết hiện tại như thế nào.

Đoạn thời gian gần nhất, một mực bế quan khổ tu, cũng không có nghe qua ngoại giới tin tức.

Nghĩ lại lại nghĩ một chút, hắn hiện tại cũng là phiền phức quấn thân, sinh tử nắm trong tay người khác, lại nghĩ những này cũng là vô dụng.

Ra Quang Đức Phường, đâm đầu đi tới một đội lạc đà, từ cửa Nam vào thành, một đường hướng mặt phía bắc nội thành đi đến, cái này đội lạc đà chừng hai ba trăm thớt, kéo dài ra cách xa hai, ba dặm đi, mỗi thớt lạc đà bên trên cũng cõng căng phồng hàng hóa, từ dấu chân đến xem, hàng hóa phân lượng không nhẹ.

Theo lạc đà đội cùng một chỗ tiến lên, có bảy tám vị bụng phệ thương nhân người Hồ, còn có bốn năm mươi cái bưu hãn dũng mãnh người Hồ hộ vệ, tất cả đều vác lấy loan đao, cảnh giác nhìn bốn phía người đi đường.

Triệu Phất Y nhìn thấy chi này lạc đà đội, trong lòng không khỏi khẽ giật mình, trong thành Trường An thường có Tây Vực thương nhân người Hồ ẩn hiện, lạc đà đội chẳng có gì lạ, kỳ liền kỳ ở, thế mà lại có lớn như vậy lạc đà đội.

Thường ngày có ba bốn mươi thớt lạc đà, coi như Đại Thương đội, coi như mang hộ vệ, mang lên ba bốn dám đánh dám liều coi như nhiều, chưa từng thấy mang nhiều như vậy hộ vệ.

Dù sao, mỗi nhiều thuê một cái hộ vệ, liền muốn nhiều móc một phần bạc, mang hộ vệ nếu là quá nhiều, làm không tốt liền tiền vốn cũng kiếm không trở lại.

"Quát La lão đệ, lần này làm sao mang nhiều người như vậy đến?"

Hiếu kì không chỉ Triệu Phất Y một cái, bên đường có vị viên ngoại ăn mặc lão giả, liền không nhịn được trong lòng hiếu kì, gọi lại lạc đà trong đội một cái quen biết người Hồ, hỏi chuyện này.

"Nguyên lai là La lão đông gia, ai, nói rất dài dòng a, không phải chúng ta muốn mang nhiều người như vậy, mà là phía tây đến cái này đường không yên ổn, phải không có nhiều người như vậy, chúng ta còn không dám đến."

Cái kia gọi quát la thương nhân người Hồ than thở nói, hắn tiếng Hán nói cực kì lưu loát, nếu là chỉ nghe thanh âm, vạn vạn đoán không ra là một cái người

Hồ, xem ra cũng là lâu dài đi Trường An.

"A, còn có việc này, là An Tây Đô Hộ phủ đao bất lợi? Vẫn là hành lang Hà Tây đạo phỉ lá gan biến lớn?"

La lão đông gia kinh ngạc hỏi.

"Ai. . ."

Quát la lắc đầu, nói ra: "Không phải người chuyện, việc này. . . Ai. . ."

Hai người vừa đi vừa nói, một đường hướng phía bắc đi.

Triệu Phất Y phải đi Đông Thị, cùng hai người không phải cùng đường, cũng không có lại nghe đi xuống.

Chỉ là mơ mơ hồ hồ nghe được "Không phải người" ba chữ, trong lòng không khỏi nói thầm, không phải người, còn có thể là cái gì, chẳng lẽ lại là bão cát, đàn thú, vẫn là cái gì khác?

. . .

Một khắc đồng hồ về sau.

Triệu Phất Y đi vào Thính Trúc Tiểu Hiên trước cửa, hít một hơi thật sâu, sải bước vào trong tiệm.

Sau khi vào cửa, hỏi tiểu nhị chữ thiên số một phòng vị trí, xuyên qua tiền viện phòng chính, chậm rãi đi vào hậu viện, liếc mắt liền thấy một chỗ phía trước trước cửa tiểu viện, chính treo "Chữ thiên số một" bảng hiệu, lập tức cũng không chậm trễ, vừa bước một bước vào trong viện.

Trong viện là ba gian phòng ở, chính diện là một gian nhà chính, đèn đuốc sáng trưng, cửa khép hờ, hai mặt là hai gian sương phòng, tất cả đều ngầm.

Triệu Phất Y mấy bước đi vào nhà chính trước cửa, lần nữa chỉnh lý quần áo, nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Soạt, soạt, soạt!

Trong phòng yên tĩnh im ắng, cũng không ai trả lời, chỉ có mang theo vị ngọt nhàn nhạt hương khí, từ trong khe cửa bay ra.

Triệu Phất Y đợi một chút, thấy không có người nói chuyện, cũng không do dự, nhẹ nhàng một chưởng, đẩy ra cửa phòng.

Cửa phòng mở ra về sau, đối diện là một cái màu hồng sợi nhỏ dệt thành mềm bình phong, sau tấm bình phong lờ mờ ngồi một người, nhìn dáng người giống như là vị nữ tử trẻ tuổi.

Triệu Phất Y trở tay nhắm lại cửa phòng, quay người vòng qua bình phong, liếc nhìn chờ ở chỗ này nữ tử, tiếp theo, không khỏi giật mình.

"Ngươi. . . Tới. . ."

Ngồi ở sau tấm bình phong nữ hài nhìn hắn, mang theo ngượng ngùng nói, người này chính là Hứa Bạch Lộ.

Cùng ngày xưa mang theo anh khí trang phục khác biệt, nàng hôm nay thoạt nhìn ôn nhu rất nhiều, hơi thi son phấn, nhạt quét Nga Mi, mềm mại tóc dài đen nhánh tùy ý chải ở sau ót, dùng một đầu tinh xảo thất bảo vòng vàng buộc ở cùng một chỗ, mặc một cái thật dài sợi nhỏ bạch váy ngắn, dùng một cái đai lưng ngọc thắt ở bên hông, vóc người cao gầy nổi bật càng thêm thon dài.

Thanh thuần bên trong, lại dẫn một tia dụ hoặc, thấy được nàng trong nháy mắt, Triệu Phất Y thậm chí đã quên người ở chỗ nào, cảm thấy một tia miệng đắng lưỡi khô.

"Ta tới."

Triệu Phất Y sửng sốt một chút, lập tức lấy lại tinh thần, gật gật đầu nói, trên mặt lạnh nhạt mỉm cười, trong lòng lại giống dời sông lấp biển.

Hắn nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng duy chỉ có không nghĩ tới sẽ là Hứa Bạch Lộ, bởi vì Thạch Tương Quân trong miếu kinh lịch, hắn vẫn cho rằng Hứa Bạch Lộ phẩm tính thuần lương, là một cái khó được thật là tốt người, làm sao cũng không nghĩ tới, Hứa Bạch Lộ lại cũng sẽ viết thư bức hiếp hắn tới.

Nghĩ lại, hắn lại cảm thấy Hứa Bạch Lộ hẹn hắn đến đây, cũng không phải không có khả năng.

Vừa đến, Hứa Bạch Lộ biết rất nhiều, đã biết hắn đã cứu Thu Tố Bạch, cũng biết Lâm Trấn cùng hắn có oán, đem Lâm Trấn cái chết cùng hắn liên hệ tới, cũng không tính quá mức lạ thường, thứ hai, Hứa Bạch Lộ thân là Hứa Môn đại tiểu thư, mình võ công mặc dù trung bình, so Lâm Trấn còn muốn chênh lệch chút, nhưng là ỷ vào Hứa Sơn quyền thế, đủ để mời được cao thủ, đem thư ném đến bên cạnh mình.

Chỉ là, Hứa Bạch Lộ vì sao muốn mời hắn tới đây đâu, nàng đem Lâm Trấn chuyện tình, có hay không nói cho Hứa Sơn?

Triệu Phất Y suy nghĩ không thấu tâm tư của nàng, đầy bụng nghi vấn, lại không biết như thế nào há miệng.

"Tiên sinh, mời ngồi."

Hứa Bạch Lộ nhẹ nhàng nói.

"Được."

Triệu Phất Y gật gật đầu, cũng không có nhiều lời, đè xuống trong lòng nghi vấn, ngồi ở đối diện nàng.

Hứa Bạch Lộ nhàn nhạt cười một tiếng, trên mặt lộ ra một tia đỏ ửng, bưng lên một thanh đỏ bùn bình nhỏ, rót hai chén nước trà, một chén đưa ở Triệu Phất

Y trước người, một chén đặt ở trước người mình.

"Trà là Mông Sơn trên nóc trà, nước là Dương Tử Giang lòng nước, thanh đạm sướng miệng, ngưng thần tĩnh tâm, đều là Bạch Lộ dụng tâm ngâm."

"Đa tạ đại tiểu thư."

Triệu Phất Y cũng không từ chối, nâng chén trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Lẽ ra, uống trà cần tế phẩm, chỉ là hắn lập tức nhưng không có cái tâm tình này, sinh tử treo trong tay người, cái kia có tâm tư uống trà, về phần trong trà có độc hay không, cũng không cần lo lắng, đều đã đến tình cảnh như thế này, đối phó hắn còn muốn hạ độc a?

"Thật gấp. . ."

Hứa Bạch Lộ hé miệng cười một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Mấy năm trước, còn tại Thần Đô thời điểm, cha mỗi lần tâm tình không tốt, ta đều sẽ cho hắn pha trà, uống ta pha trà, tâm tình của hắn kiểu gì cũng sẽ tốt một chút."

"Ngươi uống trà bộ dáng, cùng cha giống nhau như đúc, đều là một bộ vội vã muốn đánh trận dáng vẻ, mấy năm này, cha rời khỏi triều đình về sau, làm việc hoà hoãn lại, mới học được thưởng thức trà."

"Nha. . ."

Triệu Phất Y nhẹ gật đầu, sắc mặt mặc dù không có biến hóa gì, nhưng trong lòng kinh nghi bất định.

Làm người hai đời, hắn so với bình thường thiếu niên muốn thành thục nhiều lắm, vô luận là đối lòng người nắm chắc, vẫn là nhìn mặt mà nói chuyện công phu, đều có mấy phần tâm đắc.

Hứa Bạch Lộ ý tứ mặc dù hàm súc, hắn lại thấy rõ ràng, rõ ràng là đối với hắn động tâm ý tứ, chẳng lẻ là bởi vì cái này duyên cớ, nàng mới không có đem

Lâm Trấn chuyện tình nói cho Hứa Sơn, mà là hẹn hắn tới nơi này?

"Bảy tuổi năm đó, mẫu thân bởi vì bệnh qua đời, cha lại quá bận rộn quân vụ, ta thường thường một người mình chiếu cố mình, mặc dù không lo ăn uống, thế nhưng là quạnh quẽ vô cùng, quanh năm suốt tháng, cũng không gặp được mấy bằng hữu."

"Hai năm này, cha cuối cùng từ Thần Đô rời đi, nhưng lại một mực tại bận bịu Hứa Môn chuyện tình, cực ít có thời gian theo giúp ta, thường thường đều là tiểu Viên cùng với ta."

"Trước đó vài ngày, thành Trường An bên ngoài, gặp được Diêm Sâm thời điểm, ta lúc đầu coi là chết chắc, bất quá, ta cũng không sợ hãi, bởi vì sớm đi Địa Phủ, cũng có thể cùng mẹ ta gặp nhau."

"Không nghĩ tới, tiên sinh bỗng nhiên ra mặt, đã cứu ta một mạng, Bạch Lộ cảm động đến rơi nước mắt, từ ngày đó lên, trong lòng thì có tiên sinh cái bóng."

"Bất quá, Bạch Lộ trong lòng mặc dù là nghĩ như vậy, chỉ là nữ hài tử gia da mặt mỏng, hai lần gặp tiên sinh thời điểm, đều nói không ra miệng, không nghĩ tới. . ."

Hứa Bạch Lộ nói đến đây, gương mặt đã xấu hổ đỏ bừng, chôn thật sâu phía dưới đi.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y không gây nói mà chống đở, cho dù làm người hai đời, hắn cũng không biết như thế nào đối mặt một cái thích mình nữ hài.

Trên thực tế, nếu là Hứa Bạch Lộ mở miệng uy hiếp, hắn ngược lại có ứng đối sách lược, đáng tiếc đối loại chuyện này, hắn thực sự không có gì xử lý biện pháp.

"Không nghĩ tới đúng là tiên sinh chủ động làm rõ, một phong tranh thuỷ

mặc tiểu họa, hẹn ta lại tới đây, Bạch Lộ thu đến tin thời điểm, thật sự rất vui vẻ."

Hứa Bạch Lộ nói đến đây, từ trong tay áo móc ra một tờ giấy viết thư, trải tại trên bàn.

Chỉ thấy giấy viết thư phía trên vẽ lấy một bộ tranh thuỷ mặc tiểu họa, vẽ lên bốn năm người, bối cảnh rõ ràng là Thạch đại tướng quân miếu.

Triệu Phất Y tiên sinh nghe Hứa Bạch Lộ lời nói, tiếp theo, lại nhìn thấy trương này giấy viết thư, trong đầu không khỏi "Ong ong" rung động.

Cho tới bây giờ, hắn mới phát hiện mình sai lầm, nguyên lai hẹn hắn người tới cũng không phải là Hứa Bạch Lộ, mà là một người khác hoàn toàn, thậm chí liền Hứa Bạch Lộ cũng là người này khoảng tới.

Người này đến tột cùng là ai?

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 34: Hiện Thân

Ngày tốt cảnh đẹp, hồng tụ thiêm hương.

Triệu Phất Y lại như ngồi bàn chông, hắn chẳng thể nghĩ tới, tựu liền Hứa Bạch Lộ cũng là bị người lừa gạt tới, phía sau màn có khác người khác.

Đã hẹn hắn, lại hẹn Hứa Bạch Lộ, người này mục đích đến cùng là cái gì, hắn nhất thời còn muốn không rõ.

"Tiên sinh, ngươi thế nào, sắc mặt bỗng nhiên kém như vậy?"

Hứa Bạch Lộ cảm thấy có chút kỳ quái, sự tình liên tục mấy lần khúc chiết, cho dù lấy Triệu Phất Y lòng dạ, cũng khó bảo trì trấn tĩnh, sắc mặt biến đổi không chừng, bị nàng xem ra.

"Đại tiểu thư, chuyện này. . ."

Triệu Phất Y do dự một chút, cuối cùng cắn răng một cái, dự định nói ra tình hình thực tế.

Đương nhiên, hắn hoàn toàn có thể không nói, thậm chí thuận nước đẩy thuyền, mượn Hứa Bạch Lộ hiểu lầm, đón lấy một đoạn này tương tư, từ đó về sau, chẳng những có giai nhân vào lòng, mà lại, tựu liền Hứa Sơn lại nghĩ đối phó hắn, cũng phải sợ ném chuột vỡ bình.

Đáng tiếc, làm như vậy cho dù có một trăm trồng chỗ tốt, Triệu Phất Y cũng sẽ không gật đầu, nguyên nhân chỉ có một, bởi vì hắn rất không thích loại này vận mệnh nằm trong nhân thủ cảm giác, tựa như một đầu con rối, bị người tùy ý kích thích. Huống chi, người khác có thể cho ngươi, tự nhiên cũng có thể lấy đi,

hiện tại hoan hoan hỉ hỉ tiếp nhận, ngày sau chỉ sợ phải gấp trăm ngàn lần trả lại.

Bất quá, hắn mặc dù dự định nói ra tình hình thực tế, nhưng cũng sẽ không toàn nói, chí ít sẽ không thừa nhận Lâm Trấn chính là hắn giết, chỉ nói nên nói, không nên nói, vĩnh viễn sẽ không nói.

"A, hai người các ngươi tại sao lại ở chỗ này vụng trộm hẹn hò!"

Ngay tại Triệu Phất Y dự định làm rõ trong nháy mắt, cửa phòng bỗng nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra, một cái bóng hình xinh đẹp phiêu nhiên mà tới, cười hì hì cùng hai người chào hỏi.

Người này, rõ ràng là Thu Tố Bạch!

"Là ngươi!"

Triệu Phất Y nhìn thấy Thu Tố Bạch trong nháy mắt, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, bỗng nhiên đứng dậy, trong chớp nhoáng này, hắn toàn minh bạch, trước trước sau sau đều là Thu Tố Bạch đang giở trò.

Hoang Miếu Ngộ hiểm chuyện tình, Hứa Bạch Lộ cho Thu Tố Bạch nói qua, Lâm Trấn chuyện tình, Thu Tố Bạch càng là trong cục người, huống hồ, hai người chính là khuê trung mật hữu, đối với Hứa Bạch Lộ tâm tư, Thu Tố Bạch lại hiểu rõ bất quá.

Triệu Phất Y trong lòng thầm hận, hắn đã sớm cảm thấy nữ hài này tà môn, trên thân có mang cực lớn bí mật, không muốn cùng nàng quá nhiều tiếp xúc, không nghĩ tới ngàn phòng vạn phòng, vẫn là bị nàng cầm tới nhược điểm.

"Thu tỷ tỷ, ngươi làm sao cũng tới?"

Hứa Bạch Lộ nhìn thấy Thu Tố Bạch, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Nói rất dài dòng a, ta là có chuyện cùng ngươi Chu lang nói, đặc địa chạy tới, đúng rồi, trước không giải thích cho ngươi."

Thu Tố Bạch cười cười, mấy bước đi tới, kéo Hứa Bạch Lộ tay, nhẹ nhàng đem nàng kéo đến bên người, lập tức đối mặt của nàng, có chút thổi ngụm khí.

"Phốc!"

Một chút sức lực chính thổi tới Hứa Bạch Lộ trên mặt, nàng tựa hồ có chút kỳ quái, muốn phải nói cái gì, còn chưa kịp há miệng, ánh mắt liền mê mang, trên mặt lộ ra bối rối.

Trong nháy mắt, bất tỉnh nhân sự, té xỉu ở Thu Tố Bạch trong ngực.

Thu Tố Bạch ngẩng đầu nhìn Triệu Phất Y, hướng hắn nháy nháy mắt, lại cúi đầu nhìn nhìn trong ngực Hứa Bạch Lộ, trên mặt lộ ra một tia cổ quái ý cười, đưa nàng chặn ngang ôm lấy, đi về phía trước mấy bước, trong phòng trên giường êm.

Tiếp theo, lại thay nàng sửa sang lại trên người sợi nhỏ váy ngắn, lần nữa ngẩng đầu lên, cười hì hì nhìn qua Triệu Phất Y.

"Giai nhân có thể đụng tay đến, xuân tiêu một khắc thiên kim, Tố Bạch sẽ không quấy rầy tiên sinh, đối đãi tiên sinh xuân phong nhất độ, chúng ta có chuyện lại nói."

Nói xong, trên mặt ý cười càng tăng lên, chậm rãi hướng ngoài phòng thối lui.

"Chậm đã!"

Triệu Phất Y sắc mặt phát lạnh, vượt ngang một bước, ngăn ở Thu Tố Bạch trước người.

"A, tiên sinh đây là ý gì a, chẳng lẽ có Hứa đại tiểu thư cùng ngươi, tiên sinh còn không thỏa mãn, nhất định phải ngay cả ta cùng một chỗ lưu lại a?"

Thu Tố Bạch lấy tay chống cằm, trêu chọc nói nói.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Triệu Phất Y mặt trầm như nước, khuỷu tay nhẹ nhàng nhoáng một cái, giấu ở trong tay áo Bạo Vũ Lê Hoa Châm, đã lướt xuống trong tay, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

"Ha ha. . ."

Thu làm ánh mắt từ Triệu Phất Y trong tay áo xẹt qua,

Dường như nhìn thấy cái gì, nhưng cũng không thèm để ý chút nào, ôn nhu cười nói: "Tiên sinh không nên quá khẩn trương, động một chút lại muốn đánh muốn giết, trên đời này nhiều người, cũng không đều là Lâm Trấn loại rác rưởi kia, vạn nhất ngày đó đâm vào trên miếng sắt, tư vị cũng không tốt thụ."

"Kỳ thật, tiên sinh đều có thể âu yếm, chiếu đơn thu hết, về sau, chúng ta trò chuyện tiếp chuyện khác, dù sao, ta đối tiên sinh cũng không ác ý, chỉ là muốn cầu tiên sinh giúp ta một chuyện, lại không bạch bạch há miệng, đành phải trước đưa đi một phần quà ra mắt."

Dứt lời, một chỉ nằm ở trên giường êm Hứa Bạch Lộ.

"Ngươi phần này lễ gặp mặt, ta cũng không dám tiếp."

Triệu Phất Y thanh âm dần dần lạnh xuống đến, liền giống khối băng đồng dạng: "Ngươi rốt cuộc muốn ta làm gì, tốt nhất nói rõ."

"Ai, ngươi người này chính là đa nghi, ta cũng không có ý định để ngươi làm chuyện xấu xa gì, ngược lại đối với ngươi là một chuyện tốt. Chỉ cần ngươi nghe ta an bài, ta liền sẽ tìm cách giúp ngươi, để ngươi kế thừa Hứa Sơn y bát, trở thành Hứa Môn đệ tử đắc ý nhất, thậm chí tiến thêm một bước, trở thành so với hắn cao thủ lợi hại hơn, ngày sau phong hầu bái tướng, không đáng kể."

Thu Tố Bạch ôn nhu nói.

"Nguyên lai là dạng này."

Triệu Phất Y gật gật đầu, đã hiểu nàng ý tứ.

Thu Tố Bạch mặc dù nói giấu diếm, hắn lại nghe minh bạch, chính là để hắn đi làm nội ứng, về phần chỉ là ở Hứa Môn làm nội ứng, vẫn là lấy Hứa Môn vì cửa vào, ngày sau mưu đồ càng lớn, vậy liền khó mà nói.

Nghĩ tới đây, lời nói xoay chuyển, hỏi: "Ta chỉ là không rõ, ngươi tại sao muốn tìm ta."

"Ngươi đây cũng không biết sao, bởi vì ngươi ưu tú a!"

Thu Tố Bạch một mặt kinh ngạc nói, dùng nhìn đồ ngốc ánh mắt nhìn hắn: "Ngươi trời sinh hồn phách cường đại, so với thường nhân chí ít mạnh hơn gấp đôi, có thể cảm giác được những người khác cảm giác không thấy đồ vật, mà lại thiên phú tu luyện vô cùng tốt, ngắn ngủi thời gian mấy tháng, liền có thể luyện đến Ngoại Gia tầng thứ, so Lâm Trấn tên phế vật kia mạnh hơn nhiều, đơn giản một trời một vực, ta không tìm ngươi tìm ai?"

Triệu Phất Y nghe xong mấy câu nói đó, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Thu Tố Bạch xa so với hắn tưởng tượng càng thêm đáng sợ, biết đến cũng xa so với hắn tưởng tượng hơn rất nhiều.

Có lẽ là bởi vì đầu thai làm người nguyên nhân, tinh thần lực của hắn so với bình thường người mạnh hơn rất nhiều, chẳng những học đồ vật rất nhanh, mà lại cảm giác so những người khác linh mẫn, tỉ như nói, tiến vào Trường An nội thành về sau, hắn sẽ cảm thấy một loại tử ý, những người khác nhưng không có cảm giác.

Lại tỉ như nói, ngày đó trong Phần Hương Lâu, lần thứ nhất gặp Thu Tố Bạch thời điểm, hắn liền cảm nhận được Thu Tố Bạch không giống bình thường, đồng hành Trương Duệ nhưng không có bất kỳ cảm giác gì.

Cái này có lẽ chính là Thu Tố Bạch nói hồn phách cường đại, đương nhiên, cái này cũng chưa chắc là chuyện tốt, bây giờ nghĩ lại, hắn nếu không phải tinh thần lực so những người khác cường đại, không cảm giác được Thu Tố Bạch kỳ dị sức hấp dẫn, cũng sẽ không rơi xuống hôm nay cục diện này.

Bất quá, thật sự để tâm hắn lạnh, cũng không phải là chuyện này, mà là một cái khác phỏng đoán.

"Nếu là ta không có đoán sai, ở ta trước đó, ngươi tuyển Lâm Trấn làm qua nội ứng, chỉ là gặp đến ta về sau, đem hắn từ bỏ, sau đó, dẫn dụ hắn ra tay với ta, ta mới bị bách giết hắn!"

Triệu Phất Y nhìn chằm chằm Thu Tố Bạch.

"Ai nha!"

Thu Tố Bạch ra vẻ giận dữ, dậm chân, nói ra: "Ngươi không nên đem ta nghĩ hư hỏng như vậy, Lâm Trấn là thật muốn giết ngươi, ta chỉ là. . . Hơi dẫn đường một chút. . ."

"Ta hiểu được!"

Triệu Phất Y gật gật đầu, hơi chần chờ một lát, nói ra: "Tốt a, ta đáp ứng ngươi."

"A?"

Lời nói này quá mức dứt khoát, Thu Tố Bạch ngược lại giật mình, hỏi: "Nhanh như vậy đáp ứng, không nói điều kiện sao, không còn xoắn xuýt một hồi sao, không còn suy tính sao?"

"Người là dao thớt, ta là thịt cá, còn có cái gì tốt nói?"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng: "Thu cô nương chịu hiện thân, tự nhiên có nắm chắc đè ép được ta, cường ngạnh vạch mặt, đối ta có hại vô ích, huống chi,

Thu cô nương muốn ta đi làm chuyện tình, dưới mắt tại ta cũng không chỗ xấu, ta lại vì sao muốn cự tuyệt."

"Thật là một cái người thông minh, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi!"

Thu Tố Bạch vui vẻ cười nói, hai con mắt cười thành hai con trăng khuyết, thoạt nhìn thanh thuần đến cực điểm, ai cũng không biết, dạng này một cái thanh thuần giống hoa sen mới nở nữ hài, vậy mà không chút nào đem người mệnh để ở trong lòng.

Dừng một chút, nàng tiếp lấy nói ra: "Đã dạng này, vậy liền quyết định, ta đi trước sương phòng chờ ngươi, đợi ngươi xuân phong nhất độ, lại đến gọi ta, ta nàng đưa về Hứa phủ, sau đó, chúng ta lại nói chi tiết."

"Không cần."

Triệu Phất Y lắc đầu: "Ngươi bây giờ đưa đi nàng trở về đi."

"Ha ha. . ."

Thu Tố Bạch hé miệng cười một tiếng: "Tiên sinh, chúng ta hiện tại là người một nhà, ngươi không cần ở trước mặt ta làm bộ làm tịch, trong lòng nghĩ như thế nào, liền đi làm thế nào đi."

"Thật sự không cần."

Triệu Phất Y nghiêm mặt nói ra: "Đã ta đã đáp ứng ngươi, liền sẽ không đổi ý, ngươi ta ở giữa sự tình, cũng không cần liên lụy người nàng."

"Tiên sinh thật sự là nói giỡn, dạng này một cái khó gặp giai nhân, ngay tại trước mặt ngươi, nhâm quân thải hiệt, tiên sinh liền bất động lòng sao?"

Thu Tố Bạch trên mặt giống như cười mà không phải cười.

"Tại hạ làm người còn có nguyên tắc, có một số việc là sẽ không làm."

Triệu Phất Y lắc đầu nói.

"Ta nếu là không phải để ngươi làm đây?"

Thu Tố Bạch thanh âm bỗng nhiên băng lãnh xuống tới.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 35+1 Đường Tuyến

"Thu cô nương, quá mức."

Đối mặt Thu Tố Bạch từng bước ép sát, Triệu Phất Y không có chút nào thuận theo ý tứ, ngược lại bước một bước về phía trước, ngăn tại Hứa Bạch Lộ trước người.

Bằng lòng mà nói, hắn tự nhận là không tính quân tử, không có ôn nhuận như ngọc phẩm chất, cũng không tin tưởng người khác tính bản thiện lý niệm, nhưng hắn cũng tuyệt không phải một cái tiểu nhân.

Hắn từ đầu đến cuối đều có điểm mấu chốt của mình, vô luận gặp được tình huống như thế nào, coi như lợi kiếm gác ở trên cổ, cũng sẽ không vượt qua ranh giới cuối cùng làm việc.

"Tiên sinh, ngươi để cho ta rất thất vọng a!"

Thu Tố Bạch bĩu môi, hai tay nâng cái cằm, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép biểu lộ nhìn hắn: "Chúng ta mới vừa vặn hợp tác, chuyện thứ nhất ngươi sẽ không nghe ta, đây coi là cái gì, chẳng lẽ ngươi cho rằng còn có thể quay đầu sao?"

Triệu Phất Y có chút cười lạnh, nhưng không nói lời nào.

"Ta có thể đoán được tâm tư của ngươi, cùng ta tùy tiện qua loa một chút, quay đầu trở lại sẽ không nhận nợ, Lâm Trấn chuyện tình, đã không có chứng cứ, coi như ta truyền đi, ngươi cũng sẽ thề thốt phủ nhận, mà lại vừa vặn bắt ta gánh trách nhiệm, nói là ta ở vu hãm ngươi."

"Ngươi người này nha, nghĩ đến nhiều lắm, một điểm thành ý hợp tác đều không có, người với người tín nhiệm đi nơi nào."

Thu Tố Bạch liên tục than thở, một bộ bị ngươi phụ biểu lộ.

"Ha ha. . ."

Triệu Phất Y giận quá mà cười, cười lạnh nói ra: "Thu cô nương, ta cùng với Hứa Bạch Lộ, một cái là ngươi bức hiếp mà đến, một cái là ngươi hoang ngôn lừa gạt đến, ngươi bây giờ cùng ta đàm tín nhiệm, không cảm thấy châm chọc a?"

"Huống chi, tâm tư của ngươi chẳng lẽ ta không rõ, nếu là ta thật sự cùng Hứa cô nương phát sinh chút gì, ngày sau vô luận là nàng hay là ta, đều có nhược điểm rơi trên tay ngươi, cái kia mới gọi vĩnh viễn không ngày yên tĩnh."

"Ai. . . Ngươi người này chính là quá thông minh, đã quên khám phá không nói toạc đạo lý. . ."

Thu Tố Bạch lắc đầu, nói ra: "Ngươi cũng không nghĩ một chút, ta có thể để ngươi làm như thế, tất nhiên có bức ngươi đi vào khuôn khổ bản lãnh, nhất định phải vạch mặt, coi như một món lễ lớn không tốt sao?"

"Phần này đại lễ, tha thứ tại hạ vô phúc tiêu thụ."

Triệu Phất Y chậm rãi lui về phía sau mở nửa bước, cánh tay trái nằm ngang ở trước ngực, hộ thân một thân yếu hại, tay phải thu ở trong tay áo, tùy thời chuẩn bị động cơ quan.

Nói được mức này, đã không có tiếp tục nói tiếp cần thiết, nói thêm nữa một câu, đều là lãng phí môi lưỡi, không hài lòng, động thủ chính là.

Hắn sở dĩ còn nhịn xuống, không có vặn vẹo cơ quan, nguyên nhân chỉ có một.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm chỉ có hai ống, mỗi lần phát xạ về sau, đều muốn phế công phu rất lớn mới có thể lắp trở về, địch nhân là tuyệt sẽ không cho hắn thời gian này, vì vậy, tại đây một trận chiến đấu bên trong, hắn nhiều lắm là chỉ có hai lần bắn giết cơ hội.

Hắn không biết Thu Tố Bạch tại đây một ván bên trong, đến tột cùng vai trò cái gì nhân vật, nếu là người chủ sự một trong, ngược lại không uổng phí hắn một ống độc châm, nếu chỉ là một cái ống loa, hắn còn không muốn đem quý giá cơ hội ra tay, lãng phí ở Thu Tố Bạch trên thân.

. . .

Phật gia có nói, thế sự vô thường.

Giang hồ có vị tiền bối đã từng nói qua, trên đời này duy nhất không đổi sự tình chính là biến hóa.

Từ khi Triệu Khách thản trần thân phận về sau, Triệu Phất Y đã cảm thấy trên đời sẽ không còn có cái gì thời điểm, so chuyện này càng làm cho hắn kinh ngạc.

Hiện thực cho thấy, hắn sai rồi.

Triệu Phất Y cho là hắn tính tới rất nhiều, thế giới lại nói cho hắn biết, không ai có thể trí tuệ vững vàng, khi hắn cuối cùng cự tuyệt Thu Tố Bạch yêu cầu về sau, trước mắt bỗng nhiên phiêu khởi nhàn nhạt sương trắng.

Tầng này sương mù rất nhạt, là nhàn nhạt màu trắng, từ Thu Tố Bạch phía sau chậm rãi bay ra, hướng bốn phía lan tràn mà đi, trong bất tri bất giác, đã bao phủ toàn bộ phòng.

Triệu Phất Y nhìn sương trắng, cảm giác có chút kỳ quái, hắn vốn cho rằng là thuốc mê một loại sương mù, lại phát hiện sương trắng xúc tu lạnh buốt, mang theo sâu kín mùi thơm ngát, hút tới trong lỗ mũi, chẳng những không có vựng vựng hồ hồ cảm giác, ngược lại càng thêm thanh tỉnh.

"Ngươi muốn làm gì?"

Triệu Phất Y chăm chú nhìn Thu Tố Bạch, trong lòng bỗng nhiên có chút không chắc.

"Cho ngươi một cái không cách nào lý do cự tuyệt."

Thu Tố Bạch vừa cười vừa nói,

Nàng dùng hai tay chống cằm, trong mắt mang theo một tia giảo hoạt, lại có mấy phần đùa bỡn ý tứ.

"Ừm?"

Triệu Phất Y chau mày, không biết Thu Tố Bạch muốn làm gì.

Sau một khắc, hắn nhìn thấy suốt đời khó quên một màn, từ Thu Tố Bạch phía sau, dần dần huyễn hóa ra ba đầu cái đuôi đến.

Cái này ba đầu cái đuôi múa may theo gió, toàn thân U Bạch, phát ra một điểm nhàn nhạt màu xanh, xoã tung, lông nhung, thon dài, thoạt nhìn thật giống như hồ ly cái đuôi, chỉ là dài hơn rất nhiều, chừng dài sáu, bảy thước, phảng phất vật sống đồng dạng nhẹ nhàng lắc lư, màu trắng sương mù chính là từ cái đuôi mặt ngoài trồi lên.

"Nói cho ngươi cái bí mật, ta là yêu quái u, không nghe lời liền ăn ngươi."

Thu Tố Bạch nhẹ nhàng liếm môi một cái, nhìn Triệu Phất Y ánh mắt tràn ngập khát khao, tựa như nhìn thấy tiểu gà mái hồ ly.

"Yêu quái. . ."

Trong chốc lát, Triệu Phất Y cảm thấy toàn thân như nhũn ra, dùng sức cắn răng, dùng hết lực khí toàn thân, mới không có ngồi ngay đó.

"Cái này đáng chết thế giới. . . Ngoại trừ người tu hành, còn có yêu quái loại vật này sao?"

Triệu Phất Y bỗng nhiên có một loại cảm giác bất lực, hắn coi như mưu tính lại nhiều, cũng chỉ là đối người, ứng đối ra sao yêu quái, hoàn toàn là một cái nằm mơ cũng không nghĩ tới vấn đề.

Bành!

Đã mưu tính vô dụng, vậy cũng chỉ có thể liều mạng!

Triệu Phất Y quyết định thật nhanh, lập tức vặn vẹo trong tay cơ quan, hắn lo lắng chần chừ nữa mấy giây, tựu liền vặn vẹo cơ quan dũng khí cũng không có.

Chỉ một thoáng, một đám ngân châm nhào ra, thẳng đến Thu Tố Bạch mà đi.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm thế gấp lực mãnh liệt, là trên giang hồ ám khí vua, coi như tường cao đại thụ, cũng có thể nhẹ nhõm bắn thủng, so chính hắn công kích, không biết mạnh bao nhiêu lần.

Nếu là Bạo Vũ Lê Hoa Châm cũng vô hiệu, chỉ sợ cũng chỉ có thể chờ đợi chết rồi.

Ngay tại ngân châm bắn ra trong nháy mắt, Thu Tố Bạch sau lưng ba đầu cái đuôi bên trong, ngoài cùng bên trái nhất một cái bỗng nhiên bỗng nhúc nhích.

Đầu này cái đuôi nhẹ nhàng hướng về phía trước một quyển, tựa như một mặt bình phong, ngăn ở Thu Tố Bạch cùng Triệu Phất Y ở giữa.

Quỷ dị chính là, đầu này cái đuôi cuốn lên tốc độ rõ ràng không vui, mỗi một cái động tác đều có thể thấy rõ, thậm chí liền lông tơ run run đều có thể thấy rõ ràng, thế nhưng là hết lần này tới lần khác lại có thể ngăn ở cấp tốc bắn ra ngân châm phía trước.

Vụt!

Hai ba mươi mai ngân châm rắn rắn chắc chắc, một viên không kém bắn trúng cái đuôi, thông qua xoã tung màu xanh trắng lông tơ, đâm vào cái đuôi bên trong, sau đó, giống như trâu đất xuống biển, không tiếng thở nữa.

"Vật này không tệ a, thoạt nhìn chơi rất vui dáng vẻ. . ."

Thu Tố Bạch cười cười, duỗi ra non mềm tay trái, trải phẳng trước người, cái đuôi hướng về cuốn quyển, lập tức nhẹ nhàng lắc một cái.

Hai ba mươi mai ngân châm từng cái rơi xuống, vẩy vào lòng bàn tay của nàng.

"Ừm?"

Triệu Phất Y lòng lập tức chìm vào đáy cốc, đây đã là hắn áp đáy hòm bản lãnh, liền cái này cũng không làm gì được Thu Tố Bạch, cái khác thủ đoạn cũng không cần sử.

"Ta cho ngươi một cái cơ hội, thu hồi lời nói mới rồi, chiếu ta nói làm, ta sẽ không ăn ngươi."

Thu Tố Bạch nhìn hắn, trong tươi cười mang theo trào phúng, lại có mấy phần đắc ý.

Triệu Phất Y không nói gì, cũng không hề động, con mắt nhiễm lên một tầng huyết sắc, sau lưng hắn nằm Hứa Bạch Lộ, vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh.

"Nói cho ta biết đáp án."

Thu Tố Bạch chậm rãi hướng hắn đi tới.

"Không được!"

Triệu Phất Y dùng hết toàn lực, mới cắn răng nói ra câu nói này.

Đang nói ra câu nói này trước đó, trong lòng của hắn tràn ngập sự không cam lòng, vừa mới phá giải bức tranh bí mật, chính là đột nhiên tăng mạnh thời điểm, ngày sau tiền đồ bất khả hạn lượng, tại sao muốn ở thời điểm này, gặp được loại này hoàn toàn không cách nào chiến thắng yêu quái, chẳng lẽ đây là số mệnh a?

Nhưng ở nói ra hai chữ này về sau, hắn tâm bỗng nhiên rơi xuống thực chỗ, trong lòng không còn sợ hãi, chỉ muốn tới một câu, tam quân có thể đoạt đẹp trai, thất phu không được làm thay đổi chí hướng!

Chết thì chết vậy, không phục nhiều lời!

"Thu cô nương, đừng có nằm mộng, ta vĩnh viễn sẽ không đáp ứng ngươi điều kiện."

Triệu Phất Y thê lương cười một tiếng, lấy tay trước người vẽ lên cái lằn ngang: "Trong lòng ta có một cái tuyến, là ta cả đời làm việc chuẩn tắc, cũng là ta làm người ranh giới cuối cùng, nếu là vượt qua đường dây này, coi như sống sót, cũng chỉ là cái xác không hồn."

"Còn sống không tốt sao?"

Thu Tố Bạch đi đến trước mắt hắn, ngẩng đầu đối mặt hắn, trên mặt nhiều hơn mấy phần hiếu kì, khoảng cách không đủ một thước, thậm chí cảm giác được lẫn nhau hô hấp.

"Ta đương nhiên muốn sống, thế nhưng là ta tình nguyện đứng đấy chết đi, cũng không muốn tham sống sợ chết."

Triệu Phất Y cười thảm nói.

"Ai. . . Ngươi nha. . ."

Thu Tố Bạch nhẹ nhàng hé miệng, hai hàng chỉnh tề tiểu bạch nha, bỗng nhiên trở nên sắc nhọn, từng khỏa như là chủy thủ mũi đao, thậm chí so thâm sơn dã thú càng thêm đáng sợ.

Triệu Phất Y nắm chặt nắm đấm, nghĩ đến động thủ liều mạng, chợt phát hiện hắn hoàn toàn không thể động đậy.

Cũng không biết lúc nào, tầng này sương trắng ở trên người hắn ngưng kết, ngưng kết thành một tầng nhàn nhạt miếng băng mỏng, đem hắn toàn bộ giam cầm cùng một chỗ.

Thu Tố Bạch nhón chân lên, chậm rãi hướng hắn đưa tới, dán tại trên cổ của hắn, sắc bén răng thậm chí đã xẹt qua trên cổ động mạch.

"Nói cho ngươi một sự kiện, nếu như ngươi vừa rồi đáp ứng điều kiện của ta, ta thật sự sẽ ăn hết ngươi."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 36: Dạ Hành

Đại Ngụy vương triều có một câu lưu truyền rất rộng châm ngôn.

Làm ngươi nợ tiền trang một trăm lượng bạc thời điểm, tiền trang là cha ngươi, làm ngươi nợ tiền trang một ngàn lượng bạc thời điểm, tiền trang là ngươi bằng hữu, làm ngươi nợ tiền trang một ngàn lượng bạc thời điểm, tiền trang là ngươi nhi tử.

Cổ nhân thường nói, nợ nhiều người không lo, chính là cái đạo lý này.

Triệu Phất Y hiện tại liền không có chút nào sầu, khi hắn phát hiện Hứa Sơn đối với hắn có sát ý thời điểm, còn có ba phần khẩn trương, khi hắn giết chết Lâm Trấn thời điểm, còn có mấy phần sầu lo, nhưng khi hắn kiến thức đến Thu Tố Bạch chân thân thời điểm, liền tuyệt không sầu lo.

Dù sao, lại sầu cũng không có tác dụng gì.

Đêm qua, Thu Tố Bạch ở một khắc cuối cùng buông tha hắn, đồng thời nói cho hắn biết Hứa Bạch Lộ chuyện tình chỉ là một cái khảo nghiệm, về sau, trở lại thân người, tán đi sương trắng, mang theo hôn mê bất tỉnh Hứa Bạch Lộ rời đi Tân Trúc Tiểu Hiên.

Lời tuy là nói như vậy, Triệu Phất Y lại cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Hắn không thể xác định Thu Tố Bạch cuối cùng buông tha hắn, đến cùng là bản ý của nàng, thật chỉ là một cái khảo nghiệm, hoặc là, là bởi vì thấy được quyết tâm của hắn, mới cải biến chủ ý.

Người này, không, cái này yêu quái, liền một chữ cũng không thể tin!

Thẳng đến lúc này, Triệu Phất Y còn có thể rõ ràng cảm nhận được, Thu Tố Bạch sắc bén răng xẹt qua cổ động mạch thời điểm, loại kia lúc nào cũng có thể sẽ mất đi tính mạng tim đập nhanh.

"Hô!"

Triệu Phất Y ngồi ở dưới mái hiên mặt, nhìn trời bên cạnh trăng sáng, một hơi nôn tận trong lồng ngực ngột ngạt.

Nếu là thường ngày lúc này, hắn kết thúc đã khổ tu, sớm chìm vào giấc ngủ, nhưng là hôm nay không được, bởi vì Thu Tố Bạch tối nay muốn tới.

Tối hôm qua, Thu Tố Bạch trước khi đi trước đây, nói cho hắn biết tối nay giờ Tý đến đây bái phỏng, nói một chút chuyện sau đó, tính toán thời gian, đã không sai biệt lắm.

Hắn không phải không nghĩ tới rời đi Trường An, đáng tiếc trong nháy mắt, liền đem ý nghĩ này bỏ đi.

Bởi vì hắn tin tưởng mình phán đoán, hắn có thể còn sống sót, trình độ nhất định, là bởi vì đồng ý cùng Thu Tố Bạch hợp tác thái độ, nếu là hiện tại lập tức Trường An, không khác xé bỏ hứa hẹn, đến lúc đó lại bị Thu Tố Bạch tìm tới, chỉ sợ một điểm đường lùi cũng không có.

"Chờ gấp sao?"

Thu Tố Bạch thanh âm bỗng nhiên từ phía sau hắn vang lên, mang theo ba phần linh hoạt kỳ ảo, bảy phần sâu thẳm.

Triệu Phất Y sợ hãi cả kinh, toàn thân lông tơ đều dựng lên, cơ hồ cho là mình nghe nhầm rồi.

Hắn giờ phút này đang ngồi ở cửa phòng ngủ, phía sau chính là phòng ngủ, gian phòng cửa sổ đã từ bên trong khóa kín, duy nhất lối vào chính là mình phía sau cánh cửa này, một cái chỉ chứa một người xuất nhập cửa nhỏ.

Hắn mặc dù tâm sự nặng nề, nhưng tuyệt không có buông xuống cảnh giác, hết sức chăm chú, một mực chờ chờ lấy Thu Tố Bạch đến, cho dù có chỉ châu chấu rơi vào viện tử, cũng sẽ ngay đầu tiên phát hiện.

Nhưng Thu Tố Bạch lại tới vô thanh vô tức, lúc nào đến phía sau hắn, hắn thậm chí không có nửa điểm cảm giác, lực lượng chênh lệch so với hắn tưởng tượng lớn hơn.

"Còn tốt, không có chờ quá lâu, ngươi rất đúng giờ."

Triệu Phất Y nghiêm mặt nói, nhưng không có lập tức trở về đầu, mà là lấy lại bình tĩnh, vững tin nét mặt của mình đã khôi phục như thường, lúc này mới đứng dậy, quay đầu trở lại đi, khi thấy Thu Tố Bạch mặc kiện Tố Bạch váy dài, ngồi ở trong phòng bên cạnh khay trà, một tay nâng cằm lên, buồn bực ngán ngẩm mà nhìn xem hắn.

"Ngươi người này rất không có gì hay nha, trong lòng rõ ràng sợ hãi, trên mặt liền không thể mang đi ra sao, uổng phí ta một phen khí lực, vụng trộm chạy đến phía sau ngươi, hù dọa ngươi một chút, ngươi một điểm phản ứng đều không có, ta rất không cần cảm giác thành tựu được không!"

Thu Tố Bạch mang ra mấy phần giận dữ nói.

"Thật có lỗi, ta thật sự không sợ."

Triệu Phất Y lắc đầu, hắn không biết Thu Tố Bạch, mấy phần thật mấy phần giả, nhưng hắn biết mình toàn diện ở vào hạ phong, nếu như lại lộ ra sợ hãi cảm xúc, cũng chỉ có thể mặc cho nắm, liền một điểm cò kè mặc cả chỗ dùng cũng không có.

"A, không sợ nha!"

Thu Tố Bạch nhẹ gật đầu, bỗng nhiên nở nụ cười: "Ha ha, không sợ tốt nhất, hi vọng ngươi một hồi cũng không cần sợ hãi!"

Triệu Phất Y im lặng không nói.

"Được rồi, không nói, thời điểm không sai biệt lắm, đi theo ta."

Thu Tố Bạch nhẹ nhàng đứng lên, mấy bước đi đến Triệu Phất Y trước người, bỗng nhiên đưa tay trái ra, một thanh nắm chặt Triệu Phất Y tay, dắt lấy hắn hướng trong viện đi đến.

Trơn mềm thanh lương, mềm mại không xương.

Hai cánh tay giữ tại cùng nhau thời điểm, Triệu Phất Y nhất thời ngây dại.

Trong nháy mắt này, hắn bỗng nhiên có một loại tim đập rộn lên cảm giác, thậm chí quên đi trước mắt vị này là một cái tùy thời có thể lấy hắn ăn tươi yêu quái.

"A, ngươi làm sao không đi, sửng sờ ở cái này làm gì, sợ sao?"

Thu Tố Bạch túm một túm, gặp Triệu Phất Y không có nhúc nhích, quay đầu nhìn hắn, lộ ra nghi ngờ biểu lộ.

"Ta. . . Không quen có người lôi kéo ta đi, yêu quái cũng không được."

Triệu Phất Y trầm mặc vài giây đồng hồ, cố gắng kềm chế gia tốc nhịp tim, tùy tiện tìm cái cớ, cùng lúc đó, hắn âm thầm khuyên bảo tự mình, cái gọi là tim đập rộn lên, chỉ là yêu quái quỷ dị thủ đoạn, ngàn vạn không thể trúng chiêu.

Chỉ là chẳng biết tại sao, hắn lại đã quên rút tay về được, vẫn như cũ cùng Thu Tố Bạch giữ tại cùng một chỗ.

"Ngươi cho ta nghĩ lôi kéo ngươi sao, ta không lôi kéo ngươi, ngươi đi sao?"

Thu Tố Bạch khinh thường nói.

"Chúng ta đi đâu? Đi làm cái gì? Ngươi rốt cuộc muốn ta làm cái gì?"

Triệu Phất Y liên tiếp hỏi.

"Ngươi người này nói làm sao nhiều như vậy, theo ta đi là được rồi!"

Thu Tố Bạch giọng mang bất mãn, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Triệu Phất Y lập tức ngậm miệng lại, trước mắt vị này là hàng thật giá thật yêu quái, bản tính như thế nào, hoàn toàn không biết, hơi cường ngạnh một điểm, từng bước một thăm dò ranh giới cuối cùng có thể, nếu là một lần vi phạm quá nhiều, làm không tốt thật sự sẽ chết.

Không phải tộc ta, trong lòng ắt nghĩ khác, tất cả đối với tình người đoán chừng, đối yêu quái có hữu dụng hay không, đều là một cái ẩn số.

Thu Tố Bạch nói xong, gặp hắn không nói thêm gì nữa, quay đầu trở lại đi, tay trái nắm Triệu Phất Y, tay phải nhẹ nhàng vung về phía trước một cái.

Bạch!

Theo cánh tay nàng phất qua, một đám nồng đậm sương trắng bỗng nhiên nổi lên, hướng lan tràn khắp nơi mà đi, thời gian cũng không lâu, bao phủ cả viện, sương mù nồng đậm, thậm chí liền ánh trăng trong sáng cũng chiếu không thấu.

Hết thảy trước mắt ở sương mù cách ly dưới, tất cả đều trở nên mơ hồ không rõ, tựu liền gần trong gang tấc Thu Tố Bạch, cũng chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một hình bóng.

"Đi theo ta."

Thu Tố Bạch nói.

Có lẽ là sương mù nguyên nhân, Triệu Phất Y đột nhiên cảm giác được thanh âm của nàng tựa hồ có chút biến hóa, so vừa rồi non nớt rất nhiều.

Còn không tha cho hắn nghĩ lại, Thu Tố Bạch đã lôi kéo hắn đi thẳng về phía

trước.

Triệu Phất Y chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi, đi theo Thu Tố Bạch hướng trong sương mù đi đến, vài giây sau, chợt phát hiện không đúng.

Sương mù mặc dù nồng đậm, nhưng hắn thân ở nhà mình viện, phương viên bất quá mấy trượng, còn không đến mức không biết rõ vị trí của mình.

Dựa theo hắn suy tính, mấy bước về sau, liền muốn đụng vào tường viện, hoặc là thay hắn đường, hoặc là trèo tường mà qua.

Thế nhưng là chẳng biết tại sao, hắn đi theo Thu Tố Bạch một mực hướng về phía trước, đã đi ra rất xa, nhưng thủy chung không có đâm vào trên tường, nho nhỏ một tòa viện tử, lại giống như đã làm lớn ra rất nhiều lần.

"Đây là cái gì pháp thuật?"

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, là xuyên tường mà qua pháp thuật a, vẫn là cái khác pháp thuật, khó trách Thu Tố Bạch sẽ bỗng nhiên xuất hiện ở phòng của hắn.

Trời tối người yên, lặng yên không một tiếng động.

Thu Tố Bạch dắt lấy hắn, một đường đi thẳng về phía trước, bước chân càng chạy càng nhanh, trước người sương mù cũng càng lúc càng mờ nhạt.

Dưới ánh trăng, cảnh vật bốn phía dần dần rõ ràng.

"Đây là địa phương nào?"

Triệu Phất Y trong lòng âm thầm cục cục , dựa theo cước trình để tính, dưới mắt hắn là ra Quang Đức Phường không xa, hắn là còn ở thành Trường An.

Thế nhưng là chẳng biết tại sao, cảnh vật trước mắt một mảnh lạ lẫm, mặc dù cũng là ở một tòa trong thành, hai bên thương hộ, trạch viện san sát nối tiếp

nhau, thế nhưng lại rất xa lạ, một nhà cũng chưa từng gặp qua.

"Chẳng lẻ là một chỗ chưa từng tới phường thị?"

Triệu Phất Y thầm nghĩ trong lòng.

Hai người một đường tiến lên, thanh tịnh dưới ánh trăng, cảnh vật càng ngày càng rõ ràng.

Triệu Phất Y bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng, những cửa hàng này, trạch viện tất cả đều đóng kín cửa, yên tĩnh một điểm thanh âm cũng không có, an tĩnh có chút doạ người.

Trong đêm mặc dù yên tĩnh, lại sẽ không như thế yên tĩnh, tối thiểu sẽ có rất nhỏ tiếng nói chuyện, giặt quần áo âm thanh, tiếng chó sủa, tóm lại, sẽ có một điểm tạp âm.

Thế nhưng là xung quanh lại một điểm thanh âm đều không có, toàn bộ trên đường dài, chỉ có Thu Tố Bạch mang theo hắn, ở dưới ánh trăng hành tẩu, lôi ra cái bóng thật dài.

"Chúng ta đi đâu?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi lên.

Thu Tố Bạch không có trả lời, chỉ là lôi kéo hắn bước nhanh hướng về phía trước, xuyên qua đầu này đường cái, đi vào một cái hẻm nhỏ.

"Tới!"

Sau một lát, Thu Tố Bạch mang theo hắn đi vào hẻm nhỏ chỗ sâu, trước một tòa phủ đệ mặt, bỗng nhiên dừng bước lại.

"Nơi này?"

Triệu Phất Y ngẩng đầu nhìn lại.

Trước mắt toà này trạch viện, thoạt nhìn cũng không tính lớn, lại là sơn son đại môn, trên cửa đinh lấy mười tám khỏa đinh đồng thuần khiết, xem ra phủ đệ chủ nhân quan giai không thấp, Đại Ngụy vương triều đẳng cấp sâm nghiêm, không có phẩm cấp không thể dùng sơn son đại môn, quan giai không đủ, trên cửa không được tự tiện đống đinh đồng.

Mười tám khỏa đinh đồng thuần khiết, ít nhất là Ngũ phẩm trở lên quan giai, thế nhưng là người ta như thế, không đều là ở tại nội thành a, lúc nào đem đến ngoại thành.

Trạch viện cửa khép hờ, đứng ở trước cửa, cẩn thận đi thính, dường như có thể nghe được yếu ớt hét hò, ẩn ẩn có thể nhìn thấy một tia ánh lửa, từ bên trong lộ ra đến.

"Ngươi trước vào đi, tại hậu viện chờ ta."

Thu Tố Bạch nói.

"Đây là địa phương nào?"

Triệu Phất Y không hề động.

"Ngươi nếu là lại nhiều lời như vậy, ta thật sự sẽ ăn ngươi."

Thu Tố Bạch xoay đầu lại, nghiêm túc nhìn hắn.

Triệu Phất Y bỗng nhiên cảm thấy tim đập rộn lên, không nói thêm gì nữa, đứng dậy hướng trong nhà đi đến, vừa rồi trong nháy mắt đó, trong lòng của hắn bỗng nhiên có loại cảm giác, Thu Tố Bạch nói là sự thật, thật sự sẽ ăn hắn.

"Lúc này mới ngoan mà!"

Sau lưng hắn, Thu Tố Bạch thanh âm lần nữa trở nên du dương uyển chuyển,

cười nói ra: "Ngươi phải cẩn thận a, ngươi thế nhưng là ta xem trọng người, không nên tùy tiện chết mất a!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 37: Hôi Phi Yên Diệt

Oanh!

Một bước bước vào cửa son, trước mắt toà này trạch viện bỗng nhiên sống lại.

Nguyên bản bé nhỏ đến mức không thể nghe thấy đủ loại tạp âm, trong nháy mắt rõ ràng lọt vào tai, lưỡi dao phá không sưu sưu âm thanh, trọng phủ chém vào xương cốt bên trên tiếng tạch tạch, liệt diễm đốt cháy gỗ chi chi âm thanh, cùng liều mạng cầu khẩn khóc thét âm thanh, tất cả thanh âm hỗn tạp cùng một chỗ, phảng phất một bước bước vào Địa Phủ.

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, gang tấc hướng tới cách, phảng phất chân trời, trong viện như thế ồn ào, bên ngoài lại không hề có cảm giác.

Trong cái này tất có cổ quái, nếu là còn có lựa chọn, hắn nhất định quay đầu bước đi, đáng tiếc Thu Tố Bạch ngay tại bên ngoài, nếu là cứ như vậy lui ra ngoài, chỉ sợ hậu quả không ổn.

"Tha mạng a!"

Một bóng người lảo đảo từ đối diện nhà chính trong chạy ra.

Người này tuổi chừng ở mười bảy mười tám tuổi trên dưới, mặc một thân màu trắng cẩm bào, bên hông buộc lấy đai lưng ngọc, trong tay bắt lấy một cái quạt xếp, một bộ thế gia công tử cách ăn mặc, đầy mặt kinh sợ, dáng người gầy yếu, không tính tuấn tú trên mặt, bôi trét lấy thật dày son phấn, hương khí xa xa phiêu mở, xa xa nhìn trúng một chút, liền làm trong lòng của hắn chán ghét.

"Mau cứu ta!"

Người này liếc nhìn Triệu Phất Y, tựa như thấy được nhánh cỏ cứu mạng, liều mạng hướng hắn chạy tới.

Triệu Phất Y nhướng mày, trong lòng nhấc lên đề phòng, nơi này khắp nơi lộ ra quỷ dị, tuyệt không thể phớt lờ, trước mắt thế gia này công tử, mặc dù nhìn như cái phế vật, nhưng cũng không thể tha cho hắn gần người.

Sưu!

Còn không đợi hắn nghĩ xong, chỉ thấy một mũi tên dài từ nhà chính trong gấp gáp bắn ra, từ vị này thế gia công tử phía sau bắn vào, trước ngực bắn ra, đâm vào đạo bên cạnh một gốc trăm năm trên cây, càng đem hắn ngạnh sinh sinh đính tại trên cây.

"A!"

Vị này thế gia công tử mặc dù bị một tiễn xuyên tim, mắt thấy không thể sống, nhưng cũng không có lập tức chết đi, hai tay nắm lấy đại thụ, lưu lại đạo đạo vết máu, hai chân không ngừng giãy dụa, trên đất cày ra từng đạo chiến hào, thoạt nhìn vô cùng thê thảm.

"Ừm?"

Triệu Phất Y lông mày cau chặt, nhưng không có tiến lên, hướng về sau lại lui nửa bước.

Thành Trường An là Đại Ngụy hai đô một trong, ở đây đóng quân Trường An Lục Vệ, chính là Đại Ngụy vương triều nhất đẳng cường quân, trong đó vô số cao thủ, huống chi, Trường An nội thành thế gia đại tộc vô số, còn có Hứa Môn loại này dùng võ lập cửa phủ đệ, càng là tàng long ngọa hổ, không biết có giấu nhiều ít cao thủ.

Bởi vậy, chưa từng có đạo phỉ dám ở thành Trường An sinh sự, liền xem như

địa đầu xà Thiết Thương Hội, lưng tựa Trường An Lục Vệ một trong, cũng phải cụp đuôi làm người, dụng tâm chọn lựa đối tượng, thậm chí chỉ dám khi dễ ngoại lai thương hộ, không dám tùy ý tai họa bản địa hộ gia đình.

Cũng bởi vậy, hắn chưa từng có nghe nói qua, có người dám trong thành Trường An giơ đuốc cầm gậy giết người, dám làm như vậy, tuyệt sẽ không phải bình thường đạo phỉ.

Vì vậy, hắn mặc dù đáng thương vị này thế gia công tử, cũng không nguyện tuỳ tiện nhiễm nhân quả.

"Tiểu tử! Ngươi là người nào?"

Đáng tiếc Triệu Phất Y mặc dù không muốn nhiễm nhân quả, nhân quả lại muốn tới nhiễm hắn.

Ngay tại hắn ngưng thần đề phòng thời điểm, hai tên đầy người máu tươi quân sĩ, hất lên một thân nhuyễn giáp, nhanh chân từ nhà chính bên trong đi ra, một người trong đó nghiêm nghị quát.

Tra hỏi tên này quân sĩ, thân cao ở khoảng tám thước, mặt mũi tràn đầy kiêu hoành chi sắc, một thân máu tươi cũng không biết là tự mình, hay là người khác, một tay cầm tinh thiết trường đao, máu tươi giọt giọt từ lưỡi đao bên trên nhỏ xuống, một tay nắm lấy da trâu thuẫn dày, trên tấm chắn tràn đầy vết đao, người này chính là Đại Ngụy trong quân tinh nhuệ nhất binh chủng —— Đao Thuẫn Binh.

Ở bên cạnh hắn quân sĩ, mặc cùng hắn, đều là một thân nhuyễn giáp, khác biệt duy nhất chính là, người này tay phải dẫn theo một thanh cường cung, chừng nửa người bao dài, tay trái dẫn theo một mũi tên dài, lại là một trường cung tay.

"Tại hạ đi ngang qua nơi đây, nghe được bên trong có tiếng la giết, lúc này mới tiến đến nhìn một cái, không biết hai vị xưng hô như thế nào?"

Triệu Phất Y chậm rãi nói.

Trong lòng của hắn âm thầm nhấc lên cảnh giác, trước mắt hai người này tuyệt không dễ đối phó, mặc dù ăn mặc, chỉ là bình thường quân sĩ, thoạt nhìn cũng không giống võ học cao thủ, thế nhưng là một thân sát khí, lại vô luận như thế nào cũng không che giấu được.

Nếu như nói,

Mỗi ngày trong thành huấn luyện quân sĩ giống thuần hóa qua chó nhà, trước mắt hai vị này chính là chính cống sói hoang.

Huống chi, cái này hai tên quân sĩ tự thân mặc dù không mạnh, nhưng đã dám trong thành Trường An, không kiêng nể gì cả, giết người phóng hỏa, tất nhiên là thụ trong quân sai khiến, nếu là cùng bọn hắn động thủ, làm không tốt sẽ chọc cho phiền phức thân trên.

"Đi ngang qua? Ha ha, thật có ý tứ!"

Đao Thuẫn Binh cất tiếng cười to, thật giống như nghe được chuyện cười lớn, trong tiếng cười lớn, bước nhanh hướng hắn đi tới, ngay tại hai người cách xa nhau không đủ bảy thước thời điểm, bỗng nhiên đình chỉ cười to, nói ra: "Lão tử Thạch Tam, kia là huynh đệ của ta Đường Tứ!"

Trong lúc nói chuyện, hắn nhấc lên tấm chắn, hướng phía sau tên kia trường cung tay lung lay.

Triệu Phất Y ngẩng đầu, hướng về phía nơi xa Đường Tứ khẽ gật đầu.

Không ngờ, ngay tại Triệu Phất Y quay đầu một cái chớp mắt.

Thạch Tam trên mặt hốt nhiên nhưng lộ ra nhe răng cười, nhấc lên tinh thiết trường đao, bỗng nhiên một đao bổ tới, lưỡi đao chỉ, rõ ràng là Triệu Phất Y cái cổ, lại phải một đao đem người khác đầu chặt xuống.

"Ừm?"

Triệu Phất Y dưới chân một sai, vội vàng hướng bên cạnh tránh ra một bước, né tránh một đao trí mạng này.

Cũng may mắn, từ ba người gặp mặt lúc đầu, hắn vẫn dẫn theo cảnh giác, vừa rồi mặc dù là đang cùng Đường Tứ chào hỏi, nhưng bảy phần chú ý, đều thả trên người Thạch Tam, lúc này mới hữu kinh vô hiểm, xa xa tránh thoát một đao kia.

Vụt!

Không ngờ, hắn tránh ra về sau, còn chưa kịp đứng vững, liền nghe xa xa một tiếng, tiếp theo, một tiễn lăng không mà đến, mũi tên trực chỉ trái tim.

Một tiễn này lại nhanh lại lạnh, vừa vội vừa chuẩn, tiễn pháp mạnh, đúng là hắn cuộc đời ít thấy.

Triệu Phất Y trong lòng giật mình, dừng bước, vội vàng phía bên phải tránh ra, đáng tiếc trễ nửa bước, không có hoàn toàn né qua, trường tiễn sượt qua người, nóng bỏng cọ sát ra một đạo vết máu.

Đây là hắn đã bước vào Ngoại Gia cảnh giới, làn da phòng ngự cơ hồ cùng da trâu tương đương, nếu không, một tiễn này cũng không phải là cọ sát ra một đạo vết máu, mà là vạch ra một đạo thật dài lỗ hổng.

Mắt thấy một tiễn không trúng, Thạch Tam lần nữa vung đao, hung hăng hướng hắn bổ tới.

. . .

"Đáng chết!"

Triệu Phất Y trong lòng giận dữ.

Trong điện quang hỏa thạch, hắn đã suy nghĩ minh bạch, mặc dù không biết

sao, hai vị này nhất định phải đẩy hắn vào chỗ chết, nhưng chuyện hôm nay, nhất định khó thiện, nếu như hắn nghĩ không chết, cũng chỉ có giết hai người này.

Khó trách vừa rồi vào cửa trước đó, Thu Tố Bạch sẽ căn dặn hắn, phải hắn sống sót, xem ra sớm đã dự liệu được cục diện này.

Nghĩ tới đây, hắn cũng không kiêng dè mắt thân phận của hai người, không né tránh nữa, phi thân hướng về phía trước nhảy lên, hướng Thạch Tam chính diện phóng đi.

Vô luận là Thạch Tam cũng tốt, Đường Tứ cũng được, xuất thủ mặc dù hung hãn, giết người không chớp mắt, nhưng từ lực lượng, tốc độ tới nói, bất quá là bình thường sĩ tốt, chính diện giao phong, tuyệt không phải đối thủ của hắn.

Bạch!

Triệu Phất Y một bước đuổi tới Thạch Tam trước người, đơn chưởng bổ về đằng trước, mang theo một trận gió âm thanh, trực tiếp hướng cổ của hắn bổ tới.

"A!"

Thạch Tam gặp hắn chưởng thế hung mãnh, không khỏi giật nảy cả mình, không kịp xuất đao ngăn cản, vội vàng nhấc lên tấm chắn, ngăn tại trước người.

Triệu Phất Y có chút cười lạnh một tiếng, chưởng thế không thay đổi, một chưởng vỗ ở da trâu thuẫn bên trên, đem Thạch Tam trung bình hướng về sau đẩy ra xa ba, năm trượng.

Hắn đã là Ngoại Gia cảnh giới cao thủ, thân có một đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, liền xem như tùy ý một chưởng, cũng không phải một cái bình thường sĩ tốt có thể ngăn cản.

Một chưởng vỗ ra về sau, Triệu Phất Y không chút do dự, đệ nhị chưởng liên tiếp đánh ra, vẫn như cũ đập vào da trâu thuẫn bên trên, lần nữa đem Thạch Tam bức lui bảy tám bước xa.

Thạch Tam cũng là ương ngạnh, chịu về sau hai chưởng, thế mà còn chịu đựng được, mặc dù chấn động đến hổ khẩu đổ máu, cũng không có ném tấm chắn.

"Tiểu tử, ngươi điên rồi!"

Thạch Tam chậm một chút sức lực, hét lớn một tiếng, vung đao lần nữa chặt tới.

"Ha ha!"

Triệu Phất Y cười lạnh một tiếng, nhìn cũng không nhìn hắn một chút, thân hình nhất chuyển, hướng bên cạnh Đường Tứ vọt tới.

Hai chưởng về sau, hắn đã đuổi tới phòng chính bên trong, khoảng cách Đường Tứ bất quá bảy thước mà thôi.

Đường Tứ biến sắc, vội vàng lui về phía sau.

Vừa rồi vừa mới giao thủ, Đường Tứ liền ý đồ phối hợp Thạch Tam, từ đằng xa bắn giết Triệu Phất Y, đáng tiếc Triệu Phất Y làm người nhạy bén, từ đầu đến cuối đem Thạch Tam bức ở trước người hắn, không có cho Đường Tứ cơ hội xuất thủ.

Trên thực tế, đây cũng là Triệu Phất Y sách lược.

Với hắn mà nói, Thạch Tam mạnh hơn, căng hết cỡ bất quá một tinh binh, vô luận là tốc độ, vẫn là lực lượng đều kém xa hắn, coi như kinh nghiệm thực chiến thắng hắn gấp mười, cũng sẽ bị hắn tuỳ tiện nghiền ép.

Đường Tứ liền hoàn toàn khác biệt, trong tay trường cung là chân chính có thể uy hiếp tính mạng hắn đồ vật.

Vì vậy, hắn vừa rồi mặc dù hai chưởng bổ vào Thạch Tam thuẫn bên trên,

mục đích cũng bất quá là mượn cơ hội tiếp cận Đường Tứ, thừa cơ lấy Đường Tứ tính mệnh.

"Chết!"

Triệu Phất Y quát khẽ một tiếng, đuổi tới Đường Tứ trước người.

Đường Tứ vội vàng vung vẩy trường cung ngăn cản, dưới chân vội vàng lui về phía sau.

Triệu Phất Y cũng không lùi bước, song chưởng đều xuất hiện, một chưởng vung ra, đẩy ra Đường Tứ trong tay trường cung, một chưởng phát lực, đột nhiên hướng về phía trước một chưởng, chính ấn ở Đường Tứ cái trán.

Chỉ nghe "Két" một tiếng, Đường Tứ xương đầu vỡ vụn, bị mất mạng tại chỗ.

"Đi chết!"

Phía sau Thạch Tam nổi giận, hét lớn một tiếng, hoành đao hướng Triệu Phất Y bổ tới.

Triệu Phất Y hướng về phía trước bước ra một bước, tránh thoát một đao kia, thuận tay từ Đường Tứ xoải bước trong túi đựng tên, rút ra một mũi tên dài đến, nhẹ nhàng xoay người một cái, trở tay hất lên, trường tiễn rời khỏi tay, chính giữa Đường Tứ yết hầu.

Lấy hắn Ngoại Gia cảnh giới tu vi, thân có một ngưu chi lực, lại thêm Lâm Trấn hơn mười năm kinh nghiệm chiến đấu, vô luận là lực lượng, vẫn là kinh nghiệm, đều có thể nghiền ép Thạch Tam cùng Đường Tứ.

Thật muốn triển khai ra tay ác độc, thu thập hai người kia, bất quá tiện tay mà thôi, coi như bọn hắn là bách chiến tinh nhuệ cũng không ngoại lệ.

Chỉ là người giết, tiếp xuống, lại muốn xử lý như thế nào, hắn cũng không tin tưởng tới đây chấp hành nhiệm vụ chỉ có hai người kia.

"Chẳng lẽ Thu Tố Bạch một tiếng, là muốn ta một đường giết tới hậu hoa viên?"

Triệu Phất Y lông mày cau chặt, đang suy nghĩ bước kế tiếp như thế nào làm việc, chợt phát hiện Thạch Tam cùng Đường Tứ thi thể, cấp tốc xói mòn, trong nháy mắt, liền hóa thành một đống tro bụi.

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi kinh hãi, đột nhiên nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn ngoài phòng.

Chỉ thấy vừa rồi cái kia thế gia công tử bị bắn chết địa phương nhìn lại, chỉ có lẻ loi trơ trọi một mũi tên dài, một đống tro bụi, chồng chất tại dưới cây, thi thể sớm đã vô tung vô ảnh.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 38: Giết Chóc

"Đây đều là thứ gì?"

Triệu Phất Y tận mắt thấy, trước mắt ba bộ thi thể từng cái hóa thành tro bụi, toàn thân trên dưới lông tơ đều dựng lên.

"Không phải là ác quỷ của địa ngục?"

Trong đầu của hắn bỗng nhiên lóe lên ý nghĩ này, êm đẹp thi thể, như thế nào sẽ hóa thành tro bụi, chỉ có trong truyền thuyết ác quỷ của địa ngục, bị người chém giết về sau, mới có thể hóa thành tro bụi, thế nhưng là, nếu như đây đều là ác quỷ của địa ngục, vậy hắn lại thân ở nơi nào, chẳng lẽ cũng ở trong địa ngục sao?

Khó trách hắn cùng nhau đi tới, cảm thấy con đường lạ lẫm, khó trách trong nhà giết người phóng hỏa, bên ngoài nhưng không có mảy may động tĩnh.

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, không từ cái run rẩy, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới một mảnh lạnh buốt, mồ hôi lạnh ướt đẫm quần áo, cơ hồ không còn dám nghĩ tiếp.

"Hàn Thống Lĩnh, nơi này có người!"

Còn không tha cho hắn lại nghĩ, có một đầy mặt dữ tợn quân sĩ, một tay cầm đao, một tay cầm thuẫn, từ hậu viện đi đến, liếc nhìn Triệu Phất Y, sắc mặt lập tức biến đổi, cao giọng quát to lên.

"Ừm?"

Triệu Phất Y bị tiếng la của hắn bừng tỉnh, trong lòng không khỏi chấn động, bỗng nhiên từ trong trầm tư tỉnh táo lại, lập tức cũng không nghĩ nhiều, từ dưới đất nhặt lên Thạch Tam lưu lại tinh thiết trường đao, phi thân nhảy lên, toàn lực ứng phó, hướng tên này quân sĩ bổ tới.

Thế gian người, đối mặt không thể chống cự sợ hãi, thường thường sẽ có đủ loại khác biệt phản ứng, có ít người sẽ trở nên cực kì phẫn nộ, có ít người sẽ trở nên cực kì mềm yếu, cũng có chút người thì sẽ trở nên cực kì hưng phấn, vô luận phản ứng như thế nào, đều đã đã mất đi tâm bình tĩnh.

Triệu Phất Y cũng không, hắn bản năng học xong quên, quên sợ hãi trong lòng.

Trong chớp nhoáng này, trong đầu của hắn trở nên một mảnh không minh, triệt triệt để để suy nghĩ minh bạch trước mắt tình cảnh, những người này là người cũng tốt, là quỷ cũng được, hắn đều không có lùi bước chỗ dùng, không có sợ hãi thời gian, chỉ có chém tận giết tuyệt, mới có thể đoạt được một đầu sinh lộ.

Cạch!

Một đao đánh xuống, hung hăng chém vào da trâu thuẫn bên trên.

Một đao kia thế đại lực trầm, chẳng những đem da trâu thuẫn chặt thành hai nửa, thậm chí tính cả tên này quân sĩ cánh tay trái, cũng một đao chặt vì hai đoạn.

"A!"

Người này một tiếng kêu đau, nhịn không được kêu thảm ra, vội vàng hướng hậu viện thối lui.

Triệu Phất Y sao lại cho hắn cơ hội né ra, mau chóng đuổi một bước, hoành đao lại là một chặt, một đao đem hắn đầu lâu chặt xuống, thi thể không đầu lúc

ấy mới ngã xuống đất.

Lập tức, cỗ thi thể này cấp tốc xói mòn, hóa thành một bãi tro bụi, cứ thế biến mất không thấy.

"Hô. . . Hô. . ."

Triệu Phất Y miệng lớn thở phì phò, dùng sức nắm chặt trường đao trong tay.

Hắn mặc dù học chính là bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, chưa từng học qua bất luận cái gì đao pháp, thế nhưng là lên chiến trường, thật muốn giết người, tùy tiện nhặt thanh trường đao, lực sát thương đều so tay không mạnh hơn nhiều.

. . .

Ba lượng đao chém giết người này về sau.

Triệu Phất Y quyết tâm liều mạng, quyết ý chủ động xuất kích, thế là cầm trong tay trường đao, theo vừa rồi tên kia quân sĩ tới phương hướng, nhanh chân hướng hậu viện đi đến.

Xuyên qua hành lang, đi vào hậu viện.

Trước mắt là một tòa hậu hoa viên, ước chừng hai ba mẫu đất dáng vẻ, nguyên bản tu kiến mười phần tinh mỹ, trúc đình giả sơn không chỗ nào không có, bây giờ lại đã là một chỗ máu tươi, tanh hôi không chịu nổi.

Ở phía sau vườn hoa một góc, quỳ mười bảy mười tám người, có nam có nữ trẻ có già có, lớn tuổi nhất đã là gần đất xa trời, nhỏ tuổi nhất vẫn còn bất quá ba năm tuổi to nhỏ, đều đang khổ cực cầu khẩn tha mạng.

Tại đây một số người bên trong, có một người thân mang màu đỏ thắm quan phục, ước chừng sáu bảy mươi tuổi, chính là vốn trạch chủ nhân, thoạt nhìn vẫn còn trấn tĩnh, chỉ là bị người dùng đao đặt ở trên cổ, không ngẩng đầu được lên.

Áp lấy bọn hắn chính là một đám quân sĩ, hết thảy có hơn mười người, có người cầm trong tay trường thương, có người tay cầm đao thuẫn, còn có người dẫn theo trường cung, binh khí không giống nhau, trên người nhuyễn giáp lại giống nhau như đúc, làm thành một cái nho nhỏ quân trận, đem bọn này tù binh vây vào giữa.

Cái này một đám quân sĩ phần lớn đều đứng đấy, chỉ có một người ngồi ngay ngắn ở trúc trong đình, mặc một bộ thiết giáp, bên cạnh dựa vào một cây thô trọng thiết thương, đối mặt với vốn trạch chủ nhân phương hướng,

Dường như ở hỏi thăm sự tình gì.

Từ lúc đóng vai đến xem, người này chính là vừa rồi người kia trong miệng Hàn Thống Lĩnh.

"Các ngươi rốt cuộc là ai?"

Triệu Phất Y thanh đao nằm ngang trên trước ngực, xa xa hướng Hàn Thống Lĩnh hỏi.

"Giết bọn hắn!"

Vị này Hàn Thống Lĩnh nhìn thấy Triệu Phất Y tiến đến, cũng không trả lời, cũng không đứng dậy, mà là vung ngược tay lên, ra hiệu thủ hạ quân sĩ động thủ, trước hết giết bọn này tù binh. .

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi sững sờ, lập tức kịp phản ứng, vị này Hàn Thống Lĩnh tám thành là sợ hắn cứu người, lúc này mới sớm giết tù binh.

. . .

Vụt! Vụt! Vụt!

Hàn Thống Lĩnh tính tình lãnh khốc, dưới tay hắn nhóm này quân sĩ cũng đều là lãnh huyết, chỉ thấy đao quang chớp động, máu tươi chảy ròng.

Trong chốc lát, nguyên bản quỳ ở nơi đó mười bảy mười tám người, từ già đến trẻ, tất cả đều đầu thân phân gia, giết không còn một mống, máu tươi chảy đầy đất.

Triệu Phất Y nhìn ở trong mắt, trong lòng lập tức phát lạnh, trong dạ dày một trận phản chua, cơ hồ phun ra.

Còn tốt, bộ này tàn khốc cảnh tượng cũng không bảo trì quá lâu, trong nháy mắt, vô luận là thi thể cũng tốt, đầu lâu cũng được, tất cả đều hóa thành tro bụi, cứ thế biến mất không thấy.

"Giết hắn!"

Hàn Thống Lĩnh vẫn như cũ ngồi ngay ngắn bất động , chờ cái này mười bảy mười tám tên tù binh tất cả đều chết rồi, lúc này mới chỉ chỉ Triệu Phất Y, ra hiệu thủ hạ quân sĩ động thủ.

Cái này hơn mười tên quân sĩ lập tức quay người, kết thành một cái nho nhỏ quân trận, từ bốn phương tám hướng, hướng Triệu Phất Y vây quanh.

Triệu Phất Y tới lúc này, đã quên cái gì là sợ hãi, đối mặt hơn mười tên quân sĩ, trong lòng không chút nào e sợ chiến, hét lớn một tiếng, xông tới.

Vụt! Khanh! Cạch!

Trong nháy mắt, Triệu Phất Y cầm trong tay trường đao, cùng nhóm này quân sĩ kịch chiến hơn mười hiệp.

Đương nhiên, nếu là chính diện liều mạng, hắn coi như cố ép chiến thắng, thể lực cũng sẽ bị tiêu hao sạch sẽ.

Bất quá, đang hấp thu qua Lâm Trấn kinh nghiệm chiến đấu về sau, hắn đã

không phải mới lên chiến trường người mới vào nghề, như thế nào lại cùng những người này liều mạng, lập tức liền lợi dụng Ngoại Gia cảnh giới lực bộc phát mạnh, tốc độ hơn người đặc điểm, vòng quanh những này quân sĩ du đấu.

Tu hành mỗi lớp mười cái cảnh giới, tốc độ, lực lượng, sức chịu đựng cũng sẽ tăng thêm không ít, mấy hạng số liệu tổng hợp tính toán ra, chiến lực chênh lệch, đâu chỉ gấp mười.

Sau một lát, hắn đã lớn chiếm thượng phong, mặc dù trên thân cũng chịu mấy lần, lại chỉ là bị cắt mấy đạo nhàn nhạt lỗ hổng, ngược lại là cái này hơn mười tên quân sĩ, bị hắn lén lạnh con chém bay ba tên.

Về phần còn lại những người này, đã không cách nào duy trì quân trận, tình cảnh tràn ngập nguy hiểm.

. . .

"Phế vật! Còn không lui xuống!"

Hàn Thống Lĩnh ngồi ở cái đình trong, thấy cảnh này, không khỏi giận tím mặt, lúc này đứng dậy, quát bảo ngưng lại thủ hạ quân sĩ, nhấc lên tựa ở đình bên cạnh thiết thương, nhanh chân lao đến.

Bạch!

Một thương xuất thủ, tiếng như xé vải.

Triệu Phất Y còn không có cùng hắn giao thủ, chỉ nghe trường thương xé rách không khí thanh âm, đã biết người này không thể địch lại.

Chỉ từ lực lượng tổn thương phán đoán, Hàn Thống Lĩnh tuyệt không kém chính mình, thậm chí càng cao hơn một bậc, huống chi, người này thân là trong quân thống lĩnh, tuyệt đối là thân kinh bách chiến cao thủ, kinh nghiệm đối địch tuyệt không kém cùng mình, dùng lại là sở trường binh khí, không giống hắn chỉ là tiện tay nhặt được một thanh trường đao, bằng vào thể lực ưu thế, khi dễ bình

thường quân sĩ có thể, đối phó thế lực ngang nhau cao thủ, thực sự ăn thiệt thòi quá lớn.

Ngoài ra, chung quanh còn có hơn mười tên quân sĩ vây quanh, những người này cũng sẽ không chỉ nhìn náo nhiệt, một khi nhìn thấy cơ hội, tùy thời đều có thể xuất thủ.

Nếu là chỉ bằng vào tự mình một thân tu vi, Triệu Phất Y tối nay dữ nhiều lành ít.

Bất quá, hắn lúc trước tay trói gà không chặt thời điểm, đều có thể giết Lâm Trấn, huống chi tên này Hàn Thống Lĩnh mặc dù cường hãn, nhưng cùng Lâm Trấn so sánh, kém không chỉ một bậc.

Ngay tại Hàn Thống Lĩnh vọt tới trước người không đủ bảy thước thời khắc, Triệu Phất Y có chút cười lạnh một tiếng, giấu ở trong tay áo tay trái, nhẹ nhàng vặn vẹo cơ quan.

Chỉ một thoáng, một đám ngân châm bắn ra, chiếu vào Hàn Thống Lĩnh mặt vọt tới.

Ngân châm đi quá nhanh, Hàn Thống Lĩnh chỉ tới kịp sinh ra tránh né suy nghĩ, còn đến không kịp làm ra động tác, đã bị cái này đám ngân châm bắn tại trên mặt, trong nháy mắt đánh xuyên đầu lâu, chết không thể chết lại.

Ngân châm thế đi chưa nghỉ, bắn thủng Hàn Thống Lĩnh về sau, tiếp tục hướng phía sau quân sĩ vọt tới, liên tiếp bắn trúng ba bốn người, lúc này mới ngừng lại thế đi.

Một châm xuất thủ, thay đổi chiến cuộc!

Sau đó chuyện tình liền dễ làm, Hàn Thống Lĩnh đã chết, còn lại lại có mấy người thụ thương, những người khác cũng đều thành quân ô hợp.

Triệu Phất Y huy động trường đao, hổ gặp bầy dê, trong chốc lát, liền đem

cái này tầm mười người giết đến sạch sẽ, chỉ còn một chỗ tro bụi.

"Hô. . ."

Giết sạch trước mắt tất cả địch nhân về sau, Triệu Phất Y thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện vừa rồi mặc dù giết đến thống khoái, cũng đã mệt mỏi sức cùng lực kiệt, thật giống như khổ tu ba ngày ba đêm đồng dạng.

"A, làm rất tốt a, ta còn tưởng rằng ngươi phải tốn rất lâu mới có thể giết sạch bọn hắn đâu, không nghĩ tới nhanh như vậy liền làm xong."

Chẳng biết lúc nào, Thu Tố Bạch xuất hiện ở phía sau trong hoa viên, cười hì hì nhìn Triệu Phất Y.

"Hiện tại có thể nói cho ta biết sao, nơi này đến cùng là địa phương nào, ngươi để cho ta tới nơi này, đến tột cùng là muốn làm gì?"

Triệu Phất Y miệng lớn thở phì phò hỏi.

"Đừng một bộ không cao hứng dáng vẻ, thật giống như ta đang hại ngươi, ta để ngươi tới đương nhiên là muốn giúp ngươi a!"

Thu Tố Bạch xinh đẹp cười nói.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 39: Động Thiên Phúc Địa

"Nói thật cho ngươi biết đi, nơi này chính là trong truyền thuyết động thiên phúc địa u!"

Thu Tố Bạch ngồi ở trúc trong đình trên bàn đá, nhẹ nhàng quơ chân, một bộ khoan thai tự đắc bộ dáng

"Động thiên phúc địa?"

Triệu Phất Y không khỏi ngạc nhiên, đưa mắt hướng bốn phía nhìn lại.

Tòa phủ đệ này sớm đã hoàn toàn thay đổi, tiền viện trong trải qua liệt diễm đốt cháy, vốn có ban công đình các đều đã từng cái sụp đổ, hóa thành một mảnh gạch ngói vụn, lúc này, thế lửa mặc dù đã dập tắt, vẫn còn có một đạo khói đen cuồn cuộn mà lên.

Trong hậu hoa viên chất đống hai ba mươi đống đen xám, đều là thi thể xói mòn sau dấu vết lưu lại, tản ra mùi tanh hôi, trên thực tế, nếu không phải cái này hai ba mươi bộ thi thể đều đã xói mòn biến mất, chỉ sợ sớm đã máu chảy thành sông, không có chỗ đặt chân.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, trên trời bao phủ một tầng nhàn nhạt mây đen, che khuất trắng bệch ánh trăng, mông lung thấy không rõ lắm, quay đầu lại nhìn, xung quanh hàng xóm, bao phủ trong bóng đêm, đều là một mảnh quỷ dị yên tĩnh.

"Ha ha, nơi này nếu là cũng coi như động thiên phúc địa, vậy ta thật không biết âm tào địa phủ bốn chữ làm như thế nào viết."

Triệu Phất Y nhìn trên đất từng đống tro bụi, căn bản không tin Thu Tố Bạch.

"A, ngươi người này ngộ tính rất cao sao, ta còn chưa hề nói, ngươi liền đoán ra nơi này là U Minh thế giới!"

Thu Tố Bạch ra vẻ kinh ngạc nói.

"Thu tiểu thư, ngươi vừa không phải nói nơi này là động thiên phúc địa a, làm sao đảo mắt lại biến thành âm tào địa phủ rồi?"

Triệu Phất Y lắc đầu, dường như cũng không tin tưởng nàng.

Trên thực tế, Thu Tố Bạch nói nơi này là động thiên phúc địa, hắn là một vạn cái không tin, thế nhưng là Thu Tố Bạch nói nơi này là âm tào địa phủ, hắn đã có tám phần tin tưởng, chỉ là ra vẻ không tin, nghĩ lại bộ mấy câu.

Dù sao, ở trong truyền thuyết, chỉ có ác quỷ của địa ngục bị chém giết về sau, mới có thể hóa thành tro bụi.

"Ai nói cho ngươi U Minh thế giới liền không thể là động thiên phúc địa?"

Thu Tố Bạch liếc mắt nhìn hắn, dường như xem thấu Triệu Phất Y tìm cách, nhưng không có vạch trần, tiếp lấy nói ra: "Thuận tiện uốn nắn ngươi một cái thuyết pháp, chính thức tên cho tới bây giờ chỉ có U Minh thế giới, không có âm tào địa phủ, về sau không muốn gọi sai tên."

"Nha. . ."

Triệu Phất Y trầm ngâm một lát, bỗng nhiên chắp tay, nghiêm mặt nói ra: "Tại hạ thụ giáo, về sau nhất định sẽ không gọi sai, bất quá, liên quan tới động thiên phúc địa chuyện tình, còn xin Thu cô nương nhiều hơn chỉ giáo."

"Ài, ngươi người này ngược lại là co được dãn được, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ chết chống đỡ không há miệng đâu."

Thu Tố Bạch nửa là trêu chọc nửa là chăm chú.

"Nghe đạo có lần lượt, người thành đạt vi sư."

Triệu Phất Y nghiêm mặt nói ra: "Tại hạ mặc dù tối dạ, nhưng cũng sẽ không ra vẻ hiểu biết."

"Tốt a!"

Thu Tố Bạch cười cười: "Xem ở ngươi một mảnh chí thành phân thượng, sẽ nói cho ngươi biết đáp án đi!"

"Đa tạ!"

Triệu Phất Y lần nữa chắp tay.

"A, hỏi trước ngươi một câu, ngươi biết cái gì là động thiên phúc địa sao?"

Thu Tố Bạch nháy nháy mắt hỏi.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y hơi do dự một lát, hắn dĩ vãng thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này.

Dù sao, hắn bất quá là một Ngoại Gia cảnh giới võ giả, động thiên phúc địa bốn chữ này với hắn mà nói, chỉ là một cái truyền thuyết xa vời, thậm chí là có thật hay không tồn tại, đều không thể nào phán đoán.

Trầm mặc một lát, hắn tiếp lấy nói ra: "Tại hạ dĩ vãng ở trong sách nhìn qua, cái gọi là động thiên phúc địa, chính là thần tiên chỗ ở, trong đó có kỳ hoa dị thụ, tiên cầm dị thú, còn có đủ loại thiên địa kỳ vật, không biết loại này cái nhìn đúng hay không?"

"Ngươi ý nghĩ cũng không thể nói sai, nhưng cũng chưa nói tới đúng."

Thu Tố Bạch lắc đầu, nói ra: "Ngươi nói đều chỉ là biểu tượng, động thiên phúc địa bản chất ở chỗ thiên địa nguyên khí, thiên địa nguyên khí là vạn vật tu hành gốc rễ, chỉ có thiên địa nguyên khí đầy đủ nồng đậm, mới có thể ngưng kết ra thiên địa kỳ vật, mới có thể sinh trưởng lạ thường hoa cây lạ, mới có thể dẫn tới tiên cầm dị thú, cũng mới sẽ có tiên nhân ở đây định cư, cũng không đủ nồng đậm thiên địa nguyên khí, ngươi vừa nói hết thảy đều là không trung lâu các.

"

"Thì ra là thế, thế nhưng là cái này cùng U Minh thế giới lại có quan hệ thế nào?"

Triệu Phất Y hỏi tiếp.

"Chuyện này nói đến coi như phiền toái. . ."

Thu Tố Bạch nghĩ nghĩ nói ra: "Đơn giản điểm nói cho ngươi đi, thiên địa nguyên khí là thế giới căn cơ, quyết định một cái thế giới lực lượng cấp độ."

"Phương thế giới này thiên địa nguyên khí nồng độ rất thấp, vô luận là các ngươi người luyện võ cũng tốt, người tu hành cũng được, thậm chí là cái khác hữu tình chúng sinh, tu luyện hiệu suất đều quá thấp. Thế là, có cao nhân suy nghĩ một cái biện pháp, đó chính là dùng đủ loại thủ đoạn, đem thiên địa nguyên khí tụ tập lại, hình thành từng cái động thiên phúc địa, như thế liền có thể xúc tiến tu hành, tăng cao tu luyện hiệu suất, trên thực tế, phương thế giới này có rất nhiều người đã làm như vậy."

"Bản cô nương đâu, đã dự định cùng ngươi liên thủ, tự nhiên muốn cho ngươi một điểm chỗ tốt, cũng nghĩ cho ngươi tìm một cái động thiên phúc địa, để cho ngươi tăng cao tu vi, sớm trở thành cao thủ."

"Nhưng mà, những thủ đoạn này phần lớn tốn thời gian phí sức, còn muốn các loại thiên thời địa lợi, tài liệu quý giá phối hợp, bản cô nương thứ nhất không có thời gian, thứ hai lười nhác hạ loại này xuẩn công phu, cũng liền không có ý

định đi đường này."

"Nhưng là đâu, ngươi vận khí rất tốt, phương thế giới này gần nhất nghênh đón một trận dị biến, giấu ở thế giới mặt tối U Minh thế giới phát sinh dị động, cùng hiện thế sinh ra rất nhiều gặp nhau chỗ, những địa phương này được xưng là U Minh bí cảnh, những này bí cảnh bên trong thiên địa nguyên khí, cần phải so địa phương khác nồng đậm nhiều lắm, không sai biệt lắm cũng coi như được động thiên phúc địa."

"Cho nên, bản cô nương phí hết tâm tư, giúp ngươi tìm cái này một khối U Minh bí cảnh, quyền đương động thiên phúc địa, để cho ngươi ở chỗ này tu luyện, một ngày chí ít đính bên ngoài mười ngày, thế nào, cảm động sao?"

"A?"

Triệu Phất Y lẳng lặng nghe nàng nói xong, sắc mặt mặc dù không thay đổi gì, trong lòng lại giống dời sông lấp biển, Thu Tố Bạch những lời này, cơ hồ hoàn toàn lật đổ hắn tam quan, so với lúc trước Triệu Khách cái kia một phen, cũng không kém bao nhiêu.

"Thiên địa nguyên khí? U Minh thế giới? U Minh bí cảnh? Đây đều là thứ gì!"

Từng cái hoàn toàn mới danh từ không ngừng đụng tới, Triệu Phất Y trong lòng nghi vấn càng ngày càng nhiều, cảm giác Thu Tố Bạch phen này giải thích, còn không bằng không nói.

"Thu cô nương, tại hạ có mấy cái địa phương còn không có nghe rõ, hi vọng. . ."

Triệu Phất Y trầm mặc một lát, sửa sang suy nghĩ hỏi.

"Dừng lại!"

Thu Tố Bạch không đợi hắn nói xong, liền khoát tay áo, nói ra: "Ta không có

khả năng trả lời ngươi bất cứ vấn đề gì, ta mới vừa nói đều là thế giới này sâu nhất bí mật, ngươi bây giờ tu vi không đủ, biết đến càng nhiều, càng không an toàn, nói không chừng lúc nào liền đem mạng nhỏ mất đi, ngươi bây giờ muốn làm chỉ có một việc, chính là lợi dụng mảnh này bí cảnh hảo hảo tu hành, những chuyện khác, nên biết thời điểm sẽ có người nói cho ngươi."

"Tốt a."

Triệu Phất Y nghĩ nghĩ, nhẹ gật đầu, hắn bây giờ còn chưa có làm Thanh Thu Tố Bạch mục đích, cũng không có cò kè mặc cả tiền vốn.

Thu Tố Bạch cũng không chịu nói, hắn cũng vô pháp hỏi lại.

"Đúng rồi!"

Thu Tố Bạch chợt nhớ tới cái gì, nghiêm sắc mặt, nói ra: "Ta sau đó nói chuyện tình, ngươi nhất định phải chăm chú thính, một chữ đều đừng quên, bằng không, ta nhưng không cách nào cam đoan ngươi tài năng ở nơi này bình an một mực sống sót."

"Thỉnh giảng."

Triệu Phất Y gật gật đầu. .

"Mảnh này U Minh bí cảnh, trên thực tế cũng không có bao nhiêu, chỉ có cái viện này phạm vi mà thôi, ra cái viện này, ngươi có thể nhìn thấy hết thảy, đều thuộc về U Minh thế giới."

"Y theo lẽ thường tới nói, ngươi mặc dù có thể nhìn thấy U Minh thế giới, nhưng lại không cách nào tiếp xúc, bất quá, thế sự không có tuyệt đối, U Minh thế giới quỷ dị vượt qua bất luận người nào tưởng tượng, nói không chừng thì có phát sinh dị biến, ngươi có thể vào địa phương, nhưng là, ta tuyệt đối không đề nghị ngươi đi vào, lấy lực lượng của ngươi bây giờ , bất kỳ cái gì dị biến đều đủ để làm ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong."

"Bởi vậy, ngươi nhất định phải một mực nhớ kỹ, làm ta lúc ta không có ở đây, ngươi tuyệt đối không thể rời đi cái viện này, liền xem như chúng ta vừa rồi đến con đường kia, cũng không cần tuỳ tiện đặt chân, nếu không, ta cũng vô pháp đoán trước ngươi gặp được dạng gì quái vật."

Thu Tố Bạch tinh tế nói, làm nàng nói lên những này thời điểm, trên mặt lộ ra trước nay chưa từng có chăm chú biểu lộ.

Triệu Phất Y không dám coi nhẹ, cẩn thận ghi xuống, trong đầu lập tức lại phát ra một cái nghi vấn, nhịn không được hỏi: "Vừa rồi ngươi nói, ngươi không có ở đây thời điểm, để cho ta một người không nên chạy loạn, chẳng lẽ ngươi sẽ để cho ta một người tới đây sao?"

"Đương nhiên!"

Thu Tố Bạch liếc mắt nhìn hắn, khinh thường nói ra: 'Chẳng lẽ ngươi muốn ta mỗi ngày bồi tiếp ngươi tu luyện, bản cô nương có rảnh rỗi như vậy sao?'

"Vậy ta như thế nào nơi này?"

Triệu Phất Y hỏi tiếp, nhưng trong lòng nghĩ đến, nơi này quá mức quỷ dị, nếu như Thu Tố Bạch không mang theo hắn đến, hắn tuyệt sẽ không tự mình đến.

"Vấn đề này sau đó nói cho ngươi, ngươi trước thử tu luyện một hồi, cảm thụ một chút nơi này, bớt ngươi lười biếng không đến, cô phụ bản cô nương tấm lòng thành."

Thu Tố Bạch dường như thật có thể xem thấu lòng người, thuận miệng liền nói ra Triệu Phất Y suy nghĩ trong lòng.

"Được."

Triệu Phất Y gật gật đầu, hắn vừa vặn cũng nghĩ thử một chút nơi này, phải chăng có Thu Tố Bạch nói thần kỳ.

Thế là, lập tức cũng không nhiều lời, tìm khối sạch sẽ địa phương, từ từ hít vào một hơi, xa chuyển toàn thân khí huyết, luyện lên Chí Nhu Chí Cương Thuật.

Không ngờ, vừa mới luyện công, liền cảm thấy một trận lạnh tư tư khí tức, từ trên dưới quanh người huyệt đạo bên ngoài chảy vào, theo quanh thân trăm mạch không ngừng du tẩu.

Tại đây một trận khí lạnh lẽo hơi thở kích thích dưới, hắn chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp, khí huyết bỗng nhiên trở nên sinh động, tính chất gấp gáp phát sinh biến hóa, đối cơ bắp, màng da kích thích lớn đâu chỉ gấp mười.

Tại đây chủng kích thích dưới, cơ bắp, màng da cấp tốc phát sinh thuế biến, tu hành tốc độ so ở thành Trường An nhanh đâu chỉ gấp mười.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 40: Thông U Thạch

"Nên tỉnh rồi!"

Một câu bừng tỉnh người trong mộng, Triệu Phất Y chậm rãi mở hai mắt ra, khi thấy Thu Tố Bạch giống như cười mà không phải cười khuôn mặt.

"Nếm đến chỗ tốt rồi a?"

Thu Tố Bạch mặt lộ vẻ vẻ đắc ý.

"Quả nhiên không sai."

Triệu Phất Y câu nói này nói thành tâm thực lòng, cũng không nửa điểm hư giả.

Từ khi bước vào thành Trường An đến nay, hắn vẫn là lần đầu cảm nhận được tu hành mỹ diệu.

Lúc trước, hắn còn chưa tấn thăng Ngoại Gia cảnh giới thời điểm, ban ngày phải đau khổ đập nện mộc nhân cọc, đụng mười ngón tay lại xanh vừa sưng, liền đũa đều không cầm lên được, cơ hồ đau đến không muốn sống, ban đêm thì phải tu luyện Dưỡng Huyết Bồi Nguyên Thuật, ngồi xuống chính là mấy canh giờ, có khi còn muốn ngâm trong Dưỡng Huyết Thang, thẳng luyện một thân nóng hổi cuống họng bốc khói.

Chờ hắn may mắn bước vào Ngoại Gia cảnh giới, tu luyện, thân thể không có trước đó thống khổ, tâm lý thống khổ lại tăng lên gấp bội, tu vi tiến triển chậm chạp, mỗi tăng lên một bước, đều trở nên muôn vàn khó khăn, cả ngày khô tọa, gần như không tiến thêm.

Đủ loại thống khổ, không đồng nhất mà nói, nếu không phải hắn bản tính bên trong có một cỗ bướng bỉnh, chỉ sợ sớm đã từ bỏ khổ tu. Trên thực tế, trên đời này người luyện võ, mười cái có chín đều là không thể chịu đựng được tu luyện thống khổ, lúc này mới từ bỏ tu hành.

Cho đến hôm nay, hắn mới lần thứ nhất phát hiện tu hành lại có thể tuyệt vời như vậy, theo một tia khí lạnh lẽo hơi thở rót vào, toàn thân trên dưới một mảnh sảng khoái, càng có thể cảm thấy cùng với khí huyết vận chuyển, cơ bắp run nhè nhẹ, làn da hơi búng ra, từng chút từng chút phát sinh thuế biến, tu vi cơ hồ là lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tại tăng lên.

"Thời điểm không còn sớm, ngươi nhanh đứng lên đi, chúng ta nên rời đi nơi này."

Thu Tố Bạch thúc giục nói.

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, cảm giác mới tu luyện không được một khắc đồng hồ.

"A cái gì a! Đã tu luyện ba bốn canh giờ, còn không có luyện đủ sao?"

Thu Tố Bạch nói.

"Có lâu như vậy sao?"

Triệu Phất Y ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời không có biến hóa chút nào, vẫn là mây đen che khuất mặt trăng, cùng khi đến giống nhau như đúc.

"Đừng xem, trong u minh làm sao có thể ra ánh nắng?"

Thu Tố Bạch khinh thường nói.

"Được."

Triệu Phất Y gật gật đầu, đứng lên, mới đến, tự nhiên không có Thu Tố Bạch đối với nơi này quen thuộc, huống chi Thu Tố Bạch cũng sẽ không tại đây chủng việc nhỏ bên trên lừa hắn.

"Lúc này mới ngoan a, đi thôi!"

Thu Tố Bạch mỉm cười, một phát bắt được cổ tay của hắn, một cái tay khác trống rỗng vung lên, liền có một trận sương mù nhàn nhạt thổi qua.

Triệu Phất Y chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, xung quanh cảnh sắc bỗng nhiên đại biến.

Chờ hắn lần nữa có thể thấy rõ đồ vật thời điểm, mới phát hiện trời sáng choang, ánh nắng sớm đã dâng lên, xán lạn sáng rỡ chiếu vào đại địa bên trên, nhìn xem ngày, tối thiểu là chín giờ sáng về sau.

"Nhớ kỹ đây là nơi nào sao?"

Thu Tố Bạch thanh âm bên tai bờ vang lên.

Triệu Phất Y trải qua nàng nhắc nhở, quay đầu hướng bốn phía nhìn lại, phát hiện bọn hắn đứng tại một cái lạ lẫm viện lạc góc sáng sủa, ngẩng đầu trông về phía xa, phát hiện cách đó không xa có một tửu lâu hết sức quen thuộc, chần chừ chốc lát, kinh ngạc nói ra: "Đây là Tùng Hạc Lâu phụ cận?"

Tùng Hạc Lâu ở vào Trường An Tây thị, cách hắn nơi ở không xa, trước đây không lâu, Hứa Bạch Lộ còn từng ở chỗ này mời hắn ăn cơm, vì vậy, hắn còn nhớ rõ nơi này.

"Nhớ kỹ vị trí này, lần sau chính ngươi tiến U Minh bí cảnh, trực tiếp từ nơi này tiến liền tốt, bớt đi trên đường thời gian, cũng ít một điểm nguy hiểm."

Thu Tố Bạch nói.

"A?"

Triệu Phất Y lại là sững sờ, cười khổ nói ra: "Thu cô nương nói giỡn, bằng bản lãnh của ta, làm sao có thể đi U Minh bí cảnh."

"A, suýt nữa quên mất, cái này cho ngươi!"

Thu Tố Bạch chợt nhớ tới cái gì, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu, từ trong tay áo móc ra một khối to bằng đầu nắm tay tảng đá, tiện tay vứt cho Triệu Phất Y.

"Đây là cái gì?"

Triệu Phất Y thuận tay tiếp nhận tảng đá, cẩn thận nhìn.

Tảng đá kia một nửa đen nhánh một nửa thuần trắng,

Đen trắng giao hòa cùng một chỗ, thoạt nhìn tựa như trời sinh Thái Cực Đồ, lớn nhỏ cỡ nắm tay, tròn vo, mặt ngoài hơi có chút gập ghềnh, thể tích mặc dù không dài, phân lượng cũng không nhẹ, trĩu nặng có chút ép tay.

Kỳ quái nhất chính là, gần nhất thời tiết đã trở nên ấm áp, tảng đá kia lại lạnh như băng, không ngừng bốc lên lương khí, giống như mới từ trong tủ lạnh lấy ra đồng dạng.

"Cái đồ chơi này gọi Thông U Thạch, là dùng đến xuyên thẳng qua U Minh thế giới cùng hiện thế, lần sau ngươi lại muốn đi U Minh bí cảnh, chỉ cần nắm chặt nó, dùng dùng lửa đốt một chút, liền có thể dẫn ngươi đi U Minh bí cảnh , chờ ngươi nghĩ ra được thời điểm, lấy tay nhẹ nhàng gõ ba lần là được."

"Còn có một chuyện, ngươi ngàn vạn chú ý, Thông U Thạch tiến vào U Minh bí cảnh về sau, là sẽ dần dần tiêu tán, ở nó hoàn toàn tiêu tán trước đó, ngươi nhất định phải trở lại hiện thế, nếu không, cũng chỉ có thể chờ ta đi liền ngươi . Bất quá, U Minh thế giới không phải cái gì thái bình thế giới, ngươi chưa hẳn có thể sống đến ta đi cứu ngươi thời điểm."

Thu Tố Bạch cẩn thận dặn dò.

"Ta hiểu được."

Triệu Phất Y gật gật đầu, đem Thông U Thạch đặt ở trong tay áo.

"Minh bạch liền tốt, ngươi nhất định phải chăm chú tu luyện a, không muốn phụ của ta tấm lòng thành!"

Thu Tố Bạch nhìn hắn ánh mắt tràn đầy khát khao, tựa như hồi hương lão nông nhìn thấy nhà mình ruộng đồng bên trên hoa màu.

"Chỉ là như vậy sao, Thu cô nương liền không có yêu cầu khác?"

Triệu Phất Y không khỏi một trận ác hàn, hỏi tiếp.

Từ khi Thu Tố Bạch hiện ra chân diện mục đến nay, muốn hắn làm tất cả mọi chuyện, đều đối với hắn chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

Nhưng hắn cũng không cho rằng, sẽ một mực tiếp tục như vậy, hắn cùng với Thu Tố Bạch không thân chẳng quen, sao lại vô duyên vô cớ trên trời sẽ rớt đĩa bánh, huống chi, Thu Tố Bạch là sẽ ăn thịt người yêu quái, như thế nào lại làm loại này lợi người không lợi kỷ chuyện tình.

"Ngươi trước không cần nghĩ cái khác, chăm chú tu luyện liền tốt, cần ngươi hỗ trợ thời điểm, ta sẽ nói cho ngươi, ta nghĩ ngươi nhất định sẽ không cự tuyệt của ta."

Thu Tố Bạch nghiêm túc nói.

"Tốt a."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, tiếp lấy nói ra: "Đã dạng này, vậy ta liền đi trước."

"Chờ một chút!"

Thu Tố Bạch bỗng nhiên hô.

"Thu cô nương còn có chuyện gì sao?"

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, quả nhiên không có đơn giản như vậy, sẽ như vậy tuỳ tiện thả hắn rời đi.

"Cùng ngươi tu luyện một đêm, mời ta ăn sớm một chút không quá phận a?"

Thu Tố Bạch chỉ vào Tùng Hạc Lâu bảng hiệu nói.

"Nha. . . Tốt a."

Triệu Phất Y không nghĩ tới là chuyện này, không khỏi ngạc nhiên. .

. . .

Có lẽ là bởi vì ở Triệu Phất Y trước mặt đã hiện ra diện mục chân thật, Thu Tố Bạch tính cách so mấy lần trước gặp mặt hoạt bát rất nhiều, ăn lên đồ vật ăn như hổ đói, thoạt nhìn được không thống khoái.

Triệu Phất Y ăn lên đồ vật thong thả được nhiều, từng ngụm nhai kỹ nuốt chậm.

"Ta ăn no rồi, a, ngươi làm sao ăn chậm như vậy?"

Thời điểm không dài, Thu Tố Bạch đẩy bát đũa, lau miệng, ngẩng đầu nhìn Triệu Phất Y, đã thấy trước mặt hắn còn có hơn phân nửa chén cơm.

"Ta luôn luôn ăn tương đối chậm."

Triệu Phất Y kẹp miệng đồ ăn, chậm rãi ăn, nói ra: "Thu cô nương, ngươi muốn trước đã ăn xong, cũng không cần chờ ta."

"Tốt a, ta đi trước, hai ngày này còn có sự tình khác phải bận rộn, sẽ không đến đốc xúc ngươi, ngươi nhất định phải siêng năng tu hành a!"

Thu Tố Bạch căn dặn nói.

"Thu cô nương yên tâm. "

Triệu Phất Y gật đầu đáp ứng.

Thu Tố Bạch vừa lòng thỏa ý, quay người rời đi Tùng Hạc Lâu.

Triệu Phất Y cũng chưa đi, quay đầu lại muốn một bầu rượu, thêm hai cái rau trộn, chậm rãi suy tư.

Vừa rồi lúc ăn cơm, hắn chỉ có ba phần tâm tư ở trước mắt Thu Tố Bạch trên thân, bảy phần tâm tư đều đang nhớ lại đêm qua chuyện tình.

Đêm qua, Thu Tố Bạch lời nói mặc dù không nhiều, lại để lộ ra rất nhiều chưa từng nghe qua tin tức, cái gì động thiên phúc địa, cái gì thiên địa nguyên khí, những vật này cho tới bây giờ cũng không nghe qua.

Lấy hắn cùng với Vương Triêu Nghĩa quan hệ, Vương Triêu Nghĩa nếu là biết những này, hắn là sẽ nói cho hắn biết, Vương Triêu Nghĩa chưa từng đề cập qua, có phải hay không mang ý nghĩa ở võ giả cảnh giới, căn bản tiếp xúc không được những vật này.

Nói một cách khác, Thu Tố Bạch chỗ cảnh giới, phải xa xa cao hơn Vương Triêu Nghĩa có khả năng tiếp xúc đến cảnh giới.

Như vậy vấn đề tới, Thu Tố Bạch ngày đó đã từng nói với hắn, muốn để hắn tăng cao tu vi, sẽ nghĩ biện pháp tiếp cận Hứa Sơn, thậm chí tiếp nhận Hứa Sơn y bát.

Thế nhưng là lấy Thu Tố Bạch bản lãnh, làm sao đến mức như thế, nàng muốn làm như thế, tất nhiên mưu đồ quá lớn, chỉ là không biết nàng ở mưu đồ thứ gì.

Triệu Phất Y lắc đầu, hắn biết rõ phía trước là cái kinh khủng vòng xoáy, vẫn còn không đi không được đi xuống, vừa đến, Thu Tố Bạch thực lực quá mạnh, hắn căn bản bất lực phản kháng, thứ hai, U Minh bí cảnh đối tu luyện xác thực

có chỗ tốt rất lớn, hắn cũng không nỡ từ bỏ.

"Vẫn là phải mau chóng tăng thực lực lên a!"

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong đầu bỗng nhiên toát ra một cái ý niệm trong đầu.

Cũng không biết, Thu Tố Bạch cùng Triệu Khách ai mạnh ai yếu, càng không biết, giết chết Triệu Khách thế lực, nếu là gặp được Thu Tố Bạch, là ai thắng ai thua.

Nếu có thể đem chuyện này biết rõ ràng, nói không chừng ngày sau thì có cơ hội, chơi xua hổ nuốt sói trò chơi, có thể một lần giải quyết hai cọc hậu hoạn.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 41: Lại Đến

Trong ngực cất Sơn Thủy Họa Quyển, lúc này cho Triệu Khách dẫn tới họa sát thân căn nguyên, lưu tại hắn nơi này, lúc nào cũng có thể bị người đuổi giết tới cửa.

Lâm Trấn cái chết mặc dù có cõng nồi hiệp đắp, nhưng có thể giấu diếm tới khi nào cũng không tốt nói, làm không tốt sau một khắc, Hứa Môn người liền sẽ giết tiến đến.

Thu Tố Bạch thoạt nhìn mặc dù người vật vô hại, trên thực chất lại là ăn thịt người yêu quái, bản tính khó mà nắm lấy, chẳng biết lúc nào liền sẽ trở mặt.

Triệu Phất Y thở thật dài một cái, chỉ cảm thấy tự mình phiền phức quấn thân, tựa như ở lưỡi đao bên trên khiêu vũ, hơn nữa còn là ba thanh đao, không để ý, sẽ chết ở loạn đao phía dưới.

Hắn trong Tùng Hạc Lâu, trọn vẹn ngồi hơn một canh giờ, đem chuyện này ở trong đầu tinh tế sửa lại một lần, nghĩ kỹ bước kế tiếp muốn làm gì, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Rời đi Tùng Hạc Lâu về sau, hắn không có trực tiếp về nhà, mà là tiếp tục hướng Tây Thị nội địa đi tới, dự định chọn mua một vài thứ, ứng đối chuyện kế tiếp.

Ngay tại Thu Tố Bạch rời đi về sau, hắn trong lúc vô tình phát hiện, bộ kia Sơn Thủy Họa Quyển mặt ngoài lại trồi lên một tầng nhàn nhạt thanh quang.

Nếu là hắn không có đoán sai, cái này cùng hắn đêm qua ra tay giết người có

quan hệ, nói không chừng, thì có lại một lần nữa tiến về toà kia núi hoang cơ hội.

Bất quá, trước đó, hắn lại muốn làm một chút chuẩn bị.

Thành Trường An là thiên hạ đệ nhất đắng phồn hoa chỗ, chợ phía Tây thì là Trường An phồn hoa nhất hai đại phường thị một trong, thương buôn phồn hoa tới cực điểm, trong bốn biển, trân phẩm hội tụ.

Có vài chục vạn dặm bên ngoài, từ phương tây Đại Thực quốc vận tới lóng lánh bảo thạch, có Đông Hải thuyền buôn, ở phía đông Phù Tang Quốc chọn mua Bách Luyện Trường Đao, có buôn bán ngựa thương nhân, không ngại cực khổ từ phương bắc Thảo Nguyên Đế Quốc mua về ngàn dặm tuấn mã, cũng có Nam Hải Chư Quốc sứ giả, không xa mấy chục vạn dặm, tiến cống mà đến Xa Cừ San Hô, Trân Châu Mã Não.

Thậm chí còn có một thân tối om, giống như than cốc Côn Lôn Nô, da giống bạch son, màu tóc vàng ánh Ba Tư buôn bán nô, có thể nói chỉ cần có bạc, liền không có không mua được đồ vật.

Triệu Phất Y đi vào chợ phía Tây bên trong, cũng không có đi những thứ đồ này, mà là đi trước bán da lông bày hàng, mua một kiện thật dày da gấu trường bào, lúc này phương bắc thảo nguyên dân chăn nuôi qua mùa đông dùng, có thể chống cự chết cóng người lông trắng tuyết, nhất là giữ ấm cực kỳ.

Sau đó, hắn lại đi hãng binh khí, mua một thanh Bách Luyện Trường Đao, đêm qua một trận chiến đấu nói cho hắn biết, tay không tấc sắt mặc dù cũng có thể làm, nhưng thật động thủ, vẫn là đao tương đối thực dụng.

Mua đủ hai dạng đồ vật về sau, hắn lại vòng quanh chợ phía Tây đi rồi một vòng, mua chút hong khô thịt khô, chứa nước túi nước, dày giày các loại, thẳng đến lại không có gì đồ vật dễ mua, lúc này mới hướng chỗ ở đi tới.

Trở lại Phổ Độ Cư về sau, Triệu Phất Y làm chuyện làm thứ nhất là đi ngủ.

Đêm qua lúc tu luyện, mặc dù cảm giác rất sảng khoái, nhưng cũng không thể thay thế giấc ngủ, tinh thần, nhục thể đều cảm giác có chút rã rời.

Hắn lần trước mơ mơ hồ hồ kích hoạt bức tranh, bị cuốn đến một tòa không biết tên núi hoang, lại mơ mơ hồ hồ ăn một viên quả đào, đã bị đưa trở về, rất nhiều nơi đều không có thăm dò, rất nhiều bí mật cũng không có công bố.

Lần này vừa vặn nghỉ ngơi dưỡng sức, đem nơi đó thăm dò cẩn thận một phen.

. . .

Sắc trời dần dần muộn, trăng sáng mọc lên ở phương đông.

Triệu Phất Y nhìn lên đợi không sai biệt lắm, đứng dậy đem cửa cửa sổ đóng kỹ, từ bên trong khóa kín.

Hắn không biết cái chỗ kia là chân thật tồn tại, vẫn là một cái huyễn cảnh, đi nơi nào về sau, bên này nhục thân cùng bức tranh phải chăng còn ở thành Trường An, vì vậy, phải trước giờ chuẩn bị sẵn sàng.

Đóng cửa kỹ càng về sau, hắn bỏ đi trên thân trường sam, thay đổi da gấu trường bào, buộc lại trường đao, mặc vào giày, lại đem thịt khô đóng gói vác tại phía sau, túi nước đựng đầy nước sạch, làm đủ hết thảy chuẩn bị, lúc này mới móc ra Sơn Thủy Họa Quyển, nhẹ nhàng tung ra, đặt lên bàn, hai mắt không hề nháy hướng bức tranh nhìn lại.

Tiếp theo trong nháy mắt, hắn chỉ cảm thấy não một choáng, mất đi ý thức , chờ hắn tỉnh nữa tới thời điểm, đã trở lại lần trước tới qua núi hoang.

Trước mắt là một tòa núi cao nguy nga, màu nâu xanh ngọn núi cao vút trong mây, một chút nhìn không thấy đích, chỉ có thể nhìn thấy mây đen tràn ngập, che khuất bầu trời.

Bốn phía vẫn như cũ là nhàn nhạt sương trắng,

Gió núi mặc dù mãnh liệt quét, nhưng thủy chung thổi không tan sương trắng, sương mù vẫn bao phủ cả ngọn núi.

Ở dưới chân hắn, là một mảnh bốn năm mẫu lớn nhỏ đầm sâu, đen ngòm, sâu không thấy đáy, ở gió núi thổi mạnh dưới, vẫn như cũ trơn nhẵn như gương, không nổi một tia gợn sóng.

"Quả nhiên có thể, xem ra thật là muốn giết người mới có thể kích hoạt. . ."

Triệu Phất Y chậm trì hoãn tinh thần , ấn xuống trong lòng suy nghĩ, cúi đầu nhìn nhìn, trên người da gấu trường bào, Bách Luyện Trường Đao đều tại, sờ nữa sờ phía sau, thịt khô cùng túi nước cũng ở, lúc này mới yên tâm bên trong.

Lấy lại bình tĩnh, hắn quay đầu hướng phía sau nhìn lại, nơi đó có hắn lần trước thấy qua cây đào.

Ba khỏa cây đào vẫn như cũ đứng lặng trong gió rét, cùng lần trước nhìn thấy khi giống nhau như đúc, vô luận là thô to thân cây, vẫn là non mịn cành lá, đều không có bất kỳ biến hóa nào.

Ngay tại bên trái nhất gốc cây kia bên trên, cũng còn mang theo một viên quả đào, cái đầu so với lần trước thấy qua còn muốn nhỏ một chút, chỉ có gần phân nửa nắm đấm lớn, khắp cả người ngây ngô, liền một điểm thành thục dấu hiệu cũng không có, ăn vào miệng cũng không biết là mùi vị gì.

"Ừng ực. . ."

Nhìn thấy viên này quả đào trong nháy mắt, Triệu Phất Y nhịn không được nuốt nước miếng, chợt nhớ tới lần trước quả đào hương vị, hoàn toàn là nhân gian tuyệt mùi vị.

Mấy bước đi vào dưới cây, hắn đưa tay đem quả đào hái xuống, xoay người lại đến bên đầm nước bên trên, dùng băng lãnh đầm nước tẩy sạch vỏ ngoài lông tơ.

Sau đó, hắn cố gắng khắc chế nội tâm đối thức ăn ngon khát vọng, đem quả đào phóng tới trong ngực.

Lần trước nếm qua quả đào về sau, lập tức liền rời đi nơi này, hắn quyết định lần này khắc chế một chút , chờ thăm dò xong sau lại ăn.

Gió núi lạnh thấu xương, băng lãnh thấu xương.

Triệu Phất Y nắm thật chặt trên người da gấu trường bào, dọc theo thác nước nước chảy trải qua tuyến đường, nhanh chân hướng đỉnh núi đi tới.

Hắn lần trước không có mang chống lạnh quần áo, lo lắng bị chết cóng ở chỗ này, mới muốn tìm kiếm đường xuống núi, lần này đã chuẩn bị xong trường bào, mang đủ đồ ăn, nước sạch, tự nhiên không nóng nảy xuống núi, ngược lại muốn hướng bên trên đi một chút, nhìn xem nơi này đến cùng là địa phương nào.

Dưới chân là từng khối màu nâu xanh nham thạch, phía trên bám vào một tầng hạt sương, dẫm lên trên, lạnh buốt trơn ướt, không để ý liền sẽ ngã xuống.

Đường núi càng lên cao càng dốc đứng, nếu là trước đó, chẳng mấy chốc sẽ không thể tiếp tục được nữa.

Bất quá, hắn lần trước khi đến, chỉ là một cái thư sinh yếu đuối, thể lực thậm chí không bằng bình thường sơn dã nông phu, tự nhiên đi không được đường xa, lần này lại rất khác nhau, đã có Ngoại Gia cảnh giới thể chất, khí huyết cường kiện, thân có một đầu Bản Giác Thanh Ngưu chi lực, thắng qua lần trước gấp mười.

Ngay cả như vậy, Triệu Phất Y cũng cảm thấy càng lên cao càng khó khăn.

Vừa mới bắt đầu thời điểm, đường núi còn hơi bằng phẳng một chút, có thể nhanh chân tiến lên, về sau, liền gập ghềnh rất nhiều, lúc cần phải thời khắc chú ý ngã xuống, ước chừng sau một canh giờ, đường núi càng phát ra hiểm trở, cần dùng cả tay chân mới có thể leo đi lên.

Đường núi khó đi, ngược lại cũng thôi, mãnh liệt gió núi mới là dưới mắt vấn đề khó khăn lớn nhất.

Ở bên đầm nước thời điểm, gió núi mặc dù mạnh, cũng vẫn có thể chịu đựng.

Ai ngờ càng trèo lên cao, gió núi càng lớn , chờ đến sau một canh giờ, leo đến vị trí hiện tại, gió núi cơ hồ đã khó mà ngăn cản.

Ngay tại vừa rồi, gió thổi bỗng nhiên vừa tăng, thổi vào người thời điểm, bỗng nhiên mạnh mấy lần, lập tức cảm giác thân bất do kỷ, cơ hồ phải lăng không phiêu khởi, suýt nữa thổi bay ra, thiếu điều rơi vào vực sâu vạn trượng.

May mắn hắn phản ứng nhạy bén, lập tức ôm lấy bên người nham thạch, cái này mới miễn cưỡng cố định trụ thân thể, né tránh thịt nát xương tan vận mệnh.

Triệu Phất Y lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên trên, thế núi cao không thấy đính, không biết vẫn còn rất xa, xuôi dòng mà xuống thác nước, cũng xa xa không nhìn thấy đầu nguồn, nghiêng tai nghe xong, gió núi càng thêm mãnh liệt, phá ở trên tảng đá, phát ra ô ô quái khiếu.

"Không thể lại hướng lên. . ."

Triệu Phất Y trầm tư một trận, cuối cùng lắc đầu, quyết định xuống núi.

Lại hướng lên đi, phong hiểm quá lớn, không để ý liền sẽ bị thổi nhập vực sâu vạn trượng, đến lúc đó chết cũng không biết chết như thế nào.

Thở dài, hắn dọc theo đường cũ trở về, quay đầu đi xuống chân núi, lên núi không được, chỉ có thể trở lại dưới núi, nhìn xem dưới núi là địa phương nào.

Tục ngữ nói, lên núi dễ dàng xuống núi khó.

Trọn vẹn hơn hai canh giờ về sau, Triệu Phất Y lần nữa trở lại khối kia trên bệ đá, còn muốn xuống chút nữa đi, lại phát hiện thể lực đã tiêu hao không sai

biệt lắm.

Hắn đứng trước hai lựa chọn, hoặc là ăn một chút gì, bổ sung thể lực, tiếp lấy đi xuống dưới, hoặc là về trước đi , chờ sau đó lần cơ hội.

"Được rồi, trước như vậy đi, còn lại bộ phận, lần sau tiếp tục thăm dò."

Triệu Phất Y nhìn qua dưới núi vô tận mê vụ, lắc đầu, còn nhiều thời gian, không cần nóng lòng nhất thời.

Làm ra sau khi quyết định, hắn đi vào ba khỏa cây đào phía dưới, ngồi xếp bằng, móc ra ngây ngô quả đào đến.

Răng rắc!

Quả đào thanh thúy nhiều chất lỏng, chỉ là khẽ cắn, ê ẩm ngọt ngào nước lập tức ở trong miệng nổ tung, trên đầu lưỡi mỗi một khỏa vị giác, đều vì loại này ngon đến cực điểm hương vị nhảy cẫng hoan hô.

"Cái đồ chơi này coi như bắt đầu ăn không có tác dụng gì, chỉ dựa vào hương vị đã đáng giá nếm thử."

Triệu Phất Y thầm nghĩ trong lòng.

Sau một khắc, một dòng nước ấm trong đan điền tụ tập, tiếp theo, một cái thô kệch thanh âm ở trong đầu nổ vang.

"Giết!"

"Giết ra một đầu sinh lộ!"

"Đại tướng quân uy vũ! Đại tướng quân vô địch!"

"Phá thành phong hầu, ngay tại hôm nay, các huynh đệ cùng ta xông!"

Triệu Phất Y ở trước khi hôn mê, nhìn thấy cuối cùng một bức cảnh tượng, là

đêm qua chết ở trong tay hắn Hàn Thống Lĩnh gương mặt kia.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 42: Hàn Đường

Làm Triệu Phất Y mở mắt lần nữa thời điểm, đã trở lại Thành Trường An nơi ở.

Bốn phía vẫn là một vùng tăm tối, xuyên thấu qua giấy dán cửa sổ mỏng manh, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy, trăng sáng vẫn như cũ treo ở trên trời, vừa rồi tại trong núi hoang vượt qua ba bốn canh giờ, phảng phất như là vừa ra khỏi cửa, thời gian dường như đã bị đông cứng.

Bộ này Sơn Thủy Họa Quyển vẫn như cũ trải tại trên mặt bàn, mới lơ lửng ở mặt ngoài một tầng thanh quang, đã biến mất không thấy gì nữa.

Triệu Phất Y sờ soạng đem Sơn Thủy Họa Quyển dấu ở trong ngực, sau đó mới nhóm lửa ngọn đèn, chiếu sáng phòng.

Ngọn đèn thắp sáng về sau, hắn trước cởi xuống da gấu trường bào, thay đổi một thân trường sam, sau đó, đem vác tại phía sau cái bao lấy xuống, mở ra trải phẳng trên bàn.

"Quả nhiên không phải huyễn cảnh. . ."

Triệu Phất Y nhìn trên bàn đồ vật, sắc mặt lộ ra một tia kinh hỉ.

Hắn vừa rồi tại ăn đào trước đó, có ý định đem trong bao thịt khô lấy ra ngoài, đặt ở ba khỏa cây đào phía dưới, muốn phải nghiệm chứng một chút, nơi này đến cùng là ảo cảnh, vẫn là chân thực tồn tại.

Nếu là huyễn cảnh, khi hắn sau khi trở về, cái này mấy khối thịt khô tất nhiên còn tại trong bao, dù sao chỉ có chân thực tồn tại địa phương, mới có thể gánh

chịu chân thực tồn tại thịt khô.

Bây giờ thịt khô đã không có ở đây, nói rõ toà kia núi hoang xác thực tồn tại, chỉ là không biết là địa phương nào.

"Chuyến này cũng là không tính đi không, tối thiểu giải quyết một cái nghi vấn. . ."

Triệu Phất Y thầm nghĩ trong lòng, còn không đợi hắn nghĩ xong, đột nhiên cảm giác được trong óc thêm ra từng đoạn sinh động ký ức, không ngừng cuồn cuộn, kích thích đại não đau nhức.

Có kinh nghiệm của lần trước, hắn lập tức kịp phản ứng, đây đều là Hàn Thống Lĩnh ký ức, thế là ngồi xếp bằng, từng đoạn xem xét, dụng tâm tiêu hóa ký ức, làm dịu đại não thống khổ.

. . .

Ba!

Một cây roi dài đập vào mặt, hung hăng quất vào một cái nông phu trên lưng, nguyên bản máu me đầm đìa phía sau lưng, lại thêm một đạo vừa sâu vừa dài lỗ hổng.

Cái này nông phu họ Hàn, gọi là Hàn Lão Ngũ, 34-35 niên kỷ, nghe mặc dù không lớn, thế nhưng là trải qua quanh năm suốt tháng, nặng nề không chịu nổi trồng trọt, thể cốt đã sớm xụ xuống, tóc cũng biến thành hoa râm, thoạt nhìn giống như là năm sáu mươi tuổi lão nhân.

Hàn Lão Ngũ là Thanh Sa Thôn thôn dân, người một nhà dựa vào trồng trọt mà sống, thuê là bổn thôn Trương Đại Thiện Nhân địa, làm một tá điền.

Nói lên cái này Trương Đại Thiện Nhân, tuyệt không phải nhân vật tầm thường, chẳng những là Thanh Sa Thôn thủ phủ, coi như ở toàn bộ Hắc Sơn Huyện, đều là là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy. Nguyên nhân cũng rất đơn giản,

Trương Đại Thiện Nhân chẳng những có tiền, hơn nữa còn biết võ công, một thanh trường đao khiến cho xuất thần nhập hóa, ngoại hiệu "Kim Đao Đoạt Hồn", dưới tay không biết chết qua nhiều ít vong hồn.

Hàn Lão Ngũ thời kì phi thường khổ sở, mấy năm trước mưa thuận gió hoà thời điểm, giao xong tiền thuê đất về sau, còn lại lương thực cố ép còn đủ hắn một nhà sống sót, hiện tại thời tiết không tốt, khô hạn tốt một đoạn thời gian, thu hoạch đại giảm, đừng nói là giao tiền thuê, tựu liền người một nhà khẩu phần lương thực đều góp không đủ.

"Hậu tiên sinh, ngươi liền xin thương xót đi, sang năm chúng ta nhất định đem tiền thuê đất bổ sung!"

Hàn Lão Ngũ quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu.

"Sang năm? Năm nay đẩy sang năm, sang năm đẩy năm sau, ngươi đời này là không có ý định giao đi?"

Ở Hàn Lão Ngũ đối diện, đứng đấy một cái cao cao gầy teo văn sĩ trung niên, vẻ mặt âm cưu chi sắc, chính là Trương Đại Thiện Nhân quản gia Hậu Nhị Gia.

"Ta thật không phải có ý định khất nợ a, thật sự là không giao ra được!"

Hàn Lão Ngũ khóc nói.

"Ai biết ngươi là vô tình hay là cố ý, một câu, hiện tại không đem tiền thuê đất giao ra, đánh gãy hai chân ngươi!"

Hậu Nhị Gia hung hãn nói.

"Hầu tiên sinh, cầu ngươi nhấc nhấc tay thả ta một con đường sống đi, chỉ cần buông tha lần này, vô luận yêu cầu gì ta đều đáp ứng."

Hàn Lão Ngũ hướng về phía trước quỳ đi hai bước, ôm Hầu Nhị Gia chân nói.

"A, đây chính là ngươi nói!"

Hầu Nhị Gia trên mặt biến đổi, lộ ra ba phần nhe răng cười: "Ta biết ngươi có cái nữ nhi, không sai biệt lắm mười ba mười bốn tuổi, ở ngươi đây cũng là há mồm, bằng bạch lãng phí lương thực,

Đưa đến Trương lão gia nhà đi thôi, cho lão gia lấp cái phòng, tốt xấu cũng có một miếng cơm ăn, tiền thuê đất liền có thể sang năm lại nói."

"Cái này. . . Cái này. . . Không được a!"

Hàn Lão Ngũ đầy mặt kinh sợ, nếu là biến thành người khác nhà, nói không chừng đáp ứng.

Thế nhưng là hắn phi thường hiểu rõ, Trương Đại Thiện Nhân tòa nhà đối tuổi trẻ nha đầu tới nói, không khác đầm rồng hang hổ, bạc đãi, chịu đói đều là việc nhỏ.

Đáng sợ nhất là, Trương Đại Thiện Nhân có một cực kì ghen tị phu nhân, trước đó có hai ba phòng tiểu thiếp, đều bị phu nhân này tươi sống tra tấn mà chết, nếu là đem nữ nhi đưa đi, chỉ sợ tính mệnh khó đảm bảo.

"Có cái gì không được!"

Hậu Nhị Gia lạnh giọng quát, nhấc chân chính là một cước, đem Hàn Lão Ngũ xa xa đá văng, mang theo ba bốn gia đinh, như lang như hổ, hướng Hàn Lão Ngũ trong nhà phóng đi.

"Ta giết các ngươi!"

Ngay tại Hậu Nhị Gia muốn xông vào Hàn gia thời điểm, một cái mười bốn mười lăm tuổi thiếu niên dẫn theo một thanh dao phay vọt ra.

Thiếu niên này gọi là Hàn Đường, chính là ngày sau Hàn Thống Lĩnh, cũng là Hàn Lão Ngũ nhi tử.

Lúc này mặc dù gầy yếu, đã có một cỗ trời sinh hung hãn khí, hai mắt một mảnh huyết hồng, cổ nổi gân xanh, một bộ muốn cùng người liều mạng bộ dáng.

Hậu Nhị Gia trên mặt lộ ra một tia tức giận, đang muốn dặn dò gia đinh động thủ, bỗng nhiên nhìn thấy phụ cận đã vây lên không ít thôn dân, không khỏi do dự.

Lấy tính cách của hắn, thật muốn động thủ, cũng không sợ hậu quả gì, thế nhưng là làm như thế, đối Trương Đại Thiện Nhân thanh danh bất hảo, nói không chừng liền muốn chịu trách phạt.

"Hảo tiểu tử, quả nhiên có gan, dám cùng ta động dao, xem ở ngươi tuổi nhỏ phân thượng, hiện tại buông tha ngươi một hồi, Hàn Lão Ngũ, ngươi lại suy nghĩ một chút, đã suy nghĩ kỹ, ta tới đón người."

Hầu Nhị Gia nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định vẫn là không động thủ, thế là dặn dò thủ hạ gia đinh rời đi, sau một lát, một đoàn người đi sạch sẽ, chỉ chừa Hàn Lão Ngũ cùng Hàn Đường còn tại nguyên địa.

"Ngươi lần này gây ra đại hoạ."

Hàn Lão Ngũ ngơ ngác nhìn nhi tử, khắp khuôn mặt là vẻ sợ hãi.

"Có cái gì tai họa, ta tận lực bồi tiếp!"

Hàn Đường lạnh lùng nói.

. . .

Mấy ngày sau, một cái đêm khuya.

Một trận đại hỏa phóng lên tận trời, nướng cả viện, chiếu đỏ lên hơn phân nửa thôn.

Quỷ dị chính là, cửa sân mở rộng, trong nội viện người không ngừng phát ra

kêu thảm, lại không nhìn thấy một người chạy đến, càng quỷ dị chính là, hàng xóm không ai tới cứu hỏa, thậm chí liền ngọn đèn đều thổi diệt.

Hàn Đường đêm nay vừa vặn đi trên núi đi săn, trở về khi đã trời tối.

Chờ hắn đi đến thôn khẩu thời điểm, xa xa thấy được trận này đại hỏa, phát hiện bốc cháy địa phương dường như rời nhà không xa, trong lòng chính là trầm xuống , chờ hắn chạy đến đám cháy thời điểm, thình lình phát hiện trận này đại hỏa đầu nguồn chính là nhà mình viện tử.

Trong viện tiếng la khóc, tiếng kêu thảm thiết thê thảm đến cực điểm, thế nhưng là không ai chạy đến.

Khi hắn chạy đến trước mặt thời điểm, rốt cục thấy được đáp án, nguyên lai lửa cháy mấy căn phòng, đều bị người từ bên ngoài tăng thêm đem khóa, người ở bên trong vô luận như thế nào đều không vọt ra được.

Hàn Đường lập tức gấp đến đỏ mắt, quơ lấy trong tay đoản mâu, không chút do dự hướng trong viện phóng đi, ý đồ hủy đi cái này mấy cái khóa.

Không ngờ, ngay tại hắn đang muốn xông vào viện tử thời điểm, từ phía sau cây chỗ bóng tối, bỗng nhiên chuyển ra mấy người đến, trong đó một người quơ lấy cây gậy, liền hướng hắn đập tới, một côn nện ở hắn đầu vai, kém chút đem hắn xương cốt nện đứt.

Hàn Đường một cái lảo đảo, té lăn trên đất, lấy tay chống đỡ cố ép đứng lên, lúc này mới thấy rõ ràng đánh người chính là ai.

Đánh hắn chính là Trương Đại Thiện Nhân nhà quản gia —— Hầu Nhị Gia, sau lưng hắn đi theo mấy gia đinh, từng cái sắc mặt dữ tợn, khổng vũ hữu lực, trong tay đều dẫn theo đao.

"Hắc hắc, ngươi trở về thật đúng là xảo, ta liền sợ ngươi chạy, không nghĩ tới ngươi còn chạy về, vừa vặn đưa đi các ngươi một nhà lên đường!"

Đợi hai vẻ mặt âm độc chi sắc, nhìn chằm chặp Hàn Đường.

Hắn lần trước sau khi trở về, bị Trương Đại Thiện Nhân hung hăng trách phạt một lần, lý do là hắn lại một đám lớp người quê mùa trước mặt, ném đi Trương gia mặt mũi.

Đường đường Hắc Sơn Trương gia thủ hạ, lúc nào lại sợ một cái lớp người quê mùa liều mạng?

Về phần thanh danh, mang ơn có làm được cái gì, có thể khiến người ta câm như hến mới là thanh danh!

Cũng bởi vậy, hắn mới mang theo mấy dám đánh dám giết gia đinh đến báo thù, vô luận là trong viện đại hỏa, vẫn là trên cửa khóa lớn, tất cả đều là của hắn công lao.

Hàn Đường nắm chặt đoản mâu, quay đầu hướng trong viện nhìn lại.

Trong phòng tiếng kêu thảm thiết đã dần ngừng lại, hỏa diễm đem toàn bộ viện tử nuốt hết, đừng nói là người trong phòng, tựu liền trong viện một gốc lão hạch đào cây, đều bị đốt thành tro bụi.

"Ngươi không phải muốn cứu người sao, còn không đi vào sao?"

Đợi hai cười lạnh nói.

Hàn Đường lặng yên vài giây đồng hồ, đột nhiên xoay người một cái, nhanh chân hướng ngoài thôn bỏ chạy.

Cứu người đã là một loại hi vọng xa vời, hắn hiện tại muốn làm chỉ có một việc, chính là chạy ra cái mạng này, lưu lại chờ ngày sau báo thù.

Hậu Nhị Lăng thoáng cái, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Hàn Đường càng như thế tỉnh táo, đối mặt loại này thảm sự, vậy mà có thể làm ra dạng này quyết đoán, đây tuyệt đối là một cái hung ác tới cực điểm người.

Bất quá, càng như vậy, hắn càng sẽ không bỏ qua người này, nếu không, không khác chôn xuống một viên mìn nổ chậm.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 43: Thạch Vạn Nhận

"Hô. . . Hô. . ."

Hàn Đường miệng lớn lớn khẩu hô lấy khí thô, bên tai truy đuổi âm thanh càng ngày càng gần, săn đuổi đám người bất cứ lúc nào cũng sẽ xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nhưng hắn đã bất lực lại trốn, từ khi hai ngày trước cái kia một trận đại hỏa lúc đầu, hắn không giờ khắc nào không tại chạy trốn, mấy lần kém chút bị vây chết, trên thân đã bị chặt ba đao, nặng nhất một đao ở trên lưng hắn lưu lại một cái dài hơn một thước vết thương, màu vàng nhạt mỡ cùng tươi non cơ bắp đều đã lộ ở bên ngoài, hơi động đậy, liền kịch liệt đau nhức toàn tâm.

Nhưng với hắn mà nói, miệng vết thương kịch liệt đau nhức cũng không tính cái gì, thậm chí là một chuyện tốt.

Bởi vì thân thể kịch liệt đau nhức có thể cho hắn tạm thời quên mất tâm linh bi thương, kia là cả nhà bị diệt, cả nhà bị đốt, lại không thể tránh được bi thương.

Vết thương đối với hắn uy hiếp lớn nhất là mất máu, mất máu quá nhiều sẽ mang đến thể lực quá đáng tiêu hao, để hắn thể lực so bình thường tiêu hao càng nhanh.

Hàn Đường ngồi dưới đất, lưng dựa đại thụ, toàn thân như nhũn ra, cơ bắp run rẩy, mấy lần nghĩ đứng lên, tiếp lấy hướng trên núi trốn, chỉ có chạy đến thâm sơn, mới có thể từ săn đuổi bên trong sống sót.

Đáng tiếc, thể lực tiêu hao không thể nghịch chuyển, người lực ý chí không

cách nào thật sự thay đổi hiện thực.

Hắn mấy lần giãy dụa, chỉ tạo thành thể lực quá độ tiêu hao, mắt tối sầm lại, cơ hồ không nhìn thấy đồ vật.

"Hầu Nhị Gia, tìm tới tiểu tử này!"

Trong mơ mơ màng màng, Hàn Đường nghe được có người ở trước người hắn hô to, trong thanh âm có mấy phần hưng phấn, còn có mấy phần bạo ngược.

Tiếp theo, hắn đã bị người một thanh níu lại, kéo lấy một cái chân, giống như chó chết bị người kéo lấy rời đi.

Phía sau lưng dán tại trên mặt đất, vết thương treo ở đường núi gập ghềnh bên trên, không ngừng mà xé rách, còn thừa không có mấy máu tươi lần nữa chảy ra.

Mấy phút sau, rốt cục cũng ngừng lại, sau đó, trùng điệp chịu mấy cước.

"Chạy a! Ngươi không phải rất có thể chạy sao? Ngươi cái này đáng giết ngàn đao, đáng chết không chết đồ vật, kéo lấy Nhị Gia cùng ngươi ở trong núi chuyển!"

Hàn Đường nỗ lực mở to mắt, trước mắt xuất hiện Hầu Nhị Gia khuôn mặt, tràn đầy dữ tợn, lại có mấy phần chật vật, trong tay nhấc theo một thanh trường đao, trên thân dính đầy bùn đất.

Sau lưng Hầu Nhị Gia, đi theo mấy tên hung hãn gia đinh.

Có người lưng khiêng dầy đao, Hàn Đường nhớ rõ, chính là cây đao này ở sau lưng của hắn lưu lại lỗ hổng, còn có người nhấc theo một cây cung, một thanh mấy lần suýt nữa muốn tính mạng hắn cung, thậm chí còn có người nắm chó săn, đây chính là bọn họ một mực có thể cùng ở sau lưng mình nguyên nhân.

"Kiếp sau ta nhất định phải giết các ngươi!"

Hàn Đường cố ép mở ra môi khô khốc nói.

"Tự tìm cái chết!"

Hầu Nhị Gia sầm mặt lại, huy động trường đao, "Ngô" một tiếng, kéo theo phong thanh, hướng cổ của hắn chém tới.

Hàn Đường cố gắng mở to hai mắt, nhìn chòng chọc vào Hầu Nhị Gia, phải nhớ kỹ gương mặt này, kiếp sau còn tìm hắn báo thù.

Sau đó, ngạc nhiên phát hiện, mình đã không có cách nào báo thù.

Bởi vì, Hầu Nhị Gia bỗng nhiên chết rồi.

Vụt!

Một tiếng vang giòn, một mũi tên dài đột nhiên xuất hiện ở Hầu Nhị Gia trên cổ, hắn thậm chí đều không có một tia giãy dụa, mang theo đầy mặt kinh dị, ầm vang ngã xuống đất.

Mấy phút sau, tất cả truy sát Hàn Đường người, tất cả đều chết tại trước mắt của hắn, liền một cái sống sót đều không có.

"Tiểu tử, Thanh Sa Thôn đi như thế nào?"

Một cái lão nhân áo xám xuất hiện ở trước mặt hắn, người này nhìn vẻ mặt khổ tướng, tựa như hồi hương lão nông, chỉ có một đôi ngược lại tam giác con mắt, lộ ra mấy phần hung quang, làm cho người vô pháp nhìn thẳng.

Sau lưng hắn, cũng đi theo mười bảy mười tám người, mười bảy mười tám cái sát khí tràn đầy người, cùng những người này so, Hầu Nhị Gia mang gia đinh tựa như một đám con thỏ.

"Các ngươi là ai?"

Hàn Đường không sợ hãi chút nào nhìn qua lão nhân áo xám, sắp chết người xác thực không có gì e ngại.

"Người giết người, đi Thanh Sa Thôn."

Lão nhân áo xám nhìn hắn, trên mặt dần dần lộ ra tiếu dung.

Hàn Đường con mắt bỗng nhiên phát sáng lên.

. . .

Một trận gió thu thổi qua, khắp núi lá vàng bay xuống.

Hàn Đường đứng tại bên vách núi bên trên, đưa mắt trông về phía xa, sắc mặt lạnh lùng, một tia biểu lộ cũng không có.

Từ khi năm năm trước, một trận đại hỏa về sau, hắn liền rốt cuộc không cười qua, mãi mãi cũng chết một bộ lạnh như băng biểu lộ.

Năm năm trước, Hầu Nhị Gia dẫn người thiêu chết cả nhà của hắn, sau đó, ở trong núi ròng rã đuổi hắn hai ngày, đem hắn dồn đến tuyệt cảnh, chỉ kém một đao liền có thể lấy mạng của hắn.

Châm chọc là, hắn không có chết, Hầu Nhị Gia ngược lại chết rồi.

Nguyên nhân rất đơn giản, Trương Đại Thiện Nhân cũng không phải là thật sự thiện nhân, "Kim Đao Đoạt Hồn" ngoại hiệu, là dùng nhân mạng lấp ra, vì vậy, hắn có rất nhiều cừu nhân.

Ngay tại Hầu Nhị Gia truy hắn thời điểm, vừa vặn Trương Đại Thiện Nhân có một cừu gia dự định đi tìm hắn thương lượng một cọc mua bán, trên đường gặp phải Hàn Đường, cũng liền thuận tay làm thịt Hầu Nhị, cứu được Hàn Đường.

Trương Đại Thiện Nhân kẻ thù này gọi là Văn Nhân Tồi, là Yên Vân dãy núi

một vị trại chủ, cùng Trương Đại Thiện Nhân nói mua bán là dùng năm lượng bạc, mua Trương Đại Thiện Nhân một cái mạng, sở dĩ cần năm lượng, là bởi vì từ hắn Yên Vân dãy núi, đến Trương Đại Thiện Nhân ở Hắc Sơn Huyện, vừa vặn muốn năm lượng bạc lộ phí.

Trương Đại Thiện Nhân phi thường khẳng khái làm cái này cọc mua bán, Văn Nhân Tồi sinh ý nói rất tốt, tâm tình cũng rất tốt, liền hỏi Hàn Đường một vấn đề, về sau có nguyện ý hay không cùng hắn làm việc.

Hàn Đường bưng lấy Trương Đại Thiện Nhân đầu, không chút do dự quỳ trên mặt đất, từ đây liền thành Văn Nhân Tồi thủ hạ Khoái Đao Thập Bát Kỵ một trong.

Trong nháy mắt, năm năm trôi qua.

"Thập Bát Ca, ngươi nói cái kia Thạch Vạn Nhận đến cùng người nào, một phong thư liền muốn để lão trại chủ đầu hàng, chẳng lẽ người điên a?"

Nói chuyện gọi là Phong Lục, là theo chân hắn lẫn vào một cái tiểu tặc, công phu không được, coi như cơ linh.

"Không nên xem thường người này, ta nghe nói Yến Vân Thập Bát trong trại, đã có bảy nhà không còn, cả nhà bị giết, cũng là bởi vì cái này Thạch Vạn Nhận."

Hàn Đường lạnh nhạt nói, ánh mắt không ngừng hướng dưới núi liếc nhìn, tùy thời chuẩn bị ứng đối bỗng nhiên đến địch thủ.

"Không thể nào!"

Phong Lục giật nảy cả mình.

"Khó mà nói."

Hàn Đường lắc đầu.

"Mau trốn!"

Phong Tam còn phải lại hỏi, chợt nghe rống to một tiếng, từ phía sau bên trong sơn trại truyền tới.

Hai người quay đầu lại nhìn, phát hiện một đám người từ sơn trại chỗ sâu trốn thoát, dẫn đầu chính là lão trại chủ Văn Nhân Tồi.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hàn Đường không khỏi giật mình, nắm chặt cương đao, cất bước hướng đám người này vọt tới.

"Thạch Vạn Nhận tới, hắn từ sau núi giết vào trại, lão trại chủ cũng bị hắn đả thương, nhanh trốn!"

Nói chuyện chính là Khoái Đao Thập Bát Kỵ bên trong lão nhị, cũng là giết người không chớp mắt ngoan nhân, giờ phút này lại là vẻ mặt kinh hoảng.

"Phía sau núi?"

Hàn Đường sững sờ.

Phía sau núi thế núi hiểm trở, cơ hồ không cách nào thông hành, vì vậy, sơn trại lực lượng phòng vệ phần lớn đều tụ tập phía trước núi, không nghĩ tới người này lại từ sau núi giết đi lên.

Hắn dừng một chút, hỏi tiếp: "Tới bao nhiêu người?"

Lão nhị lập tức vẻ mặt bất đắc dĩ, nói ra: "Liền hắn một cái. . ."

"A?"

Hàn Đường giật mình lần nữa ở.

Khoái Đao Thập Bát Kỵ đều không phải là tên xoàng xĩnh, Ngoại Gia cảnh

giới thật là tốt tay thì có mấy cái, lão trại chủ Văn Nhân Tồi càng là Nội Gia cấp độ cao thủ.

Bọn hắn sơn trại ở toàn bộ Yên Vân dãy núi, đều là ít có hào Đại Sơn Trại, không nghĩ tới lại bị Thạch Vạn Nhận một người bị hù thoát đi sơn trại.

Ngay tại hắn ngây người công phu, một thân một mình từ sơn trại chỗ sâu dạo bước đi ra.

Người này thoạt nhìn rất trẻ trung, chỉ có mười bảy mười tám tuổi dáng vẻ, dáng người không cao lắm, bảy thước trên dưới, dáng người thon gầy, mặc một bộ trường sam màu xanh, rất có vài phần thư sinh yếu đuối khí chất, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, trong tay cầm một chi sáo ngắn, thoạt nhìn không giống như là tới giết người, giống như là đi ra ngoài đạp thanh văn sĩ.

"Văn trại chủ, một thân võ công, tu hành không dễ, tội gì uốn tại Yên Vân trong núi, hôm nay thiên hạ đại loạn, trại chủ sao không theo ta rời núi, ngày sau kiến công lập nghiệp, vợ con hưởng đặc quyền, cũng không uổng trên đời này đi một lần."

Tên này thư sinh cười nhạt nói.

"Thạch tiên sinh, lão phu lớn tuổi, cũng không có lớn như vậy chí hướng, chỉ sợ không đợi kiến công lập nghiệp, bộ xương già này sẽ chết ở bên ngoài."

Văn Nhân Tồi lấy tay che ngực, miệng lớn thở hổn hển, xem ra là vừa rồi giao thủ bị thương.

"Nguyên lai hắn chính là Thạch Vạn Nhận?"

Hàn Đường nhìn tên này thư sinh, cảm thấy khó có thể tin, không nghĩ tới như vậy một cái uy danh hiển hách sát thần, đúng là trẻ tuổi như vậy, thoạt nhìn như vậy văn nhược.

Bất quá, hiểu rõ người này chính là Thạch Vạn Nhận về sau, hắn cũng không

có lùi bước, mà là không chút do dự đứng ở lão trại chủ phía trước, tùy thời chuẩn bị ứng đối Thạch Vạn Nhận công kích.

"Văn trại chủ luôn luôn hào kiệt, chỉ là là biết đến, cũng rất thưởng thức, Văn trại chủ nhưng biết, Yến Vân Thập Bát trong trại, có mấy nhà nợ máu từng đống, chỉ là cũng không có cho bọn hắn lựa chọn cơ hội, cơ hội này hiện tại cho Văn trại chủ, mong rằng Văn trại chủ suy nghĩ thêm một chút."

Thạch Vạn Nhận lạnh nhạt cười nói, ánh mắt từ trên thân mọi người đảo qua, trên mặt mặc dù không có sinh khí biểu lộ, thế nhưng là mỗi người đều lạnh cả tim.

"Thạch tiên sinh, Văn mỗ là vạn sẽ không ở dưới người, bất quá, chỉ cần Thạch tiên sinh buông tha chúng ta, sơn trại bao năm qua còn có chút tích lũy, chỉ có Thạch tiên sinh để ý, cứ lấy đi là được."

Văn Nhân Tồi cự tuyệt Thạch Vạn Nhận mời chào, nhưng lại biểu thị chịu thua.

"Ha ha, Văn trại chủ nếu không nguyện rời núi, chỉ là cũng không cưỡng cầu, như vậy đi, chúng ta đều thối lui từng bước, Văn trại chủ không chịu đi coi như xong, trại bên trong những người khác, nhưng có chỉ là nhìn trúng, còn xin trại chủ bỏ những thứ yêu thích."

Thạch Vạn Nhận cười nói.

"Chỉ cần Thạch tiên sinh coi trọng, Văn nào đó đáp ứng chính là."

Văn Nhân Tồi không chút do dự nói.

"Tốt!"

Thạch Vạn Nhận mỉm cười, ánh mắt từ trên thân mọi người đảo qua, chợt thấy Hàn Đường, chỉ một ngón tay: "Đầu một cái liền muốn hắn!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 44+300 Năm Trước

"Giết! Giết! Giết!"

Đại quân trong giáo trường, Hàn Đường sắc mặt như sắt, hất lên một thân nặng đến trăm cân Bách Luyện Thiết Giáp, cầm dài hơn một trượng Tuyết Nhận Mạch Đao, cùng ba ngàn thiết giáp đồng bào sóng vai đứng chung một chỗ, tạo thành một đạo vô kiên bất tồi thiết lưu, từng bước ép tới đằng trước, hô lên trận trận tiếng giết.

Hơn một năm trước, Thạch Vạn Nhận tự mình xông Yến Vân Thập Bát trại, bằng vào cá nhân võ lực, thu phục mấy ngàn hung hãn lính, tụ tập một chi dũng mãnh thiện chiến nhân mã, trong lúc nhất thời, trở thành U Châu nhân vật phong vân.

Nếu là đổi lại trong thời thái bình, sớm có đại đội quan quân đến đây vây quét, giảo sát Thạch Vạn Nhận chi đội ngũ này, bất quá, lúc này đại chu thiên con thất đức, thiên hạ khói lửa nổi lên bốn phía, không biết nhiều ít kẻ dã tâm mưu đồ làm loạn, muốn phải cướp đoạt giang sơn.

Vì vậy, chẳng những không có người đến tiêu diệt Thạch Vạn Nhận, ngược lại có không ít thế lực, hướng Thạch Vạn Nhận ném ra ngoài cành ô liu, ý đồ đem hắn lôi kéo tới.

Trong đó, cường thịnh nhất tam phương thế lực theo thứ tự là Ký Châu Đậu Bạch Bào, Giang Đô Vương Hành Giang, cùng Ngõa Cương Lý Chân Toại.

Ba người này bên trong, Ký Châu Đậu Bạch Bào võ công mạnh nhất, nghe nói đã có cảnh giới tông sư, cái này cũng còn thôi, đáng sợ nhất chính là, dưới

tay hắn có năm trăm Ngoại Gia tuyệt đỉnh, tạo thành một chi cảm tử doanh, xông pha chiến đấu, không màng sống chết, đến mức, không người có thể địch, chính là trong thiên hạ duy nhất một chi dám cùng Đại Chu vương triều hổ báo tinh binh chính diện liều mạng lực lượng.

Giang Đô Vương Hành Giang mưu trí tối cao, thế lực lớn nhất, chiếm cứ Giang Chiết một vùng màu mỡ chỗ, tài hùng thế lớn, phí tiền vô số, nuôi hai mươi vạn thiết giáp tinh binh, binh phong chỉ, đánh đâu thắng đó, tựu liền Đại Chu vương triều đệ nhất mãnh tướng Trương Tu Đà, đều là trúng hắn mưu tính, cuối cùng chết ở mười vạn đại quân vây công phía dưới.

Ngõa Cương Lý Chân Toại thì là người trong thiên hạ công nhận, cuối cùng khả năng lấy Đại Chu mà thay vào người, hắn xuất thân danh môn, trời sinh có vương giả khí độ, nhất thiện tụ tập nhân khí, vung cánh tay hô lên, trăm vạn cùng theo, thủ hạ còn có hai ba mươi tên nhất lưu cao thủ, vô luận binh mã, chiến tướng, đều là nhất đẳng lợi hại.

Thạch Vạn Nhận cuối cùng lựa chọn, lại làm cho tất cả mọi người khó có thể tin, hắn không có đi cái này ba nhà bên trong bất luận cái gì một nhà, mà là lựa chọn thực lực cũng không tính mạnh Ngụy Quốc Công Giang Uyên.

Ở đầu nhập vào Giang Uyên về sau, hắn càng là không tiếc vốn gốc, ngày đêm thao luyện, trợ giúp Giang Uyên đã luyện thành chi này thiên hạ sát phạt đệ nhất Mạch Đao Binh, Hàn Đường chính là một cái trong số đó.

. . .

"Xông lên a!"

Thời gian nhoáng một cái, đã là hai năm về sau.

Hai năm này gian, Hàn Đường đã không biết tham gia qua bao nhiêu lần chiến đấu, một thân trên dưới, vết thương chồng chất, nếu không phải vận khí tốt, sớm đã vứt xác hoang dã, năm đó cùng hắn cùng rời đi Yên Vân dãy núi

mấy ngàn hung hãn lính, đã chết sáu bảy phần mười.

Bất quá, loại ngày này rốt cục nhanh đến đầu.

Hơn mười ngày trước, ở Lưu Hoa bờ sông trải qua một trận tử chiến, ba ngàn Mạch Đao Binh chết trận một nửa, ba vạn Hắc Kỳ Huyền Báo Quân cũng chết trận ba thành, rốt cục phá tan Đại Chu vương triều cuối cùng một chi tinh binh, đi vào Thành Trường An xuống.

"Phải kết thúc!"

Hàn Đường dùng sức nắm chặt Mạch Đao, lạnh lùng nhìn phương xa Thành Trường An, nhanh chân xông tới.

Trường An tuy là thiên hạ hùng thành, dễ thủ khó công, đáng tiếc, làm lòng người tản thời điểm, lại kiên cố thành trì, đều chỉ là một cây gỗ mục, đẩy tức đến.

Quân tiên phong đến hợp lý ngày, liền vọt vào Thành Trường An, nhận chống cự so Hàn Đường trong tưởng tượng thì nhỏ hơn nhiều, thậm chí có một loại cảm giác không chân thật.

Đại quân áp cảnh, Thành Trường An hỏng, hai ngày về sau, khôi phục như lúc ban đầu.

"Lần này phá thành, toàn bằng huynh đệ dùng mệnh, Thạch mỗ nhất định ở Ngụy Vương trước mặt, thay các vị huynh đệ thỉnh phong, cũng cho các huynh đệ bác một cái cẩm tú tiền đồ!"

Tiệc ăn mừng bên trên, có người cao giọng nói, người này chính là năm đó thư sinh áo xanh Thạch Vạn Nhận.

Bất quá, hắn lúc này đã bằng vào chiến công, trở thành Ngụy Vương giá hạ Nhị phẩm quán quân đại tướng quân, tay cầm mấy vạn tinh binh, trở thành Ngụy quân bên trong đệ nhất mãnh tướng, vì vậy, cũng liền cởi một thân thanh sam,

thay đổi một kiện sáng rực khải.

Vào đêm.

Cơm nước no nê, phần lớn quân sĩ đều đã về doanh trại nghỉ ngơi.

Hàn Đường còn không có trở về, vẫn như cũ lưu tại trong đại trướng,

Bằng vào hai năm này chiến công, lại thêm Thạch Vạn Nhận hữu tâm vun trồng, hắn đã trở thành Thạch Vạn Nhận thân binh thống lĩnh, ngày đêm bảo hộ ở Thạch Vạn Nhận bên người.

Đêm đã khuya.

Thạch Vạn Nhận đưa tiễn thủ hạ công thần về sau, nhưng không có lập tức nghỉ ngơi, vẫn như cũ dựa bàn phê duyệt văn thư, "Khục! Khục!", hắn bỗng nhiên trùng điệp ho khan vài tiếng, từ miệng tràn ra huyết điểm đến.

Loang lổ huyết hoa, làm cho người kinh hãi!

"Đại tướng quân!"

Hàn Đường trong lòng quýnh lên, vội vàng xẹt tới, đưa qua một khối lụa trắng lau miệng, lại đưa một bản ôn lương vừa vặn canh sâm.

Trong hai năm qua, trải qua vô số chinh chiến, hắn đối Thạch Vạn Nhận cảm giác, sớm đã từ ban sơ bội phục, kinh ngạc, biến thành tín ngưỡng, sùng kính, thậm chí có thể tùy thời vì hắn chịu chết.

"A. . ."

Thạch Vạn Nhận thở dài, hơi ngửa đầu, đem canh sâm rót đi xuống.

"Đại tướng quân!"

Hàn Đường nhìn hắn đem canh sâm uống xong, bỗng nhiên quỳ xuống, rưng

rưng nói ra: "Môn công phu này không thể luyện nữa!"

Thế giới này phi thường tàn khốc, vô luận muốn làm thành cái gì, đều phải trả giá thật lớn, Thạch Vạn Nhận tuổi còn trẻ, thì có một thân có khả năng cùng tông sư sánh ngang công phu, cũng không phải là bạch bạch tới, tới tương phản, hắn bỏ ra cái giá cực lớn.

Hắn luyện một môn cực kì kỳ công, môn công phu này tiến triển cấp tốc, uy lực mạnh mẽ, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến, có rất ít người sẽ luyện mà môn công phu này, chỉ có hai cái nhược điểm, cái thứ nhất nhược điểm chính là thống khổ, cực đoan thống khổ, chẳng những lúc tu luyện thống khổ, tựu liền tu luyện thành công về sau, cũng phải thời khắc nhận nung nấu, thậm chí phản phệ thụ thương.

Cái thứ hai nhược điểm chính là chết sớm, tu luyện môn công phu này, chưa bao giờ một người sống qua bốn mươi tuổi, võ học vốn là một cái thuế biến quá trình, tu luyện thành công cao thủ thường thường trường thọ, tông sư một cấp cao thủ, tối thiểu có thể sống hai trăm tuổi, thế nhưng là môn công phu này mang tới, chỉ có chiến lực, không có trường thọ.

Thạch Vạn Nhận không nói gì, chỉ là lắc đầu.

"Đại tướng quân, Thành Trường An đã hỏng, chúng ta Đại Ngụy vô địch thiên hạ, ngươi không cần luyện thêm môn công phu này tra tấn tự mình, chiến đấu kế tiếp, giao cho chúng ta là được!"

Hàn Đường rưng rưng nói.

"Không thành."

Thạch Vạn Nhận trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói ra: "Đậu Bạch Bào, Vương Hành Giang, Lý Chân Toại, đều là hàng đầu thiên hạ nhân vật, trí kế tuyệt không dưới ta, không có võ công, ta không có nắm chắc thắng qua bọn hắn."

"Thế nhưng là. . ."

Hàn Đường còn muốn nói nữa.

"Không có gì có thể là, ta cả đời này không cầu ở đợ, chỉ nguyện tung hoành."

Thạch Vạn Nhận trầm giọng nói.

. . .

Hình tượng nhất chuyển, đã là bốn năm về sau.

Ở một cái âm u trong phòng, tụ tập mười bảy mười tám người, lại chỉ chọn một cây ngọn nến, quỷ dị nhất chính là, cái này mười bảy mười tám người tất cả đều một thân trắng thuần, thậm chí liền trên mặt đều che lụa trắng, tựa hồ là đang làm người giữ đạo hiếu.

"Đại tướng quân chết rồi."

Một thanh âm trong phòng vang lên, nghe thanh âm chính là Hàn Đường.

Thanh âm của hắn lạnh giống hàn băng, ba phần giống người, bảy phần giống quỷ: "Giang Uyên lão tặc nói đại tướng quân muốn làm phản, sau đó giết đại tướng quân."

Những người khác im lặng không nói.

"Ha! Ha! Ha!"

Vài tiếng cười thảm về sau, Hàn Đường lần nữa nói ra: "Nếu là đại tướng quân thật sự có tâm tạo phản, Giang Uyên lão tặc há có thể ngồi thượng hoàng vị!"

"Ta muốn thay đại tướng quân báo thù, các ngươi ai đi với ta."

"Ta!"

"Ta!"

"Hàn huynh đệ không cần hỏi nữa, nếu là không muốn cho đại tướng quân báo thù, chúng ta ai sẽ lại, có thể tới đây, đều đã không muốn sống nữa!"

Còn lại mấy người từng cái nói.

"Tốt!"

Hàn Đường thấp giọng quát đạo, trong thanh âm cũng nhiều mấy phần nguyên khí.

"Nhưng chúng ta làm sao báo cừu, Giang Uyên lão tặc cả ngày đều ở hoàng cung, thủ hạ cao thủ nhiều như mây, bằng chúng ta công phu, chỉ sợ còn chưa tới trước mặt đã bị giết!"

Có người hỏi.

"Ta đây biết, muốn giết Giang Uyên lão tặc đã không có khả năng, bất quá, lần này đại tướng quân cái chết, mặc dù thủ phạm là Giang Uyên lão tặc, nhưng còn có rất nhiều đồng lõa, tỉ như nói, liên danh vạch tội đại tướng quân mưu phản mười ba tên quan viên, nếu là không có bọn hắn, đại tướng quân cũng không trở thành nhanh như vậy đã bị chém giết!"

Dừng một chút, Hàn Đường tiếp lấy nói ra: "Bằng vào ta ý kiến, chúng ta chia làm mười ba đội, tối nay giờ Tý, chia ra tiến về cái này mười ba người khác bên trong, giết hết cả nhà, vì đại tướng quân báo thù!"

"Tốt!"

. . .

"Lại là ba trăm năm trước chuyện xưa. . ."

Hồi lâu sau, Triệu Phất Y rốt cục tiêu hóa xong Hàn Đường ký ức, từ từ mở mắt, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Đêm qua, hắn mới gặp Hàn Đường bọn người thời điểm, liền phát hiện bọn hắn mặc dù cùng hiện tại quân sĩ y giáp giống nhau, lại nhiều hơn mấy phần sát phạt chi khí, lúc ấy vẫn không rõ là chuyện gì xảy ra, bây giờ mới biết, đúng là ba trăm năm trước, Đại Ngụy lúc khai quốc tinh binh hung hãn lính, khó trách lợi hại như thế.

Hắn vì sao lại ở U Minh bí cảnh bên trong, gặp được ba trăm năm trước cổ nhân, hoặc là nói là người chết, chỉ là một cái trùng hợp, vẫn là có nguyên nhân khác?

Nghĩ tới đây, Triệu Phất Y bỗng nhiên lại nhớ tới một sự kiện, hắn cùng với Thu Tố Bạch từ Phổ Độ Cư chạy tới U Minh bí cảnh thời điểm, ven đường con đường mặc dù cùng hiện tại Thành Trường An khác lạ, lại cùng Hàn Đường trong trí nhớ Thành Trường An giống nhau như đúc.

Dựa theo Thu Tố Bạch thuyết pháp, đoạn đường này đều là ở U Minh thế giới bên trong hành tẩu, chỉ có sau cùng trạch viện là U Minh bí cảnh, vì sao, U Minh thế giới sẽ cùng ba trăm năm trước Thành Trường An giống nhau như đúc đây?

Trong lúc nhất thời, Triệu Phất Y chỉ cảm thấy câu đố càng ngày càng nhiều, giải khai một cái, nhiều hơn một đống, trong đầu trở nên đau đầu.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 45: Một Bó Tóc Xanh

Triệu Phất Y dùng nửa đêm thời gian, rốt cục tiêu hóa Hàn Đường ký ức, thế nhưng là trong lòng câu đố nhưng không có mất một nửa phân, ngược lại càng ngày càng nhiều.

Chỉ tiếc, những này câu đố đều không phải là hắn bây giờ có thể giải quyết, thậm chí liền một điểm manh mối cũng không có, chỉ có thể chôn ở trong lòng, lưu lại chờ ngày sau giải quyết.

Ngẩng đầu nhìn một chút ngoài cửa sổ, chân trời trăng khuyết chưa rơi xuống, cách trời sáng còn sớm, chỉ tới khuya khoắt.

Triệu Phất Y lắc đầu, quyết định trước không để ý tới sự tình khác, hảo hảo ngủ một giấc.

Hắn ở trong núi hoang đi rồi ba bốn canh giờ, gió lớn đường trượt, trời đông giá rét, thể lực tiêu hao rất nhiều, vừa rồi lại tiêu hóa Hàn Đường ký ức, hao phí não lực cũng không ít, chính là sức cùng lực kiệt thời điểm, lúc này tu luyện có hại không có ích, hảo hảo ngủ một giấc mới là chính sự.

Cái này ngủ một giấc rất nặng , chờ hắn tỉnh lại thời điểm, đã trời sáng choang.

Triệu Phất Y cảm giác cái này ngủ một giấc rất ngọt, dùng sức duỗi lưng một cái, từ trên giường đứng lên, sửa lại quần áo, lúc này mới trèo tường mà ra, ở đối diện trong tửu quán muốn một chén lớn mì hoành thánh, hai đại lồng bánh bao, hảo hảo ăn thống khoái, về sau leo tường trở về, chuẩn bị lúc đầu một ngày tu hành.

Từ khi tu luyện thành công về sau, hắn đã thật lâu không có đi qua cửa chính, có đôi khi thậm chí đã quên, Phổ Độ Cư còn có cửa chính chuyện này.

Nắng sớm trong trẻo, tu hành vừa vặn.

Triệu Phất Y an định tâm thần, khoanh chân ngồi ở dưới mái hiên mặt, y theo Chí Nhu Chí Cương Thuật pháp môn, vận chuyển thể nội khí huyết, không ngừng kích thích cơ bắp cùng màng da thuế biến.

Ông!

Ngay tại khí huyết vận chuyển trong nháy mắt, một dòng nước nóng bỗng nhiên ở đan điền hiển hiện, theo quanh thân trăm mạch, hướng toàn thân lan tràn, đến mức, khí huyết lập tức sinh động.

Trải qua Lâm Trấn một chuyện về sau, Triệu Phất Y sớm đã có kinh nghiệm, biết lúc này nếm qua quả đào sau phản ứng, chỉ cần tốt thêm vận dụng, nhiệt lưu đối với hắn liền không có gì chỗ xấu, ngược lại sẽ cấp tốc tăng cao tu vi, vì vậy, cũng không bối rối, tiếp tục vận chuyển khí huyết.

"Ôi!"

Ước chừng hơn một canh giờ về sau, Triệu Phất Y cảm thấy thể nội khí huyết dần dần bình tĩnh trở lại, cơ bắp, màng da cũng đình chỉ thuế biến, bỗng nhiên một tiếng kêu nhỏ, nhún người vọt lên, đơn chưởng thẳng hướng viện tử chính giữa mộc nhân cọc bổ tới.

Hắn lần này dùng không còn là bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, mà là từ Hàn Đường trong trí nhớ kế thừa Mạch Đao chiến pháp.

Lấy chưởng làm đao, trực kích yếu hại!

Cùng Lâm Trấn bái sư học nghệ khác biệt, Hàn Đường một thân công phu, hơn phân nửa đều là từ trong thực chiến đến, nhất là hắn am hiểu nhất Mạch Đao Sát Pháp, càng là từ trên chiến trường liều mạng ra.

Vì vậy, Triệu Phất Y ở kế thừa Hàn Đường suốt đời kinh nghiệm thực chiến về sau, cũng đem hắn đắc ý nhất Mạch Đao Sát Pháp, học xong bảy tám phần mười, tuy là lần thứ nhất sử dụng, nhưng ở xuất thủ thời khắc, đã có mấy phần Mạch Đao lăng lệ.

Cạch!

Một tiếng vang giòn, mộc nhân cọc bỗng nhiên nổ tung, từ hắn rơi chưởng chỗ tràn ra, phân thành bảy tám mảnh vụn, tán loạn trên mặt đất.

"Quả nhiên không sai, không sai biệt lắm có hai đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng. . ."

Triệu Phất Y một chưởng đánh nát mộc nhân cọc, trong lòng lập tức vui mừng, không có tiếp tục diễn luyện, mà là dụng tâm đánh giá bắt nguồn từ nhà tu vi đến.

"Giống như không có trong dự liệu tiến bộ nhiều a. . ."

Triệu Phất Y âm thầm suy tư, hắn mặc dù không có chứng cứ, nhưng đối quả đào lai lịch, trong lòng đã ra kết luận.

Ba khỏa cây đào bên trên quả đào, tuyệt không phải bỗng dưng chiếm được, chỉ sợ là hấp thu bị hắn chém giết người ký ức cùng lực lượng, mới ngưng tụ mà thành, lúc này mới sẽ ở hắn ăn về sau, đem ký ức cùng lực lượng cùng một chỗ quán chú cho hắn.

Bất quá, lần trước chém giết Lâm Trấn về sau, ăn viên kia quả đào, hiệu quả thập phần cường đại, chẳng những để hắn đạt đến nhục thân đỉnh phong, mà lại còn sót lại lực lượng, còn để hắn đột phá tới Ngoại Gia cảnh giới, thân có một đầu Bản Giác Thanh Ngưu chi lực.

Thế nhưng là lần này ăn quả đào, lại chỉ làm cho hắn tăng lên một đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng mà thôi, so trong dự liệu ít đi rất nhiều.

Tuy nói Hàn Đường chân thực tu vi không bằng Lâm Trấn, thế nhưng là hiệu quả cũng kém nhiều lắm.

Lấy suy đoán của hắn, Lâm Trấn ước chừng có bốn năm đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, mà Hàn Đường ước chừng có ba ngưu chi lực,

Quả đào hiệu quả hắn là không kém bao nhiêu mới đúng.

"Bất quá, lần trước Lâm Trấn lực lượng thì có hao tổn, lần này Hàn Đường lực lượng có hại hao tổn cũng bình thường, chỉ là hao tổn không khỏi nhiều lắm đi. . ."

Triệu Phất Y suy nghĩ một trận, cuối cùng lắc đầu, hết thảy chỉ ăn qua hai lần quả đào, kinh nghiệm thực sự quá ít, tạm thời không có cách nào tính ra, chỉ có thể chờ đợi về sau nhiều lần, nói không chừng tìm tới quy luật.

Nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên lại nhớ đến một chuyện, đêm qua chém giết cũng không phải là Hàn Đường một người, còn có không ít quân sĩ, vì cái gì những người này ký ức cùng lực lượng đều không có ngưng tụ thành quả đào.

"Chẳng lẻ là bọn hắn tu vi quá thấp?"

Triệu Phất Y ẩn ẩn cảm thấy, có lẽ đây chính là câu trả lời chính xác.

. . .

Ba! Ba! Ba!

Ngay tại Triệu Phất Y dụng tâm suy tư thời điểm, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, cao giọng lên tiếng, quay người hướng trước cửa đi tới.

Răng rắc!

Hai ba lần tháo bỏ xuống cánh cửa, hắn liếc nhìn ngoài cửa khách tới, không

khỏi sững sờ thoáng cái.

Đứng ở ngoài cửa không phải người khác, rõ ràng là Hứa Bạch Lộ nha hoàn tiểu Viên, chính mang theo một cái nho nhỏ màu đỏ tím đồ sơn hòm gỗ, cười hì hì đứng tại cổng, nhìn thấy Triệu Phất Y lúc đi ra, trên mặt lại mang ra một tia ngượng ngùng.

"Tiểu Viên cô nương, ngươi làm sao. . ."

"Cô gia, nhanh để cho ta đi vào!"

Còn không đợi hắn nói xong, tiểu Viên liền cúi đầu, nghiêng người đẩy ra Triệu Phất Y, theo khe cửa chen vào.

"A? Chờ một chút, ngươi gọi ta cái gì?"

Triệu Phất Y không khỏi giật mình.

Lấy Triệu Phất Y bản lãnh, tiểu Viên chính là lực lượng lại lớn gấp mười, cũng đừng hòng đẩy ra Triệu Phất Y, chỉ là đến một lần dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, hắn thực sự không có ý tứ cứng rắn chống đỡ, thứ hai "Cô gia" hai chữ lực sát thương thực sự quá lớn, chấn động đến hắn Thiên Lôi cuồn cuộn, nhất thời không kịp phản ứng, lại quên đem tiểu Viên ngăn tại ngoài cửa.

"Cô gia a!"

Tiểu Viên chen vào bày hàng về sau, trên mặt ngượng ngùng dần dần thối lui, một lần nữa trở nên hoạt bát, nhìn chằm chằm Triệu Phất Y xem đi xem lại.

"Lời này bắt đầu nói từ đâu. . ."

Triệu Phất Y hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì.

"Cô gia, ngươi cũng đừng ở trước mặt ta trang a, ta cùng đại tiểu thư từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng có chuyện gì chưa từng giấu diếm ta!"

Tiểu Viên dương dương đắc ý ngửa đầu, tiếp lấy nói ra: "Khuya ngày hôm trước, đại tiểu thư ra cùng ngươi hẹn hò, thẳng đến sắc trời dần dần muộn, mới uống say say say, để Thu tỷ tỷ đưa trở về, nếu không phải ta vụng trộm mở cửa sau, vạn nhất bị lão gia trông thấy, nhưng là muốn bị phạt."

"Hôm qua, đại tiểu thư tỉnh rượu về sau, nói lên lần này hẹn hò thế nhưng là đầy mặt ửng đỏ, ta vừa mới bắt đầu hỏi nàng, nàng còn không chịu nói tỉ mỉ, về sau bị ta gãi ngứa ngứa làm cho gấp, mới nói là đã cùng ngươi tư định suốt đời á!"

"A. . ."

Triệu Phất Y nghe đến đó, chỉ cảm thấy trong đầu "Ong ong" rung động.

Hắn đương nhiên sẽ không hoài nghi tiểu Viên, Đại Ngụy vương triều, quy củ sâm nghiêm, Hứa Bạch Lộ coi như lại điên, cũng sẽ không cầm nhà mình danh tiết nói đùa, tiểu Viên coi như lại nháo, cũng sẽ không tại đây chủng sự tình bên trên nói hươu nói vượn.

Chân tướng chỉ có một, tất nhiên là Thu Tố Bạch ở trong đó giở trò quỷ, nàng dù sao cũng là ăn thịt người yêu quái, làm việc không thể tính toán theo lẽ thường.

Nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên lại nhớ tới, Thu Tố Bạch ngày đó đã từng nói với hắn, phải nghĩ biện pháp để hắn tiếp nhận Hứa Sơn y bát, chẳng lẽ nghĩ chính là cái này biện pháp?

Muốn phủ nhận chuyện này a?

Triệu Phất Y ở trong lòng âm thầm lắc đầu, không nói đến Thu Tố Bạch là ăn thịt người yêu quái, nếu là mọi chuyện làm trái, hỏng Thu Tố Bạch an bài, vô cùng có khả năng chọc giận nàng 2, hậu quả cực kì không ổn.

Càng quan trọng hơn là, tại đây sự kiện bên trong, Hứa Bạch Lộ là một cái

người bị hại, rõ ràng chuyện gì cũng không làm, lại vẫn cứ cho là nàng đã cùng Triệu Phất Y tư định suốt đời, hắn như hiện tại phủ nhận, làm không tốt Hứa Bạch Lộ sẽ cho là nàng bị Triệu Phất Y từ bỏ, đối nàng tổn thương thực sự quá lớn.

Thế nhưng là thật muốn thừa nhận a?

Rõ ràng cái gì cũng không phát sinh, nếu là thừa nhận xuống tới, chỉ sợ hậu hoạn vô tận, lấy Triệu Phất Y sát phạt quả đoán tâm tính, trong lúc nhất thời, lại cũng không hạ nổi quyết tâm.

"Cô gia, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà a, ngày sau tiểu thư đến ngươi nơi này, nói không chừng ta muốn cùng một chỗ theo tới đâu."

Tiểu Viên nói đến đây, cũng không nhịn được đỏ mặt lên.

"Ngày sau chuyện, ngày sau hãy nói."

Triệu Phất Y cuối cùng quyết định, có thể kéo nhất thời tính nhất thời, lập tức phiền phức đã đủ nhiều, cũng không nhiều món này.

Nói không chừng, hắn không cẩn thận chết rồi, vấn đề này cũng liền xong hết mọi chuyện, dừng một chút, tiếp lấy lại hỏi: "Tiểu Viên, ngươi hôm nay tới là làm cái gì?"

"Cô gia, xem xét liền biết!"

Tiểu Viên cười hì hì thừa nước đục thả câu, đem nho nhỏ màu đỏ tím đồ sơn cái rương, đặt ở trong viện bàn đá bên trên, nhẹ nhàng mở ra, lộ ra trong rương đồ vật.

Trong rương trống rỗng, chỉ có một chùm tóc xanh, quấn ở Ngân Tiễn phía trên.

Triệu Phất Y nhìn thấy tóc xanh, không khỏi một tiếng than thở, thấp giọng

ngâm nói: "Tóc xanh ngón tay mềm, ân ái lưỡng bất nghi, sống làm hồi phục ra, cầm tạm tướng mạo nghĩ."

Tóc xanh ở đây, tâm ý đã biết.

Xem ra Hứa Bạch Lộ đã di chuyển thực tình, sự tình so với hắn tưởng tượng phiền phức nhiều lắm, cũng không phải là tùy tiện liền có thể che giấu đi, ngày sau thật không biết kết cuộc như thế nào.

Tốt một cái Thu Tố Bạch, tự mình mị hoặc không thành, lợi dụng người nàng chân tình dẫn dắt, chỉ là ván này, hắn lại nên làm như thế nào phải làm đúng.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 46: U Minh Hành Trình

Tùng Hạc Lâu bên trên, gió mát chậm rãi đến.

Triệu Phất Y dựa vào lan can mà ngồi, nhìn qua trước mắt phồn hoa Trường An Tây thị, trong đầu không khỏi hiện ra Hàn Đường trong trí nhớ Trường An.

Ba trăm năm trước, Ngụy quân đánh vào Trường An, anh hùng hào kiệt, thừa cơ cầm vũ khí nổi dậy, ngư long hỗn tạp, nhất thời đại loạn khó trị.

Nếu là đổi lại người khác, nói không chừng mười ngày nửa tháng, đều khó mà lắng lại sự cố, nhưng đối Thạch Vạn Nhận tới nói, lại không phải một việc khó.

Thạch Vạn Nhận ngày đó vào thành, ngang nhiên hạ lệnh, từ ngày hôm nay, không phải trải qua cho phép, không được tự tiện rời đi nhà mình phường thị, tất cả mọi người ban đêm không cho phép xuất hành, dám can đảm không nghe hiệu lệnh người, giết không tha!

Một tiếng hiệu lệnh, giết người đầu cuồn cuộn, lúc này mới ở ngắn ngủi trong vòng hai ngày, triệt để đem Trường An trấn áp bình tĩnh.

Thật có thể nói là, một ngày đạp tận công khanh xương, giết người giống cỏ không nghe tiếng!

Ngay lúc đó Trường An Tây thị, chính là Ngụy quân giết người sát trận, chớ nói bình dân bách tính, chợ búa du hiệp, coi như Đại Chu vương công quý tộc, y quan đỏ tím, cũng không biết ở đây bị chém giết bao nhiêu.

Triệu Phất Y từ Hàn Đường trong trí nhớ, còn có thể lờ mờ nhìn thấy, nơi đây

máu chảy thành sông, đầu lâu như núi, sát khí trùng thiên tràng cảnh.

Ai có thể ngờ tới, ba trăm năm sau, nơi này cư nhiên trở thành thiên hạ nhất đẳng phồn hoa chỗ, thật sự là thế sự trêu người, ai khó đoán trước.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm dần dần dày đặc, bên đường đốt lên từng chiếc từng chiếc đèn sáng.

Triệu Phất Y cơm nước no nê, cũng không rời đi, để tiểu nhị tại hậu viện mở gian phòng trên, lưu tại nơi này qua đêm.

Không hắn sẽ công phu, gian phòng đã thu thập lưu loát.

Triệu Phất Y theo tiểu nhị, vào phòng, phân phó tiểu nhị không được tự tiện quấy rầy về sau, từ bên trong đem gian phòng khóa kỹ, nghe một chút chung quanh, lặng yên không một tiếng động, lúc này mới móc ra Thông U Thạch, ngồi vào bàn trước mặt.

Hắn lấy tay cầm Thông U Thạch, nhóm lửa một ngọn đèn dầu, đem Thông U Thạch phóng tới ngọn đèn phía trên, dùng đèn đuốc chậm rãi thiêu đốt.

Theo hỏa diễm thiêu đốt, Thông U Thạch băng lãnh nhiệt độ không có bất kỳ biến hóa nào, mặt ngoài lại tản mát ra nhàn nhạt khói trắng, dần dần trong phòng tràn ngập ra.

"Chỉ bằng tảng đá kia, liền có thể tiến vào U Minh bí cảnh?"

Triệu Phất Y ngồi ở khói trắng bên trong, lù lù không nổi, ngưng tụ toàn bộ tinh thần, cẩn thận quan sát Thông U Thạch từng giờ từng phút biến hóa.

Khói trắng dần dần nồng đậm, đưa tay không thấy được năm ngón, giống như vào đông sáng sớm sương mù, tựu liền gần trong gang tấc ngọn đèn, cũng bị khói trắng che lấp, chỉ có thể nhìn thấy một điểm yếu ớt ánh quang.

"Ừm?"

Triệu Phất Y đột nhiên cảm giác được thân thể phía dưới không còn, chẳng biết lúc nào, cái mông phía dưới chỗ ngồi đột nhiên biến mất không thấy, cả người đều chìm xuống dưới.

Cũng may mắn hắn đã là Ngoại Gia cảnh giới thật là tốt tay, chẳng những hai chân lực lượng khác lạ thường nhân, phản ứng cũng so với bình thường người nhanh nhiều lắm, lúc này mới hơi nhoáng một cái, liền dừng lại thân hình, không đến mức ngã xuống.

Tiếp theo, một trận gió đêm thổi qua, khói trắng dần dần tán đi, cảnh tượng trước mắt dần dần rõ ràng.

"Cái này. . . U Minh bí cảnh. . ."

Triệu Phất Y biến sắc, không nghĩ tới lặng yên không một tiếng động liền đến đến nơi đây.

Hắn quay đầu hướng bốn phía nhìn lại, chung quanh là một mảnh đốt hết phế tích, còn bốc lên từng sợi khói xanh, quay đầu lại sau này nhìn, mượn trên trời ảm đạm ánh trăng, lờ mờ có thể nhìn thấy, hậu hoa viên ngay tại cách đó không xa, một đám bày màu đen tro tàn còn tại chất đống trên mặt đất.

Cúi đầu lại nhìn trên tay Thông U Thạch, đã đình chỉ biến hóa, đi vào U Minh bí cảnh về sau, thiếu đi đèn đuốc thiêu đốt, mặt ngoài cũng liền không đang bốc lên ra khói trắng, vẫn như cũ khôi phục lại bộ dáng lúc trước.

"Xem ra cái đồ chơi này thật có kỳ hiệu. . ."

Triệu Phất Y âm thầm gật đầu, đem Thông U Thạch thu trong ngực, mấy bước đi vào trong hậu hoa viên, cũng không hướng nơi khác đi, trực tiếp tiến vào trúc trong đình, khoanh chân ngồi dưới đất, dự định vận chuyển Chí Nhu Chí Cương Thuật, nắm chặt thời gian tu hành.

Thu Tố Bạch đã nói với hắn, tiến vào U Minh bí cảnh về sau, Thông U Thạch

sẽ dần dần tiêu tán, nhất định phải dùng ít đi chút.

Ngay tại hắn chuẩn bị tu hành một cái chớp mắt, trong đầu bỗng nhiên lên một cái ý niệm trong đầu.

Trước đó, hắn cùng Thu Tố Bạch đi vào U Minh bí cảnh thời điểm,

Dọc đường con đường, phòng ốc cùng hiện thế một trời một vực, lại cùng Hàn Đường trong trí nhớ Thành Trường An giống nhau như đúc, cơ hồ không có chút nào khác biệt.

Lúc trước, Hàn Đường vì sau cùng ám sát kế hoạch, hao phí không ít tâm huyết, đem chuẩn bị ám sát mười ba nhà đối tượng tất cả đều điều tra rõ ràng, yêu thích như thế nào, ở tại nơi nào, chung quanh con đường như thế nào, cẩn thận tính tới mỗi một bước, lúc này mới cùng ngày xưa đồng bào chia ra hành động.

Hàn Đường cầu là một kích trí mạng, bởi vì, bọn hắn một khi động thủ, sẽ thấy không quay đầu lại cơ hội, nếu là không thành, chỉ có thể không công chịu chết.

Triệu Phất Y bỗng nhiên nghĩ đến, muốn hay không đi ra xem một chút, U Minh bí cảnh bên ngoài, là có hay không cùng Hàn Đường ký ức hoàn toàn giống nhau, nếu như coi là thật, mang ý nghĩa hắn có thể rời đi nơi này, đi nơi khác tìm kiếm một phen.

Triệu Phất Y cũng không phải muốn đi nơi khác nhìn xem phong cảnh, mà là nhớ tới ngày đó cùng nhau ám sát tổng cộng có mười ba chi đội ngũ, cái này một chi là từ Hàn Đường dẫn đầu, cái khác các chi đội ngũ cũng có Ngoại Gia cảnh giới thật là tốt tay.

Nếu là giết bọn hắn, nói không chừng cũng có thể ngưng tụ thành quả đào, nhờ vào đó thúc đẩy tu vi, nhưng so sánh tu luyện nhanh hơn nhiều. Huống chi, hắn giết nhau chết những người này, trong lòng không có chút nào gánh vác, bởi

vì...này một số người mặc dù thoạt nhìn còn sống, trên thực chất lại là ba trăm năm trước người chết.

Về phần bọn hắn hiện tại đến tột cùng là cái gì, đến cùng là trong Địa ngục quỷ hồn, vẫn là cái gì khác, với hắn mà nói đã mất khác nhau.

. . .

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong lòng đột nhiên lửa nóng.

Lúc này đi vào trong viện, tìm khối vuông vức chỗ, tùy tiện tìm căn cành khô, thấm trên đất đen xám, tinh tế miêu tả.

Thu Tố Bạch mấy lần căn dặn, U Minh thế giới hung hiểm, cần làm tốt toàn bộ chuẩn bị mới được.

Hắn trước y theo Hàn Đường trong trí nhớ, vẽ ra Thành Trường An đại khái địa đồ, về sau, lại đem Hàn Đường trong kế hoạch muốn tập kích mười ba nơi phủ đệ, từng cái đánh dấu ở phía trên.

Cái này mười ba nơi trong phủ đệ, có bảy chỗ ở trong thành Trường An, tất cả đều phân bố bên ngoài thành, có bốn nơi hẻo lánh xa xôi phường thị, cũng có trong khoảng cách thành chỗ không xa, mặt khác sáu nơi phân bố ở Thành Trường An bên ngoài, khoảng cách Thành Trường An còn có chút khoảng cách.

Như vậy tính toán, dưới chân hắn tòa phủ đệ này, lại là những người này trong khoảng cách thành gần nhất địa phương.

Nghĩ lại, lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Năm đó, Thái tổ Giang Uyên mặc dù muốn giết Thạch Vạn Nhận, nhưng lại đối với hắn vô cùng kiêng kỵ, không dám chút nào biểu lộ sát cơ, dù cho đến Lâm Động Thủ trước đó, cũng không có tại triều đình chỉ rõ, chỉ là để lộ ra một chút đối Thạch Vạn Nhận bất mãn, thẳng đến mười ba vị quan viên liên danh vạch tội, lúc này mới xuất động lôi đình một kích, trực tiếp đem Thạch Vạn

Nhận đánh vào tử lao.

Thạch Vạn Nhận tương đối là khai quốc đệ nhất Đại tướng, ở hắn bị bắt trước đó, tình thế cũng không sáng tỏ, ai cũng không biết Thái tổ Giang Uyên chỉ là hơi có bất mãn, hay là thật muốn tới Thạch Vạn Nhận vào chỗ chết, ngồi ở vị trí cao người, tự nhiên bo bo giữ mình, sẽ không tùy ý tham dự loại chuyện này, chỉ có không cam lòng trầm luân tầng dưới chót quan viên, mới có thể bắt buộc mạo hiểm, vào tay nhất định phải niềm vui, vạch tội đương triều đệ nhất danh tướng.

Chỉ tiếc thế sự vô thường, những người này mặc dù đạt được ban thưởng, cũng đề bạt chức quan, vốn trạch chủ nhân chính là bởi vậy cởi xuống màu xanh đê giai quan phục, mặc vào màu đỏ thắm quan bào, đáng tiếc cũng rất sắp bị Hàn Đường bọn người đâm chết, không thể hưởng thụ nửa điểm vinh hoa.

Triệu Phất Y đem cái này mười ba tên quan viên phủ đệ, từng cái đánh dấu sau khi đi ra, phát hiện khoảng cách gần nhất một nhà cũng ở vào Thành Tây, không sai biệt lắm bảy tám dặm đường khoảng cách, lấy cước trình của hắn, không dùng đến một khắc đồng hồ liền có thể đến.

Vấn đề duy nhất ở chỗ, phía ngoài địa hình phải chăng cùng ngày xưa Thành Trường An giống nhau.

Triệu Phất Y trầm tư một trận, cuối cùng vẫn quyết định đi ra ngoài thử một lần, không thử một lần, hắn từ đầu đến cuối không cam tâm.

Đẩy ra cửa sân, bên ngoài một mảnh âm u, chỉ có yếu ớt ánh trăng chiếu sáng con đường phía trước, về phần hai bên đường phòng ốc, một mảnh đen như mực, không nhìn rõ thứ gì.

Cho dù có ánh trăng chiếu vào phía trên, cũng không có chút nào sáng ngời, chỉ có một hình dáng, liền phảng phất dùng giấy đen cắt ra cắt hình.

Triệu Phất Y chậm rãi hướng về phía trước, đi cũng không tính nhanh, vừa đi vừa nhìn, quan sát chung quanh địa hình, con đường, kiến trúc, âm thầm làm ra

quyết định, nếu như nhìn thấy cùng ký ức không hợp địa hình, liền lập tức rời đi nơi này, lui về U Minh bí cảnh.

Vận khí không tệ, đến mức, tất cả địa hình, kiến trúc, đều cùng Hàn Đường trong trí nhớ giống nhau như đúc.

Hai khắc đồng hồ về sau, hắn đi vào một nhà khác phường thị, ngoặt vào một cái hẻm nhỏ, chậm rãi hướng cái thứ hai mục tiêu nơi ở đi tới.

Ở chỗ này quan viên họ Vưu, nguyên là một cái tòng Thất phẩm tiểu quan, ở vạch tội qua Thạch Vạn Nhận về sau, thành tòng Lục phẩm quan viên, vượt cấp tăng lên, cũng coi như không lỗ.

Chỉ là không biết, hắn là hay không cũng bị Hàn Đường một nhóm người đâm chết.

Triệu Phất Y từng bước một đi tới cửa trước, phát hiện nhà này cùng lúc trước viện tử, cửa đều là khép, chỉ để lại một đường nhỏ.

Duy nhất khác biệt ở chỗ, trong viện phi thường yên tĩnh, không có bất kỳ cái gì âm thanh truyền tới.

Triệu Phất Y hít một hơi thật sâu, đẩy ra cửa sân, đi vào.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 47: Quỷ Dị Thi Thể

Kít. . .

Khô khốc đẩy cửa âm thanh, phá vỡ trong viện yên tĩnh.

Triệu Phất Y chậm rãi đi vào viện tử, bên tai hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ đẩy cửa âm thanh, không còn bất kỳ thanh âm khác.

Trước mắt là một mảnh liệt diễm đốt cháy qua đám cháy, vỡ vụn ngói vụn, sụp đổ phòng ốc, ở dưới âm u ánh trăng, hiện ra than cốc màu đen, trong viện không có nửa điểm sinh mệnh dấu hiệu, hiện ra yên tĩnh một cách chết chóc.

Triệu Phất Y lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu, bước qua mảnh này phế tích, từng bước một hướng viện tử chỗ sâu đi tới.

Cùng lúc trước rời đi phủ đệ so sánh, cái viện này nhỏ hơn rất nhiều, trước sau chỉ có ba vào, không được thời gian một chén trà, hắn liền đi tới viện tử chỗ sâu nhất.

Thẳng đến lúc này, vẫn không có bất luận cái gì động tĩnh, an tĩnh có chút doạ người, hắn thậm chí có thể nghe được nhịp tim thình thịch âm thanh.

"Đây là có chuyện gì?"

Triệu Phất Y thấp giọng tự nói, chân mày cau lại.

Y theo Thu Tố Bạch thuyết pháp, nếu như nơi này không phải U Minh bí cảnh, dựa theo thuộc về U Minh thế giới địa giới, hắn hắn là vào không được mới đúng, nhưng nếu như nơi này chính là U Minh bí cảnh, vì cái gì không có

bất kỳ ai, chẳng lẽ nói U Minh bí cảnh bên trong cũng không phải nhất định có người còn sót lại?

"Được rồi, đi trước đi."

Triệu Phất Y suy nghĩ một trận, quyết định rời khỏi nơi này trước, vô luận là U Minh bí cảnh cũng tốt, hoặc là U Minh thế giới cũng được, hắn hiểu rõ vẫn là quá ít, không có cách nào đạt được bất luận cái gì kết luận.

Nghĩ tới đây, hắn quay người hướng ngoài viện đi tới, mới vừa đi ba bốn bước, đột nhiên cảm giác được dưới chân trượt đi, dường như dẫm lên một cái mềm nhũn đồ vật.

"Đây là cái gì?"

Triệu Phất Y lập tức ngừng lại bước chân, cúi đầu nhìn xuống dưới, dưới chân là một tầng thật dày ngói vụn mảnh vỡ, phía trên bao trùm lấy một tầng thật mỏng màu đen tro tàn, che khuất ánh mắt, hoàn toàn không nhìn thấy giẫm chính là cái gì.

Hắn quay đầu hướng tứ phía nhìn một chút, nhìn thấy cách đó không xa, đứng thẳng căn bị bẻ gãy trường thương, còn lại bộ phận vẫn còn dài hơn ba thước, nghiêng cắm ở trong đống ngói vụn, thế là lấy lại, chậm rãi kích thích dưới chân tro tàn.

Đẩy ra thật mỏng màu đen tro tàn, đẩy ra thật dày một tầng ngói vụn, dần dần lộ ra vừa rồi dẫm lên đồ vật.

Nhìn thấy cái thứ này thuận, Triệu Phất Y con ngươi không khỏi co rụt lại, chôn ở tro tàn phía dưới, rõ ràng là một cỗ thi thể.

Thi thể ngửa mặt hướng lên trời, trên mặt dính đầy tro tàn, thấy không rõ diện mạo, cũng không cách nào suy tính tuổi tác, chỉ có thể từ ăn mặc phán đoán, là một bộ nữ tử trẻ tuổi thi thể.

"Nơi này vì sao lại có thi thể?"

Triệu Phất Y chân mày nhíu lợi hại hơn, lúc trước hắn ở U Minh bí cảnh giết chết người, thi thể tất cả đều biến thành tro bụi, vì cái gì nơi này còn sẽ có thi thể lưu lại.

Mang một viên lòng hiếu kỳ, hắn từ trong tay áo móc ra một khối khăn tay, chậm rãi cung hạ thân, muốn phải lau đi thi thể trên mặt tro tàn, nhìn xem đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Ngay tại tay của hắn khoảng cách nữ thi không đủ ba tấc thời điểm, chợt nhớ tới một câu.

"U Minh thế giới quỷ dị vượt qua bất luận người nào tưởng tượng. . . Lấy lực lượng của ngươi bây giờ , bất kỳ cái gì dị biến đều đủ để làm ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong. . ."

Cái này hai ngày trước, Thu Tố Bạch nói cho hắn biết, chẳng biết tại sao, câu nói này bỗng nhiên hiện lên ở hắn não hải.

Triệu Phất Y lập tức ngừng lại động tác, lóe lên từ ánh mắt một tia sợ hãi, chậm rãi đứng thẳng người, không nói lời nào, yên lặng quay người, hướng ngoài viện đi tới, từng bước một, tuyệt không quay đầu, đi rất chậm, nhưng lại rất ổn.

Mấy phút sau, hắn đi ra sân nhà này, vẫn không có quay đầu, trở tay đem cửa sân nhắm lại, tiếp tục đi đến phía trước, đi thẳng ra đầu này đường tắt, đi vào trên đường cái.

"A. . ."

Thẳng đến lúc này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, một thân quần áo đều bị mồ hôi lạnh làm ướt, gió đêm thổi, chỉ cảm thấy toàn thân rét run.

Hắn cũng không phải là hơn một cái nhiều chuyện người, càng không phải là

một cái sẽ vì chuyện vô vị mạo hiểm giả, thế nhưng là vừa rồi cái kia một cái chớp mắt, vậy mà đã mất đi tự chủ, không tự chủ được, muốn đi thay cỗ kia nữ thi lau sạch sẽ mặt.

Vì sao lại có ý nghĩ này, chẳng lẽ có thứ gì ở dẫn đạo ý nghĩ của hắn,

Sờ soạng về sau sẽ có bất hạnh sự tình phát sinh, hoặc là chỉ là một cái ảo giác, thuộc về mình dọa chính mình.

Triệu Phất Y vừa rồi cũng không có làm ra phán đoán, nhưng hắn thân thể sớm hơn đại não, trước tiên làm ra lựa chọn, cấp tốc ly khai chỗ kia viện tử.

"Chờ một chút, nếu như tử thi đều sẽ biến thành tro tàn, nói như vậy, không có thành thành tro tàn, chẳng phải là. . ."

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong lòng lại là giật mình, vội vàng khống chế đại não, không còn tiếp tục tiếp tục nghĩ, quay người nhanh chân rời đi.

. . .

Rời đi mục tiêu thứ nhất về sau, Triệu Phất Y ở ngã tư phố do dự hồi lâu, là bây giờ đi về tu luyện, hoặc là tiến về chỗ tiếp theo viện tử.

Cuối cùng, hắn quyết định tiếp tục tiến về cái thứ hai mục tiêu, nhìn xem chỗ tiếp theo là cái gì tình huống.

Cái thứ hai mục tiêu cách hắn vị trí cũng không tính xa, chỉ có trong vòng ba bốn dặm đường, ngay tại Thành Trường An Tây Môn bên cạnh, lại hướng tây đi một, hai dặm đường, chính là Thành Trường An cửa lớn phía tây.

Triệu Phất Y y theo Hàn Đường ký ức, chậm rãi đi thẳng về phía trước, thậm chí so trước đó càng thêm cẩn thận, tùy thời xoay người lại.

Thời gian một nén nhang về sau, hắn đi vào đệ nhị chỗ mục tiêu.

Ở chỗ này, hắn còn không có vào cửa trước đó, ngay tại ngoài cửa nghe được yếu ớt hét hò, tiếng kêu rên truyền tới, chẳng biết tại sao, rõ ràng là chút rất thống khổ âm thanh, thế nhưng là nghe vào trong tai, lại có một loại an ủi lòng người cảm giác.

Cùng chỗ thứ nhất mục tiêu so sánh, nơi này bình thường nhiều lắm, khi hắn đặt chân trong viện thời điểm, lập tức thấy được ngay tại đốt cháy hừng hực liệt hỏa, nghe được tùy ý tiếng la giết.

Triệu Phất Y không chút do dự, hướng phương hướng âm thanh truyền tới chạy tới, rất nhanh liền nhìn thấy đang ở trong sân đốt giết hơn mười tên quân sĩ, cùng bị bọn hắn tạm giam cùng một chỗ người một nhà.

Nhìn thấy sự xuất hiện của hắn, những này quân sĩ đầu tiên là giật mình, lập tức làm ra cùng Hàn Đường lựa chọn giống vậy, trước tiên giết chết trong tay tất cả tù binh.

Triệu Phất Y cũng không có ý đồ cứu những tù binh này, vừa đến, bọn hắn đều đã là ba trăm năm trước người chết, bây giờ lại càng không biết là Địa Phủ ác quỷ, vẫn là cái gì khác đồ vật, không tới phiên hắn tới cứu, thứ hai, bọn hắn mặc dù thảm rồi chút, nhưng cũng coi là trừng phạt đúng tội, hoàn toàn không đáng cứu vớt.

Sau đó, không có gì bất ngờ xảy ra, thì là một trận nghiêng về một bên giết chóc.

Đáng tiếc duy nhất chính là, bọn này quân sĩ bên trong, dẫn đội người tu vi trung bình, vẫn chưa tới Ngoại Gia cảnh giới, thậm chí không cần vận dụng Bạo Vũ Lê Hoa Châm, tùy ý hai chiêu liền muốn hắn tính mệnh.

Giải quyết người dẫn đầu về sau, những người còn lại liền tốt xử lý nhiều.

Triệu Phất Y đã thân có hai đầu Bản Giác Thanh Ngưu chi lực, lại kế thừa Lâm Trấn cùng Hàn Đường chém giết kinh nghiệm, vô luận là thực lực, vẫn là

kinh nghiệm chiến đấu, đều hoàn toàn có thể nghiền ép bình thường quân sĩ.

Mười ba mười bốn cái tinh nhuệ quân sĩ, trên tay hắn chỉ giữ vững được không được mười phút, liền toàn bộ hóa thành tro bụi.

Giải quyết những người này về sau, Triệu Phất Y hơi nghỉ ngơi một lát, khôi phục một điểm thể lực, quay người hướng nơi thứ ba mục tiêu đi tới.

. . .

Cái thứ ba mục tiêu ở Thành Trường An góc tây nam bên trên.

Triệu Phất Y rời đi cái thứ hai mục tiêu về sau, một đường chạy hướng tây đi, dự định đi đến tường thành phía dưới, theo tường thành phía dưới đường hành lang, trực tiếp tiến về chỗ tiếp theo chỗ.

Dọc theo trong thành đường cái, Triệu Phất Y chậm rãi tiến lên, không hắn sẽ công phu, đi vào Thành Trường An Tây Môn phía dưới.

Âm u dưới ánh trăng, tối như mực đất cửa thành chăm chú đất khóa lại, không có một tia khe hở, Triệu Phất Y ngẩng đầu, vượt qua đầu tường hướng ngoài thành nhìn lại, bên ngoài một vùng tăm tối.

Hắn bỗng nhiên có một loại xúc động, muốn phải vượt qua tường thành, nhìn xem thế giới bên ngoài, phải chăng cũng cùng thành bên trong đồng dạng.

Bất quá, một trận này xúc động đến nhanh, đi lại càng nhanh hơn.

Hắn đứng tại phía dưới tường thành, hơi dừng lại thời gian một chén trà, liền bỏ đi ý nghĩ này, quyết định vẫn là không muốn tìm đường chết.

Theo dưới tường thành đường hành lang, Triệu Phất Y dạo bước tiến lên, từng bước một đi vào chuyến này cái thứ ba mục tiêu trước mắt.

Cái này một chỗ tòa nhà lớn, tòa nhà chủ nhân họ Viên, niên kỷ ở năm mươi

tuổi trên dưới, trước kia là học văn nho sinh, rất có văn danh, về sau vứt bỏ nhà tu đạo, trên Chung Nam sơn tu luyện bảy tám năm, cũng không biết học được thứ gì , chờ đến Đại Ngụy vương triều đóng đô Trung Nguyên về sau, lại chủ động xuống núi, trong triều làm một tiểu quan.

Đối với người này, Hàn Đường ký ức rất sâu, bởi vì cái này người đã từng ý đồ đầu nhập vào Thạch Vạn Nhận, đồng thời dâng lên một phong dài sách, lại bị Thạch Vạn Nhận cự tuyệt ở ngoài cửa, lý do thì là tâm thuật bất chính.

Triệu Phất Y đi vào Viên gia trước cửa phủ đệ, nhẹ nhàng đẩy ra hờ khép đại môn, hướng trong bóng tối, đi vào.

Sau lưng hắn, đại môn vô thanh vô tức đóng lại.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 48: Truyền Thư

Không biết có phải hay không ảo giác, bước vào Viên gia phủ đệ về sau, Triệu Phất Y lập tức cảm thấy trên trời ánh trăng, càng thêm âm u mấy phần.

Cảnh vật bốn phía như sáng như không, giống như tối không phải tối, phảng phất quang minh cùng hắc ám xen lẫn bóng ma.

Cả viện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có có chút gió đêm, xuyên qua phòng, hành lang, đình viện, phát ra nhẹ nhàng tiếng ô ô.

Không tệ, cùng hắn trước đó đi qua mấy chỗ phủ đệ so sánh, Viên gia phủ đệ đặc điểm lớn nhất chính là, tất cả kiến trúc vẫn tồn tại như cũ, không có bất kỳ cái gì hỏa phần vết tích, thậm chí thoạt nhìn rất tân, phảng phất vừa dựng lên không lâu.

Triệu Phất Y chậm rãi hướng phòng đi tới, trong lòng âm thầm tăng cao cảnh giác, U Minh thế giới quả nhiên giống Thu Tố Bạch nói như vậy, tồn tại quá nhiều dị thường, mỗi một chỗ cũng không giống nhau.

"Thật chẳng lẽ chỉ có Thu Tố Bạch mang ta đi địa phương, tạo thành U Minh bí cảnh, địa phương khác đều vẫn là U Minh thế giới phạm vi?"

Triệu Phất Y trong lòng bỗng nhiên sinh ra ý nghĩ này.

Hắn dù sao đối U Minh thế giới cùng U Minh bí cảnh cũng không quen thuộc, chỉ là tiếp nhận Hàn Đường ký ức, mới suy đoán địa phương khác cũng sẽ có người, lớn mật đi vào cái này mấy chỗ mục tiêu.

Thế nhưng là đối với địa phương nào thuộc về U Minh bí cảnh, địa phương

nào thuộc về U Minh thế giới, hắn cũng không có cách nào làm ra phán đoán, bởi vì Hàn Đường ký ức, chỉ tới một lần cuối cùng ám sát mới thôi, sau đó trống rỗng, không có liên quan tới U Minh thế giới bất kỳ vật gì.

"Nếu như nơi này không phải U Minh thế giới cùng hiện thế xen lẫn mà thành bí cảnh, mà là dị biến U Minh thế giới đây?"

Ý nghĩ này một khi sinh ra, tựa như ở trong đầu mọc rễ, lại khó tiêu trừ.

Triệu Phất Y sợ hãi cả kinh, ngừng lại bước chân

Lúc này, hắn đã xuyên qua trước phủ đệ đường, đi vào trung ương đình viện bên trong, chung quanh vẫn là hoàn toàn yên tĩnh, tứ phía đều là phòng ốc, cửa sổ tất cả đều mở rộng ra, bên trong đen ngòm thấy không rõ lắm.

Chỉ có bầu trời âm u ánh trăng vãi xuống ra, cố ép có thể soi sáng ra một điểm cái bóng.

Trầm mặc một lát, hắn bỗng nhiên quay người, quyết định rời đi Viên gia phủ đệ, nơi này quá mức quỷ dị, hắn không biết càng đi về phía trước, gặp được cái gì.

"Người trẻ tuổi, gấp gáp như vậy đi sao?"

Ngay tại hắn xoay người trong nháy mắt, một tiếng nói già nua ở hắn bên tai vang lên.

Chỉ một thoáng, Triệu Phất Y cảm thấy toàn thân lông mao dựng đứng, cơ hồ nhịn không được co cẳng muốn chạy.

Cũng may mắn Triệu Khách, Triệu Trung cùng Thu Tố Bạch trước đó, đã để hắn được chứng kiến quá nhiều dị biến, cái này mới miễn cưỡng kềm chế đập bịch bịch tâm, không có chạy trối chết.

"Lão tiên sinh, tại hạ vừa rồi lúc tiến vào đã quên gõ cửa, cảm giác có chút

không ổn, dự định ra một lần nữa gõ cửa."

Ở cố gắng của hắn khống chế dưới, thanh âm nói chuyện mặc dù có chút khô khốc, nhưng lại coi như lưu loát.

Đối mặt không được dự báo nguy hiểm, trấn tĩnh tác dụng lớn xa hơn bối rối, huống chi, nếu quả như thật rất nguy hiểm, hắn hiện tại cũng không biết như thế nào chống cự, có thể làm chỉ có phô trương thanh thế.

"Không sao, lão đầu tử lớn tuổi, cũng không giảng những quy củ này, khách nhân nếu là vô sự, không ngại trên lầu tâm sự."

Thanh âm già nua lộ ra mấy phần nhiệt tình.

"Ngày khác đi, chợt nhớ tới, trong nhà vẫn còn việc gấp."

Triệu Phất Y trầm giọng nói, dưới chân bước nhanh, xuyên qua phòng, đi vào tiền viện, càng đi về phía trước năm trượng, chính là vừa rồi vào đại môn.

"Ai, khó được tới cửa, tiên sinh làm gì quá mau."

Lời còn chưa dứt, ở trước mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một cái lão nhân, đang đối mặt hắn, đưa lưng về phía cửa sân, vừa vặn ngăn tại hắn đường phía trước bên trên.

Lão nhân đầu đội màu đen mũ sa khăn vấn đầu, mặc một bộ đỏ tươi cổ tròn bào, bên hông buộc lấy một cái đai lưng ngọc, tóc trắng xoá, thoạt nhìn có ít nhất sáu bảy mươi tuổi.

Lấy Triệu Phất Y nhãn lực, lại không nhìn ra người nọ là khi nào xuất hiện, phảng phất trước kia liền đứng ở chỗ này.

"Lão phu Viên Khiếu Phóng gặp qua tiên sinh."

Vị lão nhân này mỉm cười, xa xa hướng Triệu Phất Y chắp tay nói.

"Gặp qua Viên tiên sinh."

Triệu Phất Y chậm rãi lui về phía sau hai bước, trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại giống nộ hải sóng cả.

Viên Khiếu Phóng chính là Hàn Đường cùng một bọn cái thứ ba mục tiêu, cũng là toà này Viên gia phủ đệ chủ nhân, thế nhưng là vì cái gì, hắn còn tại đứng ở nơi này, thậm chí thoạt nhìn không có một điểm tổn thương.

Lúc trước, đến đây ám sát Viên Khiếu Phóng những người kia đâu, là không có tới, vẫn là bị hắn giết?

"Xin hỏi tiên sinh từ nơi nào đến?"

Viên Khiếu Phóng không có đi vòng thêm vòng tròn, đầu câu nói đầu tiên để Triệu Phất Y không cách nào trả lời.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm giác được trong ngực truyền ra một cỗ nóng rực khí tức, lấy tay sờ một cái, đúng là từ Thông U Thạch mặt ngoài phát ra.

Từ khi đạt được khối này Thông U Thạch về sau, một mực cảm giác chạm tay băng lãnh, so nhiệt độ bình thường thấp ra không ít, coi như ở Tùng Hạc Lâu trong phòng khách, dùng ánh nến thiêu đốt thời điểm, cũng không có chút nào nóng lên.

Thế nhưng là chẳng biết tại sao, hiện tại bỗng nhiên biến như vậy nóng rực, thậm chí có một ít phỏng tay.

Triệu Phất Y tâm chậm rãi chìm xuống dưới, loại biến hóa này cùng Viên Khiếu Phóng nhất định thoát không ra liên quan.

Chẳng lẽ nói trước mắt Viên Khiếu Phóng, cùng lúc trước chém giết người

chết còn không giống nhau?

Chí ít vừa rồi tại đệ nhị chỗ mục tiêu, chém giết người chết thời điểm, Thông U Thạch cũng không có thay đổi bỏng, bây giờ lại đã xảy ra, hắn là nơi này thật không phải là U Minh Địa phủ cùng hiện thế xen lẫn U Minh bí cảnh, mà là một chỗ dị biến U Minh thế giới.

Triệu Phất Y thầm nghĩ rất nhiều, lại đều không hỏi ra, ngậm miệng không nói, không nhúc nhích, vẫn đứng tại nguyên chỗ, phảng phất Thạch Đầu Nhân đồng dạng.

"Tiên sinh là đến từ dương gian hiện thế đi."

Hắn cũng không nói đến đáp án, Viên Khiếu Phóng chủ động nói ra.

"Không tệ."

Triệu Phất Y đành phải gật gật đầu.

"Vậy thì tốt quá!"

Viên Khiếu Phóng trên mặt tràn ra tiếu dung, dường như cao hứng phi thường, dừng một chút, tiếp lấy nói ra: "Tiên sinh có thể giúp ta một chuyện hay không?"

"Viên lão tiên sinh thỉnh giảng, tại hạ nhưng khả năng giúp đỡ đạt được, nhất định không tiếc viện thủ."

Triệu Phất Y bất động thanh sắc nói.

"Đối tiên sinh tới nói, chỉ là tiện tay mà thôi."

Viên Khiếu Phóng trên mặt ý cười càng tăng lên, tiếp tục nói ra: "Viên mỗ đi vào U Minh thế giới, đã rất nhiều năm , ấn nói sớm nên rơi vào luân hồi, may mắn thời gian trước học qua một điểm không rơi vào luân hồi pháp môn, lúc này

mới không có hồn phi phách tán."

"Chỉ là Viên mỗ mặc dù còn có thể không có trở ngại, đáng tiếc ở thế gian bất hiếu tử tôn, lại trôi qua mười phần vất vả, gia thế thất vọng, khốn cùng không chịu nổi, thực sự làm cho lòng người đau nhức. May mắn, Viên mỗ năm đó còn tại dương thế thời điểm, từng lưu lại một vò hoàng kim, chôn ở lão trạch thư phòng phía dưới."

"Mong rằng tiên sinh giúp ta mang hộ một phong thư, cho ta bất hiếu tử tôn, để bọn hắn lấy ra cái này vò hoàng kim, đến một lần chấn hưng gia nghiệp, cũng không trở thành giống bây giờ khổ cực như vậy, thứ hai trùng kiến Tổ miếu, cũng cho lịch đại tổ tiên ở trọng lập hương hỏa, không biết tiên sinh có thể đáp ứng không?"

"Nếu như là chuyện này lời nói, ngược lại thật sự là không khó, tại hạ có thể đáp ứng."

Triệu Phất Y gật đầu nói.

"Ha ha, vậy liền toàn bộ nhờ tiên sinh."

Viên Khiếu Phóng cười ha ha một tiếng, từ trong tay áo rút ra một phong da trắng phong thư, tiện tay ném đi, liền hướng Triệu Phất Y nhẹ nhàng lại.

Triệu Phất Y không có cự tuyệt, thuận tay tiếp nhận phong thư, giấu ở trong tay áo.

"Việc này đối với tiên sinh mà nói, mặc dù chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng đối Viên mỗ tới nói, lại là một kiện đại sự, không thể không công lao động tiên sinh, còn xin tiên sinh thu một phần lễ vật."

Viên Khiếu Phóng nói đến đây, quay người chỉ chỉ bên cạnh tảng đá bàn trà, đã thấy hai lá bạch ngân đã gói kỹ, chỉnh chỉnh tề tề đất đặt lên bàn.

Đại khái tính toán, không sai biệt lắm ở hai trăm lượng tả hữu, cũng không

tính một số tiền nhỏ.

"Viên lão tiên sinh khách khí."

Triệu Phất Y gật gật đầu, nhưng không có đi lấy bạc.

"Đúng rồi, cái này một vò vàng là Viên mỗ một điểm cuối cùng tích súc, việc này vô luận đối Viên mỗ tới nói, vẫn là đối hậu thế con cháu tới nói, đều không phải là việc nhỏ, tiên sinh có thể lập xuống một trương chứng từ, chính giữa nếu là xảy ra điều gì sai lầm, cũng tốt. . ."

Viên Khiếu Phóng nói đến đây, bỗng nhiên ngừng lại, lẳng lặng mà nhìn xem Triệu Phất Y.

"Nguyên lai Viên lão tiên sinh là không yên lòng a, lập Trương chứng từ, cái này dễ nói, chỉ là nơi đây dường như không có bút mực."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Bút mực tự nhiên là có."

Viên Khiếu Phóng nói xong, ở hai lá bạc bên cạnh, bỗng nhiên thêm ra một bộ bút mực giấy nghiên đến.

"Xem ra lão tiên sinh sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ là tuy có chứng từ, nhưng lại âm dương lưỡng cách, tại hạ trở về dương thế về sau, lão tiên sinh còn có thể bằng một tờ chứng từ cáo quan a?"

Triệu Phất Y hỏi tiếp.

"Viên mỗ mặc dù không đi được hiện thế, thế nhưng là U Minh thế giới cũng có Thành Hoàng, thật muốn đánh kiện cáo, vẫn là có địa phương."

Viên Khiếu Phóng giải thích nói.

"Minh bạch."

Triệu Phất Y gật gật đầu, quay người hướng tảng đá bàn trà đi tới, nhấc lên bút lông sói bút ra, ở trên nghiên mực chấm thoáng cái, dường như liền muốn viết xuống chứng từ.

"Ai, mực chấm hơi nhiều."

Triệu Phất Y lông mày bỗng nhiên nhíu một cái, tiện tay lắc lắc bút, dường như muốn đem trên ngòi bút dư thừa mực nước vứt bỏ.

Bất quá, hắn dường như dùng sức hơi lớn một điểm, bút lông sói bút tuột tay mà bay, trực tiếp triều viện tử một góc khác bay đi.

Viên Khiếu Phóng ánh mắt không tự chủ được, đi theo bút lông sói bút, cùng một chỗ hướng về viện tử một góc khác.

Trong nháy mắt này, Triệu Phất Y bỗng nhiên động.

Quay người, nhanh chân, hướng cửa sân vọt tới, đáng tiếc chờ hắn vọt tới trước cửa thời điểm, lại phát hiện đại môn đã từ bên trong đóng lại.

Viên Khiếu Phóng thân ảnh xuất hiện sau lưng hắn.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 49: Đào Mệnh

Âm u dưới ánh trăng.

Triệu Phất Y như là một chi mũi tên nhanh, bỗng nhiên xông về phía trước, mấy trượng khoảng cách nhảy lên mà qua, mắt thấy là phải xông ra viện tử, lại bị cửa sân ngăn cản lại đến.

Viên Khiếu Phóng giống u hồn, bay tới phía sau hắn, hai chân bỗng nhiên cách mặt đất một thước, cả người lơ lửng giữa không trung, biểu hiện trên mặt từ mới lạnh nhạt mỉm cười, phảng phất sơn bên trong ẩn sĩ, hóa thành không nói ra được âm độc, trong ánh mắt bao hàm hận ý.

"Tiên sinh, làm gì đi được vội như vậy, chẳng lẻ là sợ quỷ sao?"

Viên Khiếu Phóng âm thanh bỗng nhiên trở nên có chút làm người ta sợ hãi, cũng không biết là cố ý đe dọa, vẫn là tại tiếp tục thăm dò.

Triệu Phất Y không để ý đến, càng không có quay đầu, dưới chân mạnh mẽ phát lực, mượn vọt tới trước lực đạo, một cước đạp ở trên cửa, lập tức hướng lên phía trên nhảy tới.

Từ khi hắn tu hành thành công về sau, xuất nhập Phổ Độ Cư chưa từng đi cửa, vượt tường mà qua kỹ năng sớm đã luyện đến lô hỏa thuần thanh, lúc này vì đào mệnh, càng là toàn lực ứng phó, so ngày xưa còn nhanh hơn ba phần.

Bạch!

Triệu Phất Y thân ảnh nhoáng một cái, đã đứng tại đầu tường, chỉ cần lại vượt từng bước, liền có thể chạy ra Viên gia phủ đệ.

Đúng lúc này, trên vai của hắn bỗng nhiên thêm một cái tay xanh xám, một đầu băng lãnh, khô cạn, thô ráp, hữu lực tay, đem hắn ngạnh sinh sinh đặt tại đầu tường.

"Nguyên lai khách nhân thật là xông lầm vào, lão phu còn tưởng rằng ngươi có gì ghê gớm bản lãnh, chuyên đến diệt trừ ta. . ."

Viên Khiếu Phóng âm thanh vang lên lần nữa, trong thanh âm ẩn ẩn có mấy phần không đè nén được hưng phấn.

Triệu Phất Y dùng sức vùng vẫy một hồi, lại phát hiện cái tay này giống như đúc bằng đồng sắt rót, lực lượng lớn đến khoa trương tình trạng, căn bản giãy dụa không ra.

"Khách nhân cùng ta trở về. . ."

Viên Khiếu Phóng tiếp tục nói, không ngờ, còn không đợi hắn đem câu nói này nói xong, dị biến lần nữa phát sinh.

Một cỗ nóng rực khí tức bỗng nhiên từ Triệu Phất Y trước ngực lan tràn ra, trong nháy mắt bao trùm toàn thân của hắn.

Đối cỗ này nóng rực khí tức, Triệu Phất Y cũng không có cái gì phần lớn khó chịu, chỉ là có chút miệng đắng lưỡi khô, nhưng Viên Khiếu Phóng lại hoàn toàn khác biệt.

Viên Khiếu Phóng đặt tại trên vai hắn tay, tựa như nắm một khối nung đỏ bàn ủi, trong nháy mắt đem hắn bị phỏng, bàn tay mặt ngoài mà bốc lên một cỗ khói xanh, nương theo lấy vẫn còn một cỗ tanh hôi mùi, cùng "Tư tư" tiếng vang.

"A?"

Viên Khiếu Phóng dường như cảm nhận được thống khổ to lớn, phát ra một tiếng thảm liệt tiếng hô, không tự chủ được hất ra Triệu Phất Y.

Triệu Phất Y chỉ cảm thấy trên vai chợt nhẹ, tựa như mũi tên, bỗng nhiên hướng phía dưới nhảy lên đi, từng bước liền vượt đến trên đường, cũng không quản đằng sau xảy ra chuyện gì, nhanh chân chạy gấp, liều mạng xông về phía trước.

Một mực xông ra xa vài chục trượng, hắn nghe được sau lưng tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng xa, dường như không có đuổi theo, lúc này mới hơi chậm dần bước chân, quay đầu nhìn về phía sau.

Bên ngoài hơn mười trượng, Viên Khiếu Phóng y nguyên tung bay ở đầu tường, một thân trường bào, không gió mà bay, tay phải vẫn như cũ phả ra khói xanh, tổn thương dường như dựa theo chưa đình chỉ, biểu hiện trên mặt nói không nên lời dữ tợn, nhìn chằm chặp Triệu Phất Y, trong đôi mắt, càng là chảy ra hai hàng huyết lệ.

Chỉ nhìn trên mặt hắn hận ý, liền biết hắn nếu có thể chạy tới, nhất định sẽ đem Triệu Phất Y chém thành muôn mảnh, thế nhưng là chẳng biết tại sao, ở trước mặt hắn dường như có lấp kín bức tường vô hình, đem hắn gắt gao ngăn lại, một tấc cũng phiêu không ra.

"Hô. . . Hô. . ."

Triệu Phất Y thấy cảnh này, hơi yên lòng, miệng lớn thở hổn hển, bước nhanh rời đi nơi này, ngắn ngủi trong vài giây, đã không biết ở giữa sinh tử đánh mấy luân hồi, toàn thân trên dưới mồ hôi lạnh đã thẩm thấu y phục.

Cho tới bây giờ, hắn cũng không biết Viên Khiếu Phóng đến cùng là dạng gì tồn tại, là U Minh thế giới người chết, vẫn là cái gì khác yêu ma quỷ quái, bất quá, hắn vững tin một sự kiện, nếu quả như thật bị Viên Khiếu Phóng lưu lại, tuyệt sẽ không là một chuyện tốt.

Viên Khiếu Phóng vừa mới lộ diện thời điểm, là hắn biết lần này phiền toái, nếu là hơi không cẩn thận, chỉ sợ tử vong đều là lựa chọn tốt nhất.

Hắn cũng nghĩ trực tiếp động thủ, đáng tiếc hắn cũng không có trảm yêu trừ ma bản lãnh, chỉ có thể phô trương thanh thế, ra vẻ trấn tĩnh, dùng ngôn ngữ thăm dò,

Tìm cách cùng Viên Khiếu Phóng quần nhau.

Một mực chờ đến, Viên Khiếu Phóng để hắn viết xuống chứng từ thời điểm, hắn biết cũng không còn cách nào chu toàn, bởi vì chứng từ là tuyệt không thể lưu, ở Doanh Châu trong các, hắn nhìn qua không ít liên quan tới tinh thần quỷ yêu ma ghi chép, trong đó có một cái chính là, tuyệt không thể đem danh tự nói cho những tồn tại này.

Theo trong sách ghi chép, rất nhiều pháp thuật, chỉ cần có danh tự liền có thể triển khai, hắn một mực không có làm tự giới thiệu, chính là phòng ngừa đem danh tự nói cho Viên Khiếu Phóng, thế nhưng là viết xuống chứng từ thời điểm, làm sao có thể không rơi tên?

Đã như vậy, vậy cũng chỉ có thể trở mặt, bằng một thân công phu, chạy ra một cái mạng đến.

Nghĩ tới đây, hắn chợt nhớ tới Viên Khiếu Phóng cho hắn một tờ thư, nói là đưa cho dương gian tử tôn, vội vàng đem thư từ trong tay áo lấy ra ngoài, mở ra về sau, bên trong là một tờ giấy trắng, thứ gì đều không có viết.

Cười khổ một tiếng, tiện tay đem tin ném xuống đất, cái đồ chơi này mang theo trên người, chỉ sợ không phải chuyện gì tốt.

Sự thật chứng minh, hắn cẩn thận là đúng, cái gọi là truyền tin vân vân, bất quá là Viên Khiếu Phóng hoang ngôn, chỉ là Viên Khiếu Phóng ban sơ không có nhìn ra lai lịch của hắn, có chút kiêng kị, mới không có xuất thủ mà thôi.

"Kém một chút a. . ."

Triệu Phất Y thở dài, bỗng nhiên lại nhớ tới trợ hắn thoát thân cái kia một đạo

nóng rực khí tức, vội vàng đưa tay hướng trước ngực sờ soạng.

"A!"

Triệu Phất Y không khỏi một tiếng kinh hô, nóng rực khí tức nơi phát ra là Thu Tố Bạch đưa cho hắn Thông U Thạch, điểm này hắn sớm đã đoán được.

Để hắn kinh ngạc chính là, khối này Thông U Thạch bỗng nhiên rút nhỏ rất nhiều, sờ tới sờ lui chí ít so với ban đầu nhỏ một phần ba.

Thu Tố Bạch từng nói với hắn, tiến vào U Minh thế giới về sau, Thông U Thạch liền sẽ dần dần tiêu tán, thế nhưng là trước đó tại cái khác mấy nơi, tiêu tán thể tích cực kỳ bé nhỏ, không nghĩ tới ở chỗ này, chỉ là bị Viên Khiếu Phóng sờ soạng thoáng cái, liền tiêu tán nhiều như vậy.

Triệu Phất Y rời đi Viên gia phủ đệ, một đường quay trở về, không hắn sẽ công phu, trở lại ban sơ U Minh bí cảnh.

Tiến vào viện tử, đóng lại đại môn, trước mắt mặc dù cũng là một mảnh âm u, thậm chí ở trước đây không lâu, vẫn là một vùng sát trường, nhưng hắn lại cảm giác an tâm rất nhiều.

Triệu Phất Y không khỏi cười khổ, quả nhiên vẫn là thực lực không đủ, kinh lịch hai lần hung hiểm về sau, tựu liền dũng khí đều không lớn bằng lúc trước.

Trở lại trong hậu hoa viên, hắn khoanh chân ngồi ở trúc trong đình, suy tư một trận, quyết định ở đối U Minh thế giới có đầy đủ hiểu rõ trước đó, không còn rời đi căn này tiểu viện, hai lần hung hiểm, nhất là Viên Khiếu Phóng lần này, có thể đào thoát đơn thuần may mắn, hắn cũng không cho rằng lần sau vẫn còn may mắn như vậy sự tình.

. . .

Từ một ngày này lúc đầu, Triệu Phất Y thành thành thật thật, không còn làm sự tình khác.

Trong mỗi ngày, ban ngày ở nhà đi ngủ, tới tới gần chạng vạng tối thời điểm, liền rời đi Quang Đức Phường, tiến về Trường An Tây thị Tùng Hạc Lâu bên cạnh, tùy tiện tìm một cái góc không người, nhóm lửa ngọn nến, thiêu đốt Thông U Thạch, tiến về U Minh bí cảnh.

Sở dĩ ngày đêm điên đảo, là lo lắng xuyên thẳng qua tiến vào U Minh bí cảnh thời điểm, bị cái khác nhìn thấy, mang đến phiền toái không cần thiết.

U Minh bí cảnh mặc dù hiểm ác, nhưng bên trong thiên địa nguyên khí xác thực sung túc, ở bên trong tốc độ tu luyện, ít nhất là phía ngoài gấp mười.

Loại tu vi này phi tốc tăng lên cảm giác, quả thật làm cho lòng người say, cơ hồ không muốn rời đi.

Thoáng qua ở giữa, một tháng liền đi qua.

Triệu Phất Y trải qua một tháng khổ tu, khí huyết càng thêm cường thịnh, kích thích cơ bắp, màng da gia tốc thuế biến, không sai biệt lắm đã có ba đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, đến một bước này, ở Ngoại Gia cảnh giới bên trong cũng không tính kẻ yếu.

Nếu là thay một người, từ mới vào Ngoại Gia, đến thân có ba ngưu chi lực, ở hết thảy xuôi gió xuôi nước, tự thân thiên phú cũng không tệ tình huống dưới, ít nhất cũng phải thời gian ba năm.

Triệu Phất Y tài năng ở ngắn ngủi mấy tháng ở giữa, liền đạt tới tình trạng này, một mặt là bởi vì có U Minh bí cảnh, càng quan trọng hơn thì là Sơn Thủy Họa Quyển mang đến cho hắn hai viên quả đào, cho hắn trợ lực rất nhiều.

Đáng tiếc là, lần trước đi đệ nhị chỗ mục tiêu, mặc dù cũng gặp phải một đám quân sĩ, nhưng là dẫn đầu thủ lĩnh vẫn chưa tới Ngoại Gia cảnh giới, giết hắn về sau, Sơn Thủy Họa Quyển mặt ngoài cũng không có hiện ra thanh quang đến.

Triệu Phất Y cũng bởi vậy kết luận, muốn phải kích thích Sơn Thủy Họa

Quyển phát sinh biến hóa, chí ít cũng phải Ngoại Gia cảnh giới thật là tốt tay mới được, không phải, hắn trước sau hai lần xuất thủ, ngoại trừ Hàn Đường bên ngoài, còn chém giết bình thường quân sĩ hơn ba mươi người, nhưng không có ngưng tụ thành một viên quả đào, đây chính là chứng cứ rõ ràng.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua.

Ngày này chạng vạng tối, Triệu Phất Y thu thập xong đồ vật, đang muốn rời đi Phổ Độ Cư, tiến về Tùng Hạc Lâu phụ cận, chợt nghe phía sau truyền đến tay áo tung bay thanh âm, tựa hồ là có người leo tường tiến đến, liền lấy quay đầu nhìn xem là ai.

Còn không đợi hắn quay đầu, đã cảm thấy sau đầu lên một đạo kình phong, phía sau người này bỗng nhiên xuất thủ, một chưởng hướng hắn đánh tới.

Triệu Phất Y mặc dù tập võ không lâu, nhưng hắn đã hấp thu hai tên võ giả ký ức, nhất là về sau Hàn Đường, tu vi mặc dù không cao, nhưng là thân kinh bách chiến, kinh nghiệm chiến đấu càng là phong phú tới cực điểm.

Lập tức cũng không bối rối, trở tay hướng về sau chộp tới, thẳng đến tay của người này cổ tay, dùng chính là bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ bên trong đắc ý chiêu số "Hồi Mâu Nhất Tiếu" .

Không ngờ, ôm đồm đi, lại bắt hụt, phía sau người này tốc độ hơn xa với hắn, không đợi bị hắn nắm lấy, liền đã thu hồi chưởng thế.

"Hảo tiểu tử! Ngươi cái này tu vi tiến triển thật là nhanh!"

Vẫn chưa tới Triệu Phất Y quay người tái chiến, liền nghe đến phía sau người này khen một câu, nghe thanh âm chính là Vương Triêu Nghĩa.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 50: Tới Thăm

"Nguyên lai là Vương sư thúc!"

Triệu Phất Y nghe được âm thanh, lập tức yên lòng, quay người lại đi, trước mắt đang đứng Vương Triêu Nghĩa, mỉm cười, nói ra: "Hồi lâu không thấy, Vương sư thúc luôn luôn được chứ?"

Hơn một tháng trước, Vương Triêu Nghĩa tới qua một lần, cùng Triệu Phất Y cáo biệt, nói là muốn đi Thần Đô, đại biểu Hứa Sơn cùng Thần Đô bên kia thế lực thương lượng, liền Lâm Trấn cái chết đòi cái công đạo, cũng muốn hắn ngàn vạn cẩn thận, nếu là gặp được có người mưu đồ làm loạn, có thể đi Hứa Môn tị nạn.

Trong khoảng thời gian này, Triệu Phất Y cũng không đặt chân Hứa Môn nửa bước.

Vừa đến, tâm hắn biết rõ ràng, Lâm Trấn là chết ở trên tay hắn, cùng Thần Đô bên kia cũng không quan hệ, cũng sẽ không có người tới giết hắn. Thứ hai, Thu Tố Bạch từ đó quấy phá, để Hứa Bạch Lộ nghĩ lầm cùng hắn đã tư định suốt đời, hai người nếu là gặp mặt, chỉ sợ có chút xấu hổ.

Vì vậy, hắn mấy ngày này chẳng những không có đi Hứa Môn, thậm chí có ý định tránh đi, không cùng Hứa Môn bên trong bất luận kẻ nào liên hệ.

"Mọi việc không thuận."

Vương Triêu Nghĩa lắc đầu, trên mặt lộ ra cười khổ, một tháng không thấy, sắc mặt càng thêm suy sụp tinh thần, dừng một chút, lại nói ra: "Thiên phú của

ngươi quả nhiên lợi hại, ngắn ngủi một tháng thời gian, tu vi thì có như vậy bổ ích, so với ta năm đó mạnh hơn không chỉ gấp mười lần."

"Tại hạ thiên phú bình thường, đều là vận khí tốt."

Triệu Phất Y cười nói, hắn là nói thật, nếu không phải Sơn Thủy Họa Quyển cùng U Minh bí cảnh, chỉ sợ hắn tu vi tốc độ tăng lên, còn không bằng Vương Triêu Nghĩa năm đó.

"Ngươi a. . ."

Vương Triêu Nghĩa lắc đầu, chỉ coi là hắn khiêm tốn.

"Sư thúc nếu là không vội đi, chúng ta ngồi xuống chậm rãi trò chuyện."

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, hắn nhìn cái này tình thế, biết hiện tại tám thành phải đi không được U Minh bí cảnh, dứt khoát cũng không sốt ruột, trước hết mời Vương Triêu Nghĩa ngồi xuống, quay người pha ấm trà xanh, lại bưng tới hạch đào, hạnh nhân, hạt thông, đậu phộng bốn dạng hoa quả khô, làm đủ dài nói chuyện dự định.

"Ai, lần này đi kinh thành tuyệt không trôi chảy."

Vương Triêu Nghĩa thở dài, nắm lên một thanh hạt thông, gặm mấy, ném vào miệng, lại từ trong ngực móc ra một bầu rượu, uống từng ngụm lớn vài hớp, lúc này mới từ từ nói: "Diêm Sâm chuyện tình, dính đến Huyền Cơ Đài, Cáp Lan Vệ bên ngoài tự nhiên không chịu nhận, bất quá, vụng trộm lại tìm người nói cùng, nguyện ý đánh đổi một số thứ chấm dứt việc này."

"Thế nhưng là đối với Lâm Trấn cái chết, Cáp Lan Vệ lại vô luận như thế nào cũng không chịu thừa nhận, thậm chí không muốn trả bất cứ giá nào, khăng khăng Lâm Trấn cái chết không có quan hệ gì với hắn."

Triệu Phất Y nghe đến đó, trong lòng âm thầm nói, Lâm Trấn cái chết vốn là không có quan hệ gì với Cáp Lan Vệ, nếu là hắn chịu nhận mới gặp quỷ.

Bất quá, trong lòng của hắn nghĩ như vậy, trên mặt lại không mang đi ra, nhướng mày, nói ra: "Sư thúc, Lâm Trấn có thể hay không không phải Cáp Lan Vệ phái người giết?"

"Tám thành chính là hắn làm."

Vương Triêu Nghĩa trầm giọng nói, trong lời nói tuy nói chính là tám thành, thế nhưng là nghe hắn ngữ khí, đã có một trăm phần trăm tự tin.

"Cái này vì sao?"

Triệu Phất Y có chút không hiểu.

"Rất đơn giản."

Vương Triêu Nghĩa nhẹ nhàng chụp lấy bàn đá, giải thích nói ra: "Cáp Lan Vệ nếu là liền Diêm Sâm chuyện tình cũng không nhận, cũng có tám thành khả năng, thật không phải là hắn làm, thậm chí nói, có người từ đó châm ngòi, dự định tọa sơn quan hổ đấu, cái này cũng có thể. Thế nhưng là hắn nhận Diêm Sâm chuyện tình, cũng không nhận Lâm Trấn cái chết, chỉ có thể nói rõ một sự kiện, Lâm Trấn nhất định là hắn phái người giết."

"A?"

Triệu Phất Y càng thêm không hiểu, không rõ đây là cái đạo lí gì.

"Rất đơn giản, Diêm Sâm mặc dù là đến ám sát, thế nhưng là không thể giết người, ngược lại đem tự mình tống táng, coi như vẫn là Cáp Lan Vệ ăn phải cái lỗ vốn, bởi vậy, Cáp Lan Vệ nguyện ý đánh đổi một số thứ lắng lại việc này, Hứa sư huynh cũng có thể tiếp nhận. Thế nhưng là, Lâm Trấn là sư huynh truyền nhân, nếu quả thật chết ở nhân thủ của hắn bên trong, Cáp Lan Vệ vô luận trả cái giá lớn đến đâu, Hứa sư huynh cũng sẽ không tiếp nhận."

"Theo ta nhìn, Cáp Lan Vệ cái này tránh nặng tìm nhẹ, ý đồ lừa dối quá quan,

ngươi phải biết, Cáp Lan Vệ là cung trong hoạn quan, làm người nhất là âm tàn bất quá, làm việc ngang ngược, một khi dự định đối phó ai,

Không đạt mục đích thề không bỏ qua, lại thế nào khả năng bởi vì Diêm Sâm chết rồi, liền bỏ qua Lâm Trấn mặc kệ."

Vương Triêu Nghĩa một lời nói, đem tự mình phỏng đoán nói rõ được hiểu rõ sở. .

Triệu Phất Y nghe trợn mắt hốc mồm, hắn dù cho biết rõ chân tướng sự tình như thế nào, cũng cảm thấy Vương Triêu Nghĩa Logic không có vấn đề gì cả, thậm chí sinh ra một cái ý niệm trong đầu, Lâm Trấn coi như không chết trên tay hắn, sớm muộn cũng phải chết ở Cáp Lan Vệ trên tay.

Xem ra cái này một miệng Hắc oa, đã rắn rắn chắc chắc chụp tại Cáp Lan Vệ trên đầu, nghĩ bỏ cũng không thoát, nghĩ như thế, lập tức vui lòng phục tùng, thành tâm nói ra: "Vương sư thúc nói không sai."

Tiếp lấy lại hỏi: "Đã như vậy, Hứa đại nhân dự định ứng đối ra sao đây?"

"Ai, việc này gấp không được, chậm rãi chờ cơ hội trả thù đi, trong triều đình chuyện tình, luôn luôn hắc ám vô cùng, Hứa sư huynh cũng không thể tránh được."

Vương Triêu Nghĩa thở thật dài một cái, lại miệng lớn uống vào mấy ngụm rượu, lúc này mới lo lắng Triệu Phất Y không hiểu, cẩn thận giải thích nói ra: "Hứa sư huynh cùng Cáp Lan Vệ phân thuộc trong triều hai đại khác biệt phe phái, bình thường triều tranh có thể, nếu là thật sự tử đấu, không để ý liền sẽ gây nên hai đại phe phái sống mái với nhau, hậu quả khó mà lường được, đây không phải bất luận kẻ nào, bao quát đương kim bệ hạ nguyện ý nhìn thấy, cho nên vì đại cục. . ."

"Tại hạ minh bạch."

Triệu Phất Y không đợi hắn nói xong, liền vượt lên trước đem lời chặn đứng.

Bởi vì hắn ở Vương Triêu Nghĩa trên mặt, thấy được không còn che giấu chán ghét, cái này cũng dễ hiểu, lúc trước Vương Triêu Nghĩa hảo hữu, Thương Long Môn trước đây cao thủ Phùng U, cũng là bởi vì triều đình đại cục, mới rơi vào bỏ mình tên diệt hạ tràng.

Bây giờ Lâm Trấn chuyện tình, lại dính đến triều đình đại cục, không cách nào khoái ý ân cừu, Vương Triêu Nghĩa nếu là không có gì phản ứng mới là sự việc kỳ quái.

Triệu Phất Y bề ngoài tuy là hơn mười tuổi thiếu niên, trên thực tế đã làm người hai đời, kiếp trước đối lịch sử cũng có một chút hiểu rõ, Vương Triêu Nghĩa nói loại tình huống này, ở kiếp trước trong lịch sử, đã từng xảy ra vô số lần.

Các triều đại đổi thay, trong triều đình phe phái đấu tranh đều là tàn khốc nhất, một khi thật sự khai chiến, hậu quả chính là không chết không thôi, thắng chưa hẳn phong quang, thua lại nhất định thê thảm.

Ở tiền thế, Đường Triều có Ngưu Lý đảng tranh, Tống thì có Tân Cựu đảng tranh, Minh triều có đảng Đông Lâm cùng Yêm đảng tranh, thua trận cũng không chỉ thua tiền đồ của mình, tính mệnh, thậm chí liền người cả nhà tính mệnh, cũng đều thua sạch sẽ.

Vì vậy, trong triều bất kỳ một cái nào phe phái đại lão, tại không có nắm chắc tất thắng trước đó, tuyệt sẽ không cho phép bọn thủ hạ tự tiện cùng kẻ thù chính trị tử đấu, nếu không, vạn nhất đem toàn bộ phe phái liên luỵ vào, hậu quả như thế nào, dù ai cũng không cách nào đoán trước.

Hứa Sơn địa vị tuy cao, nhưng lại tuyệt sẽ không là hắn chỗ phe phái thủ lĩnh, không phải, cũng sẽ không được phái đến rời xa trung tâm quyền lực Ngọc Đô, Cáp Lan Vệ đương nhiên cũng không phải, hắn chỉ là cung trong ngũ đại thái giám tổng quản một trong, cũng không phải là ngũ đại tổng quản đứng đầu.

Bởi vậy, Hứa Sơn cùng Cáp Lan Vệ ở giữa, dù cho có huyết cừu, nhưng ở song phương phe phái cùng nhau trấn áp dưới, cũng chỉ có thể tạm thời áp xuống tới, nhất thời không phát tác được.

Đương nhiên, đây cũng không có nghĩa là chuyện này cứ như vậy đi qua, ngày sau cái này hai đại phe phái thật sự quyết ra thắng bại, chuyện này tất nhiên sẽ bị lật ra ra, đến lúc đó, liền xem ai thắng ai thua, là ai trả giá bằng máu.

"Không chỉ chuyện này không thuận, một chuyện khác cũng không thuận."

Nói xong Lâm Trấn chuyện tình về sau, Vương Triêu Nghĩa nói tiếp.

"Còn có chuyện gì?"

Triệu Phất Y hỏi.

"Lần trước, ta rời đi Ngọc Đô trước đó, đã từng từng nói với ngươi, thiên phú của ngươi là ta cuộc đời ít thấy, Thương Long Môn truyền thừa không đủ, sợ rằng sẽ chậm trễ ngươi, vì vậy, muốn đem ngươi dẫn tiến đến sư huynh môn hạ, tiếp nhận y bát của hắn , đáng tiếc. . ."

Vương Triêu Nghĩa nhìn Triệu Phất Y, không hề tiếp tục nói.

"Sư thúc cứ nói đừng ngại."

Triệu Phất Y cười nói.

"Ta cùng sư huynh đã đề cập qua, thế nhưng là sư huynh cũng không đáp ứng."

Vương Triêu Nghĩa cười khổ nói.

"Vậy cũng không sao."

Triệu Phất Y mỉm cười, nói ra: "Ta còn cho là chuyện gì chứ, loại chuyện này

được hay không được đều rất bình thường, sư thúc không cần vì chuyện này lo lắng."

"Ai, ta chỉ là đáng tiếc, lấy thiên phú của ngươi, nếu là có thể nhập sư huynh môn hạ, tương lai nhất định có thể làm vinh dự môn hộ, đáng tiếc sư huynh cũng không đáp ứng."

Vương Triêu Nghĩa lắc đầu thở dài.

Triệu Phất Y cười không nói.

Trong lòng của hắn ám đạo, Hứa Sơn lần thứ nhất gặp mặt liền đối với hắn lòng mang sát cơ, đem hắn thu nhập trong môn mới là sự việc kỳ quái một cọc, không thu đơn thuần bình thường.

Nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên lại lên một cái ý niệm trong đầu, Thu Tố Bạch hai lần đề cập với hắn, phải nghĩ biện pháp để hắn tiếp nhận Hứa Sơn y bát, thế nhưng là chuyện này liền Vương Triêu Nghĩa đều không làm được, Thu Tố Bạch lại như thế nào có thể làm thành, chẳng lẽ nàng lại muốn dùng pháp thuật gì rồi sao?

"Được rồi, chuyện này tạm thời không nói, ngày sau ta suy nghĩ lại một chút những biện pháp khác, tóm lại, đừng cho thiên phú của ngươi bị chậm trễ."

Vương Triêu Nghĩa ngồi ở đối diện, gặp hắn nãy giờ không nói gì, sắc mặt thay đổi liên tục, còn tưởng rằng trong lòng của hắn khó chịu, lúc này mới mở miệng khuyên.

"Cái này không có gì, kỳ thật tại hạ thiên phú trung bình, Vương sư thúc không cần vì chuyện này hao tâm tổn trí."

Triệu Phất Y thành tâm thực lòng nói.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm giác có chút kỳ quái, Vương Triêu Nghĩa hiện tại đối với hắn có chút đặc biệt quan tâm, so ngày xưa gặp mặt càng thêm

nhiệt tình mấy phần.

"Ai, không nói trước cái này, ngươi trước hảo hảo tu hành, ngày sau tổng vẫn còn cơ hội khác."

Vương Triêu Nghĩa nói đến đây, khe khẽ thở dài,, sắc mặt bỗng nhiên trở nên có chút kỳ quái, cẩn thận nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, hỏi: "Vừa rồi vào xem lấy nói chuyện phiếm, suýt nữa quên mất chính sự, ta lần này trở về, nghe nói ngươi cùng Bạch Lộ tư định suốt đời, không biết có phải hay không thật sự?"

"A?"

Triệu Phất Y đang bưng bát trà, nghe lời này, không khỏi giật mình, tay run một cái, kém chút đem bát trà ném vụn.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 51: Cơ Hội Giết Ta

"Khụ khụ! Làm sao có thể!"

Triệu Phất Y cuống quít buông xuống bát trà, lắc đầu liên tục phủ nhận.

Hắn mặc dù không biết Vương Triêu Nghĩa là từ nơi đó biết tin tức này, nhưng là vô luận như thế nào cũng sẽ không ở trước mặt thừa nhận, không phải, lấy Hứa Sơn trị gia giống trị quân tác phong, chẳng những hắn lại phiền phức quấn thân, coi như Hứa Bạch Lộ cũng sẽ không tốt hơn.

Dừng một chút, Chém đinh chặt sắt địa phương nói ra: "Sư thúc, ta mặc dù không biết tin tức này là ai nói cho ngươi, nhưng việc này tuyệt đối không thể, ta cùng với Bạch Lộ gặp nhau bất quá vài mặt, lẫn nhau ở giữa, cũng không quen thuộc, làm sao có thể tư định suốt đời."

"Nói không phải là nói như vậy."

Vương Triêu Nghĩa khoát tay áo, biểu hiện trên mặt càng thêm cổ quái, nói ra: "người thiếu niên tâm tư nhảy thoát, quanh năm suốt tháng hầu ở cùng nhau, lẫn nhau quá mức quen thuộc, ngược lại sẽ không động tình, ngược lại là ngẫu nhiên gặp phải, lẫn nhau đều có mới mẻ cảm giác, nói không chừng liền sẽ vừa thấy đã yêu."

"Năm đó, ta còn ở giang hồ lúc, loại chuyện này nhìn đến mức quá nhiều, rất nhiều từ nhỏ cùng nhau lớn lên sư huynh muội, nhìn như thanh mai trúc mã, kì thực cũng không tình cảm, ngược lại là đối môn phái khác thiếu hiệp vừa gặp đã cảm mến."

"Nha. . ."

Triệu Phất Y không khỏi cười khổ, Vương Triêu Nghĩa Logic quả nhiên cường đại, mấy câu nói đó cũng không biết như thế nào phản bác, trầm mặc thật lâu, cuối cùng làm ra một cái quyết định, đã không giải quyết được vấn đề, liền giải quyết đưa ra vấn đề người.

Thế là, sắc mặt nghiêm một chút, trầm giọng hỏi: "Sư thúc, không biết cái này lời đồn là ai truyền tới, ta cảm thấy người này dụng tâm hiểm ác, rõ ràng là muốn đối Bạch Lộ tiểu thư bất lợi!"

"Là Bạch Lộ chính miệng nói cho ta biết."

Vương Triêu Nghĩa lạnh nhạt nói.

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến, lại là Hứa Bạch Lộ nói.

Hắn cùng với Hứa Bạch Lộ mặc dù gặp mặt không nhiều, lại biết Hứa Bạch Lộ bản tính trầm ổn, không phải là giấu không được nói tính tình, làm sao lại đem như vậy chuyện riêng tư nói cho Vương Triêu Nghĩa, chẳng lẽ lại là Thu Tố Bạch từ đó giở trò?

"Bạch Lộ mẫu thân là ta sư muội, sư muội không ở,vắng mặt về sau, ta thường xuyên đi xem nàng, nàng ở Hứa Môn người thân cận nhất không phải là Hứa sư huynh, là ta."

Vương Triêu Nghĩa nhìn ra trong lòng của hắn nghi vấn, thuận miệng nói ra một cái làm hắn im lặng sự thật, tiếp lấy lại nói ra: "Hôm qua, ta trở lại Hứa Môn thời điểm, rõ ràng nhìn ra Bạch Lộ thần sắc không đúng, liền từ trong miệng nàng hỏi ra tình hình thực tế, không phải, ta vì sao hiện tại vừa làm xong sự tình liền vội vã tới tìm ngươi?"

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y cứng họng, chỉ cảm thấy hết đường chối cãi, nhất thời cũng không biết muốn nói gì.

"Thế nào, dám làm không dám chịu sao? Chẳng lẽ Bạch Lộ sẽ còn tại đây chủng sự tình bên trên gạt ta?"

Vương Triêu Nghĩa gặp hắn có chút chần chờ, dường như không muốn thừa nhận, sắc mặt trầm xuống, biểu lộ bất thiện.

"Việc này nói rất dài dòng, ta không phải là không muốn nhận, chỉ là. . ."

Triệu Phất Y đang muốn giải thích, bỗng nhiên lại nghĩ đến, như muốn đem chuyện này nói rõ ràng, không thiếu được muốn đem Thu Tố Bạch chuyện tình cũng nói ra.

Bất quá, Thu Tố Bạch là ăn thịt người yêu quái, thật muốn đem bí mật của nàng chấn động rớt xuống ra, hậu quả khó mà đoán trước, làm không tốt không chỉ là hắn, coi như Vương Triêu Nghĩa cũng phải cùng hắn cùng chết, chỉ có thể lời nói xoay chuyển, nói ra: "Ta cảm thấy đã hai bên tình nguyện, liền không thể bội tình bạc nghĩa, vẫn là phải bàn bạc kỹ hơn, không thể quá mức qua loa."

"Không tệ, cái này còn giống câu nói."

Vương Triêu Nghĩa khẽ gật đầu, biểu hiện trên mặt từ âm chuyển tinh.

"Sư thúc, việc này ngươi không phản đối sao?"

Triệu Phất Y cảm giác có chút kỳ quái, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Lẽ ra, trưởng bối trong nhà gặp được nhi nữ tư định suốt đời chuyện tình, Giận tím mặt Mới là bình thường, có thể tỉnh táo xử lý đã không đúng, không nghĩ tới Vương Triêu Nghĩa không giống bình thường, thế mà lại ủng hộ hắn.

"Vì sao muốn phản đối?"

Vương Triêu Nghĩa lườm hắn một cái: "Giang hồ nhi nữ, hai bên tình nguyện, là bình thường nhất bất quá chuyện tình, bất quá, Hứa sư huynh tại triều đình bên trong làm quan lâu, trong nhà quy củ nghiêm, việc này còn muốn tạm thời giấu diếm hắn, kỳ thật, theo ta nhìn, đây cũng là chuyện tốt, Hứa sư huynh hiện tại không chịu thu ngươi làm đồ,

Nhưng ngươi như làm con rể của hắn, coi như không bái hắn làm thầy, chẳng lẻ không có thể kế thừa y bát của hắn a?"

". . ."

Triệu Phất Y không còn gì để nói, lần nữa bị Vương Triêu Nghĩa Logic bác bỏ.

Hắn trên miệng không nói gì, nhưng trong lòng nghĩ đến, làm không tốt Thu Tố Bạch có chính là cái này chủ ý, lúc này mới từ đó giở trò, để Hứa Bạch Lộ coi là cùng hắn định suốt đời, không nghĩ tới Vương Triêu Nghĩa cũng đồng ý việc này, xem ra việc này tám chín phần mười có thể hoàn thành.

Triệu Phất Y trong lòng phiền muộn, lương viên tuy tốt, không phải là nơi ở lâu, Hứa Bạch Lộ tuy tốt, lại không phải hắn thích loại hình, huống chi là lấy loại phương thức này.

Chỉ tiếc địa thế còn mạnh hơn người, hắn mặc dù không đồng ý, lại không thể nói ra.

Bất quá, nghĩ lại lại nghĩ một chút, hắn trên người bây giờ phiền phức đã đủ nhiều, nói không chừng lúc nào liền chết, cũng không cần làm cho...này chủng sự tình phiền lòng, dù sao chân dài ở trên người hắn, chỉ cần ít đi Hứa Môn mấy lần, nói không chừng dần dần, Hứa Bạch Lộ tâm tư liền phai nhạt, việc này cũng liền không giải quyết được gì.

. . .

Vương Triêu Nghĩa cả đời tịch mịch cô đơn, thời niên thiếu trong quân đội dốc sức làm, về sau bởi vì Phùng U cái chết, nản lòng thoái chí, rời đi quân doanh, quay đầu trên giang hồ pha trộn.

Hắn làm người sáng sủa, ở không phân trắng đen trên giang hồ mặc dù pha trộn nhiều năm, ỷ vào một thân tu vi, cũng xông ra không nhỏ thanh danh, đáng tiếc lại không kết giao xuống mấy bằng hữu, luôn luôn độc thân hành tẩu, lúc này mới lại bởi vì Hứa Sơn một phong thư, liền đến Hứa Môn đặt chân.

Đi vào Hứa Môn về sau, Hứa Sơn ngày thường phải bận rộn đại sự, cùng hắn rất ít nói chuyện lâu, những người khác đối với hắn hơn phân nửa đều là kính sợ, cũng chưa nói tới cái gì giao tình, ngược lại là cùng Triệu Phất Y gặp mặt về sau, cảm thấy hắn không kiêu ngạo không tự ti, làm người thoải mái, thiên phú cũng cao, lúc này mới cùng hắn mới quen đã thân.

Nhất là, ở Triệu Phất Y truyền thừa Phùng U truyền thừa về sau, đối với hắn càng là hảo cảm tăng nhiều, trông thấy hắn liền phảng phất nhìn thấy ngày xưa hảo hữu phục sinh.

Cũng bởi vậy, ở biết Hứa Bạch Lộ cùng hắn tư định suốt đời về sau, Vương Triêu Nghĩa không có giận tím mặt, ngược lại vui thấy kỳ thành.

Đầy sao đầy trời, gió mát nhè nhẹ.

Hai người ngồi ở dưới mái hiên, nói chuyện trắng đêm, Vương Triêu Nghĩa hàn huyên chút trong triều đình, trên giang hồ kiến thức, Triệu Phất Y bằng vào kiến thức của kiếp trước, ngẫu nhiên vài câu bình luận, liền để Vương Triêu Nghĩa có hiểu ra cảm giác.

Hai người trò chuyện say sưa ngon lành, một mực cho tới phương đông trắng bệch, Vương Triêu Nghĩa mới say tức hun hun, quay người rời đi.

Triệu Phất Y duỗi lưng một cái, mang theo một bụng trà xanh, quay người trở lại phòng ngủ, dự định thay một thân y phục, ngay tại trong viện tu hành.

Không ngờ, vừa mới vào phòng, sẽ không từ ngây dại, bởi vì ở hắn trên giường, thình lình nằm một cái tuổi trẻ nữ hài.

Nữ hài này mặc một thân Tố Bạch váy dài, nằm nghiêng, đưa lưng về phía hắn, thấy không rõ là mặt, chỉ có thể nhìn thấy nàng dáng người thon thả, lại có mấy phần yếu đuối, để cho người ta không duyên cớ sinh ra một loại muốn phải cảm giác bảo vệ nàng.

Bất quá, Triệu Phất Y trong lòng ngược lại là một điểm nghĩ bảo hộ nàng ý tứ đều không có, nếu không phải nơi này là chỗ ở của hắn, hận không thể quay người rời đi.

Bởi vì hắn biết, có thể ở hắn cùng Vương Triêu Nghĩa đều ở tình huống dưới, vô thanh vô tức nằm ở hắn trên giường, chỉ có một nữ hài, chính là Thu Tố Bạch.

"A, các ngươi rốt cục trò chuyện xong rồi, hai ngươi thật có thể trò chuyện, một đêm trò chuyện không ngừng, làm cho ta ngủ không yên, đơn giản vây chết."

Còn không đợi Triệu Phất Y há miệng, Thu Tố Bạch đã xoay người lại, vẫn như cũ nằm nghiêng trên giường, ngáp một cái, lười biếng nhìn hắn.

"Sao ngươi lại tới đây?"

Triệu Phất Y trên mặt cảnh giác.

"Đương nhiên là quan tâm ngươi a!"

Thu Tố Bạch nở nụ cười xinh đẹp: "Hôm qua vừa vặn đi nhà ngươi phu nhân trong nhà nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình nghe nàng nói lên, đem cùng ngươi tư định suốt đời chuyện tình nói cho Vương Triêu Nghĩa, quay đầu chỉ

thấy Vương Triêu Nghĩa đến chỗ ngươi, ta sợ hắn gây bất lợi cho ngươi, lúc này mới theo tới, không nghĩ tới hắn cùng ngươi ngược lại là rất hợp duyên a, không có chút nào phản đối, không công để người ta lo lắng một trận."

"Hứa Bạch Lộ chuyện tình là ngươi giở trò quỷ a? Vì cái gì làm như thế?"

Triệu Phất Y âm thanh dần dần lạnh xuống: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy loại chuyện này chơi rất vui a, ta đáp ứng cùng ngươi hợp tác, nhưng cũng không phải là chuyện gì đều phải nghe lời ngươi!"

"A, chẳng lẽ ngươi không cao hứng?"

Thu Tố Bạch vẻ mặt kinh ngạc: "Hứa Bạch Lộ tướng mạo đều tốt, là khó gặp cô gái tốt, lại là danh môn xuất thân, phối ngươi hắn là dư xài a, ngươi còn chướng mắt a, không khỏi lòng quá tham đi."

"Thu cô nương, tình cảm loại chuyện này, giảng cứu chính là hai bên tình nguyện, vô luận là Mị Hoặc Chi Thuật, vẫn là những điều kiện khác đều tại thứ yếu."

Triệu Phất Y nói đến "Mị Hoặc Chi Thuật" bốn chữ lúc, đặc địa tăng thêm âm, muốn phải nhìn một cái Thu Tố Bạch phản ứng, phán đoán nàng trước đó dùng có phải hay không là loại pháp thuật này.

"Nói tới nói lui, vẫn là chướng mắt a!"

Thu Tố Bạch hoàn toàn không có nhận hắn, nhíu nhíu mày: "Cái này phiền toái, lúc đầu cầu ngươi hỗ trợ đâu, đặc địa tặng lễ vật, không nghĩ tới ngươi không thích, như vậy đi, ta đi ăn luôn nàng đi, ngươi cũng không cần phiền lòng."

"Không muốn!"

Triệu Phất Y giật mình, không khỏi nghẹn ngào hô.

"A, ngươi không phải là không thích nàng a, tại sao lại quan tâm như vậy?"

Thu Tố Bạch ra vẻ kinh ngạc.

Triệu Phất Y im lặng không nói.

Hắn mặc dù có tám thành nắm chắc, Thu Tố Bạch chỉ là cố ý đùa giỡn, cũng sẽ không thật sự làm như thế, cũng không dám dùng Hứa Bạch Lộ tính mệnh mạo hiểm, dù sao Thu Tố Bạch là ăn thịt người yêu quái, tính tình như thế nào, cũng không hiểu rõ.

"Được rồi, được rồi, đã ngươi thích nàng, không có việc gì liền đi nhìn nàng một cái thôi, hơn một tháng cũng không đi gặp nàng, nàng thế nhưng là rất thương tâm."

Thu Tố Bạch nháy nháy mắt, tiếp lấy nói ra: "Ngày mai khí trời tốt, vừa vặn tới cửa gặp nàng, lễ vật ta đều chuẩn bị cho ngươi tốt."

Trong lúc nói chuyện, từ trong tay áo móc ra một cái hộp nhỏ đến, mở ra xem, bên trong là một cái ngà voi lược, vẫn còn một hộp son phấn, nhẹ nhàng ở trước mặt hắn lung lay.

"Không cần, ta sẽ không đi."

Triệu Phất Y lắc đầu.

"Ngươi thật sự không đi sao?"

Thu Tố Bạch yếu ớt thở dài, nói ra: "Nếu là ngươi ngày mai đi, gặp được một cái cơ hội rất tốt, một cái có thể giết ta cơ hội, thật sự không động tâm sao?"

Triệu Phất Y sợ hãi cả kinh, con ngươi không khỏi co rút.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 52: Đáp Lễ

"Thu cô nương, chớ có nói đùa, ta làm sao lại giết ngươi đây."

Triệu Phất Y đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức lắc đầu, mỉm cười nói.

"A, ta còn tưởng rằng ngươi là một cái người thành thật, không nghĩ tới tuyệt không trung thực, rõ ràng hận đến ta nghiến răng, đã sớm muốn giết ta, thế mà phủ nhận kiên quyết như vậy."

Thu Tố Bạch nằm ở trên giường của hắn, mảnh khảnh bàn tay chống đỡ đầu, cười như không cười nhìn hắn.

"Thu cô nương, ngươi không khỏi nghĩ nhiều lắm."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Thật sao, ta minh kém chút ăn ngươi, ngươi thế mà không muốn giết ta, chẳng lẽ lại ngươi là Bồ Tát sống, huống chi, các ngươi nhân tộc có câu chuyện xưa, không phải tộc ta, trong lòng ắt nghĩ khác, câu nói này ngươi cuối cùng cũng biết a?"

Thu Tố Bạch chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng đi tới Triệu Phất Y trước người, xinh đẹp gương mặt ghé vào trước mắt hắn, mở to một đôi mắt to lẳng lặng nhìn qua hắn, lẫn nhau hô hấp rõ ràng có thể nghe.

"Thu cô nương, ngươi hiểu lầm, ý của ta là, ngươi nghĩ nhiều lắm, ta cho tới bây giờ cũng không phải một cái người thành thật."

Triệu Phất Y bỗng nhiên nói.

"A? Ha ha!"

Thu Tố Bạch khẽ giật mình, trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lập tức tràn ra tiếu dung, tiếp lấy cất tiếng cười to, cười một trận, dùng tay trái che miệng, tay phải dùng sức vuốt Triệu Phất Y bả vai, cười thở không ra hơi.

Hồi lâu sau, nàng mới an tĩnh lại, lấy tay vuốt vuốt tán ở trên trán tóc dài, nhìn hắn nói ra: "Ngươi lại dám đùa bỡn ta, ta hiểu được, kỳ thật ngươi thích ta!"

"Thu cô nương, vẫn là không nên nghĩ quá nhiều tốt."

Triệu Phất Y nghiêm mặt nói.

"Tốt, không thèm nghe ngươi nói nữa, ngươi người này thật không có ý tứ."

Thu Tố Bạch một tay ôm ở trước ngực, một tay nâng cằm lên, mỉm cười nói ra: "Nói thật với ngươi đi, sáng hôm nay, có một lão đạo sĩ đến Hứa Môn làm khách, sẽ ở Trường An dừng lại một đoạn thời kì, người này tên là Hách Trường Phong, đạo hiệu Trường Phong Tử, năm đó ở Tây Bắc Biên Quân thời điểm, từng là Hứa Sơn cùng Vương Triêu Nghĩa cấp trên."

"Hơn mười năm trước, Hách Trường Phong bởi vì một sự kiện, rời khỏi Tây Bắc Biên Quân, đầu nhập thâm sơn tu đạo, bái tại một vị cao nhân môn hạ, bây giờ đã là Hoa Sơn đạo môn chưởng môn, vô luận là thân phận, vẫn là tu vi đều ở Hứa Sơn phía trên."

"Hách Trường Phong cái gì cũng không thiếu, liền thiếu một cái tư chất thượng giai thật là tốt đồ đệ, hắn bây giờ mấy đồ đệ, đều chỉ có thể nói là tàm tạm, căn khí không được, khó mà kế thừa y bát của hắn. Thiên phú của ngươi là nhất đẳng, nếu là có thể để hắn nhìn thấy ngươi, lại thêm Hứa Sơn, Vương Triêu Nghĩa đề cử, tám chín phần mười lại thu ngươi làm đệ tử nhập thất, như thế thứ nhất, ngày sau tiền đồ vô lượng, cũng không cần đi Hứa Sơn con đường này, thế nào, suy tính một chút."

"Không cần lo lắng không ai đề cử ngươi, Vương Triêu Nghĩa nhìn như vậy tốt ngươi, nhất định sẽ đề cử ngươi, huống chi, coi như Vương Triêu Nghĩa không đề cử ngươi, vẫn còn Hứa Bạch Lộ, chỉ yêu cầu cầu nhà ngươi tiểu nương tử, từ nàng ra mặt đi cầu Vương Triêu Nghĩa, Vương Triêu Nghĩa làm sao lại không đáp ứng?"

"Chẳng ra sao cả."

Triệu Phất Y lắc đầu, tiếp lấy nói ra: "Ta sẽ không đi Hứa Môn, cũng sẽ không đi gặp Hứa Bạch Lộ."

"Đừng đem lời nói như vậy tuyệt."

Thu Tố Bạch lạnh nhạt cười nói: "Quên nói cho ngươi biết, Hách Trường Phong vào núi tu đạo, bái chính là một vị chân chính cao nhân, mặc dù bái sư quá muộn, niên kỷ đã cao, không thể trở thành chân chính người trong tu hành, cùng sư môn liên hệ nhưng không có đoạn. Ngươi nếu là bái tại Hách Trường Phong môn hạ, nói không chừng thì có cơ hội bái nhập thật sự tu hành môn phái, nơi đó thế nhưng là có trảm yêu trừ ma thủ đoạn, giống ta loại này tiểu yêu, làm không tốt chờ ngươi tu hành thành công, theo một kiện pháp khí đều có thể giết."

"Đã dạng này, ngươi vì sao còn muốn ta bái tại Hách Trường Phong môn hạ, không sợ ta thật sự giết ngươi a, muốn tìm chết, ta nghĩ ngươi không cần quấn lớn như vậy vòng tròn."

Triệu Phất Y lạnh nhạt nói.

"Bởi vì ta cần ngươi giúp ta a, thế nhưng là ngươi bây giờ quá yếu, căn bản không giúp được ta , chờ ngươi mạnh lên mới có thể giúp ta, huống hồ, thật có một ngày, ngươi có thể giết của ta thời điểm, thật sự lại nhẫn tâm giết ta a?"

Thu Tố Bạch mở to hai mắt nhìn hắn,

Trong mắt bỗng nhiên bịt kín một tầng sương mù, một bộ điềm đạm đáng yêu

bộ dáng.

Triệu Phất Y im lặng không nói, mặt không đổi sắc, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

"Được rồi, không đùa ngươi, nên nói cũng đã nói, chính ngươi cân nhắc đi."

Thu Tố Bạch nở nụ cười xinh đẹp, vừa rồi bi thương đã mất ảnh vô tung, tay áo trái nhẹ nhàng nhoáng một cái, một trận nhàn nhạt sương trắng, từ nàng trong tay áo bay ra, hướng bốn phía tràn ngập mà đi, trong chốc lát, bao phủ toàn bộ phòng.

Chờ một trận này sương mù biến mất thời điểm, trong phòng chỉ còn Triệu Phất Y một người.

. . .

Sáng sớm hôm sau.

Triệu Phất Y đổi thân sạch sẽ thanh sam, trước kia liền tới đến Hứa Môn trước cửa, đối thủ vệ bốn tên quân sĩ, xa xa chắp tay: "Tại hạ Chu Vô Cực, đến đây bái phỏng Hứa đại tiểu thư, còn xin bẩm báo một tiếng."

Trải qua một ngày một đêm suy tư, hắn cuối cùng quyết định đến Hứa Môn một chuyến, mặc dù không biết Thu Tố Bạch có chủ ý gì, nhưng hắn cũng hiểu được một việc, người là dao thớt, ta là thịt cá, vô luận Thu Tố Bạch nghĩ như thế nào, hắn đều không có sức phản kháng.

Duy nhất có thể thay đổi loại cục diện này chính là lực lượng, chỉ có mạnh hơn, mới có cơ hội thay đổi bất lợi cục diện, bởi vậy, hắn vẫn là đi vào Hứa Môn trước cửa.

Chỉ là hắn hôm nay việc cần phải làm, thực sự không phải là ra ngoài bản tâm, nếu có chọn, hắn thậm chí nguyện ý lại vào một lần Viên gia phủ đệ, cũng không nguyện đến Hứa Môn.

Thời gian đốt một nén hương về sau, nha hoàn tiểu Viên chạy chậm đến từ trong viện chạy ra, xa xa nhìn thấy Triệu Phất Y, ngạc nhiên hô: "Tiên sinh, ngươi đã đến!"

"Hồi lâu không thấy, đại tiểu thư vừa vặn rất tốt."

Triệu Phất Y mỉm cười nói.

"Đương nhiên không xong!"

Tiểu Viên thở hồng hộc đuổi tới trước người hắn, dùng khăn lụa lau mồ hôi trên đầu một cái, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thở phì phò nâng lên quai hàm: "Ngươi lâu như vậy cũng không tới nhìn xem, tiểu thư có thể được không?"

Triệu Phất Y mỉm cười không nói.

"Được rồi, nhanh cùng ta đi vào đi!"

Cũng may mắn, tiểu Viên biết trước cửa không phải nói chuyện địa phương, hơi trách mắng một câu, liền mang theo hắn đi vào bên trong đi.

Nếu là thay cái yên lặng địa phương, lấy tiểu Viên tính tình, ít nhất phải nói mười câu tám câu mới có thể thôi miệng.

Tiểu Viên ở phía trước dẫn đường, Triệu Phất Y đi theo phía sau, xuyên qua hành lang, vòng qua giả sơn, đã qua mấy tầng gác cổng, đi vào hậu viện một tòa lầu nhỏ trước cửa.

"Đại tiểu thư, Chu tiên sinh tới!"

Tiểu Viên đi vào trước cửa, nhưng không có trực tiếp đi vào, mà là dừng ở lâu bên ngoài hô một tiếng, chỉ là chẳng biết tại sao, nàng rõ ràng đã kêu lên cửa, bên trong nhưng không có nửa điểm động tĩnh, thật giống như không ai đồng dạng.

Triệu Phất Y cũng không sốt ruột, an tĩnh chờ ở bên ngoài.

"Tiên sinh, mời đến."

Qua một hồi lâu, Hứa Bạch Lộ âm thanh mới từ lâu bên trong nhẹ nhàng truyền tới.

Tiểu Viên hì hì cười một tiếng, ba chân bốn cẳng, đi vào lầu nhỏ trước cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nghiêng người để ở một bên, cười nói ra: "Tiên sinh , chờ sốt ruột đi!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, lắc đầu, chậm rãi đi vào, tiến vào lầu nhỏ về sau, hắn mới biết được Hứa Bạch Lộ vì sao để hắn đã chờ hồi lâu.

Trong tiểu lâu, ánh nắng tươi sáng.

Hứa Bạch Lộ ngồi ở bên cửa sổ, trước người là một trương bàn con, phía trên bày biện một sợi huân hương, bàn con phía sau, nàng trang phục cùng ngày xưa đã hoàn toàn khác biệt.

Mặc trên người một kiện màu vàng nhạt cung trang váy dài, bên ngoài bảo bọc một tầng thấu mỏng trắng noãn lụa mỏng, trên đầu đơn giản quán cái phi tiên búi tóc, mấy cái óng ánh bảo thạch tùy ý tô điểm ở giữa, một đôi mắt xa xa nhìn hắn, đảo mắt phát quang, hắc bạch phân minh, môi đỏ ở giữa dạng lấy khẽ khúc khích cười, chỗ cổ tay mang theo một cái ôn nhuận dương chi ngọc vòng tay, sấn thác cổ tay trắng thuần trắng trắng hơn tuyết.

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ, nữ vì duyệt kỷ giả dung.

Khó trách dùng để hắn đã chờ lâu như vậy, nguyên lai nàng là ở trang điểm, là hắn tới đột ngột, không có cho nàng lưu lại đầy đủ thời gian chuẩn bị.

"Hứa đại tiểu thư, đã lâu không gặp!"

Triệu Phất Y thấy cảnh này, nghĩ đến sau đó phải việc làm, trong lòng áy náy

càng đậm.

"Tiên sinh, mời ngồi."

Hứa Bạch Lộ nhẹ nhàng chỉ chỉ đối diện một trương bàn con, trên mặt mang ra đỏ ửng nhàn nhạt.

"Đa tạ."

Triệu Phất Y nhẹ gật đầu, quay người ngồi xuống.

"Ngươi ta ở giữa, làm gì nói cảm ơn."

Hứa Bạch Lộ nhìn hắn, ánh mắt bên trong toát ra mấy phần tình cảm, nhẹ giọng nói ra: "Tiên sinh, hồi lâu không thấy, đều không có ngày xưa thân dày, trở nên lạnh nhạt."

"Nha."

Triệu Phất Y khẽ cười khổ, thầm nghĩ trong lòng, cùng ngươi thân dày cũng không phải ta, nhưng lại không biết như thế nào nói tiếp, chỉ có thể cúi đầu, im lặng không nói.

"Tiên sinh, hôm nay lại chỉ muốn ngồi như vậy a?"

Đã qua hồi lâu, Hứa Bạch Lộ gặp hắn không nói lời nào, nhịn không được hỏi một câu.

"Hứa đại tiểu thư."

Triệu Phất Y trầm mặc hồi lâu, cuối cùng quyết tâm liều mạng, ngẩng đầu lên, từ trong ngực xuất ra một cái gỗ tử đàn hộp, nhẹ giọng nói ra: "Trong cái này đồ vật, thỉnh đại tiểu thư nhìn qua."

"Nha."

Hứa Bạch Lộ trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, một tháng trước, nàng để tiểu Viên cho Triệu Phất Y đưa đi vật đính ước, lại chậm chạp không có thu đến đáp lễ, chẳng lẽ ngay tại cái hộp này sao.

Tiểu Viên biết tiểu thư sốt ruột, không đợi Hứa Bạch Lộ há miệng, sớm đã bưng lên hộp, bước nhanh đi vào Hứa Bạch Lộ trước người.

"Cái này tiên sinh cho Bạch Lộ đáp lễ a?"

Hứa Bạch Lộ cầm tới hộp, cũng không bận bịu mở ra.

"Đại tiểu thư xem xét liền biết."

Triệu Phất Y ánh mắt rủ xuống, không tiếp tục nhìn Hứa Bạch Lộ.

"A, vậy ta. . ."

Hứa Bạch Lộ nhẹ nhàng mở ra hộp, tiếp theo trong nháy mắt, tiếu dung bỗng nhiên ngưng kết ở trên mặt, nguyên lai trong hộp cũng không phải là lễ vật gì, mà là một chùm tóc xanh, quấn ở Ngân Tiễn phía trên.

"Đại tiểu thư, xin thứ cho tại hạ khó lĩnh thịnh tình "

Triệu Phất Y âm thanh lạnh giống như huyền băng.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 53: Mưu Tính

"Vì cái gì?"

Hứa Bạch Lộ nhìn trong hộp tóc xanh, kinh ngạc nhìn ngồi hồi lâu, rồi mới đem hộp đặt ở bàn con bên trên, ngẩng đầu lên, lẳng lặng mà nhìn xem Triệu Phất Y, hốc mắt ửng đỏ, mang theo nước mắt.

Trong chớp nhoáng này, từ đại hỉ thành đau khổ, đối nàng đả kích lớn đến cực điểm, nếu không phải nàng nhiều năm gia giáo, tố dưỡng vô cùng tốt, chỉ sợ đã không nhịn được khóc ra thành tiếng.

"Không có vì cái gì."

Triệu Phất Y cúi đầu nhìn bàn con, không nhìn tới con mắt của nàng.

"Là ta cha đi tìm ngươi, ép buộc ngươi lui về tới a?"

Hứa Bạch Lộ âm thanh có chút run rẩy.

"Cùng Hứa đại nhân không quan hệ."

Triệu Phất Y âm thanh cũng lúc đầu run rẩy lên.

"Thật sự a?"

Hứa Bạch Lộ dường như không chịu tin tưởng.

Triệu Phất Y hít một hơi thật sâu, dùng hết khí lực, ngẩng đầu lên, chính diện nhìn Hứa Bạch Lộ, chát chát âm thanh nói ra: "Chu mỗ bất quá giang hồ áo vải, thân phận hàn vi, Lai Trường An thành, cũng bất quá lấy một miếng cơm ăn, đại

tiểu thư là danh môn khuê tú, thân phận cùng Chu mỗ cách biệt một trời. Ngươi ta cùng một chỗ, có lẽ sẽ có một cái kỳ diệu lúc đầu, cũng không có một cái mỹ diệu kết cục, miễn cưỡng đi xuống sẽ chỉ tổn thương lẫn nhau, Hứa đại nhân cũng sẽ không ngồi nhìn loại chuyện này phát sinh. Vì vậy, Chu mỗ cả gan lui về tín vật, nguyện cùng đại tiểu thư quên đi với thiên nhai."

Nói đến đây, Triệu Phất Y hốc mắt cũng có chút phiếm hồng, trở nên bắt đầu mơ hồ.

"Thế nhưng là. . . Thế nhưng là. . ."

Hứa Bạch Lộ nhìn thấy nét mặt của hắn, thanh âm nói chuyện run rẩy càng thêm lợi hại, cơ hồ nói không nên lời cả câu nói đến: "Vương sư thúc đã từng nói, ngươi. . . Là khó gặp võ đạo kỳ tài, cha nhất định sẽ quá thưởng thức ngươi, ngươi ta ngày sau chưa hắn. . ."

"Ha ha. . ."

Triệu Phất Y lắc đầu, trên mặt mang ra một phần buồn bã: "Võ đạo kỳ tài thì sao, hơn được quyền thế ngập trời a, dù sao hai quyền khó địch bốn tay, huống chi, tại hạ đoạt được truyền thừa trung bình, cả một đời nhiều lắm là luyện đến Nội Gia cấp độ, điểm này thành tựu, còn không ở Hứa đại nhân trong mắt."

"Không sao."

Hứa Bạch Lộ cắn môi, sắc mặt hơi trắng bệch, nói ra: "Ngươi truyền thừa không tốt, không có quan hệ, cha võ học cao minh, có hắn dạy ngươi, ngươi ngày sau nhất định sẽ trở thành cao thủ, kiến công lập nghiệp cũng không ở nói dưới, ngươi ta thân phận liền không có chênh lệch."

"Không thể nào."

Triệu Phất Y lần nữa lắc đầu, trong giọng nói mang theo vẻ cô đơn: "Kỳ thật, Vương sư thúc đã đi tìm Hứa đại nhân, Hứa đại nhân cự tuyệt thu ta làm đệ tử."

"Không ngại sự tình."

Hứa Bạch Lộ gấp vội vàng nói: "Ta có thể đi cầu cha."

"Đại tiểu thư, Hứa đại nhân nói ra như núi, nói ra khẩu lời nói, chưa từng sửa đổi, tiểu thư hắn là so với ta rõ ràng hơn mới đúng."

Triệu Phất Y thở dài.

"Cái này. . ."

Hứa Bạch Lộ không nói gì nữa, bởi vì nàng rất rõ ràng, Triệu Phất Y nói là sự thật, nếu như Hứa Sơn thật sự cự tuyệt qua, coi như nàng lại cầu cũng vô dụng.

"Chẳng lẽ liền không có biện pháp a?"

Hứa Bạch Lộ nhất thời tâm thần đại loạn, cũng không biết muốn nói gì.

Triệu Phất Y im lặng không nói, sắc mặt bình tĩnh như nước, chỉ có bàn con ở dưới song quyền nắm thật chặt cùng một chỗ, để cho người ta minh bạch nội tâm của hắn cũng không bình tĩnh.

Hai người cứ như vậy ngồi đối mặt nhau, ai cũng không nói gì.

. . .

"Tiểu thư, vẫn còn biện pháp!"

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, tiểu Viên bỗng nhiên kích động hô lên.

"Biện pháp gì?"

Hứa Bạch Lộ lập tức tinh thần tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn tiểu Viên, thật giống như nhìn thấy nhánh cỏ cứu mạng.

"Tiểu thư, hôm qua Thu tỷ tỷ tới chơi thời điểm, ngươi không phải là đề cập

qua a, những ngày này, Hoa Sơn đạo môn Hách đạo trưởng ngay tại phủ thượng dừng lại, nghe nói Hách đạo trưởng tu vi cực cao, còn tại đại nhân phía trên, chỉ là mấy đệ tử cũng không được khí, khó mà tiếp nhận y bát của hắn, lần này Lai Trường An chính là muốn tìm có thiên phú đệ tử."

"Vương sư thúc không phải đã nói a, Chu tiên sinh thiên phú kinh người, nói không chừng Hách đạo trưởng gặp Chu tiên sinh, liền nguyện ý thu hắn làm đệ tử nhập thất,

Nếu là như vậy, chẳng phải là chuyện tốt, Hách đạo trưởng chính là đứng đầu một môn, hắn đệ tử nhập thất cùng tiểu thư ngươi cũng coi là môn đăng hộ đối!"

Tiểu Viên vội vã nói một đoạn lớn.

"Ngươi nói đúng, ta làm sao đem việc này đã quên!"

Hứa Bạch Lộ đầu tiên là khẽ giật mình, trong mắt lập tức toát ra thần thái, ngạc nhiên nói ra: "Tiểu Viên, may mắn mà có ngươi!"

Nàng quay đầu lại nói với Triệu Phất Y: "Ngươi tạm thời không nên rời đi, ta đi một chút liền tới, ngươi ta sự tình, tất có biện pháp giải quyết."

Nói xong, cũng không đợi Triệu Phất Y há miệng, liên y áo cũng chưa kịp thay, vội vàng rời đi lầu nhỏ.

Triệu Phất Y im lặng không nói, trơ mắt nhìn nàng rời đi, nhưng không có nói cái gì.

Trong phòng, chỉ còn tiểu Viên hầu ở bên người.

. . .

"Ta rất khó chịu."

Hồi lâu sau, Triệu Phất Y nhìn qua Hứa Bạch Lộ rời đi phương hướng, chán

nản nói, thanh âm yếu ớt, cũng không biết là nói cho tiểu Viên nghe, vẫn là chính hắn nghe.

"Ta biết."

Tiểu Viên liên tục gật đầu.

"Ngươi không biết."

Triệu Phất Y trong thanh âm ngậm lấy mấy phần đắng chát.

Từ hôm nay nhập môn, hắn ngay tại tính toán, tính toán đối tượng chính là Hứa Bạch Lộ.

Thu Tố Bạch nói rất đúng, Hách Trường Phong với hắn mà nói là một cái cơ hội, nhưng là Thu Tố Bạch cũng không biết, Hách Trường Phong cơ hội này, với hắn mà nói, so Thu Tố Bạch tưởng tượng trọng yếu hơn.

Nguyên nhân chính là Thu Tố Bạch nói qua một câu, Hách Trường Phong cùng tu hành môn phái có quan hệ.

Triệu Phất Y đối với tu hành môn phái có vượt mức bình thường khát vọng, không chỉ là vì mạnh lên, cũng bởi vì Triệu Khách, Triệu Khách chính là người tu hành, lại chết ở người khác trong tay, mà giết Triệu Khách người, tất nhiên cũng là người tu hành, mà lại tùy thời đều có thể đuổi kịp cửa.

Hắn nhất định phải nhanh thêm, hoặc là hiểu rõ tu hành môn phái, mới có thể ở tai nạn đến một ngày, trở nên đủ cường đại, có được sống tiếp năng lực.

Sơn Thủy Họa Quyển hiệu quả mặc dù cũng rất mạnh, nhưng là chỉ ở phạm vi có hạn bên trong, cho hắn nhanh chóng tăng lên cơ hội, lấy hắn hiện hữu truyền thừa, nhiều lắm là chỉ có thể đạt tới Nội Gia cấp độ.

Vượt qua công pháp phạm vi, Sơn Thủy Họa Quyển cũng không thể cho hắn trợ lực, nhưng là, Nội Gia cao thủ ở người tu hành trước mặt đây tính toán là cái

gì đây?

Bởi vậy, hắn nhất định phải nắm lấy Hách Trường Phong cơ hội này, mà phải bắt được cơ hội này, chỉ có hai người có thể giúp hắn, đầu một cái chính là Vương Triêu Nghĩa, cái thứ hai chính là Hứa Bạch Lộ.

Vương Triêu Nghĩa nguyện ý giúp hắn, nhưng chưa hắn giúp được hắn, bởi vì Vương Triêu Nghĩa người này, mặc dù sáng sủa, đã có mấy phần không bị trói buộc, làm việc có thể thành thì thành, không thành thì không thành, ít đi mấy phần làm việc tất thành chơi liều.

Chuyện này hắn nhất định phải làm thành, vì vậy, hắn cũng không có đi tìm Vương Triêu Nghĩa, mà là tìm đến Hứa Bạch Lộ.

Chỉ cần vận dụng một điểm tính toán, Hứa Bạch Lộ liền sẽ toàn lực giúp hắn, điểm này làm cũng không khó xử, chí ít đối với làm người hai đời Triệu Phất Y tới nói, tính toán một cái mười mấy tuổi tiểu cô nương, tuyệt không khó.

Thật chỗ khó, ở chỗ hắn tâm, hắn cũng không nguyện ý làm chuyện này.

Triệu Phất Y dù cho không tính một cái kiêu ngạo người, cũng coi như một cái có điểm mấu chốt người.

Nếu như vẫn còn tuyển, hắn nhất định sẽ không tính toán dạng này một cái phẩm tính thuần lương nữ hài, nhất là, nữ hài này còn quá thích hắn, hắn cũng không chán ghét nữ hài này.

Đáng tiếc, hắn cuối cùng vẫn làm.

"Đáng chết thế giới."

Triệu Phất Y ngẩng đầu, nhìn bầu trời bên ngoài, bỗng nhiên có một cái ý niệm trong đầu, thế giới này sớm đã sai rồi, hắn một ngày nào đó lại uốn nắn như thế sai lầm.

. . .

"Hứa sư đệ, triều đình gần nhất thế nào, coi như an ổn a?"

Ngay tại Hứa Sơn trong thư phòng, một cái tóc bạc lão đạo ngồi ngay ngắn ở bàn trà một bên, dáng người lớn mập, hồng quang đầy mặt, thoạt nhìn không giống trên núi đạo sĩ, trái ngược với sa trường lão tướng.

"Trong triều đình xưa nay sẽ không an ổn, chỉ là miễn cưỡng duy trì cân bằng a."

Tại đây lão đạo sĩ đối diện, Hứa Sơn cầm trong tay một quân cờ, một bên trả lời, một bên suy tư như thế nào lạc tử.

Hai người này ngay tại loay hoay tổng thể cục, ở hai người bọn họ bên cạnh, Vương Triêu Nghĩa tự rót tự uống.

"Thiên hạ đại loạn sắp tới, trong triều đình còn tại nội đấu, đáng tiếc lê dân bách tính, lại là một trận hạo kiếp."

Lão đạo sĩ lắc đầu nói.

"Triều đình sớm đã không còn hình dáng, dứt khoát thay cái thiên hạ, ta xem thiên hạ này cho dù ai đến ngồi, cũng so người Giang gia ngồi tốt."

Vương Triêu Nghĩa bỗng nhiên chen vào nói.

"Không được vọng ngữ!"

Hứa Sơn sắc mặt trầm xuống, trừng mắt liếc hắn một cái.

Vương Triêu Nghĩa cũng không nói chuyện, chỉ là nghiêng đầu đi, lại rót một ngụm rượu lớn.

"Triêu Nghĩa, nghe nhiều nghe ngươi lời của sư huynh, không nên hơi một tí

liền nghĩ kéo cờ tạo phản, lão đạo sĩ tặng ngươi một câu lời nói, ngày này, có người chịu lấy, coi như lại loạn, cũng sập không được."

Lão đạo sĩ vừa nói chuyện, một bên để cờ xuống.

"Hách sư huynh, ngươi mấy lần cho ta nói, ngày này có người chịu lấy, đến cùng là ai ở chịu lấy?"

Vương Triêu Nghĩa bỗng nhiên hứng thú, nghe hắn xưng hô, cùng Hứa Sơn đánh cờ lão đạo sĩ chính là Hoa Sơn đạo môn chưởng môn Hách Trường Phong.

"Không thể nói, không thể nói."

Hách Trường Phong lắc đầu nói.

"Cha, Bạch Lộ có việc cầu kiến."

Ngay tại Vương Triêu Nghĩa còn muốn truy vấn thời điểm, môn hộ bỗng nhiên truyền đến Hứa Bạch Lộ tiếng kêu cửa.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 54: Cơ Hội

"Ài, Lộ nha đầu tới, nhanh vào đi!"

Còn không đợi Hứa Sơn há miệng đáp ứng, lão đạo sĩ Hách Trường Phong vượt lên trước đáp một tiếng, cười ha hả đứng lên, lại không để ý trước mắt bàn cờ, ngay tại hắn đứng dậy thời khắc, vô tình hay cố ý ở giữa, lớn mập thân thể không cẩn thận cọ xát bàn cờ thoáng cái, bàn cờ hơi chao đảo một cái, đầy bàn đen trắng con lập tức loạn cả một đoàn.

Một tiếng cọt kẹt, cửa phòng mở ra.

Hứa Bạch Lộ ổn định lại tâm thần, chầm chậm tiến vào thư phòng, hướng về phía trong phòng ba người, từng cái thi lễ, thanh tân đạm nhã, cử chỉ đoan trang.

"Ồ!"

Hách Trường Phong trên dưới đánh giá Hứa Bạch Lộ một phen, trên mặt hốt nhiên nhưng lộ ra ngạc nhiên biểu lộ, con mắt có chút nhất chuyển, chỉ về phía nàng cười to: "Lộ nha đầu, ngươi cái này đi nhầm địa phương sao, ăn mặc như vậy trang điểm lộng lẫy, không đi tìm tình lang nói chuyện tâm tình, tới tìm chúng ta mấy lão đầu tử làm cái gì!"

"A!"

Hứa Bạch Lộ khẽ giật mình, lập tức hai má ửng đỏ, không khỏi cúi đầu, vừa rồi tâm thần dập dờn, vội vã tới gặp Hách Trường Phong, nhất thời lại quên thay một thân chính thức điểm quần áo.

"Ngươi đỏ mặt cái gì, nữ hài tử chính là muốn xuyên đẹp mắt một điểm,

không phải , chờ già bảy tám mươi tuổi, nghĩ mặc cũng mặc không được rồi!"

Hách Trường Phong trêu chọc nói đạo, hắn tuy là một thân đạo trang cách ăn mặc, giơ tay nhấc chân lại không có chút nào người trong Đạo môn khí chất.

"Đạo trưởng, biết rồi."

Hứa Bạch Lộ đỏ mặt đáp.

"Bất quá a, ngươi tới thật không phải lúc, hỏng đại sự của ta!"

Hách Trường Phong bỗng nhiên lời nói xoay chuyển, thở thật dài một cái, sắc mặt trầm xuống.

"Ta hỏng đạo trưởng cái đại sự gì?"

Hứa Bạch Lộ khẽ giật mình, nhịn không được ngẩng đầu lên, trừng to mắt nhìn Hách Trường Phong, nàng mới vừa vào cửa, cũng không có làm gì, thực sự không biết hỏng Hách Trường Phong cái đại sự gì.

"Vừa rồi ván cờ này, ta đã đem cha ngươi giết cái thất linh bát lạc, mắt thấy là phải đại hoạch toàn thắng, kết quả ngươi đột ngột lại, lão đạo sĩ một cao hứng, không cẩn thận đem bàn cờ đụng ngã lăn, bỏ lỡ thắng hắn cơ hội tốt, chẳng phải là hỏng lão đạo đại sự?"

Hách Trường Phong trừng tròng mắt nói.

"Hách sư huynh, chớ có đùa tiểu hài tử, cái này thế cuộc không có loạn, chúng ta tiếp lấy hạ chính là."

Hứa Sơn chen vào nói nói.

"Làm sao không có. . ."

Hách Trường Phong vừa nghiêng đầu, chỉ thấy Hứa Sơn không chút hoang

mang, nhặt lên bàn cờ đúng vậy đen trắng con, đem loạn cả một đoàn quân cờ, từng mai từng mai đặt ở chỗ cũ, vậy mà không sai chút nào.

"Được rồi, được rồi!"

Hách Trường Phong biểu lộ ngưng trệ một cái chớp mắt, lập tức lắc đầu, quay người tìm chỗ ngồi ghế dựa ngồi xuống, nặng nề thân thể ép tới cái ghế chi chi rung động, tiếp lấy nói ra: "Lộ nha đầu tới tìm ngươi, khẳng định là có chuyện, các ngươi có chuyện trước tiên là nói về đi, lão đạo sẽ không lôi kéo ngươi đánh cờ."

"Đạo trưởng, ngươi lần này nhưng đã đoán sai, Bạch Lộ không phải là tìm đến cha, là tới tìm đạo trưởng."

Hứa Bạch Lộ nhàn nhạt cười một tiếng, chăm chú cùng sau lưng Hách Trường Phong, đứng tại cái ghế bên cạnh, dắt lấy hắn tay áo không được buông tay.

"Ài, ngươi tìm lão đạo có thể có chuyện gì, ta mấy cái kia đồ đệ từng cái vớ va vớ vẩn, nghĩ đến ngươi cũng không để vào mắt."

Hách Trường Phong ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng.

"Đạo trưởng!"

Hứa Bạch Lộ thoáng có chút đỏ mặt, nũng nịu nói ra: "Ai nói với ngươi cái này, đã ngươi cảm thấy hiện tại đồ đệ không tốt, kia cái gì dạng đồ đệ ngươi mới hài lòng đây?"

"Bạch Lộ, nói cẩn thận, Hách sư huynh trong môn chuyện tình, cũng là ngươi có thể nói lung tung a?"

Hứa Sơn trầm giọng nói.

"A?"

Hứa Bạch Lộ không khỏi giật mình, cúi đầu xuống không còn dám nhìn Hứa Sơn.

"Không muốn hù dọa tiểu hài tử. . ."

Hách Trường Phong hung hăng trừng Hứa Sơn một chút, quay đầu nhìn Hứa Bạch Lộ, cười nói ra: "Lộ nha đầu, ngươi muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi, không muốn quanh co lòng vòng á!"

"Đạo trưởng, ta biết một khối hiếm thấy hiếm thấy lương tài mỹ ngọc, muốn phải đề cử cho đạo trưởng làm đồ đệ, không biết đạo trưởng có nguyện ý hay không lại thu cái đồ đệ?"

Hứa Bạch Lộ không để ý Hứa Sơn đâm người ánh mắt nói.

"Nếu là ngươi, lão đạo không nói hai lời, trực tiếp nhận lấy!"

Hách Trường Phong cười nói.

"Bạch Lộ vẫn còn tự mình hiểu lấy!"

Hứa Bạch Lộ khe khẽ lắc đầu, nói tiếp, nói ra: "Ta nói người này, nguyên bản không biết võ công, thế nhưng là ở hai tháng bên trong, liền từ một giới thư sinh, luyện đến Ngoại Gia cảnh giới, không biết phù không phù hợp đạo trưởng tiêu chuẩn."

Làm nàng sau khi nói đến đây, Vương Triêu Nghĩa thả ra trong tay bầu rượu, quay đầu nhìn Hứa Bạch Lộ một chút, ánh mắt bên trong mang ra một chút ngạc nhiên.

"Ha ha!"

Hách Trường Phong cất tiếng cười to, chỉ vào Hứa Bạch Lộ nói ra: "Lộ nha đầu chính là thích nói giỡn, trên đời này nào có người tài giỏi như thế!"

"Tự nhiên là có."

Hứa Bạch Lộ nghiêm mặt nói.

"Lộ nha đầu, lời này của ngươi là làm thật sự?"

Hách Trường Phong bỗng nhiên thu lại tiếu dung, nghiêm túc nhìn Hứa Bạch Lộ.

"Đương nhiên là thật sự, Vương sư thúc có thể làm chứng, cha ta cũng biết người này."

Hứa Bạch Lộ vội vàng nói.

"Nha!"

Hách Trường Phong quay đầu hướng Vương Triêu Nghĩa nhìn lại, trong mắt tràn đầy vẻ hoài nghi.

"Bạch Lộ nói không sai, là có người như vậy, tên là Chu Vô Cực, ban đầu vẫn là ta cho hắn khải được, nhìn tận mắt hắn theo văn yếu thư sinh, tu thành Ngoại Gia cảnh giới thật là tốt tay, thậm chí còn không được một tháng, tu luyện thiên phú là ta cuộc đời ít thấy, ta hoài nghi hắn thân White đặc biệt huyết mạch."

Vương Triêu Nghĩa thật không có giấu diếm, từng giờ từng phút nói được rõ ràng.

"Đặc thù huyết mạch, nếu là dạng này đến có thể nói tới thông, thế nhưng là có được đặc thù huyết mạch người ít càng thêm ít, khó được đụng phải một cái, hai người các ngươi làm sao không thu hắn làm đồ đệ, đem như vậy một khối lương tài mỹ ngọc lưu cho lão đạo?"

Hách Trường Phong hứng thú, nhịn không được đứng lên.

"Hách sư huynh, ta ban đầu chỉ cảm thấy Chu Vô Cực lực lĩnh ngộ mạnh, liền đem năm đó Phùng U lưu lại truyền thừa, truyền cho hắn, để hắn tiếp nhận Thương Long Môn nhân quả, về sau mới phát hiện, người này thiên phú cực cao, bất quá, cũng đang bởi vì hắn thiên phú quá cao, nếu là quăng tại môn hạ của ta, chính là người tài giỏi không được trọng dụng, chậm trễ tiền đồ, vì vậy, ta đem hắn đề cử cho sư huynh, hi vọng sư huynh có thể thu hắn làm đồ đệ , đáng tiếc. . ."

Vương Triêu Nghĩa nói đến đây, quay đầu nhìn Hứa Sơn, không hề tiếp tục nói.

"Người này tâm thuật bất chính, tâm tư quá sâu, mà lại khả năng cùng tà ma ngoại đạo có quan hệ, ta là sẽ không thu hắn."

Hứa Sơn lạnh nhạt nói.

"Cha, Chu tiên sinh không phải là người như vậy."

Hứa Bạch Lộ vội vàng giải thích.

"Hắn nếu không phải người như vậy, như thế nào lại để ngươi tới gặp Hách sư huynh, cầu Hách sư huynh thu hắn làm đồ."

Hứa Sơn âm thanh dần dần lạnh xuống.

"Không phải là hắn để cho ta tới, là. . ."

Hứa Bạch Lộ muốn phải lại nói, lại không biết giải thích như thế nào, "Tư định suốt đời" bốn chữ, nàng là đánh chết cũng không dám ở Hứa Sơn trước mặt nói.

"Chu Vô Cực người cũng không tệ lắm, ta cùng với hắn chung đụng một đoạn thời kì, tâm cơ mặc dù rất sâu, nhân phẩm cũng không tệ, lấy thiên tư của hắn, vô luận là ở đâu nhà phái nào đều là nhân vật trọng yếu, sẽ không niên kỷ lớn như vậy còn không cho hắn luyện võ."

Thời khắc mấu chốt, Vương Triêu Nghĩa há miệng thay Hứa Bạch Lộ giải vây.

"A?"

Hách Trường Phong nhìn một chút Hứa Sơn, lại nhìn một chút Vương Triêu Nghĩa, bỗng nhiên cười một tiếng, nói ra: "Có ý tứ, hai người các ngươi thế mà lại thuyết pháp không đồng nhất, khẳng định là có người nhìn lầm, như vậy đi, ta cũng muốn nhìn một chút người này."

"Tốt, vậy ta hiện tại gọi hắn lại."

Hứa Bạch Lộ kinh hỉ nói, toàn không để ý Hứa Sơn càng ngày càng lạnh ánh mắt.

"Quên đi thôi, không thấy được cha ngươi mặt đều đen, chúng ta vẫn là đi Luyện Võ Tràng đi, vừa vặn thử một chút người này công phu như thế nào."

Hách Trường Phong lớn tiếng nói.

. . .

Sau nửa canh giờ.

Ở nha hoàn tiểu Viên dẫn đầu dưới, Triệu Phất Y đi vào Luyện Võ Tràng bên cạnh, xa xa nhìn thấy biếng nhác Vương Triêu Nghĩa, vẻ mặt khát khao Hứa Bạch Lộ, vẫn còn một cái lại cao lại mập lão đạo sĩ.

Lão đạo này một đầu tóc bạc, lung tung choàng tại phía sau, thân cao chừng chín thước, thể trọng chí ít ở hai trăm cân có hơn, mặc một thân đạo bào màu xanh thăm thẳm, trên đầu mang theo một đỉnh bạch ngọc quan, cõng ở sau lưng một cái vừa rộng lại dày trường kiếm.

Nếu là thay một bộ quần áo, hắn nhất định coi là cái này coi là thoái ẩn suối

rừng lão tướng quân, tuyệt sẽ không tưởng rằng một cái tu hành thành công người xuất gia.

"Tại hạ gặp qua Hách đạo trưởng, Vương sư thúc!"

Triệu Phất Y bước nhanh về phía trước, hướng hai người phân biệt thi cái lễ.

"Ngươi chính là Chu Vô Cực?"

Hách Trường Phong nhìn kỹ hắn, nói ra: "Đánh trước ta một chưởng thử một chút!"

"A?"

Triệu Phất Y khẽ giật mình.

"Ngươi liền động thủ đi, Hách sư huynh luôn luôn không câu nệ tục lễ, đang muốn thử một chút công phu của ngươi."

Vương Triêu Nghĩa từ bàng thuyết nói.

"Tốt!"

Triệu Phất Y gật gật đầu, lập tức cũng không khách khí, đối diện một chưởng, dùng bảy phần lực đạo, hướng Hách Trường Phong bổ tới.

Lấy hắn nghĩ đến, Hứa Sơn tu vi cách xa ở Vương Triêu Nghĩa phía trên, Hách Trường Phong tu vi còn tại Hứa Sơn phía trên, thật động thủ, hắn liền Vương Triêu Nghĩa góc áo đều bắt không được, chứ đừng nói là Hách Trường Phong. Một chưởng này tám thành là muốn rơi vào không trung, vì vậy, lưu lại ba phần khí lực, tùy thời chuẩn bị dừng chưởng thế.

Ba!

Một chưởng xuất thủ, chính diện đập vào Hách Trường Phong trước ngực,

hắn lại tránh cũng không tránh.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 55: Khảo Nghiệm

"Không tệ, một chưởng này tối thiểu có ba ngưu chi lực, coi như ngươi từ nhỏ luyện võ, tuổi còn trẻ có thể luyện đến như vậy tiêu chuẩn cũng không dễ dàng!"

Hách Trường Phong cười ha hả nói, hắn chính diện chịu một chưởng này, thân hình lại lù lù không nổi, lắc liên tiếp cũng không có lắc thoáng cái.

"Nguyên lai đang thử lực lượng của ta."

Triệu Phất Y giờ mới hiểu được lại.

Hắn vừa rồi không nghĩ tới điểm này, là bởi vì hắn không nghĩ tới giữa hai người chênh lệch thế mà lại lớn như vậy, một chưởng đi xuống, toàn bất phá phòng, chiếu nói như vậy, hai người nếu là thật sự động thủ, coi như Hách Trường Phong đứng ở nơi đó để hắn nói, cũng không có chút nào phần thắng.

Đến mức Hách Trường Phong nói Triệu Phất Y tiêu chuẩn không tầm thường, cũng là không phải là tùy tiện loạn khen, Lâm Trấn từ nhỏ nhận Hứa Sơn tỉ mỉ bồi dưỡng, dùng qua không biết nhiều ít trân quý dược liệu, luyện lại là cực thượng thừa phương pháp nội luyện, lúc này mới luyện đến năm ngưu chi lực, ở vào tuổi của hắn tới nói, đã là kiệt xuất nhất võ giả.

Phải biết, Hàn Đường đi theo Thạch Vạn Nhận chinh chiến mấy năm, tu luyện võ công cũng đầy đủ cao minh, trên chiến trường lại kinh lịch vô số huyết chiến, nhưng so Lâm Trấn còn muốn chênh lệch một bậc.

Từ trên người hai người này liền có thể nhìn ra, Triệu Phất Y mười sáu mười

bảy tuổi niên kỷ, thì có ba ngưu chi lực, mặc dù không tính kinh diễm, nhưng cũng tuyệt đối xem như không tệ.

"Như vậy đi, ngươi đã có ba ngưu chi lực, lão đạo kia cũng xuất ra ba ngưu chi lực, chúng ta động thủ thử một chút!"

Lời còn chưa dứt, Hách Trường Phong lớn mập thân thể bỗng nhiên nhất chuyển, giơ lên cánh tay phải, một chưởng hung hăng hướng Triệu Phất Y mặt bổ tới.

Một chưởng này đằng đằng sát khí, trực kích yếu hại, không có chút nào người trong Đạo môn phong phạm, ngược lại có chút chiến trường sát phạt hương vị.

Nếu là thay cái chưa hề đi lên chiến trường người, nhìn thấy khí thế như vậy một chưởng, đừng nói là phản kích, tựu liền ngăn cản dũng khí cũng lên không nổi đến, làm không tốt quay người liền muốn đào tẩu.

Triệu Phất Y nhưng mà không sợ, đang hấp thu Hàn Đường chém giết kinh nghiệm về sau, với hắn mà nói, trên chiến trường chém giết, giống như ăn cơm uống nước đồng dạng bình thường, đối mặt với một chưởng thời điểm, thậm chí có loại kỳ dị cảm giác quen thuộc.

Hắn lập tức cũng không né tránh, lấn người tiến về phía trước một bước, tay trái đưa tay về phía trước, trực tiếp đi bắt Hách Trường Phong cổ tay, tay phải lập chưởng làm đao, thẳng hướng Hách Trường Phong sườn trái bổ xuống đi, lại muốn lấy công đối công, sát người vật lộn.

Thường nói, một tấc ngắn, một tấc hiểm.

Trên chiến trường, hai người cách càng gần, tử vong khả năng càng lớn, không có kinh nghiệm tân binh đều là xa xa cầm trường mâu lẫn nhau đâm, chỉ có bách chiến tinh nhuệ, mới có thể một tay cầm đao, một tay cầm thuẫn, cùng người sát người chém giết.

"Ồ!"

Hách Trường Phong nao nao, cười to nói ra: "Người trẻ tuổi quả nhiên có bốc đồng, gan lớn!"

Dứt lời, thân hình hơi chao đảo một cái, dịch ra Triệu Phất Y công kích, trở tay lại là một chưởng, lần nữa hướng hắn công tới.

Hai người ngay tại cái này trong luyện võ trường ác chiến, đều là dùng công thay thủ đường lối, xuất thủ không dung tình chút nào, thẳng đến đối phương yếu hại ra tay.

Một cái xuất thủ cay độc, một cái không chút nào yếu thế, lại có lực lượng ngang nhau, khó phân cao thấp.

Hứa Bạch Lộ tu vi trung bình, vẫn chưa tới Ngoại Gia cảnh giới, nhìn không ra cái gì đến.

Vương Triêu Nghĩa thì hoàn toàn khác biệt, hắn không chỉ là Nội Gia đỉnh phong cao thủ, càng ở Tây Bắc Biên Quân phục dịch mấy năm, trải qua huyết tinh chiến trường, cùng Thảo Nguyên Đế Quốc cao thủ chém giết qua, về sau rời đi biên quân về sau, trên giang hồ lưu lạc nhiều năm, trải qua chém giết càng là nhiều vô số kể, riêng lấy kinh nghiệm thực chiến mà nói, còn tại Hứa Sơn phía trên.

Hắn thấy, Triệu Phất Y tu vi võ công coi như bỏ qua, nếu không phải Hách Trường Phong đặc địa đè thấp tu vi, chỉ sợ nhất quyền nhất cước liền có thể đem hắn đánh tan, cũng sẽ không kiên trì lâu như vậy.

Thật sự lợi hại chính là Triệu Phất Y đối địch thủ đoạn, đối xuất thủ nắm chắc thời cơ cực kỳ chuẩn xác, dù cho trên người đối thủ sơ hở thoáng qua liền mất, cũng chưa từng lại bỏ lỡ.

Càng đáng sợ chính là, Triệu Phất Y cơ hồ không phạm sai lầm lầm, không

chỉ là không đáng tân thủ sai lầm, tựu liền lão luyện thường phạm sai lầm cũng sẽ không phạm.

Ngắn ngủi mấy chục cái hiệp, Triệu Phất Y biểu hiện liền để hắn nhớ tới một loại người, năm đó ở Tây Bắc Biên Quân bên trong, kinh nghiệm già nhất đến lão binh lính.

Ba!

Bốn năm mươi cái hiệp về sau,

Hách Trường Phong bỗng nhiên đưa tay phải ra, một chưởng hướng Triệu Phất Y đánh tới.

Triệu Phất Y cũng không né tránh, hắn từ khoảng cách của hai người phán đoán, một chưởng này coi như đánh tới cuối cùng, cách hắn trước ngực chí ít vẫn còn ba tấc, chỉ là hư chiêu mà nói.

Không ngờ, ngay tại chưởng thế sắp hết về sau, Hách Trường Phong cánh tay bỗng nhiên lại duỗi dài năm tấc, một chưởng này rắn rắn chắc chắc đánh vào trước ngực hắn, đuổi hắn ra khỏi xa ba, bốn trượng.

"A?"

Hứa Bạch Lộ nhìn ở trong mắt, không khỏi phát ra một tiếng kinh hô.

"Không có chuyện gì."

Triệu Phất Y chậm một hơi, gặp Hứa Bạch Lộ sốt ruột, đi đầu giải thích với nàng, tiếp lấy nói ra: "Đạo trưởng một chưởng này cũng không phát lực."

"Hảo công phu, thật là lợi hại, nếu không phải lão đạo ăn hơn mấy năm cơm, hiểu được chiêu số nhiều hơn ngươi, chưa hắn bắt được ngươi!"

Hách Trường Phong cũng ngừng tay đến, trên mặt tràn ra tiếu dung, lớn tiếng

tán dương Triệu Phất Y.

"Đạo trưởng, ta nói không sai chứ, Chu tiên sinh là khó gặp thiên tài, ngươi có muốn hay không thu hắn làm đồ?"

Hứa Bạch Lộ gặp hắn thoải mái cười to, vội vàng tiến tới góp mặt, muốn phải rèn sắt khi còn nóng, từ Hách Trường Phong thái độ đến xem, việc này có ít nhất tám chín phần có thể thành.

"Vẫn không được."

Không ngờ, Hách Trường Phong lắc đầu, cũng không có đáp ứng.

"A, vì cái gì?"

Hứa Bạch Lộ giật mình.

"Người trẻ tuổi!"

Hách Trường Phong không có tiếp tục cho Hứa Bạch Lộ giải thích, quay người nhìn Triệu Phất Y, sắc mặt nghiêm túc lên, hỏi: "Lão đạo còn không có hỏi qua, ngươi có nguyện ý không bái lão đạo vi sư, trở thành Hoa Sơn người trong Đạo môn?"

"Đạo trưởng nếu là nguyện thu, tại hạ tự nhiên nguyện ý nhập môn."

Triệu Phất Y nhẹ gật đầu.

"Được."

Hách Trường Phong cũng nhẹ gật đầu, tiếp lấy nói ra: "Ta tạm thời không thể nhận ngươi, không phải là bởi vì cái khác duyên cớ, mà là ngươi cùng người chém giết kinh nghiệm, không khỏi quá phong phú, so lão đạo lúc tuổi còn trẻ lợi hại nhiều hơn."

"Vương sư đệ nói ngươi ngắn ngủi một tháng thời gian, liền theo văn yếu thư sinh, tu luyện tới Ngoại Gia cảnh giới thật là tốt tay, điểm này mặc dù cách kỳ, nhưng cũng không phải không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn có thể dùng đặc thù huyết đến mạch giải thích, dù sao có được đặc thù huyết mạch người mặc dù không nhiều, lão đạo đời này cũng còn gặp qua mấy."

"Thế nhưng là chém giết kinh nghiệm a, coi như huyết mạch mạnh hơn cũng vô dụng, không phải đao thật thương thật cùng người liều qua, ở sống chết trước mắt liều qua nhiều lần, mới có thể tích lũy xuống, ngươi cùng người chém giết kinh nghiệm phong phú như vậy, muốn nói trước ngươi chưa từng luyện võ, lão đạo thật sự rất khó tin tưởng."

"Cũng bởi vậy, lão đạo không có cách nào phán đoán, ngươi đến cùng phải hay không có đầy đủ thiên phú, điểm này người khác nói vô dụng, lão đạo nhất định phải tận mắt thấy."

"Thì ra là thế."

Triệu Phất Y không khỏi cười khổ.

Hắn không nghĩ tới vấn đề xảy ra ở chỗ này, Hách Trường Phong võ công không thể coi thường, vừa rồi giao thủ thời khắc, bị Hách Trường Phong áp chế quá mức lợi hại, chỉ muốn như thế nào ngăn cản, toàn không nghĩ tới đem tự mình nội tình tiết.

Biểu hiện của hắn không cần nói, sẽ chọc cho lên Hách Trường Phong hoài nghi, coi như hắn đứng tại Hách Trường Phong góc độ, cũng tương tự lại hoài nghi.

Hứa Bạch Lộ không khỏi gấp, xoay người đi nhìn Vương Triêu Nghĩa, muốn cho hắn hỗ trợ nói một câu.

Vương Triêu Nghĩa im lặng không nói, không có chút nào để ý tới Hứa Bạch Lộ ánh mắt, nhíu mày, cũng không biết suy nghĩ cái gì, có lẽ hắn cũng nghĩ đến

vấn đề này.

"Đương nhiên."

Hách Trường Phong lời nói xoay chuyển, tiếp lấy lại nói ra: "Đại thiên thế giới, không thiếu cái lạ, nói không chừng liền thật có sinh ra đã biết thiên tài, lão đạo vừa rồi phỏng đoán, hoàn toàn không làm được chuẩn."

"Bất quá, nếu là như vậy, ngươi cần thông qua lão đạo một cái khảo nghiệm, nếu là thành, ta liền thu ngươi làm đồ, nếu là không thành, chúng ta chưa kể tới chuyện này."

"Thỉnh đạo trưởng chỉ thị, tại hạ nguyện ý thử một lần."

Triệu Phất Y nghiêm mặt nói.

"Tốt!"

Hách Trường Phong gật gật đầu, nói ra: "Lão đạo năm đó đi giang hồ thời điểm, trong lúc vô tình một môn công phu, tên là Vân Thể Phong Thân, Kiêm Hữu Nội Luyện, ngoại dụng hai chủng pháp môn, là một môn Ngoại Gia cảnh giới tu luyện võ học, bắt nguồn từ đã tuyệt truyền mấy trăm năm Đạo gia tông môn Thiên Sư Đạo."

"Nếu là người bình thường, tu luyện môn công phu này, ít nhất phải một năm mới có thể vào cửa, lão đạo hiện tại đem môn công phu này truyền cho ngươi, ngươi nếu có thể trong vòng một tháng nhập môn, lão đạo liền thu ngươi làm đồ đệ, nếu là không nhập môn được, Lộ nha đầu, lão đạo liền có lỗi với ngươi nỗi khổ tâm á!"

"A! Vị này a quá khó khăn a?"

Hứa Bạch Lộ nhịn không được nói. .

"Đa tạ đạo trưởng, tại hạ nguyện ý thử một lần."

Triệu Phất Y thành tâm nói.

Hách Trường Phong cử động lần này không chỉ là cho hắn một cái cơ hội, càng quan trọng hơn là, đưa cho hắn một môn võ học, cho dù hắn không có nhập môn, không thể được thu vào môn hạ, cũng không công học được một môn võ công.

Phải biết, bất luận cái gì một môn võ học, đều không phải là có thể tuỳ tiện đạt được, vì đạt được Thương Long Môn truyền thừa, hắn nhưng là đáp ứng Vương Triêu Nghĩa, ngày sau nguyện ý tiếp nhận Thương Long Môn nhân quả.

Hắn cùng với Hách Trường Phong không thân chẳng quen, Hách Trường Phong nguyện ý đem môn võ công này truyền cho hắn, tuyệt không phải nhìn hắn mặt mũi, chỉ có thể là bởi vì Hứa Bạch Lộ.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn đối Hứa Bạch Lộ có bao nhiêu mấy phần áy náy.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 56: Ngoài Ý Muốn Tin Tức

Vân Thể Phong Thân tuyệt không phải một môn dễ dàng luyện thành võ học.

Riêng lấy độ khó mà nói, cách xa ở bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, cùng cùng với nguyên bộ nội luyện công pháp Triền Long nội kình phía trên.

Môn võ học này tu luyện chính là nhà mình cơ bắp, màng da, một khi nhập môn về sau, liền có thể hoàn toàn khống chế tự thân mỗi một khối cơ bắp, mỗi một tấc màng da, có thể dễ dàng mà, làm ra các loại không thể tưởng tượng động tác.

Đáng sợ nhất là, môn võ học này một khi luyện đến đại thành cảnh giới, khống chế đối với thân thể lực sẽ tới đạt tới một cái thường nhân không cách nào tưởng tượng cảnh giới, từ đó trong thời gian cực ngắn, liền có thể lĩnh ngộ ra tất cả võ học căn cơ kỹ xảo.

Từ đó về sau, tất cả chiêu thức ở trước mặt hắn, đều sẽ mất đi cảm giác thần bí, thậm chí có thể trên chiến trường, học trộm đối thủ chiêu thức.

Triệu Phất Y luôn cảm giác, môn võ học này có một chút giản phối bản Càn Khôn Đại Na Di ý tứ.

Vân Thể Phong Thân uy lực mạnh mẽ, tu luyện tự nhiên cũng rất khó.

Hách Trường Phong nói là trong vòng một năm có thể nhập môn, chỉ không phải là người bình thường tu luyện một năm, mà là lúc trước hắn thu mấy đệ tử, tu luyện một năm về sau, môn võ học này mới miễn cưỡng nhập môn.

Mặc dù tại Hách Trường Phong miệng, mấy vị này đệ tử tất cả đều cùn không chịu nổi, nhưng trên thực tế đều là ngàn dặm chọn một nhân tài, thậm chí đã được tính là thiên tài, tuyệt không phải tùy tiện liền có thể tìm tới.

Vì vậy, muốn phải trong vòng một tháng nhập môn Vân Thể Phong Thân, tuyệt không phải người bình thường, thậm chí bình thường thiên tài có thể đạt tới, chỉ có vạn người không được một tuyệt thế thiên tài, mới có thể làm đến điểm này.

Triệu Phất Y rất rõ ràng, hắn cũng không phải là loại thiên tài này.

Thiên phú của hắn mặc dù không tệ, đó là bởi vì làm người hai đời, hồn phách so với người bình thường cường đại, tinh thần lực cường hãn duyên cớ, bởi vậy, đối với võ học lực lĩnh ngộ phi thường tốt.

Đáng tiếc, Vân Thể Phong Thân vừa vặn không phải là một môn cần lực lĩnh ngộ võ học, mà là một môn đặc biệt cần thân thể thiên phú võ học, đó cũng không phải Triệu Phất Y am hiểu phương diện.

Hắn dĩ vãng tiến triển cực nhanh, là bởi vì Sơn Thủy Họa Quyển cùng U Minh bí cảnh quan hệ, thế nhưng là hai cái này đều không thể giúp hắn mau chóng nhập môn môn võ công này.

"Lão đạo sĩ này cũng quá tổn hại đi, Vân Thể Phong Thân loại công phu này, thuần túy là dựa vào thời gian mài ra, nghĩ tại một tháng nhập môn cũng không dễ dàng."

Thu Tố Bạch nằm nghiêng ở Triệu Phất Y trên giường, tay trái chống đỡ đầu, tay phải nhặt lên một viên nho, bóc đi tử sắc vỏ ngoài, lộ ra óng ánh sáng long lanh thịt quả đến, nhìn kỹ thật lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu: "Viên này nho thoạt nhìn ăn thật ngon, ngươi có muốn hay không ăn?"

"Không cần."

Triệu Phất Y mở to mắt, nhìn nàng một cái, lại đóng lại, tiếp tục ngồi ở mái hiên phía dưới, suy tư làm sao có thể mau chóng nhập môn.

. . .

Hôm qua buổi sáng, ở Hứa Môn bên trong, Hách Trường Phong tìm một gian thanh tĩnh phòng, lui những người khác về sau, truyền thụ cho hắn bộ này Vân Thể Phong Thân.

Môn võ học này cực kì phức tạp, trọn vẹn nói,kể hơn hai canh giờ, mới đem trong đó tinh nghĩa kể xong.

Cũng may mắn Triệu Phất Y lực lĩnh ngộ mạnh, từng có mắt không quên chi năng, nếu không, một ngày một đêm, chưa hẳn có thể kể xong trong đó tinh nghĩa.

Chiều hôm qua, Triệu Phất Y trở lại Phổ Độ Cư về sau, liền bắt đầu suy tư, làm sao có thể trong vòng một tháng, đem môn võ công này tu luyện nhập môn.

Vẫn muốn đến tối, hắn rốt cục đạt được một cái kết luận, nghĩ trong vòng một tháng nhập môn là không thể nào.

Tới trong đêm.

Thu Tố Bạch vô thanh vô tức đi vào Phổ Độ Cư, trước hết nghe Triệu Phất Y nói buổi sáng sự tình, lại nghe hắn nói một chút Vân Thể Phong Thân quyết khiếu, cũng cảm thấy chuyện này rất khó xử lý.

Môn võ học này quả thực quá mức phức tạp, coi như thật sự thiên phú dị bẩm, có được đặc thù huyết mạch, cũng rất khó trong vòng một tháng nhập môn.

Đương nhiên, Thu Tố Bạch cũng không biết Sơn Thủy Họa Quyển chuyện tình, vẫn cho là Triệu Phất Y có thể nhanh chóng tu luyện tới Ngoại Gia cảnh giới, toàn bằng tự thân thiên phú, cũng bởi vậy, nàng mặc dù cảm thấy rất khó, nhưng cũng không có giống Triệu Phất Y gấp gáp như vậy, cảm thấy hắn còn có

thể thử một lần.

Triệu Phất Y thì là chuyện của mình thì mình tự biết, biết hắn vô luận như thế nào, cũng không khả năng trong vòng một tháng nhập môn.

"Thu cô nương.

"

Triệu Phất Y bỗng nhiên mở to mắt, trầm giọng hỏi: "Hôm qua buổi sáng, ở Hứa Môn thời điểm, Hách đạo trưởng đã từng đề cập qua một câu, Vân Thể Phong Thân là năm đó đạo môn đại phái Thiên Sư Đạo nhập môn công phu, ngươi biết nhà này môn phái a, có thể hay không liên hệ đến bọn hắn, ta nghĩ Thiên Sư Đạo người luyện nhiều, chắc chắn sẽ có điểm kinh nghiệm."

"Ngươi đừng nằm mơ!"

Thu Tố Bạch đem lột tốt nho, nhẹ nhàng ném tới tự mình miệng, dùng đầu lưỡi lăn hai vòng, một hơi nuốt xuống, lúc này mới nói ra: "Thiên Sư Đạo cũng không là bình thường môn phái a, ba, bốn trăm năm trước, từng là một nhà cực kỳ cường đại tu hành môn phái, thế nhưng là về sau không biết tại sao, trong vòng một đêm liền hủy diệt, cả môn phái một người sống cũng không lưu lại, chỉ để lại một đống đổ nát thê lương."

"Ra Thành Trường An Đông Môn không xa, trước đây vẫn còn bọn hắn một cái chi mạch, cũng là cùng một ngày hủy diệt, chết một người đều không thừa, tất cả công pháp bí tịch, cũng đều bị thiêu huỷ, cho tới bây giờ cũng không ai biết là chuyện gì xảy ra."

"A, kỳ quái như thế, liền không ai biết là ai hạ thủ sao?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi, nếu là hỏi ra một điểm hạ lạc, nói không chừng có thể tìm hiểu nguồn gốc, nhờ vào đó đạt được Thiên Sư Đạo tu luyện Vân Thể Phong Thân kinh nghiệm.

"Cái này có cái gì kỳ quái, tu hành giới a, vô pháp vô thiên, lực không bằng người, bị giết đã bị giết, ai cũng không sẽ thay ngươi kêu oan."

Thu Tố Bạch lại lột một viên nho, ngậm trong miệng, tiếp lấy nói ra: "Đừng nói năm, sáu trăm năm trước, ngay tại mấy tháng trước đó, Đại Ngụy đỉnh cấp tu hành môn phái một trong Thái Bình Đạo, còn không phải bị người diệt cả nhà, đến bây giờ cũng không biết là ai ra tay."

Thái Bình Đạo!

Triệu Phất Y nghe thế ba chữ, trong lỗ tai không khỏi ông ông tác hưởng.

Căn cứ ngày đó Diêm Sâm ở hoang miếu biểu hiện, hắn có tám thành nắm chắc, xác định Triệu Khách là Thái Bình Đạo người, thế nhưng là Thái Bình Đạo đến cùng ra sao lai lịch, lại là cái gì dạng tồn tại, hắn nhưng vẫn không biết, cũng không dám tự tiện tìm hiểu, lo lắng dẫn lửa thiêu thân, không nghĩ tới hôm nay ở Thu Tố Bạch miệng, thế mà nghe được Thái Bình Đạo danh tự.

"Thái Bình Đạo. . . Ta làm sao nghe danh tự này có chút quen tai, dường như ở Doanh Châu lâu bên trong một quyển sách bên trên nhìn qua cái tên này, Thu cô nương, đây rốt cuộc là đồ dùng a môn phái?"

Triệu Phất Y trong lòng mặc dù vội vàng muốn biết Thái Bình Đạo chân tướng, trên mặt nhưng không có mang đi ra, chỉ là thuận miệng hỏi một câu, tựa như nói chuyện phiếm đồng dạng.

"Thái Bình Đạo là thật không đơn giản, ở đương kim Đại Ngụy thập đại tu hành môn phái bên trong, thực lực chí ít có thể xếp tại trước ba, đáng tiếc không biết là nguyên nhân gì, bỗng nhiên bị người diệt, trước đó sau đó một chút tin tức cũng không có truyền tới."

"Không chỉ như vậy, Đại Ngụy triều đình Huyền Cơ Đài còn phát ra lệnh treo giải thưởng, nói là chỉ cần có người có thể cung cấp Thái Bình Đạo ở thế tục dư đảng tin tức, triều đình tất có trọng thưởng, vô luận là muốn quan, vẫn là phải

tiền, cũng sẽ không tiếc rẻ. ."

Thu Tố Bạch lần nữa nuốt vào một viên nho, tựa hồ đối với nho tình hữu độc chung.

"Huyền Cơ Đài phát lệnh treo giải thưởng?"

Triệu Phất Y hơi trầm ngâm, tiếp lấy nói ra: "Vậy cái này còn cần đoán a, khẳng định là bọn hắn ra tay a!"

"Nói đùa cái gì."

Thu Tố Bạch miễn cưỡng ngáp một cái, nói ra: "Không nói đến Thái Bình Đạo Chủ Bùi núi xa thâm bất khả trắc, coi như Thái Bình Đạo bốn đại trưởng lão Triệu Khách, Hồ Bất Loạn, Ngô Song, Tiêu Tuyết Minh, cái nào lại là dễ trêu, năm người này đều là phương thế giới này mạnh nhất người tu hành một trong, muốn giết một cái đều muôn vàn khó khăn, Huyền Cơ Đài có bao nhiêu cân lượng, chọc nổi Thái Bình Đạo."

Triệu Khách!

Triệu Phất Y trong lòng phảng phất thủy triều phun trào, cơ hồ nhịn không được muốn đứng lên.

Thời gian qua đi mấy tháng, hắn rốt cục lần nữa nghe được Triệu Khách cái tên này, cũng rốt cuộc biết Triệu Khách chân thực thân phận, lại là tu hành giới đỉnh cấp đại phái Thái Bình Đạo bốn đại trưởng lão một trong, cũng là trên đời này cao cấp nhất người tu hành.

Đáng tiếc, hắn mặc dù biết Triệu Khách thân phận, nhưng vẫn không biết, là ai giết Triệu Khách, thậm chí hủy diệt Thái Bình Đạo, cũng liền không cách nào biết được khả năng tìm tới cửa địch nhân là ai.

Ngay tại Triệu Phất Y cảm xúc bành trướng, chuẩn bị tiếp lấy hỏi lại thời điểm.

Thu Tố Bạch vuốt vuốt đầu, tiếp lấy lại nói ra: "Huyền Cơ Đài không có bản sự này, trừ phi là Huyền Cơ Đài chủ nhân tự mình động thủ, nhưng cũng không thể a, Thái Bình Đạo cũng không phải môn phái tán tu, cũng là đạo môn một mạch đích truyền, phía trên có nền móng đại phái, coi như Huyền Cơ Đài chủ nhân cũng không dám tùy tiện diệt bọn hắn."

"Huyền Cơ Đài chủ nhân là ai?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi lên: "Huyền Cơ Đài lệ thuộc vào Đại Ngụy triều đình, chủ nhân của nó chẳng phải là Đại Ngụy Hoàng tộc?"

"Cái kia có đơn giản như vậy, Đại Ngụy Hoàng tộc cũng không có tư cách làm Huyền Cơ Đài chủ nhân, ngươi cái gì cũng đều không hiểu, cũng đừng đoán bậy."

Thu Tố Bạch lắc đầu, bỗng nhiên kịp phản ứng: "Ngươi hỏi cái này chút làm gì, trong này nước quá sâu, đừng nói là ngươi, tựu liền ta đều có thể chết đuối, có điểm ấy thời gian, ngươi không nếu muốn nghĩ thế nào luyện thành Vân Thể Phong Thân."

"Cái này không nhọc ngươi quan tâm, ta đã nghĩ đến biện pháp."

Triệu Phất Y bỗng nhiên đứng dậy.

Ngay tại vừa rồi, hắn bỗng nhiên nghĩ tới một cái biện pháp, nói không chừng có thể cấp tốc để Vân Thể Phong Thân nhập môn.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 57: Lên Núi

Sơn Hải Lâu là Quan Trung Thư Viện Ngũ Viện Thập Bát Lâu một trong.

Tòa lầu này bên trong cất giữ chính là lịch đại địa lý đồ chí, tứ phương vực ngoại hải đồ một loại địa hình điển tịch, từ thời kỳ Thượng Cổ, Đại Vũ đóng đô Cửu Châu lúc vẽ toàn bộ bản đồ, thẳng đến Đại Ngụy vương triều mười vạn dặm cẩm tú giang sơn bản đồ, thậm chí đông, nam, tây, bắc tứ hải hải vực hình, cũng toàn bộ đều có cất giữ, có thể nói là cái gì cần có đều có.

Bởi vì Quan Trung Thư Viện chỗ Ung Châu, vì vậy, cặn kẽ nhất vẫn là Tây Bắc năm châu lịch đại địa lý đồ chí, nhất là Thành Trường An cùng xung quanh sáu huyện địa hình, thậm chí tinh tế đến mỗi một cái thôn trang, mỗi một tòa chùa miếu lịch sử biến thiên.

Triệu Phất Y trước kia đi vào Sơn Hải Lâu, tìm một đống lớn miêu tả Thành Trường An phụ cận địa lý biến thiên hình sách, tinh tế nghiên cứu.

Cái này xem xét chính là một ngày, thẳng đến ngày ngã về tây, bụng đói ục ục gọi, mới tìm được hắn muốn đồ vật.

"Nguyên lai là ở cái địa phương này."

Triệu Phất Y trước mặt đặt vào một phần cổ xưa địa lý hình sách, trải phẳng để lên bàn.

Phần này hình sách là hơn ba trăm năm trước, Đại Ngụy vương triều chưa đóng đô Trung Nguyên trước đó, Đại Chu vương triều còn tại thời điểm, quan phủ vẽ Trường An xung quanh khu vực hình.

Ở trong đó một tấm bản đồ phía trên, ghi chú một chỗ nho nhỏ dãy núi, gọi là Tĩnh Tu Sơn, trên núi thô sơ giản lược vẽ lấy một gian đạo quán, dùng cực nhỏ chữ nhỏ viết "Lão Quân Quán" ba chữ, bên cạnh vẫn còn một nhóm chú giải, viết là Thiên Sư Đạo chi mạch truyền thừa.

Hao tốn cả ngày công phu, rốt cuộc tìm được Thiên Sư Đạo vết tích, cuối cùng không có uổng phí công phu, cái này khiến Triệu Phất Y có sơ qua an ủi.

Mặc dù Thu Tố Bạch nói cho hắn biết, sớm tại ba trăm năm trước, Thiên Sư Đạo liền đã bị người diệt, Thành Trường An phụ cận chi mạch đồng dạng bị người san thành bình địa, không có còn sót lại bất luận cái gì điển tịch, dù cho tìm tới cũng không có tác dụng gì, nhưng hắn vẫn là quyết định tìm tới chỗ này chi mạch.

Bởi vì, người mặc dù chết rồi, chưa hẳn chỉ thấy không đến.

Hàn Đường chính là một ví dụ, hắn mặc dù chết ở ba trăm năm trước, lại tại U Minh bí cảnh bên trong, lại lấy một loại phương thức quỷ dị còn sống, nếu là chỗ này chi mạch bên trong, cũng có U Minh bí cảnh, nói không chừng liền có thể nhìn thấy ngày xưa Thiên Sư Đạo người, đến lúc đó liền có thể tham khảo Thiên Sư Đạo tu luyện Vân Thể Phong Thân kinh nghiệm.

Khả năng này mặc dù không lớn, nhưng hắn vẫn là quyết định thử một chút, coi như chỉ có vạn nhất khả năng, cũng so hoàn toàn không có khả năng mạnh hơn nhiều.

Lấy hắn chân thực thiên phú, nghĩ trong vòng một tháng tu thành Vân Thể Phong Thân, không khác người si nói mộng.

Đương nhiên, hắn có thể nghĩ đến đi Thiên Sư Đạo di tích tìm U Minh bí cảnh, Thu Tố Bạch lại không nghĩ rằng cái này biện pháp, cũng không có nghĩa là hắn so Thu Tố Bạch càng thông minh.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, đối Thu Tố Bạch tới nói, dù cho nhìn thấy

Thiên Sư Đạo người cũng không có tác dụng gì, Thiên Sư Đạo người không có khả năng đem tu luyện bí pháp nói cho nàng.

Nhưng đối Triệu Phất Y liền rất khác nhau, có Sơn Thủy Họa Quyển nơi tay, chỉ cần có thể chém giết đối thủ, liền có thể thu hoạch đối thủ ký ức, nói không chừng liền có thể đạt được tu luyện Vân Thể Phong Thân bí pháp.

Triệu Phất Y đem địa đồ tỉ mỉ nhìn mấy lần, xác định đã nhớ kỹ nơi này, lúc này mới duỗi lưng một cái, hoạt động một chút gân cốt, đứng dậy rời đi Sơn Hải Lâu.

. . .

Rời đi Quan Trung Thư Viện về sau, Triệu Phất Y cũng không lập tức tiến về trên bản đồ đánh dấu địa điểm.

Lấy lúc trước hắn kinh lịch đến xem, U Minh thế giới tuyệt không phải một cái địa phương an toàn, chuyện quỷ dị bất cứ lúc nào cũng sẽ phát sinh, không để ý, liền sẽ mất đi tính mạng, nhất định phải làm tốt đầy đủ chuẩn bị mới được.

Sáng ngày hôm sau.

Triệu Phất Y sau khi ăn cơm trưa xong, đổi một thân nhẹ nhàng y phục, trong tay áo mang lên hai ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm, trong ngực cất Thông U Thạch, lại thêm Bạch Hổ đính dương xương, thuốc mê, độc dược các loại, vụn vụn vặt vặt một đống lớn đồ vật, toàn bộ sắp xếp gọn về sau, nhanh chân hướng Thành Trường An lấy đông tiến đến.

Ra Trường An Đông cửa, lấy đông hơn ba mươi dặm, chính là Thiên Sư Đạo chi mạch chỗ Tĩnh Tu Sơn.

Theo hình sách ghi chép, năm đó Thiên Sư Đạo còn tại thời điểm, coi trọng Tĩnh Tu Sơn sơn thanh thủy tú, mới chọn nơi này đặt chân, về sau lại tại trên núi thêm rất nhiều đình đài lầu các, càng đưa đến vẽ rồng điểm mắt tác dụng,

Thành Thành Trường An một chỗ nổi danh cảnh trí.

Chỉ là về sau Thiên Sư Đạo không có ở đây, Tĩnh Tu Sơn mới dần dần suy tàn.

Triệu Phất Y đi vào Tĩnh Tu Sơn ở dưới thời điểm, chính là buổi chiều hai ba điểm chuông, ánh nắng vừa vặn chứa, tầm mắt tốt nhất thời điểm.

Đứng tại chân núi, xa xa nhìn ra xa, chỉ thấy Tĩnh Tu Sơn bên trên hoàn toàn hoang lương, ác rừng cây sống, quái thạch đá lởm chởm, một điểm người ở vết tích cũng không có, không có chút nào năm đó đạo môn đại phái trụ sở cảnh tượng.

Ngược lại là Tĩnh Tu Sơn dưới, có một cái đường lớn, là Ngọc Đô Trường An hướng phía đông Tấn Châu, Dự Châu đi giao thông yếu đạo, qua lại xe ngựa không ngừng, muốn phồn hoa rất nhiều, ven đường xây mấy nhà mặt tiền chỉnh tề khách sạn, cửa khẩu tiểu nhị ngay tại nghênh đón mang đến, nhiệt khí kêu gọi qua lại khách nhân, thoạt nhìn được người yêu mến hơn nhiều.

Triệu Phất Y cũng không sốt ruột lên núi, tùy tiện tìm khách sạn, muốn một gian sạch sẽ phòng, dự định ngay tại này ở lại, ban đêm lại tiến vào U Minh thế giới.

Vô luận lúc nào tiến vào U Minh thế giới, bên trong đều là một mảnh âm u, ban đêm đi vào ngược lại không dễ dàng bị hiện thế người phát hiện.

. . .

Vào đêm.

Sơn dã yên lặng, đèn đuốc ảm đạm, xung quanh đen như mực.

Sắc trời âm u, rơi xuống mịt mờ mưa phùn, trên trời mặt trăng bị mây đen che khuất, toàn bộ thế giới một vùng tăm tối, đưa tay không thấy được năm ngón.

Trong khách sạn lữ nhân sớm đã ngủ yên, tiểu nhị cũng ở trong đại đường chống lên cái bàn, nằm ở phía trên ngủ gật, xung quanh yên tĩnh, chỉ có có chút tiếng mưa rơi, thông qua giấy thật mỏng cửa sổ, nhẹ nhàng truyền vào.

Triệu Phất Y một lần cuối cùng kiểm tra phải đem đồ vật, xác định không có chút nào bỏ sót, lúc này mới nhóm lửa trên bàn ngọn đèn, lấy tay cầm Thông U Thạch, đặt ở ngọn đèn phía trên thiêu đốt.

Theo hỏa diễm thiêu đốt, từng đợt nhàn nhạt sương trắng từ Thông U Thạch mặt ngoài trồi lên, từ từ hướng tứ phía lan tràn, dần dần bao phủ toàn bộ phòng.

Đã qua một trận, bỗng nhiên thổi tới một trận gió đêm, trước mắt sương trắng dần dần tán đi, nguyên bản khách sạn biến mất không thấy gì nữa, trước mắt biến thành một mảnh sơn dã.

Trong nháy mắt, Triệu Phất Y thình lình đi vào U Minh thế giới.

U Minh thế giới bên trong, cảnh trí cùng hiện thế khác biệt.

Ánh trăng mặc dù âm u, nhưng không có trời mưa, trên trời cũng không có mây đen, mượn mông lung ánh trăng, miễn cưỡng thấy rõ bốn phía con đường, so hiện thế đêm mưa, hơi muốn sáng một chút.

Ngẩng đầu trông về phía xa, Tĩnh Tu Sơn ngay tại phía trước không xa, lẳng lặng địa phương đứng sừng sững ở chỗ nào, sừng sững không nổi, thần bí khó lường.

"Hô. . ."

Triệu Phất Y hít vào một hơi thật dài, nắm thật chặt xiêm áo trên người, lấy hết dũng khí, nhanh chân hướng Tĩnh Tu Sơn đi tới.

U Minh thế giới bên trong cảnh vật, đại đa số đều bao phủ trong bóng đêm, hắc tựa như ánh nắng bạo chiếu ở dưới bóng tối, hoàn toàn không nhìn thấy bản

thể, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng, thậm chí không cách nào phân biệt có phải hay không thực thể, mỗi khi muốn phải đến gần thời điểm, liền phát hiện gần trong gang tấc, lại cách xa ở chân trời, vô luận như thế nào đi, cũng đi không được trước mặt.

Duy nhất có thể lấy cung cấp hắn hành tẩu, là đại địa bên trên từng đầu giăng khắp nơi con đường.

Triệu Phất Y nhìn qua trước mắt con đường, hơi nhíu nhíu mày, hắn có một chút không có biết rõ ràng.

Nếu như nói, hắn là bởi vì tu vi có hạn, không cách nào tiến vào U Minh thế giới, chỉ có thể ở U Minh thế giới cùng hiện thế chỗ giao hội —— U Minh bí cảnh bên trong hành tẩu, như vậy hắn vì cái gì có thể tại đây chút trên đường hành tẩu, những thứ này con đường tính là gì, chẳng lẽ cũng là U Minh bí cảnh một bộ phận?

Hắn mặc dù trong lòng hiếu kì, nhưng không ai có thể hỏi, chỉ có thể chôn ở trong lòng.

Nếu là đi hỏi Thu Tố Bạch, Thu Tố Bạch liền nhất định biết hắn rời đi U Minh bí cảnh, đến lúc đó ngược lại không hay.

Đi rồi thời gian đốt một nén hương, Triệu Phất Y đi vào Tĩnh Tu Sơn xuống.

"A?"

Triệu Phất Y đi đến chỗ gần, nhìn qua trước mắt ngọn núi này, lông mày chăm chú nhăn lại.

Trước mắt toà này Tĩnh Tu Sơn, toàn bộ bao phủ trong bóng đêm, thật giống như một mảnh khổng lồ bóng tối, bao trùm toàn bộ dãy núi.

"Thoạt nhìn, nơi này hoàn toàn không có bất kỳ cái gì một chỗ biến thành U Minh bí cảnh, nói một cách khác, cũng sẽ không có người tồn tại, lần này chạy

không. . ."

Triệu Phất Y trong lòng cảm giác nặng nề, cảm giác có chút thất vọng, trước mắt Tĩnh Tu Sơn, đã không có thành thành U Minh bí cảnh, với hắn mà nói liền không có bất kỳ giá trị gì.

Hiện tại xem ra, Tĩnh Tu Sơn hoàn toàn là U Minh thế giới một bộ phận, không nói đến hắn có thể hay không đi lên, coi như hắn thật có thể đi lên, vạn nhất gặp được U Minh thế giới bên trong dị biến, đụng phải cái gì quỷ dị sinh mệnh, cũng chỉ có thể tìm cái chết vô nghĩa.

Triệu Phất Y ngay tại thất vọng, chợt phát hiện tại đây trùng điệp hắc ám bên trong, có một cái đường hẹp quanh co như ẩn như hiện, ở trong núi xoay quanh, khúc chiết trăn trọc, từ phía trước núi chân núi mà lên, thông hướng phía sau núi một cái không đáng chú ý sơn cốc.

"Chẳng lẽ còn có đường đi vào?"

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, đi đến tiểu đạo điểm xuất phát, dọc theo con đường này, từng bước một hướng về trên núi đi tới.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 58: Tù Cư

Hô!

Một trận gió đêm thổi qua, đường núi hai bên bóng tối theo gió chập trùng, từ hình dáng đến xem, lít nha lít nhít, chiều cao không đồng nhất, giống như là từng tầng từng tầng cây cối, từng chùm cỏ dại, chỉ là giấu ở hắc ám bên trong, mơ mơ hồ hồ thấy không rõ lắm, liền phảng phất vô số tầng đơn bạc hình bóng chồng cùng một chỗ.

Triệu Phất Y đi ở đường núi ở giữa, dưới chân chỉ có một cái hai thước rộng rãi đường mòn, gập ghềnh dốc đứng, ngàn khúc bách chiết, ở hắc ám bóng tối bên trong uốn lượn mà lên.

"Nơi này. . . Quả nhiên là U Minh thế giới. . ."

Triệu Phất Y không tự chủ được khẩn trương lên, tựu liền trên người cơ bắp cũng bắt đầu trở nên cứng ngắc.

Ở Thành Trường An thời điểm, hắn cũng tiến vào U Minh thế giới, khi đó hai bên cửa hiệu mặc dù giấu ở bóng tối bên trong, nhưng là dưới chân con đường chừng rộng ba, bốn trượng, cùng hai bên kiến trúc khoảng cách đầy đủ xa xôi, trước mắt không gian cũng đầy đủ rộng lớn, tâm lý cũng không cảm thấy kiềm chế.

Không giống Tĩnh Tu Sơn bên trong, đường núi bất quá hai thước, bóng tối ngay tại trước người, phảng phất hơi chút quay người, liền sẽ chạm đến thần bí bóng tối, rơi vào vô biên trong địa ngục.

Loại cảm giác này tựa như hành tẩu ở một cái bất cứ lúc nào cũng sẽ chém rớt lưỡi đao phía dưới, vĩnh viễn không biết trong bóng tối lại bỗng nhiên toát ra cái gì, để cho người ta không tự chủ được kéo căng tinh thần.

Triệu Phất Y cố gắng chấn tác tinh thần, từng bước một tiến về phía trước đi tới.

Vòng qua một đạo eo núi, trước mặt bỗng nhiên sáng sủa, trên sườn núi, bỗng nhiên xuất hiện một mảnh rộng lớn đất trống, có ít nhất ba mươi năm mươi mẫu bộ dáng, giống như là một mảnh di tích.

Khu di tích này mặc dù cũng bao phủ trong bóng đêm, hắn không cách nào tới gần nửa bước, nhưng là từ hình dáng đến xem, cùng cỏ dại, cây cối đã hoàn toàn khác biệt.

Ban đầu đập vào mi mắt, là trên đất bằng một mảnh đổ nát thê lương, lờ mờ có thể phân biệt ra được, trong đó có bảy tám tòa sụp đổ lầu các, một tòa nát bấy tảng đá đền thờ, vẫn còn một mảng lớn ngã trái ngã phải tường cao, cùng nhổ tận gốc cây cối, nhiều như rừng, riêng phần mình không đồng nhất.

Đáng tiếc đều bao phủ trong bóng đêm, chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài hình dáng, phảng phất hình bóng, chỉ biết là là bị hủy đi, lại không nhìn thấy chi tiết.

Bóng tối bên trong, xuyên thấu qua một ít góc độ, còn có thể nhìn thấy một chút đao, kiếm, thương, kích chờ một chút binh khí hình dáng, lung tung cắm trên mặt đất, rất nhiều đều đã bẻ gãy, xem ra năm đó chém giết nhất định quá kịch liệt.

"Nơi này. . ."

Triệu Phất Y ở trên đường núi đứng hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể thở dài.

Nếu là ở hiện thế, hắn nhất định sẽ đi lên tìm kiếm một phen, nhìn xem có hay không điển tịch lưu lại, đáng tiếc là ở U Minh thế giới, lấy tu vi của hắn, chỉ

có thể nhìn thấy, lại sờ không tới.

Đương nhiên, những thứ đồ này từng tại hiện thế bên trong cũng xuất hiện qua, đáng tiếc đều chôn vùi ở trong lịch sử, cũng không tới phiên hắn đến tìm kiếm.

Nếu như là Thu Tố Bạch, có thể hay không tiến vào U Minh thế giới đâu, trong lòng của hắn bỗng nhiên nổi lên cái nghi vấn này.

Nghĩ tới đây, trong đầu hắn bỗng nhiên toát ra một cái nghi vấn.

Y theo Đại Ngụy vương triều ghi chép, từ thượng cổ cho tới hôm nay, văn tự ghi lại lịch sử đã vượt qua vạn năm, vì cái gì vô luận là trong Thành Trường An, vẫn là Tĩnh Tu Sơn bên trên, U Minh thế giới hiện ra tình cảnh, đều là ba trăm nhiều năm trước cảnh tượng.

Đây quả thật là trùng hợp sao, vẫn là có duyên cớ khác?

Triệu Phất Y đứng tại đường núi bên cạnh, dừng lại trong một giây lát, thực sự tìm không thấy vật gì có giá trị, quay người dọc theo đường núi, tiếp tục hướng bên trên đi tới.

Từ khu di tích này về sau, ven đường ở giữa, còn sót lại vết tích dần dần nhiều hơn, thỉnh thoảng liền có thể ở rìa đường nhìn thấy một hai nơi di tích, tất cả di tích đều quá tương tự, tất cả đều là chém giết dấu vết lưu lại.

Hắn kế thừa Hàn Đường mấy năm chém giết kinh nghiệm, một chút liền có thể nhìn ra, năm đó trận này đại chiến, chém giết cực kì quá kịch liệt, đã đến tấc đất tất tranh tình trạng.

Một trận sau đại chiến, tựu liền kiến trúc cũng không có còn lại bao nhiêu.

Tiếp tục hướng phía trước lại đi đến gần nửa canh giờ, leo đến giữa sườn núi, đường núi nhất chuyển, vượt qua lưng núi, hướng sau núi lan tràn mà đi.

"Ừm!"

Triệu Phất Y đứng tại trên sườn núi mặt, nhìn qua nơi xa kéo dài phía sau núi, trước mắt bỗng nhiên sáng lên, chỉ thấy phía sau núi chỗ sâu,

Một cái sơn cốc lờ mờ giấu ở trong đó.

Từ trên sườn núi nhìn lại, tòa sơn cốc này vị trí quá bí ẩn, giấu tại trong núi bầy trong cốc, nếu không phải trước đó biết vị trí, tuyệt khó phát hiện, có cái gì chỗ đặc thù, nhưng ở U Minh thế giới bên trong, chung quanh một mảnh bóng râm phụ trợ dưới, tòa sơn cốc này hết sức rõ ràng, cùng với hắn địa phương hoàn toàn khác biệt.

Dưới chân hắn con đường này, vừa vặn nối thẳng tòa sơn cốc này.

"Hắn là nơi này cũng là một chỗ U Minh bí cảnh?"

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, lập tức nâng lên tinh thần, nhanh chân hướng sơn cốc đi tới.

Cùng lúc đó, hắn âm thầm tăng cao cảnh giác, làm đủ chuẩn bị, ứng đối trong cốc khả năng tồn tại địch nhân.

Sơn cốc nhìn không xa, đi cũng không gần, đi ước chừng hơn một canh giờ, mới vừa tới chỗ này sơn cốc cốc khẩu, cốc khẩu chất đống một mảnh đá vụn, đem vốn cũng không thu hút cốc khẩu, lại che khuất bảy tám phần.

Tòa sơn cốc này vốn cũng không dễ thấy, cốc khẩu lại có đá vụn, nếu là ở thế giới hiện thực, tất nhiên còn sẽ có cỏ dại sinh trưởng, như thế thứ nhất, thì càng khó tìm kiếm, chỉ sợ đi đến trước mặt, cũng chưa chắc chú ý đạt được.

Triệu Phất Y ở cốc khẩu ngừng nửa khắc, nhìn kỹ một lần hoàn cảnh chung quanh, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới vượt qua mảnh này đá vụn, chậm rãi hướng trong cốc đi tới.

Tòa sơn cốc này không lớn, lúc trước đến sau khoảng a chỉ có ba bốn trăm trượng dài, độ rộng cũng chỉ có bốn năm trượng, trong cốc con đường lại rất bằng phẳng, một chút cơ hồ nhìn đạt được đầu, cùng Tĩnh Tu Sơn bên trong cái khác sơn cốc so sánh, không có bất kỳ cái gì khác biệt.

Khác biệt duy nhất chính là, sơn cốc hai bên vách đá đều là kiên cố đá hoa cương, cương đao chém vào phía trên, chỉ có một đạo nhàn nhạt bạch ấn, tựu liền dưới chân cũng là tảng đá, toàn bộ sơn cốc trụi lủi, không có bất kỳ cái gì cỏ cây.

Triệu Phất Y chậm rãi hướng về phía trước, ánh mắt không ngừng hướng bốn phía quét tới, từ đầu đến cuối không thu hoạch được gì, thời gian chừng nửa nén hương về sau, rốt cục đi đến sơn cốc cuối cùng, vẫn không có phát hiện bất cứ dị thường nào.

"Chẳng lẽ nơi này liền một cái sơn cốc, không còn cái gì khác rồi?"

Triệu Phất Y trước người là ba mặt trụi lủi vách đá, phía sau là tới lúc con đường, ngoài ra, không có vật khác, không khỏi cảm thấy nhụt chí, xem ra lần này là chạy không, tu thành Vân Thể Phong Thân hi vọng, cũng theo gió mà qua.

"Phía trước núi người đều chết mất sao?"

Ngay tại Triệu Phất Y bất đắc dĩ thời khắc, chợt nghe một cái âm lãnh âm thanh, từ bên trên truyền tới, không khỏi làm giật nảy mình.

"Ai?"

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, quay đầu hướng tứ phía nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy trống rỗng vách núi, không có bất kỳ cái gì cái bóng.

"Tay phải ba trượng."

Âm lãnh âm thanh ngắn gọn nói.

"Nha!"

Triệu Phất Y khẽ giật mình, lập tức kịp phản ứng, ngẩng đầu phía bên phải bên cạnh vách núi nhìn lại, cẩn thận tìm đúng đặt chân địa phương, tiếp theo, phi thân nhảy lên, vọt lên cao hơn một trượng, đạp ở một khối hơi nhô ra trên tảng đá, sau đó, dưới chân lần nữa phát lực, lại hướng lên nhảy tới.

Hắn bây giờ thân có ba đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, thể trọng nhưng không có nhiều ít, ở thuần túy lực lượng thôi thúc dưới, hoàn toàn không cần cái gì khinh công, tùy tiện liền có thể vọt lên cao hơn một trượng.

Hai ba lần về sau, Triệu Phất Y sát người đứng tại một khối nhỏ lồi ra trên tảng đá, nghe hạ.

Ở trước người hắn cách đó không xa, xuất hiện một cái cao hơn hai mét sơn động, cửa hang hướng vào phía trong lõm, từ phía dưới hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ có nhảy đến cùng nó đồng dạng ở mức độ cao, mới có thể nhìn thấy.

"Xem ra người nọ là trong sơn động. . ."

Triệu Phất Y dọc theo vách núi hơi lồi ra hòn đá, dán chặt lấy vách núi, từng bước một, đi đến chỗ cửa hang.

Hắn không dám trực tiếp nhảy qua đến, nếu không, trong sơn động người nếu là muốn gây bất lợi cho hắn, thân ở không trung, liền một điểm đường lùi đều không có.

Sau một lát, hắn đi tới cửa động, mượn âm u ánh trăng, thấy được bên trong tình hình, không khỏi giật mình.

Sơn động cao có hai mét, độ rộng cũng kém không nhiều , ấn nói có thể tuỳ tiện đi vào, trên thực tế cũng không khả năng, bởi vì có hơn mười cây thô như cánh tay kim loại đen côn ngăn ở mặt ngoài động khẩu.

Những kim loại này bổng trên dưới hai đầu, đều thật sâu khảm ở Huyền Vũ Nham bên trong, lẫn nhau khoảng cách chỉ có khoảng mười centimet, tạo thành một đạo nghiêm mật hàng rào, phía trên cũng không có có thể cung cấp xuất nhập địa phương, đúng là một tòa tử môn.

Tại đây tòa tử môn phía sau, ngồi một người, nhìn niên kỷ cũng không tính lớn, cũng liền hơn ba mươi tuổi, có lẽ là đã lâu không gặp qua ánh nắng, sắc mặt hiện ra một loại bệnh trạng tái nhợt, tóc dài hồi lâu không có cắt đã qua, tán lạc choàng tại sau đầu, mặc trên người một kiện đen tuyền đạo bào, cùng Triệu Phất Y dĩ vãng thấy qua cũng không giống nhau.

"Ha ha, nhiều năm như vậy cuối cùng là có người tới."

Đạo nhân này nhìn thấy Triệu Phất Y, ngồi ngay ngắn không nổi, cười lạnh nói.

"Gặp qua đạo trưởng, còn không biết Trưởng Tôn họ đại danh."

Triệu Phất Y cách hàng rào, xa xa chắp tay.

"Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta, phía trước núi người có phải hay không đã chết mất rồi?"

Đạo nhân thanh âm bên trong mang theo vài phần khoái ý, lại có mấy phần bạo ngược.

"Tại hạ vừa rồi tới được thời điểm, trên đường đi xác thực nhìn thấy đại chiến vết tích, dường như trải qua một trận hạo kiếp, đến mức có phải hay không chết mất, tại hạ cũng không cách nào phán đoán."

Triệu Phất Y cân nhắc nói.

"Ha ha, xem ra là chết mất!"

Đạo nhân ngửa mặt lên trời cười to một trận, cúi đầu xuống, lần nữa hỏi hắn:

"Hiện tại là lúc nào, bên ngoài trải qua bao nhiêu năm?"

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y hơi do dự một lát, nói ra: "Đạo trưởng ở chỗ này bao lâu, bên ngoài liền đi qua bao nhiêu năm."

Hắn không biết đạo nhân này đến cùng ra sao thân phận, có biết hay không mình đã chết rồi, vì vậy, cũng không có nói ra tình hình thực tế.

Hắn ở U Minh bí cảnh bên trong giết chết Hàn Đường thời điểm, Hàn Đường cũng không biết mình đã chết rồi, ký ức vẫn như cũ dừng lại ở ba trăm năm trước đêm ấy, không biết người đạo trưởng này là cái gì tình huống.

"Ha ha! Ha ha!"

Đạo nhân lạnh giọng cười to, đưa tay chỉ vào Triệu Phất Y, nói ra: "Ta ở chỗ này không có ngốc mấy năm liền chết, thẳng đến trước đây không lâu mới sống lại, làm sao lại biết bên ngoài lại bao nhiêu năm!"

Triệu Phất Y không khỏi ngây ngẩn cả người, đạo nhân này thế mà biết hắn đã chết, như vậy trong miệng hắn mới sống lại là có ý gì?

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 59: Đạo Nhân

"A? Ngươi đã chết?"

Âm u dưới ánh trăng, Triệu Phất Y kinh hô một tiếng, trên mặt cố ý lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Đương nhiên."

Đạo nhân lạnh lùng nhìn Triệu Phất Y, quan sát tỉ mỉ một phen, bỗng nhiên nhíu nhíu mày, nói ra: "Ngươi ngay cả điều này cũng không biết, hẳn là ngươi không phải là tu hành môn phái người?"

"Tu hành môn phái?"

Triệu Phất Y ra vẻ kinh ngạc, trầm ngâm một lát, lắc đầu nói ra: "Ta ngược lại nghe sư phụ nói qua, trên đời này có tu hành môn phái tồn tại, bên trong đều là phi thiên độn địa người tu hành, đáng tiếc cho tới bây giờ chưa thấy qua, chẳng lẽ đạo trưởng ngươi chính là tu hành môn phái người?"

"Nguyên lai ngươi thật không phải là người tu hành, vậy là ngươi làm sao tới được nơi này?"

Đạo nhân dường như cũng không hoài nghi hắn.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y nghĩ nghĩ, từ trong ngực móc ra Thông U Thạch đến, nâng ở lòng bàn tay, do do dự dự nói ra: "Tại hạ trong lúc vô tình chiếm được như vậy một khối đá, cảm thấy có chút hiếm lạ, vẫn mang ở trên người, đêm nay tại dã

ngoại ngủ ngoài trời sưởi ấm thời điểm, không cẩn thận đem nó tiến vào trong lửa, sau đó liền đến nơi này tới."

Dừng một chút, hắn vẻ mặt bất đắc dĩ nói ra: "Đạo trưởng, nói thực ra, ta còn một mực phát sầu như thế nào mới có thể trở về đây."

"Thông U Thạch."

Đạo nhân này nhìn Thông U Thạch, khẽ gật đầu: "Nguyên lai là dạng này, ngươi vận khí cũng không tệ."

"Xin hỏi đạo trưởng, nơi này là địa phương nào, ngươi lại là người nào?"

Triệu Phất Y ra vẻ không biết, nửa thật nửa giả hỏi.

Trước mắt người đạo nhân này, là Thu Tố Bạch về sau, hắn thấy qua cái thứ hai cùng tu hành giới có liên quan người, định đem Thu Tố Bạch nói với hắn, từ đạo nhân nơi này lại nghiệm chứng một lần, bớt bất tri bất giác đã bị hố.

"Nơi này là U Minh thế giới cùng hiện thế giao giới hình thành một chỗ đặc thù địa vực, ngươi có thể đem nó gọi là U Minh bí cảnh, đến mức bần đạo, chính là Thiên Sư Đạo môn hạ đạo nhân Cô Trần Tử."

Mấy câu về sau, Cô Trần Tử ngữ khí đã cùng trì hoãn xuống tới, cũng không có giấu diếm, nói ra nhà mình lai lịch, quả nhiên là Thiên Sư một mạch truyền nhân.

"Thiên Sư Đạo? Nhớ lại, ta từng nghe chung quanh đây thôn dân nói qua, Tĩnh Tu Sơn bên trên nguyên lai từng có một cái đạo quán, bất quá mấy trăm năm năm trước đã không còn, khó trách ngươi nói ngươi đã chết, nếu là mấy trăm năm không chết, chẳng phải là thành thần tiên rồi?"

Triệu Phất Y đầy mặt vẻ kinh ngạc.

"Ai, nguyên lai đã mấy trăm năm. . ."

Cô Trần Tử thở dài, trắng bệch lãnh đạm trên mặt lần đầu lộ ra phiền muộn chi sắc, tiếp lấy nói ra: "Mấy trăm năm không chết, tính là gì thần tiên, chân chính thần tiên không phải là ngươi ta có thể thăm dò, đáng tiếc bần đạo tu luyện bất thành, nếu không, chưa hẳn không thể sống đến bây giờ."

"Nha. . ."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, tiếp lấy lại hỏi: "Xin hỏi đạo trưởng, tại hạ vừa rồi nghe đạo trưởng lời nói, lúc trước đã chết, trước đây không lâu lại sống đến giờ, tại hạ cái này không rõ, vì sao đạo trưởng sống lại, phía trước núi những người kia không có sống tới?"

"Bởi vì bọn hắn vận khí không tốt."

Cô Trần Tử ánh mắt lộ ra vẻ trào phúng: "Năm đó Thiên Sư Đạo còn tại thời điểm, phía trước núi đám kia ruồi doanh cẩu thả hạng người, nhìn bần đạo không vừa mắt, thêu dệt một cái tội danh, không phải buộc bần đạo ở chỗ này bế quan, không nghĩ tới bần đạo bế quan không lâu, thì có cường địch tiến đánh sơn môn, đem bọn hắn đều giết chết, ngược lại là bần đạo, bởi vì nơi đây quá vắng vẻ, không ai tìm tới nơi này, ngược lại trốn qua một kiếp "

"Bần đạo ở chỗ này, khát từ trong động sông ngầm bên trong lấy nước, đói bụng liền từ bên trong mò cá, trọn vẹn chống ba bốn năm mới chết, vận khí mạnh hơn bọn họ hơn nhiều."

"A?"

Triệu Phất Y nghe đến đó, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, nhịn không được chen vào nói nói ra: "Đạo trưởng, ngươi ở chỗ này so như ngồi tù, nửa bước khó rời, coi như sống lâu mấy năm, cũng không phải chuyện gì tốt đi, sao có thể nói là vận khí tốt?"

"Ngươi không hiểu, cái này ba bốn năm chênh lệch, thế nhưng là ngày đêm khác biệt."

Cô Trần Tử hừ lạnh một tiếng, nói ra: "Cũng bởi vì ta chết muộn ba bốn năm,

Gặp phải ngàn năm không gặp U Minh dương tan, lúc này mới có cơ hội một lần nữa sống tới, bọn hắn những người kia chết sớm mấy năm, cũng liền như vậy chết, hồn phi phách tán, lại không có cơ hội sống thêm lại."

"U Minh dương tan. . ."

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, cái từ này đến là lần đầu nghe được, nhịn không được hỏi: "Xin hỏi đạo trưởng, U Minh dương tan là có ý gì?"

"Ngươi không phải là người tu hành, nói cũng không hiểu."

Cô Trần Tử không có trực tiếp nói rõ, lời nói xoay chuyển, đổi đề tài nói ra: "Vận khí của ngươi quả thực không tệ, thế mà ở thời điểm này nhặt được Thông U Thạch, vừa vặn gặp phải U Minh dương tan, đản sinh ra một nhóm U Minh bí cảnh, lúc này mới tha cho ngươi tiến đến, nếu là sớm mấy năm, coi như ngươi đạt được Thông U Thạch, căn bản cũng không có tác dụng gì, lấy ngươi một phàm nhân bản lãnh, làm sao có thể ở U Minh thế giới hành tẩu."

"Vẫn còn tầng này nguyên nhân."

Triệu Phất Y nghe đến đó, trong lòng đại khái hiểu một chút, xem ra U Minh dương tan là mấy năm này mới có sự tình, U Minh bí cảnh cũng mới sinh ra không lâu.

Về phần tại sao là như thế này, cũng không phải là hắn bây giờ có thể phỏng đoán đến.

Cô Trần Tử tiếp lấy lại nói ra: "Hôm nay ở đây gặp lại, ngươi cùng bần đạo cũng coi như hữu duyên, bần đạo sẽ đưa ngươi một trận cơ duyên, chỉ cần ngươi giúp bần đạo dời cửa hang hàng này hàn thiết trụ, chờ bần đạo thoát thân về sau, chắc chắn thu ngươi làm đồ, truyền cho ngươi một thân Thiên Sư Đạo tu hành chi thuật, ngày sau coi như không thể tu đạo thành công, bạch nhật phi thăng,

cũng có thể ỷ vào một thân bản lãnh tung hoành thiên hạ, bác một cái công danh phú quý."

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y khẽ chau mày, chậm rãi đi ra phía trước, lấy tay gõ gõ động khẩu hàn thiết trụ, phát ra "Khanh, khanh" trầm đục, do dự nói ra: "Đạo trưởng nói không sai, nếu là có thể cùng đạo trưởng học đạo, đối tại hạ mà nói, thực là bình sinh một đại cơ duyên."

"Bất quá, cái này mười mấy cây hàn thiết trụ thoạt nhìn chất liệu bất phàm, tại hạ tay không tấc sắt, lấy chúng nó thực sự không có gì biện pháp, không bằng đạo trưởng nói cho ta biết trước, như thế nào rời khỏi U Minh thế giới , chờ tại hạ đi trong thành mua lấy mấy cây lưỡi cưa, trở về sẽ giúp đạo trưởng thoát thân."

"Làm gì phiền toái như vậy."

Cô Trần Tử lắc đầu, nói ra: "Ngươi nghĩ nhiều lắm, nơi đây là ta Thiên Sư Đạo bế quan chỗ, cũng không phải cái gì thiên lao nhà ngục, làm sao có thể mỗi lần ra vào đều muốn đem hàn thiết trụ làm gãy, ngay tại trên sơn động không xa, có một khối hình tròn màu trắng tảng đá, ngươi chỉ cần dùng lực đem nó chuyển động ba vòng, hàn thiết trụ liền sẽ dời, không cần ngươi lại đi Thành Trường An giày vò."

"Thì ra là thế!"

Triệu Phất Y trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, gật gật đầu nói ra: "Cái này đơn giản nhiều, tại hạ cái này đi lên, chỉ là. . ."

Nói đến đây, sắc mặt của hắn bỗng nhiên trở nên có chút khó khăn, dưới chân cũng không có xê dịch.

"Chỉ là cái gì?"

Cô Trần Tử lạnh giọng hỏi.

"Tại hạ vạn nhất đem đạo trưởng phóng xuất, đạo trưởng cũng không nguyện thu tại hạ làm đồ đệ, tại hạ nhưng là không còn biện pháp, không biết trưởng có thể hay không để tại hạ an tâm?"

Triệu Phất Y ấp a ấp úng nói.

"Nguyên lai ngươi lo lắng cái này, ha ha, ngươi cùng bần đạo tối nay ban đầu gặp, không tin bần đạo cũng là bình thường, như vậy đi, bần đạo lấy đạo môn tổ sư chi danh thề, thoát thân về sau, nhất định thu ngươi làm đồ, truyền cho ngươi Thiên Sư Đạo bản lãnh, như thế nào?"

Cô Trần Tử cười lạnh vài tiếng nói.

"Vậy liền phiền phức đạo trưởng."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

"Bần đạo Cô Trần Tử, hôm nay ở đây hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn thề, như được vị công tử này cứu, có thể thoát ly nơi đây, tương lai tất thu hắn làm đồ, truyền cho hắn một thân Thiên Sư Đạo bản lĩnh."

Cô Trần Tử sắc mặt trang nghiêm, nâng tay phải lên, ba ngón dựng nên, ngửa mặt lên trời minh ước.

"Tốt, tại hạ cái này. . ."

Triệu Phất Y thỏa mãn nhẹ gật đầu, quay người liền muốn hướng cửa hang phía trên trèo, ngay tại hắn đem đi chưa đi thời khắc, ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía Cô Trần Tử phía sau, trên mặt lộ ra kỳ quái biểu lộ, kinh ngạc nói ra: "Đạo trưởng, nguyên lai nơi này bế quan không phải là một mình ngươi a. . ."

"Ừm?"

Lời còn chưa dứt, Cô Trần Tử đã theo ánh mắt của hắn, không tự chủ được xoay quay đầu đi, còn không có hoàn toàn xoay qua chỗ khác thời điểm, bỗng nhiên lại cảm thấy không đúng, lại nghĩ quay đầu, đã tới không kịp.

Ngay tại Cô Trần Tử quay đầu trong nháy mắt, Triệu Phất Y đột nhiên vặn vẹo trong tay áo Bạo Vũ Lê Hoa Châm, một chồng ngân châm bỗng nhiên bay ra, trực kích ở Cô Trần Tử trước ngực.

Chỉ nghe "Xùy, xùy" vài tiếng nhẹ vang lên, ngân châm thấu thể mà qua, bắn vào sơn động chỗ sâu, bắn tại trên thạch bích, phát ra "Đinh, đinh" vài tiếng giòn vang.

"Ngươi dám ám toán ta!"

Cô Trần Tử bỗng nhiên trọng thương, không khỏi giận dữ, sắc mặt dữ tợn như quỷ, trước ngực máu me đầm đìa.

"Đạo trưởng!"

Triệu Phất Y mỉm cười, lắc đầu, nói ra: "Đạo trưởng bất nhân, cũng đừng trách tại hạ bất nghĩa."

"Đạo trưởng rõ ràng là Thiên Sư Đạo môn nhân, phụng Thái Thượng Lão Quân thành đạo tổ, tựu liền phía trước núi đạo quan đều gọi Lão Quân Quán, lại vẫn cứ lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn chi danh thề, quả nhiên là lấn ta không biết a, vẫn là nói trưởng từ vừa mới bắt đầu sẽ không dự định thực hiện hứa hẹn."

"Khụ khụ. . . Nguyên lai ngươi là có chuẩn bị mà đến. . ."

Cô Trần Tử trùng điệp ho khan vài tiếng, từng sợi máu tươi cấp tốc biến thành đen, từ trước ngực hắn chảy ra.

"Kia là tự nhiên, điểm này đạo trưởng chỉ sợ cũng đã sớm đoán được, không phải, làm sao lại không hỏi tại hạ lai lịch?"

Triệu Phất Y từ tốn nói.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 60: Trở Về

Âm u dưới ánh trăng, Cô Trần Tử sắc mặt trắng bệch, từ hắn ngũ quan bên trong, chảy ra từng sợi máu tươi màu đen, phảng phất trong Địa ngục ác quỷ.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì Triệu Phất Y chưa hề cùng Thiên Sư Đạo người đã từng quen biết, càng không biết Cô Trần Tử đến tột cùng mạnh bao nhiêu, vì vậy, vừa bắt đầu hay dùng công kích mạnh nhất —— bôi có kịch độc Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Bây giờ xem ra, Cô Trần Tử xác thực mạnh hơn Lâm Trấn được nhiều, chí ít một chùm phi châm không thể giết hắn, chỉ là đả thương hắn, thật sự muốn tính mạng hắn, còn phải độc tính chậm rãi phát tác.

Đương nhiên, Cô Trần Tử coi như tu vi mạnh hơn, hắn cũng sẽ không chút do dự xuất thủ, đến mức có thể hay không thu nhận Cô Trần Tử phản sát, hắn ngược lại không quá để ý, nguyên nhân cũng rất đơn giản, nếu là Cô Trần Tử có thể phản sát, chỉ sợ sớm đã từ nơi này chạy trốn.

Bởi vậy, vô luận như thế nào hắn đều là có thắng không bại, hắn lấy Bạo Vũ Lê Hoa Châm xuất thủ, chỉ là hi vọng có thể một kích kiến công, tiết kiệm thời gian mà thôi, coi như Bạo Vũ Lê Hoa Châm không thành, hắn cũng có thể chậm rãi triển khai cái khác thủ đoạn, ta là dao thớt, người là thịt cá, chỉ là trễ thắng sớm thắng vấn đề.

"Khá lắm gian xảo tiểu tử, nguyên lai ngươi từ vừa mới bắt đầu ngay tại tính toán bần đạo!"

Cô Trần Tử gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, khí tức càng ngày càng

yếu ớt, trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên lại nói ra: "Trong sơn động cái gì cũng không có, ngươi coi như giết ta, cũng không chiếm được cái gì, chẳng bằng hiện tại cho ta giải dược, ta đem Thiên Sư Đạo tu luyện bí pháp đều truyền cho ngươi, ngươi tổng không hi vọng một chuyến tay không a?"

"Đạo trưởng suy nghĩ nhiều quá, vẫn là sớm một chút cam chịu số phận đi."

Triệu Phất Y khẽ lắc đầu.

Người khác có lẽ không chiếm được bất kỳ vật gì, nhưng hắn có một quyển thần bí sơn thủy bức hoạ, có rất lớn cơ hội thu lấy Cô Trần Tử ký ức cùng lực lượng, đây cũng chính là hắn mục đích của chuyến này.

Huống chi, mặc dù không biết Cô Trần Tử tại sao lại tại đây sơn cốc, bất quá, chỉ nhìn động khẩu hàn thiết trụ như vậy rắn chắc, liền biết sự thật chỉ sợ không hề giống hắn nói như vậy, chỉ là ở đây bế quan mà thôi, làm không tốt là bị Thiên Sư Đạo cầm tù tới đây, một người như vậy miệng nói ra được tu luyện bí pháp, hắn chỉ sợ chỉ có điên rồi mới dám đi luyện.

"Được. . . Khụ khụ. . . A!"

Cô Trần Tử âm thanh thảm đạm, một giọng nói tốt, lại nằng nặng ho khan hai tiếng, chợt quát to một tiếng, nhổ một ngụm máu đen, ngửa mặt hướng lên trời, ngã về phía sau, như vậy không nhúc nhích, khí tức hoàn toàn không có.

Triệu Phất Y cách hàng rào sắt, ở cửa hang nhìn nửa ngày, trên mặt hốt nhiên nhưng lộ ra kỳ quái tiếu dung, thì thào nói ra: "Xem ra ngươi cũng không phải cái gì đều hiểu, chí ít ngươi cũng không biết, U Minh thế giới người chết thật về sau là cái dạng gì. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Cô Trần Tử thi thể run rẩy thoáng cái, tựa hồ là muốn đứng dậy.

Vẫn chưa tới Cô Trần Tử đứng dậy, Triệu Phất Y đã vặn vẹo mặt khác một

ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm, một chùm phi châm đột nhiên bắn ra, từ hàn thiết hàng rào sắt khe hở xuyên qua, đánh thẳng ở Cô Trần Tử trên mặt, "Vụt, vụt" vài tiếng, ở trên đầu của hắn mặc vào một hai chục cái lỗ kim.

Bành!

Cái này một chồng ngân châm qua đi, Cô Trần Tử thi thể đã run một cái, rốt cục chết đi, thi thể hóa thành một trận màu đen tro bụi, chồng chất tại nguyên địa.

"Lúc này mới xem như chết rồi. . ."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu.

Xem ra Cô Trần Tử biết có hạn, cũng không biết ở U Minh bí cảnh phục sinh người, sau khi chết lại hóa thành một bãi tro bụi, nếu không, cũng sẽ không giả ý giả chết, đồ làm cho người ta cười.

Bất quá, Cô Trần Tử biết U Minh bí cảnh chuyện tình, cũng biết hắn phục sinh nguyên nhân, nhưng lại không biết lần nữa chết đi lại biến thành tro bụi, chẳng lẻ là Thiên Sư Đạo ghi chép không được đầy đủ, vẫn là có duyên cớ khác? Ý nghĩ này từ trong đầu hắn chợt lóe lên.

. . .

Triệt để chém giết Cô Trần Tử về sau, Triệu Phất Y ngẩng đầu nhìn lên.

Ngay tại cửa hang phía trên cách đó không xa, có một khối hình tròn màu trắng tảng đá, chỉ lớn chừng quả đấm, thế là rón rén, theo vách đá khe hở, một đường leo lên.

Không hắn sẽ công phu, hắn đi vào màu trắng tảng đá bên cạnh, đưa tay trật một chút, phát hiện quả nhiên có thể vặn vẹo, thế là vận đủ khí lực, chậm rãi uốn éo.

Két. . . Két. . .

Theo tảng đá chuyển động,

Phía dưới truyền ra cơ quan run run âm thanh.

Triệu Phất Y biết dùng, tiếp lấy lại uốn éo đi xuống, "Két, két" âm thanh cũng từ phía dưới không ngừng truyền đến, thẳng đến chuyển động ba vòng về sau, tảng đá rốt cuộc xoay không nổi, phía dưới âm thanh cũng rốt cục ngừng lại.

Hắn nhẹ nhàng buông lỏng tay, theo vách núi, từ phía trên tuột xuống, vừa vặn rơi vào cửa hang, phát hiện mười mấy cây hàn thiết trụ, quả nhiên đều đã dịch chuyển khỏi, cửa hang toàn bộ rộng mở, chỉ chờ hắn đi vào xem xét.

Tiến vào trong động xem xét, mới phát hiện hang núi này mặc dù không lớn, chỉ có ba trượng bao sâu, ngược lại là cái bế quan thật là tốt địa phương, ngay tại Cô Trần Tử tay phải hậu phương, có một cái trong núi sông ngầm nhánh sông, ở chỗ này vừa vặn có cái một thước vuông cửa hang, múc nước ngược lại là thuận tiện, làm không tốt bên trong vẫn còn cá, khó trách Cô Trần Tử ở Thiên Sư Đạo hủy diệt về sau, còn có thể kiên trì mấy năm.

Trừ cái đó ra, trong sơn động trống rỗng, không còn thứ khác.

Triệu Phất Y bốn phía nhìn một lần, xác định không có cái gì khác, quay đầu đi xem Cô Trần Tử dấu vết lưu lại, thế mới biết vì sao hắn vì sao ngồi ở nguyên địa không nhúc nhích.

Nguyên lai trên mặt đất vẫn còn bốn đầu to bằng ngón tay hàn thiết liên, phân biệt giữ lại hai chân của hắn cùng hai tay, chỉ là lúc trước bị đạo bào chặn, lại là đen tuyền, trong bóng tối không thấy được, lúc này mới không thấy được, thẳng đến sau khi hắn chết mới lộ ra đến.

"Xem ra gia hỏa này quả nhiên không phải là đến bế quan, là bị người nhốt ở chỗ này."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, may mắn không có nhất thời hồ đồ, đem Cô Trần Tử phóng xuất, nếu không, chỉ sợ sẽ không có cái gì tốt kết quả.

Kiểm tra mấy lần về sau, nhìn xem trong động không còn một mảnh, xác nhận lại không có gì đáng giá sưu tầm địa phương, lúc này mới quyết định rời đi.

Triệu Phất Y nhanh chân đi đến cửa hang, đón âm u ánh trăng, từ trong ngực móc ra Sơn Thủy Họa Quyển đến, thoảng qua liếc qua, phát hiện bức tranh mặt ngoài quả nhiên phát ra thanh quang.

"Không tệ, lại hữu cơ lại kích hoạt lên."

Triệu Phất Y nhìn thấy thanh quang, trong lòng lập tức vui mừng, mục đích của chuyến này đã đạt tới, có thể đi về, đến mức kích hoạt bức tranh chuyện tình, vẫn là chờ trở lại Thành Trường An lại làm.

U Minh thế giới, quá mức quỷ dị.

Hắn không biết ở chỗ này kích hoạt bức tranh, sẽ phát sinh cái gì chuyện quỷ dị, cũng liền không có ý định mạo hiểm ở đây.

Dạo bước rời đi sơn cốc, Triệu Phất Y bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề.

Từ khi phát hiện giết người lại kích hoạt Sơn Thủy Họa Quyển về sau, hắn một mực đem bức tranh này mang theo trong người, trước trước sau sau cũng giết không ít người, chỉ là chẳng biết tại sao, chỉ có Lâm Trấn, Hàn Đường, Cô Trần Tử chờ rải rác mấy người, thành công kích hoạt lên Sơn Thủy Họa Quyển, những người khác không có hiệu quả.

Trong lúc này lại có gì duyên cớ, là đối tu vi có yêu cầu, vẫn là nguyên nhân gì khác?

Triệu Phất Y trầm tư một trận, đáng tiếc nhân số vẫn là quá ít, không có cách nào suy nghĩ quy luật, dứt khoát không nghĩ thêm vấn đề này.

Ra khỏi sơn cốc về sau, trước mắt chính là không đủ hai thước đường núi, dọc theo đường núi một đường hướng về phía trước núi đi tới, thời gian cũng không lâu, liền đến đến phía trước núi, theo đường cũ xuống núi, ước chừng sau một canh giờ, liền rời đi Tĩnh Tu Sơn, trở lại lúc trước xuất phát khách sạn phụ cận.

. . .

Con đường hai bên, một vùng tăm tối.

Triệu Phất Y đứng tại giữa đường, móc ra Thông U Thạch, trải phẳng trên tay, nhìn kỹ một chút.

Lúc trước, Thu Tố Bạch nói qua, khi hắn tiến vào U Minh thế giới về sau, Thông U Thạch liền sẽ dần dần tiêu tán, vừa rồi một chuyến này không sai biệt lắm có hai ba canh giờ, tiêu tán bộ phận cực kỳ bé nhỏ , dựa theo cái tốc độ này, còn lại hơn phân nửa khối Thông U Thạch, chí ít tài năng ở U Minh thế giới bên trong chống đỡ một hai tháng.

Như thế thứ nhất, càng thêm hiếu kì, ban đầu ở Viên gia phủ đệ gặp phải Viên Khiếu Phóng, rốt cuộc là thứ gì, ngắn ngủi một cái chớp mắt, liền để khối này Thông U Thạch tiêu tán gần một nửa, âm thầm quyết định , chờ ngày sau tu luyện thành công, nhất định phải đi Viên gia phủ đệ nhìn xem.

Lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa những thứ này, cong ngón búng ra, chỉ nghe "Đinh đinh" vài tiếng nhẹ vang lên, trước mắt một cái hoảng hốt, cảnh sắc lại biến, trong nháy mắt, đã trở lại hiện thế.

Xoạt! Xoạt! !

Hiện thế vẫn tại trời mưa, mà lại so với hắn tiến về U Minh thế giới trước đó, mưa rơi càng lớn, trong nháy mắt, liền đem hắn ngâm cái thông thấu, tựa như một đầu ướt sũng.

May mắn, hắn xuất hiện địa phương cùng khách sạn chỉ có cách nhau một bức tường, lập tức cũng không chiếu cố được quá nhiều, phi thân nhảy lên, vượt qua đầu tường, nhảy vào khách sạn hậu viện, cũng không đợi những người khác phát giác, mấy bước nhảy lên về khách phòng, đẩy ra dự đoán lưu tốt cửa sổ, lách mình đi vào, cởi xuống y phục, ngã đầu liền ngủ.

Sáng ngày hôm sau.

Thẳng đến mặt trời lên cao, Triệu Phất Y mới lười biếng đứng lên, sau khi ăn cơm trưa xong, đứng dậy rời đi khách sạn, một lần nữa Trường An Thành đi tới, lại tại ven đường bên trong mua thịt khô, túi nước, trường đao chờ dự bị đồ vật, chạy về Phổ Độ Cư.

Ngày đó buổi chiều.

Triệu Phất Y xác định bốn bề vắng lặng về sau, cẩn thận từng li từng tí khóa chặt cửa cửa sổ, mặc vào da gấu trường bào, trên lưng bọc hành lý, lúc này mới móc ra Sơn Thủy Họa Quyển, trải phẳng trên bàn.

Trước mắt thanh quang lăn tăn, dường như so mấy lần trước tia sáng càng tăng lên.

Triệu Phất Y định tức ngưng thần, đem ánh mắt quăng tại bức tranh phía trên.

Tiếp theo trong nháy mắt, chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, nên cái gì cũng không biết , chờ hắn lúc lại tỉnh lại, khi thấy ba khỏa cây đào ngay tại trước mặt.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 61: Thăm Dò

Nhàn nhạt sương mù ở giữa, ba khỏa cây đào đứng lặng trong đó.

Cùng lần trước đến so sánh, ba khỏa cây đào không có chút nào biến hóa, vẫn như cũ là ở ngoài cùng bên trái nhất cây đào kia phía trên, treo một viên quả đào.

Lần này quả đào chừng một cái nửa lớn nhỏ cỡ nắm tay, vỏ ngoài chỉ là hơi hiện xanh, dựa vào nhọn một mặt đã hoàn toàn nhiễm lên màu đỏ, thoạt nhìn bề ngoài không tệ, không sai biệt lắm nhanh chín.

"Kỳ quái, làm sao mỗi lần đều là trên ngọn cây này kết quả đào, cái khác hai khỏa cây đào làm sao một điểm biến hóa đều không có. . ."

Triệu Phất Y trong đầu chuyển qua ý nghĩ này, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, ánh mắt từ ba khỏa cây đào bên trên đảo qua, lại chưa lập tức đi hái quả đào, mà là cúi đầu hướng dưới cây nhìn lại.

Ngay tại ba khỏa cây đào phía dưới, phủ lên một khối vải trắng, phía trên chất đống mấy khối thịt khô, là hắn lần trước trước khi rời đi, đặc biệt lưu lại.

"A, cũng không tệ lắm!"

Triệu Phất Y nhặt lên thịt khô, cẩn thận nhìn nhìn, dùng sức nhéo nhéo, vừa cẩn thận ngửi một cái.

Phát hiện ngoại giới đã qua không sai biệt lắm một tháng, nơi này thịt khô thế mà không có hỏng, thậm chí vẫn như cũ bảo trì mới mẻ, cùng hắn lần trước lúc rời đi, không có gì sai biệt.

Nếu là như vậy, về sau có cái gì không tiện mang theo người quan trọng đồ vật, cũng có thể cất ở đây bên trong.

Trong lòng của hắn khẽ động, bỗng nhiên toát ra ý nghĩ này đến, lập tức lại lắc đầu.

Ngày sau nói không chừng có thể, dưới mắt còn không thể làm như vậy, kích hoạt Sơn Thủy Họa Quyển phương pháp, còn không có hoàn toàn nắm giữ, giết người chỉ là điều kiện tất yếu, nhưng cũng không phải là tùy tiện giết một người, liền có thể kích hoạt bức tranh, vạn nhất bỏ vào đến không bỏ ra nổi đến liền hỏng, vẫn là chờ hoàn toàn biết rõ ràng quy luật về sau, lại nói cái chủ ý này.

Xác nhận thịt khô không có hỏng về sau, Triệu Phất Y cũng không nhiều làm trì hoãn, đem trên cây quả đào hái xuống, xoay người lại đến bên đầm nước bên trên, mượn trong đầm nước lạnh, cẩn thận tẩy một lần, sau đó bỏ vào trong túi.

Hắn cũng không sốt ruột ăn quả đào, mục đích của chuyến này, cũng không chỉ là đến hái quả đào, còn muốn thừa cơ hội này lục soát một phen, nhìn xem nơi này đến cùng là cái gì tình huống.

Lần trước tới đây thời điểm, một đường hướng trên núi trèo, bò lên không lâu, đã bị lẫm liệt gió núi bức trở về, lần này quyết định quay đầu trở lại, hướng dưới núi đi, nhìn xem ngọn núi này dưới có cái gì.

Ôm ý định này, hắn lần này tới thời điểm, trước giờ làm đủ chuẩn bị.

Phía sau bọc hành lý căng phồng, tất cả đều là thịt khô, hoa quả khô các loại nhiệt độ cao lượng đồ vật, giỏi nhất nhét đầy cái bao tử, bên hông chẳng những mang theo túi nước, còn đeo một cái nho nhỏ rượu hồ lô, bên trong chứa một hồ lô rượu mạnh, lấy làm khu lạnh chi dụng.

Thu thập xong hết thảy về sau, Triệu Phất Y dọc theo sơn tuyền hướng chảy, một đường đi xuống chân núi.

Ngọn núi này càng hướng xuống, thế núi càng có xu hướng tại nhẹ nhàng, mặc dù cũng có dốc đứng chỗ, nhưng cùng trên núi so, liền tốt đi nhiều.

Gió núi cũng theo ở mức độ cao không ngừng hạ xuống, càng ngày càng nhỏ, dần dần không còn bất cứ uy hiếp gì.

Tiếc nuối duy nhất là, sương trắng vẫn tồn tại như cũ, thậm chí không có chút nào yếu bớt, vẫn như cũ bao phủ cả ngọn núi, hắn không khỏi hoài nghi, chung quanh đây hết thảy là thật sương trắng, vẫn là thứ gì khác.

May mắn có đạo này sơn tuyền dẫn đường, nếu không, mênh mông sương trắng che chắn phía dưới, chỉ sợ không được bao lâu thời gian, liền không tìm được về ba khỏa cây đào đường.

. . .

Ngọn núi này bên trong thời tiết chưa từng biến hóa, mãi mãi cũng là trời u ám, nhưng lại có một ít ánh sáng, căn bản không thể nào phán đoán thời gian.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Triệu Phất Y đi thẳng đến hai chân phát ngạnh, hai mắt đăm đăm, lúc này mới nhịn không được ngừng lại, ngẩng đầu trông về phía xa, trước mắt vẫn như cũ là vô tận đường núi, thật không biết khi nào mới có thể đi đến.

"Ngọn núi này. . . Thật đúng là cao a, ta lần trước vận khí cũng thực là không tồi. . ."

Triệu Phất Y hồi tưởng lại lần đầu tiên tới nơi này, trong lòng không khỏi một trận hoảng sợ.

Hắn không nghĩ tới ngọn núi này đã vậy còn quá cao, lấy hắn bây giờ thể lực, có thể đi đến hai chân đăm đăm, chí ít rồi đi ra hai trăm dặm đường núi, nhưng như cũ không có gặp chân núi, thế núi to lớn, đơn giản vượt quá tưởng tượng.

May mắn hắn lần đầu tiên tới thời điểm, khoảng cách ba viên cây đào không

xa,

Ăn quả đào về sau, trong nháy mắt trở về hiện thế, nếu không, lấy hắn ngay lúc đó thể lực, nếu là rơi vào nơi này, coi như biết cây đào ở nơi nào, chỉ sợ cũng đi không được, trên nửa đường đã bị chết cóng trên núi.

Nghỉ ngơi một trận về sau, Triệu Phất Y tiếp tục lại đi rồi đoạn đường, thẳng đến hai chân bủn rủn, lúc này mới quyết định nghỉ ngơi thật tốt một lần.

Hắn dọc theo bờ sông, tìm cái cản gió hang, né đi vào, lại dời mấy khối tảng đá, đem cửa hang chắn, chỉ chừa mấy đầu thông gió khe hở, về sau, móc ra thịt khô, liền nước sạch, mồm to bắt đầu nhai nuốt.

Thịt khô lại khô lại vừa cứng, ăn không cũng không tính tốt, bất quá, dùng để lấp bao tử không thể tốt hơn, chỉ ăn nửa khối nhục cảm, đã cảm thấy không sai biệt lắm rồi no rồi.

Nhét đầy cái bao tử về sau, hắn lại mở ra hồ lô rượu, uống một hớp nhỏ rượu trắng, ấm ấm thân tử, sau đó, gói kỹ lưỡng da gấu trường bào, tựa ở trên tảng đá, mắt nhắm lại, như vậy chìm vào giấc ngủ.

Cái này một giấc cũng không biết ngủ bao lâu , chờ hắn tỉnh lại thời điểm, sắc trời bên ngoài vẫn là một bộ âm trầm bộ dáng, cũng không nhìn thấy thời gian.

Triệu Phất Y thở dài, chỉnh lý một phen về sau, dọc theo đường sông tiếp tục đi xuống.

. . .

"A?"

Ước chừng ba bốn canh giờ về sau, Triệu Phất Y bỗng nhiên dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn chỗ xa nhìn lại.

Trước mắt là một mảnh bình nguyên bát ngát, bao phủ ở mênh mông sương trắng phía dưới, mơ mơ hồ hồ thấy không rõ lắm ở, cũng không biết lớn bao nhiêu, sơn tuyền một đường lao nhanh, chảy tới nơi này rốt cục tạm thời dừng lại, ở chân núi tích một cái hồ lớn, lại phân ra ba bốn đạo chi mạch, phân biệt hướng bình nguyên phương hướng khác nhau chảy tới.

"Cuối cùng là tới. . ."

Triệu Phất Y nhìn thấy chân núi đang ở trước mắt, tăng tốc bước chân, đi xuống chân núi, sau một lát, liền hạ ngọn núi này, đi vào phía trên vùng bình nguyên này.

"Đây là có chuyện gì?"

Chờ hắn đi vào bình nguyên về sau, nhìn thấy trước mắt cảnh trí, không khỏi trong lòng cảm giác nặng nề.

Phiến bình nguyên này xa xa nhìn qua còn tốt, đi đến chỗ gần, mới phát hiện đã hoàn toàn khô cạn, vô sinh máu chốt.

Bình nguyên chỉnh thể hiện ra màu đen xám, đất trụi lủi, đừng nói là đại thụ, tựu liền cây cỏ cũng không một cây, hắn cúi người đi, tùy tiện bắt đem đất, phát hiện miếng đất rồi kết thành khối rắn, phải dùng lực mới có thể bắt xuống tới, nắm trong tay, nhẹ nhàng xoa nắn thoáng cái, lập tức hóa thành đất cát lớn nhỏ miếng đất, theo khe hở, tán loạn trên mặt đất.

"Nơi này. . . Không sai biệt lắm đã nhanh biến thành hoang mạc, thật sự còn sẽ có người sao?"

Triệu Phất Y lông mày cau chặt, trầm tư một lát, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục thăm dò, tìm kiếm một đáp án, thế là bước nhanh chân, tiếp tục hướng bình nguyên thân ở đi tới.

Lần này vẫn là dọc theo nước sông hành tẩu, tuy nói tới bình nguyên bên

trên, nước sông hướng đi không cách nào dự đoán, có thể sẽ ở một ít địa phương đường vòng, nhưng là cân nhắc liên tục, hắn vẫn là quyết định tiếp tục làm như vậy.

Vừa đến, túi nước dung lượng dù sao cũng có hạn, rời đi dòng sông tiếp tế, rất dễ dàng lâm vào thiếu nước quẫn cảnh, thứ hai, vô luận địa phương nào, làm nông, chăn thả đều là cơ bản nhất cách sống, mà hai thứ này đều không thể rời đi nước.

Vì vậy, theo dòng sông đi, tìm tới căn cứ cơ hội muốn lớn hơn một chút.

. . .

Bình nguyên bao la, một chút nhìn không thấy bờ, đi lần này lại là không biết bao lâu.

Ven đường ở giữa, hắn nghỉ ngơi qua hai lần, mỗi lần đều là ngủ một giấc say, nếu là dựa theo cái này phương thức tính toán, chí ít rồi đi ra bốn, năm trăm dặm đường đi, nói không chừng sẽ còn càng nhiều, thế nhưng là cảnh sắc trước mắt lại không có chút nào biến hóa, dường như mãi mãi cũng là như thế này.

Đỉnh đầu mây đen, chân đạp hoang mạc, nếu là thay một người, chỉ sợ sớm đã từ bỏ.

Triệu Phất Y vẫn như cũ đi thẳng về phía trước , chờ hắn lần thứ ba khi tỉnh ngủ, hướng về phía trước lại đi rồi hơn hai canh giờ, cảnh vật trước mắt rốt cục phát sinh biến hóa.

Ngay tại trước mắt hắn cách đó không xa, bỗng nhiên xuất hiện một tòa thành trì cái bóng.

Liếc nhìn lại, tòa thành trì này cực lớn, tường thành chừng cao ba, năm trượng, mặc dù so ra kém Thành Trường An tường thành cao ngất, so với hiện thế bên trong những châu phủ khác tường thành cao hơn không ít, chí ít so Hán

Trung Phủ cao hơn gấp bội lần có thừa, ngoài ra, tòa thành này tường thành hình dạng và cấu tạo cùng Thành Trường An hoàn toàn khác biệt, hoàn toàn là hai chủng phong cách kiến trúc, thoạt nhìn cũng không phải là Trung Nguyên phong cách.

Bất quá, tường thành mặc dù tu cao lớn, nhưng không có mảy may nhân khí, chẳng những trên tường thành không người tuần thủ, tựu liền tường thành phía dưới đại môn, cũng là trống rỗng, không ai trông coi.

"Đây là địa phương nào, cũng không biết bên trong là người nào. . ."

Triệu Phất Y nắm chặt trường đao trong tay, hơi trầm ngâm một lát, cuối cùng quyết định vào thành nhìn một chút.

Hắn mục đích của chuyến này, chính là muốn thăm dò Sơn Thủy Họa Quyển dẫn hắn tới đến cùng là địa phương, trước mắt thì có một tòa thành trì, nếu là e ngại trong thành uy hiếp, chùn bước, chẳng phải là đi một chuyến uổng công.

Coi như trong thành có cái gì uy hiếp, hắn cũng không sợ hãi, lấy hắn hiện tại võ công, chỉ cần không gặp được cao thủ, coi như trên dưới một trăm danh sĩ lính, cũng không để ở trong lòng.

Huống chi, trên người hắn còn mang theo một viên quả đào, vạn nhất thật sự gặp được cường địch, chỉ cần tìm một cơ hội, nuốt vào quả đào, lập tức liền có thể rời đi nơi này, tuyệt không người đuổi được.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 62: Hoang Thành

Bầu trời mãi mãi cũng là trời u ám, đại địa thì là một mảnh vô biên màu đen hoang mạc, giữa thiên địa, một tòa cổ xưa thành trì đứng sừng sững trong đó.

Triệu Phất Y sắc mặt nghiêm nghị, nắm chặt trường đao, âm thầm tăng cao cảnh giác, từng bước một hướng phương xa thành trì đi tới.

Theo thành trì càng ngày càng gần, từng tầng từng tầng sương trắng dần dần trở thành nhạt, càng nhiều chi tiết bại lộ ở trước mắt hắn.

Xa xa nhìn lại, thành trì nhìn còn quá hoàn chỉnh, gần nhìn lại phát hiện cũng không phải là như vậy, cao lớn tường thành sặc sỡ, trải qua không biết bao nhiêu năm xói mòn, mặt ngoài vẫn như cũ lưu lại binh khí xẹt qua vết tích, hoặc sâu hoặc cạn, hoặc dài hoặc ngắn, ở trong đó một đoạn trên tường thành, còn lưu lại hun khói lửa cháy dư vết.

So với cao ngất tường thành, cửa thành tổn hại càng thêm nghiêm trọng, hai phiến dày đại môn rồi không còn sót lại chút gì, toàn bộ bị người phá hư, vỡ vụn hài cốt rơi đầy đất, phía trên còn đinh lấy rỉ sét chịu không thấu mũi tên.

"Xem ra trận này đại chiến rất khốc liệt a. . ."

Triệu Phất Y đứng ở cửa thành động dưới, nhìn qua trước mắt vết tích, sắc mặt hơi có chút khó coi.

Hắn kế thừa Hàn Đường ký ức, có được thay đổi triều đại thời khắc, vài chục năm chiến trường chém giết kinh nghiệm, chiến cuộc như thế nào nhìn một cái liền biết, chỉ nhìn trước mắt vết tích, năm đó công thành thời điểm, chính là một

trận ngạnh chiến.

Đại quân tác chiến, công thành khó khăn nhất, giống như vậy một tòa thành lớn, dù cho có thể thuận lợi tấn công xong đến, công thành binh lính cũng mười không còn một, nếu có lựa chọn, đối với loại này thành trì, trong quân Đại tướng tuyệt sẽ không lựa chọn cường công, tứ phía vây khốn, đoạn thủy cạn lương thực mới là tốt nhất biện pháp.

Trước mắt tòa thành trì này, trải qua thảm liệt như vậy chiến cuộc, chỉ sợ bên trong không có cái gì người sống, thậm chí không có vật gì có giá trị lưu lại.

Triệu Phất Y dạo bước đi thẳng về phía trước, hết thảy trước mắt không ngừng xác minh lấy phán đoán của hắn.

Tiến vào cửa thành, chính diện đối một cái đường cái, trên đường không có nửa cái bóng người, trên mặt đất là nửa thước nhiều đất mặt, cũng không biết góp nhặt bao nhiêu năm, nhẹ nhàng đạp lên, liền bụi mù văng khắp nơi.

Bên tai chỉ có "Ô ô" phong thanh, tiếng vọng ở toàn bộ thành trì phía trên, trừ cái đó ra, lại không nửa điểm vang động, hiển nhiên là một tòa sớm đã vứt bỏ thành không.

"Thoạt nhìn thật nhiều năm không người đến đã qua. . ."

Triệu Phất Y nhíu nhíu mày, đạp trên khô ráo bụi đất, cẩn thận từng li từng tí, một đường hướng trong thành đi tới.

Ven đường ở giữa, rách nát khắp chốn.

Trên đường rơi xuống rất nhiều mục nát chịu không thấu binh khí, chôn sâu ở trong bụi đất, chỉ có một cước đạp xuống đi, mới có thể kinh ngạc phát hiện nơi này có một thanh kiếm, nơi đó có một thanh đao, hai bên trên lầu các thì lưu lại từng cây mũi tên, thật sâu đâm vào trong đó, xem ra năm đó đánh vào trong thành về sau, mỗi một bước đều đã trải qua huyết chiến.

Là đặc biệt nhất chính là, hai bên đường trạch viện, cửa hiệu tất cả đều đại môn mở to.

Triệu Phất Y tùy ý tìm mấy gian đi vào, phát hiện bên trong trống rỗng, thứ gì cũng không lưu lại, đừng nói là nồi bát bầu bồn những thứ này nhẹ nhàng linh hoạt đồ vật, thậm chí liền đồ dùng trong nhà cũng không thừa, chỉ cần là có thể dời đi đồ vật, tất cả đều dời sạch sẽ.

"Nơi này thoạt nhìn không chỉ là tạo một trận binh tai họa, còn bị người lướt dọc một lần, cái này cũng lạ, dù cho tung binh cướp bóc cướp cũng hẳn là là vàng bạc châu báu mới đúng, tổng không đến nỗi ngay cả đồ dùng trong nhà đều dọn đi rồi. . ."

Triệu Phất Y một đường tiến lên, nghi vấn trong lòng càng ngày càng nhiều.

Hắn vốn định bốn phía tìm xem, nhìn xem có hay không thư quyển một loại đồ vật, muốn phải từ đó tra ra nơi này đến tột cùng là nơi nào, đáng tiếc hết thảy đều bị dời trống, liền ngăn tủ đều bị dọn đi rồi, chứ đừng nói là thư quyển.

Hắn bỗng nhiên lại phát hiện một cái chuyện kỳ quái, trải qua như vậy một trận đại chiến, vì sao ngay cả một bộ hài cốt cũng không thấy.

Người xương cốt mặc dù không có cường thiết kiên cố, nhưng tuyệt đối so cường thiết muốn chống ăn mòn nhiều lắm, bình thường tới nói, nếu có đao kiếm lưu lại, cũng nhất định có hài cốt mới đúng.

"Chẳng lẽ đánh thắng một phương, đem tất cả hài cốt đều dọn đi rồi?"

. . .

Tòa thành trì này diện tích không nhỏ, cơ hồ không kém Thành Trường An.

Triệu Phất Y dọc theo phố dài một đường tiến lên, đi ước chừng hơn nửa canh giờ, mới đi đến thành trì vị trí trung ương nhất,

Nhìn thấy một mảnh chiếm diện tích bát ngát cung điện.

Xa xa nhìn ra xa, cung điện phong cách cùng Đại Ngụy cũng không giống nhau, cùng hắn dĩ vãng thấy qua bất luận cái gì cung điện cũng khác nhau, lại thật là giản dị, như cũ ung dung hoa quý.

Vẻn vẹn cung điện chung quanh thành cung, liền đạt tới cao ba trượng, sơn son tường cao, xanh thẳm mảnh ngói, năm đó nhất định phi thường xinh đẹp, chỉ là trải qua không biết bao nhiêu năm ăn mòn, nguyên bản màu đỏ thắm vỏ ngoài, rồi cởi hóa thành màu đỏ sậm, thoạt nhìn giống như là lưu lại vết máu.

Cùng phía ngoài cửa thành giống nhau, thành cung hai phiến đại môn cũng bị người phá hủy, đồng thời cho một mồi lửa, chỉ chừa đốt cháy khét khối gỗ.

Triệu Phất Y cũng không lập tức đi vào, ở cung điện ngoại trú đủ một lát, lại nghĩ đến một trận, cuối cùng nắm chặt trường đao, quyết định tiến vào cung điện.

Bước vào cung điện về sau, nơi xa có thể nhìn thấy một tòa chính điện.

Dọc theo rộng lượng đường hành lang, Triệu Phất Y một đường hướng chính điện đi tới, muốn nhìn một chút bên trong có thứ gì.

Đi rồi khoảng a trăm trượng về sau, xuyên thấu qua thật mỏng sương mù, hắn bỗng nhiên phát hiện, ở chính điện phía trước có một mảnh quảng trường, trên quảng trường một tòa cao ba, bốn trượng núi nhỏ.

Xa xa nhìn lại, cùng chính điện trùng điệp, thấy không rõ lắm, đi đến chỗ gần mới phát hiện.

"A!"

Chờ hắn đi đến trước mặt, thật sự thấy rõ ngọn núi nhỏ này về sau, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Từ hắn đi vào tòa thành trì này về sau, một mực tại tìm kiếm trong thành người đi chỗ nào, hiện tại rốt cuộc tìm được đáp án.

Trên quảng trường ngọn núi nhỏ này, rõ ràng là dùng người đống cốt thành, xương đầu, xương sống, cẳng tay chờ một chút, chồng chất như núi, hơi nhìn lên một cái, liền khiến người tê cả da đầu.

Những thứ này hài cốt phần lớn đều đã vỡ vụn, một phần trong đó vỡ thành rất nhiều khối, cũng không biết là năm đó bị giết thời điểm, tổn thương xương cốt, vẫn là nhiều năm xói mòn bố trí.

Chỉ nhìn ngọn núi nhỏ này, liền biết năm đó một trận đại chiến thảm liệt về sau, thuận theo mà đến là một trận càng thêm thảm liệt đồ thành.

Triệu Phất Y trầm mặc một lát, ép buộc tự mình không đi nghĩ chuyện này, bình tĩnh lại tâm thần, vòng qua Bạch Cốt Sơn về sau, tiếp tục đi đến phía trước, không hắn sẽ công phu, rốt cục đi vào chính điện phía trước.

Ngay tại chính điện phía trước, một khối vừa rộng lại lớn kim biển, từ trên cao ngã xuống, rơi ở cẩm thạch trên bậc thang, quẳng thành mười bảy mười tám khối.

Có lẽ là bởi vì hoàng kim bất hủ nguyên nhân, kim biển mặc dù đã hoàn toàn vỡ vụn, nhưng tàn phiến cũng rất mới, thoạt nhìn không có chút nào rỉ sét ý tứ, chỉ là có chút đao búa phòng tai đào vết tích.

. . .

Triệu Phất Y nhìn thấy vỡ vụn kim biển, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, tìm khối vuông vức địa phương, đem vỡ thành mười mấy khối kim biển từng cái nhặt được trở về, một lần nữa hợp lại cùng một chỗ.

Công việc này cũng không phức tạp, trong nháy mắt, kim biển ghép lại hoàn thành, coi nhẹ phía trên đao kiếm vết tích về sau, chữ viết rất nhanh hiển lộ ra.

Trên bảng vàng mặt là "Ngạo Lai" hai chữ.

Ngạo Lai?

Ngạo Lai!

Triệu Phất Y con ngươi không khỏi co rụt lại, như là sét đánh, trong nháy mắt lâm vào mê mang, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Ở hắn làm người hai đời trong trí nhớ, có thể lấy Ngạo Lai làm tên, chỉ có một địa phương, chính là Đông Thắng Thần Châu Ngạo Lai Quốc, mà ở chính điện tấm biển bên trên treo "Ngạo Lai" hai chữ, ý nghĩa như thế nào, không hỏi cũng biết.

"Chẳng lẽ nơi này là Ngạo Lai Quốc? Thế nhưng là vì sao lại biến thành cái dạng này? Đến cùng là bị ai hủy diệt?"

Chỉ một thoáng, Triệu Phất Y trong đầu chuyển qua vô số suy nghĩ, còn không đợi hắn nghĩ ra đáp án, tiếp theo, sinh ra một cái khác đáng sợ suy nghĩ.

"Nếu như nơi này là Ngạo Lai Quốc, ngọn núi kia chẳng phải là. . ."

Triệu Phất Y bỗng nhiên quay người, ngẩng đầu hướng phương xa nhìn lại, ở vô tận trong sương mù trắng, một tòa núi cao đứng sừng sững ở giữa, chọc tan bầu trời, bên trên không thấy đỉnh.

"Hoa Quả Sơn!"

Triệu Phất Y bỗng nhiên minh bạch lầu canh, trong lúc nhất thời, lại bị ý nghĩ này dọa sợ, nhưng nếu như phương xa toà kia núi cao, thật là Hoa Quả Sơn, như vậy. . .

Hắn lại nghĩ tới, ở bức kia thần bí Sơn Thủy Họa Quyển góc dưới bên trái, viết một hàng chữ nhỏ "Đông Thắng Thần Châu Ngạo Lai Quốc Hoa Quả Sơn —— Trấn Nguyên Tử" !

"Nguyên lai nơi này thật là Hoa Quả Sơn, làm sao lại biến thành dạng này, cùng vẽ lên vẽ hoàn toàn không giống. . ."

Triệu Phất Y lông mày lại nhăn.

Hắn giờ phút này rồi vững tin, nơi này thật là Hoa Quả Sơn, cũng chính là thế giới trong tranh, thế nhưng là, nghi vấn trong lòng cũng không có vì vậy biến thiếu.

Hắn không hiểu sự tình vẫn còn rất nhiều, nơi này Hoa Quả Sơn đến tột cùng là thật Hoa Quả Sơn, vẫn là Trấn Nguyên Tử thi pháp mở thế giới?

Nếu như là thật sự, vì sao lại biến thành dạng này, nếu như là giả, tại sao muốn vẽ thành dạng này.

Vẫn còn, trước mắt Hoa Quả Sơn thật sự ở Sơn Thủy Họa Quyển bên trong a? Hoặc là, Sơn Thủy Họa Quyển chỉ là một cái cầu nối, từ hiện thế bên trong, đem hắn dẫn dắt đến nơi đây.

Hai cái này cảm giác bên trên kém không nhiều, nhưng truy cứu thực chất, lại ngày đêm khác biệt, cái này bản chất khác biệt.

Đáng tiếc lấy năng lực hiện tại của hắn, hoàn toàn không cách nào giải đáp những nghi vấn này, chỉ có thể giấu ở trong lòng, chậm rãi tìm kiếm đáp án.

Tìm tới khối này kim biển về sau, Triệu Phất Y tiếp tục ở Ngạo Lai Quốc ngây người hai ngày, nhưng vật gì có giá trị cũng không tìm tới.

Ở hắn đến trước đó, toàn bộ thành trì đều đã bị lấy sạch.

Ngày thứ ba thời điểm, trong bao thịt khô rốt cục ăn xong, Triệu Phất Y không thể nại trả, chỉ có thể ăn tươi quả đào, rời đi địa phương thần bí này.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 63: Đạo Binh

Đầu tiên là mắt tối sầm lại, tiếp theo, lại là tối sầm.

Triệu Phất Y có thể phân biệt cảnh vật chung quanh thời điểm, rồi trở lại Thành Trường An Phổ Độ Cư bên trong.

Trước mắt sở dĩ liên tục hắc hai lần, lần đầu tiên là bởi vì mỗi lần rời đi Sơn Thủy Họa Quyển thời điểm, đều sẽ cảm thấy một trận mê muội, từ đó mắt tối sầm lại, lần thứ hai thì là bởi vì, hắn rời đi Trường An Thành thời điểm, chính là nửa đêm, lúc này từ Hoa Quả Sơn trở về, bên ngoài vẫn như cũ trời tối, trong phòng càng là đen ngòm, một lúc lâu mới thích ứng.

Mấy lần kinh lịch về sau, hắn phát hiện mỗi lần kích hoạt bức tranh thời điểm, hiện thế thời gian giống như đọng lại đồng dạng.

"Chờ một chút. . ."

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, nếu là mỗi lần tiến vào Sơn Thủy Họa Quyển, hiện thế thời gian cũng không trôi qua, lần sau chẳng lẽ có thể ở bên trong tu hành.

Như vậy, coi như ăn vào quả đào không có, ở bên trong cũng có đầy đủ thời gian tu hành, hoàn toàn có thể chậm rãi đem Vân Thể Phong Thân luyện thành.

Còn không đợi hắn chuyển qua ý nghĩ này, bỗng nhiên cảm thấy trong đầu một trận nhói nhói, từng đoạn rõ ràng hình tượng từ trong óc hắn nổi lên.

Từng có mấy lần trước kinh nghiệm, hắn biết cái này Cô Trần Tử mảnh vỡ kí ức.

Lập tức cũng không kinh hoảng, ổn định lại tâm thần, trước bỏ đi trường bào, ngạnh giày, đổi một thân đơn bạc y phục, lại đem Sơn Thủy Họa Quyển sát người nấp kỹ, về sau, mới khoanh chân ngồi xuống, lúc đầu tiêu hóa Cô Trần Tử ký ức.

. . .

"Thiên chi đạo, tổn hại có thừa mà bổ không đủ, nhân chi đạo, tổn hại không đủ mà bổ có thừa. . ."

Một tòa cổ hương cổ sắc Thiên Điện bên trong, mười bảy mười tám cái sáu bảy tuổi tiểu đạo đồng ngồi ngay ngắn ở cùng một chỗ, ngay tại gật gù đắc ý địa phương đọc thuộc lòng « Đạo Đức Kinh ».

Cô Trần Tử cũng ở trong đó, hắn lúc này niên kỷ quá nhỏ, vẫn không có pháp hiệu, những người khác gọi hắn tục gia tính danh Trần Thương.

Sau nửa canh giờ, kết thúc cho tới trưa tụng kinh, tiểu đạo đồng nhóm chen chúc lấy xông vào tiệm cơm, sau khi ăn cơm trưa xong, giữa trưa nghỉ ngơi một trận, tiếp theo, lúc đầu buổi chiều chương trình học.

"Vân Thể Phong Thân là chúng ta Thiên Sư Đạo nhập môn công phu, mặc dù chỉ là tu luyện nhục thân bí pháp, so ra kém phi thiên độn địa pháp môn, lại là hết thảy công pháp căn cơ, các ngươi ngàn vạn phải cẩn thận tu luyện, tuyệt đối không thể khinh thị!"

Một cái tóc trắng lão đạo đứng tại tiểu đạo đồng nhóm trước người, biểu lộ nghiêm túc nói.

"Cẩn tuân sư phụ pháp chỉ!"

Một đoàn tiểu đạo đồng mồm năm miệng mười Cáp đạo, Trần Thương đứng tại trong đội ngũ, càng là âm thầm lập thệ, nhất định phải đem môn công pháp này học tốt.

Từ một ngày này lên, trên núi liền có thêm một đám luyện võ tiểu đạo đồng.

Mỗi ngày sắc trời tảng sáng liền rời giường tu luyện, trừ bỏ nửa đường tụng kinh, ăn cơm, nghỉ trưa hai canh giờ, thời gian khác toàn bộ luyện võ, một mực luyện đến trên ánh trăng đầu cành, người kiệt sức, ngựa hết hơi, lúc này mới an giấc xuống tới.

Bọn này đạo đồng bên trong, Trần Thương là luyện nhất chăm chú một cái, cũng là luyện tốt nhất một cái, bất quá ba bốn năm quang cảnh, một bộ Vân Thể Phong Thân, rồi luyện đến mức lô hỏa thuần thanh.

. . .

"Trần Thương, hôm nay là ngươi rời đi Thiên Sư Đạo ngoại môn thời kì, vi sư đặc biệt ban thưởng ngươi pháp hiệu Cô Trần Tử!"

Cùng mấy năm trước so sánh, tóc trắng xoá lão đạo lộ ra càng thêm lão hủ, miệng răng rồi không đủ, nói chuyện đều có chút thều thào.

"Đa tạ sư phụ ban tên."

Cô Trần Tử đã lớn lên, thành mười sáu mười bảy tuổi thiếu niên, thân hình thẳng tắp, mày kiếm mắt sáng, thoạt nhìn rất có vài phần khí khái hào hùng, không được hoàn mỹ chính là, trên mặt ngậm mấy phần hung lệ khí.

Nếu là trong quân tự nhiên là nhất đắng thật là tốt tướng mạo, nhưng ở đạo môn bên trong cũng không lấy vui.

"Cô Trần Tử, ngươi tính trời sinh kiên nghị, quả quyết dám vì, vi sư luôn luôn nhìn ở trong mắt, nhiều lần hướng sư môn đề cử, muốn cho ngươi đi nội môn tu hành, đáng tiếc mấy lần khảo thí đều không thể thông qua, rồi vô duyên nội môn, vi sư thật sự cảm thấy quá hổ thẹn."

Tóc trắng lão đạo ban thưởng xong đạo hào về sau, sắc mặt hòa hoãn, nhịn không được thở dài nói.

"Sư phụ, mấy lần khảo thí bất quá, đều là đồ nhi tư chất không được, cùng sư phụ không quan hệ, hổ thẹn hắn là đồ nhi mới đúng.

"

Cô Trần Tử lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối, trong mắt đã có mấy phần phẫn hận.

Hắn ở Thiên Sư Đạo bên trong tu hành mười năm, hết thảy tham gia ba lần từ ngoại môn đến nội môn tuyển chọn, đáng tiếc tư chất không đủ, đối đầu thừa đạo pháp lực lĩnh ngộ quá kém, vô luận như thế nào đều không nhập môn được, vô duyên thêm nội môn.

"Vậy ngươi tiếp xuống lại có gì dự định?"

Tóc trắng lão đạo trầm mặc một hồi, hỏi tiếp.

"Còn có thể có tính toán gì không, lấy đệ tử tư chất, bản lãnh, kiếp này là vô duyên đại đạo, chỉ có thể tìm một chỗ chi mạch, tùy tiện tìm chức vị, làm một thanh tu đạo nhân."

Cô Trần Tử thở dài, không có cam lòng nói.

"Ừm. . . Đây cũng là cái biện pháp. . ."

Tóc trắng lão đạo thở dài, nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Vậy ngươi có còn muốn hay không lĩnh ngộ thượng thừa bí pháp, lĩnh hội đại đạo, bác một cái bạch nhật phi thăng?"

"Đệ tử đương nhiên muốn!"

Cô Trần Tử không khỏi khẽ giật mình, vội vàng đáp, tiếp theo, lại lắc đầu: "Chỉ là chúng ta Thiên Sư Đạo quy củ, không đi vào cửa, chỉ thấy không được thượng thừa bí pháp, đồ nhi coi như nghĩ cũng phí công."

"Kỳ thật vẫn còn một cái biện pháp. . ."

Tóc trắng lão đạo do dự một chút nói.

"Biện pháp gì?"

Cô Trần Tử không khỏi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

"Ở chúng ta Thiên Sư Đạo bên trong, vẫn còn một chi Đạo Binh, không biết ngươi có từng nghe nói qua?"

Tóc trắng lão đạo hỏi.

"Đệ tử không biết, xin hỏi sư phụ như thế nào Đạo Binh?"

Cô Trần Tử lắc đầu, hắn xác thực chưa từng nghe qua Đạo Binh danh tự.

"Đạo Binh, tên như ý nghĩa, chính là tu luyện đạo pháp binh lính, là chúng ta Thiên Sư Đạo cùng với bọn họ phái âm thầm tranh đấu một chi lực lượng, thường thường thay môn phái làm một chút bên ngoài không tốt đi làm chuyện tình."

Tóc trắng lão đạo giải thích nói.

"Thì ra là thế, ta hiểu được, tựa như triều đình ám vệ, chuyên môn giết không thích hợp minh giết người."

Cô Trần Tử gật gật đầu.

"Không tệ, chính là cái này ý tứ, kỳ thật từng cái môn phái đều có Đạo Binh, chỉ là chúng ta Thiên Sư Đạo chính là thiên hạ đệ nhất đạo môn, Đạo Binh chức trách tự nhiên cũng nặng, chẳng những muốn cùng tà ma ngoại đạo chém giết, cùng phật môn đạo thống tranh đấu, còn muốn tìm cách chèn ép cùng thuộc đạo môn những nhà khác môn phái, hàng năm đều sẽ chết không ít người, hàng năm cũng đều có không ít người bổ sung tiến đến."

"Bất quá, làm Đạo Binh mặc dù nguy hiểm, nhưng cũng có cực phong phú hồi báo, chỉ cần ngươi tài năng ở trong tranh đấu lập xuống đầy đủ công huân, liền có thể bằng vào điểm cống hiến, ở môn phái đổi lấy bất kỳ vật gì, bao quát nội môn mới có thể truyền thụ cho thượng thừa bí pháp."

"Không biết, ngươi nhưng nguyện thêm Đạo Binh, nếu có này tâm, ta liền hướng lên phía trên tiến cử, bây giờ nội môn quản lý Đạo Binh người, chính là ta thời niên thiếu cùng một chỗ học nghệ một vị sư huynh, chút mặt mũi này vẫn là lại bán. Đương nhiên, ngươi nếu là không muốn, vậy cũng không sao, dù sao làm Đạo Binh là đầu đao liếm huyết, so cái khác đạo sĩ nguy hiểm nhiều lắm."

Tóc trắng lão đạo đem bên trong lợi hại nói rõ chi tiết một lần.

"Còn xin sư phụ cho phép đồ nhi ngẫm lại."

Cô Trần Tử sau khi nghe xong, cau mày, cẩn thận suy tư thời gian một chén trà, rốt cục ngẩng đầu nói ra: "Còn xin sư phụ giúp ta, đệ tử nguyện làm Đạo Binh!"

. . .

"Giết!"

Cô Trần Tử một tiếng gào to.

Nguyên bản tay không đối địch hắn, tay áo hất lên, một hơi sắc bén trường kiếm đột nhiên từ trong tay áo đâm ra, xuất kỳ bất ý, vừa vặn đâm vào trước mặt một cái đạo tặc trên cổ, đem hắn một kiếm đâm chết.

Cho đến chết trước, tên này đạo tặc trong mắt còn lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

"Hô. . . Hô. . ."

Đem tên này sơn tặc một kiếm đâm chết về sau, Cô Trần Tử dừng bước lại,

mồm to thở phì phò, quay đầu nhìn mấy vị khác sư huynh đệ.

Bọn hắn còn tại cùng riêng phần mình đối thủ quần nhau, nhất thời bán hội khó mà kết thúc, lại nhìn cách đó không xa truyền công đạo trưởng, chỉ thấy hắn hướng về phía tự mình nhẹ gật đầu, trên mặt nhiều hơn mấy phần khen ngợi chi ý.

Từ hắn thêm Đạo Binh đến nay, rồi hơn một năm, hơn một năm nay kinh lịch, triệt để lật đổ hắn đối đạo môn nhận biết, lần thứ nhất biết dưới ánh mặt trời, âm u không gây chỗ không ở,vắng mặt.

Đạo môn tu hành luôn luôn giảng cứu thanh tĩnh vô vi, trên đó thừa bí pháp càng là đối với tâm cảnh có yêu cầu, không có một viên tiêu dao vô cực, khám phá hồng trần đạo tâm, vô luận như thế nào cũng khó có thể nhập môn.

Đạo Binh con đường lại hoàn toàn khác biệt, ở chỗ này tu luyện nửa năm, hắn tu hành không ít bí pháp, mỗi một loại bí pháp đều cùng trường sinh tiêu dao không quan hệ, chỉ cùng giết chóc có quan hệ.

Tỉ như nói, hắn bây giờ am hiểu nhất một môn kiếm pháp gọi là "Sát Kiếp", hết thảy chỉ có mười thức, trong đó chín thức đều là bằng nhanh nhất phương thức kiếm pháp giết người, một thức sau cùng thì là cùng đối thủ đồng quy vu tận kiếm pháp.

Đạo Binh bồi dưỡng vốn cũng không phải là trường sinh tiêu dao đạo nhân, mà là sát khí dày đặc Đạo Binh.

Cô Trần Tử ngoài ý muốn phát hiện, hắn mặc dù tu đạo thiên phú không tốt, thế nhưng là làm Đạo Binh thiên phú lại cực mạnh, nhất là luyện loại này giết người công phu, tiến triển càng là nhanh đến cực điểm.

Rất nhanh, hắn ngay tại một nhóm người bên trong trổ hết tài năng, trở thành truyền công đạo trưởng thưởng thức nhất mấy tên đệ tử một trong.

Một tháng trước, Đạo Binh giai đoạn trước huấn luyện cuối cùng kết thúc, truyền công trưởng lão mang theo cái này một nhóm hơn ba mươi đệ tử, tiến về Thục Trung dãy núi, tìm kiếm tiềm ẩn ở đây sơn trại luyện tập.

Một tháng qua, một đoàn người đâm liền hơn mười nhà sơn trại.

Cô Trần Tử kinh lịch mấy chục trận giết chóc về sau, thủ đoạn giết người tiến triển càng là cấp tốc, rồi bỏ xa cùng một đám đệ tử, trở thành nhóm này Đạo Binh bên trong đệ nhất nhân.

Cùng lúc đó, tâm tình của hắn cũng đã xảy ra một chút biến hóa, đột nhiên cảm giác được, nội môn thượng thừa bí pháp cũng không có gì tốt luyện.

Bởi vì, giết người mới thống khoái nhất chuyện tình!

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 64: Diệt Môn

"Đạo trưởng, van cầu ngươi, cầu ngươi nể tình Hoán Sa Kiếm Phái tam đại trung thành với đạo môn phân thượng, cái giết lão phu một người, buông tha trong môn những người khác đi!"

Một thân mang hoa phục năm mươi lão nhân quỳ trên mặt đất, liều mạng dập đầu, đập bàn đá xanh "Bành bành" rung động, máu tươi từ cái trán thấm ra, từng li từng tí rơi trên mặt đất.

Tại đây năm mươi lão nhân đối diện, thình lình đứng tại một áo bào đen đạo nhân.

Tên này áo bào đen đạo nhân chính là Cô Trần Tử, lúc này hắn đã là hơn hai mươi tuổi bộ dáng, sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng, không tình cảm chút nào mà nhìn trước mắt vị lão giả này, tựa như đồ tể đối đãi làm thịt cừu non.

Là đặc biệt nhất chính là, tay phải hắn nắm lấy một thanh Đạo Trung phối phát thép tinh trường kiếm, một chút xíu máu tươi đang từ trên kiếm phong lướt xuống, hiển nhiên rồi giết qua người, tay trái thì đang cầm một bản « Tam Hoàng Trị Thế Kinh 》, lật ra đến một phần ba vị trí, dường như mới vừa rồi còn tụng qua kinh.

Bởi vì cái gọi là, một tay cầm kiếm, một tay nâng kinh, trường kiếm đoạt mệnh, đạo kinh siêu độ, đến mức, không có không phục.

"Tiêu Dương Ngư, không muốn không biết đủ, nếu không phải nhìn Tiêu gia đời thứ ba trung thành phân thượng, Đạo Trung cũng sẽ không ngoài vòng pháp luật khai ân, chỉ phái ta giết ngươi Tiêu môn chủ mạch. Đừng vọng tưởng một

người đem tội đều chống được, chẳng lẽ mười ngày trước, các ngươi Tiêu gia quyết định phản bội chạy trốn thời điểm, chỉ có ngươi Tiêu Dương Ngư đồng ý không?"

Cô Trần Tử lạnh lùng hỏi.

"Cô Trần Tử!"

Tiêu Dương Ngư gặp cầu xin tha thứ vô dụng, bỗng nhiên đứng dậy, một đôi bao hàm tơ máu con mắt chết đồng dạng mà nhìn chằm chằm vào Cô Trần Tử, oán hận nói ra: "Tốt một cái ngoài vòng pháp luật khai ân, uổng cho các ngươi nói ra được!"

"Thế mà trách chúng ta Tiêu gia phản bội chạy trốn, ngươi có biết mười năm gần đây đến, vì Thiên Sư Đạo tứ phía khuếch trương, chúng ta Tiêu gia trước trước sau sau góp đi vào hơn ba mươi cái nhân mạng, lại tiếp tục đợi ở chỗ này, bao nhiêu người mệnh cũng không đủ lấp, chỉ sợ tiếp qua mấy năm, trên đời liền không có hoán sa Tiêu gia!"

"Tiêu gia vất vả, Đạo Trung tự nhiên nhìn ở trong mắt , chờ đến Thiên Sư Đạo nhất thống thiên hạ, tự nhiên sẽ luận công hành thưởng, đáng tiếc bởi vì ngươi sai lầm quyết định, vĩnh viễn không nhìn thấy ngày đó."

Cô Trần Tử thật là động tình nói.

"Thiên Sư Đạo mưu toan nhất thống thiên hạ, vĩnh viễn sẽ không thành công, các ngươi liền không có phát hiện sao, từ xưa đến nay, chưa hề có bất kỳ một nhà tu hành môn phái đã từng thống nhất thiên hạ, về sau cũng sẽ không có!"

Tiêu Dương Ngư nắm chặt trường kiếm trong tay, hướng về phía Cô Trần Tử cao giọng gầm thét.

"Trước đây không có, về sau sẽ có."

Cô Trần Tử vẫn lạnh nhạt như cũ.

"Nằm mơ!"

Tiêu Dương Ngư bỗng nhiên hét lớn một tiếng, huy động trường kiếm trong tay, như điện chớp hướng Cô Trần Tử bổ tới, quên đi tất cả cố kỵ, muốn cùng Cô Trần Tử liều mạng.

Một kiếm này nén giận xuất thủ, dùng hết hắn bình sinh học, chỉ cầu giết người, không cầu tự vệ, vô luận là kiếm tốc độ, vẫn là kỹ xảo, đều không thể bắt bẻ, là hắn bình sinh mạnh nhất một kiếm.

"Ha ha. . ."

Cô Trần Tử khinh thường nhìn Tiêu Dương Ngư, còn không đợi trường kiếm cập thân, bỗng nhiên há hốc mồm, khẽ thở ra một hơi, một mảnh sáng màu xanh hơi mỏng lưỡi dao, đột nhiên từ miệng bắn ra ngoài.

Sau một khắc, lưỡi dao không trở ngại chút nào xuyên qua trùng điệp kiếm ảnh, xuất hiện ở Tiêu Dương Ngư trên cổ, thật sâu cắt đi vào, cắt đứt yết hầu của hắn.

"Vì cái gì. . . Ngươi rõ ràng tu vi không cao hơn ta. . . Mà lại. . ."

Tiêu Dương Ngư khó có thể tin địa phương che lấy cổ, máu tươi không ngừng tuôn ra, cơ hồ khó mà nói chuyện.

"Tiêu Dương Ngư, ngươi sao mà ngu xuẩn, lại dám cùng ta động thủ, các ngươi Tiêu gia phụ thuộc Thiên Sư Đạo đời thứ ba, trước sau kinh lịch trăm năm, đại bộ phận võ công đều là Đạo Trung cao thủ giúp các ngươi ưu hóa, chẳng lẽ bên trong có cái gì sơ hở, ta sẽ không biết? Coi như ngươi võ công lại cao hơn gấp đôi, chỉ cần dùng chính là Hoán Sa Kiếm Pháp, cũng tuyệt không phải là đối thủ của ta."

Cô Trần Tử khinh bỉ nhìn Tiêu Dương Ngư, cũng không biết là xem thường hắn phản bội chạy trốn Thiên Sư Đạo, vẫn là xem thường hắn không biết trời cao

đất rộng.

Tiêu Dương Ngư còn muốn nói tiếp cái gì, đáng tiếc máu tươi ngăn chặn cổ họng, rồi mở không được miệng, sau một lát, không cam lòng chết đi

. . .

Hình tượng nhất chuyển, đã là mấy năm về sau.

"Tại hạ Cô Trần Tử,

Gặp qua Tiển quán chủ, kể từ hôm nay, bần đạo liền muốn nhiều hơn làm phiền."

Cô Trần Tử sắc mặt lạnh nhạt, chắp tay nói.

Sau lưng hắn đứng đấy hơn mười tên áo bào đen đạo sĩ, niên kỷ đều ở trên dưới hai mươi tuổi, tất cả đều là sắc mặt lạnh lùng, lưng đeo trường kiếm.

Đối diện Tiển quán chủ, thì là một vị áo lam đạo sĩ, niên kỷ ở chừng bốn mươi tuổi, cầm trong tay bạch ngọc bụi bặm, eo trung hệ lấy sáng vàng tơ lụa, trên mặt ung dung chi sắc, cùng đằng đằng sát khí áo bào đen đạo sĩ rõ ràng khác biệt.

Tiển quán chủ chính là Thành Trường An bên ngoài Thiên Sư Đạo chi mạch —— Lão Quân Quán quán chủ, chấp chưởng Lão Quân Quán đại quyền.

Hắn tuy là từ ngoại môn đệ tử một đường tấn thăng đi lên, địa vị ở Đạo Trung cũng không tính cao, nhưng tài năng ở Đại Chu vương triều đế đô phụ cận chấp chưởng một cái chi mạch, bản thân liền là một loại nhất định, vô luận là quyền lực, năng lực vẫn còn, đều không tầm thường quán chủ đi tới.

"Đạo hữu khách khí, Trường An mấy năm gần đây minh tranh ám đấu lợi hại, bần đạo ở chỗ này rồi cảm thấy cô mộc khó chống, rơi vào đường cùng, lúc này mới hướng Đạo Trung cầu cứu, hi vọng phái chút đắc lực cao thủ đến."

"Đạo hữu trước khi tới đây, ta đã nghe nói đạo hữu thủ đoạn cao minh, ngắn ngủi mười năm công phu, liền đã hoàn thành mấy chục lần nhiệm vụ, lập xuống rất nhiều công huân, trở thành cùng thế hệ bên trong vị thứ nhất Đạo Binh thống lĩnh, Đạo Trung có thể phái đạo hữu tới đây giúp bần đạo, bần đạo cảm kích khôn cùng."

Tiển quán chủ vừa cười vừa nói, từ hắn lời nói bên trong có thể nghe ra, đối Cô Trần Tử cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí có thể nói hiểu rõ vô cùng.

"Tiển quán chủ khách khí."

Cô Trần Tử khẽ gật đầu, trong mắt hàn quang lóe lên, hỏi tiếp: "Còn không có hỏi quán chủ, bây giờ ở Trường An cùng Lão Quân Quán đối diện đối nghịch có cái kia mấy nhà?"

"Chúng ta Thiên Sư Đạo chính là đại phái đệ nhất thiên hạ, dám cùng chúng ta chính diện đối nghịch rồi không còn, cho dù có người đối chúng ta bất mãn, cũng đều là nâng đỡ chút triều quan, cùng chúng ta trên triều đình khó xử."

"Bây giờ ở Thành Trường An cùng chúng ta khó xử hết thảy có ba người, thứ nhất là tên họ Dương Ngự Sử, phía sau có Mang Sơn Quỷ Giáo ủng hộ, thứ hai là tên tính là Đích Lang Tương, tổ tiên là Bạch Mã Tự đệ tử, đến nay cùng Bạch Mã Tự không liên lạc được nhất định, thứ ba a, là một vị tên là Bạch Thị Lang, người này cũng có chút khó làm. . ."

Tiển quán chủ nói đến người thứ ba lúc, trên mặt lộ ra khó xử biểu lộ.

"Họ Bạch có cái gì khó xử lý chỗ, hắn là người này là tên cao thủ a?"

Cô Trần Tử hơi nhíu nhíu mày.

"Đó cũng không phải, người nọ là một vị quan văn, vấn đề ở chỗ, người này phía sau là cùng chúng ta cùng thuộc đạo môn một mạch Đan Đỉnh Đạo, đối với

hắn thủ đoạn mềm nhũn không được việc, nếu là thủ đoạn ngạnh, lại sợ đắc tội đồng đạo, ngươi cũng biết, Đan Đỉnh Đạo luyện chế đan dược chính là nhất tuyệt, trong đó mấy vị đan dược luôn luôn nhận các đại đạo phái hoan nghênh, chúng ta Đạo Trung không biết nhiều ít cao tầng, đều cùng Đan Đỉnh Đạo có giao tình, nếu là tùy tiện làm việc, đừng bảo là Đan Đỉnh Đạo lại trả thù, Đạo Trung nói không chừng cũng sẽ có cao tầng tìm phiền toái."

Tiển quán chủ nói ra băn khoăn của mình.

"Ta đã biết."

Cô Trần Tử không có nhiều lời.

. . .

Hình tượng nhất chuyển, đã là sau mấy tháng.

Ở một tòa trong đại điện, tuyết trắng ánh trăng xuyên thấu qua bên cạnh cửa sổ, vẩy vào trên sàn nhà.

Cô Trần Tử ngạo nghễ đứng trang nghiêm, thẳng tắp địa phương đứng tại tượng Tổ Sư trước, mặt không biểu tình, trầm mặc không nói, thân mang đạo bào màu đen, ở tuyết trắng dưới ánh trăng, có nói không ra cô độc.

Ở bên cạnh hắn, đứng tại năm đạo nhân, niên kỷ đều ở bốn mươi năm mươi tuổi trên dưới, mỗi một cái đều là một bộ ung dung hoa quý hình ảnh, khoác lên danh gia tỉ mỉ cắt may qua đạo bào màu xanh lam, mang theo không có chút nào lẫn lộn chủng loại dương chi ngọc đạo quan.

Cái này năm tên đạo nhân bên trong, cầm đầu chính là Lão Quân Quán Tiển quán chủ, mấy người khác cũng đều có chức vụ, phân biệt Chưởng Quản Quán bên trong đại quyền.

Thiên Sư Đạo địa vị cao thượng, coi như một nhà chi mạch ở Trường An Thành cũng vô cùng có uy thế.

Mấy người kia thân là Lão Quân Quán chủ sự, ngày bình thường quyền cao chức trọng, vô luận gặp được người nào, đều là một bộ tiêu sái tự nhiên biểu lộ, thế nhưng là chẳng biết tại sao, hiện tại lại trở nên sắc mặt sợ hãi, nôn nóng địa phương ở trong đại điện đi tới đi lui, tựa như kiến bò trên chảo nóng.

"Cô Trần Tử, ngươi làm sao lớn mật như thế, hai người khác đã giết thì đã giết, Đạo Trung tự nhiên sẽ cho ngươi chỗ dựa, làm sao liền Bạch Thị Lang một nhà đều giết, hắn là quán chủ không cho ngươi nói qua Bạch Thị Lang phía sau là ai chăng?"

Trong đó một tên đạo sĩ bỗng nhiên dừng bước lại, tức hổn hển địa phương hô.

"Ta làm sao không có giảng, hắn đến ngày đầu tiên, ta liền từng nói với hắn Bạch Thị Lang phía sau là ai, ta lúc đầu cho là hắn sẽ chỉ cảnh cáo một chút Bạch Thị Lang, không nghĩ tới không có nói với ta trực tiếp diệt cả nhà người ta!"

Tiển quán chủ cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Đã giết thì đã giết, ngăn ta Thiên Sư Đạo người, chính là ta Thiên Sư Đạo địch nhân, giết có cái gì không đúng sao?"

Cô Trần Tử lạnh lùng nói.

"Ngươi. . . Được rồi, chúng ta không cùng ngươi nhiều lời, Đạo Trung rồi truyền xuống dụ lệnh, để ngươi từ hôm nay trở đi, không được rời đi Lão Quân Quán nửa bước, ba ngày sau, sẽ có sứ giả tới đây, chính thức hạ xuống trách phạt, sống hay chết liền nhìn mệnh đi, đáng thương chúng ta cũng phải cùng ngươi cùng một chỗ bị phạt."

Lúc trước vị kia đạo sĩ nổi giận đùng đùng nói.

Cô Trần Tử không còn há miệng, chỉ là thông qua đại điện bên cạnh cửa sổ,

ngẩng đầu nhìn trên trời trăng sáng, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 65: Hủy Diệt

Hình tượng nhất chuyển, đã là ba ngày sau.

Sáng sớm, Cô Trần Tử cùng Tiển quán chủ bọn người trước kia ngay tại đại điện chờ, chuẩn bị nghênh tiếp Đạo Trung phái tới sứ giả.

Không phải bọn hắn không muốn dưới chân núi nghênh tiếp, mà là Đạo Trung sớm có dụ lệnh, không được rời núi cửa từng bước.

Cái này chờ đợi ròng rã hơn một canh giờ, thẳng đến mặt trời lên cao, mới có tin tức truyền đến, Đạo Trung sứ giả khoan thai tới chậm xuất hiện ở Tĩnh Tu Sơn dưới, mang theo vài vị tùy tùng đến Lão Quân Quán.

Thời gian không lâu, Đạo Trung sứ giả tiến vào đại điện bên trong, niên kỷ của hắn cùng Cô Trần Tử tương tự, thân mang một kiện đạo bào màu tím , dựa theo Thiên Sư Đạo quy củ, đây mới thực là nội môn đệ tử mới có tư cách mặc.

"Trần sư huynh, hồi lâu không thấy!"

Ra ngoài ý định, áo bào tím đạo nhân tiến vào đại điện về sau, cũng không nghiêm nghị quát lớn, cũng không để ý đến Tiển quán chủ bọn người, ngược lại đầu một cái giống như Cô Trần Tử lên tiếng chào hỏi, thần sắc hòa hoãn, kêu vẫn là Cô Trần Tử tục gia dòng họ.

"Nguyên lai là Lý sư đệ!"

Cô Trần Tử nhìn trước mặt sứ giả, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Thiên Sư Đạo lần này phái tới sứ giả không phải là người khác, mà là hắn

một cái người quen, tên là Lý Ngư Giang, là năm đó Cô Trần Tử mới vừa vào ngoại môn thời điểm, cùng hắn cùng một chỗ tu luyện hơn ba mươi tên đạo đồng một trong, niên kỷ so với hắn ít hơn, hai người giao tình cũng không tệ, vì vậy, xưng hắn một tiếng sư huynh.

Năm đó mới nhập môn lúc, Lý Ngư Giang thiên phú tu luyện trung bình, cũng không có Cô Trần Tử như vậy khắc khổ, Vân Thể Phong Thân tu hành tiêu chuẩn kém xa hắn, ở cùng giới bên trong cũng không lạ thường.

Thế nhưng là mỗi người thiên phú khác biệt, Lý Ngư Giang đối đạo pháp lực lĩnh ngộ lại mạnh hơn Cô Trần Tử được nhiều, về sau thông qua đạo môn khảo thí, sàng chọn tiến vào nội môn, không nghĩ tới nhiều năm qua đi, rồi thân mang áo bào tím, trở thành chân chính nội môn đệ tử.

"Trần sư huynh, ngươi lần này thế nhưng là làm được kém, Đan Đỉnh Đạo cùng chúng ta Thiên Sư Đạo mặc dù không phải là minh hữu, nhưng cũng không phải địch nhân, luôn luôn bảo trì trung lập, ngươi lần này giết Bạch Thị Lang, chọc giận Đan Đỉnh Đạo mấy vị trưởng lão, một phong thư đưa tới Đạo Trung, nhất định phải tới ngươi vào chỗ chết không được, náo ra một trận sóng to gió lớn."

Lý Ngư Giang lắc đầu, khắp khuôn mặt là vẻ tiếc nuối.

"Lý sư đệ, chúng ta Thiên Sư Đạo muốn thôn tính thiên hạ, đã là mọi người đều biết sự tình, không vì minh hữu, chính là địch nhân, nơi đó còn có trung lập hai chữ, Trần mỗ tự tin việc này làm không kém, Đạo Trung muốn giết cứ giết đi, nhưng muốn Trần mỗ nhận lầm, tuyệt đối không thể."

Cô Trần Tử thân là Đạo Binh, giết chóc mười năm, tâm như sắt, trăm chết dứt khoát, đối người hung ác, đối với mình ác hơn.

"Sư huynh hiểu lầm, sư huynh vì Thiên Sư Đạo chinh chiến mười năm, nhiều lần lập đại công, Đạo Trung cao tầng đều nhìn ở trong mắt, há có thể bởi vì...này một ít chuyện liền muốn sư huynh tính mệnh, Đạo Trung đã có quyết định, muốn

sư huynh ở Tĩnh Tu Sơn bế quan mười năm, nửa bước không được rời núi, cũng coi như cho Đan Đỉnh Đạo một cái công đạo, sư huynh đối với cái này quyết định nhưng có nói?"

Lý Ngư Giang nói xong lời cuối cùng mấy câu thời điểm, bỗng nhiên sắc mặt nghiêm một chút, truyền xuống Đạo Trung dụ lệnh.

"Trần mỗ không lời nào để nói."

Cô Trần Tử gật gật đầu, cái này rồi so với hắn trong tưởng tượng trừng phạt nhẹ nhiều hơn.

"Tốt, đã sư huynh không có gì nói, còn xin giờ phút này liền đi phía sau núi."

Lý Ngư Giang nghiêm nghị nói, trong lúc nói chuyện, theo hắn mà đến mấy tên đạo sĩ rồi đi tới, vây quanh ở Cô Trần Tử bên cạnh.

"Cũng tốt."

Cô Trần Tử nhẹ gật đầu, không còn nói thêm cái gì, cuối cùng xem ra Lý Ngư Giang một chút, quay người hướng đại điện bên ngoài đi tới, bóng lưng có nói không ra cô đơn.

Mấy tên đạo nhân một tấc cũng không rời, theo thật sát phía sau hắn, một đường theo hắn hướng hậu sơn đi tới.

Lý Ngư Giang lẳng lặng mà nhìn xem Cô Trần Tử, mắt tiễn hắn rời đi đại điện, thời điểm không lớn, Cô Trần Tử thân ảnh rốt cục biến mất ở trong sơn đạo.

Đợi cho Cô Trần Tử sau khi đi, Lý Ngư Giang bỗng nhiên xoay đầu lại, nhìn trong đại điện cái khác mấy tên đạo sĩ, mới ấm áp biểu lộ rồi thu liễm vô tung vô ảnh, trên mặt bao phủ một tầng sương lạnh.

"Mấy người các ngươi giỏi tính toán a, thiết hạ cạm bẫy, mượn đao giết

người, để Trần sư huynh xuất thủ, giết mấy người này, về sau Thành Trường An không ai còn dám cùng ta Thiên Sư Đạo là địch,

Đến lúc đó chính là các ngươi một nhà độc đại!"

"Cái này. . . Lời này bắt đầu nói từ đâu. . . Chúng ta làm sao. . ."

Tiển quán chủ vẻ mặt kinh hoảng nói.

"Tiển Chiếu Nguyệt, đừng tưởng rằng ngươi điểm tiểu tâm tư kia giấu giếm được Đạo Trung cao tầng, lần này Đạo Trung cân nhắc đến Trường An đại cục, không có xử lý các ngươi, lần sau đừng để ta tìm tới cơ hội!"

Dứt lời, Lý Ngư Giang phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại trong điện mấy người hai mặt nhìn nhau.

. . .

Hình tượng lại chuyển, đã là sau mấy tháng.

Một đêm này sao dày đặc đầy trời, vạn dặm không mây, bầu trời trong vắt liền giống bị người cẩn thận lau qua tấm gương, sáng dọa người, thấu làm người ta sợ hãi.

Cô Trần Tử một thân một mình ngồi ở âm u trong sơn động, nhìn trên trời tinh không.

Chẳng biết tại sao, tinh không mặc dù trong vắt, trong lòng của hắn nhưng mà cũng không cảm giác được bình tĩnh.

Từng đợt tim đập nhanh xông lên đầu, để hắn cảm thấy khủng hoảng vô tận, dường như có cực kì hung hiểm chuyện tình ngay tại từng bước một tới gần.

Cô Trần Tử cắn răng, kiệt lực dùng tự mình an tĩnh lại, trầm ngâm một trận về sau, thổi tắt ngọn nến, thu liễm khí tức, lùi về phía sau mấy bước, lẳng lặng

giấu tại sơn động chỗ sâu.

Có lẽ là trời sinh năng lực, có lẽ là mười năm chém giết cuộc đời sinh ra một loại bản năng.

Hắn đối nguy hiểm có một loại trời sinh dự cảm, thường thường tại không có bất kỳ triệu chứng nào trước đó, liền có thể cảm thấy nguy hiểm giáng lâm, tại quá khứ cuộc đời bên trong, loại dự cảm này từng đã cứu hắn nhiều lần mệnh.

Bởi vậy, hắn phi thường tin tưởng loại dự cảm này.

Bất quá, dĩ vãng tình thế vô luận như thế nào ác liệt, đều không có hiện tại loại này rõ ràng tim đập nhanh, bởi vậy phán đoán, hôm nay nguy hiểm thậm chí muốn so hắn dĩ vãng gặp phải nguy cơ càng thêm hiểm ác.

Nếu như có thể lựa chọn, hắn nhất định sẽ trước tiên rời đi Tĩnh Tu Sơn, đáng tiếc hắn bây giờ bị tù cư ở đây, chỉ có thể hết sức bảo trì ẩn nấp, phòng ngừa nguy hiểm tìm tới cửa.

Khoảng a sau một canh giờ, phía trước núi bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng chém giết, tiếng gào, binh khí tiếng va đập, cùng liệt diễm thiêu đốt kiến trúc sinh ra tiếng bạo liệt.

Theo âm thanh càng ngày càng vang, xích hồng sắc hỏa diễm phóng lên tận trời, thậm chí chiếu sáng toàn bộ phía sau núi.

"Hàn Lư, Điền Viễn Sơn, Triệu Yết, các ngươi điên rồi sao? Dám đối ta Thiên Sư Đạo ra tay, không sợ ta Đạo Trung chân nhân xuất thủ, muốn toàn tộc các ngươi tính mệnh!"

Phía trước núi truyền đến Tiển Chiếu Nguyệt tức hổn hển tiếng la.

Tiển Chiếu Nguyệt mặc dù say mê tại công danh lợi lộc, không tính là chân chính tu sĩ trong sạch, nhưng có thể ngồi vững vàng một nhà chi mạch quán chủ, Nội Gia cấp độ tu vi vẫn phải có, cái này vài câu trong tiếng gào thét tức mười

phần, thậm chí có thể truyền đến ngoài mười dặm.

Về phần hắn trong miệng Hàn Lư, Điền Viễn Sơn cùng Triệu Yết, Cô Trần Tử ở Trường An ngây người mấy tháng, cũng đều biết, thậm chí còn gặp qua, tất cả đều là Đại Chu vương triều trọng thần, cũng là Thiên Sư Đạo trung thành tín đồ.

Chẳng biết tại sao, hôm nay lại mang binh lên núi.

"Tiển Chiếu Nguyệt, ngươi còn không biết a, tối nay qua đi, trên đời lại không Thiên Sư Đạo!"

Một cái thâm trầm thanh âm đáp lại nói, chỉ nghe âm thanh, đã biết người này tu vi không thấp.

"Âm Sầm, là các ngươi Mang Sơn Quỷ Giáo ở sau lưng giở trò?"

Tiển Chiếu Nguyệt kinh nộ nói.

"Ngươi cho rằng chỉ có chúng ta, ha ha, chẳng lẽ chư vị cũng không ra mặt, chỉ làm cho ta Mang Sơn Quỷ Giáo thò đầu ra sao?"

Âm Sầm thanh âm bên trong ngậm lấy mấy phần trào phúng.

"A Di Đà Phật, bần tăng gặp qua Thiên Sư Đạo chư vị đạo trưởng."

Lời còn chưa dứt, có một lão tăng cao giọng tuyên truyền giảng giải phật hiệu.

"Nguyên lai còn có các ngươi Bạch Mã Tự người!"

Tiển Chiếu Nguyệt âm thanh càng thêm kinh nộ.

"Ha ha, Tiển quán chủ, tới cũng không chỉ chúng ta."

Âm Sầm cười to vài tiếng, tiếp tục nói ra: "Chư vị, đừng không có ý tứ, đều

đi ra đi!"

"Đan Đỉnh Đạo, Phù? Đạo, Toàn Chân Đạo, các ngươi thế mà cùng bọn hắn thông đồng làm bậy!"

Vài giây sau, phía trước núi truyền đến Tiển Chiếu Nguyệt khó có thể tin kinh hô.

Cô Trần Tử giấu ở phía sau núi trong động, trên mặt cũng lướt qua một tia kinh dị.

Đan Đỉnh Đạo động thủ, có lẽ còn có thể lý giải, đến một lần trước đó vài ngày vừa mới kết thù, thứ hai Đan Đỉnh Đạo cùng bọn hắn Thiên Sư Đạo luôn luôn không có quan hệ gì, chỉ là đồng đạo mà thôi, lẫn nhau ở giữa cũng không đồng minh.

Thế nhưng là Phù? Đạo cùng bọn hắn luôn luôn giao hảo, song phương xem như đồng minh, lúc trước còn cùng một chỗ đối phó qua Mang Sơn Quỷ Giáo, Toàn Chân Đạo càng là chỉ nghe lệnh Thiên Sư Đạo, xem như Thiên Sư Đạo đầy tớ, bây giờ tại sao lại cùng một chỗ đứng ở đối địch một bên.

Nếu là Thiên Sư Đạo vô sự, bọn hắn tuyệt không dám như thế, như thế nói đến, Thiên Sư Đạo xác thực có đại sự xảy ra, làm không tốt thật sự bị chư phái vây công, đã hủy diệt.

Nghĩ tới đây, Cô Trần Tử mặt trầm như nước, không khỏi nắm chặt nắm đấm, đầu ngón tay bóp vào trong thịt, chảy ra một tia máu tươi.

"Cái này có cái gì không nghĩ tới, Thiên Sư Đạo ý đồ thôn tính thiên hạ, muốn đem thiên hạ vạn dân, đều hóa thành đạo đồ, chẳng lẽ còn coi là môn phái khác lại ngồi yên không lý đến sao?"

Âm Sầm lạnh giọng nói.

"Tuyệt sẽ không đơn giản như vậy, Thiên Sư Đạo cao thủ nhiều như mây,

chân thành như một, các ngươi bất quá là năm bè bảy mảng, há có thể hợp tác khăng khít, cùng một chỗ hướng ta nổi lên, không phải là có người từ đó hòa giải?"

Tiển Chiếu Nguyệt hỏi Cô Trần Tử cũng muốn biết vấn đề.

"Ha ha, ngươi đoán không tệ, tự nhiên là có người dẫn đầu, mà lại ta công khai nói cho ngươi, cái này dẫn đầu các ngươi không thể trêu vào. . ."

Âm Sầm đắc ý nói.

"Đạo hữu, nói cẩn thận."

Có người bỗng nhiên ngắt lời, ngăn cản Âm Sầm tiếp tục nói đi xuống.

Phía trước núi đối thoại không tiếp tục tiếp tục kéo dài, nói đến thế thôi, tận lực bồi tiếp một đêm chém giết.

Đợi đến bình minh về sau, hai vạn đại quân vào núi, đem Tĩnh Tu Sơn toàn bộ bắt đầu phong tỏa, trong trong ngoài ngoài tra xét mấy lần, phàm là Thiên Sư Đạo giáo chúng, giết sạch, cũng không hai lời.

Những thứ này binh lính đem Tĩnh Tu Sơn cẩn thận điều tra mấy lần, tựu liền Cô Trần Tử chỗ sơn cốc, vào được ba lần, chỉ là hắn chỗ động phủ ẩn nấp, lúc này mới không có điều tra ra.

Thiên Sư Đạo hủy diệt về sau, Cô Trần Tử ở đây, lại giữ vững được mấy năm, cuối cùng chết ở trong sơn động.

Tại trong lúc này, hắn một mực suy tư đến tột cùng là ai giết Thiên Sư Đạo người, đáng tiếc vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra được.

Đợi cho Cô Trần Tử sau khi chết, cũng không biết trải qua bao lâu.

Triệu Phất Y trong đầu xuất hiện Cô Trần Tử trong trí nhớ cuối cùng một bức

tranh, bỗng nhiên là hắn từ chết phục sinh, xuất hiện lần nữa trong sơn động hình tượng.

Về sau, hết thảy quy về hắc ám.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 66: Thu Hoạch

Chờ Triệu Phất Y mở mắt thời điểm, đã là ngày hôm sau buổi sáng.

Có lẽ là bởi vì kinh lịch càng thêm phong phú, tâm tính cứng cáp hơn nguyên nhân, Cô Trần Tử tồn tại ký ức so với Lâm Trấn, Hàn Đường muốn nhiều, nhớ kỹ cũng càng thêm rõ ràng.

Cũng bởi vậy, Triệu Phất Y thu hoạch so với lúc trước hắn tưởng tượng muốn nhiều.

Đầu một phần thu hoạch chính là Vân Thể Phong Thân, hắn lúc đầu mục đích chỉ là ý đồ tìm tới Cô Trần Tử tu luyện Vân Thể Phong Thân bí pháp, ngoài ý liệu là, tu luyện Vân Thể Phong Thân lại là Cô Trần Tử ký ức khắc sâu nhất mấy món sự tình một trong, không chỉ là tu luyện bí pháp, tựu liền toàn bộ quá trình đều bị hoàn hoàn chỉnh chỉnh ghi xuống, không có chút nào bỏ sót.

Đang tiếp thụ Cô Trần Tử ký ức về sau, Triệu Phất Y thậm chí cảm thấy, tự mình sau đó phải làm, cũng không phải là từ đầu luyện lên, chỉ cần một lần nữa quen thuộc môn công pháp này.

Phần thứ hai thu hoạch thì là kiếm pháp "Sát Kiếp", cái này Cô Trần Tử thêm Đạo Binh về sau, tu luyện đệ nhất môn giết người bí pháp, cũng là ấn tượng sâu nhất một môn công pháp, vì vậy, một mực khắc ở trong trí nhớ.

"Sát Kiếp" kiếm pháp hết thảy mười thức, từ thức thứ nhất "Nhân Phát Sát Cơ" bắt đầu, đến một thức sau cùng "Sát Tẫn Chúng Sinh" mới thôi, tất cả đều là lấy sát ngăn sát chiêu thức, một thức sau cùng thậm chí là cùng địch nhân đồng quy vu tận chiêu thức. Bộ kiếm pháp kia sát khí nghiêm nghị, uy lực mạnh mẽ từ

không cần phải nói, trọng yếu nhất chính là đền bù Triệu Phất Y không am hiểu binh khí khuyết điểm.

Thứ ba phần thu hoạch thì là Cô Trần Tử hơn mười năm hắc ám cuộc đời, tích lũy xuống giết chóc kinh nghiệm.

Cùng Cô Trần Tử so sánh, Lâm Trấn cho dù cũng có kinh nghiệm tranh đấu với người, nhưng phần lớn đều là lôi đài tỷ thí, cực ít cùng người thật sự chém giết, Hàn Đường cùng người chém giết kinh nghiệm cho dù không ít, nhưng phần lớn là đi theo đại quân xung kích, trên chiến trường chính diện chém giết kinh nghiệm.

Cô Trần Tử thì hoàn toàn khác biệt, cả đời kinh lịch chém giết hơn trăm lần, trong đó đại bộ phận đều là cùng người đơn thương độc mã chém giết, thậm chí còn có một phần là không từ thủ đoạn ám sát.

Riêng lấy tu vi mà nói, Cô Trần Tử chỉ là Thiên Sư Đạo ngoại môn đệ tử, không có tu luyện chân chính thượng thừa bí pháp, cũng không tính quá cao, chỉ có Nội Gia tầng thứ, có lẽ còn không bằng Vương Triêu Nghĩa.

Nhưng nếu như hai người thật sự chém giết, Triệu Phất Y có ít nhất tám thành nắm chắc xác định, Cô Trần Tử lại thu hoạch được kẻ thắng lợi cuối cùng, bởi vì ở trong trí nhớ, Cô Trần Tử không chỉ một lần giết qua mạnh hơn hắn người.

Cái này ba phần thu hoạch cho dù đều rất trọng yếu, nhưng theo Triệu Phất Y, ba phần thu hoạch cộng lại, cũng không bằng Cô Trần Tử cuối cùng nghe được một đoạn đối thoại.

Cô Trần Tử luôn luôn cho rằng, Thiên Sư Đạo tịch quyển thiên hạ, là không ai cản nổi đại thế, thành lập trên mặt đất đạo nước, tan ngàn vạn sống dân thành đạo đồ, cũng là chuyện sớm hay muộn.

Có thể có cái nhìn này, cũng không phải là Cô Trần Tử tự đại, thật sự là

Thiên Sư Đạo ở tu hành giới uy danh hiển hách, đã hồi lâu không người dám chống lại.

Thiên Sư Đạo từ đạo quân trở xuống, thập đại Đạo Chủ đều là tu hành giới cao thủ hàng đầu, trong đó mạnh nhất vài vị, trong truyền thuyết đã cùng tiên nhân không khác, chỉ kém nửa bước liền có thể phi thăng, trong thiên hạ không có bất kỳ cái gì một môn phái có thể ngăn cản Thiên Sư Đạo toàn lực chinh phạt, chớ đừng nói chi là nhất cử hủy diệt Thiên Sư Đạo.

Trừ phi, thế gian này tất cả tu hành môn phái liên thủ, mới có thể trong một đêm hủy diệt Thiên Sư Đạo.

Nhưng ở Cô Trần Tử nghĩ đến, cái này một kiện tuyệt không có khả năng phát sinh sự tình.

Không nói đến, các đại môn phái đạo thống, lý niệm toàn không nhất trí, trong đó không ít vẫn là thù truyền kiếp, lẫn nhau ở giữa huyết cừu từng đống, thời khắc đều nghĩ hủy diệt đối phương, lại thế nào khả năng đứng chung một chỗ, thậm chí hợp tác khăng khít.

Đối với cái nhìn này, Triệu Phất Y cũng quá tán đồng.

Năm đó, Tần diệt sáu nước thời điểm, đừng bảo là sáu nước đồng tâm hiệp lực, liền xem như tùy ý Tam quốc liên thủ, tín nhiệm lẫn nhau, đều có thể chống cự Bạo Tần, thậm chí phản sát Hàm Dương, kết quả lại là, sáu nước bị Tần tiêu diệt, không có một nhà tồn tại.

Thậm chí ở Tần diệt sáu nước trong lúc đó, sáu nước còn lẫn nhau chinh chiến, hoàn toàn không có? Cả v? Tâm ý tứ.

Cùng nhất thống thiên hạ cường Tần khác biệt, Thiên Sư Đạo lại bị diệt, bị diệt nguyên nhân là có người ở giữa điều hòa, thống ngự chư phái, đem mấy nhà nguyên bản không nên đứng chung một chỗ môn phái liên hợp lại.

Đáng sợ nhất chính là,

Cô Trần Tử ở U Minh bí cảnh phục sinh về sau, khổ sở suy nghĩ mấy năm, cũng không nghĩ đến có cái kia phe thế lực có bản sự này, có cái này uy vọng, hắn thấy trong thiên hạ sẽ không có dạng này môn phái mới đúng.

Cô Trần Tử cho dù thân phận không cao, nhưng bởi vì làm qua Đạo Binh thống lĩnh nguyên nhân, thường cùng Đạo Trung cao tầng tiếp xúc, đối với thiên hạ các đại môn phái nội tình, cũng còn có chút hiểu rõ, cũng không phải là đối với tu hành giới hoàn toàn không biết gì cả tục nhân, hắn cho rằng không có, chính là thật sự không có.

Triệu Phất Y đối với chuyện này cũng rất xem trọng, hắn cũng không phải quan tâm Thiên Sư Đạo, dù sao cũng là đã diệt mấy trăm năm môn phái, cùng hắn không có quan hệ gì.

Hắn sở dĩ coi trọng chuyện này, là bởi vì Thu Tố Bạch một câu chuyện phiếm, Thái Bình Đạo là không hiểu thấu đã bị không biết tên địch nhân diệt, tựa như ngày xưa Thiên Sư Đạo đồng dạng.

Hắn loáng thoáng có loại trực giác, ngày xưa hủy diệt Thiên Sư Đạo người cùng bây giờ hủy diệt Thái Bình Đạo người, tuyệt đối có liên hệ nào đó, thậm chí chính là một nhóm người.

Cái này một nhóm người chẳng những là giết chết Triệu Khách cừu nhân, mà lại còn tại tìm kiếm trên người hắn Sơn Thủy Họa Quyển, bất cứ lúc nào cũng sẽ tìm tới cửa.

Nghĩ đến bị nhóm người này âm thầm nhớ thương, Triệu Phất Y không khỏi sợ hãi cả kinh, một trái tim "Phanh phanh" trực nhảy.

. . .

Tiêu hóa Cô Trần Tử ký ức về sau, sau đó phải làm cái gì, trong lòng cũng có

tính ra.

Triệu Phất Y một đêm vất vả, nhìn xem bên ngoài sắc trời không còn sớm, bụng đã đói đến ục ục gọi, cũng không có tiếp tục tu luyện, quyết định ăn trước một bữa.

Đứng dậy đi ra ngoài, xoay người vượt tường, đi vào Phổ Độ Cư đối diện tửu quán, muốn một chén lớn tươi non vừa miệng thiện tơ mặt, lại muốn mấy đĩa thức nhắm, một bình trà xanh, ngay tại vị trí gần cửa sổ, nhìn đi lại người đi đường, chậm rãi nhâm nhi thưởng thức, thuận tiện buông lỏng mệt mỏi một đêm đại não.

Ăn uống no đủ về sau, quay người trở lại Phổ Độ Cư, cũng không gấp tu luyện, lên giường thật tốt ngủ một giấc, đem thể xác tinh thần điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, lúc này mới tại xế chiều bốn năm giờ thời điểm, duỗi lưng một cái, đứng dậy đi vào ngoài phòng.

Bốn năm giờ ánh nắng sáng mà không sáng, màu vàng kim ánh mặt trời vẩy lên người, ấm áp hết sức thoải mái.

Triệu Phất Y khoanh chân ngồi ở phía dưới mái hiên, chậm rãi hai mắt nhắm lại, âm thầm vận chuyển Chí Nhu Chí Cương Thuật pháp môn, thay đổi toàn thân khí huyết, kích thích trên dưới quanh người cơ bắp, màng da thuế biến.

Ông! Ông!

Ngay tại công pháp vận chuyển trong nháy mắt, một cỗ trước nay chưa từng có mãnh liệt nhiệt lưu, từ trong đan điền nổi lên, theo quanh thân trăm mạch, cấp tốc hướng toàn thân lan tràn, đến mức, khí huyết chưa từng có sinh động.

Triệu Phất Y đối với cái này sớm có kinh nghiệm, biết cái này ăn quả đào phản ứng bình thường, lập tức cũng không bối rối, tiếp tục vận chuyển khí huyết, tăng lên tự thân tu vi.

Hắn bây giờ đã là Ngoại Gia cảnh giới, tu luyện chủ yếu là cơ bắp cùng màng da, trong đó cơ bắp quyết định lực lượng, màng da quyết định phòng ngự.

Ở hôm nay trước đó, hắn trải qua mấy lần thuế biến, toàn thân trên dưới, đã có ba đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, màng da cũng tương đương với ba tầng dày da lão ngưu phòng ngự.

Chờ ngày khác sau tu luyện tới thân có chín ngưu chi lực, người khoác tầng chín da trâu thời điểm, liền có thể nếm thử tu luyện Triền Long nội kình tầng thứ ba công pháp, cũng là tầng cuối cùng công pháp —— Long Hồ Tương Tế Thuật, từ đó tấn thăng Nội Gia cao thủ tầng thứ.

Đáng tiếc là, Thương Long Môn truyền thừa không đáng kể, tầng thứ ba bí pháp chỉ có tấn thăng Nội Gia bộ phận, đối với tấn thăng Nội Gia về sau, như thế nào tăng thêm một bước tu vi, thậm chí như thế nào tiếp tục đột phá, trở thành Tiên Thiên cấp đếm được cao thủ, hoàn toàn không có ghi chép.

Cái này cũng bình thường, dù sao Thương Long Môn sáng lập thời gian không lâu, sáng lập ra môn phái tổ sư cũng bất quá là Nội Gia cao thủ, làm sao có thể có tiên thiên cảnh giới bí pháp.

Bất quá, việc này cũng không sốt ruột, chỉ cần có thể thuận lợi tu thành Vân Thể Phong Thân, bái nhập Hoa Sơn đạo môn, lo gì không có tiến một bước bí pháp?

Triệu Phất Y bình tĩnh lại, không ngừng vận chuyển khí huyết kích thích cơ bắp cùng màng da, thuế biến mắt trần có thể thấy, vô luận là lực lượng, vẫn là phòng ngự đều đang nhanh chóng tăng lên.

Chờ hắn mở mắt lần nữa thời điểm, đã là lúc đêm khuya, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới một mảnh nhẹ nhàng khoan khoái, trạng thái trước nay chưa từng có tốt.

"Hô. . ."

Triệu Phất Y thở ra thật dài khẩu khí, thân hình ổn định bất động, tay phải bỗng nhiên hướng phía dưới vỗ, bằng vào một chưởng chi lực, thân hình không đáng kể bay ra, như trong gió lá rụng, bay tới viện tử chính giữa, cách xa mặt đất bảy thước chỗ, lúc này mới chậm rãi hạ xuống.

Còn không đợi thân hình rơi xuống đất, hắn tay trái hướng phía dưới nhấn một cái, lập tức đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng hướng trên mặt đất một điểm, đầu ngón tay rơi vào trong viện gạch xanh phía trên.

Chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng vang giòn, gạch xanh bỗng nhiên nổ tung, bể,vỡ thành bảy tám khối, thân thể lại vững vàng dừng lại, không tiếp tục chìm xuống nửa phần.

Dưới ánh trăng, viện tử chính giữa.

Triệu Phất Y ngồi xếp bằng, thân hình cách mặt đất một thước, phảng phất lơ lửng, chỉ có tay trái xuôi ở bên người, bằng vào một chỉ chi lực, đem toàn bộ người chống lên.

Hắn không có chút nào cảm thấy phí sức, thậm chí thành thạo điêu luyện, ngồi một trận về sau, ngón trỏ trái, cong ngón búng ra, thân hình bỗng nhiên lại hướng lên nhẹ nhàng ba thước, sau đó mới chậm rãi rớt xuống.

Còn không đợi thân hình rớt xuống, Triệu Phất Y đã xoay người đứng lên, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Lần này đi Tĩnh Tu Sơn thật sự là kiếm lợi lớn, không chỉ là đã kiếm được Cô Trần Tử ký ức, tựu liền tu vi cũng thật to đẩy vào từng bước, thu hoạch phong phú, vượt quá tưởng tượng.

Y theo vừa rồi khảo thí đến xem, lần này chí ít tăng lên ba ngưu chi lực.

Triệu Phất Y bây giờ đã thân có sáu ngưu chi lực, khoảng cách chín ngưu chi lực đỉnh phong, đã không sai biệt nhiều, coi như không còn kỳ ngộ, cũng có nắm

chắc ở trong vòng ba năm, tấn thăng Nội Gia cao thủ tầng thứ.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 67: Công Thành

Sáng sớm.

Sương mai chưa tiêu, nắng sớm chưa lên.

Triệu Phất Y trước kia đi vào trong viện, trần trụi hai chân, đạp ở hạt sương ướt nhẹp bàn đá xanh bên trên, bắt đầu tu luyện Thiên Sư Đạo Vân Thể Phong Thân chi thuật.

Vân Thể Phong Thân làm Thiên Sư Đạo nhập môn công phu, là đặt vững căn cơ tốt nhất công pháp, không biết trải qua Đạo Trung nhiều ít cao nhân suy nghĩ cân nhắc, trải qua mấy trăm năm ưu hóa, đã đến lô hỏa thuần thanh, đổi không thể đổi tình trạng.

Công pháp cho dù căn cơ, nhưng so với hắn dĩ vãng tu luyện qua bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, Triền Long nội kình đều cao minh hơn hơn nhiều.

Môn công pháp này Kiêm Hữu Nội Luyện, ngoại dụng hai chủng pháp môn, tu luyện chính là tự mình cơ bắp cùng màng da, một khi nhập môn, liền có thể hoàn toàn khống chế tự thân mỗi một khối cơ bắp, mỗi một tấc màng da, có thể dễ như trở bàn tay làm ra các loại không thể tưởng tượng động tác.

Đại thành về sau, càng là cao minh, khống chế đối với thân thể lực sẽ tới đạt tới một cái thường nhân không cách nào tưởng tượng cảnh giới, vô luận là cái gì chiêu thức, chỉ cần nhìn ở trong mắt, liền có thể trong thời gian cực ngắn lĩnh ngộ trong đó yếu quyết, tiến tới thi triển đi ra.

Cô Trần Tử trở thành Đạo Binh về sau, có thể ở trong khoảng thời gian ngắn trổ hết tài năng, học thành mấy môn am hiểu giết chóc công pháp, cùng hắn trên Vân Thể Phong Thân cao siêu tạo nghệ, tuyệt đối thoát không khỏi liên quan.

Triệu Phất Y đón mặt trời mới mọc, có chút hai mắt nhắm lại, trong đầu hiện lên môn công pháp này yếu quyết.

Vân Thể Phong Thân lợi hại như thế, tu luyện cũng là muôn vàn khó khăn, nhất là nhập môn cửa này, nếu là không ai điểm ra trong đó quyết khiếu, quả thực có thể làm khó thiên hạ chín thành người luyện võ.

Vân Thể Phong Thân nguyên lý rất đơn giản, chính là lấy tư duy khống chế cơ bắp cùng màng da, điểm này nói dễ, trên thực tế làm khó như lên trời.

Mỗi người đều có đại não cùng tiểu não, người bình thường khống chế tự thân cơ bắp, đều là thông qua tiểu não hoàn thành, vô luận là nhấc tay, vẫn là nhấc chân, đều là không cần nghĩ ngợi, niệm động liền tới, hoàn toàn không trải qua đại não.

Đến mức đại não, cơ hồ vô pháp trực tiếp khống chế cơ bắp.

Tỉ như nói, một người nếu muốn giơ tay trái lên, khi hắn sinh ra ý nghĩ này thời điểm, tất nhiên là trước có đại não nghĩ đến, lại từ tiểu não thao túng trên cánh tay cơ bắp, sau đó giơ tay lên, nếu là chỉ ngồi ở nơi đó nghĩ, "Ta muốn đem tay trái giơ lên", tiểu não cũng không phát ra chỉ lệnh, chỉ sợ nghĩ đến dài đằng đẵng, tay trái cũng sẽ không động một chút.

Bất quá, trên đời này không có tuyệt đối sự tình, đại não cũng không phải tuyệt đối không cách nào khống chế cơ bắp.

Tỉ như nói, nếu muốn dùng đại não nâng lên tay trái, cũng không cần tận lực ở trong đầu niệm "Đem tay trái nâng lên", chỉ cần tưởng tượng một chút, tay trái phía dưới có một khối than lửa, ngay tại thiêu đốt cánh tay, liền sẽ không tự chủ được tay giơ lên, hoàn thành nhấc tay động tác.

Vân Thể Phong Thân đạo lý chính là như vậy, lấy đại não quan tưởng, kích thích quanh thân cơ bắp, từ đó làm ra động tác.

Đương nhiên, thực tế công pháp so nhấc tay muốn phức tạp gấp trăm ngàn lần, cần đi qua cực kỳ dài lâu tôi luyện, cực kì khắc nghiệt huấn luyện, cuối cùng mới có thể đạt tới nhập môn tiêu chuẩn, từ đó cải biến lấy tiểu não khống chế bắp thịt quen thuộc, cải thành đại não trực tiếp khống chế.

Loại sửa đổi này cực kì gian nan, tuổi nhỏ thời điểm, tư duy không có định hình, còn hơi đơn giản một điểm , chờ đến tuổi khá lớn một chút, tư duy định hình về sau, nếu muốn làm đến bước này, quả thực so với lên trời còn khó hơn.

Tư chất hơi kém người, cả một đời đều không thể nhập môn.

Cũng đang bởi vì như thế, Thiên Sư Đạo mới đem môn công pháp này, làm nhập môn công pháp cơ bản, tuổi nhỏ liền bắt đầu tu luyện.

Triệu Phất Y cẩn thận phỏng đoán Vân Thể Phong Thân, trong lòng âm thầm nghĩ tới, Hách Trường Phong nói hắn mấy đồ đệ tư chất không tốt, thời gian một năm mới có thể vào môn, thật sự là quá khiêm nhường.

Vân Thể Phong Thân tài năng ở trong một năm nhập môn, tuyệt đối là ít có thiên tài, chỉ bằng vào bản thân tư chất, coi như chính hắn cũng chưa chắc có thể làm được.

Đến mức Hách Trường Phong cho một tháng kỳ hạn, chỉ sợ thật sự chỉ có vạn người không được một tuyệt thế thiên tài mới có thể làm đến.

Đương nhiên, đủ loại này khó khăn đều là ở hắn hấp thu Cô Trần Tử ký ức trước đó , chờ hắn hấp thu qua Cô Trần Tử ký ức về sau, đủ loại khó khăn cũng sẽ không tiếp tục là khó khăn.

Cô Trần Tử cả đời đắc ý nhất một sự kiện,

Chính là thời niên thiếu tu luyện Vân Thể Phong Thân, trở thành cùng thế hệ

đệ nhất, sau khi lớn lên hơn mười năm giết chóc cuộc đời, không giờ khắc nào không tại vận dụng môn công pháp này, đối môn công pháp này đã tu luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, toàn bộ Thiên Sư Đạo cũng không có mấy người so ra mà vượt hắn.

. . .

"Hô. . ."

Triệu Phất Y đứng thẳng người lên, song chưởng chậm rãi nâng lên, không đáng kể đẩy về phía trước ra, lập tức vặn một cái, nắm thành đôi quyền, một lần nữa thu hồi bên hông.

Mới động tác này, thoạt nhìn cho dù không đáng chú ý, dùng lại là Vân Thể Phong Thân chi thuật, lấy đại não khống chế cơ bắp hoàn thành.

Chính là cái này đơn giản thoáng cái, nếu là đổi một người, không có tầm năm ba tháng khổ công, liền nghĩ cùng đừng nghĩ, chớ đừng nói chi là cái khác phức tạp động tác, thế nhưng là đối với hấp thu Cô Trần Tử ký ức Triệu Phất Y tới nói, nhấc tay liền có thể hoàn thành, hoàn toàn không cần đau khổ tu hành.

Mặt trời mới mọc phía dưới, gió mát chậm rãi đến.

Triệu Phất Y đứng tại đình viện bên trong, hai mắt khép hờ, xa chuyển công pháp, dụng tâm cảm thụ tự thân mỗi một khối cơ bắp, mỗi một tấc màng da, chậm rãi hoạt động.

Động tác của hắn từ chậm đến nhanh, từ giản đến phồn, từ ban đầu giơ tay nhấc chân, dần dần thi triển ra thành hình chiêu thức, động tác càng lúc càng nhanh, dần dần thuần thục.

Trong nháy mắt, đã là sau mười ngày.

Dưới trời chiều, Triệu Phất Y trần trụi hai chân, người để trần, chỉ mặc một cái xanh thẳm quần dài, cầm một thanh thép tinh trường kiếm, đón màu da cam

ánh mặt trời, một mình ở trong viện diễn luyện kiếm pháp.

Trong mấy ngày ngắn ngủn, hắn đã luyện thành Vân Thể Phong Thân, chẳng những đạt tới nhập môn tình trạng, thậm chí tiến thêm một bước, vượt qua Thiên Sư Đạo đệ tử bình quân trình độ, chỉ cần lại thêm chút tôi luyện, tốn hao một chút thời gian, đối thân thể bản thân tiến hành điều khiển tinh vi, liền có thể bắt kịp Cô Trần Tử, đạt đến đại thành trình độ.

Hắn hôm nay đã có thể khống chế tinh chuẩn toàn thân cao thấp mỗi một khối cơ bắp, mỗi một lần màng da, tựu liền khuyên tai, mu bàn tay, gan bàn chân chờ một chút, nguyên bản căn bản là không có cách khống chế cơ bắp, cũng có thể làm việc tự nhiên.

Càng thêm kỳ dị chính là, tựu liền trên dưới quanh người màng da cũng không ngoại lệ, bao quát cổ họng, phía sau, đỉnh đầu chờ một chút vị trí, mỗi một chỗ màng da đều có thể kéo căng kình, buông lỏng, phát nhiệt, trở nên lạnh, cho đến khống chế lỗ chân lông đóng mở.

Thẳng đến lúc này, hắn mới phát hiện Vân Thể Phong Thân lợi hại, còn tại tưởng tượng của hắn phía trên.

Vân Thể Phong Thân làm một môn công pháp nhập môn, bản thân cũng không có quá mạnh chiêu thức, chân chính chỗ lợi hại, ở chỗ đối cơ bắp cùng màng da khống chế tinh chuẩn, chẳng những có thể ở cực nhanh thời gian bên trong, học được hoàn toàn mới chiêu thức, hơn nữa còn có thể đối đã học qua công pháp tiến hành ưu hóa.

Liền lấy bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ tới nói, Triệu Phất Y tại đây môn công pháp tốn hao thời gian không tính là lâu, chỉ có thể nói là sơ bộ nắm giữ, dù cho có Lâm Trấn kinh nghiệm chiến đấu tăng thêm, tu luyện tiêu chuẩn cũng chỉ có thể nói là không đáng kể, rất nhiều chiêu thức vẫn còn sơ hở.

Vân Thể Phong Thân sau khi luyện thành, hắn thông qua khống chế tinh chuẩn mỗi một khối cơ bắp, có thể tuỳ tiện phát hiện nguyên bản chiêu thức bên

trong tồn tại không hoàn mỹ chỗ, đối mỗi một cái chỗ rất nhỏ tiến hành điều chỉnh, để mỗi một chiêu một thức, đều vô hạn tiếp cận hoàn mỹ.

Cũng bởi vì như thế, Triệu Phất Y luyện thành Vân Thể Phong Thân về sau, cũng không có lập tức đi tìm Hách Trường Phong, mà là đối dĩ vãng học qua chiêu thức, tiến hành một lần nữa ưu hóa, tiêu trừ trong đó sơ hở.

Ngoài ra, hắn còn ra ngoài mua một thanh trường kiếm, thời gian còn lại đều dùng để tu luyện kiếm pháp "Sát Kiếp" .

Riêng lấy chiến lực mà nói, môn này kiếm pháp vượt qua hắn dĩ vãng học qua bất kỳ cái gì công pháp, luyện thành môn này kiếm pháp, chiến lực của hắn chí ít tăng lên gấp đôi.

. . .

Trong lúc bất tri bất giác, sắc trời đã tối, trăng sáng mọc lên ở phương đông.

Triệu Phất Y thả ra trong tay trường kiếm, pha một chén trà xanh, đối nguyệt tự mình uống, cẩn thận suy tư bước kế tiếp phải làm những gì.

Hắn không có lập tức đi tìm Hách Trường Phong, cũng không chỉ là muốn ưu hóa dĩ vãng chiêu thức, vẫn còn cân nhắc khác.

Tài năng ở trong một năm nhập môn Vân Thể Phong Thân người, không sai biệt lắm xem như thiên tài, tài năng ở một tháng nhập môn Vân Thể Phong Thân người, thì là tuyệt thế thiên tài.

Đối với thiên tài, hoặc là tuyệt thế thiên tài, mỗi người đều quá thích, tuyệt đối nguyện ý thu đến tự mình môn hạ, làm vinh dự cửa nhà, mở rộng thế lực.

Nhưng là tài năng ở mười ngày luyện thành Vân Thể Phong Thân người, vô luận như thế nào cũng không thể dùng thiên tư giải thích, chỉ có thể nói là yêu nghiệt, trong đó tất có cực lớn bí mật.

Yêu nghiệt sẽ không thu nhận bất luận người nào thích, ngược lại sẽ bị trấn áp, từ đó truy tìm bí mật trong đó.

Có lẽ Hách Trường Phong không phải là người như thế, nhưng hắn không nguyện ý cược, huống chi, coi như Hách Trường Phong không phải là, chẳng lẽ Hứa Sơn không phải?

Triệu Phất Y tình nguyện giấu dốt, cũng không nguyện làm loại này yêu nghiệt, thực lực không đủ cường đại trước đó, vẫn là điệu thấp một điểm tốt.

"A, ngươi làm sao không có đi bí cảnh tu luyện, lãng phí thời gian ở chỗ này ngẩn người!"

Ngay tại hắn trầm tư thời khắc, Thu Tố Bạch âm thanh bỗng nhiên từ phía sau truyền đến.

Triệu Phất Y nao nao, lập tức quay đầu lại, chẳng biết lúc nào, Thu Tố Bạch đã đi tới phía sau hắn.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 68: Tiết Lộ

Sáng ngời dưới ánh trăng.

Thu Tố Bạch toàn thân áo trắng, vòng vàng buộc tóc, hai tay ôm nghi ngờ, trong tay cầm một cái quạt giấy, nói không hết tiêu sái tùy ý, một đôi mắt giống như thu thuỷ, nhìn quanh sinh huy, ngay tại tò mò nhìn hắn.

Ở trong ánh mắt của nàng, có ba tuổi đứa bé ngây thơ, cũng có tuổi dậy thì linh động, càng có yểu điệu thục nữ mới biết yêu bộ dáng.

Hai người ánh mắt đụng nhau trong nháy mắt, Triệu Phất Y bỗng nhiên cảm thấy trong lòng run lên.

Trong lòng của hắn lại có mấy phần kích động, kém chút hô lên tên của nàng đến, lập tức kịp phản ứng, cái này tám thành là dụ hoặc bí thuật, lúc này mới dùng hết tất cả khí lực, đem đầu chuyển tới một bên, không còn đi xem con mắt của nàng.

"Nguyên lai là Thu cô nương tới, lần trước ta ở U Minh bí cảnh bên trong tu hành thời điểm, cũng không biết là làm sao vậy, Thông U Thạch bỗng nhiên tiêu tán rất nhanh, trong chốc lát, liền tiêu tán địa phương chỉ còn một nửa, ta lo lắng Thông U Thạch hoàn toàn tiêu tán về sau, nhốt ở bên trong ra không được, liền không có lại đi U Minh thế giới."

Triệu Phất Y ổn định lại tâm thần, từ trong ngực móc ra lớn chừng cái trứng gà Thông U Thạch, không đáng kể nâng ở trên tay.

"A, chính là, làm sao lại tiểu nhiều như vậy, không nên a!"

Thu Tố Bạch đi về phía trước hai bước, đi vào Triệu Phất Y trước người, nhẹ nhàng nhặt lên Thông U Thạch, vẻ mặt kinh ngạc biểu lộ, nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Ngươi ở U Minh bí cảnh bên trong, là gặp được thứ gì sao?"

"Cũng không có."

Triệu Phất Y lắc đầu nói ra: "Cái gì dị trạng cũng không có phát sinh."

"Quái, chẳng lẻ là có cái gì U Minh quỷ vật đi ngang qua, cũng không đúng a, liền xem như dạng này, cũng không nên tiêu tán nhanh như vậy a. . ."

Thu Tố Bạch lông mày cau lại, tựa hồ đối với việc này rất không minh bạch.

Triệu Phất Y nhìn ở trong mắt, trong lòng âm thầm nghĩ tới, xem ra Viên Khiếu Phóng tuyệt không phải bình thường quỷ vật đơn giản như vậy, lần trước có thể may mắn đào thoát, thật sự là mời thiên chi hạnh.

Thu Tố Bạch trầm tư một trận, nói ra: "Như vậy đi, ngươi gần nhất trước không nên đi chỗ đó, ta làm xong trong tay chuyện tình, bớt thời gian đi bên trong nhìn một cái, nhìn xem đến cùng xảy ra chuyện gì."

"Cũng tốt."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu.

"Đúng rồi, suýt nữa quên mất tại sao tới tìm ngươi, ngươi làm sao không có chút nào gấp, Vân Thể Phong Thân luyện thế nào, nhập môn không có?"

Thu Tố Bạch bỗng nhiên vỗ vỗ đầu hỏi.

"Thu cô nương, đừng nói giỡn, công phu này có bao nhiêu khó, ngươi cũng không phải không biết, sao có thể nhanh như vậy liền. . ."

Triệu Phất Y lắc đầu nói.

"A, dạng này a, ân. . ."

Còn không đợi hắn nói xong, Thu Tố Bạch liền gấp, ngắt lời hắn, trực tiếp hỏi: "Vậy ngươi trong một tháng có thể hay không luyện thành a?"

"Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, ta chỉ có thể nói cố gắng, đến mức được hay không được chỉ có thể phó thác cho trời."

Triệu Phất Y lạnh nhạt nói.

"Nha. . . Cái này nhưng phiền toái. . . Vạn nhất không thành, ta ở trên thân thể ngươi ở dưới công phu đều uổng phí, mà lại trải qua chuyện này, Hứa Sơn cũng nhất định sẽ quá đề phòng ngươi, cho dù có nhà ngươi phu nhân hỗ trợ, chỉ sợ cũng rất khó kế thừa Hứa Môn y bát. . ."

Thu Tố Bạch vuốt vuốt đầu, tựa hồ có chút bực bội, nói ra: "Thật là phiền phức! Ngươi làm sao giống như Lâm Trấn, không có tác dụng gì, được rồi. . ."

Nàng ngừng lại một chút, nhíu chặt lông mày bỗng nhiên triển khai, cười nói ra: "Ta nghĩ thông, dứt khoát đừng phiền toái như vậy, vẫn là ăn ngươi đơn giản, lại nghĩ những biện pháp khác."

Lời còn chưa dứt, nàng bỗng nhiên bước một bước về phía trước, sát người đứng tại Triệu Phất Y trước người, tay trái mở ra, um tùm năm ngón tay hướng Triệu Phất Y cổ họng chộp tới.

Thu Tố Bạch động tác thoạt nhìn cũng không nhanh, mỗi một cái động tác đều quá nhu hòa, giơ tay nhấc chân mỗi cái chi tiết, đều có thể thấy rất rõ ràng.

Vấn đề ở chỗ, có thể thấy rõ ràng, cũng không đại biểu có thể né tránh.

Triệu Phất Y trơ mắt nhìn nàng đưa tay chộp tới, lại hoàn toàn không né tránh kịp nữa, thậm chí chờ hắn sinh ra cởi ra suy nghĩ lúc, Thu Tố Bạch đầu ngón tay đã chạm đến cổ họng của hắn.

Vô luận là tư duy ứng biến, hay là thân thể phản ứng, hoàn toàn theo không kịp Thu Tố Bạch tiết tấu,

Giữa hai người, như ngày đêm khác biệt.

Thu Tố Bạch chỉ cần lại hướng trước nhẹ nhàng vồ một cái, liền có thể bẻ gãy yết hầu của hắn, nhưng trên mặt nàng nhưng không có bất luận cái gì hung ác biểu lộ, chỉ có nụ cười nhàn nhạt cùng có chút thật là tốt kỳ, liền phảng phất thiếu nữ ở son phấn cửa hàng nhìn thấy thích son phấn, nhịn không được đưa tay lấy ra thử một lần.

Triệu Phất Y vừa rồi cũng không có nghĩ đến Thu Tố Bạch sẽ động thủ , chờ hắn kịp phản ứng thời điểm, đã không sai biệt lắm lâm vào tuyệt cảnh.

Hắn lúc này thẳng tắp thân thể đứng đấy, cũng không làm bất kỳ chuẩn bị gì, nếu là từ hai chân phát lực, cấp tốc triệt thoái phía sau, liền muốn trước thoáng uốn lượn đầu gối, để tụ lực bộc phát, nếu là từ phần eo phát lực, ngã về phía sau, đồng dạng cần trước hướng về phía trước hơi động thân.

Vô luận là chân phát lực, vẫn là phần eo phát lực, làm hai loại động tác trước đó, đều có một cái cực kì ngắn ngủi tụ lực thời gian, nếu là bình thường đương nhiên không có quan hệ, thế nhưng là sinh tử ở chỗ một cái chớp mắt, cái này ngắn ngủi tụ lực thời gian, liền trở nên cực kì trí mạng.

Nếu là mấy ngày trước đó, Triệu Phất Y nhất định trốn không thoát một trảo này.

Nhưng cái này trong mấy ngày, hắn đã luyện thành Vân Thể Phong Thân, có thể chính xác khống chế toàn thân mỗi một khối cơ bắp, nếu muốn chuyển đổi thân hình, cũng không cần vận dụng eo chân chi lực.

"A. . ."

Khẩn yếu quan đầu, Triệu Phất Y khẽ quát một tiếng, chấn động bắp thịt toàn

thân.

Tiếp theo trong nháy mắt, chân trần dẫm nát trên đất hắn, mười cái ngón chân cùng một chỗ hướng về phía trước phát lực, đầu ngón tay hung hăng chút ở dưới chân gạch xanh phía trên, chỉ nghe "Ba" một tiếng, dưới chân hai khối gạch xanh, bỗng nhiên bị hắn giẫm nát, tràn ra trên dưới một trăm khối tàn phiến.

Mượn nguồn sức mạnh này, Triệu Phất Y thân thể bất động, hai chân không cong, không đáng kể lui về phía sau ra ba thước, tránh thoát Thu Tố Bạch trí mạng một trảo.

Cùng lúc đó, hắn đầu vai bất động, khuỷu tay nhoáng một cái, trường kiếm trong tay giống như rắn độc, từ một cái quỷ dị góc độ bên trên nhảy lên, đột nhiên hướng Thu Tố Bạch đầu vai đâm tới.

Hắn tự biết cùng Thu Tố Bạch tu vi chênh lệch quá lớn, một kiếm này không cầu giết người, chỉ cầu đem Thu Tố Bạch ngăn trở nhất thời, cho hắn sáng tạo một cái chạy trối chết cơ hội.

"Ồ!"

Ngoài ý liệu là, Thu Tố Bạch một trảo thất bại về sau, bỗng nhiên giật mình, cũng không tiếp tục động thủ, thậm chí không có tận lực đi tránh Triệu Phất Y một kiếm.

Vụt!

Một tiếng vang nhỏ, trường kiếm chút ở Thu Tố Bạch đầu vai, đâm xuyên qua y phục của nàng, sau đó mũi kiếm gặp ngăn, không cách nào lại đâm vào một phân một hào.

Một kiếm xuất thủ, hoàn toàn vô công, dù cho Thu Tố Bạch không làm chống cự.

"Ngươi thế mà đã luyện thành!"

Thu Tố Bạch hoàn toàn không để mắt đến một kiếm này, trên mặt lộ ra vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ biểu lộ, một đôi mắt trợn tròn lên, trong ánh mắt tràn đầy khó có thể tin.

"Không có khả năng a, thế giới này tại sao có thể có như ngươi loại này yêu nghiệt, coi như lại thế nào cường hãn huyết mạch cũng không khả năng nhanh như vậy luyện thành, huống chi, ta biết, ngươi cũng không có đặc thù huyết mạch. . ."

Thu Tố Bạch cẩn thận nhìn hắn chằm chằm, tựa như đang nhìn cái gì hiếm thấy trân bảo.

Triệu Phất Y im lặng không nói, thu tay lại bên trong trường kiếm, nhìn chằm chằm Thu Tố Bạch không nói lời nào.

"Đừng như vậy nha, một bộ lạnh như băng dáng vẻ, giống như muốn giết người, chỉ đùa với ngươi a, chẳng lẽ ngươi thật sự bị hù dọa rồi?"

Thu Tố Bạch trừng to mắt nhìn Triệu Phất Y, một bộ dáng vẻ vô tội.

"Ha ha. . ."

Triệu Phất Y giận quá mà cười.

"Không nên tức giận a, ta lại không thật sự ăn ngươi, ngược lại là ngươi đâm ta một kiếm, rất đau. . ."

Thu Tố Bạch mặt mũi tràn đầy ủy khuất, nước mắt tràn mi mà ra.

Triệu Phất Y trên mặt không có bất kỳ cái gì biểu lộ, nhưng trong lòng chuyển qua mấy cái suy nghĩ, cẩn thận nhìn Thu Tố Bạch, nếu muốn xác định Thu Tố Bạch là muốn thật sự giết hắn, vẫn là phải thăm dò hắn nội tình.

"Đừng nóng giận. . ."

Thu Tố Bạch kéo dài âm thanh, hai tay duỗi ra, ôm lấy Triệu Phất Y cổ tay, nhẹ nhàng địa phương đong đưa, giống như là cho tình nhân nũng nịu nữ hài.

Triệu Phất Y vốn định né tránh, lại phát hiện hoàn toàn không có cơ hội tránh ra, không biết chuyện gì xảy ra, cổ tay đã bị nàng chộp trong tay.

"Ngươi lại tức giận, ta liền đi cùng ngươi vợ con nương tử cáo trạng, liền nói ngươi cố ý đem ta quần áo phá vỡ, không biết có chủ ý gì. . ."

Thu Tố Bạch bĩu môi nói.

"Thu cô nương, về sau vẫn là đừng làm loại này đùa giỡn tốt."

Triệu Phất Y rốt cục há miệng, lạnh lùng nói.

Người là dao thớt, ta là thịt cá, bây giờ còn không phải là theo Thu Tố Bạch lúc trở mặt, giằng co tiếp nữa, đối với hắn cũng không có chỗ tốt.

"Dạng này mới đúng chứ, cười một cái!"

Thu Tố Bạch nở nụ cười xinh đẹp, cũng không biết từ chỗ nào, biến ra mấy khối tinh xảo điểm tâm đến, đưa tới Triệu Phất Y trên tay, nói ra: "Đến, nếm thử, ăn rất ngon!"

Triệu Phất Y tiếp nhận điểm tâm, tiện tay ngắt,nhéo một khối ném vào miệng, cũng không nghi có hắn, lấy Thu Tố Bạch bản lãnh, giết hắn so uống nước còn đơn giản, còn không đến mức dùng xuống độc loại này mánh khoé.

"Thiên phú của ngươi thật sự dọa ta, không nghĩ tới thế giới này cũng có dạng này thiên tài, dạng này ta cũng yên lòng. . ."

Thu Tố Bạch gật đầu nói.

Triệu Phất Y không có nhiều lời, chỉ là yên lặng nhấm nuốt điểm tâm.

Thu Tố Bạch đi vào đột ngột, đi cũng bỗng nhiên, gặp Triệu Phất Y không chịu nói nhiều, tùy tiện nói chuyện phiếm hai câu, đảo mắt đã không thấy tăm hơi.

Triệu Phất Y im lặng không nói, thẳng đến Thu Tố Bạch sau khi đi, mới hơi trầm tĩnh lại.

Đối mặt một cái tùy thời có thể giết chết tự mình, lại hoàn toàn không cách nào nắm lấy tính tình yêu quái, mỗi lần thời gian gặp mặt cho dù ngắn ngủi, lại muốn toàn lực quần nhau, mới có thể bảo trụ một chút hi vọng sống, hao phí hắn cực lớn tâm lực.

Đối với hiện tại ở Thu Tố Bạch trước mặt, ngoài ý muốn tiết lộ luyện thành Vân Thể Phong Thân sự tình, hắn cũng không biết là một chuyện tốt, vẫn là một chuyện xấu.

Từ chỗ xấu nghĩ, tiết hắn nội tình, sẽ để cho Thu Tố Bạch càng thêm cẩn thận, ngày sau nếu muốn trả thù thời điểm, độ khó gia tăng nhiều, từ chỗ tốt giảng, cũng làm cho Thu Tố Bạch càng trọng thị hắn, chí ít sẽ không đem hắn tuỳ tiện diệt trừ.

Bỗng nhiên ở giữa, trong đầu của hắn lại nghĩ tới Thu Tố Bạch nói qua một câu: "Không nghĩ tới thế giới này cũng có dạng này thiên tài. . ."

Lời này là có ý gì, hắn là ngoại trừ thế giới này, vẫn còn cái khác thế giới?

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 69: Thu Đồ

Trong nháy mắt, đã là sau một tháng.

Sáng sớm, Triệu Phất Y đổi một kiện trường sam màu xanh, trước kia đi ra ngoài, đi vào Hứa Môn bái phỏng, cũng không sốt ruột đi gặp Hách Trường Phong, mà là trước cầu kiến Vương Triêu Nghĩa

"Vương sư thúc, hồi lâu không thấy!"

Triệu Phất Y đi theo Hứa Môn hạ nhân, một đường hướng trong phủ đi tới, đi vào sân luyện công bên cạnh, xa xa nhìn thấy Vương Triêu Nghĩa, xa xa chắp tay, chào hỏi một tiếng.

"Vô Cực, là ngươi đến rồi! Vân Thể Phong Thân luyện thế nào?"

Vương Triêu Nghĩa quay đầu nhìn thấy Triệu Phất Y, không có nói nhiều một câu, húc đầu hỏi trước chuyện này.

Ngày đó, Hách Trường Phong cho Triệu Phất Y đi ra nan đề về sau, hắn vẫn làm cho...này sự kiện quan tâm.

Một tháng này, hắn mấy lần muốn đi hỏi một chút Triệu Phất Y tiến độ tu luyện như thế nào, thế nhưng là vì không quấy rầy Triệu Phất Y bế quan, một mực chịu đựng không có đi Phổ Độ Cư, hiện tại rốt cục nhìn thấy Triệu Phất Y tới, cũng liền không rảnh hàn huyên, trực tiếp hỏi lên vấn đề quan tâm nhất.

"May mắn luyện thành."

Triệu Phất Y mỉm cười.

"Thật chứ?"

Vương Triêu Nghĩa hỏi ngược lại, hắn gặp Triệu Phất Y đáp sảng khoái như vậy, ngược lại có chút không dám tin tưởng.

Hắn cùng với Hách Trường Phong giao tình không tệ, ngày đó Triệu Phất Y sau khi đi, cũng hướng Hách Trường Phong nghe qua Vân Thể Phong Thân tinh nghĩa, biết cái này một môn rất khó luyện thành công pháp, nghĩ ở ngắn ngủi trong một tháng có thành tựu, cơ hồ là một kiện không thể nào sự tình.

"Tuyệt vô hư ngôn."

Triệu Phất Y nghiêm mặt nói.

"Tốt! Quả nhiên không nhìn lầm ngươi, chúng ta cái này đi gặp Hách sư huynh!"

Vương Triêu Nghĩa lập tức vui mừng quá đỗi, lập tức cũng không nhiều lời, một cái níu lại Triệu Phất Y, nhanh chân đi tới hậu viện.

Hai người một đường tiến lên, xuyên qua giả sơn hành lang, sau một lát, đi vào Hứa Sơn bên ngoài thư phòng mặt.

"Hứa sư huynh, Hách sư huynh ở đó không, Chu Vô Cực có chuyện tìm hắn."

Vương Triêu Nghĩa cao giọng hô, trong thanh âm là không che giấu được vui sướng

"Hách sư huynh ngay tại nơi này, các ngươi vào đi."

Trong thư phòng, truyền ra Hứa Sơn âm thanh.

Vương Triêu Nghĩa đẩy cửa phòng ra, sải bước đi đi vào, Triệu Phất Y theo sát phía sau, cùng một chỗ tiến vào thư phòng.

Trong thư phòng, ngay tại bàn đọc sách hai bên ngồi hai người, chủ vị ngồi Hứa Sơn, mặc một thân nhu thuận lụa trắng cẩm bào, nghiêng nghiêng tựa ở trên ghế, sắc mặt lạnh nhạt, không giận tự uy.

Ngồi ở quý vị khách quan bên trên thì là Hách Trường Phong, cao cao mập mạp thân thể, cơ hồ chật ních cả trương cái ghế, tùy tiện xê dịch thoáng cái thân thể, trên ghế liền sẽ truyền ra "Chi chi nha nha" âm thanh, tựa như lúc nào cũng sẽ đem cái ghế ngồi sập.

Giữa hai người bày biện một trương đàn mộc cờ bãi, mười chín đường đường lớn giăng khắp nơi, ba trăm sáu mươi mốt thành trì một bước cũng không nhường, một ván vừa vặn giết tới trung bàn.

Từ khi đi vào Trường An về sau, Hách Trường Phong mỗi ngày đều muốn cùng Hứa Sơn đánh cờ, đã là bền lòng vững dạ chuyện tình, đây cũng là Vương Triêu Nghĩa mang theo Triệu Phất Y thư đến phòng nguyên nhân.

Chỉ là Hách Trường Phong kỳ nghệ không tinh, đại đa số thời điểm, đều sẽ bị giết cái thất linh bát lạc.

Đương nhiên, hắn cũng có thắng thời điểm, tỉ như nói, có đôi khi thua thảm rồi, liền sẽ nói cho Hứa Sơn, hiện tại nếu không thắng cờ, tuyệt sẽ không rời đi thư phòng, tiếp theo, liền sẽ phát sinh quá chuyện thần kỳ, tại hạ một ván cờ bên trong, hắn rất nhanh liền có thể đại sát bát phương, dễ dàng diệt đi Hứa Sơn.

. . .

"Tại hạ Chu Vô Cực, gặp qua Hách đạo trưởng, gặp qua Hứa môn chủ."

Triệu Phất Y sau khi vào nhà, hướng về phía hai người chắp tay.

"Tiểu tử, luyện thế nào, Vân Thể Phong Thân nhập môn sao, vẫn là có ý định từ bỏ rồi?"

Hách Trường Phong gặp hắn vào cửa, tiện tay đẩy ra trước người bàn cờ,

quay đầu hướng Triệu Phất Y nhìn lại, có chút hăng hái mà nhìn chằm chằm vào hắn.

"Nắm đạo trưởng phúc, may mắn đã luyện thành."

Triệu Phất Y cũng không khiêm tốn, đột nhiên cười nói.

"Không nhập môn cũng không quan hệ, môn công pháp này vốn là không tốt luyện, chỉ có thể nói ngươi cùng ta Hoa Sơn đạo môn vô duyên . . . chờ một chút, ngươi vừa nói cái gì?"

Hách Trường Phong nói đến một nửa, bỗng nhiên kịp phản ứng, dùng sức lắc đầu,

Trên mặt mang ra vẻ tức giận, nói ra: "Ngươi mới vừa nói là luyện thành, tiểu tử, bần đạo mười năm trước liền phải môn công pháp này, đến nay cũng đều không dám nói luyện thành, chỉ có thể nói là vừa qua khỏi cửa hạm, ngươi liền luyện ngắn ngủi một tháng, lại dám nói luyện thành!"

"Luyện thành chính là luyện thành, tại hạ cũng không thể ngạnh nói không có luyện thành a?"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Được hay không được, đạo trưởng thử một lần liền biết."

"Sảng khoái!"

Hách Trường Phong lời còn chưa dứt, bàn tay trái bỗng nhiên giơ lên, một chưởng từ trong tay áo bổ ra, hướng Triệu Phất Y trước ngực bổ tới, tốc độ nhanh chóng, kình lực mạnh, cách xa ở Vương Triêu Nghĩa phía trên.

Một chưởng này lại trong thư phòng, đất bằng cuốn lên một trận cương phong, thổi đến giá bút loạn dao, tủ sách run rẩy, trải tại trên bàn giấy tuyên, càng là theo gió cuốn lên, phảng phất cuốn lên một trận tuyết lớn.

Chỉ nhìn một chưởng này tư thế, liền tuyệt không phải ngoại gia cao thủ có khả năng ngăn cản.

"Nhận được đạo trưởng nhường cho."

Triệu Phất Y một điểm không hoảng hốt, lạnh nhạt mỉm cười, cước bất động, thân không dời, vậy mà đứng tại chỗ, mảy may cũng không né tránh, ngược lại vẫn còn lúc rỗi rãi, há miệng cùng Hách Trường Phong đáp lời.

Quỷ dị chính là, theo hắn mỗi nói ra một chữ, trong lồng ngực không khí liền gạt ra một phần , chờ đến một câu nói kia nói xong, trong lồng ngực khí tức vậy mà chen lấn cái không còn một mảnh.

Sát na ở giữa, xương ngực lại sinh sinh hướng về sau dời sáu tấc, trước ngực phía sau lưng dính vào cùng nhau, khía cạnh nhìn lại, không giống như là cái người sống, lại giống như là một bộ thây khô.

Cao thủ tranh chấp, chỉ kém mảy may, huống chi là thêm ra sáu tấc, một chưởng này tự nhiên đánh hụt.

Nếu là Triệu Phất Y xê dịch né tránh, ý nghĩ tránh né một chưởng này, Hách Trường Phong có ít nhất mấy chục loại biện pháp truy kích, cuối cùng nói ở trên người hắn.

Thế nhưng là Triệu Phất Y tránh né phương thức, hoàn toàn vượt quá Hách Trường Phong đoán trước, trong lúc nhất thời, lại không có tiếp tục truy kích, chưởng phong dừng ở trước ngực hắn.

"Ngươi thật sự đã luyện thành Vân Thể Phong Thân!"

Hách Trường Phong bỗng nhiên đứng lên, thu hồi chưởng thế, trừng mắt hai cái chuông đồng cũng tựa như con mắt, không nháy mắt nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, tựa như nhiều năm lão tửu quỷ nhìn thấy hiếm có rượu ngon.

"May mắn mà thôi."

Triệu Phất Y mỉm cười, nhẹ nhàng hít vào một hơi, theo cái này há miệng ra, trong lồng ngực lần nữa hút vào khí tức, chậm rãi phồng lên, lần nữa khôi phục như thường.

Vân Thể Phong Thân hiệu quả lớn nhất, chính là chính xác khống chế toàn thân mỗi một khối cơ bắp, từ đó làm ra đủ loại không thể tưởng tượng động tác.

Hắn vừa rồi né tránh Hách Trường Phong một chưởng này, chính thể hiện hắn đối cơ bắp cường đại lực khống chế, vận chuyển thường nhân khó mà điều khiển cơ ngực, da lưng, đối lồng ngực tiến hành đè ép.

Điểm này đối với tu luyện thành công Nội Gia cao thủ có lẽ không khó, nhưng lấy hắn Ngoại Gia cảnh giới tu vi, nếu không phải luyện thành Vân Thể Phong Thân, tuyệt đối vô pháp làm được.

"Cái này sao có thể! Cái này sao có thể!"

Hách Trường Phong mặt mũi tràn đầy vẻ kích động, vòng quanh Triệu Phất Y đổi tới đổi lui, trong mắt nghi hoặc cùng chấn kinh chi sắc giao thế biến ảo, nhất thời khó kìm lòng nổi.

Tuy nói Vân Thể Phong Thân niên kỷ càng lớn càng khó luyện thành, niên kỷ càng nhỏ càng dễ dàng luyện, nhưng cũng tuyệt không có khả năng trong vòng một tháng luyện thành, một kích này hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Hắn vốn cho rằng, Triệu Phất Y là căn bản không có khả năng luyện thành.

Hứa Sơn ngồi ở một bên, từ trước đến nay bất động thanh sắc hắn, ánh mắt bên trong cũng lộ ra một chút chấn kinh, trong lòng không khỏi toát ra một cái ý niệm trong đầu, "Người này thật sự là thế lực khác phái tới sao" ?

Để tay lên ngực tự hỏi, dưới tay hắn nếu có loại thiên tài này, ở võ đạo đại thành trước đó, là tuyệt sẽ không thả ra hành tẩu giang hồ, nếu không, vạn nhất nửa đường vẫn lạc, quả thực là môn phái lớn nhất tổn thất.

Lần thứ nhất, trong lòng của hắn có chút hối hận, lúc trước hắn là nghe Vương Triêu Nghĩa, đem Triệu Phất Y thu nhập trong môn.

"Ha ha!"

Vương Triêu Nghĩa nhìn Hách Trường Phong đi tới đi lui, trong lòng âm thầm buồn cười, nhịn không được cười lớn một tiếng, trêu chọc nói ra: "Hách sư huynh, ngày đó ngươi nói, nếu là Triệu Phất Y tài năng ở trong một tháng nhập môn, liền thu hắn nhập Hoa Sơn đạo môn, không biết còn tính hay không số?"

"Làm sao?"

Hách Trường Phong đột nhiên dừng lại, dừng lại Vương Triêu Nghĩa trước người, hổ lấy khuôn mặt, một bộ hung dữ muốn ăn thịt người dáng vẻ, hung hăng nhìn chằm chằm hắn, một mực chằm chằm hắn toàn thân run rẩy, mới nói ra: "Ngươi cũng nghĩ đánh ta đồ đệ chủ ý?"

Vương Triêu Nghĩa không khỏi ngạc nhiên.

. . .

Triệu Phất Y đi vào Hứa Môn chuyện tình, rất nhanh truyền ra ngoài.

Không hắn sẽ công phu, Hứa Bạch Lộ thần thái trước khi xuất phát vội vàng, cũng chỗ ở chạy tới nơi này.

Làm nàng nghe nói sự tình vừa rồi về sau, con mắt lập tức cười thành hai vầng trăng non, nhìn Triệu Phất Y ánh mắt càng thêm nóng bỏng, ở ngày xưa nhu tình mật ý bên trong, lại nhiều mấy phần sùng bái, đối với hắn bái tại Hoa Sơn môn hạ chuyện này, thậm chí so chính Triệu Phất Y càng cao hứng hơn.

Triệu Phất Y bất đắc dĩ, chỉ có thể còn lấy cười một tiếng, ở hắn tất cả người quen biết bên trong, không muốn nhất đối mặt chính là Hứa Bạch Lộ.

Có câu nói là, khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân, hắn tình nguyện theo trực diện Thu Tố Bạch, trực diện Hứa Sơn, cũng không nguyện trực diện Hứa Bạch Lộ, chí ít hai cái trước, hắn còn có thể nghĩ biện pháp quần nhau, đối mặt Hứa Bạch Lộ, hắn thật sự là vô kế khả thi.

"Tốt một cái Thu Tố Bạch, một ngày nào đó ta sẽ để ngươi trả giá đắt!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 70: Hoa Sơn Đạo Môn

Ban đêm, nguyệt chiếu đại thiên.

Trong thành Trường An, Quang Đức Phường bên trong, Phổ Độ Cư bên trong.

Ngay tại viện tử một góc, bày biện một trương nho nhỏ hạch đào bàn gỗ, trên bàn là bốn đĩa thức nhắm, vẫn còn một vò tốt nhất trạng nguyên hồng, bên cạnh bày biện hai tấm rộng lượng chiếc ghế, ngồi ở bên trái chính là một cái cao cao mập mạp, mái đầu bạc trắng lão đạo sĩ, ngồi ở bên phải thì là một Thanh y thiếu niên.

Hai người này từ không cần phải nói, chính là Hách Trường Phong cùng Triệu Phất Y.

Hôm nay buổi sáng, Triệu Phất Y tiến về Hứa Môn, ở Hách Trường Phong trước mặt phô bày Vân Thể Phong Thân thành quả tu luyện.

Hách Trường Phong đương đường đánh nhịp, Triệu Phất Y tên đồ đệ này là thu định, nếu ai dám từ đó cản trở, chính là bọn họ,hắn Hoa Sơn đạo môn cừu nhân.

Đối với cái này, Vương Triêu Nghĩa ha ha cười lạnh, Hứa Bạch Lộ vui vô cùng, Triệu Phất Y im lặng nhưng không lời.

Sau đó, sự tình phát triển liền một đường đi lệch.

Hách Trường Phong tại chỗ biểu thị, hiện tại liền muốn từ Hứa Môn dọn ra ngoài, đem đến Phổ Độ Cư đến lại, lý do cũng rất thỏa đáng, đã hắn ở Trường

An đã có đồ đệ, tự nhiên có thể ở ở đồ đệ trong nhà, làm gì lại tại trong nhà người khác cọ lại?

Lý do cho dù quang minh chính đại, Vương Triêu Nghĩa lại khịt mũi coi thường, Hách Trường Phong cách làm như vậy, rõ ràng là phát hiện Triệu Phất Y thiên phú kinh người, sợ đồ đệ bị người bắt cóc, lúc này mới sát người đi theo, cái này điểm tâm nghĩ hầu như đều viết lên mặt.

Triệu Phất Y đối với cái này ngạc nhiên im lặng.

Hách Trường Phong làm người thoải mái, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, xế chiều hôm đó, liền hướng Hứa Sơn cáo từ, đi theo Triệu Phất Y cùng đi đến Phổ Độ Cư.

"Đồ nhi, chúng ta Hoa Sơn đạo môn ít người, quy củ cũng ít, không có môn phái khác nhiều như vậy tật xấu, tùy tiện thu cái đồ đệ, lại là muốn bày hương đường, lại là muốn lượt mời đồng đạo, nhất định phải làm cái bái sư điển lễ mới chắc chắn, chúng ta đạo môn chỉ cần hai sư đồ nhìn vừa ý, một câu ngươi tình ta nguyện, ngươi chính là ta Hoa Sơn đạo môn đệ tử, cho dù ai cũng đoạt không đi!"

Hách Trường Phong kẹp một khối lớn thịt bò kho tương, tiện tay ném vào miệng, hai ba lần nuốt vào bụng, lại đổ một chén rượu lớn, thống thống khoái khoái uống vào, lau miệng nói.

Hắn năm đó xuất thân binh nghiệp, về sau vào núi tu đạo, cho dù đổi trang phục, quen thuộc lại không làm sao đổi, rượu thịt không kị, nên ăn cái gì ăn cái gì, nên uống gì uống gì.

"Đệ tử minh bạch."

Triệu Phất Y nhẹ gật đầu, cũng bưng lên một chén rượu, hướng Hách Trường Phong kính kính, ngửa đầu uống một hớp xuống.

"Đã vào Hoa Sơn đạo môn, chúng ta chính là người một nhà, vi sư kể cho ngươi giảng trong môn tình huống."

Hách Trường Phong vừa ăn vừa nói, đũa không ngừng chút nào.

"Sư phụ thỉnh giảng."

Triệu Phất Y trên tay cũng không có nhàn rỗi.

Từ lúc đi vào Thành Trường An về sau, không phải là vùi đầu khổ tu, chính là ở U Minh thế giới mạo hiểm, hoặc là dứt khoát đi Sơn Thủy Họa Quyển bên trong, thăm dò tình huống bên kia, có thể thoải mái nhàn nhã nói chuyện trời đất thời điểm ít càng thêm ít.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, hắn đối Hách Trường Phong làm người ngược lại là rất có hảo cảm, coi như không vì sư đồ, cũng có thể làm bạn vong niên.

"Chúng ta Hoa Sơn đạo môn thành lập tại tám năm trước, sáng lập ra môn phái tổ sư chính là vì sư."

Hách Trường Phong nghiêm mặt nói.

"Khục. . . Khục. . ."

Triệu Phất Y một cái nhịn không được, miệng một ngụm rượu kém chút phun ra ngoài.

Hoa Sơn đạo môn, danh tự này mười phần cổ điển, nghe còn tưởng rằng là trăm năm, thậm chí ngàn năm đại phái, không nghĩ tới sáng lập thời gian vẫn chưa tới mười năm, sáng lập ra môn phái tổ sư gia chính là trước mắt Hách lão đạo, hóa ra vẫn không có Thương Long Môn lịch sử lâu đời.

Trong lòng của hắn ám đạo, khó trách Hách Trường Phong nhiều lần cường điệu, hai người đã là sư đồ, nguyên lai là sợ hắn đổi ý.

"Chúng ta Hoa Sơn đạo môn hết thảy có mười ba người, hiện tại liền ngươi là mười bốn, vi sư đảm nhiệm chưởng môn chức, ngươi vẫn còn mười hai cái sư huynh, trong đó Đại sư huynh tên là Lôi Minh. . ."

Hách Trường Phong xách đầu ngón tay, đem hắn mười hai cái sư huynh từng cái nói một lần, trong đó rất có vài vị, niên kỷ còn không có Triệu Phất Y lớn.

Triệu Phất Y im lặng im lặng, trong lòng đã bất lực nhả rãnh, nguyên lai cái này Hoa Sơn đạo môn chính là một cái sư phụ thêm mười hai cái đồ đệ, vẫn còn Vương Triêu Nghĩa mang đệ tử nhiều,

Có loại gánh hát rong cảm giác.

"Chúng ta Hoa Sơn đạo môn mới thành lập không lâu, quy củ cũng không nhiều, chủ yếu là có ba đầu, đệ nhất không thể khi sư diệt tổ, đệ nhị không thể giết hại đồng môn, thứ ba không thể lạm sát kẻ vô tội, trừ này ba đầu, chuyện còn lại, chúng ta sư đồ đều có thể thương lượng đi."

Hách Trường Phong ân cần dạy bảo.

"Đệ tử đã biết."

Triệu Phất Y gật gật đầu, quy củ này ngược lại đơn giản, không có thao thao bất tuyệt, so với hắn trong tưởng tượng tốt hơn nhiều.

Bất quá, hắn nghĩ lại, làm không tốt Hoa Sơn đạo môn quy củ như vậy giản đáp, tám thành là bởi vì Hách Trường Phong lười nhác định.

"Đúng rồi, ngươi như là đã nhập môn, phải làm cái lựa chọn, là nguyện ý thay đổi một thân đạo bào, làm một cái xuất gia đệ tử, vẫn là nguyện ý làm tục gia đệ tử?"

Hách Trường Phong bỗng nhiên lại hỏi.

"Còn xin sư phụ nói rõ, cả hai có gì khác biệt."

Triệu Phất Y gặp hắn hỏi chăm chú, cũng liền để đũa xuống, nghiêm mặt hỏi.

"Cái này sao. . ."

Hách Trường Phong trầm tư một lát, tiếp lấy nói ra: "Kỳ thật, ta ngược lại không có cảm thấy khác nhau ở chỗ nào, ngoại trừ không thể đi dạo kỹ viện, không thể lấy nàng dâu, cái khác giống như đều không khác mấy, coi như làm xuất gia đệ tử, ngày sau muốn cưới nàng dâu, hoàn tục cũng là phải, không có gì sai biệt."

Nói đến đây, hắn chợt nhớ tới cái gì, dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn Triệu Phất Y, nói ra: "Được rồi, vấn đề này coi như ta hỏi không, ta muốn thu ngươi làm ra nhà đệ tử, Hứa gia tiểu khuê nữ nhất định phải đem ta râu ria lột sạch không sao."

"Cái kia. . . Sư phụ. . ."

Triệu Phất Y trầm mặc một hồi, hỏi: "Chúng ta Hoa Sơn đạo môn xuất gia đệ tử cùng tục gia đệ tử học công pháp có thể hay không không giống?"

"Làm sao có thể?"

Hách Trường Phong trừng mắt liếc hắn một cái, dùng sức lắc đầu, khinh thường nói ra: "Nhất lưu môn phái đều là căn cứ đệ tử tư chất, tu vi, truyền thụ khác biệt công pháp, chỉ có Nhị lưu, tam lưu môn phái, mới có thể căn cứ đệ tử thân phận, bối cảnh, truyền thụ khác biệt công pháp, sinh sinh lãng phí nhân tài, chúng ta Hoa Sơn đạo môn chẳng lẽ muốn làm nhị, tam lưu môn phái a?"

"Sư phụ nói không sai."

Triệu Phất Y thỏa mãn gật gật đầu, một đêm này, Hách Trường Phong cuối cùng có câu nói nói đến trong lòng của hắn đi.

"Nói trở lại, chúng ta Hoa Sơn đạo môn cứ như vậy mấy bộ công pháp, lại phân cái xuất gia, tục gia, đều không đủ cho mọi người truyền."

Hách Trường Phong thuận miệng nói.

Triệu Phất Y không còn gì để nói, cắm đầu uống nhiều hai chén.

Vô luận là kiếp trước, vẫn là kiếp này, hắn đều là lần đầu nhìn thấy Hách Trường Phong như vậy thoải mái người, lại để hắn một lòng tính toán, không biết như thế nào phát huy.

Rất có một loại, toàn thân đều là sơ hở, cũng không biết bắt đầu từ đâu cảm giác.

"Đúng rồi, vi sư lần này Lai Trường An thành, nên làm chuyện đã sớm xong xuôi, cũng là bởi vì chờ ngươi, mới chậm trễ không ít thời gian."

Hách Trường Phong lời nói xoay chuyển, tiếp lấy lại nói ra: "Tiếp xuống, vi sư đi Lương Châu một chuyến, xử lý một điểm việc gấp, ngươi cũng không cần đi theo."

"Trước khi chuẩn bị đi, vi sư cân nhắc truyền cho ngươi chúng ta Hoa Sơn đạo môn công pháp, bằng không, ngươi đi ra cửa đi, cùng người giao thủ, dùng đều là nhà khác môn phái công phu, há không để cho người ta cười đến rụng răng, đúng, ngươi bây giờ đều luyện những cái kia công pháp, trước cùng ta nói một chút."

Triệu Phất Y hơi trầm ngâm một lát, nói ra: "Đệ tử học công phu không nhiều, cũng chính là Thương Long Môn một bộ ngoại môn công pháp Phân Cân Thác Cốt Thủ, một bộ nội luyện công pháp Triền Long nội kình, vẫn còn chính là Vân Thể Phong Thân."

Ngoại trừ cái này mấy bộ công phu bên ngoài, hắn sẽ còn Hàn Đường Mạch Đao đao pháp, cùng Cô Trần Tử kiếm pháp "Sát Kiếp", chỉ là cái này mấy bộ công pháp cũng không thể thấy hết, vì vậy, chỉ có thể biến mất không đề cập tới.

"Ừm. . ."

Hách Trường Phong trầm ngâm một trận, nói ra: "Ngươi bây giờ chủ tu phương pháp nội luyện là Triền Long nội kình, đã luyện đến Ngoại Gia cảnh giới, hỏa hầu không tính không cạn, nửa đường đổi những công pháp khác có hại không có ích, theo ta nhìn, chủ tu công pháp tạm thời không muốn đổi , chờ ngươi tấn thăng Nội Gia tầng thứ về sau, ta lại truyền cho ngươi Hoa Sơn đạo môn nội luyện công pháp."

"Đến mức cái khác a, Thương Long Môn bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ mặc dù không tệ, bất quá đối với cao thủ mà nói, biến ảo có thừa, bền bỉ không đủ, tiến công có thừa, phòng thủ không đủ."

"Như vậy đi, ta sẽ dạy ngươi một bộ Hoa Sơn đạo môn Ngoại Gia cảnh giới giữ nhà công phu, một khi tu luyện thành công, bảo đảm ngươi ở Ngoại Gia cảnh giới đi ngang, cùng người giao thủ có thắng không bại."

"Công phu gì?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi.

"Thiết Bố Sam!"

Hách Trường Phong xúc động nói.

"A?"

Triệu Phất Y im lặng.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 71: Long Ngâm Thiết Bố Sam

Thiết Bố Sam?

Thiết Bố Sam!

Triệu Phất Y nhìn Hách Trường Phong vẻ mặt nghiêm túc, mảy may cũng nghiêm túc không nổi, ngược lại có chút muốn cười.

Môn công pháp này danh khí thực sự quá lớn, ở hắn kiếp trước nhìn qua vô số quyển tiểu thuyết bên trong, không sai biệt lắm là cái diễn viên quần chúng, đều sẽ hai lần Thiết Bố Sam, lại phối hợp người người đều biết Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, thật sự là hành tẩu giang hồ, xông pha chiến đấu pháo hôi thiết yếu võ học.

Tục ngữ nói, mặc dầy nhất giáp, chịu độc nhất nói, nói chính là tu luyện Thiết Bố Sam vô số tiền bối diễn viên quần chúng, cùng bọn hắn hảo hữu chí giao —— vô số tu luyện Kim Chung Tráo cá mè một lứa.

"Ngươi chưa nghe nói qua?"

Hách Trường Phong nhìn thấy Triệu Phất Y biểu lộ không đúng, nao nao, hỏi tiếp: "Vương sư đệ không có đề cập với ngươi? Cái này lão đạo sở trường công phu."

"Vương sư thúc còn chưa kịp nói."

Triệu Phất Y cười khổ nói.

"Vậy thì thật là tốt, vi sư liền cho ngươi thật tốt nói một chút!"

Hách Trường Phong dường như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên hưng phấn lên, kéo lên hai đầu rộng lượng tay áo, lộ ra hai đầu đen nhánh như sắt, tráng kiện như trụ cánh tay, từng khối cơ bắp góc cạnh rõ ràng, tựa như cường thiết, nhìn ở trong mắt để cho người ta tê cả da đầu.

Hắn cũng không cần bát rượu, một bả nhấc lên vò rượu, tựa như uống nước, mồm to rót vào miệng, theo "Ừng ực ừng ực" vài tiếng vang, trong nháy mắt, liền uống hết nửa bình rượu, lúc này mới lau miệng, nói lên năm đó chuyện cũ.

"Mấy chục năm trước, Dự Châu đại hạn, tiếp lấy lại là đại dịch, lúc ấy người chết vô số, vi sư một nhà lão tiểu trừ ta ra, đều đã chết sạch sẽ, chỉ có vi sư may mắn sống tiếp được, một đường đi về phía tây, ven đường ăn xin. Vi sư khi đó chỉ có bảy tám tuổi, y theo lẽ thường tới nói, coi như trốn qua dịch bệnh, cũng khó trốn qua tiếp xuống nạn đói."

"Bất quá, vi sư vận khí không tệ, ven đường gặp một vị ân nhân, chính là Vương Ốc Sơn ba mươi sáu cướp bên trong một vị trại chủ, hắn gặp vi sư cơ linh tài giỏi, liền thu vi sư làm cái sát người phục thị đồng tử, còn dạy vi sư một thân công phu, đáng tiếc hắn võ công cũng không cao, chỉ biết vớ vẩn công phu, sở trường nhất chính là Thiết Bố Sam."

"Vi sư khi đó vì sống sót, mỗi ngày chịu khổ khổ luyện, chưa từng dám có nửa phần lười biếng, thẳng đến mấy năm về sau, Dự Châu nạn đói rốt cục bình phục, vị trại chủ kia cũng giải ngũ về quê, dùng nhiều năm ăn cướp tích súc, mua hơn ngàn mẫu ruộng tốt, làm một vị nhà giàu viên ngoại, bây giờ đã là nơi đó một nhà nhà giàu, trong nhà còn ra vài vị người đọc sách."

Triệu Phất Y nghe đến đó, không khỏi trợn mắt hốc mồm, từ đáy lòng tán thưởng: "Vị trại chủ này thật đúng là lên ngựa có thể giết tặc, xuống ngựa có thể an bang, bất quá, giết người phóng hỏa về sau, liền không ai xen vào nữa hắn rồi sao?"

Hách Trường Phong trừng mắt liếc hắn một cái, không để ý đến, tiếp tục nói.

"Trại chủ lúc ấy hỏi vi sư muốn hay không cùng hắn cùng một chỗ an định lại, vi sư lúc ấy chỉ có mười mấy tuổi, không nghĩ nửa đời sau nghề nông mà sống, trải qua mặt hướng đất vàng lưng hướng lên trời thời gian, thế là theo trại chủ chào tạm biệt xong, chuyển ném biên quân đi, muốn phải một đao một thương bác cái công danh."

"Tây Bắc Biên Quân, lão đạo ngẩn ngơ chính là hơn ba mươi năm, trong lúc đó học được một thân trong quân công pháp, trải qua chiến trận vô số, mấy lần hiểm tử hoàn sinh, cuối cùng có thể còn sống sót, trong quân học được công pháp chỉ có thể chiếm gần một nửa công lao, hơn phân nửa công lao đều muốn ghi tạc cái này thuở nhỏ tu luyện Thiết Bố Sam bên trên."

"Mấy chục năm trong quân cuộc đời, vi sư cũng coi như kiếm một phần công danh, đáng tiếc công danh tới tay về sau, mới phát giác được không có ý gì, thế là từ biệt trong quân đồng liêu, quay người đầu nhập thâm sơn, tầm tiên phóng đạo, may mắn gặp được ân sư, làm một đạo sĩ."

"Lão đạo trong quân đội mấy chục năm chưa hề đình chỉ tu luyện, làm đạo sĩ tự nhiên cũng không thể buông xuống, thường xuyên diễn luyện võ nghệ, ân sư nhìn qua ta diễn luyện võ nghệ về sau, đối cái khác cũng không nói cái gì, duy nhất cái đối ta tu luyện mấy chục năm Thiết Bố Sam rất là tán thưởng, nói là vi sư thiên phú dị bẩm, lại am hiểu suy nghĩ suy tư, đã đem Thiết Bố Sam luyện vượt qua công pháp bản thân hạn chế."

"Sư tôn nóng lòng không đợi được, bế quan sau nửa tháng, đem lão đạo môn này Thiết Bố Sam, cùng đạo môn mấy loại luyện thể công pháp kết hợp, đẩy ra đệ nhất thiên hạ Ngoại Gia công pháp luyện thể —— Long Ngâm Thiết Bố Sam!"

"Thì ra là thế!"

Triệu Phất Y nhẹ gật đầu,

Mới biết được môn công pháp này vẫn còn phức tạp như vậy lai lịch, cùng

trên giang hồ nát đường cái Thiết Bố Sam cũng không giống nhau.

Nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên lại nhớ tới một sự kiện, Hách Trường Phong rõ ràng là có sư phụ người, mà lại nghe tu vi không yếu, vì sao lại khai sáng Hoa Sơn đạo môn, mình làm một phái tổ sư?

"Nhiều lời không có ích, ta để ngươi nhìn một cái đi!"

Còn không đợi hắn há miệng hỏi ra trong lòng nghi vấn, Hách Trường Phong bỗng nhiên đứng lên, một cái giật xuống trên thân đạo bào rộng lớn, lộ ra nửa người trên đao búa phòng tai gọt, đen như mực cơ bắp đến.

Triệu Phất Y lúc này mới phát hiện, Hách Trường Phong che dấu ở rộng lớn đạo bào phía dưới, đúng là ngay cả một tia thịt thừa cũng không có cường hãn thân thể.

"Hô. . ."

Hách Trường Phong sắc mặt nghiêm một chút, ngửa mặt hướng lên trời, đối trên trời tròn vo mặt trăng, hít vào một hơi thật dài, liền phảng phất đang hấp thu nhật tinh ánh trăng.

Theo khẩu khí này hút vào, hắn một thân khí huyết sôi trào, như là đun sôi nước sôi, phát ra "Ừng ực ừng ực" tiếng nước, theo tiếng nước càng lúc càng lớn, toàn bộ thân hình ngang mở rộng, như là sung huyết hải miên thể, chậm rãi bành trướng.

Cùng lúc đó, ở hắn làn da mặt ngoài, nổi bật ra một tầng lít nha lít nhít gân xanh, nhất là tứ chi mặt ngoài cùng trước ngực phía sau, gân xanh càng là rậm rạp như lưới, tại nguyên bản đen như mực làn da phụ trợ dưới, lộ ra nhất là dữ tợn.

Ba!

Theo Hách Trường Phong thân hình càng lúc càng lớn, một đầu ngân bạch

tóc dài, cũng không gió mà động, mãnh liệt phiêu động, càng đem buộc tóc vải kéo đứt, phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Thời gian một chén trà về sau, Hách Trường Phong thân hình biến hóa cuối cùng kết thúc, so trước kia cao hơn gần một đầu, thân hình càng là khoan hậu gấp đôi, cơ bắp như là thép khối, làn da tựa như hắc thiết, lại phối hợp phiêu nhiên mà động tóc bạc, đứng ở nơi đó cùng với nói là một người, không bằng nói là trong miếu quỷ thần.

Nếu như không phải là đây hết thảy biến hóa đều phát sinh ở Triệu Phất Y trước mắt, hắn tuyệt đối không thể tin được, người trước mặt này, đúng là Hách Trường Phong biến.

Biến hóa như thế làm cho hắn nhớ tới trước đó Triệu Trung, hắn là Triệu Trung luyện cũng là tương tự công pháp luyện thể, chỉ là không biết hắn cùng với Hách Trường Phong ai mạnh ai yếu.

"Đồ nhi, ngươi xem vi sư lần này biến hóa như thế nào?"

Hách Trường Phong âm thanh bỗng nhiên biến trầm thấp, tràn ngập không nói ra được kiềm chế, để cho người ta nghe được về sau, có một loại muốn trốn tránh cảm giác.

Cùng lúc trước thoải mái không bị trói buộc cảm giác so sánh, phảng phất đổi một người.

"Vượt qua đệ tử tưởng tượng."

Triệu Phất Y nghiêm mặt nói.

Cùng lúc đó, hắn bất động thanh sắc lui về phía sau từng bước, tay phải khoác lên trên chuôi kiếm, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Đó cũng không phải lý trí phán đoán kết quả, mà là trực giác lựa chọn, đối mặt cường giả thời điểm, kẻ yếu lại không tự chủ được tìm kiếm cảm giác an

toàn, có người chọn trốn tránh, có người chọn yếu thế, mà hắn thì lựa chọn ấn kiếm chờ phân phó.

Hắn có chín thành chín nắm chắc, xác định Hách Trường Phong sẽ không theo hắn động thủ, ngoài ra, nếu như Hách Trường Phong thật sự xuất thủ, hắn cũng không có bất kỳ cái gì chống cự thủ đoạn, lúc này ấn kiếm, cũng không phải là một cái lựa chọn chính xác.

Thế nhưng là Hách Trường Phong cảm giác áp bách quá mạnh, phát ra từ nội tâm cảm giác nguy cơ, ép hắn không thể không làm dễ động thủ chuẩn bị.

"Có lẽ đây chính là sát khí. . ."

Triệu Phất Y bỗng nhiên minh bạch, Hách Trường Phong trước đó thoải mái, chỉ sợ là vào núi tu luyện về sau thành quả, trước mắt cái này phảng phất quỷ thần nam nhân, mới là Hách Trường Phong trong quân đội chân diện mục.

"Có đảm lượng!"

Hách Trường Phong ánh mắt rơi vào Triệu Phất Y trên tay phải, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, tiếp lấy nói ra: "Đã muốn động thủ, sao không thử một lần?"

Nguyên bản thoải mái tiếu dung, lúc này lại giống như là nhe răng cười.

Vụt!

Triệu Phất Y không có chút gì do dự, trường kiếm ra khỏi vỏ, thẳng tắp hướng Hách Trường Phong trước ngực đâm tới.

Hắn một kiếm này không dùng bất luận cái gì chiêu thức, đơn thuần chỉ là phổ thông đâm tới, bởi vì lấy tu vi của hắn, vô luận dùng cái gì chiêu thức đều là không tốt, ngược lại không bằng dạng này không đáng kể một đâm, có thể phát huy ra lực lượng lớn nhất.

Đinh!

Cạch!

Đầu tiên là một tiếng vang nhỏ, sau đó lại là một tiếng vang giòn, trường kiếm đâm vào Hách Trường Phong trước ngực, lập tức run rẩy dữ dội, tiếp theo từ bên trong bẻ gãy, nửa đoạn trước thân kiếm vẽ ra trên không trung một cái mỹ diệu độ cong, rơi vào viện tử bên ngoài.

Triệu Phất Y cầm phần sau đoạn thân kiếm, chống đỡ trên người Hách Trường Phong, liền một tia bạch ấn cũng không lưu lại trên da.

"Kiếm này không thành. . ."

Hách Trường Phong lắc đầu, nghiêm nghị nói ra: "Dùng loại này kiếm cùng người giao thủ , tương đương với lấy chính mình tính mệnh nói đùa."

"Đa tạ chỉ điểm."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

Hách Trường Phong cũng nhẹ gật đầu, lập tức thở ra thật dài khẩu khí.

Theo khẩu khí này phun ra, thân hình của hắn dần dần thu nhỏ, trở nên đơn bạc, làn da mặt ngoài gân xanh cũng dần dần biến mất, thời gian một chén trà về sau, hoàn toàn trở về hình dáng ban đầu, cho dù thoạt nhìn vẫn như cũ cao lớn, nhưng cùng vừa rồi so ra đã tưởng như hai người.

Tiếp theo, hắn lại đem đạo bào nhặt lên, tùy ý khoác lên người, quay người lại đi, nằm nghiêng trên ghế, kẹp hai cái thức nhắm, lấp ở trong bụng, nói với Triệu Phất Y: "Công pháp này không tệ đi, hiện tại thời gian không còn sớm, chúng ta sư đồ uống trước hai chung, ngày mai mới truyền cho ngươi!"

Biểu hiện trên mặt khẳng khái thoải mái, không có chút nào dữ tợn cảm giác, vừa rồi hết thảy, mảy may chỉ là ảo giác.

"Cũng tốt, chúng ta sư đồ uống hai chén."

Triệu Phất Y trầm mặc một lát, trên mặt cũng lộ ra tiếu dung, quay người ngồi đối diện hắn.

Mỗi người đều có rất nhiều gương mặt, có lẽ hiền lành, có lẽ dữ tợn, nhưng không cần thiết đối với cái này cảm thấy sợ hãi, bởi vì người vốn là giỏi thay đổi, liền xem như chính hắn, không phải là không có thật nhiều gương mặt.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 72: Toàn Chân Nhất Mạch

Từ này một ngày lên, Hách Trường Phong ở Phổ Độ Cư liên tiếp lưu lại bảy ngày, kỹ càng giảng thuật Long Ngâm Thiết Bố Sam môn công pháp này tu luyện bí quyết.

Triệu Phất Y nghe được cũng cẩn thận, thừa dịp Hách Trường Phong ở chỗ này, trước không nóng nảy tu luyện, mà là đem trọn bộ công pháp mỗi một chỗ chi tiết đều làm cho rõ ràng, tính toán đợi Hách Trường Phong sau khi đi, lại bắt đầu chính thức tu luyện, thường nói, ngồi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi, chính là cái đạo lý này.

Trong nháy mắt, bảy ngày đã qua.

Triệu Phất Y đem trọn bộ công pháp dung hội quán thông, mới biết được môn công pháp này điểm mạnh.

Long Ngâm Thiết Bố Sam trên danh nghĩa là một môn Ngoại Gia cảnh giới công pháp, trên thực tế cũng không dừng như vậy đơn giản như vậy, chỉ nói là nó từ Ngoại Gia cảnh giới liền có thể tu luyện, thật sự phát huy uy lực, muốn tới Nội Gia, thậm chí Tiên Thiên cấp độ.

Môn công pháp này đối ứng tiến độ tu luyện, đại khái có thể chia làm ba cái tầng thứ, theo thứ tự là Ngoại Gia, Nội Gia cùng tiên thiên.

Tài năng ở Ngoại Gia cảnh giới nhập môn, liền có thể tại nguyên bản trên cơ sở, gia tăng người tu luyện năm thành lực lượng cùng phòng ngự, nói một cách khác, từ nguyên bản Ngoại Gia cảnh giới cực hạn chín ngưu chi lực, có thể bạo tăng đến mười ba mười bốn đầu ngưu lực lượng, phòng ngự cũng tương ứng gia

tăng.

Nếu là có thể ở Nội Gia tầng thứ tiểu thành, thì có thể ở bản thân trên cơ sở, gia tăng gấp đôi lực lượng, nếu có thể ở Tiên Thiên cấp độ đại thành, thì có thể đem công pháp diệu dụng phát huy đến cực hạn, nhất cử gia tăng gấp hai lực lượng, cùng hoàn toàn không có tu luyện qua luyện thể chi thuật đồng cấp cao thủ so sánh, lực lượng đã đạt tới gấp ba, thậm chí có thể hình thành nghiền ép hiệu quả.

Đương nhiên, đây chỉ là lý tưởng trạng thái, thật sự có thể luyện đến Tiên Thiên cấp độ tông sư một cấp cao thủ, lại thế nào khả năng không có tu luyện qua luyện thể chi thuật.

Chạng vạng tối.

"Đồ nhi, vi sư ở ngươi cái này đã chậm trễ không ít thời gian, nếu ngươi không đi liền đem Lương Châu chuyện tình làm trễ nải, sáng sớm ngày mai liền phải ly khai."

Hách Trường Phong đem công pháp truyền xong sau, không kịp chờ Triệu Phất Y tu luyện, bỗng nhiên đưa ra muốn rời khỏi.

"A?"

Triệu Phất Y nao nao, lập tức gật gật đầu, nhịn không được hỏi nhiều một câu: "Đã sư phụ có việc, đệ tử sẽ không ép ở lại, đêm nay liền cho sư phụ thực tiễn, chỉ là Hứa Môn bên kia Hứa môn chủ, Vương sư thúc phải chăng thông báo một tiếng?"

"Vậy cũng không cần."

Hách Trường Phong lắc đầu, sắc mặt có chút ảm đạm, nói ra: "Nếu là bọn họ biết ta muốn đi làm cái gì, chỉ sợ muốn mở miệng ngăn cản, đến lúc đó ngược lại không hay, chẳng bằng cứ như vậy im ắng đi đi "

"Đệ tử minh bạch."

Triệu Phất Y cũng không có hỏi nhiều.

"Vi sư không có ở đây thời điểm, ngươi nhất định phải thật tốt tu luyện môn công pháp này, ngươi cho dù thiên phú vô cùng cao minh, cũng không thể quá mức lười nhác."

Hách Trường Phong cẩn thận dặn dò.

Triệu Phất Y nghe đến đó, trong lòng không khỏi máy động.

May mắn Hách Trường Phong có việc đi rồi, nếu không, tiếp tục lưu lại nơi này, nhất định sẽ phát hiện hắn tu luyện môn công pháp này tốc độ cũng không tính nhanh, lại liên tưởng lên hắn tu luyện Vân Thể Phong Thân cực kỳ nhanh chóng độ, chỉ sợ muốn sinh ra lòng nghi ngờ.

Chỉ tiếc Long Ngâm Thiết Bố Sam là Hách Trường Phong tự sáng tạo, dĩ vãng cũng không người tu luyện qua, coi như đi U Minh thế giới cũng là không tốt, nếu không, hắn không ngại lại đi U Minh thế giới tìm xem.

"Đúng rồi, còn có một chuyện muốn căn dặn ngươi."

Nói đến đây, Hách Trường Phong sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc lên: "Vi sư trước đó từng nói với ngươi, ta là nửa đường xuất gia, vào núi cầu đạo, quăng tại ân sư môn hạ, tu luyện thành công về sau, thả mới sáng tạo môn phái, bây giờ ngươi cũng là Hoa Sơn đạo môn đệ tử chính thức, tổ sư tục danh cũng nên đã biết."

"Còn xin sư phụ chỉ giáo."

Triệu Phất Y gật đầu nói.

"Tổ sư tục danh họ Lý tên Thuần Dương, chính là Toàn Chân Đạo chưởng môn."

"A?"

Triệu Phất Y nghe vậy, không khỏi giật mình.

Hắn không phải lần đầu tiên nghe nói cái tên này, ngày đó tiêu hóa Cô Trần Tử ký ức lúc, liền từng nghe qua Toàn Chân Đạo danh tự, chính là cuối cùng hủy diệt Thiên Sư Đạo mấy đại môn phái một trong, không nghĩ tới tạo hóa trêu ngươi, vừa quay đầu, lại thành Toàn Chân Đạo đệ tử.

"Kinh ngạc cái gì?" "

Hách Trường Phong kỳ quái nhìn hắn.

"A, đệ tử dĩ vãng từng nghe người nói qua Toàn Chân Đạo danh tự, nghe nói bên trong đều là người trong chốn thần tiên, không nghĩ tới sư phụ thế mà cũng là Toàn Chân Đạo truyền nhân, lúc này mới có chút kinh ngạc."

Triệu Phất Y thuận miệng kéo nói.

"Thì ra là thế."

Hách Trường Phong nhẹ gật đầu, lại thở dài, tiếp lấy nói ra: "Thế nhân nói cũng không toàn sai, tổ sư đúng là người trong chốn thần tiên, đáng tiếc vi sư cầu đạo quá muộn, nhập môn lúc niên kỷ quá lớn, đời này đừng nói là tổ sư, tựu liền ngươi mấy sư bá cũng không dự được."

Dừng một chút, hắn lại tiếp lấy nói ra: "Ta nói với ngươi chuyện này, không chỉ là phải nói cho ngươi tổ sư tục danh, còn muốn có một chuyện khác muốn ngươi nhớ kỹ."

"Sư phụ thỉnh giảng."

Triệu Phất Y gặp hắn biểu lộ nghiêm túc, cũng chăm chú.

"Cho đến nay, tổ sư hết thảy thu bảy tên thân truyền đệ tử, ngoại trừ Đại sư

huynh bên ngoài, bao quát vi sư ở bên trong, những người khác tu đạo thành công về sau, tất cả cũng không có lưu tại trong môn, chia ra phái đi các nơi, vì Toàn Chân Đạo chi nhánh tán lá, đây cũng là Toàn Chân Đạo lịch đại tổ sư nhất quán cách làm."

"Đầu năm nay xuân, Chung Nam Sơn Toàn Chân chủ mạch có một trận luận đạo đại hội, trong đó có chủ mạch đệ tử cùng các đầu chi mạch đệ tử tại chỗ luận đạo khâu, nếu là biểu hiện thượng giai, tổ sư liền sẽ tự mình chỉ điểm tu luyện, cơ hội này ngươi nhất định phải bắt lấy, tổ sư một câu chỉ điểm, liền có thể bớt ngươi mấy năm khổ công, ngày sau nói không chừng thì có thành tiên đạo cơ hội."

Hách Trường Phong ân cần dạy bảo.

"Thì ra là thế."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, Hách Trường Phong một câu nói kia chí ít giải thích hắn hai cái nghi vấn.

Một là vì gì Hách Trường Phong rõ ràng có sư thừa, vì sao còn muốn sáng lập một môn phái, nguyên lai là Toàn Chân Đạo có dạng này truyền thống, dạng này cũng tốt, mọi người từng người tự chiến, bớt chủ mạch cùng chi mạch lưu tại cùng một chỗ, lẫn nhau tranh quyền đoạt lợi, ngược lại chậm trễ tu hành.

Thứ hai, cũng biết Thu Tố Bạch vì sao muốn hắn dấn thân vào ở Hách Trường Phong môn hạ, thậm chí không tiếc sửa đổi sớm đã chế định kế hoạch, nguyên lai là muốn trèo lên Toàn Chân Đạo gốc cây này đại thụ.

Lo nghĩ, hắn bỗng nhiên lại toát ra một cái nghi vấn, nhịn không được hỏi lên: "Sư phụ, ngươi vừa nói là muốn làm lý thuyết trường đạo, thế nhưng là đệ tử đối đạo pháp hoàn toàn không biết gì cả, chỉ sợ. . ."

"Ngươi nghĩ đến đi nơi nào?"

Hách Trường Phong khoát tay áo, nói ra: "Chúng ta Toàn Chân Đạo luận đạo, lấy động thủ vi thượng, lấy động khẩu vì hạ, chỉ cần đánh thắng được người, vô luận ngươi nói thế nào đều có lý, nếu là đánh không lại người, coi như ngươi lưỡi nở hoa sen cũng là lời lẽ sai trái."

"A?"

Triệu Phất Y trợn mắt hốc mồm.

"A cái gì, tu đạo tu đạo, đạo lý từ trong tu hành đến, nếu là động thủ đánh không thắng người, chỉ có thể nói rõ đạo lý của ngươi là ngụy biện, còn có cái gì đáng giá nói."

Hách Trường Phong chẳng hề để ý mà nói.

Triệu Phất Y đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức kịp phản ứng, đạo lý kia quả thật không tệ.

Ngày đó ban đêm.

Triệu Phất Y ở Tùng Hạc Lâu muốn một bàn tiệc rượu, thay Hách Trường Phong tiễn đưa, nâng ly ngôn hoan, tâm tình thiên hạ, một mực uống đến đêm khuya.

Thành Trường An mặc dù có cấm đi lại ban đêm, nhưng đối Hách Trường Phong cấp độ này cao thủ tới nói, chỉ cần không vào cung thành, bên trong, bên ngoài hai thành hoành hành không ngại, cũng có thể tới lui tự nhiên.

Sáng sớm hôm sau, Hách Trường Phong mang lên tùy thân hành lý, nhanh chân rời đi Trường An, một đường hướng Lương Châu đi, Triệu Phất Y cùng hắn đi thẳng đến Thành Tây mười dặm, lại cùng hắn uống một bữa rượu, lúc này mới cùng hắn tiệc tiễn đưa.

. . .

Trong nháy mắt, thu đi đông lại.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, khoảng cách Hách Trường Phong rời đi đã đã hơn hai tháng.

Triệu Phất Y thời gian bình tĩnh lại, trong mỗi ngày hơn phân nửa thời gian đều ở U Minh bí cảnh tu luyện.

Ngay tại Hách Trường Phong đi không lâu sau, Thu Tố Bạch đã từng tới một lần, nói cho hắn biết ở U Minh bí cảnh bên trong không hề phát hiện thứ gì, để hắn không cần phải lo lắng, tiếp tục ở bên trong tu luyện là đủ.

Triệu Phất Y tự nhiên minh bạch, bên trong vốn là không có gì, cũng liền đáp ứng, trước khi đi, Thu Tố Bạch lại chừa cho hắn một khối lớn Thông U Thạch, để hắn thật tốt tu hành, tuyệt đối không nên trì hoãn.

Không cần Thu Tố Bạch căn dặn, Triệu Phất Y cũng sẽ không buông lỏng.

Đáng tiếc hai tháng trước, hắn đã thân có sáu ngưu chi lực, khoảng cách Ngoại Gia cảnh giới đỉnh phong, chênh lệch không phải là quá xa, càng về sau luyện, lực lượng tăng trưởng càng chậm, cho dù là ở U Minh bí cảnh bên trong, hai tháng, cũng chỉ tăng lên một ngưu chi lực mà đã mà đã.

Ngược lại là Long Ngâm Thiết Bố Sam đã nhập môn, lực lượng cùng phòng ngự đều có tăng lên, không sai biệt lắm đã tăng lên một ngưu chi lực.

Nói một cách khác, thuần lấy lực đạo mà nói, hắn đã có tám ngưu chi lực, đủ để cùng Ngoại Gia đỉnh phong thật là tốt tay tranh phong.

Đến mức thời gian còn lại, hắn ngẫu nhiên đi Quan Trung Thư Viện thư giãn một tí, ở Doanh Châu các trong nhìn xem sách, tăng trưởng thoáng cái kiến thức, hoặc là định ngày hẹn thoáng cái Vương Triêu Nghĩa, cùng hắn tâm sự võ học.

Kỳ quái là, Thu Tố Bạch trong khoảng thời gian này rất ít tới gặp hắn, cơ hồ chưa từng xuất hiện, khía cạnh hướng Hứa Bạch Lộ nghe qua, tựa như là rời đi

Trường An, không biết đi chỗ nào, nói là có chuyện phải làm.

Triệu Phất Y trong lòng âm thầm phỏng đoán, sẽ không phải là bị cái gì tu luyện thành công cao nhân hàng ma đi, nếu là dạng này, ngược lại là bớt lo.

Đương nhiên, Thu Tố Bạch cho dù đi rồi, lưu lại phiền toái một chút cũng không thiếu, phiền toái lớn nhất chính là Hứa Bạch Lộ.

Hai tháng này, Hứa Bạch Lộ khoảng qua hắn mấy lần, hoặc là trà lâu, hoặc là tửu quán, hoặc là dứt khoát chính là Hứa Môn, hắn thực sự không muốn đi, không muốn để cho Hứa Bạch Lộ tiếp tục hiểu lầm, nhưng lại không thể không đi, dù sao Thu Tố Bạch không có thật sự bị người hàng yêu phục ma, tạm thời chỉ có thể tiếp tục hiểu lầm.

Một ngày này sáng sớm, Triệu Phất Y đẩy ra cửa sổ, một trận lương khí đánh tới, nguyên lai bên ngoài đã phiêu khởi bông tuyết đầy trời, cả viện đã là một mảnh ngân bạch.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 73: Đông Săn

Bất tri bất giác, đã là vào đông. .

Bông tuyết đầy trời phất phới, trên bầu trời Thành Trường An xoay quanh, bồng bềnh nhiều, thật là tuỳ tiện, đem toà này ngàn năm hùng thành, hóa thành thế giới băng tuyết.

Những năm qua đến lúc này, Triệu Khách không sai biệt lắm liền nên về nhà, một năm không thấy, cuối năm phụ tử luôn có thể đoàn viên một phen, năm nay cũng đã âm dương lưỡng cách, đáng tiếc hắn năm đó lại không có nhìn ra nửa phần sơ hở, còn tưởng rằng Triệu Khách thật sự bên ngoài làm ăn.

Triệu Phất Y nhìn qua mái hiên bên trên tuyết đọng, hơi có chút cảm khái, một loại cảm giác cô độc tự nhiên sinh ra.

Hắn âm thầm xem, ban đầu Lai Trường An thời điểm, vẫn chỉ là đầu mùa xuân thời gian, trong nháy mắt, đã là cuối năm, không chênh lệch nhiều nửa năm trôi qua.

Bằng vào một quyển thần bí Sơn Thủy Họa Quyển, hắn hơn nửa năm đó đến, trải qua gian nguy không ít, cuối cùng cũng có mấy phần tu vi, chỉ cần không gặp mạnh địch, hành tẩu giang hồ, phải làm không ngại.

Đáng tiếc là, hắn bây giờ chọc, hoặc là có thể sẽ chọc, không có một cái là kẻ yếu, bằng hiện tại chút tu vi ấy còn chưa đáng kể.

Ba! Ba! Ba!

Ngay tại hắn xuất thần cảm khái thời khắc, chợt nghe tiền viện cửa hàng

truyền đến một trận gõ cửa âm thanh.

"Đến rồi!"

Triệu Phất Y thuận miệng đáp ứng một tiếng, trùm lên một kiện vải bông áo choàng, đứng dậy hướng phía trước môn đi tới.

Cạch!

Đẩy ra hai cánh cửa, lộ ra rộng ba thước khe hở đến, chỉ thấy ngoài cửa đang đứng một vị mặc màu lam miên bào tuấn tú thiếu niên.

Triệu Phất Y nhìn nhìn quen mắt, hơi suy tư một cái chớp mắt, lập tức nghĩ tới, mấy tháng trước đó, người này từng nói Hứa Bạch Lộ tặng qua một phần thiệp mời, mời hắn dự tiệc.

"Gặp qua Chu tiên sinh."

Tuấn tú thiếu niên gặp Triệu Phất Y ra tới,, còn không đợi hắn há miệng, vội vàng chắp tay, trước hướng hắn thi lễ một cái, cùng mấy tháng trước kiêu căng so sánh, trước sau phảng phất hai người.

Bất quá cái này cũng bình thường, mấy tháng trước đó, Triệu Phất Y vẫn là vô danh tiểu tốt, ban đầu Lai Trường An, kiếm miếng cơm, cùng Hứa Môn loại này danh gia vọng tộc, chênh lệch cách xa vạn dặm, chỉ là đối Hứa Bạch Lộ từng có ân cứu mạng, mới có thể cùng Hứa Môn có chỗ lui tới.

Sau mấy tháng, Triệu Phất Y đã là Hoa Sơn chưởng môn Hách Trường Phong thân truyền đệ tử, thân phận cùng lúc trước đã có cách biệt một trời, càng có truyền ngôn, cùng Hứa Bạch Lộ tương giao không ít, ngày sau thậm chí có khả năng trở thành Hứa Môn chủ nhân, như thế nào dám không cung kính?

"Huynh đài, mời đến."

Triệu Phất Y mỉm cười, nghiêng người tránh ra một tuyến, thỉnh thiếu niên

này đi vào.

"Chu tiên sinh, không dám làm phiền!"

Tuấn tú thiếu niên vội vàng khoát tay, từ trong ngực tay lấy ra thiếp mời đến, đưa cho Triệu Phất Y, nói ra: "Tại hạ phụng mệnh của tiểu thư, đến đây tặng một trương thiếp mời, còn xin tiên sinh nhận lấy, tại hạ nơi này vẫn còn những người khác nhà muốn đưa, sẽ không làm nhiều làm phiền."

"Cũng tốt."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, nhận lấy thiếp mời.

Tuấn tú thiếu niên gặp hắn nhận lấy, tố cáo một tiếng từ, quay người đi hướng bên đường , lên một chiếc xe ngựa, bốc lên tuyết lớn biến mất ở thành Trường An.

. . .

Chờ đưa tin người sau khi đi, Triệu Phất Y mở ra thiệp mời, chính là Hứa Bạch Lộ cho hắn, hẹn hắn sáng sớm ngày mai, tiến về Bá Lăng Nguyên bên trên đông săn.

Bá Lăng Nguyên ở vào Thành Trường An lấy đông, ước chừng ba mươi, bốn mươi dặm địa phương, địa thế tương đối cao, cố xưng vì nguyên, lại bởi vì phía trên có một vị tiền triều Hoàng đế lăng mộ, tên là Bá Lăng, vì vậy xưng là Bá Lăng Nguyên.

Bá Lăng Nguyên địa thế tuy cao, bất quá coi như bằng phẳng, phóng ngựa rong ruổi không thành vấn đề, trọng yếu nhất là nhiệt độ so Thành Trường An muốn thấp một chút, tồn lại tuyết, hơi có chút tuyết rơi, liền có thể tích dưới, lại thêm khoảng cách Trường An không xa, chính là thành Trường An quan lại quyền quý vào đông đi săn đệ nhất lựa chọn.

Đến mức vì sao muốn lựa chọn đông săn, Triệu Phất Y cũng nghe người nói

qua, vừa đến, trải qua cả một cái mùa thu, lá cây đều đã rơi vào không sai biệt lắm, trong rừng cây cối rất nhiều đều đã trụi lủi, tầm nhìn muốn so những mùa khác tốt hơn nhiều, xa xa liền có thể nhìn thấy con mồi. Thứ hai, vào đông tuyết đọng, đạp tuyết có vết, vô luận động vật gì, chỉ cần chạy qua thì có vết tích, thậm chí có chút cao thủ, còn có thể nhìn ra là cái gì động vật, chạy tới bao lâu, dễ dàng làm theo y chang, so những mùa khác dễ dàng đi săn.

Triệu Phất Y cầm thiếp mời, có chút trầm ngâm một lát, cuối cùng quyết định vẫn là đi nhìn xem.

Gần đây luyện công vất vả, bị đè nén vô cùng, vừa vặn ra buông lỏng tâm tình, thế là cất kỹ thiếp mời, đóng cửa lại cứng rắn, quay người rời đi Phổ Độ Cư, dự định đi Trường An Tây thị mua chút vật ứng dụng, cũng không thể hai tay trống trơn tiến đến đi săn.

Sáng sớm hôm sau, vạn dặm không mây.

Tuyết lớn hạ suốt cả đêm, lúc này đã dừng lại, toàn bộ Trường An trong ngoài, một mảnh bao phủ trong làn áo bạc, đắp lên thật dày một tầng tuyết, chớ nói trên đường người đi đường thưa thớt, coi như ngày xưa trước kia bày sạp tiểu phiến, đều có rất nhiều không có đi ra ngoài.

Chỉ có góc đường thổ địa miếu cổng, tụ không ít người, lại là quan phủ an bài nha dịch ở chỗ này dựng lều bỏ cháo, chiếu cố từ nơi khác châu phủ Lai Trường An lưu dân, phòng ngừa có người đông lạnh đói mà chết.

Cũng chính là Trường An quan phủ giàu có, bách tính có nhiều lương thực dư, nếu là đổi lại Hán Trung Phủ, quan phủ không có tiền, bách tính càng nghèo, chỉ sợ một trận tuyết lớn, giờ phút này đã có người chết cóng đầu đường.

Triệu Phất Y mặc vào một thân màu xám tro nhạt kẹp bông vải trường bào, bọc lấy một kiện gấm hoa áo choàng, bên hông treo lấy một hơi thép tinh trường kiếm, đạp trên nát quỳnh Loạn Ngọc, nhanh chân hướng Hứa Môn đi tới.

Hôm qua vốn định mua một hơi trường cung, hai ống mũi tên, thẳng đến đi chợ phía Tây mới biết được, nguyên lai cung tiễn, áo giáp đều là triều đình quản chế vũ khí, trên thị trường cũng không ai bán, vụng trộm có lẽ có người dám bán, đáng tiếc hắn lại không có đường đi, chỉ có thể mua miệng trường kiếm cho đủ số.

Triệu Phất Y cước lực mạnh mẽ, bất quá trong chốc lát, liền xuyên qua Trường Lạc môn, một đường tiến vào nội thành, ngoặt vào thanh bụi ngõ hẻm, đuổi tới Hứa Môn trước cửa.

Hứa Môn phía trước, sớm ngừng một cỗ trang trí tinh mỹ xe ngựa, hai chiếc chuyên chở xe ngựa, vẫn còn bảy tám thớt thượng đẳng tuấn mã.

Ngay tại tuấn mã bên cạnh, Trương Duệ ngồi yên đứng ở nơi đó, đang cùng quản lý ngựa hạ nhân nói chuyện phiếm, xa xa nhìn thấy Triệu Phất Y tới, sắc mặt lập tức từ tinh chuyển âm.

"Chu tiên sinh cuối cùng tới, đại tiểu thư đã sớm tại bực này."

Trương Duệ xa xa chắp tay, cao giọng nói.

Hắn một mực nhìn Triệu Phất Y không vừa mắt, một lần còn ý đồ châm ngòi Lâm Trấn đối phó Triệu Phất Y, đáng tiếc về sau Lâm Trấn ly kỳ mất tích, Hứa Sơn vì thế còn phí hết không ít khí lực, đáng tiếc cuối cùng cũng không có gì kết luận, chuyện này cũng liền không còn đoạn dưới.

"Làm phiền Hứa tiểu thư chờ chực, tại hạ thực sự hổ thẹn."

Triệu Phất Y chắp tay cười nói.

"Không sao a!"

Còn không đợi Trương Duệ lại nói tiếp, nha hoàn tiểu Viên cái đầu nhỏ từ trong xe ngựa chui ra, cười hì hì nói ra: "Tiểu thư cùng ta cũng là mới ra đến, còn không có ngồi vững vàng đâu, tới thời điểm vừa vặn."

"Vậy là tốt rồi."

Triệu Phất Y khẽ cười nói.

"Đúng rồi, ngươi tới sớm như vậy, nếm qua sớm một chút không, ta chỗ này vẫn còn mấy khối điểm tâm."

Tiểu Viên từ trên xe ngựa nhảy xuống tới, một đôi màu đỏ thắm ủng thô nhỏ dẫm nát trên mặt tuyết, rất là chói sáng, trong ngực ôm một cái nho nhỏ hộp cơm.

"Không cần phiền phức, đã ăn rồi."

Triệu Phất Y cười nói.

"A, vậy thì tốt, chúng ta chuẩn bị lên đường đi!"

Tiểu Viên cũng không xin chỉ thị Hứa Bạch Lộ, trực tiếp ra lệnh.

"Tiểu Viên, ta còn không ăn sớm một chút, làm sao không gặp ngươi hỏi ta."

Trương Duệ có chút buồn bực nói.

"A, ngươi cũng không ăn?"

Tiểu Viên nao nao, lập tức nhãn châu xoay động, cười nói ra: "Không ăn liền mau đi trong phủ ăn đi, chúng ta đi trước , chờ ngươi ăn uống no đủ, lại truy chúng ta là được rồi."

Trương Duệ nghe vậy, không khỏi chán nản.

Vài câu chuyện phiếm về sau, một đoàn người bắt đầu xuất phát, một đường hướng Thành Trường An đi về phía đông đi.

Triệu Phất Y thế mới biết, Hứa Môn loại này cao môn đại hộ xuất hành tuyệt

đối không đơn giản, không hề giống hắn tưởng tượng như thế, mấy người phóng ngựa tiến về Bá Lăng Nguyên, tiến vào trong rừng, một phen kỵ xạ về sau, ban đêm trước đó, liền lấy chạy về Trường An.

Trên thực tế, ngoại trừ Hứa Bạch Lộ, tiểu Viên cùng Trương Duệ bên ngoài, vẻn vẹn cùng đi từ người thì có bảy tám cái, đều có chức vụ, phân công khác biệt, thậm chí còn ở trong đó thấy được một cái tròn trịa mập mạp đầu bếp, mang theo một hơi chưa từng rời khỏi người dao phay, ngồi ở vận hàng trên xe ngựa.

Hôm nay ra Trường An, cũng không phải ngày mai trở về.

Nghe tiểu Viên nói, Hứa Môn trên Bá Lăng Nguyên, vẫn còn một chỗ biệt viện, hôm nay buổi sáng trước đuổi tới biệt viện, thu xếp tốt về sau, buổi chiều lại đi trong rừng đi săn.

Đợi đến ban đêm, liền ở tại biệt viện bên trong, sáng sớm ngày thứ hai đánh tiếp săn, lặp đi lặp lại tuần hoàn, mãi cho đến hai ba ngày về sau, hưng tận phương thuộc về.

Triệu Phất Y nghe xong phen này kế hoạch, trong lòng chỉ có một câu muốn nói, kẻ có tiền thực biết chơi.

Chỉ là có kiện sự tình, hắn một mực cảm thấy kỳ quái, chẳng biết tại sao, hiện tại đến nơi đây về sau, Hứa Bạch Lộ lại một mực lưu tại trong xe, từ đầu tới đuôi không hề lộ diện, chỉ là ngẫu nhiên an bài tiểu Viên ra tới trả lời, cũng không biết ở bên trong làm những gì.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 74: Hứa Viên

Hứa Bạch Lộ một nhóm trùng trùng điệp điệp ra Trường An, một đường đi về phía đông đi.

Triệu Phất Y đối phong cảnh dọc đường rất quen thuộc, trước đó vài ngày tiến về Tĩnh Tu Sơn thời điểm, đi chính là con đường này, bất quá, từ hôm qua sáng sớm đến bây giờ, hạ một ngày một đêm tuyết lớn, giữa thiên địa đã là một mảnh trắng xóa, cảnh sắc hoàn toàn khác biệt.

Bất quá, cùng nhau đi tới, Triệu Phất Y chỉ có ba phần tâm tư ở cảnh sắc bên trên, bảy phần tâm tư đều đang luyện tập như thế nào cưỡi ngựa.

Ban đầu ở Hán Trung Phủ thời điểm, Triệu Khách bên ngoài thân phận chỉ là một dược liệu thương nhân, gia cảnh không đáng kể, cũng không chăm ngựa, hắn tự nhiên cũng không có cơ hội luyện cưỡi ngựa.

Về sau tới Trường An, ngày bình thường đều trong thành pha trộn, đừng nói là cưỡi ngựa, tựu liền chăm ngựa địa phương cũng không có, hiện tại ngược lại là một cái cơ hội khó được.

Muốn nói với ai học, đồng hành bảy tám người, tất cả đều là người cưỡi ngựa người có năng lực, nhất là Trương Duệ, từ nhỏ ở Hứa Môn lớn lên, trước kia năm ở Thần Đô thời điểm, càng là trong quân đội pha trộn qua, người cưỡi ngựa công phu so xử dụng kiếm bản lãnh mạnh hơn nhiều.

Đến mức nói làm sao học, đối với đã luyện thành Vân Thể Phong Thân Triệu Phất Y tới nói, những này đều không phải là vấn đề, môn công pháp này am hiểu nhất đối cơ bắp chính xác điều khiển, liền xem như cao minh võ công, chỉ cần

coi trọng vài lần, liền có thể lĩnh ngộ trong đó yếu nghĩa, học cái bảy tám phần, chớ đừng nói chi là chỉ là khống chế ngựa chi thuật.

Triệu Phất Y Vân Thể Phong Thân chi thuật đã thành công, rời đi Thành Trường An thời điểm, còn chỉ có thể ngồi ngay ngắn ở lập tức, điều khiển ngựa từ từ tiến lên , chờ đi rồi hai ba mươi dặm đường về sau, đã có thể giục ngựa lao nhanh, không chút nào yếu hơn khống chế ngựa nhiều năm người có năng lực.

Ra Thành Trường An, địa thế dần dần cao, nhiệt độ nhưng dần dần thấp xuống, hàn phong cuốn qua sơn lĩnh, lộ ra băng tuyết hàn khí, thổi đến người run lẩy bẩy.

Triệu Phất Y thân có bảy ngưu chi lực, khí huyết so với thường nhân mạnh hơn quá nhiều, vẫn không cảm giác được đến rét lạnh, những người khác cũng đã không tự chủ được che kín áo bông, thả chậm tiến lên tốc độ.

Trên xe ngựa có màn trướng che chắn, bên trong vẫn còn lò sưởi, Hứa Bạch Lộ cùng tiểu Viên ngược lại không cảm thấy lạnh, ngẫu nhiên còn cùng Triệu Phất Y tâm sự.

Chỉ là chẳng biết tại sao, từ đầu tới đuôi, chỉ có tiểu Viên ngẫu nhiên thò đầu ra, Hứa Bạch Lộ chỉ nghe âm thanh, không thấy người, thế mà chưa hề lộ diện.

Hơn hai canh giờ về sau, một đoàn người rốt cục đi vào mục đích —— Hứa Môn ở Bá Lăng Nguyên biệt viện.

Triệu Phất Y thẳng đến lúc này mới phát hiện, nơi này trên danh nghĩa là một chỗ biệt viện, trên thực tế nhưng còn xa không chỉ như vậy.

Xa xa nhìn lại, ở một mảnh bình nguyên bát ngát bên trên, đứng sừng sững lấy một mảnh diện tích cực lớn trang viên, trang viên bốn phía vây quanh cao hơn hai trượng gạch xanh tường cao, tường vây bên ngoài thì là một cái rộng hai, ba trượng sông hộ thành, sông hộ thành bên trong là nước chảy, cùng phụ cận một dòng sông nhỏ liên thông, lại ở hướng mặt ngoài thì là một mảng lớn khai

khẩn qua đồng ruộng, nói ít cũng ở ngàn mẫu phía trên.

Trang viên cửa chính phía trên treo một cái bảng hiệu, viết "Hứa Viên" hai chữ, trước mắt là một tòa cầu treo, ngày bình thường cầu treo buông xuống, người đi đường chỉ có thể từ đây xuất nhập, thời khắc khẩn cấp thu hồi cầu treo, thì có thể ngăn cách trong ngoài giao thông.

"Thế này sao lại là một tòa biệt viện, theo thứ tự là một chỗ doanh trại, Hứa Sơn thật đúng là trị gia như trị quân, chẳng lẽ về sau còn chuẩn bị tại đây cùng người đánh trận hay sao?"

Triệu Phất Y nhìn qua trước mắt Hứa Viên, trong đầu bỗng nhiên lóe lên ý nghĩ này.

Hứa Bạch Lộ hiện tại muốn tới săn thú tin tức, hôm qua sớm đã có người thông báo, Hứa Viên bên này tự nhiên cũng sớm làm chuẩn bị, cầu treo sớm đã buông xuống, quản sự từ lâu canh giữ ở bên ngoài, chỉ chờ đoàn người này đến.

Một đoàn người đã qua cầu treo, tiến vào Hứa Viên bên trong, tình cảnh bên trong hiện ra trước mắt.

Tiến vào đại môn, trước mắt là một mảnh Luyện Võ Tràng, phía trên đứng thẳng bảy tám cái mộc nhân cọc, bên cạnh lều lớn phía dưới, còn bày biện nhiều loại vũ khí, bất quá không có đao kiếm những này người trong giang hồ dùng binh khí, tất cả đều là trường thương đại kích, cung tiễn tấm chắn những này trong quân khí giới, thậm chí trên tường còn mang theo mấy bộ khôi giáp.

Luyện Võ Tràng phía sau thì là một tòa chủ trạch, đơn độc một cái tiểu viện, hai bên đều là sương phòng, giăng khắp nơi, nhất thời thấy không rõ hình dạng và cấu tạo, đại khái đếm một chút không dưới trăm ở giữa.

Triệu Phất Y tiến vào viện tử, nhìn thấy trước mắt một màn này,

Trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Trong luyện võ trường, khoảng a hai ba mươi ngươi đang như thế đợi, đứng chỉnh chỉnh tề tề, tất cả đều là hơn hai mươi tuổi, màu da tối om thanh tráng niên, sắc mặt trầm ổn, im lặng không nói, hiển nhiên là nghiêm chỉnh huấn luyện quân sĩ.

Trừ cái đó ra, địa phương khác còn có không ít người ngay tại bận rộn, từ xung quanh phòng ốc số lượng suy tính, ở tại Hứa Viên chỉ sợ không dưới trăm người.

Hứa Môn bên trong nếu như đều là loại này quân sĩ, thời khắc mấu chốt, đủ để làm một chi kì binh sử dụng, bất ngờ không đề phòng, thậm chí có thể nhẹ nhõm chiếm lĩnh nhỏ một chút thành trì.

Nếu là gặp được chiến loạn niên đại, lấy những người này vì hạt giống, chiêu binh mãi mã, mở kho phát thóc, trong nháy mắt, là có thể đem đội ngũ mở rộng gấp mười, gấp trăm lần, cấp tốc mở rộng đội ngũ, trở thành một chi không thể coi thường lực lượng.

"To như vậy một tòa Hứa Viên đã là vững như thành đồng, lại thêm phía ngoài hơn ngàn mẫu đất, chỉ sợ hơn nghìn người ngựa đều không hạ được, Hứa Sơn cái này dùng chính là cày chiến một thể quân đồn chi pháp!"

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong lòng âm thầm chấn kinh.

Vô luận cổ kim nội ngoại, quân đội đều là hoàng quyền đệ nhất tối kỵ, chưa từng cho phép người khác nhúng chàm, Hứa Sơn bây giờ nhàn rỗi ở nhà, đã không còn chức vụ, thế mà còn dám âm thầm đóng quân, sẽ không sợ người phát hiện, thật là không sợ chết a?

Nghĩ lại lại nghĩ một chút, Hứa Viên khoảng cách Trường An không xa, chỉ nhìn trước mắt thanh thế, cũng không phải bí mật tiến hành, thành Trường An từ trên xuống dưới, hẳn là đều biết chuyện này, thế mà không ai quản, như thế thứ nhất, chỉ sợ vẫn còn nội tình.

. . .

Tiến vào Hứa Viên về sau, Hứa Bạch Lộ chậm chạp không có xuống xe.

Còn không đợi Triệu Phất Y há miệng hỏi thăm, thì có người tiến lên đón, dẫn hắn đi trước khách phòng nghỉ ngơi, dâng lên trà nóng, điểm tâm, lò sưởi các loại.

Băng thiên tuyết địa đi rồi hai canh giờ, Triệu Phất Y cho dù cường hãn, cũng cảm thấy lạnh cả người, lập tức cũng không khách khí, mặc kệ Hứa Bạch Lộ trong bụng muốn làm cái gì, ăn trước no rồi lại nói.

Khoảng a chưa tới nửa giờ sau, Triệu Phất Y đã đợi đến không nhịn được thời điểm, bỗng nhiên có người lại gọi hắn, nói là Hứa Bạch Lộ đã chuẩn bị xong, hẹn hắn ra đi săn.

Triệu Phất Y sửa sang lại y phục, nhấc lên trường kiếm, đi theo người này, một đường hướng phía cửa đi tới, xa xa nhìn thấy Hứa Bạch Lộ, không khỏi giật mình.

Hứa Bạch Lộ vừa vặn trên Luyện Võ Tràng chờ hắn, gặp hắn xuất hiện, nhàn nhạt cười một tiếng, cười không lộ răng.

Nàng cùng ngày xưa trang phục hoàn toàn khác biệt, trên mặt vẽ lấy nhàn nhạt đạm trang, cơ hồ nhìn không ra, tóc dài dùng khăn lụa bao lấy, mặc một bộ thiếp thân màu trắng bạc cá mập Bì nhuyễn giáp, mảy may cũng không cồng kềnh, ngược lại lộ ra dáng người thon thả, bên hông xoải bước lấy một ống trường tiễn, trong tay nhấc theo một trương điêu văn cung cứng, sau lưng khoác lấy một mặt màu đỏ tươi áo choàng, càng lộ vẻ tư thế hiên ngang.

Lúc trước hắn gặp Hứa Bạch Lộ, đều là tiểu nữ nhi nhà cách ăn mặc, coi như lần thứ nhất ở tướng quân miếu bên trong, nàng cùng Diêm Sâm liều mạng thời điểm, cũng chỉ là cầm trong tay chủy thủ mà thôi, làm sao có thể cùng hiện tại so sánh.

Hắn bỗng nhiên minh bạch Hứa Bạch Lộ vì sao một mực không có lộ diện, đối với nữ hài tới nói, dạng này một thân trang phục cách ăn mặc, không phải là ngắn ngủi nửa canh giờ ăn mặc tốt, chỉ sợ trong xe ngựa hai canh giờ, Hứa Bạch Lộ một mực không có nhàn xuống.

"Thế nào?"

Hứa Bạch Lộ nguyên địa xoay người, đỏ tươi áo choàng theo gió mà động, tăng thêm mấy phần sinh khí.

"Nữ trung hào kiệt, nữ anh hùng!"

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Đó là đương nhiên, ta cũng là từ nhỏ luyện võ, cũng không phải nũng nịu nữ hài, đúng, ngươi có muốn hay không cũng đổi một thân, biệt viện bên này còn cất mấy thân áo giáp."

Hứa Bạch Lộ nói tiếp.

"Thế thì không cần."

Triệu Phất Y khẽ lắc đầu.

Hắn bây giờ đã thân có bảy ngưu chi lực, cũng có bảy tầng dày da lão ngưu phòng ngự, coi như nhiều hơn một tầng áo giáp, cũng không có gì đại dụng, ngược lại ảnh hưởng thân thủ linh hoạt, liền xem như thật sự lâm vào tình thế nguy hiểm, xa chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam, cũng so mặc một tầng áo giáp mạnh hơn nhiều.

"Vậy chúng ta liền đi đi thôi!"

Hứa Bạch Lộ vung vẩy trong tay điêu văn cung cứng, trên mặt lộ ra nét mặt hưng phấn, so với ngày xưa lạnh nhạt như nước, dường như đây mới là nàng tính tình thật.

Triệu Phất Y nhìn trước mắt Hứa Bạch Lộ, đột nhiên cảm giác được rất không tệ, nhẹ nhàng cười một tiếng, gật đầu nói ra: "Vậy chúng ta liền lên đường đi!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 75: Học Tiễn

Cộc! Cộc!

Một trận tiếng vó ngựa dồn dập, phá vỡ trong rừng yên tĩnh, sáu thớt toàn thân đen nhánh tuấn, từ đằng xa chạy nhanh đến, đạp trên khắp núi tuyết đọng, tóe lên từng đoá từng đoá bông tuyết, dọc theo trên vùng quê đại lộ, một đường hướng trong núi đi nhanh.

Khống chế tuấn mã sáu tên kỵ sĩ bên trong, xông lên phía trước nhất chính là Triệu Phất Y cùng Hứa Bạch Lộ.

Hứa Bạch Lộ thân mang ngân sắc sát người nhuyễn giáp, bên hông treo lấy một ống trường tiễn, lập tức treo điêu văn cung cứng, sau lưng khoác lấy một kiện đỏ tươi như máu áo choàng, đón hàn phong xông về phía trước, phảng phất một đám nhảy nhót hỏa diễm, tràn đầy sinh cơ bừng bừng, cùng xâm lược như lửa bốc đồng.

Triệu Phất Y vẫn như cũ là bình thường cách ăn mặc, tóc dài buộc ở sau ót, một kiện xám nhạt miên bào, phía sau khoác lên gấm hoa áo choàng, cùng ở tại Trường An lúc không cũng không khác biệt gì, khác biệt duy nhất chính là, yên ngựa hai bên cũng treo lấy trường cung cùng bao đựng tên, đây đều là Hứa Bạch Lộ sớm chuẩn bị tốt.

Ở phía sau hai người, đi theo tiểu Viên cùng Trương Duệ.

Chớ nhìn tiểu Viên hồn nhiên đáng yêu, lá gan cũng nhỏ, người cưỡi ngựa bản lãnh cũng không tệ, phóng ngựa phi nhanh, thành thạo điêu luyện, xem bộ dáng là từ nhỏ luyện ra được, bởi vì nàng thân thể nhẹ nhàng linh xảo, thậm chí

ngự ngựa kỹ thuật ẩn ẩn còn vượt trên Trương Duệ một đầu.

Đi ở sau cùng là hai tên trang phục kỵ sĩ, hai ba mươi tuổi, ở lâu nơi đây, thuật cưỡi ngựa tinh thục, hai người đều là Hứa Viên an bài, một thì đối đường núi quen thuộc, không đến mức đi đến lối rẽ, sẽ không ở trong núi lạc đường, thứ hai lâu dài ở chỗ này, biết địa phương nào con mồi nhiều, không đến mức tay không mà về.

"Ồ!"

Ngay tại tiến lên thời khắc, Hứa Bạch Lộ dường như phát hiện cái gì, con mắt bỗng nhiên sáng lên, níu lại ngựa, nhẹ nhàng quay người, xắn di chuyển cung cứng, cấp tốc dựng vào một mũi tên dài, trong điện quang hỏa thạch, gõ di chuyển dây cung, bỗng nhiên bắn ra.

"Vụt!" một tiếng vang nhỏ, trường tiễn từ không trung xẹt qua một đạo mỹ diệu đường vòng cung, rơi vào bên đường trong rừng, đính tại một đầu ở trong rừng nhảy vọt thỏ xám trên thân.

"Tốt tiễn pháp! Tiểu thư thật lợi hại!"

Tiểu Viên theo sau lưng, trước tiên thấy cảnh này, cao giọng hô lên.

"Lợi hại!"

Triệu Phất Y cũng không khỏi giật mình, trong lòng âm thầm tán thưởng.

Phóng ngựa chạy băng băng tốc độ vốn cũng không hết, ven đường thỏ rừng nhảy lên lại nhanh, cả hai giao thoa chỉ ở một nháy mắt, thường nhân chỉ sợ nhìn đều nhìn không rõ, không nghĩ tới Hứa Bạch Lộ có thể một tiễn kiến công, phần này tiễn pháp tuyệt đối không kém!

Không có vô cùng cao minh thiên phú, không có kiên trì bền bỉ huấn luyện, ít đi bất luận cái gì một điểm, đều tuyệt đối làm không được một bước này.

"Tiểu thư, thần tiễn vô song, ngươi xem cái này con thỏ lại mập lại lớn, vừa vặn ban đêm nướng lên ăn!"

Tiểu Viên nhảy xuống ngựa đi, xông vào trong rừng, nhấc theo con thỏ, lanh lợi địa phương chạy về đến, nâng ở Hứa Bạch Lộ trước người.

"Bất quá nhất thời ngứa nghề cái, bắn con thỏ thôi, đừng làm bảo bối, Chu tiên sinh còn ở lại chỗ này đây."

Hứa Bạch Lộ bắn tên lúc tư thế hiên ngang, lúc này lại có chút thẹn thùng, nhẹ nhàng khoát tay áo.

"Con thỏ làm sao vậy, nhỏ như vậy so lão hổ còn khó bắn đâu, lần trước ở tướng quân miếu thời điểm, phì phì thật to một đầu con thỏ, ta một hơi cũng chưa ăn bên trên, đêm nay nướng thỏ, nhất định phải chia làm một cái chân sau."

Tiểu Viên miết miệng nói.

"Ngươi nha đầu này, đừng hít hà."

Hứa Bạch Lộ trên mặt nổi lên một tia đỏ ửng.

"Hứa tiểu thư tiễn pháp xác thực cao minh, tại hạ là rất bội phục, ."

Triệu Phất Y đồng dạng khen.

"Chu tiên sinh tuyệt đối đừng nói như vậy, Hách sư bá cùng Vương sư thúc đều nói ngươi là luyện võ tuyệt thế kỳ tài, tiễn pháp không biết còn cao hơn Bạch Lộ nhiều ít, Bạch Lộ sao dám múa rìu qua mắt thợ."

Hứa Bạch Lộ nhẹ nhàng cười.

"Hứa cô nương nhưng đã đoán sai, tại hạ cũng sẽ không bắn tên."

Triệu Phất Y ăn ngay nói thật, không chút nào cảm thấy mất mặt.

"A? Làm sao lại như vậy?"

Hứa Bạch Lộ không khỏi khẽ giật mình.

Từ xưa cung ngựa không phân biệt, đều là binh gia bắt buộc kỹ năng, thường nói nói cung ngựa thành thạo chính là cái này ý tứ, nàng gặp Triệu Phất Y thuật cưỡi ngựa như vậy tinh xảo, còn tưởng rằng hắn từ nhỏ liền luyện qua cưỡi ngựa bắn tên, hoàn toàn không nghĩ tới hắn sẽ không tiễn thuật.

Đương nhiên, nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Triệu Phất Y Vân Thể Phong Thân chi thuật dị thường thần kỳ, thuật cưỡi ngựa là ở trên đường tới hiện học.

"Tại hạ đi vào Trường An về sau mới bắt đầu luyện võ, còn chưa kịp học bắn tên."

Triệu Phất Y nói tiếp.

"Dạng này a. . ."

Hứa Bạch Lộ trầm ngâm một lát, trên mặt hốt nhiên nhưng hiển hiện tiếu dung, cười nói ra: "Dạng này vừa vặn, chúng ta tìm trống trải địa phương, ta vừa vặn dạy ngươi bắn tên!"

"Vậy làm phiền tiểu thư."

Triệu Phất Y khẽ giật mình, lập tức nhẹ gật đầu, cũng không lại làm chối từ, với hắn mà nói, hơn ... chưởng nắm một môn chém giết kỹ nghệ, ngày sau sống sót cơ hội cũng nhiều mấy phần.

. . .

Hai tên trang phục kỵ sĩ ở phía trước dẫn đường, mấy người còn lại phóng ngựa đi theo, không hắn sẽ công phu, liền ở cách đó không xa tìm tới một vùng bình địa.

Nơi này khoảng cách đại lộ không xa, tới gần một rừng cây, bình hợp lại thản thản, vừa vặn luyện tiễn.

"Ngay ở chỗ này đi, địa phương trống trải, tầm mắt cũng tốt!"

Hứa Bạch Lộ cũng cảm thấy địa phương không tệ, níu lại ngựa, ngừng chân ở đây, nhìn qua cái này một mảnh đất trống nói.

"Cũng tốt!"

Triệu Phất Y gật gật đầu, cùng một chỗ tung người xuống ngựa.

Những người khác là theo chân Hứa Bạch Lộ ra tới săn thú, Hứa Bạch Lộ đã đổi chủ ý, những người khác tự nhiên cũng sẽ không nói cái gì.

Tiểu Viên làm Hứa Bạch Lộ sát người nha hoàn, biết Hứa Bạch Lộ đối Triệu Phất Y tình nghĩa, càng vui hai người cùng một chỗ, hứng thú bừng bừng địa phương nhảy xuống ngựa, ở trên mặt tuyết nhảy.

Dẫn đường hai tên kỵ sĩ cũng vui vẻ nhàn nhã, vừa vặn nghỉ ngơi một trận, thế là dắt ngựa thớt ở một bên nghỉ ngơi.

Chỉ có Trương Duệ rầu rĩ không vui, buồn bực ngán ngẩm đứng tại bên đường, không chỗ ở đi lại đường nhìn lại, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Bắn tên trọng yếu nhất chính là tư thế, tư thế bất chính, thì căn cơ không tốn sức, coi như dưới mắt có thể tìm cách bắn chuẩn, ngày sau cũng khó tăng lên, cho dù có nhân giáo ngươi cao minh hơn kỹ xảo, cũng vô pháp nắm giữ, đến, ngươi trước xem ta bộ dáng."

Hứa Bạch Lộ đứng tại trong đống tuyết, nói đến bắn tên thời điểm, biểu lộ bỗng nhiên nghiêm túc lên, toàn không có ngày thường lạnh nhạt cùng dịu dàng, liền phảng phất sa trường chinh chiến nữ tướng.

Trong lúc nói chuyện, nàng hai chân mở ra, cước cùng vai Tề, đứng yên trên

đất, tay trái phía trước, khuỷu tay cùng vai bình, nâng lên trường cung như phụ Thái Sơn, tay phải ở phía sau, đặt bên mặt, nhặt lên trường tiễn như ôm hài nhi, ba ngón giữ chặt dây cung, từng tấc từng tấc kéo về phía sau đi.

Đợi cho cung cứng kéo tròn, giống như trăng tròn thời điểm, bỗng nhiên buông tay.

Đăng!

Chỉ nghe dây cung âm thanh giòn vang, trường tiễn như điện bắn ra, lướt qua trời cao, đâm vào ngoài trăm bước trên một thân cây.

Mũi tên thật sâu đâm đi vào, chừng ba tấc bao sâu, đuôi tên không ngừng run run, phát ra "Ong ong" âm thanh, ngoài trăm bước, rõ ràng có thể nghe, đủ thấy lực đạo to lớn.

"Tốt!"

Triệu Phất Y một tiếng lớn tiếng khen hay.

Hắn cho dù sẽ không bắn tên, đã có Hàn Đường tại chiến trường kiến thức, biết một tiễn này cũng không phải là chủ nghĩa hình thức, là thật thủ đoạn giết người.

"Chu tiên sinh, ngươi cũng thử một chút!"

Hứa Bạch Lộ quay người nói, đem trên tay điêu văn cung cứng đưa tới.

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, đang muốn tiếp nhận cung cứng, chợt nghe nơi xa một tiếng ưng lệ, từ hướng tây bắc bầu trời truyền đến.

Cái này âm thanh ưng lệ cực kì vang dội, mấy có kinh không át nói hiệu quả, dẫn mấy người cùng một chỗ ngẩng đầu nhìn lại, khi thấy tây Bắc Thiên trống trãi, một đầu lưng sắt diều hâu ngay tại trên trời xoay quanh, hai cánh giãn ra, miệng đầu ngón tay duệ, đúng là một đầu hiếm thấy hùng ưng.

"Tốt ưng!"

Thu Tố Bạch lập tức nóng lòng không đợi được, cũng không để ý bất chấp mọi thứ, lúc này xắn di chuyển trường cung, cài tên hướng diều hâu vọt tới, liền nghe "Sưu" một tiếng, trường tiễn lướt đi, phá không xuyên vân, thẳng hướng diều hâu mà đi.

Bạch!

Trong nháy mắt, trường tiễn xông phá mây trắng, khoảng cách diều hâu không xa, ngay lúc sắp bắn trúng.

Ngay tại thời khắc mấu chốt này, chỉ nghe "Ông" một tiếng vang thật lớn, nghiêng trong đất bỗng nhiên lướt đi một chi to dài mũi tên sắt, vừa vội lại nhanh, phát sau mà đến trước, vừa vặn cùng Hứa Bạch Lộ tên bắn ra chi đụng vào nhau, đem chi này trường tiễn phá tan.

"Ai nha!"

Tiểu Viên thấy cảnh này, không khỏi phát ra một tiếng sợ hãi thán phục.

Hứa Bạch Lộ cũng là khẽ giật mình, lập tức kịp phản ứng, nhưng lại chưa nhụt chí, lần nữa xắn di chuyển dây cung, dựng cung bắn tên, liên tục mấy mũi tên hướng diều hâu vọt tới.

Chỉ tiếc diều hâu chịu này giật mình, làm sao sẽ còn lưu tại nguyên địa, sớm đã vội vàng vỗ hai cánh, chuyển ném trong rừng đi.

"Đáng tiếc! Đáng tiếc!"

Hứa Bạch Lộ nhìn qua đi xa diều hâu, dùng sức dậm chân, miệng không chỗ ở nói.

Triệu Phất Y đứng ở một bên, nhìn qua Hứa Bạch Lộ một bộ bộ dáng nghiêm túc, gặp nàng so ngày xưa hoạt bát rất nhiều, nhiều hơn mấy phần sinh khí, mấy

phần đáng yêu, trong lúc nhất thời vậy mà xuất thần.

Hứa Bạch Lộ xoay người lại, khi thấy Triệu Phất Y đang theo dõi nàng xem, trên mặt không khỏi đỏ lên, cúi đầu nói: Chu tiên sinh, vẫn là tiếp lấy dạy ngươi luyện tiễn đi.

"Tốt!"

Triệu Phất Y lấy lại tinh thần, vội vàng đáp ứng.

Tiểu Viên nguyên bản gặp diều hâu rời đi, còn có chút phiền muộn, đang muốn tiến lên an ủi vài câu, lúc này nhìn thấy hai người biểu lộ, lại cảm thấy bắt đầu vui vẻ, thè lưỡi, làm cái mặt quỷ, lặng lẽ lui ở một bên.

Trương Duệ thấy cảnh này, sắc mặt càng thêm khó coi, con mắt không ngừng chuyển động, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 76: Khiêu Khích

Thiên địa mờ mịt, tuyết trắng vô ngần.

Hứa Bạch Lộ phóng ngựa ở trong tuyết rong ruổi, đỏ tươi áo choàng đón gió mà động, phảng phất một điểm nhảy nhót hỏa diễm, tràn đầy sức sống cùng sinh cơ.

Triệu Phất Y đứng tại hoang dã cánh đồng tuyết phía trên, nhìn xa xa Hứa Bạch Lộ thân ảnh, nhất thời ngây dại.

Trước mắt là một mảnh trống trải, tuyết lớn bao trùm toàn bộ hoang dã, cũng bao trùm hết thảy phiền não, chỉ có xích hồng hỏa diễm ở trắng noãn tuyết đọng bên trên tung bay, vẽ ra một bức sinh động bức tranh, để hắn một mực căng đến thật chặt tiếng lòng dần dần trầm tĩnh lại.

Từ khi rời đi Hán Trung Phủ về sau, hơn nửa năm qua này, thời khắc sinh hoạt ở ở dưới sự nguy hiểm đến sống chết, Ngoại trừ một lòng tu hành, hoàn toàn không có ý niệm khác trong đầu.

Có lẽ hắn một mực cự tuyệt cùng Hứa Bạch Lộ quá nhiều tiếp xúc, cũng không phải là hắn không thích Hứa Bạch Lộ, có lẽ một mực có thể chống cự Thu Tố Bạch mị hoặc, cũng không phải bởi vì hắn tâm như sắt đá, chỉ là bởi vì trong lòng của hắn chỉ còn lại mạnh lên suy nghĩ.

Trừ cái đó ra, không còn hắn niệm.

Triệu Phất Y khe khẽ thở dài, lẳng lặng địa phương không nói gì, tiếp tục hưởng thụ trước mắt một lát yên tĩnh.

Thời gian đốt một nén hương trước đó, diều hâu xuất hiện cùng biến mất, cũng không có ảnh hưởng đến bất luận người nào tâm tình.

Hứa Bạch Lộ dạy cho hắn bắn tên cơ bản tư thế, về sau, ở Triệu Phất Y mãnh liệt yêu cầu dưới, lại hướng hắn làm mẫu mấy loại trong quân thường có bắn tên kỹ xảo.

Tỉ như nói, cái gì liên hoàn tiễn, cái gì hình cung tiễn, cái gì mấy mũi tên tề phát, thậm chí bao gồm ban đêm như thế nào bắn không ngắm, tất cả đều làm mẫu một lần.

Nàng giờ phút này ngay tại cho Triệu Phất Y biểu hiện ra, như thế nào cưỡi ngựa bắn tên, như thế nào tại phóng ngựa rong ruổi quá trình bên trong, không chút nào chịu quấy nhiễu, làm được thiện xạ.

Nàng cũng không phải là đem những kỹ xảo này, một mạch tất cả đều giao cho Triệu Phất Y.

Dưới cái nhìn của nàng, cái này hoàn toàn là một kiện chuyện không thể nào, không có mấy năm công lao, không dùng nhất định mười mấy thanh lương cung, không có bắn ra mấy vạn chi trường tiễn, tất cả kỹ xảo chỉ có thể nhìn một chút mà thôi.

Nàng hiện tại làm hết thảy, đều chỉ là để ý bên trong người trước mặt, hiển lộ tự mình chân chính bản lãnh, buông ra tự mình tâm linh cánh cửa lòng.

Nàng cũng không phải là một yếu đuối nữ lưu, cũng không phải bình thường tiểu thư khuê các.

Nàng muốn để Triệu Phất Y nhớ kỹ, nàng là Hứa Bạch Lộ, cũng không bình thường Hứa Bạch Lộ.

Triệu Phất Y nhìn nhập thần, trong mắt đều là Hứa Bạch Lộ cái bóng, không chỉ đem nàng mỗi một cái động tác thật sâu khắc ở trong đầu.

Càng quan trọng hơn là, nhìn Hứa Bạch Lộ khi thì chăm chú, khi thì kích động, khi thì kinh ngạc, khi thì nét mặt hưng phấn, đem cái này một tia thần vận cũng ấn tới trong đầu, trong lúc nhất thời lại không muốn kêu dừng.

. . .

Cộc! Cộc! Cộc!

Ngay tại Hứa Bạch Lộ tùy ý rong ruổi thời điểm, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một trận kịch liệt tiếng vó ngựa âm.

Sau một lát, bốn năm tên áo đen kỵ sĩ xuất hiện ở hoang dã bên kia, khống chế ngựa nhanh, hiện lên một đường thẳng, cấp tốc hướng Hứa Bạch Lộ bọn người tới gần.

Theo áo đen kỵ sĩ càng ngày càng gần, thân ảnh cũng dần dần rõ ràng, bọn hắn tất cả đều mặc màu đen giáp vải, trên yên ngựa treo cung tiễn, trên tay nhấc theo trường thương, từng cái đằng đằng sát khí, đầy mặt vẻ hung hãn, mang theo nồng đậm sát khí.

Rong ruổi ở phía trước nhất áo đen kỵ sĩ, thoạt nhìn hơn hai mươi tuổi, thân hình cao gầy, sắc mặt tái nhợt bên trong hiện xanh, trang phục cùng với hắn mấy người đại khái giống nhau.

Khác biệt duy nhất chính là, phía sau khoác lên một kiện thuần trắng áo choàng, trong tay nhấc theo cũng không phải trường thương, mà là một cái hẹp hẹp trường đao, xem bộ dáng là cái này mấy tên kỵ sĩ thủ lĩnh.

Trong nháy mắt, mấy tên áo đen kỵ sĩ đã đuổi tới Triệu Phất Y trước người, làm thành một nửa hình tròn, lạnh lùng nhìn hắn.

Cách đó không xa, Hứa Bạch Lộ nhìn thấy tình hình không đúng, cũng phóng ngựa trở về, cùng Triệu Phất Y sóng vai mà đứng, muốn nhìn một chút những kỵ sĩ này chuẩn bị làm cái gì.

"Là ai?"

Dáng người cao gầy thanh niên thủ lĩnh ngồi ở trên ngựa, lạnh lùng nhìn Triệu Phất Y hỏi.

"Tôn giá hỏi là cái gì, tốt nhất đem nói chuyện rõ ràng."

Triệu Phất Y mỉm cười.

Hứa Bạch Lộ mặc dù là chủ nhân, hắn chỉ là khách nhân, nhưng là đối mặt ngoại nhân, tự nhiên không thể để cho thân là nữ tử Hứa Bạch Lộ ra mặt trả lời.

"Vừa rồi bắn ưng chính là cái nào?"

Thanh niên thủ lĩnh hỏi lần nữa.

"Là ta bắn, có gì chỉ giáo?"

Không đợi Hứa Bạch Lộ há miệng, Triệu Phất Y nói tiếp.

Cái này mấy tên kỵ sĩ kẻ đến không thiện, hắn tự nhiên không có khả năng đem Hứa Bạch Lộ đẩy đi ra, có việc hắn chịu trách nhiệm chính là.

Hứa Bạch Lộ nhìn ở trong mắt, ánh mắt hơi động một chút, nhưng không có phản bác.

"Hừ hừ!"

Thanh niên thủ lĩnh cười lạnh một tiếng, huy động trường đao, chỉ hướng Triệu Phất Y, nói ra: "Thật to gan, biết là ai ưng sao, liền dám tùy ý bắn giết!"

"Nha. . ."

Triệu Phất Y nao nao, lập tức cười một tiếng, nói ra: "Nguyên lai cái này ưng là vật có chủ, mới xác thực không biết, ngược lại là tại hạ càn rỡ."

"Hiện tại biết sao?"

Thanh niên thủ lĩnh cười lạnh nói.

"Tại hạ nhất thời không quan sát, xuất thủ có chút tùy ý, còn xin quý chủ nhân thứ lỗi."

Triệu Phất Y chắp tay nói.

Người trước mắt này cho dù thái độ kiệt ngạo, thoạt nhìn ở lâu thượng vị, nhưng nhìn hắn một thân cách ăn mặc, lời nói cử chỉ, tuyệt không phải đỡ ưng săn thú con em thế gia, phía sau tất nhiên vẫn còn chủ nhân.

"Thứ lỗi. . ."

Thanh niên thủ lĩnh nghiền ngẫm mà nhìn xem Triệu Phất Y, bỗng nhiên cười, cười có chút quỷ dị: "Dễ nói, chủ nhân nhà ta khoan dung độ lượng vô cùng, chỉ cần ngươi chịu nhận lầm, tự nhiên nguyện ý gặp lượng."

"Quý chủ nhân muốn ta làm sao nhận lầm?"

Triệu Phất Y không kiêu ngạo không tự ti mà hỏi thăm.

"Ngươi nếu là thừa nhận tay mình tiện, liền đem tay phải chặt, ngươi nếu là thừa nhận tự mình mắt mù, liền đào một con mắt."

Thanh niên thủ lĩnh lạnh lùng nói.

Vừa nói một câu, giữa sân bầu không khí bỗng nhiên lạnh xuống.

Hứa Bạch Lộ biến sắc, tay đã khoác lên bên hông trên trường kiếm, làm xong động thủ chuẩn bị.

Đi theo hai tên trang phục kỵ sĩ, sắc mặt cũng là đại biến, trường đao ra khỏi vỏ, một trái một phải bảo hộ ở Hứa Bạch Lộ trước người.

Trương Duệ cũng rút ra trường kiếm, ngăn ở thanh niên thủ lĩnh cùng Hứa Bạch Lộ ở giữa, kỳ quái là, ngày xưa nói nhiều nhất hắn, bây giờ lại không nói lời nào.

Triệu Phất Y biểu lộ nhưng không có biến, vẫn lạnh nhạt như cũ nhìn qua thanh niên trước mắt thủ lĩnh, thậm chí có rảnh, dư quang từ Hứa Bạch Lộ, Trương Duệ bọn người trên thân đảo qua một lần.

Hắn cũng không có sinh khí, từ một câu nói kia bên trong, đã ngửi ra âm mưu hương vị.

Nếu như chỉ là một mình hắn, gặp được có người khiêu khích, tám thành không có quá nhiều ý nghĩ, đối với thế gia đại tộc tới nói, người bình thường tính mệnh so con kiến còn tiện, giết cũng liền giết.

Vấn đề ở chỗ, Hứa Bạch Lộ một nhóm đều ở nơi này.

Chớ nói năm sáu con tuấn mã, bốn năm chuôi trường cung, không phải là người bình thường có thể có, chỉ bằng Hứa Bạch Lộ trên người ngân sắc cá mập Bì Nhuyễn Giáp, liền biết thân phận nàng không phải so với thường nhân.

Loại tình huống này, thanh niên thủ lĩnh cũng không nghe ngóng thân phận, liền trực tiếp mở miệng đe dọa, hoặc là hắn là đồ đần, hoặc là hắn là tên điên.

Đầu năm nay thế đạo gian khổ, đồ đần, tên điên sống sót đã không nhiều lắm, hắn cũng không cho là mình vừa lúc liền có thể gặp được.

Nếu như người này không phải người ngu, hắn nhất định là đang giả ngu, vì cái gì?

"Các ngươi thật quá mức!"

Không đợi Triệu Phất Y chuyển qua suy nghĩ, tiểu Viên người thứ nhất nhịn không được, lớn tiếng hô lên: "Không phải liền là bắn một đầu ưng a, ai có thể chứng minh là các ngươi, thân ưng bên trên viết tên sao, lại nói, không phải

không bắn tới sao, các ngươi liền dám lại kêu gào, vẫn còn vương pháp sao?"

"Hừ hừ. . ."

Thanh niên thủ lĩnh liền tiểu Viên nhìn cũng không nhìn một chút, có chút cười lạnh một tiếng, tiếp tục xem Triệu Phất Y, nói ra: "Ngươi nếu là không nghĩ tuyển, ta liền giúp ngươi tuyển."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hắn dùng chân nhẹ nhàng một đập ngựa bụng, dưới hông ngựa bỗng nhiên hướng về phía trước nhảy lên ra, cùng lúc đó, trường đao trong tay của hắn đột nhiên ra khỏi vỏ, một đao hướng Triệu Phất Y chém tới.

Lưỡi đao chỉ, rõ ràng là Triệu Phất Y tay phải!

"A?"

Hứa Bạch Lộ không khỏi một tiếng kinh hô, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, thanh niên này thủ lĩnh lại nói lên tay liền xuất thủ, mảy may cũng không chậm trễ.

Những người khác không nghĩ tới, Triệu Phất Y lại nghĩ tới, hắn đã sớm nhìn ra tình huống không đúng, làm xong ứng đối chuẩn bị.

Ngay tại người này trường đao xông về trước tới được trong nháy mắt, Triệu Phất Y thân hình bỗng nhiên hướng phía dưới ngã vào, tiếp theo, đột nhiên hướng về phía trước nhảy chồm, sát mặt đất trượt đi qua, lướt qua tuyết trắng mênh mang, trong nháy mắt vọt tới cái này nhân thân trước.

Thanh niên này thủ lĩnh cũng không nghĩ tới, Triệu Phất Y thế mà không lùi mà tiến tới, cấp tốc kéo gần lại khoảng cách của hai người.

Sát na ở giữa, thanh niên thủ lĩnh xuất thủ tiết tấu bị đánh rối loạn.

Thế là, công thủ thay đổi xu thế, còn không đợi thanh niên thủ lĩnh trường

đao rơi xuống, Triệu Phất Y đã từ trường đao phía dưới trượt đi qua, tiếp theo, lại từ ngựa dưới bụng lướt qua, đi vào thanh niên thủ lĩnh phía sau.

Thanh niên thủ lĩnh ngồi ở trên ngựa quay người không tiện , chờ hắn phát hiện không đúng, muốn phải quay người tái chiến thời điểm, đã tới đã không kịp.

Triệu Phất Y trở tay một chưởng, đập vào trên mặt đất, thân hình bỗng nhiên hướng lên nhảy lên lên.

Tiếp theo, Triệu Phất Y đột nhiên đá ra một cước, chính giữa thanh niên thủ lĩnh sau lưng, đem hắn từ trên ngựa sinh sinh đá bay ra, ném tới bảy tám thước bên ngoài, ở trong đống tuyết lại hướng về phía trước lăn vài vòng, thẳng đến hai ba trượng về sau, đâm vào trên một tảng đá, lúc này mới dừng lại.

Từ thanh niên thủ lĩnh xuất thủ, đến Triệu Phất Y phản kích, vừa đi vừa về đều trong nháy mắt , chờ những người khác kịp phản ứng thời điểm, một trận chiến này đã đánh xong.

"Giết!"

Cái khác mấy tên kỵ sĩ lúc này mới kịp phản ứng, hét lớn một tiếng, giơ lên trong tay trường thương, phóng ngựa hướng Triệu Phất Y lao đến!

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 77: Chiến Đấu Trong Nháy Mắt

"Tới tốt lắm!"

Triệu Phất Y cười một tiếng dài, cũng không quản được hắn một cước đá ngã lăn thanh niên thủ lĩnh, đạp trên thật dày diện tích đất đai tuyết, quay người đón bốn tên áo đen kỵ sĩ, nhanh chân xông tới.

Bốn tên áo đen kỵ sĩ đều là nghiêm chỉnh huấn luyện tinh nhuệ, cho dù vừa kinh vừa sợ, lại không tự loạn trận cước, trong nháy mắt, liền đã định hiếu chiến thuật, hướng Triệu Phất Y giết tới đây.

Chỉ thấy bốn người này điều khiển ngựa, chia làm trước sau hai hàng, trong nháy mắt liền hợp thành một cái nho nhỏ quân trận.

Trong đó, phía trước hai người phóng ngựa phi nhanh, xông thẳng lại, mượn dùng mã lực, giơ lên trường thương, một trái một phải, từ trên hướng xuống hướng Triệu Phất Y hung hăng đâm xuống.

Phía sau hai người thì phóng ngựa vây quanh Triệu Phất Y hai bên, giơ cao lên trường cung, dựng vào mũi tên, xa xa nhắm chuẩn Triệu Phất Y, tìm kiếm cơ hội, chuẩn bị xuất thủ.

Đối mặt bốn người này tạo thành quân trận, Triệu Phất Y mảy may cũng không bối rối, thậm chí vẫn còn lúc rỗi rãi , vừa đi vừa nhìn, quan sát bốn người động tác.

Mới được hắn một cước đá ngã lăn thanh niên thủ lĩnh, xuất thủ lăng lệ, phản ứng nhạy bén, chỉ thiếu chút nữa liền có thể đạt tới Ngoại Gia cảnh giới, còn

đáng giá hơi chăm chú thoáng cái, cái này mấy tên kỵ sĩ phản ứng cho dù không chậm, nhưng cũng bất quá là bình thường tinh nhuệ binh lính, vẫn còn không tính là cao minh võ giả.

Chớ nhìn Triệu Phất Y trong khoảng thời gian ngắn, liền theo văn yếu thư sinh trở thành Ngoại Gia người có năng lực, liền cho rằng Ngoại Gia cảnh giới không đáng tiền, trên thực tế, có thể tuổi còn trẻ trở thành Ngoại Gia người có năng lực, không có chỗ nào mà không phải là các thế lực lớn hạch tâm hạt giống, vô luận là ở đâu một chỗ thế lực cũng không phổ biến, căn bản không có khả năng xem như binh lính sử dụng.

Phải biết, Thạch Vạn Nhận chính là ba trăm năm trước Đại Ngụy đệ nhất võ tướng, Hàn Đường làm thân binh của hắn thủ lĩnh, cũng bất quá Ngoại Gia cảnh giới mà thôi.

. . .

Trong nháy mắt, Triệu Phất Y đã thấy rõ ràng bốn tên kỵ sĩ mỗi một cái động tác, trong lòng lập tức có lập kế hoạch.

Vụt!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, Triệu Phất Y dưới chân đột nhiên phát lực, thân hình lần nữa gia tốc, trong một sát na, vọt tới phía trước hai kỵ trước người, hai tay cùng vung, hướng thiết thương chộp tới, còn không đợi hai người này kịp phản ứng, đã đem hai chi thiết thương cán thương một mực nắm trong tay.

Hai tên kỵ sĩ đầu tiên là giật mình, trên mặt lập tức lộ ra nhe răng cười.

Bọn hắn lúc này vừa vặn mượn mã lực vọt tới trước, hai cây thiết thương bên trên không chỉ có bám vào hai người bọn họ lực đạo, vẫn còn hai thớt ngựa nhanh vọt tới trước lực lượng, liền xem như lấp kín tường cũng có thể va sụp, huống chi, chỉ là một thiếu niên.

Thế là không hẹn mà cùng, hai người cùng một chỗ nắm chặt thiết thương, ý đồ đem Triệu Phất Y xông ngược lại, phóng ngựa trực tiếp đạp chết!

Chỉ tiếc, thế sự khó đoán trước!

"Tốt!"

Triệu Phất Y khẽ quát một tiếng, dùng sức nắm chặt hai cây thiết thương, thân hình đột nhiên dừng lại, chân trái hướng về sau đạp một cái, chân phải hướng phía dưới đạp mạnh, chỉ nghe "Phốc, phốc" hai tiếng trầm đục, hai chân thật sâu giẫm vào trong đống tuyết, trực tiếp giẫm ra hai cái hố sâu đến.

Chỉ một thoáng, hắn liền phảng phất một gốc trăm năm gốc cây già, thật sâu cắm rễ dưới mặt đất, mưa gió bất xâm, lôi đình bất động, giống như núi ngăn ở hai kỵ phía trước.

Sau một khắc, hai kỵ lực trùng kích bỗng nhiên bạo phát đi ra.

Hai tên kỵ sĩ thể lực, hai thớt ngựa nhanh lực công kích, hội tụ ở hai cây thiết thương bên trên truyền lại đến Triệu Phất Y trên thân, trong nháy mắt đem hắn thân hình đè thấp một thước, thân hình thật sâu lâm vào trong đống tuyết.

Bất quá, lại không có thể đem hắn bức lui từng bước, vẫn như cũ đứng yên tại nguyên chỗ.

Xung kích gặp ngăn, sau đó phản tác dụng lực bỗng nhiên bộc phát.

Hai tên áo đen kỵ sĩ chỉ cảm thấy trường thương trong tay một bữa, thật giống như đâm trúng vĩnh hằng bất động đá núi, không khỏi kinh hãi, sắc mặt đột biến, sau đó, phản chấn trở về lực trùng kích, bộc phát ra khổng lồ lực đạo, trong nháy mắt đem hai người hổ khẩu đánh rách tả tơi, đem bọn hắn từ trên ngựa sinh sinh chống lên.

Sau đó, hai người thân bất do kỷ, bay lên trời, lại bị hai cây thiết thương cao cao chọn đến không trung, thật giống như trong gió cô đăng đồng dạng phiêu

diêu, đến mức hai thớt ngựa nhanh, mất đi chủ nhân điều khiển về sau, hoàn toàn mất hết tiến lên mục tiêu, một trái một phải từ Triệu Phất Y hai bên lách đi qua.

. . .

"A!"

Tiểu Viên thấy cảnh này, không tự chủ được hô ra.

Trương Duệ thì trừng lớn hai con mắt, cầm kiếm tay phải run nhè nhẹ,

Cơ hồ hoài nghi mình là ở trong mộng.

Hắn đối Triệu Phất Y một mực có thành kiến, trước đây cũng nghe Hứa Môn có người truyền qua, nói Triệu Phất Y là vạn người không được một luyện võ kỳ tài, nhưng vẫn không chịu tin tưởng, bởi vì ngắn ngủi mấy tháng thời gian, theo văn yếu thư sinh đến Ngoại Gia người có năng lực, không khỏi quá mức khó có thể tin.

Coi như về sau Hách Trường Phong thu Triệu Phất Y làm đồ đệ, hắn cũng cho rằng là Hứa Bạch Lộ biện hộ cho nguyên nhân, cũng bởi vậy đối Triệu Phất Y càng thêm thống hận.

Hôm nay gặp mặt, hắn mới biết được Triệu Phất Y tu vi đã vượt xa tưởng tượng của hắn, truyền ngôn chẳng những không có khuếch đại, ngược lại nói ít mấy phần.

Ngoại trừ Trương Duệ bên ngoài, đi theo hai tên trang phục kỵ sĩ càng là kinh ngạc vạn phần, cùng Trương Duệ khác biệt, kinh tra cưỡi ngựa huấn luyện bọn hắn, càng hiểu hơn kỵ binh lực trùng kích, vạn không nghĩ tới, bề ngoài như vậy văn nhược thư sinh, lại có mãnh liệt như vậy thể lực.

. . .

Triệu Phất Y thể lực cường hãn, thân có bảy ngưu chi lực, đã là tiếp cận

Ngoại Gia đỉnh cấp tầng thứ thật là tốt tay, ở trẻ tuổi nhất đại bên trong ít có người cùng.

Áo đen kỵ sĩ cũng không phải kẻ yếu, võ công không cao, lại nghiêm chỉnh huấn luyện, cho dù trên tay thiết thương bị người ta tóm lấy, thân thể bị người cao cao bốc lên, nhưng cũng mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, lúc này chịu đựng kịch liệt đau nhức, buông ra trường thương, hướng bên hông trường đao chộp tới, ý đồ đổi thương làm đao, đổi ngựa chiến vì bộ chiến.

Triệu Phất Y sáng mắt tâm sáng, phản ứng cỡ nào mau lẹ, há có thể cho bọn hắn loại cơ hội này.

Còn không đợi bọn hắn hoàn toàn buông ra trường thương, hai tay bắt lấy đầu thương, hai tay mở ra, đột nhiên hướng ra phía ngoài vung lên, kéo theo trường thương, nện ở trên thân hai người, đem hai người đập bay tứ tung ra.

Cái này một đập cũng không phải là tùy ý mà vì, mà là nhắm ngay xa xa hai gã khác áo đen kỵ sĩ, đem hai người này giống bao cát đồng dạng đập tới.

Phía sau hai tên áo đen kỵ sĩ lúc đầu đang tìm cơ hội, dựng cung bắn tên, tùy thời chuẩn bị xuất thủ tập kích, không ngờ, còn không đợi bọn hắn xuất thủ, chỉ thấy phía trước hai tên đồng liêu bay ngược trở về, công bằng, vừa vặn đâm vào trên thân hai người, phân biệt đem bọn hắn đập xuống ngựa đi.

Trong nháy mắt, năm tên áo đen kỵ sĩ toàn quân bị diệt.

Dẫn đầu thủ lĩnh được Triệu Phất Y một cước đá ngã lăn, ngã tại trong đống tuyết, nửa ngày đứng dậy không được, còn lại bốn tên kỵ sĩ hai hai một đống, ngã tại cùng một chỗ, lẫn nhau đụng choáng đầu hoa mắt.

. . .

"Thật là lợi hại!"

Tiểu Viên trừng to mắt nhìn trước mắt hết thảy, kinh ngạc hô.

"Đa tạ Chu tiên sinh trượng nghĩa xuất thủ!"

Hứa Bạch Lộ trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mấy người kia khí thế hung hung, thoạt nhìn cũng không phải là yếu ớt, nàng mặc dù biết Triệu Phất Y tu vi không tệ, nhưng cũng có chút lo lắng, vốn còn muốn dặn dò Trương Duệ bọn người đồng loạt ra tay.

Không ngờ, còn không đợi nàng há miệng, Triệu Phất Y đã đem mấy người kia đều đuổi.

Cái này một phần tu vi coi như bỏ qua, thật sự lợi hại xuất thủ lăng lệ, không chút do dự, hoàn toàn không giống như là hắn cái tuổi này người, giống như là kinh nghiệm sa trường lão tướng.

"Tiện tay mà thôi, không cần phải nói!"

Triệu Phất Y mỉm cười, nhìn mấy người kia một chút, tiếp lấy lại nói ra: "Chỉ cần không cho đại tiểu thư mang đến phiền phức là được."

Mấy người kia nghiêm chỉnh huấn luyện, tuyệt không phải bình thường thế lực có khả năng chưởng khống, chỉ sợ bối cảnh không nhỏ.

"Làm sao lại như vậy? Rõ ràng là ta gây họa, tiên sinh vốn chính là trượng nghĩa xuất thủ, lại nói Hứa Môn cũng không phải mặc người chém giết hạng người."

Hứa Bạch Lộ lắc đầu, quay đầu lại đối Trương Duệ bọn người nói ra: "Hỏi bọn họ một chút là nơi nào tới."

Trương Duệ khẽ gật đầu, nhưng không có lập tức đến hỏi, dưới chân thoáng có chút chần chờ.

Đi theo hai tên kỵ sĩ sớm đã không chịu nổi tính tình, vừa rồi muốn phải xuất

thủ, lại bởi vì muốn bảo vệ Hứa Bạch Lộ, một mực không dám rời đi.

Lúc này gió êm sóng lặng, lại phải Hứa Bạch Lộ chỉ lệnh, hai người liếc nhau, lúc này bước nhanh đến phía trước, thẳng đến quẳng xuống đất thanh niên thủ lĩnh mà đi.

Một người trong đó đi vào thanh niên thủ lĩnh phía sau, từ phía sau đem hắn trên thân binh khí từng cái dỡ xuống, lại đem hai tay của hắn lưng cắt, dùng sức lôi dậy.

Một người khác thì hoành đao gác ở trên cổ hắn, lạnh giọng quát: "Các ngươi là ai?"

Thanh niên này thủ lĩnh mới vừa rồi bị Triệu Phất Y một cước đá ngã lăn, bay lên không bay ra xa bảy, tám thước, nếu không phải trên mặt đất tuyết đọng, hóa giải một bộ phận bên trong, sớm đã ngã chết qua, dù là như vậy, cũng rơi mê man.

Thẳng đến cương đao gác ở trên cổ, hắn mới thoáng tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm hai người vừa đi vừa về nhìn thoáng qua, cười lạnh không nói lời nào.

"Tiểu tử, đừng hoành!"

Cầm đao kỵ sĩ sắc mặt trầm xuống, trường đao hướng về phía trước một đưa, lập tức ở trên cổ hắn vạch ra một cái miệng máu, máu tươi theo lưỡi đao, giọt giọt rơi trên mặt đất, nhuộm đỏ tuyết trắng mênh mang, để lại phật trong tuyết tràn ra hoa mai.

"Hừ hừ. . ."

Thanh niên thủ lĩnh chỉ là cười lạnh, cũng không há miệng.

"Mạnh tay đi làm, không cần cố kỵ!"

Hứa Bạch Lộ nhìn thấy một màn này, gương mặt xinh đẹp lạnh xuống, lạnh

giọng nói, ngược lại là khó được tức giận.

"Được rồi!"

Cầm đao người được nàng hiệu lệnh, trong lòng lập tức đã có lực lượng, trở tay vung mạnh đao liền chặt, thẳng đến người này cánh tay trái đi, cười lạnh nói: "Trước chặt ngươi một cái tay, nhìn ngươi tiếp tục mạnh miệng!"

"Dừng tay!"

Một đao kia đem chặt chưa chặt thời khắc, thanh niên thủ lĩnh mặc dù không có nói chuyện, vừa rồi quẳng xuống đất bốn tên kỵ sĩ một trong, giãy dụa lấy đứng lên, la lớn: "Các ngươi dừng tay, chúng ta là Ung Vương Phủ người!"

Hứa Bạch Lộ mặt là bỗng nhiên thay đổi, Trương Duệ thì thở phào nhẹ nhõm.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 78: Gặpmặt Không Quen Biết

Ung Vương!

Triệu Phất Y nghe thế hai chữ, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Đại Ngụy vương triều, cương vực bao la, tung hoành mấy chục vạn dặm, so kiếp trước Hoa quốc diện tích phải lớn hơn nhiều, quản lý độ khó cũng cao nhiều, vì phòng ngừa biên cương trọng thần làm loạn, Giang gia hoàng thất một mực thi hành chính là chế độ phân đất phong hầu, sắp thành năm tôn thất tử đệ, phân đất phong hầu tới các nơi châu phủ, phân biệt trấn thủ yếu địa.

Ung Vương tên là Giang Thành, chính là phân đất phong hầu đến Ung Châu thân vương, niên kỷ ở năm mươi tuổi trên dưới , ấn bối phận tới nói, cùng đương kim bệ hạ Giang Hoàn chính là huynh đệ.

Ba trăm năm trước, Đại Ngụy đóng đô Trung Nguyên thời điểm, Ung Vương tổ tiên đã bị phân đất phong hầu ở chỗ này, ba trăm năm qua, kéo dài không ngừng, trải qua vô số lần thông gia, cùng Ung Châu bản thổ thế gia đại tộc sớm đã hoà mình, rắc rối khó gỡ, khó mà suy đoán, ai cũng không biết hắn lớn bao nhiêu lực lượng, quyền thế chi trọng, địa vị chi cao, có thể xưng Ung Châu đệ nhất nhân.

Nếu không phải triều đình ở Ngọc Đô vẫn còn đại quân, chính sự bên trên cũng có Châu Mục cản tay, trong triều càng có vài vị nguyên lão trọng thần thoái ẩn nơi đây, chỉ sợ Ung Vương đã xem Ung Châu chế tạo thành quốc bên trong quốc gia.

"Biết sợ rồi sao? Không muốn chết cũng nhanh đem thống lĩnh buông ra!"

Xa xa áo đen kỵ sĩ báo ra Ung Vương danh hào về sau, nhìn thấy Hứa Bạch Lộ đám người trên mặt biến sắc, lập tức khôi phục mấy phần khí diễm, dùng sức chống trường đao, miễn cưỡng bò lên, làm càn mà nhìn chằm chằm vào Hứa Bạch Lộ, trong ánh mắt tràn ngập ác ý.

"Vả miệng!"

Hứa Bạch Lộ trầm mặc vài giây đồng hồ, sắc mặt càng ngày càng lạnh, ngay tại Triệu Phất Y cho là nàng sẽ thả người thời điểm, bỗng nhiên chỉ vào tên này áo đen kỵ sĩ nói.

"Rõ!"

Đi theo hai tên trang phục kỵ sĩ ngay tại ép hỏi thanh niên thống lĩnh, nghe câu nói này, nặng nề mà đem hắn ném xuống đất.

Lập tức, hai người nhanh chân hướng áo đen kỵ sĩ chạy tới, một người ba quyền hai cước đem hắn chế trụ, một người khác giơ lên gang vỏ đao, "Ba! Ba!" Mấy lần, trùng điệp đập vào trên gương mặt của hắn, bất quá ba năm lần công phu, liền đem hắn đánh chảy máu đầy miệng, răng tróc ra.

Tên này áo đen kỵ sĩ vừa rồi liền rơi không nhẹ, chỉ là miễn cưỡng bò lên mà thôi, lúc này lại nặng nề chịu mấy lần, càng là choáng đầu hoa mắt, ngay cả lời đều nói không ra.

"Ngừng!"

Hứa Bạch Lộ gặp tên này kỵ sĩ chịu mấy lần, bị đánh không sai biệt lắm, thế là khoát tay kêu dừng, tiếp lấy lại nói với hắn: "Trở về nói cho các ngươi biết chủ nhân, nếu là không muốn để cho đồng bạn của ngươi chịu khổ, tốt nhất nhanh lên lại đem bọn hắn lĩnh trở về."

Triệu Phất Y nhìn ở trong mắt, trong lòng không khỏi một tiếng tán thưởng, Hứa Bạch Lộ tính tình so với hắn nghĩ muốn mạnh nhiều lắm, dịu dàng mặt

ngoài dưới, là một viên không cam lòng như kiến tâm.

Nếu là đổi một người, nghe được Ung Vương hai chữ, coi như không chiến chiến nơm nớp, cũng sẽ dĩ hòa vi quý, Hứa Bạch Lộ hết lần này tới lần khác không làm như vậy, không có chút nào nén giận dự định.

Hứa Sơn cho dù cũng có mấy phần quyền thế, nhưng ở Ung Vương trước mặt còn chưa đáng kể, nhất là Trường An chỗ Ung Châu địa giới, chính là Ung Vương địa địa bàn, càng là thấp một đầu.

Hứa Bạch Lộ làm như thế, cũng không phải là có chỗ cậy vào, chỉ là tính trời sinh như vậy, không muốn nhẫn nhục bị khinh bỉ.

"Ngươi. . ."

Áo đen kỵ sĩ nguyên địa đứng nửa ngày, mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu trừng mắt Hứa Bạch Lộ , tức giận đến nói không ra lời.

"Cút!"

Hứa Bạch Lộ lạnh lùng nói.

Áo đen kỵ sĩ hung hăng nhìn nàng một cái, không nói gì nữa, quay người dắt ngựa, miễn cưỡng bò lên trên ngựa đi, giơ roi quất lên mông ngựa, đi lại phương hướng chạy tới.

. . .

"Tiên sinh!"

Đợi cho áo đen kỵ sĩ sau khi đi xa, Hứa Bạch Lộ khẽ thở dài một cái, quay đầu nhìn qua Triệu Phất Y, nói ra: "Đều là Bạch Lộ nhất thời ngứa tay, lúc này mới trêu ra mầm tai vạ, vừa rồi nhất thời tức giận, lại đánh Ung Vương người, chỉ sợ bọn họ không chịu từ bỏ ý đồ, không bằng tiên sinh tạm thời rời đi, ra ngoài tránh né một đoạn thời gian, để ta tới cùng bọn hắn phân rõ phải trái, chắc

hắn Ung Vương cũng sẽ không đem ta một cái tiểu nữ tử như thế nào."

"Ha ha, đại tiểu thư nói giỡn!"

Triệu Phất Y cười lớn một tiếng, lắc đầu, chỉ vào cái khác mấy tên áo đen kỵ sĩ, cười nói: "Ngươi người đánh bọn hắn, chẳng lẽ ta không có nói a? Tại hạ chạy nhất thời,

Chạy không được một thế, ta ngược lại muốn xem xem Ung Vương Phủ người có nói đạo lý hay không, nếu là chịu giảng đạo lý, chúng ta lại nói đạo lý, nếu là không chịu giảng đạo lý, chúng ta lại nghĩ biện pháp khác."

Hắn bây giờ nợ nhiều người không lo, trong lòng ngược lại là một điểm không sợ, có Hứa Bạch Lộ ở đây, Ung Vương Phủ coi như thế lực lại lớn, cao thủ mạnh hơn, cũng sẽ không tại chỗ động thủ giết người, nhiều lắm là đem bọn hắn bắt lại, chỉ cần tùy tiện tìm một cơ hội, dùng hỏa thiêu đốt Thông U Thạch, liền có thể từ U Minh thế giới rời đi.

Đến lúc đó thiên hạ to lớn, chi bằng đi, thực sự không được liền đi Hoa Sơn tìm Hách Trường Phong, cùng lắm thì vào núi tu đạo.

"Nếu là bọn họ chịu giảng đạo lý, tự nhiên không còn gì tốt hơn."

Hứa Bạch Lộ khẽ gật đầu một cái, gặp Triệu Phất Y không chịu đi, cũng không nói gì nữa, chỉ là hơi khẽ cau mày, không biết suy nghĩ cái gì.

Vài người khác gặp Hứa Bạch Lộ tâm tình không tốt, cũng không nói gì nữa.

Tiểu Viên trời sinh nhát gan, biết gây họa, lại không biết ứng đối ra sao, chỉ là ôm Hứa Bạch Lộ cánh tay không buông tay.

Đến mức Trương Duệ cùng đi theo hai tên kỵ sĩ, thì thừa dịp này, đem mấy tên áo đen kỵ sĩ tụ lại đến cùng một chỗ, phân biệt trói lại, thu lại binh khí, bảo vệ ở một bên.

. . .

Khoảng a chưa tới nửa giờ sau, một trận tiếng vó ngựa dồn dập từ vùng quê bên kia truyền đến, tiếp theo, chỉ thấy hơn mười kỵ ngựa hiện lên nhạn hình trận bộ dáng, phi tốc tiến tới gần.

Theo cái này hơn mười kỵ càng ngày càng gần, mỗi người diện mạo dần dần rõ ràng.

Phóng ngựa rong ruổi ở ở giữa nhất chính là một cái tuổi trẻ công tử, thoạt nhìn trên dưới hai mươi tuổi, một kiện màu vàng nhạt trường sam, cắt may cực hợp thể, đầu đội ngọc quan, lưng đeo lợi kiếm, biểu lộ có chút trang nghiêm, lại có mấy phần hờ hững.

Hơn mười tên kỵ sĩ theo thật sát hai bên, trong đó khoảng cách công tử trẻ tuổi gần nhất, là một đôi bộ dáng, tuổi tác, trang phục đều mười phần tương cận trang phục kỵ sĩ, không hỏi có biết, hai người hắn là một đôi huynh đệ sinh đôi.

Một người trong đó nhấc theo cán dài hơn một trượng, trứng gà kích thước nặng thiết thương, một người khác thì nhấc theo một bộ gần một người cao trường cung, cõng ở sau lưng một ống mũi tên sắt, ở trên vai hắn, thì ngồi xổm một đầu diều hâu, thoạt nhìn giống như là vừa rồi thấy qua con kia.

Đến mức những người khác, đều là một bộ màu đen giáp vải, cùng lúc trước năm tên kỵ sĩ đại khái giống nhau.

Thoáng qua ở giữa, đám người này đi vào Triệu Phất Y bọn người trước người, chỉ nghe công tử trẻ tuổi một tiếng hiệu lệnh, lập tức chuyển đổi trận hình, làm thành một nửa hình tròn, đem mấy người vây vào giữa.

"Vừa rồi chính là các ngươi? Chẳng những bắn của ta ưng, còn muốn đánh ta người?"

Công tử trẻ tuổi ánh mắt từ Triệu Phất Y, Hứa Bạch Lộ đám người trên mặt

từng cái xẹt qua, sắc mặt lạnh nhạt, không vui không buồn, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Đúng vậy."

Không đợi Triệu Phất Y há miệng, Hứa Bạch Lộ đã động thân đi ra ngoài, đối mặt công tử trẻ tuổi mảy may cũng không luống cuống, nói ra: "Ưng là ta bắn, ta có thể xin lỗi, người cũng là ta đánh, ta lại sẽ không xin lỗi, cái này ngươi người gieo gió gặt bão!"

"Ha ha. . ."

Công tử trẻ tuổi nhàn nhạt nói ra: "Đánh ta người, còn nói bọn hắn gieo gió gặt bão, ta thật lâu không có gặp được ngươi lớn gan như vậy người."

"Ngươi người ngang tàng hống hách, vừa thấy mặt liền muốn đánh muốn giết, chúng ta chỉ là tự vệ mà thôi, có tin hay không là tùy ngươi!"

Hứa Bạch Lộ nghiêm mặt nói.

"Thật sao?"

Công tử trẻ tuổi vừa quay đầu, nhìn qua một bên còn bị buộc mấy tên áo đen kỵ sĩ, hỏi: "Các ngươi nói thế nào?"

"Thuộc hạ luôn luôn quy củ, cho tới bây giờ đều là giữ nghiêm quân lệnh, chưa từng dám ỷ vào vương phủ thế lực quấy nhiễu địa phương, muốn đánh muốn giết đơn thuần nói xấu."

Mấy tên kỵ sĩ bên trong, dẫn đầu thanh niên thủ lĩnh giãy dụa lấy ngồi dậy nói.

"Ai. . ."

Công tử trẻ tuổi khe khẽ thở dài, quay đầu lại nói với Hứa Bạch Lộ: "Ngươi

nói ta là tin ta người, vẫn là tin ngươi?"

"Tùy ngươi tự tiện."

Hứa Bạch Lộ cũng không nhiều lời.

"Ha ha!"

Công tử trẻ tuổi ngửa mặt lên trời cười to.

Đi theo hơn mười tên kỵ sĩ nghe được tiếng cười, từng cái khẩn trương lên, tất cả đều rút ra binh khí, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Triệu Phất Y ánh mắt trầm xuống, từ đám người này trên thân từng cái đảo qua, lập tức nhẹ nhàng thở ra, từ niên kỷ, ở bề ngoài đến xem, bên trong hắn không có Nội Gia cảnh giới cao thủ, coi như nói sập động thủ, cũng sẽ không quá mức ăn thiệt thòi.

Ngay tại hắn làm tốt động thủ chuẩn bị thời điểm, đã xảy ra một kiện chuyện rất kỳ quái.

Công tử trẻ tuổi cười to về sau, tiếu dung lần nữa thu liễm, bỗng nhiên từ trên ngựa nhảy xuống tới, hai chân dẫm nát trên mặt tuyết, từng bước một hướng Hứa Bạch Lộ đi tới, sắc mặt lạnh nhạt, không chút nào nổi sóng, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Triệu Phất Y nao nao, không biết người này muốn làm gì.

Hứa Bạch Lộ cũng có chút kỳ quái, nhìn công tử trẻ tuổi, lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Trong nháy mắt, công tử trẻ tuổi đi vào Hứa Bạch Lộ trước người, bỗng nhiên lại cười cười, nói ra: "Bạch Lộ, đã lâu không gặp."

Chẳng ai ngờ rằng, cái này trẻ tuổi công tử thế mà nhận ra Hứa Bạch Lộ, một

hơi gọi ra tên của nàng.

"A?"

Trong lúc nhất thời, Hứa Bạch Lộ cũng nhất thời che lại, ngừng lại một chút, nói ra: "Ngươi là ai? Chúng ta gặp qua sao?"

Công tử trẻ tuổi trên mặt ý cười càng tăng lên, ấm giọng nói ra: "Mười hai năm trước, chúng ta ở Thần Đô cấm cung cùng nhau chơi đùa qua, lúc ấy ta nắm tay không cẩn thận đập phá, cũng là ngươi giúp ta băng bó, quên hết sạch sao?"

"Mười hai năm trước. . ."

Hứa Bạch Lộ trở nên hoảng hốt, lâm vào trong hồi ức, sau một lát, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: "Ngươi là Giang Phong ca ca!"

"Cuối cùng nhớ lại."

Giang Phong vừa cười vừa nói.

"Ngươi làm sao Lai Trường An, không phải là một mực tại Thần Đô a? Làm sao lại theo Ung Vương Phủ ngươi đang cùng một chỗ?"

Hứa Bạch Lộ nhìn thấy cố nhân, nhất thời thần tình kích động, nhịn không được hỏi thêm mấy câu.

"Ta đương nhiên lại theo Ung Vương Phủ ngươi đang cùng một chỗ."

Giang Phong mỉm cười nói ra: "Trước đó không có nói ngươi sao, ta chính là Ung Vương thế tử."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 79: Ung Vương Thế Tử

"Ung Vương thế tử. . ."

Giang Phong nói ra bốn chữ về sau, không nói gì nữa, mỉm cười nhìn Hứa Bạch Lộ.

Trong lúc nhất thời, mọi người tại đây tất cả đều an tĩnh lại, mênh mông cánh đồng tuyết phía trên, chỉ còn bên tai phong thanh hô hô, trừ cái đó ra, hoàn toàn yên tĩnh.

"A. . ."

Hứa Bạch Lộ nhất thời giật mình, trợn to hai mắt lẳng lặng mà nhìn xem Giang Phong, nhìn kỹ hồi lâu, mới nói ra: "Ngươi chính là Ung Vương? Vì cái gì khi đó ngươi sẽ ở Thần Đô?"

Đại Ngụy vương triều, quy củ sâm nghiêm, phân đất phong hầu chư vương, vô sự không được vào kinh, coi như nhận lệnh vào kinh, cũng phải đi nhanh về nhanh, tuyệt đối không thể lưu thêm.

"Rất đơn giản."

Giang Phong cười cười, cảm khái nói ra: "Cái này Hoàng tộc nhất quán truyền thống, ngoại nhân cũng không cảm kích, chư Vương thế tử tuổi nhỏ lúc, đều muốn ở Thần Đô bồi Thái tử liền học, đến một lần liên lạc tình cảm, ngày sau đều là huynh đệ, thứ hai a, cũng coi là con tin, triều đình đối chư vương cũng không phải là yên tâm như vậy."

"Khi đó ta ở kinh thành làm vật thế chấp, ngày thường ở tại trong cung, cũng

không có gì bằng hữu, một người tịch mịch quá, may mắn ngươi thường xuyên tiến cung, có ngươi chơi với ta, mới không còn quá mức cô đơn."

"Đây thật là. . ."

Hứa Bạch Lộ nhất thời nhớ tới chuyện cũ, cũng không khỏi suy nghĩ ngàn vạn, khẽ thở dài một cái, hỏi: "Vậy ngươi về sau làm sao không thấy, ta mấy lần tiến cung cũng không gặp ngươi, hỏi những người khác không biết ngươi đã đi đâu."

"Trước đây ít năm, phụ vương bỗng nhiên có việc muốn ta đi làm, cho bệ hạ đi một phong thư, đem ta phái đi ra, chuyện đột nhiên xảy ra, cũng chưa kịp nói cho ngươi, thẳng đến trước đó không lâu, mới đem sự tình xong xuôi, cuối cùng trở lại Trường An."

Giang Phong nói đến đây, hơi hơi dừng một chút, tiếp lấy lại nói ra: "Hồi đến Trường An về sau, ta nghe phụ vương nói, Hứa tướng quân cũng ở Trường An thoái ẩn, lúc này mới định tìm ngày tới cửa bái kiến, không nghĩ tới trước tiên ở nơi này gặp được ngươi."

"Kia thật là thật là đúng dịp."

Hứa Bạch Lộ nhất thời ngơ ngẩn, cũng không biết lại nói cái gì.

Triệu Phất Y đứng ở một bên, ánh mắt Giang Phong trên thân đảo qua, lập tức buông xuống đi xuống, không nhìn nữa những người khác, dụng tâm hồi ức vừa rồi mỗi một chi tiết nhỏ, ý đồ từ đó tìm kiếm chuyện này chân tướng.

Hắn ẩn ẩn cảm thấy chuyện này có chút không đúng, áo đen kỵ sĩ xuất hiện lúc thái độ quá kiêu hoành, không quan tâm, trực tiếp xuất thủ, hoàn toàn là một bộ gây chuyện bộ dáng, lúc ấy liền để hắn lên lòng nghi ngờ, bây giờ Ung Vương thế tử lại bỗng nhiên lộ diện, càng làm cho trong lòng của hắn bất an.

Trên đời này có lẽ có xảo ngộ, nhưng là quá trùng hợp xảo ngộ, tám chín

phần mười, đều là có người cố ý an bài.

Nếu là như vậy, người này là ai đây? Chuyện này mục đích lại là cái gì?

Đương nhiên, cũng có có thể là hắn suy nghĩ nhiều, có lẽ Ung Vương Phủ người chính là như vậy ương ngạnh, có lẽ Giang Phong xuất hiện thật chỉ là ngoài ý muốn.

Bất quá, hắn bây giờ thời khắc thân ở tình thế nguy hiểm, tình nguyện suy nghĩ nhiều một điểm, cũng không nguyện thiếu nghĩ một điểm.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Giang Phong gặp Hứa Bạch Lộ không nói thêm gì nữa, bỗng nhiên quay người, hướng nguyên bản bị trói chặt mấy tên áo đen kỵ sĩ đi tới, trường ngoa dẫm nát trên mặt tuyết, phát ra thanh âm thanh thúy.

Trong nháy mắt, đi vào mấy người trước người, cúi đầu nhìn bọn hắn, sắc mặt lạnh nhạt.

Mấy người kia sớm đã quỳ xuống, toàn bộ phục trên đất, cúi đầu không dám nhìn hắn.

Ngay tại hắn nói chuyện với Hứa Bạch Lộ thời điểm, đã có người tiến lên, cắt đứt mấy người kia sợi dây trên người.

Có lẽ là bởi vì Giang Phong khí thế bức người, có lẽ là phát hiện hắn cùng với Hứa Bạch Lộ quen biết, vô luận là Trương Duệ, tiểu Viên, tốt hơn theo làm được hai tên kỵ sĩ, đều không có ngăn cản những người này động tác.

"Lưu Dục, ngươi để cho ta rất thất vọng."

Giang Phong nhìn dẫn đầu thanh niên thủ lĩnh nói, âm thanh đạm mạc, không tình cảm chút nào.

"Thuộc hạ biết sai."

Lưu Dục phục trên đất, mảy may cũng không có giải thích.

"Biết sai có thể thay đổi, không gì tốt hơn."

Giang Phong nhẹ gật đầu, quay người lại hướng Hứa Bạch Lộ đi tới, dường như hắn đi qua, chỉ là hỏi hai câu nói mà thôi.

"Thuộc hạ cam nguyện hối cải!"

Sau lưng hắn, Lưu Dục cắn răng nói.

Nói xong câu đó, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, quỳ thẳng người, giơ lên cánh tay trái, đặt trước người, tay phải đột nhiên rút ra trường đao, dùng sức vung lên, đem cánh tay trái tề trửu khảm đoạn.

Máu tươi lập tức chạy theo mạch bên trong phun ra ngoài, tung tóe trên thân, trên mặt khắp nơi đều là, trong nháy mắt thành một cái huyết nhân.

Nóng bỏng huyết dịch vẩy vào trên mặt tuyết, trong nháy mắt hòa tan tuyết đọng, thành một cái nhàn nhạt lỗ máu, tay trái Tề khuỷu tay mà đứt, toàn bộ ngâm ở trong hố máu, để cho người ta gặp chi sợ hãi.

"A!"

Tiểu Viên nhìn thấy một màn này, không khỏi kinh hô một tiếng, vội vàng trốn đến Hứa Bạch Lộ phía sau, che mắt không dám nhìn.

Hứa Bạch Lộ cũng lấy làm kinh hãi, nhìn Giang Phong, nhịn không được nói ra: "Giang Phong ca ca, biết sai có thể thay đổi chính là, không cần như vậy khắc nghiệt đi!"

"Làm sai liền muốn trả giá đắt."

Giang Phong cũng không quay đầu lại, tựa hồ đối với phía sau phát sinh hết thảy không quan tâm chút nào.

Hắn ngừng lại một chút, gặp Hứa Bạch Lộ trên mặt lộ ra vẻ không đành lòng, tiếp lấy lại nói ra: "Bạch Lộ, làm Ung Vương thế tử, nhất cử nhất động của ta, thủ hạ mỗi người nhất cử nhất động, đại biểu đều không phải là tự mình, mà là Ung Vương Phủ trên dưới mấy ngàn nhân khẩu."

"Đại Ngụy lập quốc ba trăm năm, có thể truyền tập đến nay vương vị lại có bao nhiêu, trong đó nhiều ít đều là trị gia không nghiêm, dẫn tới họa diệt môn, vương phủ danh dự so với một cái tay trọng yếu hơn nhiều lắm, đạo lý này ngươi hắn là hiểu."

Hứa Bạch Lộ im lặng, Hứa Sơn lấy quân pháp trị gia, khắc nghiệt chỗ, không kém Ung Vương Phủ.

Nàng hoàn toàn hiểu được Giang Phong nói đạo lý, biết hắn nói tuyệt đối không tính sai, chỉ là trong lòng không đành lòng.

. . .

Lưu Dục chặt đứt một cánh tay, tự nhiên không thể không quản, nếu không, băng thiên tuyết địa, mất máu lại nhiều, chạy không khỏi một chữ "chết", sớm có người thay hắn băng bó.

Người này cho dù ương ngạnh, cũng đúng là đầu ngạnh hán, từ chặt đứt cánh tay bắt đầu, mãi cho đến băng bó kết thúc, thậm chí không có để cho một tiếng khổ, thậm chí băng bó kết thúc, vẫn là một mình ngồi ngựa, cũng không có tiếp thu bất luận người nào trợ giúp.

Ngay tại Lưu Dục băng bó thời điểm, Giang Phong cẩn thận hỏi Hứa Bạch Lộ những năm này kinh lịch, lại nói chuyện đàm hắn những năm này đang làm cái gì, tiếp theo, còn hỏi cùng Hứa Bạch Lộ đồng hành tên của mấy người, lai lịch.

Hắn từ Triệu Phất Y bắt đầu, một mực hỏi tiểu Viên, Trương Duệ, thậm chí hai tên đi theo kỵ sĩ, cũng đều không có kéo xuống, từng cái ghi xuống.

Nhất là hỏi Triệu Phất Y thời điểm, biết hắn cũng không phải là Hứa Môn người, mà là Hứa Bạch Lộ hảo hữu, càng là cẩn thận hỏi thăm hiểu rõ.

"Bạch Lộ muội muội, hôm nay là người của ta va chạm ngươi, cho ta một cái nhận lỗi cơ hội, nơi đây không xa, Ung Vương Phủ có một tòa sơn trang, không đi cùng đi ngồi một chút."

Đợi cho Lưu Dục băng bó xong kết về sau, Giang Phong cũng không có rời đi, ngược lại mở miệng mời.

"Vẫn là không quấy rầy, lúc đầu cũng không có chuyện gì."

Hứa Bạch Lộ khẽ lắc đầu.

Thường nói, áo không bằng mới, người không như cũ.

Nàng vừa rồi nhìn thấy Giang Phong thời điểm, chợt nhớ tới khi còn bé chuyện tình, trong lòng mười phần cảm khái, thế nhưng là ở Lưu Dục đứt cổ tay về sau, bỗng nhiên minh bạch một sự kiện.

Mấy năm không thấy, Giang Phong đã là Ung Vương thế tử, không còn là nàng khi còn bé Giang Phong ca ca, mỗi người kinh lịch khác biệt, nàng cùng Giang Phong ở giữa, đã có thật sâu hồng câu, kích động suy nghĩ cấp tốc bình tĩnh trở lại.

"Bạch Lộ muội muội, không muốn chối từ, thật chẳng lẽ muốn ta đi phủ thượng bồi tội a?"

Giang Phong nhìn Hứa Bạch Lộ, nói nghiêm túc.

"Nha. . ."

Hứa Bạch Lộ không khỏi cười khổ, nếu là dạng này, sự tình liền lớn.

Đường đường Ung Vương thế tử, bái kiến nhàn rỗi ở nhà trong triều Đại tướng, đây là muốn làm cái gì, một điểm tin đồn truyền đến Thần Đô, làm không tốt chính là một trận đại họa.

Nghĩ tới đây, nàng nhẹ gật đầu, nói ra: "Bồi tội sự tình không cần nói nữa, ta liền theo ca ca cùng đi sơn trang đi."

Dừng một chút, quay đầu lại nói với Triệu Phất Y: "Tiên sinh nếu là không có việc gấp , có thể hay không cùng tiểu nữ tử đồng hành?"

Triệu Phất Y nhẹ gật đầu, không có đang nói cái gì.

"Tốt!"

Giang Phong cũng gật đầu đáp ứng, lập tức quay người lên ngựa, lại chưa lại nhìn Lưu Dục một chút.

. . .

Sau một lát, hai chi đội ngũ tụ hợp cùng một chỗ, cùng nhau hướng cánh đồng tuyết chỗ sâu rong ruổi.

Chỉ là đội ngũ bầu không khí có chút kiềm chế, lẫn nhau ở giữa không nói một lời, ẩn ẩn còn mang theo cừu thị ánh mắt.

Cái này cũng bình thường, đối với tiểu Viên, Trương Duệ bọn người tới nói, Ung Vương Phủ người ngang tàng hống hách, vừa thấy mặt liền muốn đánh muốn giết, nếu không phải Triệu Phất Y công phu rất cao, lúc này đã chịu nhục, đừng nói là cùng bọn hắn nói chuyện phiếm, coi như nhìn lên một cái cũng tâm phiền.

Đến mức Ung Vương Phủ một nhóm, nhìn Trương Duệ bọn người lại càng không thuận mắt, Lưu Dục cổ tay bị buộc chặt đứt, bọn hắn tự nhiên không dám

đi trách tội Giang Phong, chỉ có thể căm thù Hứa Môn một nhóm.

Đã qua không lâu, chi đội ngũ này dần dần kéo ra thành ba đội.

Phía trước nhất chính là ba kỵ tề đầu tịnh tiến, Ung Vương thế tử Giang Phong hơi gần phía trước một điểm, ở phía trước nhất dẫn đường, Hứa Bạch Lộ cùng Triệu Phất Y hơi lạc hậu.

Ung Vương Phủ hơn mười tên kỵ sĩ đi theo ba người này phía sau, không sai biệt lắm vài chục trượng bên ngoài, đến mức Trương Duệ, tiểu Viên bọn người, còn phải lại dựa vào sau một chút.

"Bạch Lộ muội muội, ta nhớ được ngươi năm đó tiễn thuật không tệ."

Phóng ngựa rong ruổi thời khắc, Giang Phong bỗng nhiên nhấc lên.

"Vẫn tốt chứ."

Hứa Bạch Lộ thuận miệng nói.

"Thoạt nhìn những năm này cũng không có trì hoãn, vừa rồi bắn ưng người là ngươi đi."

Giang Phong nói tiếp.

"A?"

Hứa Bạch Lộ không khỏi khẽ giật mình.

"Mũi tên kia cho dù quá chuẩn, nhưng lại cường độ không đáng kể, lúc này mới bị mũi tên sắt đụng lệch ra, vừa rồi ta nghe người ta nói, vị này Chu tiên sinh tu vi không tệ, nếu là từ hắn xuất thủ, tiễn tốc độ sẽ không như thế chậm, cũng sẽ không được mũi tên sắt cản lại."

Giang Phong khẩu khí nghe cũng không phải là ước đoán, chỉ là trần thuật

một sự thật.

"Là ta."

Hứa Bạch Lộ gật gật đầu.

Nàng không biết Giang Phong vì cái gì bỗng nhiên nhấc lên chuyện này, nhưng lấy nàng tính cách, tự nhiên cũng sẽ không phủ nhận.

Triệu Phất Y đi theo một bên, lần này không nói thêm gì nữa, Giang Phong như là đã xem thấu việc này, không cần thiết lại chống đi tới.

"Vừa rồi vị này Chu tiên sinh lại nói là hắn, xem ra hắn quá quan tâm ngươi."

Giang Phong bỗng nhiên túm dừng ngựa thớt, xoay người lại, nhìn qua Triệu Phất Y nói.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 80: Uy Hiếp

"Ha ha."

Triệu Phất Y nao nao, lập tức nhẹ nhàng cười một tiếng, đối Giang Phong nói ra: "Hứa đại tiểu thư phẩm tính thuần lương, đối xử mọi người một mảnh chí thành, ta nghĩ mỗi một người bằng hữu đều sẽ xuất phát từ nội tâm địa phương quan tâm nàng."

Bởi vậy hỏi một chút, hắn rốt cục xác định, Giang Phong lần này xuất hiện, tuyệt không phải ngẫu nhiên, chính là hướng về phía Hứa Bạch Lộ tới, vì vậy, cũng không chính diện trả lời, chỉ là hư ứng một câu.

"Ngươi nói đúng, Bạch Lộ đối người rất tốt, mỗi cái bằng hữu đều sẽ quan tâm nàng."

Giang Phong nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu, cũng không nói gì nữa, quay đầu trở lại đi, giục ngựa tiến lên.

Chỉ là cái nhìn này, hai người đều đã minh bạch tâm tư của đối phương, chỉ là Hứa Bạch Lộ cũng ở nơi đây, rất nhiều lời không tốt nói rõ, hết thảy đều không nói bên trong.

Hứa Bạch Lộ nghe được hai người đối thoại, ánh mắt lấp loé không yên, giữa lông mày có chút nhíu lên, khe khẽ thở dài, không biết ở sầu thứ gì.

Nàng cho dù dịu dàng thiện lương, nhưng cũng không phải là một cái phản ứng trì độn người, tới tương phản, cùng người bình thường so sánh, tâm tư càng thêm tinh tế tỉ mỉ, phản ứng càng thêm nhạy bén, lúc này cũng đã nhìn ra không

đúng.

Chỉ là nàng từ nhỏ trong nhà lớn lên, khuyết thiếu giang hồ lịch luyện, cũng không có giống như Triệu Phất Y, đoán ra hôm nay gặp lại cũng không phải là ngẫu nhiên gặp, cũng không có nghĩ quá mức hiểu rõ.

Giang Phong hỏi qua cái vấn đề về sau, không nói gì nữa, tiếp tục giục ngựa rong ruổi, Hứa Bạch Lộ cùng Triệu Phất Y cũng đều không có bốc lên mới chủ đề.

Ba người một đường hướng về phía trước, đều im lặng không nói, cánh đồng tuyết phía trên, nhất thời an tĩnh lại, dọc theo đường, chỉ còn ào ào phong thanh, cùng móng ngựa "Đát, đát" âm thanh.

. . .

"Ồ!"

Ước chừng đã qua thời gian đốt một nén hương về sau, Giang Phong ngay tại rong ruổi thời khắc, bỗng nhiên ồ lên một tiếng, hai chân thúc vào bụng ngựa, dưới hông ngựa bỗng nhiên giảm tốc.

Còn không phải ngựa hoàn toàn dừng hẳn, hắn đã từ trên yên ngựa lấy xuống trường cung, lại lấy ra một mũi tên dài, khoác lên trên cung, giương cung bắn tên.

Chỉ nghe "Vụt" một tiếng, trường tiễn như điện bắn ra.

Bên ngoài hơn mười trượng, một đầu ngũ thải ban lan gà rừng đang từ trong rừng lướt qua, được một tiễn này bắn cái xuyên thấu, từ giữa không trung rơi xuống.

"Tốt tiễn pháp!"

Hứa Bạch Lộ tán thưởng một tiếng: "Nhiều năm không thấy, Giang Phong ca

ca tiễn pháp vừa gia nhập thần."

"Điêu trùng tiểu kỹ thôi."

Giang Phong quay người lại, nhìn qua Triệu Phất Y cùng Hứa Bạch Lộ, cười nhạt một tiếng nói ra: "Ta coi trang phục của các ngươi, cũng là vào núi săn thú, chúng ta không muốn bởi vì sự tình vừa rồi, hỏng săn thú tâm tình, mảnh này rừng con mồi đông đảo, chúng ta không ngại ngay tại mạnh tay đi săn một phen như thế nào?"

"Tốt!"

Hứa Bạch Lộ không chút do dự gật đầu đáp ứng.

Nàng cảm thấy bầu không khí ẩn ẩn có chút không đúng, đang muốn cái lý do hóa giải một chút bầu không khí, vừa vặn Giang Phong có đề nghị này, cũng không có cự tuyệt.

"Được."

Giang Phong cũng không hỏi Triệu Phất Y, đột nhiên quay đầu ngựa lại, một tay cầm cung, một tay ngự ngựa, hướng trong rừng chỗ sâu tung đi.

Hứa Bạch Lộ phóng ngựa theo sát phía sau, cũng đi vào theo.

Triệu Phất Y hơi trầm ngâm thoáng cái, cùng theo tiến vào trong rừng.

. . .

Sưu! Sưu!

Giang Phong nói không sai, mảnh này trong rừng con mồi xác thực đông đảo, bất quá thời gian đốt một nén hương, liền gặp được mấy cái gà rừng, thỏ rừng, con hoẵng, thậm chí còn có một đầu dã hươu.

Giang Phong ngoại trừ ban đầu mũi tên kia, không còn xắn di chuyển dây cung, Triệu Phất Y tự nhiên cũng không có xuất thủ, chỉ có Hứa Bạch Lộ mở cung bắn tên, liên tục thu hoạch, trong lúc nhất thời tâm tình cũng khá hơn.

Đến mức cái khác đi theo người, càng không khả năng mở cung, chỉ là ăn ý vây quanh ở bốn phía, không ngừng đem con mồi hướng ba người trước người xua đuổi.

"Bạch hồ!"

Ba người một đường hướng về phía trước, dần dần tiến vào rừng cây chỗ sâu.

Giang Phong bỗng nhiên nhìn thấy có cái bạch hồ chợt lóe lên, được tiếng vó ngựa hù dọa, từ trong hốc cây chui ra, hướng rừng cây chỗ sâu bỏ chạy, lúc này chỉ ra tới.

"Thật là!"

Hứa Bạch Lộ cũng nhìn thấy bạch hồ, trên mặt lập tức lộ ra tiếu dung: "Đã sớm muốn cho cha làm một cái ngân hồ vòng cổ,

Một mực tìm không thấy thích hợp chất vải, không nghĩ tới vừa lúc ở nơi này gặp được."

Trong lúc nói chuyện, xắn di chuyển điêu văn cung cứng, một tiễn hướng bạch hồ vọt tới.

Bạch hồ thân hình cực nhanh, nhan sắc lại cùng đất tuyết mười phần gần, không dễ phân biệt, nhảy lên phía dưới, một tiễn này thế mà bắn khoảng không, từ bạch hồ trên thân lướt qua, thật sâu bắn tại trên mặt đất.

"A!"

Hứa Bạch Lộ khẽ giật mình, vội vàng cài tên lại bắn.

Bạch hồ chịu này giật mình, chạy trốn tốc độ càng nhanh, vòng quanh trong rừng cây cối, một đầu hướng trong rừng đâm vào, liên tục tránh thoát mấy mũi tên.

Hứa Bạch Lộ mấy lần không có bắn trúng, nhưng cũng không muốn buông tha, lúc này thôi động ngựa, đi theo bạch hồ hướng chỗ rừng sâu rong ruổi mà đi.

. . .

"Tiên sinh chậm đã, có mấy câu muốn cùng tiên sinh tâm sự."

Triệu Phất Y lo lắng trong rừng rậm đất bất bình, vạn nhất có cái sơ xuất, đang muốn giục ngựa đuổi theo, chợt nghe Giang Phong âm thanh từ phía sau hắn vang lên.

Giang Phong ngữ khí cùng Hứa Bạch Lộ ở lúc hoàn toàn khác biệt, cho dù không nhanh không chậm, lại có một loại hết thảy đều ở trong lòng bàn tay cảm giác.

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, giữ chặt dưới hông ngựa, quay đầu nói với Giang Phong: "Thế tử có lời gì muốn nói a?"

Giang Phong không có nói thẳng cái gì, hướng về sau nhẹ nhàng vung tay lên.

Nguyên bản vây chung quanh áo đen kỵ sĩ, lập tức lách qua hai người, từ tứ phía hướng Hứa Bạch Lộ đuổi theo, tựu liền Trương Duệ, tiểu Viên bọn người, cũng bị mang theo cùng một chỗ đuổi theo.

"Ngươi sau này đừng lại gặp Bạch Lộ, nàng nhất định là ta người."

Giang Phong nhìn Triệu Phất Y, lạnh nhạt nói.

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, không nghĩ tới Giang Phong cư nhiên như thế trực tiếp, lập tức nhịn không được cười lên: "Giang thế tử chẳng lẽ đang nói đùa chứ."

"Ta không có nói đùa."

Giang Phong lắc đầu, chăm chú nói ra: "Ta biết ngươi ở mấy tháng trước đó, từng đã cứu Bạch Lộ một mạng, Bạch Lộ cũng bởi vậy quá cảm kích ngươi, những ngày này cùng ngươi một mực có đi lại, lẫn nhau ở giữa, quan hệ vô cùng tốt, thậm chí có chút nghe đồn."

"Ta cũng biết ngươi luyện võ thiên phú không tồi, đã được Hoa Sơn đạo môn Hách Trường Phong thu làm đệ tử, cũng coi là có sư môn chỗ dựa."

"Bất quá, ngươi xuất thân thực sự quá thấp, chỉ là Hán Trung Thành Tây ba mươi dặm Chu gia thôn hương dã bỉ phu, thậm chí còn không bằng tầm thường thôn dân, thôn này đã được dìm nước, chỉ để lại một mình ngươi mà thôi. Thân thế của ngươi bối cảnh đã quyết định, ngươi tuyệt đối không xứng với Bạch Lộ, sớm một chút rời đi đối với ngươi có ích vô hại."

"Ừm?"

Triệu Phất Y lông mày dần dần nhăn lại.

Hắn vạn không nghĩ tới Giang Phong thế mà đối với hắn hiểu rõ như vậy, ngoại trừ cùng Triệu Khách, Thu Tố Bạch có liên quan bí mật bên ngoài, đem hắn hết thảy tất cả đều tra nhất thanh nhị sở.

"Không muốn như vậy nhìn ta."

Giang Phong trên mặt lộ ra cười lạnh một tiếng, nói ra: "Tướng quân trong miếu phát sinh hết thảy, ta biết nhất thanh nhị sở, lấy cách làm người của ngươi, đã sớm hẳn là đoán được ta không trùng hợp tới."

"Ta là đoán được ngươi xuất hiện khả năng có vấn đề, nhưng ta không có

đoán được ngươi thế mà có thể nghe ngóng ra nhiều tin tức như vậy đến."

Triệu Phất Y nói.

"Điểm ấy tin tức không tính là gì, chỉ cần ta nguyện ý, tùy thời đều nắm chắc trăm mấy ngàn người cho ta làm bất cứ chuyện gì, bao quát giết người ở bên trong."

Giang Phong lạnh nhạt nói.

"Ha ha!"

Triệu Phất Y cười lớn một tiếng, xa xa chỉ chỉ chưa đi xa Lưu Dục: "Bao quát bọn hắn sao?"

Giang Phong sắc mặt trở nên càng thêm băng lãnh, lạnh nhạt nói ra: "Lần này là Trương Duệ cho ta tin tức giả, hắn căn bản không biết ngươi mạnh bao nhiêu, tin tức cùng tình huống thực tế chênh lệch quá lớn, lừa dối phán đoán của ta, lần tiếp theo sẽ không phạm loại này sai lầm."

"Trương Duệ. . ."

Triệu Phất Y ánh mắt bỗng nhiên trở nên rất kỳ quái: "Ta đoán đến là hắn cho ngươi cung cấp tin tức, dù sao tướng quân trong miếu không có mấy người, hiểu rõ đại tiểu thư xuất hành lộ tuyến cũng không nhiều, chỉ cần hơi suy tính liền có thể đoán được, thế nhưng là ta không nghĩ tới, ngươi thế mà lại đem hắn danh tự nói thẳng ra."

"Hắn cho tin tức không cho phép, hại ta tổn thất một thủ hạ đắc lực, ngươi cũng có thể hướng hắn trả thù, tạm thời cho là đối với hắn trừng phạt."

Giang Phong thờ ơ nói, không chút nào không dám nói nói ra ý nghĩ của mình.

Triệu Phất Y nghe đến đó, rốt cuộc minh bạch Giang Phong là một cái cái gì

người.

Cái này một cái chưởng khống cực lớn quyền thế, đến mức đem thủ hạ cho rằng quân cờ, đối với bất kỳ người nào sinh tử đều thờ ơ người.

"Nếu như ngươi đáp ứng rời đi, một hồi Bạch Lộ trở về thời điểm, liền cùng với nàng cáo biệt, ta sẽ cho ngươi cung cấp tất cả thứ ngươi muốn, bạc, quan chức, mỹ nhân, thế gian này hết thảy mỹ hảo đồ vật, nếu như ngươi cự tuyệt, ngươi sẽ trở thành Ung Vương Phủ địch nhân."

"Ngươi tin tưởng ta, một người tuyệt đối vô pháp đối kháng một phương thế lực, nếu như ngươi lựa chọn đối kháng, kết quả sau cùng hoặc là được cao thủ cấp tốc giết chết, hoặc là được vô cùng vô tận truy sát tươi sống mệt chết, chỉ có chết pháp khác biệt, tuyệt sẽ không có cái khác kết quả."

Giang Phong ngữ khí rất bình thản, dường như cũng không phải là đang uy hiếp hắn, chỉ là trần thuật một sự thật.

Triệu Phất Y trầm mặc không nói.

Từ nội tâm của hắn tới nói, hắn thời khắc thân ở tình thế nguy hiểm, đối Hứa Bạch Lộ cũng không có cái gì chấp niệm, chỉ là được Thu Tố Bạch bức bách mà thôi, vừa vặn mượn cơ hội lần này rời đi.

Bất quá, hắn ngẩng đầu nhìn Giang Phong một chút, lấy người này biểu hiện ra phẩm tính, tuyệt không phải một cái trọng cảm tình người, khổ tâm chế tạo ngẫu nhiên gặp, truy cầu Hứa Bạch Lộ cũng tuyệt không phải nhớ lại tình cũ đơn giản như vậy, phía sau không biết còn có bao nhiêu tính toán.

Đem Hứa Bạch Lộ giao cho một người như vậy trên tay, sau đó, quay người rời đi, có lẽ có ích vô hại, nhưng hắn ái ngại.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 81: Chuyện Cười

Cộc! Cộc!

Trong rừng chỗ sâu, hàn phong thổi mạnh, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh bên trong, xa xa có tiếng vó ngựa truyền đến, nơi xa bóng người ẩn hiện.

"Chu tiên sinh, ta tin tưởng ngươi có thể làm ra lựa chọn chính xác."

Giang Phong ngồi ngay ngắn ở lập tức, nhìn về phương xa, hắn cũng không có đi nhìn Triệu Phất Y, dường như cũng không đáng giá xem xét.

Bởi vì ở nhân sinh của hắn bên trong, đã vô số lần làm ra yêu cầu như vậy, mỗi một lần đều chiếm được hài lòng đáp án.

"Ta vẫn luôn có thể làm ra lựa chọn chính xác."

Triệu Phất Y lạnh nhạt nói, cũng không có đi nhìn hắn.

Ước chừng thời gian một chén trà về sau, Hứa Bạch Lộ xuất hiện ở hai người trong tầm mắt, khuôn mặt xinh đẹp, phóng ngựa phi nhanh, tiên diễm như máu áo choàng theo gió mà động, ở trong tuyết trên dưới nhảy nhót, phảng phất một đám bay múa hỏa diễm, đồng thời thiêu đốt lấy lòng của hai người.

Trong nháy mắt, Hứa Bạch Lộ đã đến trước người hai người.

"Bạch Lộ, vất vả, không tìm được bạch hồ a?"

Giang Phong gặp nàng hai tay trống trơn, cười nhạt một tiếng, ấm giọng hỏi.

"Hô. . . Hô. . ."

Hứa Bạch Lộ nhẹ nhàng thở dốc một hơi, khẽ lắc đầu, nghỉ tạm vài giây đồng hồ, tiếp lấy nói ra: "Lúc đầu đã đuổi tới, bắn trúng một cái chân, mắt thấy là phải bắt lấy, đáng tiếc phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đạo sơn cốc, bạch hồ bước vào trong sơn cốc, không nhìn thấy bóng dáng, đáng tiếc. . ."

"Không sao, ta trong phủ còn có không ít bạch hồ Bì , chờ trở lại Trường An, chọn tới mấy đầu đưa qua cho ngươi."

Giang Phong lạnh nhạt cười nói.

"Giang Phong ca ca, không cần, nếu là nói trắng ra da chồn, Trường An Tây thị thì có bán, ta chỉ là muốn tự tay cho cha làm một cái."

Hứa Bạch Lộ cười từ chối nhã nhặn.

"Ừm, nguyên lai là dạng này, tốt a, ta quay đầu tìm một số người, đem mảnh này rừng tìm một lần, tìm được đầu kia bạch hồ, cho ngươi đưa đến phủ thượng, cũng coi như ngươi tự tay đánh."

Giang Phong ngữ khí không cho chối từ

"A!"

Hứa Bạch Lộ nao nao, không nghĩ tới hắn có thể nghĩ ra loại biện pháp này, vội vàng khoát tay áo: "Quá lãng phí, tuyệt đối không nên làm như thế."

Ngừng lại một chút, nàng không đợi Giang Phong lại há miệng, sợ hắn lại nghĩ ra cái khác chủ ý, hỏi tiếp: "Các ngươi vừa rồi làm sao không có đi qua, ở chỗ này trò chuyện cái gì đây?"

Giang Phong không nói gì, cười nhạt một tiếng, liền Triệu Phất Y nhìn cũng không nhìn một chút, dường như hết thảy đều đã nắm giữ.

"Ha ha, thế tử vừa rồi hỏi ta một vấn đề."

Triệu Phất Y trả lời ra ngoài ý định.

Giang Phong ánh mắt bỗng nhiên thay đổi, quay đầu nhìn hắn, ánh mắt đã lạnh xuống, hắn ghét nhất có người không nghe hắn.

"Vấn đề gì?"

Hứa Bạch Lộ không có chú ý tới những chi tiết này, bị Triệu Phất Y thuyết pháp hấp dẫn tới.

"Thế tử vừa rồi hỏi ta, toàn bộ Trường An trứng gà liên hợp lại có thể hay không đụng nát một khối đá, ta nói cho thế tử, trứng gà có trứng gà chỗ tốt, ngoan thạch có ngoan thạch tác dụng, coi như toàn bộ thiên hạ trứng gà liên hợp lại, cũng vô pháp đụng nát một khối đá."

Triệu Phất Y cười to nói.

"A?"

Hứa Bạch Lộ bỗng nhiên có chút không rõ, không rõ đây là ý gì, lại đi nhìn Giang Phong, đã thấy hắn sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt buông xuống, nhịn không được hỏi: "Giang Phong ca ca, ngươi. . ."

"Chu tiên sinh rất biết giảng trò cười."

Giang Phong âm thanh không có chút nào chập trùng, nhàn nhạt nói ra: "Ta luôn luôn thích lại giảng trò cười người, người như vậy ta sẽ chúc hắn lại một mực tiếu đi xuống."

Hứa Bạch Lộ cái hiểu cái không, không tiếp tục hỏi cái gì, lấy nàng thông minh, đương nhiên có thể đoán được ở giữa khả năng có vấn đề gì.

Chỉ là nàng chưa hề trải qua gian nguy, không biết giang hồ hiểm ác, luôn cho là hai người vừa mới gặp mặt, cho dù xuất thân khác biệt, lý niệm cũng không tận giống nhau, trong lời nói khó tránh khỏi sinh ra xung đột, vậy không

có cái đại sự gì.

Lại không biết, vô luận giang hồ xa, hoặc là miếu đường chi cao, chỉ cần một lời không hợp, liền có sát cơ nảy mầm, trong cái này không khác, lợi ích tranh thắng qua nhân gian ấm áp mà thôi.

. . .

Hứa Bạch Lộ trở về về sau,

Đã qua không lâu, những người khác cũng lục tục ngo ngoe chạy về.

Hứa Bạch Lộ săn cáo không thành, cũng không có hào hứng tiếp tục đi săn, đến mức Triệu Phất Y, Giang Phong, hai người này tâm tư vốn cũng không đang săn thú bên trên.

Ba người giữa khu rừng lại đi rồi một trận, mắt thấy sắc trời dần dần tối xuống, liền do Giang Phong đề nghị, tiến về cánh đồng tuyết chỗ sâu sơn trang.

Ung Vương sơn trang khoảng cách mảnh này săn thú rừng cũng không xa, một đoàn người phóng ngựa rong ruổi, khoảng a thời gian đốt một nén hương, xa xa liền thấy một mảnh trang viên.

Cùng Hứa Viên so sánh, nơi này càng giống chân chính hồi hương trang viên, đã không có cao lớn tường vây, cũng không có rộng rãi sông hộ thành, chỉ ở trang viên bốn phía, có xây một đạo không đủ bảy thước tường thấp mà thôi.

Nếu như không phải là trang tử chính diện môn trên lầu, treo một khối "Nhàn Vân Sơn Trang" kim sơn bảng hiệu, cho dù ai cũng còn coi là, nơi này chỉ là một chỗ bình thường sơn trang thôi.

Triệu Phất Y nhìn thấy toà này sơn trang, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, dường như minh bạch cái gì.

Ung Vương quyền thế tuy lớn, lại là phân đất phong hầu chư vương một

trong.

Chư vương cùng hoàng thất quan hệ vi diệu, theo một ý nghĩa nào đó tới nói, quyền thế càng lớn, càng chịu hoàng thất kiêng kị, thật sự có thể chi phối lực lượng cũng càng nhỏ, chỉ nhìn Đại Ngụy vương hướng kiến quốc ba trăm năm, nhiều ít vương gia được ban cho chết, nhiều ít tôn thất chém đầu cả nhà liền biết.

Vì vậy, Ung Vương cho dù dựa theo tổ chế, có thể nắm giữ một chi triều đình quân đội chính quy, cũng tuyệt đối bất lực có được tư binh, bởi vì quân đội chính quy, triều đình chỉ cần một phong dụ lệnh, liền có thể hoàn toàn điều đi, thậm chí có thể vây giết chính Ung Vương, tư binh cũng không ở hàng ngũ này, có thể đi theo chủ nhân xuất sinh nhập tử, coi như khởi binh tạo phản, cũng chỉ là một câu mà thôi.

Ung Vương không có tư binh, Hứa Sơn đã có, vô luận là Trường An Hứa Môn, vẫn là Bá Lăng Nguyên bên trên Hứa Viên, đều là thuộc về chính Hứa Sơn lực lượng, hoàn toàn nghe lệnh của Hứa Sơn , bất kỳ người nào đều không thể tước đoạt.

Có lẽ, Giang Phong như vậy để ý Hứa Bạch Lộ, không tiếc sức lượng chế tạo xảo ngộ, thậm chí lần thứ nhất gặp mặt liền trần trụi địa phương uy hiếp hắn, cũng không phải là thật sự để ý Hứa Bạch Lộ, chỉ là muốn mượn Hứa Bạch Lộ đường dây này, lôi kéo Hứa Sơn mà thôi.

Nếu là thật sự thành công, Ung Vương Phủ ngay tại quyền thế bên ngoài, nhiều hơn một phần thật sự dám đánh dám giết lực lượng, ngày sau vạn nhất có biến, quyền thế, tài lực cùng quân đội hợp lưu, nói không chừng liền có thể thừa thế xông lên, làm ra rất nhiều đại sự. .

Triệu Phất Y nhíu mày, nhất thời lâm vào trầm tư.

Hắn không biết đoán là đúng hay sai, dù sao chỉ bằng gặp mặt một lần, liền làm ra những này phỏng đoán, thực sự có chút hoang đường, chỉ là hắn trải qua gian nguy nhiều, nhìn qua lịch sử cũng nhiều, luôn luôn quen thuộc từ rất hiểm

ác chỗ suy tư lòng người.

. . .

Nhàn Vân Sơn Trang bên ngoài mặc dù không có Hứa Viên uy vũ, điền trang bên trong tu kiến cũng không sai, chí ít so Hứa Viên xa hoa nhiều.

Trang tử bên ngoài, sớm có hơn mười tên quản sự, tôi tớ chờ đợi, đương nhiên, cùng Hứa Viên đều là oai hùng vũ phu khác biệt, nơi này người hầu đều là bình thường tôi tớ, cũng không có cái gì lực lượng.

Nhàn Vân Sơn Trang, đại môn mở to.

Giang Phong liền trang tử bên ngoài chờ người nhìn cũng không nhìn một chút, trực tiếp giục ngựa tiến vào trang tử, những người khác cũng đều đi vào theo.

Tiến vào trang tử về sau, một trận mùi thơm ngát đập vào mặt, trong viện cắm rất nhiều ngạo tuyết hàn mai, hoặc phấn hoặc đỏ đóa hoa, trong gió rét mở vừa vặn diễm, góc sân vẫn còn một mảnh thanh trúc, cũng không biết là từ chỗ nào cấy ghép.

Trừ cái đó ra, vẫn còn hồ nước, có đình nghỉ mát, có hi vọng đài, có buồng lò sưởi, cơ hồ có thể nói là một tòa hành cung.

"Bạch Lộ muội muội, chúng ta tạm thời phân biệt, ngươi đi trước khách phòng nghỉ ngơi một lát, sau đó ta thay quần áo khác, sau đó ở Hồng Mai Các vì ngươi đón tiếp. "

Giang Phong tung người xuống ngựa, đối Hứa Bạch Lộ vừa cười vừa nói, sớm đã có người tiến lên, mượn dưới phía sau hắn áo choàng, dắt đi dưới hông tuấn mã, dâng lên ấm tay túi thơm.

"Cũng tốt."

Hứa Bạch Lộ gật gật đầu.

"Vị này Chu tiên sinh, cũng đi nghỉ ngơi một chút đi, nhớ kỹ nhân sinh khổ đoản, tận hưởng lạc thú trước mắt."

Giang Phong quay đầu thật sâu xem ra Triệu Phất Y một chút.

Nói xong, hắn cũng không đợi Triệu Phất Y trả lời, quay người hướng trang viên chỗ sâu đi tới.

Hơn mười tên áo đen kỵ sĩ theo sát phía sau, đến mức vừa rồi đứt cổ tay Lưu Dục, sớm tại trong rừng săn thú thời điểm, liền đã trở lại trong trang, giờ phút này sớm đã không thấy tăm hơi.

Giang Phong sau khi đi, tự có người tiến lên đón, mang theo Hứa Bạch Lộ, Triệu Phất Y chờ người trước khi chia tay hướng khách phòng nghỉ ngơi.

Ngoại trừ tiểu Viên làm sát người nha hoàn, theo sát Hứa Bạch Lộ, những người khác bị dẫn tới nơi khác.

Triệu Phất Y đi vào khách phòng về sau, mới phát hiện bên trong sớm đã dự bị tốt hết thảy, chẳng những có hỏa hồng ấm tay lò than, nóng hôi hổi nước thơm, tinh mỹ mê người điểm tâm, tùy thân phục thị hạ nhân, thậm chí liền mới tinh quần áo đều chuẩn bị hầu như thân, chất liệu, nhan sắc, độ dày không giống nhau, lại đều quá vừa người, cũng không phải là tùy ý để ở chỗ này.

Triệu Phất Y hơi kinh hãi, nguyên lai tưởng rằng Hứa Sơn quyền thế không nhỏ, Hứa Môn cũng coi như thế gia đại tộc, hiện tại xem ra, cùng Ung Vương Phủ so sánh, chỉ có thể coi là tân quý mà thôi.

Hắn chợt nhớ tới kiếp trước một câu, tam thế vinh hoa, mới biết mặc quần áo ăn cơm, cổ nhân thật không lừa ta.

Đến đâu thì hay đến đó.

Triệu Phất Y cũng không có khách khí, xoay người ngâm mình ở về sau, tẩy đi một thân mỏi mệt, lại lấy thân xanh thẳm như biển trường sam thay đổi, đem tùy thân đủ loại quan trọng đồ vật mang tốt, lúc này mới nghỉ ngơi xuống tới.

Ước chừng hơn nửa canh giờ về sau, bỗng nhiên có người đến đây thông báo, thế tử Giang Phong đã ở Hồng Mai Các trong bày xuống yến hội, mời Triệu Phất Y dự thính trong đó.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 82: Một Tiếng Cười Nhẹ Vương Hầu

Hồng Mai Các trong, ấm áp dạt dào.

Hỏa hồng lò than sưởi ấm toàn bộ phòng.

Có lẽ là bởi vì nơi đây bốn mùa trưởng ấm nguyên nhân, tứ phía trên kệ bày biện thược dược, mẫu đơn, nguyệt quý, sơn trà chờ một chút, tất cả đều hoa tươi nở rộ, cùng phía ngoài băng thiên tuyết địa so sánh, phảng phất hai thế giới, từng sợi hương khí quanh quẩn ở chóp mũi, làm lòng người bỏ Thần di.

Triệu Phất Y đi vào Hồng Mai Các thời điểm, những người khác đã đến.

Buồng lò sưởi bên trong không gian rất lớn, lại cái bày ba tấm bàn con, một trương ở thượng thủ trên đài cao, so cái khác hai tấm cũng cao hơn ra ba cái bậc thang.

Mặt khác hai tấm bàn con bên trong, một trương ở buồng lò sưởi bên trái, một trương ở phía bên phải, vừa vặn hai mặt tương đối, ở giữa vừa vặn khoảng cách hai trượng.

Giang Phong ngồi một mình ở thượng thủ bàn con bên trên, đứng phía sau hai người, chính là kia đối dáng dấp cực tượng huynh đệ sinh đôi, một người cầm thiết thương, một người cầm đoản cung, sắc mặt nghiêm nghị, nhìn không chớp mắt, xem ra hai người này đúng là hắn sát người thị vệ.

Giang Phong đã đổi đi vàng nhạt trường sam, đổi một thân thuần trắng như tuyết cẩm bào, bên ngoài bảo bọc một tầng thật mỏng lụa mỏng, đầu đội dương chi bạch ngọc quan, eo quấn hai mươi bốn tiết ngà voi đai lưng, trong tay nắm

lấy một thanh mực ngọc như ý, mắt như tô sơn, lông mày giống như bôi mực, ngồi ở chủ vị trên cao phía trên, sắc mặt lạnh nhạt, không giận tự uy, không giống như là thế gian vương hầu thế tử, giống như là thần tiên trên trời hạ phàm.

Hứa Bạch Lộ ngồi phía bên trái bàn con phía sau, cũng đổi đi thiếp thân ngân sắc nhuyễn giáp.

Có tiểu Viên đi theo nàng, tùy thân cũng mang theo mấy bộ y phục, nàng đổi một kiện màu vàng nhạt tay áo dài váy ngắn, khoác lên một kiện màu sáng gấm áo choàng, tóc dài đen nhánh dùng vòng vàng buộc lên, tùy ý tán ở sau ót, sắc mặt cũng đổi trang dung, mày như núi xa, mắt như thu thuỷ, nhàn nhạt ngậm lấy tiếu dung.

Trong nháy mắt, nàng đã không phải là giương cung bắn tên, xuất thủ như điện sa trường nữ tử, ngược lại trở thành dịu dàng động lòng người tiểu thư khuê các.

Ở sau lưng nàng, thì đứng đấy tiểu Viên cùng Trương Duệ hai người, phân biệt hầu hạ ở bên.

"Giang thế tử, Hứa đại tiểu thư."

Triệu Phất Y ngẩng đầu mà bước, một bộ lam sam, nhanh chân bước vào buồng lò sưởi, nhẹ nhàng cười một tiếng, xa xa hướng hai người chắp tay.

Luận quần áo lộng lẫy, phong độ nhẹ nhàng, hắn tự nhiên không sánh bằng thế tử Giang Phong.

Bất quá, tướng mạo của hắn cùng Triệu Khách có bảy tám phần tương tự, Triệu Khách vốn là khó gặp mỹ nam tử, lại thêm hắn chính vào thanh xuân, riêng lấy ngoại hình mà nói, cũng không kém Giang Phong.

Huống chi, xuyên qua đến phương thế giới này đến nay, hơn mười năm ẩn nhẫn tu tâm dưỡng tính, rời đi Hán Trung Phủ về sau, lại trải qua hơn nửa năm

sinh tử tôi luyện, lại thêm hấp thu Lâm Trấn, Hàn Đường, Cô Trần Tử ba người ký ức, lịch luyện thắng qua thường nhân tam sinh tam thế, tự có một phen phong độ, tuyệt đối không ở thế hệ tuổi trẻ bất luận kẻ nào phía dưới.

Mới ở cánh đồng tuyết phía trên, Triệu Phất Y có ý định điệu thấp, cũng không hiển lộ ra tài năng, người khác vẫn không cảm giác được đến, cho tới giờ khắc này, mới phong mang tất hiện, lộ ra diện mục thật sự, sắc bén làm cho người loá mắt.

"Chu tiên sinh, tới."

Giang Phong nhìn thấy Triệu Phất Y nhanh chân mà đến, không khỏi sắc mặt biến hóa.

Hắn rốt cục phát hiện, Triệu Phất Y cũng không phải là trong tưởng tượng hương dã bỉ phu, cũng không chỉ là tâm cơ thâm trầm đơn giản như vậy, từ ngôn hành cử chỉ đến xem, đã tự thành một trường phái riêng phong phạm.

Loại này phong phạm thậm chí để hắn nghĩ tới một người, một cái từ nhỏ đến lớn đều không tranh nổi người.

"Đa tạ thế tử!"

Triệu Phất Y cũng không khách khí, quay người ngồi ở phía bên phải bàn con phía trên.

"Lên yến!"

Đợi cho Triệu Phất Y ngồi xuống về sau, buồng lò sưởi bên trong, một cái mặt trắng không râu nam tử trung niên từ cửa hông đi ra, lớn tiếng hướng ra phía ngoài hô.

Thanh âm người này lanh lảnh, nhìn kỹ cũng không hầu kết, tám thành là tên thái giám.

Trên thực tế, Đại Ngụy vương triều, cũng không phải là chỉ có hoàng thất mới dùng thái giám, chư vương phủ thượng cũng nhiều phối hữu thái giám, mà lại những này thái giám, cũng nhiều là cung trong phái ra.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một nhóm thị nữ bưng sắc hương mùi vị đẹp thức ăn, từng cái trải tại ba người bàn con phía trên, thức ăn phẩm chất cực cao, chẳng những có biển lục Bát Trân, phi cầm tẩu thú, vẫn còn rất nhiều mùa này vốn không vốn có rau quả, quả,

Càng thêm trân quý chính là, những này nguyên liệu nấu ăn đều quá mới mẻ, cũng không phải là trước đó cất giữ tốt.

Triệu Phất Y âm thầm tính ra, cái cái này hầu như mang thức ăn lên đồ ăn, giá cả sẽ không ở bạch ngân ngàn lượng phía dưới, vương phủ xa xỉ, quả nhiên không phải là tầm thường nhân gia có khả năng tưởng tượng.

"Ca múa!"

Đợi đến thức ăn, rượu mang lên về sau, mới tên thái gíam kia lại đi ra, the thé giọng nói hướng các bên ngoài kêu một tiếng.

Tiếp theo, liền có sáu tên dung mạo diễm lệ, mặc thanh lương tuổi trẻ nữ tử từ các bên ngoài đi tới, tóc mây trâm phượng, lông chim trả song vểnh lên, dáng người thướt tha, từng bước Kim Liên, theo nhạc khúc âm thanh nhẹ nhàng nhảy múa, dáng múa uyển chuyển động lòng người, ngẫu nhiên đối mặt chỗ ngồi mấy người, cười một tiếng một cái nhăn mày đều tràn đầy mê người ý vị.

Triệu Phất Y ngồi ở bàn con phía sau, cũng không có nhìn nhiều vũ đạo, tùy ý ăn hai cái đồ ăn, hơi lấp đầy một mình, phối hợp châm chén rượu, giơ ly lên, ánh mắt từ trước mắt mấy người trên thân từng cái đảo qua.

Giang Phong cao cư trên đó, ánh mắt buông xuống, sắc mặt lạnh nhạt, không biết suy nghĩ cái gì, đối trước mắt ca múa nhìn cũng không nhìn một chút, cũng không biết là sớm đã nhìn ngán, vẫn là tâm tư khó dò, hỉ nộ không được vu sắc.

Hứa Bạch Lộ ngược lại là rất nghiêm túc đang nhìn.

Chỉ là ánh mắt của nàng tinh khiết, chỉ có hiếu kì, cũng không cái khác nhan sắc, tiểu Viên ở sau lưng nàng, đi theo tiếng nhạc nhẹ nhàng địa phương đánh nhịp, đôi chủ tớ này đều là nữ tử, ngược lại là toàn trường duy nhất một đôi say mê tại ca múa người.

Đến mức Trương Duệ, biểu hiện đã có chút chịu không thấu, hắn nỗ lực cúi đầu, cố ý không nhìn tới trong các vài vị ca cơ, thế nhưng lại thường thường nhịn không được lén liếc mắt một cái, ánh mắt rơi vào ca cơ trần trụi chỗ, chỉ nhìn ánh mắt liền biết, hận không thể nuốt sống trước mắt mấy vị này nữ tử.

Ba! Ba!

Một khúc ca múa hoàn tất, Giang Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Nhạc khúc âm thanh chậm rãi dừng lại, trên trận vài vị ca cơ, hướng về phía đang ngồi mấy người thi lễ một cái, cúi đầu chậm rãi lui ra.

"Hôm nay vội vàng gặp nhau, nhất thời chuẩn bị không chu toàn, Bạch Lộ muội muội, Chu tiên sinh, chỗ không ổn, còn xin đảm đương."

Giang Phong ngẩng đầu lên, đối lần này phương hai người nói.

"Giang Phong ca ca quá khách khí, mỹ thực rượu ngon mỹ nhân, đều là hiếm thấy vật hi hãn, Bạch Lộ vẫn là lần đầu thưởng thức, thật sự là thụ sủng nhược kinh."

Hứa Bạch Lộ vừa cười vừa nói.

"Ha ha."

Giang Phong khẽ lắc đầu, cười nói ra: "Bạch Lộ muội muội nói đùa, Hứa tướng quân quyền cao chức trọng, mong muốn một chút hưởng thụ không qua chuyện một câu nói, chỉ là tôn trọng đơn giản, không tốt xa hoa thôi, không

giống Ung Vương Phủ trải qua mấy trăm năm, nhiều đời truyền thừa, khó tránh khỏi xa hoa lãng phí một chút."

Dừng một chút, hắn quay đầu nhìn Triệu Phất Y, nghiêm túc nói ra: "Đừng nói là Hứa tướng quân, coi như vị này Chu tiên sinh, cho dù không phải là xuất thân thế gia đại tộc, vậy cũng rất có bản lãnh, chỉ cần bắt chủ nhân sinh cơ gặp, làm ra lựa chọn chính xác, cũng có thể tuỳ tiện đến những thứ đồ này, Chu tiên sinh, ngươi cứ nói đi?"

"Ha ha!"

Triệu Phất Y nhẹ nhàng cười một tiếng, giơ hai tay lên duỗi lưng một cái, cười nói: "Thế tử, mỹ thực tuy tốt, lại ngại không đủ ngon miệng, rượu ngon tuy tốt, lại ngại quá mức nhạt nhẽo, mỹ nhân tuy tốt, đáng tiếc chỉ là không thông âm luật, không hiểu vũ đạo, thật sự là người tài giỏi không được trọng dụng."

"Thường nói, kia chi mật đường, ta chi độc dược, chỉ là tuy là lần đầu hưởng thụ như vậy xa hoa lãng phí đồ vật, lại phát hiện những thứ đồ này quá mức nhàm chán, may mắn ca cơ nhóm đi xuống sớm, nếu không, chỉ là chỉ sợ muốn tại thế tử trước mặt thất thố, nhàm chán đến ngủ thiếp đi."

Một câu lối ra, mọi người đều kinh.

Chẳng ai ngờ rằng, hắn càng như thế không nể mặt Giang Phong.

Đừng nói là Hứa Bạch Lộ trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, kinh ngạc tại Triệu Phất Y lớn mật, tựu liền tiểu Viên đều trừng to mắt nhìn Triệu Phất Y, hoàn toàn không biết hắn vì sao lại nói như vậy.

Đến mức Trương Duệ, trong mắt có mấy phần ghen ghét, mấy phần phẫn nộ, càng có mấy phần cười trên nỗi đau của người khác.

"Chu tiên sinh quả nhiên là nam nhi tốt."

Ra ngoài ý định, Giang Phong cũng không có tức giận, chỉ là nhẹ gật đầu,

liền không nói gì nữa.

"Thế tử quá khen rồi."

Triệu Phất Y chắp tay cười nói.

Trên mặt mỉm cười, tùy ý mà vì, trong lúc nhất thời, lại có mấy phần cười một tiếng khẽ vương hầu ý vị.

. . .

Mắt thấy bầu không khí lúng túng như vậy, yến hội tự nhiên cũng duy trì không đi xuống, sau một lát, quản sự thái giám liền đi ra tới, lớn tiếng tuyên bố yến hội kết thúc.

Hứa Bạch Lộ cáo từ rời đi, Triệu Phất Y theo nàng cùng một chỗ, sóng vai quay người mở buồng lò sưởi.

Chỉ có Giang Phong vẫn ngồi ở chỗ cũ, thật lâu không hề rời đi, sắc mặt phẳng như nước hồ, không chút nào hiển gợn sóng.

"Thế tử, không bằng huynh đệ của ta tìm một cơ hội giết hắn."

Cầm thương thị vệ bỗng nhiên nói.

"Không cần."

Giang Phong lắc đầu, nói ra: "Mới vừa nghe người nói qua, hắn có thể tiện tay ngăn lại hai tên ngựa nhanh, chí ít thân có bốn ngưu chi lực, làm không tốt sẽ còn mạnh hơn, hai ngươi huynh đệ cho dù lợi hại, vậy cũng còn tại Ngoại Gia cảnh giới, coi như có thể giết hắn, cũng sẽ náo ra rất lớn động tĩnh."

"Huống chi, hắn chết tại ta chỗ này, vô luận có chứng cớ hay không, Bạch Lộ đều nhất định sẽ đối ta có thành kiến, đối với bước kế tiếp kế hoạch bất lợi."

"Cái kia. . ."

Cầm thương thị vệ hơi chần chờ.

"Việc này không vội, ta nghĩ Hứa Sơn cừu nhân nhiều như vậy, nói không chừng thì có người giận lây sang hắn, không cẩn thận giết hắn, cũng là chuyện rất bình thường."

Giang Phong lạnh nhạt nói.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 83: Ngoài Ý Muốn Gặp Mặt

Từ Hồng Mai Các lúc đi ra, đã là sao dày đặc đầy trời.

Trong ngày mùa đông một trận tuyết, rửa sạch toàn bộ bầu trời, trong vắt màn trời thấu triệt giống như bảo thạch, chấm chấm đầy sao lấp lóe ở giữa, phảng phất có thể đụng tay đến.

Vô biên màn trời phía dưới, là tuyết trắng bao trùm hoang nguyên, trong tầm mắt, một mảnh ngân bạch, bằng phẳng đại địa phảng phất gương sáng, chiếu rọi lấy mỗi một điểm tinh quang.

Sắc trời đã tối, ban đêm đi ghé qua tại hoang dã cánh đồng tuyết, thực sự quá mức nguy hiểm, đừng nói là gặp được dã thú đạo phỉ, coi như không ra cái khác bên ngoài, vạn nhất một cước bước vào tuyết hố, cũng là xương cốt đứt gãy hạ tràng.

Vì vậy, Hứa Bạch Lộ sớm đã đáp ứng Giang Phong, tối nay ở Nhàn Vân Sơn Trang ngủ lại, chỉ là đem hai tên đi theo kỵ sĩ, sớm phái trở về báo cái bình an.

Hứa Bạch Lộ đi ra buồng lò sưởi, che kín trên người áo choàng, dựa vào lan can mà trông, ngắm nhìn giữa thiên địa tinh quang cùng tuyết chủng loại, lẳng lặng địa phương không nói gì.

Triệu Phất Y yên lặng đi đến phía sau nàng, cùng một chỗ hô hấp lấy thanh lãnh không khí.

"Tiên sinh, Giang Phong có phải hay không nói qua với ngươi cái gì?"

Trầm mặc hồi lâu, Hứa Bạch Lộ khe khẽ thở dài, quay đầu nhìn Triệu Phất Y,

phá vỡ cái này một mảnh yên tĩnh khó được.

"Tùy tiện nói vài câu nhàn thoại."

Triệu Phất Y mỉm cười, không chịu nhiều lời.

"Nếu là hắn. . ."

Hứa Bạch Lộ biểu lộ chăm chú, cho dù nàng phẩm tính thuần lương, vậy không có nghĩa là nàng đối thế gia đại tộc làm việc thủ đoạn hoàn toàn không biết gì cả, rất nhiều chuyện chỉ là không muốn đề cập thôi.

"Không có gì lớn, một chút việc nhỏ mà thôi, tin tưởng ta."

Triệu Phất Y đánh gãy nàng, khẽ mỉm cười nói.

Hắn nhìn qua Hứa Bạch Lộ thanh lệ khuôn mặt, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, nhịn không được đưa tay ở nàng trên mũi vuốt một cái, cười nói ra: "Sớm nghỉ ngơi một chút đi, đã quá muộn."

Va tay vào trơn nhẵn, giống như nhuyễn ngọc ôn hương.

"Nha. . ."

Hứa Bạch Lộ bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, gương mặt ửng đỏ, cả người đều cứng đờ, nàng hoàn toàn không nghĩ tới Triệu Phất Y sẽ làm ra động tác này, thẳng đến mười mấy giây đồng hồ về sau, mới phản ứng được, xoay người sang chỗ khác không nói thêm gì nữa.

"A...!"

Ở phía sau hai người không xa, tiểu Viên đầu tiên là một tiếng kinh hô, lập tức chăm chú địa phương che miệng.

Thời gian đốt một nén hương trước đó, mấy người cùng một chỗ từ Hồng

Mai Các bên trong ra tới, tiểu Viên tính tình nhu thuận, gặp hai người khó được có một đoạn một chỗ thời gian, cũng không có đi theo cùng một chỗ, một người về trước chỗ ở, dọn dẹp phòng ở đi, thuận tiện mang đi Trương Duệ cái này bóng đèn.

Chỉ là chẳng biết lúc nào, nàng lại chạy về ở, đúng lúc nhìn thấy tình cảnh vừa nãy.

. . .

Nghe được tiểu Viên tiếng kinh hô, Hứa Bạch Lộ sắc mặt càng đỏ, lúc này quay người, cũng không quay đầu lại hướng chỗ ở đi tới, vội vã địa phương thậm chí đã quên lên tiếng kêu gọi.

Triệu Phất Y nhìn bóng lưng của nàng, cảm giác có chút đáng yêu, trong lòng nhất thời ngứa một chút, lẳng lặng mà nhìn xem nàng rời đi, thẳng đến Hứa Bạch Lộ biến mất ở trùng điệp trong ban công, lúc này mới lắc đầu, hướng chỗ ở của mình đi tới.

Sau một lát, trở lại chỗ ở, xa xa liền có thể nhìn thấy, trong phòng ngọn đèn vẫn sáng, đẩy cửa đi vào, bên trong sớm đã thu thập chỉnh chỉnh tề tề.

Triệu Phất Y duỗi lưng một cái, vén lên bên giường màn trướng, đang muốn lên giường nghỉ ngơi, bỗng nhiên nhìn thấy trên bàn sách, đặt vào một tờ giấy, dùng nghiên mực đè ép.

"Gia hỏa này lại làm cái gì. . ."

Triệu Phất Y lắc đầu, đứng dậy hướng bàn đọc sách đi tới, trong lòng âm thầm phỏng đoán, tám thành là Giang Phong để cho người ta lưu tại nơi này, tả hữu bất quá là uy bức lợi dụ.

Chờ hắn đi đến trước bàn sách mặt thời điểm, rốt cục nhìn thấy tờ giấy, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, chỉ thấy trên tờ giấy viết một hàng chữ: "Phương tây ba

mươi dặm, bốn chiều dưới đình gặp, không gặp không về, duyệt sau tức đốt."

Ngay tại tờ giấy cuối cùng, vẽ lấy một con giống như đúc tam vĩ hồ.

"Thu Tố Bạch. . ."

Triệu Phất Y sắc mặt lập tức âm trầm như nước.

Hắn đã một hai tháng không có nhìn thấy Thu Tố Bạch, Hứa Bạch Lộ cũng kém không nhiều, ngay tại lần này đông săn trước đó, nàng còn kém người đi Thu phủ bên trên hỏi qua, đạt được trả lời chắc chắn là Thu Tố Bạch đi xa thân gia bên trong tạm cư,

Còn tưởng rằng nhất thời bán hội không gặp được nàng, không nghĩ tới thế mà ở Nhàn Vân Sơn Trang, gặp được Thu Tố Bạch để lại cho hắn tờ giấy.

Chẳng lẽ Thu Tố Bạch ngay tại toà này trong sơn trang, cùng Giang Phong sớm có liên hệ, hay là nguyên nhân gì khác, gọi hắn gặp mặt lại muốn làm cái gì?

Triệu Phất Y nắm vuốt tờ giấy, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng quyết định vẫn là đi nhìn xem.

Hắn hít một hơi thật sâu, đem tờ giấy thiêu huỷ, đổi vào ban ngày xuyên màu xám nhạt kẹp bông vải trường bào, thổi tắt ngọn đèn về sau, từ bên trong khóa kỹ cửa phòng, mở cửa sổ ra, từ trong cửa sổ lộn ra ngoài, sau đó từ bên ngoài hờ khép cửa sổ, quay người hướng trang đi ra ngoài.

Hắn bây giờ thân có bảy ngưu chi lực, xa chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam lúc, thậm chí có thể trong thời gian ngắn đạt tới tám ngưu chi lực, lực lượng khổng lồ mang đến vượt mức bình thường tốc độ, cùng thường nhân khó có thể tưởng tượng nhảy vọt năng lực, coi như một hai trượng cao tường viện, cũng có thể nhảy lên mà qua.

Huống chi, hắn tiêu hóa Cô Trần Tử cả đời kinh nghiệm chiến đấu, bao quát

trong đó rất nhiều lần chui vào ám sát kinh nghiệm, đối với biệt tích tiềm tung cũng không lạ lẫm, nho nhỏ một tòa Nhàn Vân Sơn Trang hoàn toàn không đáng kể.

. . .

Sau một lát, Triệu Phất Y đã đi ra Nhàn Vân Sơn Trang, nhắm ngay hướng đi, nhanh chân hướng tây phương đi tới.

Bóng đêm mông lung, tuyết lớn vô ngần, màu xám tro nhạt trường bào ở đất tuyết bên trong mảy may cũng không dễ thấy, hơi xa một chút đều không nhìn thấy, vừa vặn xem như y phục dạ hành.

Triệu Phất Y một đường đi nhanh, liền tựa như trên mặt tuyết một đạo làn khói nhẹ, phiêu phiêu miểu miểu, khó mà nắm lấy.

Ước chừng hai khắc đồng hồ về sau, liền tới đến phương tây ngoài ba mươi dặm, xa xa nhìn thấy ven đường có một tòa đình nghỉ mát, ở cái đình bên trong ngồi một người.

Bóng đêm càng thâm, lại là rừng núi hoang vắng, tuyết lớn bao trùm, bóng người sớm đã tuyệt tích, một người ngồi một mình trong đình, chỉ là cảnh tượng này liền khiến người sợ hãi.

Nếu không phải trước đó gặp qua Thu Tố Bạch để lại cho hắn tờ giấy, hắn thậm chí lại coi là cái này du đãng ở trong thiên địa cô hồn dã quỷ, nghĩ lại lại nghĩ một chút, gặp được Thu Tố Bạch cũng chưa chắc so gặp được cô hồn dã quỷ tốt đi nơi đó.

Chí ít quỷ mị có thể hay không ăn thịt người còn chưa nhất định, Thu Tố Bạch thế nhưng là rõ ràng dám ăn thịt người.

"Thu cô nương, hồi lâu không thấy."

Trong nháy mắt, Triệu Phất Y đã đến trong đình, hướng về phía Thu Tố Bạch

chắp tay.

Thu Tố Bạch ôm hai chân, trên thân bọc lấy một tầng thật dày da bào, co quắp tại cái đình chính giữa trên bàn đá, sắc mặt thanh lãnh, nhìn ra xa phương đông, hoàn toàn không để ý tới hắn, trên mặt không có vẻ tươi cười, so cánh đồng tuyết băng tuyết lạnh hơn.

Triệu Phất Y hơi có chút kinh ngạc.

Dĩ vãng hắn gặp Thu Tố Bạch thời điểm, Thu Tố Bạch cũng không phải dạng này, vô luận là uy hiếp cũng tốt, lợi dụ cũng được, trong lòng nghĩ như thế nào không biết, trên mặt đều là cười nói doanh doanh, thậm chí liền muốn giết hắn thời điểm cũng không ngoại lệ.

Hiện tại đây là thế nào, cùng ngày xưa hoàn toàn khác biệt, chẳng lẻ là muốn trở mặt.

"Ngươi đã bái Hách Trường Phong vi sư, chính thức thêm Hoa Sơn đạo môn, bắt đầu so với ta nghĩ còn tốt hơn, sau này không cần đến Hứa Môn."

Hồi lâu sau, Thu Tố Bạch mới từ tốn nói.

Triệu Phất Y không nói gì, giữa lông mày nhăn lại, không biết nàng nói lời này là có ý gì.

"Ta quyết định giết Hứa Bạch Lộ, ngươi không có ý kiến chứ."

Thu Tố Bạch nói tiếp.

"Cái gì?"

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, nhịn không được hô lên.

"Ngươi không muốn sao, ngươi không phải là một mực không thích nàng, thậm chí chán ghét ta làm chuyện này."

Thu Tố Bạch ngẩng đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt bên trong chỉ có lạnh lùng.

"Có thích hay không là một chuyện, vậy cũng không thể tùy ý giết người đi."

Triệu Phất Y trầm giọng hỏi.

"Ta không có tùy tiện giết người, có thể nói cho ngươi một tiếng, đã quá tôn trọng ngươi."

Thu Tố Bạch nói.

"Vì cái gì?"

Triệu Phất Y không hiểu.

"Hứa Bạch Lộ hôm nay là không phải là bắn trúng một con bạch hồ?"

Thu Tố Bạch lạnh giọng nói, còn không đợi Triệu Phất Y há miệng, tiếp lấy còn nói: "Cái kia bạch hồ là ta huyễn hóa, trước đó vài ngày đi Vân Châu làm việc, hiện tại vừa vặn trở về, trên đường đi ngang qua nơi này, không nghĩ tới tại đây gặp được nàng, còn đưa ta một tiễn, thật là đau một tiễn."

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, lập tức lắc đầu: "Không có khả năng, lấy bản lãnh của ngươi, sao lại bị nàng làm bị thương!"

"Ngươi không hiểu."

Thu Tố Bạch lạnh lùng nhìn hắn một cái.

"Cái này vô tâm chi thất, Hứa Bạch Lộ luôn luôn coi ngươi là làm bạn tri kỉ, cùng ngươi tình đầu ý hợp, ngươi cái này. . ."

Triệu Phất Y vội vàng nói.

"Ta là yêu a, ngươi theo ta đàm ân tình?"

Thu Tố Bạch ánh mắt lộ ra ý trào phúng, tiếp lấy nói ra: "Ngươi không cần nói với ta, ta đã an bài tốt giết hắn người, người kia đã đi rồi, này lại cũng đã động thủ, ngươi nếu là có lời gì, không ngại theo người kia nói."

"A!"

Triệu Phất Y giật nảy cả mình, cũng không nhiều lời, vội vàng xoay người, nhảy ra ngoài đình, nhanh chân hướng Nhàn Vân Sơn Trang phóng đi.

"Ta khuyên ngươi chớ đi tốt, người kia không phải là ngươi có thể đối phó."

Thu Tố Bạch âm thanh không nhanh không chậm.

Triệu Phất Y cũng không quay đầu lại, dưới chân bộ pháp càng nhanh, đạp thật mạnh ở tuyết bên trên, mỗi lần đặt chân, liền bước ra một đám tuyết sương mù.

Trong nháy mắt, từng đoàn từng đoàn tuyết sương mù nối liền thành một đường, thẳng hướng Nhàn Vân Sơn Trang mà đi, sau một lát, hắn đã biến mất ở tuyết lớn bên trong.

Thu Tố Bạch nhìn qua hắn rời đi hướng đi, bên khóe miệng bỗng nhiên nổi lên mỉm cười, nói một mình: "Thật là một cái ngây thơ gia hỏa. . ."

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy một con bạch hồ từ cổ áo của nàng chỗ, tò mò thò đầu ra đến, nghi ngờ nhìn bốn phía, chính là Hứa Bạch Lộ vào ban ngày bắn trúng cái kia bạch hồ!

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 84: Đột Kích

Ngay tại Triệu Phất Y rời đi Nhàn Vân Sơn Trang không lâu, một cái người áo xám lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở Nhàn Vân Sơn Trang cửa chính.

Hai ngọn khí tử phong đăng treo ở trước cửa, dưới ánh đèn lờ mờ, kéo ra khỏi cái bóng thật dài.

Người áo xám niên kỷ ở chừng bốn mươi tuổi, trên đầu mang theo một đỉnh màu nâu xám tiễn trúc mũ rộng vành, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ có mấy sợi tóc dài từ mũ rộng vành trong bóng tối rủ xuống, mặc trên người một kiện thật mỏng trường bào màu xám, dưới chân thì mặc một đôi giày cỏ.

Nếu là bình thường thời tiết, gặp được một người như vậy, ai cũng sẽ không nhìn nhiều hai mắt, chỉ coi hắn là một cái bình thường dáng vẻ hào sảng người giang hồ, thế nhưng là lúc này nơi đây nhìn thấy, không do người để cho người ta kinh dị, bởi vì hắn một thân trang phục, đổi ở trên thân người khác, chỉ sợ đã bị đông cứng chết rồi.

Làm người khác chú ý nhất chính là, bên hông hắn nghiêng cắm một thanh trường đao, lưỡi đao hẹp dài, không có vỏ đao, rỉ sét phiếm hồng thân đao, tản ra nhàn nhạt huyết khí, cũng không biết là vết máu, vẫn là vết rỉ, chỉ biết là đã dùng không thiếu niên.

"Ừm. . . Ân. . ."

Người áo xám nhẹ nhàng hút hai lần cái mũi, hít hà thanh lãnh không khí, nói một mình: "Hương vị không sai, chính là chỗ này."

Nói xong, nhẹ nhàng bước một bước về phía trước, đưa tay trái ra, không đáng kể dán tại trên cửa.

Tiếp theo trong nháy mắt, cũng không thấy hắn xuất thủ phát lực, chỉ thấy hai phiến đại môn đột nhiên chia năm xẻ bảy, vỡ thành to to nhỏ nhỏ khối gỗ, hướng trong trang bắn tung tóe ra, tiếp theo, chính là "Răng rắc" một tiếng vang thật lớn, phảng phất đất bằng lên một tiếng sét.

Trời tối người yên, lại là hoang sơn dã lĩnh, so trong thành Trường An càng thêm yên tĩnh, chính là hơi ho khan hai tiếng, đều có thể truyền ra thật xa, chớ đừng nói chi là đất bằng một tiếng sét.

Chỉ một thoáng, to như vậy một tòa Nhàn Vân Sơn Trang, trước trước sau sau tất cả mọi người đều nghe cái hiểu rõ.

"Ai!"

"Người nào!"

Một trận ồn ào tiếng bước chân về sau, chỉ thấy nơi xa lờ mờ, khoảng a ba mươi, bốn mươi người hướng cửa chính vây quanh, trong đó đi ở trước nhất chính là hơn mười cái tuần tra ban đêm hắc giáp võ sĩ, trong tay nhấc theo nhiều loại binh khí.

Còn lại hai ba mươi cái đều là trang đinh, có chút đốt đèn lồng, có chút nhấc theo côn bổng, vội vã hướng cổng chạy đến.

Cùng lúc đó, trong viện trực ca đêm trang đinh, cũng đốt lên cố định ở trên tường bó đuốc, đèn lồng, trong lúc nhất thời, cả viện sáng như ban ngày.

Người áo xám vẫn đứng tại cửa ra vào, yên lặng nhìn những người này, đã không có nói chuyện, cũng không có động thủ.

"Ngươi là người nào? Lại dám xông vào nơi đây? Không biết đây là địa phương nào sao?"

Một hắc giáp võ sĩ nhanh chân đi ra đám người, đi vào người áo xám trước người bảy thước, rút ra sáng như tuyết trường đao, mũi đao chỉ vào người áo xám quát lớn.

"Ồn ào!"

Người áo xám hừ lạnh một tiếng, lập tức đưa tay trái ra, ngón trỏ cong ngón búng ra, một sợi chỉ phong bỗng nhiên lướt đi, mang theo một tiếng bén nhọn kêu nhỏ, điểm ở hắc giáp võ sĩ cái trán.

Tiếp theo, liền nghe "Phốc" một tiếng vang nhỏ, hắc giáp võ sĩ trên trán, bỗng nhiên thêm ra một cái đầu ngón tay kích thước lỗ máu, máu đỏ tươi hòa với hoàng bạch xen nhau não hoa, từ lỗ máu bên trong tranh nhau chen lấn dũng mãnh tiến ra, phun ra đầy đất.

Thân hình bất động, chỉ phong giết người!

"Nội Gia cao thủ!"

Nhìn thấy trước mắt một màn này, còn lại hơn mười tên hắc giáp võ sĩ không khỏi sắc mặt đại biến, truyền ra một tiếng kinh hô, trong đó càng có mấy người bị hù sắc mặt trắng bệch, nắm thật chặt binh khí trong tay, không còn dám đi nửa bước.

Đến mức tứ phía vây quanh trang đinh, biểu hiện càng không chịu nổi, từng cái đi đứng bủn rủn, lảo đảo lui về phía sau.

Những người này võ công tốt nhất, cũng còn chưa tới Ngoại Gia cảnh giới, cùng ngoại gia cao thủ thực sự cách biệt quá xa, nếu là thật sự động thủ, chỉ sợ mười giây đồng hồ không được, liền bị giết cái không còn một mảnh, lại há có thể không sợ?

"Để các ngươi chủ nhân ra tới!"

Người áo xám xuất thủ về sau, hai tay ôm vào trong ngực, không còn gì khác động tác, thoạt nhìn cũng không có giết người ý tứ, chỉ là ngăn ở cổng, không cho bất luận kẻ nào đào tẩu.

Trong viện hơn mười người hắc giáp võ sĩ hai mặt nhìn nhau, liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng có một người hướng sơn trang chỗ sâu chạy tới.

. . .

Thời gian đốt một nén hương về sau, một trận gấp rút tiếng bước chân từ sơn trang chỗ sâu truyền ra, tiếp theo, chỉ thấy một đám người nhanh chân hướng cổng đi tới.

Đi ở trước nhất chính là Ung Vương thế tử Giang Phong, sau lưng hắn thì là hai tên tướng mạo giống nhau như đúc huynh đệ sinh đôi, cũng là hắn sát người thị vệ.

Một người trong đó tuổi khá lớn, cầm trong tay thiết thương, tên là Yến Kỷ, một người khác niên kỷ ít hơn, mang theo một trương cung cứng, tên là yến vừa vặn, hai người này đều là Ung Vương Phủ thế hệ tương truyền gia thần, từ nhỏ tiếp nhận nhất là tinh lương huấn luyện, trung tâm, kiến thức, võ công đều là nhân tuyển tốt nhất.

Cùng Giang Phong song song đi cùng một chỗ, thì là Hứa Bạch Lộ.

Nàng đã thay đổi ngân sắc sát người nhuyễn giáp, làm xong động thủ chuẩn bị, theo nàng cùng đi Trương Duệ, tiểu Viên hai người cũng đều đổi một thân sát người trang phục.

Sau lưng bọn hắn, vẫn còn hơn mười tên hắc giáp võ sĩ, những người này cùng tiền viện hơn mười tên hắc giáp võ sĩ tính cùng một chỗ, chính là ở Giang Phong thủ hạ đang trực hai mươi bốn tên cận thân thị vệ.

"Chỉ là Ung Vương thế tử Giang Phong, xin hỏi tôn giá là ai?"

Giang Phong chắp tay hỏi, sắc mặt lạnh nhạt, mảy may cũng không bối rối.

"Nguyên lai nơi này là Ung Vương Phủ thả ra. . ."

Người áo xám chậm rãi để lộ tiễn trúc mũ rộng vành, lộ ra một trương vàng như nến khuôn mặt, ngũ quan cứng ngắc, không chút biểu tình, phảng phất mộc điêu khắc đá.

"Tôn giá không biết a, kia đến ta chỗ này làm cái gì?"

Giang Phong nao nao, tiếp lấy lại hỏi, biểu hiện trên mặt không có thay đổi gì, cũng không biết có tin hay không người áo xám.

"Ta tới đây tìm một người, đem nàng giao ra, ta lập tức đi ngay."

Người áo xám âm thanh không có chút nào ba động.

"Ai?"

Giang Phong hỏi.

"Ừm. . ."

Người áo xám không trả lời ngay, nhìn qua trước mắt đám người, nhẹ nhàng hít mũi một cái, ánh mắt lập tức từ trên thân Giang Phong xẹt qua, lại vòng qua trên trận những người khác, cuối cùng hướng Hứa Bạch Lộ chỗ hướng đi nhìn lại, nhàn nhạt nói ra: "Chính là nàng."

Một câu lối ra, bốn phía kinh ngạc!

"A?"

Nha hoàn tiểu Viên cùng Hứa Bạch Lộ đứng chung một chỗ, chợt nghe người áo xám nói như vậy, không khỏi một tiếng kinh hô, nhịn không được kêu thành tiếng.

Trương Duệ lúc đầu đứng sau lưng Hứa Bạch Lộ, nghe được câu này, không khỏi toàn thân chấn động, lập tức cũng không nhiều lời, rút ra bên hông trường kiếm, bảo hộ ở Hứa Bạch Lộ trước người, vừa kinh vừa sợ mà nhìn chằm chằm vào người áo xám, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu không ngừng từ trên trán rơi xuống.

Hắn vừa rồi đã nghe nói, người áo xám là Nội Gia cao thủ, trên giang hồ đã coi như là một phương hào hùng, Ung Vương Phủ bên trong cho dù nhiều người, mạnh nhất cũng bất quá Ngoại Gia người có năng lực, song phương thực lực chênh lệch quá nhiều, nếu là người áo xám bạo khởi giết người, chỉ sợ không ai ngăn được.

Hứa Bạch Lộ ngược lại không bối rối, chỉ là giữa lông mày nhăn lại, hơi có chút kinh dị, hỏi: "Vì cái gì?"

"Hừ hừ. . ."

Người áo xám cười lạnh một tiếng không có trả lời, trong ánh mắt lộ ra mỉa mai chi ý.

"Hứa đại tiểu thư là Ung Vương Phủ khách nhân, chỉ sợ bất lực đi theo ngươi, để tôn giá thất vọng."

Giang Phong nhíu nhíu mày, bỗng nhiên chen vào nói, cự tuyệt người áo xám yêu cầu.

"Ung Vương Phủ. . ."

Người áo xám lắc đầu, nói ra: "Ta cũng không muốn gây phiền toái, các ngươi vẫn là không cần nhiều xen vào chuyện bao đồng, nếu như các ngươi không phải là Ung Vương Phủ người, ta sẽ lựa chọn liền các ngươi cùng một chỗ giết chết."

"Tôn giá không khỏi quá càn rỡ đi."

Giang Phong luôn luôn lạnh nhạt trên mặt rốt cục mang ra tức giận.

Hôm nay, hắn lần lượt bị Triệu Phất Y cự tuyệt hai lần, tâm tình vốn cũng không thoải mái, chỉ là tâm tư thâm trầm, lúc này mới không có lộ ở trên mặt.

Đợi đến dạ yến về sau, hắn đã hạ quyết tâm, dự định trở lại Trường An, tìm mấy tên cao thủ lấy Hứa Sơn cừu nhân danh nghĩa, ý nghĩ giết Triệu Phất Y, tiết trong lòng một hơi nộ khí.

Không nghĩ tới còn không đợi hắn động thủ, thế mà thật có Hứa Sơn cừu nhân tới cửa, phải đem đi Hứa Bạch Lộ, đây thật là ngươi đang trong phòng ngồi, họa từ trên trời rơi xuống.

Đến mức nói người này có phải hay không là Hứa Bạch Lộ gây cừu nhân, hắn không hề nghĩ ngợi qua, Hứa Bạch Lộ làm người thuần tốt, luôn luôn không cùng nhân sinh sự tình, làm người cũng cực kì điệu thấp, thậm chí liền Hứa Môn đều rất ít ra, làm sao có thể kết xuống cừu nhân.

Nhất làm cho Giang Phong buồn bực là, vạn chúng nhìn trừng trừng người, vô luận người trước mắt này mạnh cỡ nào, hắn cũng không thể để người này mang đi Hứa Bạch Lộ, nếu không, hắn chẳng những vô pháp hướng Hứa Sơn bàn giao, về sau thậm chí không có cách nào lại ở Trường An đặt chân.

Đến mức có thể hay không bắt lại người này, trong lòng của hắn mặc dù không có mười phần nắm chắc, vậy cũng có mấy trương át chủ bài, đủ để đối Nội Gia cao thủ tạo thành trí mạng uy hiếp.

Nghĩ tới đây, Giang Phong cuối cùng làm ra làm ra quyết định, lạnh giọng quát: "Giết hắn!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 85: Sát Sinh Đao

Băng! Băng! Băng!

Ba tiếng cung vang, yến tay thuận chỉ liên động, ba chi trường tiễn như điện bắn ra, hiện ra xếp theo hình tam giác, hướng người áo xám bay đi.

Cái này ba mũi tên tốc độ cực nhanh, lực đạo cực mạnh, lại không trung lôi ra ba đầu màu trắng khí lãng, phát ra đinh tai nhức óc tiếng gào.

Cùng lúc đó, Yến Kỷ run run trường thương trong tay, phi thân hướng về phía trước tiến đến, mũi thương một điểm hàn mang như sao, trực tiếp hướng người áo xám trong cổ điểm tới.

Thân pháp của hắn cũng nhanh, lại không thể so với mũi tên chậm nhiều ít, cơ hồ một trước một sau, đuổi tới người áo xám trước người.

Chỉ một thoáng, ba chi trường tiễn phân biệt bắn về phía người áo xám tâm miệng, mi tâm cùng bụng dưới, mũi thương một điểm hàn mang thì trực chỉ cổ họng.

Cái này bốn phía công kích đều là vô cùng tàn nhẫn nhất cay sát chiêu, chỉ cần tùy tiện điểm trúng thoáng cái, liền có thể muốn người áo xám tính mệnh.

Yến Thị huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, liên thủ hợp kích công phu, đã luyện hơn hai mươi năm, sớm đã tới tâm ý tương thông tình trạng, liên thủ một kích lực sát thương vượt xa khỏi bình thường Ngoại Gia người có năng lực hạn mức cao nhất.

Vì vậy, hai người cho dù đều vẫn là Ngoại Gia cảnh giới, nhưng là thốt nhiên

một kích, coi như Nội Gia tầng thứ thật là tốt tay, chỉ cần sơ ý một chút, nói không chừng liền muốn tổn thương ở hai người hợp kích phía dưới.

Yến Thị huynh đệ hợp kích chi thuật, cũng sẽ là Giang Phong biết rõ người áo xám là Nội Gia cao thủ, cũng dám trở mặt át chủ bài một trong.

Người áo xám đối mặt Yến Thị huynh đệ liên thủ một kích, sắc mặt không thay đổi chút nào, thậm chí liền mí mắt cũng không nháy thoáng cái, tay trái hướng lên tìm tòi, gỡ xuống tiễn trúc mũ rộng vành, tiện tay ngăn tại trước người, sau đó, lấy tay bắt lấy mũ rộng vành biên giới, tựa như chuyển con quay, dùng sức xoa thoáng cái.

Tiễn trúc mũ rộng vành lập tức lơ lửng giữa không trung, phi tốc xoay tròn, tựa như một mặt tấm chắn, ngăn tại mũi tên, trường thương cùng người áo xám ở giữa,

Đinh! Đinh! Đinh!

Chỉ nghe ba tiếng nhẹ vang lên, ba chi trường tiễn lại bị xoay tròn cấp tốc tiễn trúc mũ rộng vành từng cái phá tan, hướng tứ phía bắn tung tóe mà đi.

Thấy cảnh này, xa xa yến ngay mặt chủng loại lập tức thay đổi.

Hắn luyện tiễn hơn hai mươi năm, tiễn pháp sớm đã xuất thần nhập hóa, lực đạo càng là kinh thế hãi tục, vừa rồi cái này ba mũi tên coi như bắn tại dày hơn một xích đá mài bên trên, cũng có thể tuỳ tiện bắn cái xuyên thấu, thế nhưng lại bị nho nhỏ một cái mũ rộng vành bắn ra, xem ra thực lực của hai bên chênh lệch so với hắn vốn cho là phải lớn hơn nhiều.

"Lui!"

Nghĩ tới đây, yến vừa vặn bỗng nhiên la lớn.

Hắn cùng với Yến Kỷ tu vi tám lạng nửa cân, nếu như hắn cái này ba mũi tên thậm chí mặc không qua một cái mũ rộng vành, Yến Kỷ tuyệt đối chẳng mạnh

đến đâu, coi như may mắn đâm xuyên mũ rộng vành, cũng sẽ thua ở người áo xám phản kích phía dưới.

Yến Kỷ phản ứng thậm chí so yến vừa vặn âm thanh càng nhanh, nguyên nhân cũng rất đơn giản, còn không đợi hắn nghe được yến vừa vặn tiếng la, liền đã nhìn thấy ba chi trường tiễn bị đụng bay.

Hắn trước tiên ra kết luận, tuyệt không phải người trước mắt này đối thủ, nhất định phải lập tức triệt hạ, nếu không tính mệnh khó đảm bảo.

Đáng tiếc hắn vào quá mau, tốc độ đã tăng lên tới cực hạn, vọt tới trước lực đạo quá mạnh, mong muốn rút về cũng không lớn dễ dàng, thế là cắn răng một cái, hai tay bỗng nhiên phát lực, nắm chặt trường thương trong tay, đột nhiên hướng về phía trước một điểm, trường thương như Ô Long ra biển, bỗng nhiên gia tốc ba phần, hung hăng đâm vào mũ rộng vành chính giữa.

Bành!

Chỉ nghe một tiếng vang trầm, tiễn trúc mũ rộng vành xoay tròn tốc độ bỗng nhiên giảm xuống.

Cùng lúc đó, Yến Kỷ cũng mượn trường thương cùng mũ rộng vành va chạm lực phản chấn, cấp tốc ngừng lại thân hình, cấp tốc hướng về sau triệt hồi.

Tiếp theo trong nháy mắt, mũ rộng vành bỗng nhiên từ giữa đó vỡ ra, chỉnh chỉnh tề tề chia làm hai nửa.

Ngay tại người áo xám trước người, bỗng nhiên hiện ra một đạo huyết sắc sương mù, mông lung thấy không rõ lắm, dường như đao quang huyễn ảnh, dường như huyết khí tràn ngập, tràn đầy một loại mộng ảo khí tức.

Theo sương mù màu máu khuếch tán, không chỉ mũ rộng vành từ đó vỡ ra, thậm chí tựu liền Yến Kỷ trường thương, cũng từ mũi thương bắt đầu, chỉnh chỉnh tề tề nứt thành hai nửa, khe hở không ngừng hướng về sau khuếch tán.

Phải biết, trường thương từ đó nhất đao lưỡng đoạn, cũng không phải là việc khó gì, thế nhưng là từ mũi thương bắt đầu, chỉnh chỉnh tề tề chém thành hai nửa, chính là một kiện rất khó làm đến chuyện tình.

Đối với đại đa số đao thủ tới nói, coi như trường thương đặt ở chỗ đó, cũng chưa chắc có thể làm được,

Huống chi thanh này trường thương là ở Yến Kỷ trong tay.

"Ừm!"

Yến Kỷ vội vàng thối lui bên trong, bỗng nhiên phát ra kêu đau một tiếng.

Huyết vụ khuếch tán tốc độ quá nhanh, thậm chí so với hắn lui càng nhanh, chẳng những đem nguyên một cây trường thương từ đó gọt vì làm hai nửa, thậm chí liền cánh tay phải của hắn, từ khuỷu tay trở xuống, cũng chỉnh chỉnh tề tề bị đánh vì làm hai nửa.

Máu tươi lập tức như suối nước bừng lên, vẩy vào trong viện tuyết trắng mênh mang phía trên, mùi máu tươi bỗng nhiên hướng tứ phương khuếch tán, để cho người ta như muốn nôn mửa.

Yến Kỷ vận khí coi như không tệ, ngay tại cánh tay phải bị đánh mở về sau, huyết vụ dần ngừng lại lan tràn, nếu không, nói không chừng lại liền đầu vai của hắn, đầu, thân thể toàn bộ đều bị bổ ra.

Dù là như vậy, một đao phía dưới, Yến Kỷ thân chịu trọng thương.

. . .

Theo Yến Kỷ thối lui, huyết vụ dần dần trở thành nhạt, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, lộ ra ẩn tàng trong đó thân ảnh. .

Người áo xám vẫn đứng tại chỗ, phảng phất từng bước cũng không hề rời đi qua.

Khác biệt duy nhất chính là, nguyên bản nghiêng cắm ở bên hông huyết sắc trường đao, đã đến trên tay, mới cái kia một đạo huyết vụ, chính là trường đao biến ảo mà thành.

Yến Kỷ dùng sức cắn răng, nhịn xuống không có để cho đau nhức, điểm trụ cánh tay phải mấy chỗ huyệt vị, tạm thời ngừng lại máu tươi.

Cánh tay phải của hắn xuôi ở bên người, đã vô pháp sử dụng, ngày sau có thể hay không chữa khỏi còn muốn chưa biết.

Thế nhưng là hắn hiện tại đã không có tâm tư muốn những thứ này, bởi vì hắn đã thấy một kiện làm cho người mười phần sợ hãi chuyện tình.

Người áo xám tiễn trúc mũ rộng vành rơi trên mặt đất, nguyên bản che khuất cái trán, bại lộ ở ánh lửa phía dưới, trên trán một đạo hình chữ thập vết thương, cũng hiển lộ ra.

"Sát Sinh Đao Vân Phong Hàn!"

Yến Kỷ nhìn qua người áo xám trên trán vết thương, cơ hồ là rên rỉ nói ra cái tên này.

Yến đang đứng ở phía sau, lúc đầu không có nhận ra cái này vết sẹo, nhưng hắn nghe được danh tự một nháy mắt, sắc mặt cũng biến thành xanh xám.

"Vân Phong Hàn là ai?"

Giang Phong cũng không có nghe qua cái tên này, nhưng nhìn Yến Thị huynh đệ sắc mặt liền biết không đúng, nhịn không được hỏi lên.

"Khởi bẩm thế tử."

Yến vừa vặn ổn định lại tâm thần, nặng nề mà ít mấy hơi, nói ra: "Ung Châu phía bắc cùng thảo nguyên chỗ giao giới, có một đám mã tặc gọi là Huyết Đao Minh, chuyên khô đen ăn đen mua bán, vô luận là Thảo Nguyên Đế Quốc, vẫn là

Đại Ngụy vương triều, ai trướng cũng không mua, thậm chí có đôi khi vì cướp bóc quân giới, sẽ còn đồ sát áp giải quân giới triều đình quan binh, triều đình cũng bởi vậy tức giận, đã từng phái ra trải qua ngàn kỵ binh truy sát Huyết Đao Minh, lại không thu hoạch được gì, không biết thế tử có biết việc này?"

"Chuyện này ta biết, cùng hắn có quan hệ gì?"

Giang Phong nhẹ gật đầu.

"Hai năm trước, Huyết Đao Minh đắc tội không nên đắc tội người, có người dùng nhiều tiền mời một vị sát thủ, trong vòng một đêm, đem Huyết Đao Minh hơn một trăm người giết sạch sẽ, đầu lâu chứa tràn đầy một xe ngựa, nghe nói người này chính là Vân Phong Hàn, hắn trên trán vết sẹo, chính là cùng Huyết Đao Minh chủ lúc đang chém giết lưu lại."

Yến vừa vặn lúc nói chuyện, con mắt nhìn chằm chằm Vân Phong Hàn, một chút cũng không có sai mở.

Vân Phong Hàn nhưng như cũ đứng tại chỗ bất động, dường như nói người cũng không phải là hắn.

Yến vừa vặn những lời này nói xong, mọi người tại đây phần lớn giật mình sắc mặt trắng bệch, bọn hắn thế mới biết trước mắt vị này Vân Phong Hàn là một cái giết người như ngóe sát tinh, một cái làm không tốt, toàn bộ Nhàn Vân Sơn Trang không có một người sống lưu lại.

Trong chớp nhoáng này, Hứa Bạch Lộ nghĩ tới lại cùng người khác khác biệt, trong nội tâm nàng chợt nhớ tới, vì cái gì Triệu Phất Y không ở nơi này, chẳng lẻ là sớm đã rời đi?

Nghĩ tới đây, trong nội tâm nàng có ba phần thất vọng, đáng tiếc bất lực gặp một lần cuối, lại có bảy phần mừng rỡ, hắn cuối cùng rời đi nơi này, không đến mức không công chết đi.

Giang Phong nghe yến vừa vặn, lại cùng bất luận người nào phản ứng cũng khác nhau, chẳng những không có sợ hãi, trên mặt ngược lại lộ ra vẻ tươi cười.

"Vân tiên sinh, không biết là ai thỉnh tiên sinh tới, bất quá, chỉ cần tiên sinh nguyện ý rời đi, chỉ là nguyện ý ra gấp ba giá tiền, dâng tặng tiên sinh làm một phần tạ lễ."

Giang Phong ý tứ rất đơn giản, nói lời cũng quá trực tiếp.

Hắn vốn cho rằng Vân Phong Hàn là Hứa Sơn cừu nhân, lần này chuẩn bị cùng hắn liều mạng, vừa rồi nghe yến vừa vặn, mới biết được Vân Phong Hàn chỉ là một sát thủ, sát thủ giết người là muốn lấy tiền, muốn để sát thủ không giết người cũng rất đơn giản, chỉ cần giao tiền nhiều hơn liền tốt.

Ung Vương Phủ cái khác có lẽ không nhiều, bạc lại vô luận như thế nào cũng xài không hết.

"Thế tử hảo ý, Vân mỗ tâm lĩnh, đáng tiếc không thành."

Vân Phong Hàn lắc đầu.

"Vì sao? Thế nhưng là ngại ít a?"

Giang Phong hỏi tiếp.

"Không phải là."

Vân Phong Hàn lần nữa lắc đầu, nói ra: "Vân mỗ dĩ vãng lấy tiền giết người, vậy lúc này không giống ngày xưa, Vân mỗ đã có chủ nhân, lần này là phụng mệnh làm việc."

"Nguyên lai là dạng này."

Giang Phong nhẹ gật đầu, nụ cười trên mặt bỗng nhiên thu vào, nhàn nhạt nói ra: "Đã là dạng này, ngươi liền đi chết đi."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 86: Phù Triện

Huyết đao như sương, sát khí sâm nhiên.

Vân Phong Hàn một mình đứng ở trong sân, chỉ có một người một đao, so với thiên quân vạn mã cho người áp lực lớn hơn.

Yến Thị huynh đệ tê cả da đầu, đã làm tốt tử chiến chuẩn bị.

Trương Duệ cho dù ngăn ở Hứa Bạch Lộ phía trước, nhìn như anh dũng không sợ, đáng tiếc từ hắn hai chân run rẩy đã có thể nhìn ra, nếu là thật sự đánh nhau, chỉ sợ còn không bằng một cây cọc gỗ có tác dụng, chí ít cọc gỗ còn sẽ không bị hù ngã.

Hứa Bạch Lộ đã trong lòng còn có tử chí, âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Vân Phong Hàn xuất thủ lần nữa, tựu đón lưỡi đao mà lên, dù là chết ở trên tay hắn, cũng so liên lụy những người khác cùng chết mạnh hơn nhiều.

Tiểu Viên càng là dọa đến nhắm mắt lại, cuộn mình sau lưng Hứa Bạch Lộ, liền góc áo cũng không dám lộ ra.

Không ai từng nghĩ tới, ngay tại thời khắc thế này, Giang Phong thế mà mảy may cũng không khẩn trương, thậm chí dám mở miệng uy hiếp Vân Phong Hàn.

Là hắn có cái gì át chủ bài a, hoặc là trong sơn trang vẫn còn cao thủ?

Vân Phong Hàn cũng tới hứng thú, một đôi hơi phát vàng con mắt tò mò nhìn chằm chằm Giang Phong, nhàn nhạt nói ra: "Thế tử thủ hạ còn có cái gì cao thủ, cứ việc kêu đi ra đi."

"Không cần người khác xuất thủ. . ."

Giang Phong chậm rãi trong đám người đi ra, mặt ngậm cười lạnh, nhìn Vân Phong Hàn, nâng tay phải lên, lập tức chỉ vào hắn, quát: "Chết!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo màu đỏ thắm hỏa quang từ hắn trong tay áo bắn ra, mang theo cực nóng khí tức, thẳng đến Vân Phong Hàn tim mà đi.

Đạo này ánh lửa đi cực nhanh, trên không trung hình thành một đạo chói sáng dây đỏ, so sánh cùng nhau, Yến Kỷ mũi tên nhanh, yến vừa vặn thiết thương cũng giống như chậm rãi ốc sên đang bò.

Ngay tại ánh lửa bắn ra trong nháy mắt, Vân Phong Hàn thân hình thoắt một cái, bỗng nhiên hướng một bên lao đi, tốc độ nhanh chóng, thậm chí trong không khí lưu lại từng đạo tàn ảnh.

Dù là như vậy, cũng không thể hoàn toàn tránh thoát, chỉ là tránh thoát trái tim yếu hại vị trí, bị ánh lửa bắn tại đầu vai.

Đây hết thảy đều phát sinh ở sát na ở giữa, trong viện những người khác hoàn toàn chưa kịp phản ứng, thẳng đến Vân Phong Hàn thân hình dừng lại thời điểm, những người khác mới nhìn rõ ràng xảy ra chuyện gì.

Tư! Tư!

Ngay tại Vân Phong Hàn trên vai, dấy lên một đóa nho nhỏ ngọn lửa, cao hơn hai tấc, màu son nhan sắc, trong nháy mắt, đã đem trên người hắn áo bào xám đốt hỏng, thiêu đốt da thịt tư tư rung động, tản mát ra từng đợt khét lẹt hôi thối.

Vân Phong Hàn liếc mắt nhìn, sắc mặt không thay đổi chút nào, thậm chí không có nửa phần vẻ mặt thống khổ, thật giống như thiêu đốt không phải mình, vung lên trường đao, xoay tay lại một gọt, đem lửa cháy chỗ áo bào xám cắt đứt một khối, tính cả một tầng thật mỏng da thịt cùng một chỗ gọt sạch.

Tiếp theo, tiện tay hất lên, ba tấc ngọn lửa vẩy vào trên mặt đất, trong nháy

mắt, thiêu đốt hầu như không còn.

"Đây chính là lá bài tẩy của ngươi?"

Vân Phong Hàn lạnh lùng nhìn Giang Phong.

Giang Phong trên mặt vẫn như cũ là một bộ trí tuệ vững vàng biểu lộ, mảy may cũng không kinh hoảng.

. . .

Tư! Tư!

Một giây sau, ngay tại điểm này ngọn lửa bị hắn gọt sạch về sau, màu đỏ thắm hỏa diễm lần nữa từ Vân Phong Hàn đầu vai dấy lên, tiếp tục thiêu đốt huyết nhục, phát ra dầu trơn bạo liệt âm thanh.

Vân Phong Hàn quay đầu nhìn qua ngọn lửa, sắc mặt rốt cục thay đổi, biểu lộ bỗng nhiên trở nên rất khó coi, nguyên bản vàng như nến chủng loại da mặt, dần dần mất đi huyết sắc, dần dần biến hôi bại.

"Nam Minh Ly Hỏa, Bất Diệt Chi Viêm!"

Giang Phong nở nụ cười âm u, thấp giọng quát đạo.

Hắn từ trong tay áo đưa tay phải ra, giữa hai ngón tay kẹp lấy một mảnh dài hơn một tấc, dài hơn ba tấc màu vàng sẫm Phù Triện, phía trên dùng chu sa rồng bay phượng múa địa phương vẽ lấy đạo môn mây triện, ở lạnh giọng nói ra: "Cái này Huyền Cơ Đài Thiên Sư ban thưởng Nam Minh Ly Hỏa phù, chỉ cần dùng đầu ngón tay huyết thôi phát, liền sẽ dấy lên Bất Diệt Chi Viêm, ở thiêu chết trước ngươi, tuyệt đối sẽ không dập tắt."

Vân Phong Hàn nhìn thấy Phù Triện, sắc mặt lại biến, trở tay lại là một đao, lần nữa hướng đầu vai gọt đi.

Một đao kia gọt cực nặng, không chỉ gọt sạch một mảng lớn áo bào xám, đem cái này đầu vai lộ ở bên ngoài, thậm chí liền trên bờ vai xương thịt cũng gọt sạch thật dày một khối, tính cả phía trên ngọn lửa, cùng một chỗ thả xuống đất, xa xa văng ra ngoài.

Kinh người sự tình lần nữa phát sinh, thoáng qua ở giữa, Vân Phong Hàn trên đầu vai, xương thịt bên trong, lần nữa dấy lên nho nhỏ ngọn lửa, vẫn như cũ là cao ba tấc thấp, không nhanh không chậm thiêu đốt huyết nhục.

"Đừng tốn nhiều khí lực, Bất Diệt Chi Viêm là sẽ không diệt, sớm muộn lại thiêu chết ngươi."

Giang Phong cười lạnh, dùng ngón tay chỉ trên đất huyết nhục, chỉ thấy mới vừa rồi bị Vân Phong Hàn gọt sạch một khối to xương thịt, đã bị đốt thành màu đen xám một đám sền sệt đồ vật, tản ra hôi thối hương vị.

"Đáng chết!"

Vân Phong Hàn đột nhiên gầm lên giận dữ, nhanh chân hướng Giang Phong vọt tới đi, cổ tay rung lên, trường đao không thấy, một đám sương mù màu máu từ trước người hắn nổ tung, hướng phía Giang Phong lan tràn mà đi, đúng là hắn trường đao trong tay, vận chuyển tốc độ nhanh đến cực hạn biểu hiện.

Yến Thị huynh đệ quá sợ hãi, thân là Ung Vương Phủ gia thần, tính mệnh sớm đã cùng Giang Phong buộc chung một chỗ, nếu là Giang Phong có cái gì không hay xảy ra, coi như bọn hắn có thể còn sống sót, hạ tràng cũng vô cùng thê thảm.

Yến Kỷ dùng sức giậm chân một cái, mặc dù đã bản thân bị trọng thương, nhưng vẫn là giãy dụa lấy hướng Giang Phong trước người phóng đi, ý đồ ngăn tại phía trước. Yến vừa vặn thì dùng hết bình sinh sở học, liên tiếp xẳn di chuyển trường cung, trong nháy mắt, hơn mười chi mũi tên sắt liên hoàn hướng Vân Phong Hàn vọt tới.

Vân Phong Hàn tốc độ cách xa ở bọn hắn phía trên, đãi hắn vọt tới Giang Phong trước người thời điểm, vô luận là nhanh tiễn, vẫn là Yến Kỷ, đều còn tại nửa đường.

Trong nháy mắt, sương mù màu máu đem Giang Phong hoàn toàn bao phủ, Yến Thị huynh đệ không khỏi trong lòng cảm giác nặng nề.

Ngay tại tất cả mọi người coi là Giang Phong hắn phải chết thời điểm, một đạo lóng lánh kim quang, bỗng nhiên từ trên thân Giang Phong nở rộ ra.

Kim quang có hắn tâm khẩu chỗ tràn ra, cấp tốc ngưng tụ thành một tầng thật mỏng lồng ánh sáng, đem sương mù màu máu bài xích ở lồng ánh sáng bên ngoài, không có xuyên thấu qua mảy may.

"Bất động Kim Thân, đao kiếm khó thương."

Giang Phong đứng tại kim quang bên trong, mang trên mặt nụ cười thản nhiên, nói ra: "Một công một thủ, mới có thể đứng ở thế bất bại, Vân tiên sinh sẽ không liền cái này cũng không biết đi, cái này Thiên Sư ban thưởng bất động Kim Thân phù, còn dễ dùng a?"

Vân Phong Hàn sắc mặt cực kỳ khó coi, tay phải một nắm, huyết hồng sắc sương mù cũng dần dần thu liễm, khôi phục thành một thanh huyết sắc trường đao, lập tức nắm chặt trường đao, cao cao nâng tại trên đầu, hít một hơi thật sâu, toàn lực hướng phía dưới một bổ.

Chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, thật mỏng lồng ánh sáng hơi chao đảo một cái, lập tức lại khôi phục như lúc ban đầu, ngược lại là Vân Phong Hàn trường đao trong tay, vỡ ra một cái nhàn nhạt khe, lồng ánh sáng vậy mà sinh sinh cây trường đao đánh rách tả tơi.

"Vân tiên sinh, hết hi vọng đi, ta sẽ tìm người giúp ngươi tìm một khối tốt một chút mộ địa."

Giang Phong lạnh nhạt cười nói.

Trong chốc lát, Vân Phong Hàn đầu vai hỏa diễm đã bùng nổ, từ ban đầu hai thốn ngọn lửa, dần dần thiêu đốt đến cao bốn, năm tấc, đồng thời không ngừng hướng thân thể bốn phía lan tràn, nhiều lắm là lại có thời gian một chén trà, là có thể đem hắn tươi sống đốt thành tro bụi.

. . .

"Hô. . . Hô. . ."

Vân Phong Hàn áp sát vào Giang Phong trước người, cách một tầng lồng ánh sáng, gắt gao nhìn chằm chằm Giang Phong.

Nguyên bản ố vàng con mắt, dần dần nhuộm thành huyết sắc, trong miệng dày đặc răng trắng, dần dần trở nên sắc bén, âm thanh cũng dần dần trở nên khàn khàn, gào thét nói ra: "Đã nhịn lâu như vậy, cũng không nguyện làm như thế, là ngươi bức ta!"

Giang Phong thấy cảnh này, trong lòng bỗng nhiên phát lạnh, liền giống bị kẻ săn mồi để mắt tới cừu non.

Vân Phong Hàn nói xong câu đó, trở tay một đao, trùng điệp chém vào vai trái, từ cổ bên cạnh nghiêng nghiêng cắt xuống, một mực chặt tới xương sườn phía dưới mới vạch ra.

Hắn lại dùng một đao đem trọn đầu cánh tay trái, tính cả gần một nửa xương quai xanh, xương sườn, cùng bên trong bao quanh tâm, gan, dạ dày chờ nội tạng, tất cả đều cắt một nửa.

"A!"

Giang Phong thấy cảnh này, không khỏi sắc mặt trắng bệch, trắng hếu đốt xương, đỏ tươi phấn nộn cơ bắp, đủ mọi màu sắc nội tạng, tất cả đều cắt ra, hiện ra ở trước mắt hắn, dù cho lấy hắn lòng dạ, cũng cảm thấy một trận mê muội.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Vân Phong Hàn sẽ làm như vậy, cử động lần này đã mất khác hắn với tự sát, thậm chí là một loại so tự vẫn càng thêm càng thêm thê thảm đau đớn tử vong phương thức.

"Hắc hắc. . . Lần này không tệ. . ."

Vân Phong Hàn âm thanh khàn khàn mà kinh khủng, còn sót lại tay phải chống trường đao trong tay, trên mặt hiện ra đáng sợ tiếu dung, thoạt nhìn đã như cái người chết, lại đứng đấy không chịu ngã xuống.

Một đao kia chặt cực sâu, triệt triệt để để đem màu đỏ thắm ngọn lửa chém đứt, không còn có hỏa diễm dấy lên, toàn bộ bả vai cũng không có, huống chi trên đầu vai hỏa diễm.

"Ngươi vì cái gì không chết?"

Giang Phong luôn luôn lạnh nhạt gương mặt, lần thứ nhất toát ra sợ hãi thần sắc.

"Không có huyết!"

Hứa Bạch Lộ chỉ vào Vân Phong Hàn vết thương, bỗng nhiên thấp giọng hô: "Vì cái gì không có huyết?"

Một câu bừng tỉnh người trong mộng, mọi người tại đây đột nhiên giật mình, cùng một chỗ nhìn Vân Phong Hàn vết thương, lúc này mới phát hiện một cái một mực coi nhẹ chuyện thực.

Từ đầu tới đuôi, Vân Phong Hàn liên tục ba lần cắt xuống xương thịt, lại đều không có lưu cái gì huyết, tựu liền lần này chém đứt gần nửa người, lộ ra bên trong nội tạng, thế mà cũng cơ hồ không nhìn thấy bất luận cái gì máu tươi!

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 87: Cương Thi

"Hô. . . Hô. . ."

Vân Phong Hàn mồm to thở hổn hển, chống huyết sắc trường đao, miễn cưỡng chống đỡ nửa người.

Đến mức mặt khác nửa người, đã rơi trên mặt đất, theo màu đỏ thắm hỏa diễm không ngừng lan tràn đốt cháy, dần dần hóa thành một đám màu đen xám sền sệt chất lỏng, bốc lên từng sợi khói đen, tản mát ra làm cho người nôn mửa mùi thối.

Vân Phong Hàn đứng tại chỗ, thân thể tả hữu lay động, dường như ngọn nến trước gió, lại như mưa rơi hoa sen, dường như vừa đẩy liền đổ, hoàn toàn không có sức phản kháng, nhưng không có bất luận kẻ nào dám lên trước.

"Ngươi đến cùng là cái gì quái vật?"

Giang Phong âm thanh mang theo có chút run rẩy, cho dù cách một tầng lồng ánh sáng màu vàng óng, Vân Phong Hàn không đả thương được hắn, nhưng hắn cảm giác an toàn còn tại một chút xíu biến mất.

"Phù Triện. . ."

Vân Phong Hàn lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, mờ nhạt con mắt càng ngày càng đỏ.

Sau một hồi lâu, ánh mắt từ trên thân Giang Phong rời đi, hướng bốn phía vây quanh người quét tới, cuối cùng rơi trên người Hứa Bạch Lộ, đột nhiên lộ ra một tia tàn nhẫn, bỏ qua trường đao, tay không tấc sắt, hướng nàng nhào tới.

"A!"

Hứa Bạch Lộ sắc mặt đột biến, tiếp lấy bước về phía trước một bước, nắm chặt chủy thủ, nằm ngang trên trước ngực, muốn cùng Vân Phong Hàn liều mạng.

Nàng không biết Vân Phong Hàn đến cùng là dạng gì quái vật, trong lòng cũng tràn đầy sợ hãi, nhưng nàng biết một việc, Vân Phong Hàn là hướng về phía nàng tới, nếu như nàng không chết, những người khác phải chết, nếu như nàng chết rồi, những người khác có lẽ còn có thể sống sót.

Vì vậy, nàng tình nguyện cùng Vân Phong Hàn liều mạng, cũng không nguyện núp ở phía sau mặt

Trương Duệ đứng đấy Hứa Bạch Lộ trước người, trong tay nắm lấy trường kiếm, nhìn quái vật Vân Phong Hàn vọt tới, sắc mặt trở nên trắng bệch, toàn thân huyết đều lạnh, xương cốt cơ hồ đều cứng đờ, hoàn toàn nhấc không nổi bước chân, chớ đừng nói chi là phản kích.

Răng rắc!

Vân Phong Hàn mấy bước vọt tới Trương Duệ phía trước, liền hắn nhìn cũng không nhìn một chút, bay lên một cước, đá vào hắn xương hông bên trên, lập tức phát ra thanh thúy tiếng gãy xương.

"A!"

Trương Duệ một tiếng kêu thảm, cả người hướng sau hông bay ra ngoài, nặng nề mà nện ở trên tường, sau đó tuột xuống.

"Không đúng!"

Ngay tại Trương Duệ phát ra tiếng kêu thảm trong nháy mắt, Yến Thị huynh đệ bỗng nhiên kịp phản ứng.

Lấy Vân Phong Hàn thân thủ, một cước này đá trên người Trương Duệ, coi như đem hắn đá cho hai đoạn, cũng là chuyện rất bình thường, một cước đá chết, càng là tất nhiên bên trong tất nhiên.

Trương Duệ còn có thể kêu thảm, nói rõ hắn còn chưa chết, nói cách khác Vân Phong Hàn lực đạo đã không lớn bằng lúc trước.

Nghĩ tới đây, huynh đệ hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời làm ra quyết định.

Yến tới lúc gấp rút bận bịu xắn di chuyển trường cung, "Băng, băng, băng" ba tiếng giòn vang nối thành một mảnh, ba chi mũi tên nhanh hợp thành một tuyến, hướng Vân Phong Hàn bắn tới.

Vân Phong Hàn tốc độ quả nhiên không bằng trước đó, mới hắn phóng tới Giang Phong thời điểm, thẳng đến hắn vọt tới Giang Phong trước người, mũi tên mới bay ra một nửa khoảng cách.

Hắn lần này phóng tới Hứa Bạch Lộ, còn không đợi hắn đi vào Hứa Bạch Lộ trước người, ba chi trường tiễn đã cướp đến trước người hắn.

Chỉ cần lại hướng trước một tấc, liền sẽ bị bắn cái xuyên thấu.

. . .

Bạch!

Mắt thấy mũi tên cập thân, Vân Phong Hàn thân hình nhất chuyển, đột nhiên đổi phương hướng.

Lại tại không có khả năng ở giữa tránh thoát ba mũi tên nhọn, lập tức tốc độ tăng tốc ba phần, thân hình lần nữa huyễn ra một đạo tàn ảnh, hướng một bên trang đinh nhảy lên đi.

Cái này nhất chuyển gãy ra ngoài dự liệu của mọi người, không có bất kỳ

người nào nghĩ đến, hắn lại bỗng nhiên quay đầu phóng tới bên cạnh trang đinh, ở Giang Phong chờ người xem ra, những người này đã không đối Vân Phong Hàn tạo thành uy hiếp, cũng không có gì khác tác dụng, coi như giết cũng giết phí công.

Ngay tại những người khác ngây người một lúc công phu, Vân Phong Hàn đi vào một trang đinh trước người.

Hắn một phát bắt được người này cổ, dùng sức bóp, chỉ nghe "Két" một tiếng, liền đem người này cổ vặn gãy, đầu lệch qua một bên, chết không rõ ràng.

Tiếp theo trong nháy mắt, Vân Phong Hàn bắt lấy người này thi thể, một cái kéo đến trước người, há mồm hướng cổ cắn một cái xuống dưới, trực tiếp đem trên cổ động mạch cắn đứt, mồm to mút vào máu tươi.

Chỉ nghe "Ừng ực ừng ực" vài tiếng vang, nóng hổi máu tươi nuốt vào trong bụng của hắn, theo khóe miệng của hắn bên cạnh chảy xuống.

Trong lúc nhất thời, ở đây những người khác ngây ngẩn cả người, nhát gan chạy tứ tán, gan lớn toàn thân run rẩy, tựu liền Giang Phong cũng không khỏi lui về phía sau hai bước.

"Hấp Huyết Cương Thi?"

Giang Phong hoảng sợ nhìn Vân Phong Hàn, từng chữ nói ra nói ra bốn chữ này.

Hắn từng ở trong điển tịch gặp qua loại quái vật này giới thiệu, là một loại âm dương ở giữa đản sinh quái vật, lấy hút máu tươi mà sống, sinh mệnh lực cực kì ương ngạnh, trừ phi chém xuống đầu lâu, nếu không tuyệt sẽ không chết.

Hắn dĩ vãng chỉ coi đây là một loại truyền thuyết, bởi vì từ xưa tới nay chưa từng có ai thực sự được gặp cương thi, không nghĩ gặp gỡ ở nơi này.

Thế nhưng là ở điển tịch ghi chép bên trong, cương thi chỉ có man lực, cũng

không có trí tuệ, hoàn toàn không thông nhân tính, chỉ biết giết chóc, vì cái gì Vân Phong Hàn chẳng những có trí tuệ, có thể cùng người giao lưu, thậm chí còn hiểu võ đạo.

Trong nháy mắt, Vân Phong Hàn đem tên này trang đinh máu tươi hút không còn, thân hình thoắt một cái, quay người lại bắt lấy một người, bắt chước làm theo, một cái bóp chết về sau, tiếp tục uống no máu tươi.

Lấy thân pháp của hắn, coi như thân chịu trọng thương, cũng không chỉ là một cái trang đinh có thể chạy trốn.

. . .

"Mau giết hắn!"

Giang Phong trong đầu linh quang lóe lên, chợt nhớ tới càng nhiều ghi chép, la lớn: "Cương thi hút máu liền sẽ khôi phục lực lượng, lại để cho hắn hút đi xuống, khôi phục lực lượng về sau, tất cả mọi người sẽ chết!"

Một câu lối ra, mọi người đều kinh, nguyên bản chạy tứ phía đám người, dần dần bắt đầu hội tụ.

Yến Thị huynh đệ lấy lại tinh thần, đầu một cái xông tới.

Yến vừa vặn tìm một cây dây vải, đem cánh tay phải vết thương trói chặt, dùng còn sót lại tay trái nắm chặt một thanh cương đao, nhanh chân hướng Vân Phong Hàn phóng đi.

Sau lưng hắn, Yến Kỷ xắn di chuyển trường cung, trường tiễn như điện, không ngừng hướng Vân Phong Hàn vọt tới,

Mặt khác hơn hai mươi tên hắc giáp võ sĩ, ở Giang Phong trong tiếng kêu ầm ĩ, vây thành một cái vòng tròn trận, từng bước một hướng Vân Phong Hàn bức tới.

Đến mức cái khác trang đinh, cũng không có gì sức chiến đấu, thì xa xa trốn ở một bên, phòng ngừa Vân Phong Hàn bắt người.

Trong nháy mắt, yến vừa vặn đã đến trước người, vung lên trường đao, hướng Vân Phong Hàn bổ tới.

Vân Phong Hàn hoàn toàn chính xác tổn thương không nhẹ, vô luận là tốc độ vẫn là lực lượng, đều đã không lớn bằng lúc trước, lại thêm tay không tấc sắt, không có binh khí, chí ít đối mặt Yến Thị huynh đệ, sẽ không có gì ưu thế, thậm chí vô pháp đối kháng chính diện hai người này.

Bất quá, theo máu tươi vào bụng, thương thế trên người hắn cũng ở lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục, phấn nộn cơ bắp không ngừng sinh trưởng nhúc nhích, đem xương cốt, nội tạng bao vây lại, dần dần bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

Bạch! Bạch! Bạch!

Yến vừa vặn liên tục ba đao, Vân Phong Hàn trằn trọc thân hình, liên tiếp né tránh cái này ba đao, lại tránh đi Yến Kỷ bốn mũi tên, cắm đầu hướng hắc giáp võ sĩ phóng đi.

"Giết!"

Hơn hai mươi tên hắc giáp võ sĩ tập hợp một chỗ, nhiều loại binh khí hướng Vân Phong Hàn cùng một chỗ dũng mãnh lao tới.

Vân Phong Hàn không trốn không né, trên mặt lộ ra một tia nhe răng cười.

Hắn cho dù thân chịu trọng thương, vậy dù sao cũng là cương thi chi thể, lại thêm Nội Gia cao thủ nội tình, đối phó Yến Thị huynh đệ có lẽ không được, nghiền ép hắc giáp võ sĩ, hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ là vừa đối mặt, liền có hai người bị hắn giết chết.

Trước một cái là một cước đá chết, vốn định vọt tới thi thể bên người uống máu, nhưng ở Yến Thị huynh đệ đuổi sát dưới, không kịp hút máu tươi, liền bị ép ra.

Sau một cái lại bị hắn một cái túm ra đám người, trực tiếp bóp chết, sau đó cắn đứt động mạch , vừa trốn bên cạnh uống, khi hắn bị Yến Thị huynh đệ đuổi kịp lúc, đã xem người này thể nội máu tươi hút trống không.

Hút người này máu tươi về sau, Vân Phong Hàn thương thế lại khôi phục ba phần, tốc độ, lực lượng lần nữa tăng cường, đã ẩn ẩn vượt qua Yến Thị huynh đệ.

Ba người một phen truy đuổi, sau một lát, hắc giáp võ sĩ lại chết ba người.

Vân Phong Hàn thương thế đã dần dần khôi phục lại, tân sinh cơ bắp đã đem xương cốt, nội tạng hoàn toàn bao vây lại, chỉ là vẫn không có mọc ra làn da, trần trụi một mảnh huyết hồng, có chút gập ghềnh, nhìn có chút làm người ta sợ hãi.

Yến Thị huynh đệ lại đuổi một trận, từ đầu đến cuối đuổi không kịp Vân Phong Hàn, một trái tim dần dần lạnh xuống.

Bọn hắn phát hiện Vân Phong Hàn tốc độ càng lúc càng nhanh, nếu như tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ qua không được bao lâu, Vân Phong Hàn liền có thể phản sát.

Còn không đợi hai người chuyển qua ý nghĩ này, Vân Phong Hàn bỗng nhiên xoay người lại.

Hắn đối mặt hai người, cười hắc hắc, tiếp theo, thân hình nhảy lên, phi thân hướng Yến Kỷ đánh tới, tốc độ cực nhanh, còn không đợi Yến Kỷ kịp phản ứng, đã vọt tới trước người hắn, một chưởng đánh ra, hướng Yến Kỷ cái trán vỗ tới.

Yến Kỷ không khỏi không khỏi giật nảy cả mình, vội vàng hướng một bên

tránh đi, đáng tiếc chậm một bước, bị một chưởng này đập vào ngực, lập tức cảm thấy một trận không gì sánh được đại lực đánh tới, liền giống bị đạn pháo đánh trúng, hoàn toàn không cách nào chống cự, "Sưu" một tiếng, hướng về sau bay rớt ra ngoài, đập ầm ầm ở trên tường.

Yến vừa vặn cánh tay phải thụ thương, thân pháp chậm một bước.

Chờ hắn chạy tới thời điểm, Vân Phong Hàn đã kích thương Yến Kỷ, tiếp lấy lại là một cước, đá vào yến vừa vặn sườn phải, đem hắn xương sườn đá gãy, cả người đá bay ra.

Vân Phong Hàn tốc độ xuất thủ cực nhanh, hết thảy đều phát sinh ở trong nháy mắt , chờ đến những người khác kịp phản ứng thời điểm, Yến Thị huynh đệ đã trọng thương ngã xuống đất.

Cho tới giờ khắc này, đã không có người lại có thể đối Vân Phong Hàn tạo thành uy hiếp.

"Ngươi. . . Khôi phục rồi?"

Giang Phong nuốt một miếng nước bọt miễn cưỡng nói, vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, chiến cuộc thế mà nghịch chuyển nhanh như vậy.

"Hắc hắc. . ."

Vân Phong Hàn cười một tiếng, cuống họng phảng phất dùng giấy ráp rèn luyện qua, khàn khàn khô khốc, chậm rãi đi đến Giang Phong trước người, mặt ghé vào lồng ánh sáng bên trên, cười gằn nói ra: "Thế tử, còn có cái gì át chủ bài sao?"

"Ta không giết được ngươi, ngươi cũng giết không được ta. . ."

Giang Phong lui về phía sau từng bước.

"Ha ha!"

Vân Phong Hàn ngửa mặt lên trời cười dài, cười hồi lâu sau, mới cúi đầu, nhẹ giọng nói ra: "Thế tử còn muốn gạt ta, chẳng lẽ cho là ta không biết, Phù Triện lực lượng là có hạn, chỉ cần chậm rãi mài đi xuống, sớm muộn có thể mài khoảng không, đáng tiếc nha, thế tử không phải là người tu hành, chỉ có thể dùng loại này một lần Phù Triện, bằng không nói không chừng thật có thể giết ta đây. . ."

Giang Phong sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 88: Xuất Thủ

Bóng đêm đậm đặc như mực, tinh quang dần dần ảm đạm, bốn vách tường bó đuốc sáng tối chập chờn.

Vân Phong Hàn chậm rãi hướng Giang Phong đi tới, bộ pháp so trên cánh đồng hoang sói càng nhẹ, rút ra cắm trên mặt đất huyết sắc trường đao, liếm liếm tràn đầy máu tươi bờ môi, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Yến Thị huynh đệ đã ngã xuống, hắc giáp võ sĩ e ngại không tiến, đến mức cái khác trang đinh, sớm đã chạy tứ tán, liều mạng thoát đi nơi đây, không ai còn dám lại ngăn cản.

Không phải là Ung Vương Phủ quyền thế không đủ lớn, cũng không phải bọn hắn không đủ trung tâm, chỉ là lực lượng áp đảo quyền thế, sợ hãi phá hủy trung tâm.

Gai. . . Nha. . .

Vân Phong Hàn sát người đứng tại Giang Phong trước người, cụt một tay nắm chặt trường đao, khoác lên màu vàng kim nhàn nhạt lồng ánh sáng phía trên, dùng sức vạch xuống đi, phát ra một trận làm cho người tai đau âm thanh.

Lồng ánh sáng cho dù không nhúc nhích tí nào, thoạt nhìn cũng không biến hóa, Giang Phong sắc mặt lại khó coi lợi hại.

"Thế tử, trương này bất động Kim Thân phù có thể nhiều lắm là lâu dài? Một trăm đao, một ngàn đao, vẫn là một vạn đao?"

Vân Phong Hàn một đao xẹt qua, không có chút nào dừng lại, trở tay lại là

một đao, lần nữa từ lồng ánh sáng bên trên lướt qua, không nhanh không chậm nói ra: "Vân mỗ có thể một mực chém đi xuống, mãi cho đến đem tầng này xác rùa đen chém tan, ta nghĩ đến lúc đó thế tử biểu lộ nhất định nhìn rất đẹp."

Giang Phong không nói gì, sắc mặt khó coi dọa người, răng phát ra khanh khách âm thanh, đã lâm vào trong sự sợ hãi.

"Kỳ thật, cũng không cần phiền toái như vậy. . ."

Vân Phong Hàn bỗng nhiên tiến đến Giang Phong bên tai, thấp giọng nói ra: "Đối phó ngươi loại này luyện võ không thành, tu hành cũng không nhập môn nửa bình nước, có là biện pháp."

Giang Phong im lặng không nói, trong mắt mang ra tức giận.

"Không được?"

Vân Phong Hàn ra vẻ kinh ngạc, lần nữa huy động huyết sắc trường đao, chỉ là hắn lần này vung đao đối tượng, không còn là Giang Phong, mà là Giang Phong dưới chân đất tuyết.

Bành!

Chỉ nghe một tiếng vang trầm, trường đao nghiêng nghiêng bổ vào trên mặt đất, càng đem Giang Phong dưới chân đất tuyết, ngạnh sinh sinh bổ ra một cái hơn một thước rộng, dài bốn, năm thước địa khe hở.

Giang Phong hơi sơ suất không đề phòng, hai chân bỗng nhiên đạp hụt, dưới chân đánh cái lảo đảo, không khỏi ngã trên mặt đất trong khe, cả người nửa nằm đi xuống.

Bất động Kim Thân phù chỉ có thể phòng ngự ngoại giới công kích, lại không thể để bản thân hắn lơ lửng giữa không trung, một cước đạp hụt, té ngã trên đất, cũng là chuyện rất bình thường.

Giang Phong cho dù không phải là cao thủ, vậy cũng thân mang võ công, vừa mới ngã xuống, song chưởng lập tức trở tay vỗ, lập tức liền muốn đứng lên, đáng tiếc còn không đợi hắn đứng lên, chỉ thấy một mực mặc giày cỏ chân to chạm mặt tới, trực tiếp dẫm nát trên mặt hắn.

Ba!

Một cước đi xuống, ngạnh sinh sinh đem hắn dẫm nát nguyên địa, mảy may lật không nổi thân.

"Hắc hắc. . ."

Vân Phong Hàn đứng ở trong viện, dưới chân chân đạp Giang Phong, nụ cười trên mặt càng tăng lên: "Vân mỗ đã nhìn ra, cái đồ chơi này chính là một tầng xác rùa đen, cái khác cũng không có tác dụng gì, nói không chừng ta không cần dùng đao chặt, cứ như vậy một mực giẫm lên ngươi, cũng có thể giẫm hỏng tầng này mai rùa."

"Đi chết!"

Giang Phong bình sinh chưa hề nhận qua như vậy vũ nhục, nhất thời xấu hổ giận dữ đan xen, sắc mặt chợt đỏ bừng, cũng không để ý nguy hiểm, giơ quả đấm lên, nện ở Vân Phong Hàn trên đùi.

Bành!

Một tiếng vang trầm, Vân Phong Hàn mặt không đổi sắc, ngược lại là Giang Phong sắc mặt tái đi, cảm giác nắm đấm tựa như nện ở trên khối sắt, xương tay kém chút gãy xương.

"Chậc chậc. . . Có dũng khí. . ."

Vân Phong Hàn khẽ sách hai tiếng, dưới chân tăng thêm một phần lực, đem Giang Phong hướng kẽ đất chỗ sâu giẫm đi, trở tay một đao, từ trên hướng xuống, đâm vào lồng ánh sáng màu vàng phía trên, tràn ra một điểm hỏa hoa,

tiếp theo, lại là một đao, liên miên không ngừng, càng lúc càng nhanh, hỏa hoa không ngừng tóe lên.

Giang Phong bị hắn dẫm nát dưới chân, chuyển cũng nhấc không nổi, tránh cũng tránh không ra, ở chung quanh quân sĩ ánh mắt sợ hãi dưới, nhất thời xấu hổ giận dữ muốn chết, thậm chí nghĩ như vậy ngất đi.

Đáng tiếc hắn luôn luôn tâm tư thâm trầm, tính tình kiên nghị, giờ phút này coi như nghĩ choáng, cũng choáng không đi qua.

. . .

"Dừng tay!"

Hứa Bạch Lộ khẽ quát một tiếng, bước nhanh bỗng nhiên trong đám người đi ra, nhìn Vân Phong Hàn nói ra: "Ngươi không phải là muốn giết ta a,

Tính mệnh ở đây, tùy ngươi tới lấy, đừng lại làm nhục những người khác."

Cho dù bởi vì sợ hãi, thanh âm của nàng có chút run rẩy, đã có không nói ra được kiên nghị.

Vân Phong Hàn một đao trọng thương Yến Kỷ thời điểm, nàng liền muốn bỏ đi tính mạng của mình, bảo toàn những người khác, chỉ là về sau Giang Phong từ nửa đường giết ra, lấy hai tấm Phù Triện nghịch chuyển cục diện, đánh Vân Phong Hàn trọng thương sắp chết, lúc này mới kềm chế ý nghĩ này.

Bây giờ tình thế lại chuyển, Vân Phong Hàn lộ ra cương thi bản tướng, Yến Thị huynh đệ thân chịu trọng thương, Giang Phong cũng bị dẫm nát dưới chân, nàng cũng vô pháp ngồi nhìn mặc kệ, liền đứng dậy.

Tiểu Viên một mực tránh ở sau lưng nàng, gặp Hứa Bạch Lộ đi ra ngoài, không khỏi quá sợ hãi, chăm chú níu lại y phục của nàng, nhắm mắt theo đuôi, theo sau lưng.

"Đừng có gấp. . ."

Vân Phong Hàn quay đầu nhìn Hứa Bạch Lộ một chút, thanh âm khàn khàn nói ra: "Chờ ta giết Giang Phong, nhất định thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, không cần nóng lòng nhất thời."

Ngừng lại một chút, hắn lại cúi đầu xuống, nhìn dưới chân Giang Phong, liếm liếm đầu lưỡi nói ra: "Vẫn là uống trước hắn huyết mới tốt, vừa rồi cái kia một mồi lửa, đốt ta đau quá."

Trong lúc nói chuyện, sắc mặt càng thêm dữ tợn, tựa như lúc nào cũng muốn há miệng hút máu.

Giang Phong cách lồng ánh sáng, nhìn qua Vân Phong Hàn khuôn mặt, sắc mặt trở nên trắng bệch, huy động song chưởng, không ngừng đập vào Vân Phong Hàn trên đùi, kịch liệt phản kháng, đáng tiếc lực lượng kém quá xa, chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

"Nha. . ."

Hứa Bạch Lộ khe khẽ thở dài, quay người nhìn một chút tiểu Viên, cầm tay của nàng nói ra: "Về sau liền không thể giúp ngươi. . . Đáng tiếc không thể nhìn thấy Chu tiên sinh một lần cuối. . ."

Nói xong, cũng không đợi tiểu Viên lại nói tiếp, nắm chặt chủy thủ trong tay, quay người hướng Vân Phong Hàn nhào tới, thân ảnh quyết tuyệt, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

"Tự tìm cái chết!"

Vân Phong Hàn gầm nhẹ một tiếng, huy động trường đao trong tay, trở tay một đao hướng Hứa Bạch Lộ chém tới, hắn cùng với Hứa Bạch Lộ tu vi ngày đêm khác biệt, một đao kia có một trăm phần trăm tự tin, chỉ thương không chết.

Hứa Bạch Lộ đối mặt huyết sắc lưỡi đao, không có chút nào lùi bước, mặt lộ

vẻ vẻ kiên nghị, khởi xướng xả thân một kích.

Keng!

Nghìn cân treo sợi tóc ở giữa, một đạo bóng tên đột nhiên từ trong bóng tối bắn ra, lướt qua mấy chục trượng khoảng cách, vừa vặn bắn tại Vân Phong Hàn trên mũi đao, thế đại lực trầm, càng đem trường đao nhất cử đẩy ra.

"Ai?"

Vân Phong Hàn gầm nhẹ một tiếng, mũi chân một điểm, thân hình bỗng nhiên hướng về sau lướt đi một trượng, tránh ra dưới chân Giang Phong, tránh đi trước người Hứa Bạch Lộ.

Với hắn mà nói, hai người này đều là nồi đồng trung du cá, cũng không mảy may uy hiếp, vừa rồi một tiễn này lực đạo không yếu, còn tại Yến Thị huynh đệ phía trên, là một cái thật sự đối với hắn có uy hiếp người.

Hắn vừa rồi bị trọng thương, đã làm bị thương nguyên khí, cho dù hút máu bù lại một chút, nhưng cũng không có hoàn toàn khôi phục.

Giang Phong mượn cơ hội này, liền vội vàng xoay người, giãy dụa lấy từ dưới đất bò dậy, vừa rồi cái này mấy lần, mặc dù không có làm bị thương hắn, nhưng lại nhận hết vũ nhục.

Nếu như không phải là biết rõ không địch lại, chỉ sợ đã muốn theo Vân Phong Hàn liều mạng.

"A?"

Hứa Bạch Lộ cũng kinh nghi bất định, nắm chặt chủy thủ, đứng tại Giang Phong bên cạnh, không tiếp tục tiếp tục động thủ.

Ở đây ánh mắt của mấy người cùng một chỗ hướng bóng tên bay ra địa phương nhìn lại, muốn biết đến cùng là ai xuất thủ, sau một lát, một thân ảnh từ

trong bóng tối đi ra, trong tay nhấc theo một cây trường cung, bên hông xoải bước một ống trường tiễn.

"Chu tiên sinh?"

Hứa Bạch Lộ thấy rõ người tới về sau, không khỏi kinh ngạc nói.

"Thật xin lỗi, ta tới chậm."

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, không nói thêm nữa, ánh mắt rơi trên người Vân Phong Hàn.

Hắn sớm đã trở lại Nhàn Vân Sơn Trang, trên thực tế, hắn trở lại Nhàn Vân Sơn Trang thời điểm, vừa hay nhìn thấy Giang Phong thôi động trong tay áo Linh phù, trên người Vân Phong Hàn dấy lên Nam Minh Ly Hỏa.

Hắn vốn định lập tức xuất thủ, vậy thấy cảnh này về sau, quyết định chờ một lát, nhìn xem thế cục như thế nào phát triển.

Sau đó, thế cục mấy lần chuyển hướng, tất cả đều ra ngoài ý định, mãi cho đến Giang Phong bị dẫm nát dưới chân, mới tính có một kết thúc.

Triệu Phất Y lúc đầu dự định trễ giờ xuất thủ, đến một lần nhìn xem Giang Phong còn có hay không át chủ bài, thứ hai nhìn một cái Vân Phong Hàn mục đích đến cùng là cái gì.

Đáng tiếc Hứa Bạch Lộ sẽ chủ động xuất thủ, lại không động thủ, Hứa Bạch Lộ không chết cũng bị thương, vì vậy, chỉ có thể trước giờ xuất thủ, chính diện khiêu chiến Vân Phong Hàn.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 89: Tốc Chiến Tốc Thắng

"Thế mà vẫn còn không sợ chết."

Vân Phong Hàn xa xa nhìn qua Triệu Phất Y, trừng mắt con ngươi màu đỏ ngòm, lộ ra vẻ hung lệ, giơ cao lên trường đao trong tay, làm ra tấn công chi thế, tùy thời đều muốn giết người.

"Đêm dài khó ngủ, ra ngoài giải sầu, không nghĩ tới phát sinh nhiều chuyện như vậy, cũng làm cho tiên sinh đợi lâu."

Triệu Phất Y mỉm cười, nâng lên trường cung, dựng vào mũi tên, xa xa nhắm ngay Vân Phong Hàn, không tiếp tục phân tâm đi xem những người khác.

Hắn trên mặt cho dù nhẹ nhõm, nhưng trong lòng đã căng thẳng dây cung, tùy thời chuẩn bị cùng Vân Phong Hàn liều mạng, hơn nửa năm qua này, cho dù tu vi tiến triển thần tốc, vậy còn tại Ngoại Gia cảnh giới, Vân Phong Hàn lại là Nội Gia cao thủ, tốc độ, lực lượng, phản ứng đều cao hơn hắn, nếu là còn dám phân tâm, chỉ sợ liền chết cũng không biết chết như thế nào.

Ánh lửa phía dưới, hai người cách không giằng co.

"Chết!"

Vân Phong Hàn bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, bước nhanh hướng Triệu Phất Y phóng đi, dưới chân bước ra từng đoá từng đoá bông tuyết, phía sau huyễn ra từng đạo hư ảnh, thân thể hơi nghiêng về phía trước, trường đao kéo ở sau lưng, chỉ cần hơi gần người, liền có thể phát động lôi đình một kích.

"Lấy!"

Triệu Phất Y quát khẽ một tiếng, tay trái giương cung như nắm Thái Sơn, tay phải cài tên như ôm hài nhi, năm ngón tay ở giữa, kẹp lên bốn năm mũi tên, tiện tay vung mạnh, liên hoàn kích thích dây cung, mũi tên như mưa, hướng Vân Phong Hàn cấp tốc vọt tới.

Vào ban ngày, Hứa Bạch Lộ từng dạy qua hắn như thế nào bắn tên, trong đó tựu bao quát liên châu tiễn kỹ xảo.

Đối với người khác mà nói, nghĩ ở trong khoảng thời gian ngắn, chưa từng lại bắn tên tân thủ, trở thành cao thủ bắn cung, cùng nằm mơ cũng không có gì khác biệt.

Vậy đối Triệu Phất Y tới nói, lại là dễ như trở bàn tay, Vân Thể Phong Thân vốn là chính xác khống chế bắp thịt công pháp, chỉ cần tu luyện thành công, gặp qua một lần chiêu thức, liền có thể cấp tốc học thành, chớ đừng nói chi là luận võ đạo đơn giản quá nhiều tiễn thuật.

Có lẽ quá mức tinh diệu tiễn đạo bí pháp, hắn nhất thời còn không thể học được, có chút cần phong phú kinh nghiệm kỹ xảo, nhất thời còn không thể rèn luyện.

Bất quá, Nhàn Vân Sơn Trang trong sân cũng không tính rộng lớn, chỉ có rộng mấy chục trượng giương, Vân Phong Hàn làm mục tiêu cũng không phải quá nhỏ, vì vậy, bắn trúng cũng không tính khó, chỉ cần tùy ý kích thích dây cung, liền có thể đuổi kịp tung tích của hắn.

Đinh! Đinh! Đinh!

Vân Phong Hàn tăng trưởng tiễn đột kích, sắc mặt không thay đổi chút nào, trường đao vung về phía trước một cái, trước người huyễn hóa ra một đạo huyết vụ, đem hắn toàn bộ bảo hộ ở huyết vụ phía sau, chỉ nghe "Đinh đinh" vài tiếng nhẹ vang lên, liên tục ba mũi tên đều bắn tại huyết vụ phía trên, bị hắn từng cái gặm mở.

Cùng lúc đó, dưới chân hắn không ngừng chút nào, khoảng cách Triệu Phất Y càng ngày càng gần, trong nháy mắt, khoảng cách Triệu Phất Y đã không đủ ba trượng.

Triệu Phất Y cũng không bối rối, cười nhạt một tiếng, cất bước lui về phía sau, rút đi thời khắc, như cũ không ngừng kích thích dây cung, tiễn ra như mưa, không ngừng hướng Vân Phong Hàn vọt tới.

. . .

Đinh đinh! Coong coong!

Hai người một tiến một lui, trong nháy mắt liền đã vượt qua mấy trượng.

Triệu Phất Y vừa đánh vừa lui, lại là ba năm tiễn đi qua, đều bị Vân Phong Hàn từng cái ngăn.

Trong nháy mắt, hai người khoảng cách đã không đủ hai trượng, ở Triệu Phất Y phía sau thì là lấp kín tường thấp, mong muốn lại lui, đã không có không gian.

Đối với Vân Phong Hàn một cấp cao thủ tới nói, hai trượng khoảng cách lóe lên liền biến mất, hoàn toàn ở công kích của hắn phạm vi bên trong, hắn đã làm tốt chuẩn bị, tùy thời chuẩn bị phát động lôi đình một kích.

"Quả nhiên lợi hại. . ."

Mấy bước về sau, Triệu Phất Y thối lui đến tường thấp phía dưới, phía sau đã mất đường lui, thế là khe khẽ thở dài, tiện tay ném đi trường cung, mũi chân điểm một cái, nhún người vọt lên, giữa không trung bên trong, làm một cái cáo biệt thủ thế, xem bộ dáng là phải thoát đi nơi đây.

"Muốn chạy trốn!"

Vân Phong Hàn sao lại cho hắn cơ hội, nhún người nhảy lên, thân pháp như điện, giơ lên trong tay trường đao, hướng Triệu Phất Y vào đầu bổ tới.

Triệu Phất Y ánh mắt ngưng tụ, ngay tại Vân Phong Hàn vọt lên trong nháy mắt, bỗng nhiên nâng lên tay trái, một chồng hàn mang từ hắn trong tay áo bay ra, thẳng đến Vân Phong Hàn bộ mặt mà đi.

Cái này chồng hàn mang chính là Bạo Vũ Lê Hoa Châm, cũng là hắn dám lộ diện ám sát Vân Phong Hàn lực lượng chỗ.

Ngày đó, Triệu Trung giao cho hắn Bạo Vũ Lê Hoa Châm thời điểm,

Đã từng đã nói với hắn, chỉ cần không cao hơn Nội Gia tầng thứ, cũng khó khăn trốn qua Bạo Vũ Lê Hoa Châm một kích.

Vân Phong Hàn tuy là Hấp Huyết Cương Thi, sinh mệnh lực so với bình thường cao thủ ương ngạnh, nhưng là từ tốc độ, lực lượng, phản ứng để phán đoán, chiến lực cũng không vượt qua Nội Gia cao thủ tầng thứ, lấy Triệu Phất Y tính ra, chỉ cần xuất kỳ bất ý, liền có tám chín thành nắm chắc bắn trúng.

Duy nhất khá là phiền toái chính là, hắn vừa rồi ẩn trong bóng tối thời điểm, nghe Giang Phong từng đề cập qua một câu, Hấp Huyết Cương Thi yếu hại chỉ có đầu lâu, bắn trúng địa phương khác chỉ sợ vô hiệu, ngược lại là điều khó khăn không nhỏ.

Vì vậy, hắn cố ý đặt mình vào nguy hiểm, thối lui đến tường thấp phía dưới, ngay trước mặt Vân Phong Hàn nhảy lên thật cao, vì chính là bắt lấy Vân Phong Hàn đuổi giết hắn lúc, nhún người vọt lên một cái chớp mắt.

Bạch!

Bạo Vũ Lê Hoa Châm tốc độ cực nhanh, so với trường tiễn nhanh nhiều lắm, chỉ so với Linh phù thôi phát Nam Minh Ly Hỏa hơi chậm một bậc, đã vượt ra khỏi Vân Phong Hàn phản ứng.

Đợi đến Vân Phong Hàn thân ở giữa không trung, phát hiện không đúng thời điểm, đã tới không bằng né tránh, chỉ có thể vội vàng ở giữa, huy động huyết sắc

trường đao, huyễn hóa ra một đám huyết vụ, ngăn tại trước mặt.

Đinh! Đang! Vụt!

Cùng lúc trước vài vị đối thủ so sánh, Vân Phong Hàn không hổ Nội Gia cao thủ, một đám huyết vụ tràn ra về sau, thế mà thật sự đem ngân châm bổ ra mấy cái, tung tóe hướng bốn phương tám hướng.

Chỉ là cái này chồng ngân châm chừng hai ba mươi mai, cho dù bổ ra mấy cái, vậy cũng không tế tại sự tình, còn lại ngân châm một mạch tất cả đều bắn tại trên mặt hắn, từ bộ mặt bắn vào, sau đầu bắn ra, trực tiếp bắn cái xuyên thấu, đem bên trong óc quấy cái vỡ nát.

"A!"

Vân Phong Hàn một tiếng hét thảm, trường đao tuột tay mà bay, từ giữa không trung rơi xuống, trùng điệp quẳng xuống mặt đất.

Triệu Phất Y sáng mắt tâm nhanh, thân ở giữa không trung, hướng về sau đá một cước, vừa vặn đá vào tường thấp phía trên, phi thân nhảy lên, cấp tốc nhào về phía trước, còn không đợi huyết sắc trường đao rơi xuống đất, thuận tay quơ lấy trường đao, quay người chính là một đao, hướng Vân Phong Hàn đầu lâu chém tới.

Vụt!

Một tiếng vang nhỏ, nhất đao lưỡng đoạn.

Vân Phong Hàn thi thể không đầu không đáng kể ngã tại trên mặt tuyết, đầu lâu thì rơi vào bên cạnh, một lần nữa lại bắn lên đến, liên tục gảy mấy lần, cuối cùng lăn đến tường thấp phía dưới.

"Hô. . . Hô. . ."

Triệu Phất Y một đao chém giết Vân Phong Hàn về sau, há mồm thở dốc,

chống trường đao, tựa ở tường thấp phía trên.

Vừa rồi phen này chém giết nhìn như đơn giản, lại hao hết hắn bình sinh sở học, dẫn cung bắn tên, dùng chính là Vân Thể Phong Thân chi thuật, dẫn dụ Vân Phong Hàn đuổi theo, bắt giữ thời cơ xuất thủ, dùng chính là Cô Trần Tử ám sát kinh nghiệm, quay người một đao, thì là kế tục Hàn Đường Mạch Đao đao pháp, quyết định thắng bại Bạo Vũ Lê Hoa Châm, thì là Triệu Trung lưu cho hắn bảo mệnh át chủ bài.

Một bắn vừa lui một trảm, hao phí thể lực cho dù không nhiều, hao phí tâm lực cũng không ít, lúc này đại công cáo thành, lập tức cảm thấy choáng đầu hoa mắt, trọn vẹn nghỉ tạm hơn nửa ngày, mới tỉnh táo lại.

. . .

Từ Triệu Phất Y xuất hiện, đến hắn chém giết Vân Phong Hàn, trước sau không qua thời gian một chén trà, thời gian cho dù không dài, lại tại những người khác trong lòng nhấc lên thao thiên cự lãng.

Vân Phong Hàn ra sân cỡ nào cường hãn, một đao liền đem Yến Kỷ trọng thương, hiện ra cương thi chi thân về sau, tựu liền Phù Triện cũng giết hắn không được, giết đến Ung Vương Phủ đám người tử thương một mảnh.

Một phen chém giết xuống tới, Yến Thị huynh đệ đến nay trọng thương chưa tỉnh, Giang Phong chịu lấy lồng ánh sáng, miễn cưỡng sống tiếp được, vậy cũng bị hắn dẫm nát dưới chân, quả thực nhận hết khuất nhục.

Thậm chí liền Hứa Bạch Lộ đều trong lòng còn có tử chí, làm tốt chôn xác nơi đây dự định.

Không ai từng nghĩ tới, Triệu Phất Y ra sân về sau, ba chiêu hai thức, liền đem Vân Phong Hàn chém đầu, thoạt nhìn nhẹ nhàng thoải mái, quả thực làm cho người khó có thể tin.

"Cái này. . . Liền chết?"

Hứa Bạch Lộ kinh ngạc nhìn Triệu Phất Y, quả thực khó có thể tin.

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, quay người lại là một đao, trực tiếp đem Vân Phong Hàn đầu lâu chém thành hai nửa, nhìn kỹ một chút, gật đầu nói ra: "Xem chừng hắn là chết hắn."

"Tiên sinh thật lợi hại!"

Tiểu Viên đột nhiên từ Hứa Bạch Lộ phía sau chui ra, nhìn qua Triệu Phất Y hai mắt phát sáng, tràn đầy khát khao chi ý.

Ở đây những người khác cũng đều đầy mặt kinh sợ, ngơ ngác đứng tại chỗ, thậm chí không biết sau đó phải làm cái gì.

"Làm sao có thể. . ."

Giang Phong lúc này lấy lại tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn Triệu Phất Y, trong lòng như dời sông lấp biển.

Yến Thị huynh đệ tu vi không yếu, ở Ngoại Gia cảnh giới tuyệt đối được cho người có năng lực, hai người liên thủ càng là có thể uy hiếp được bình thường Nội Gia cao thủ, thế nhưng là ở Vân Phong Hàn trước mặt lại không chịu nổi một kích.

Thế nhưng là Triệu Phất Y tùy ý xuất thủ, liền đem Vân Phong Hàn chém giết, song phương chênh lệch to lớn, quả thực khó có thể tin.

Tuy nói Triệu Phất Y vận dụng ám khí, nhưng là Yến Thị huynh đệ lần thứ hai cùng Vân Phong Hàn giao thủ thời điểm, Vân Phong Hàn cũng bị Linh phù trọng thương, điểm này cũng không thể làm lý do.

Hắn vốn cho rằng, lấy quyền thế của hắn, có thể nhẹ nhõm nghiền ép Triệu Phất Y, sự đáo lâm đầu mới biết được, sống chết trước mắt chỉ có lực lượng mới

là đệ nhất, cái khác đều muốn về sau sắp xếp.

"Cái này còn không đơn giản. . ."

Triệu Phất Y khẽ lắc đầu, cười nói ra: "Ta không phải đã nói rồi a, coi như toàn thế giới trứng gà liên hợp lại cũng đụng không qua tảng đá!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 90: Trảm Thảo Trừ Căn

Một trận gió đêm thổi qua, trên trời mây đen dần dần tản ra, lộ ra sao lốm đốm đầy trời.

Nhàn Vân Sơn Trang bên trong người còn sống sót, nhìn qua góc tường Vân Phong Hàn xích hồng hai mắt đầu lâu, vẫn như cũ cảm thấy trái tim băng giá.

Từ Vân Phong Hàn tiến vào Nhàn Vân Sơn Trang bắt đầu tính lên, thẳng đến bị Triệu Phất Y chém giết, trước sau không qua gần nửa canh giờ, thế nhưng là tất cả mọi người từ trong Địa ngục đi một lượt, cơ hồ mất đi tính mạng.

Triệu Phất Y vô cùng đơn giản mấy câu về sau, liền không có lại nói cái gì, quay người công việc lu bù lên.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm uy lực cường hãn, mấy lần cứu được tính mạng của hắn, tuyệt không thể tuỳ tiện bỏ qua, mỗi lần dùng qua về sau, đều muốn tìm tòi tỉ mỉ một phen, bảo đảm không di thất mỗi một mai ngân châm, từng cái lắp về ống kim bên trong.

Hứa Bạch Lộ nhẹ nhàng ôm tiểu Viên, dần dần bình phục chấn kinh quá độ tâm thần, vừa rồi sống chết trước mắt, tâm tình khẩn trương thời điểm vẫn không cảm giác được đến mệt mỏi, lúc này trở nên bằng phẳng, đột nhiên cảm giác được một trận vô pháp kháng cự mỏi mệt, cơ hồ muốn té nằm trong đống tuyết.

Giang Phong nhìn qua Triệu Phất Y, cũng không nói gì nữa

Tối nay, hắn thụ vô cùng nhục nhã, thực sự không có lời nào dễ nói, đơn giản mấy câu an bài điền trang bên trong quản sự, mau chóng đem thiết yếu đồ vật

thu thập một chút, tính cả còn lại hắc giáp võ sĩ, trang đinh, một tên cũng không để lại, trong đêm xuống núi, đi Thành Trường An tìm kiếm danh y, làm Yến Thị huynh đệ chữa thương.

Đến mức toà này Nhàn Vân Sơn Trang, hắn là một khắc cũng không muốn ở lại nữa rồi, nơi này để lại cho hắn ký ức quá khuất nhục, về sau chỉ sợ cũng sẽ không lại đến.

Triệu Phất Y cầm bó đuốc, dọc theo ngân châm nước bắn vết tích, chậm rãi ở điền trang bên trong tìm tòi, một cây một cây tìm kiếm ngân châm, dần dần đi đến tường viện bên cạnh, bỗng nhiên nhìn thấy một người, cả người bị trọng thương người.

Trương Duệ tựu nằm ở góc tường ở dưới trong bóng tối, ngửa mặt hướng lên trời, xương ngực lõm đi vào một khối lớn, thương thế cực nặng, miệng vừa vặn phun bọt máu, thoi thóp bộ dáng, không qua tinh thần còn tốt, thoạt nhìn nhất thời nửa khắc còn chưa chết.

"Cứu ta. . ."

Trương Duệ há to mồm, liều mạng nói ra hai chữ này, đáng tiếc hắn vừa vặn làm bị thương phổi, khí tức không khoái, cơ hồ nói không ra lời, chỉ có thể khoảng không làm khẩu hình.

Triệu Phất Y không nói gì, quay đầu liếc mắt nhìn, chỉ thấy trong trang viên ầm ĩ khắp chốn, mỗi người đều đang bận rộn chính mình sự tình, Hứa Bạch Lộ cùng tiểu Viên vừa vặn ôm ở cùng một chỗ, nhắm mắt lại, lẫn nhau lẫn nhau an ủi, cũng không có chú ý tới chuyện bên này.

"Cứu. . ."

Trương Duệ lần nữa há miệng, vừa mới nói một chữ, liền nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Triệu Phất Y nhìn hắn, trên mặt hốt nhiên nhưng lộ ra một loại kỳ quái biểu lộ, chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay trái ra, khoác lên Trương Duệ cổ bên trên, cúi đầu, ghé vào bên tai, thấp giọng nói hai cái danh tự: "Lâm Trấn, Giang Phong."

Trương Duệ nghe thế hai cái danh tự, con ngươi đột nhiên co rụt lại, toàn thân trên dưới run rẩy kịch liệt, hai tay liều mạng đập đất, giãy dụa lấy ý đồ đứng lên.

Triệu Phất Y không có cho hắn quá nhiều giãy dụa thời gian, ở cổ bên trên nhẹ nhàng bóp.

Chỉ nghe "Két" một tiếng nhẹ vang lên, Trương Duệ cổ nghiêng một cái, như vậy đoạn tuyệt hô hấp, trừng mắt một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, như vậy không cam lòng chết đi.

Thẳng đến hô hấp triệt để đoạn tuyệt, trong con mắt hắn vẫn lưu lại Triệu Phất Y cái bóng.

Triệu Phất Y không nói gì, chậm rãi đứng dậy, cầm bó đuốc, tiếp tục đi đến phía trước, sau lưng hắn, hắc ám thôn phệ Trương Duệ thi thể.

Đối với xử lý Trương Duệ, hắn một điểm gánh nặng trong lòng cũng không có, trước kia ở tướng quân miếu thời điểm, hắn từng đã cứu Trương Duệ một mạng, đáng tiếc người này tâm thuật bất chính, chẳng những không có mảy may ý cảm kích, ngược lại đại ân thành thù, lại nhiều lần kiếm chuyện, đầu tiên là kích động Lâm Trấn cùng mình khó xử, về sau lại hướng Giang Phong thông báo tin tức, nếu như không phải là hắn vận khí tốt, liên tiếp vượt qua chỗ khó, chỉ sợ Lâm Trấn lần kia, liền đã chết rồi, lúc này chỉ sợ chỉ còn một bãi xương khô.

Trên thực tế, hắn rất sớm trước đó liền muốn đối Trương Duệ động thủ, diệt trừ cái này mầm họa, chỉ là ở thành Trường An không có gì cơ hội, làm không tốt sẽ còn đánh cỏ động rắn, vừa vặn mượn cơ hội lần này diệt trừ Trương Duệ,

cũng coi như loại trừ một cọc tâm bệnh.

. . .

Triệu Phất Y giải quyết Trương Duệ chuyện tình về sau,

Lại tốn một chút thời gian, đem hai ba mươi mai ngân châm toàn bộ tìm đủ, từng cái lấp nhập ống kim bên trong, lúc này mới quay đầu trở lại đi tìm Hứa Bạch Lộ.

Cho đến lúc này, Hứa Bạch Lộ cùng tiểu Viên mới hồi phục tinh thần lại, nhớ tới Trương Duệ còn ở bên cạnh.

Cái này cũng không thể trách các nàng, lần đầu đối mặt Vân Phong Hàn loại quái vật này, không có ngay tại chỗ dọa ngất, lưu lại cái gì di chứng, liền đã rất tốt.

Triệu Phất Y có thể cấp tốc điều chỉnh tâm tính, đối mặt Vân Phong Hàn không đến mức trong lòng run sợ, không chỉ là bởi vì hắn đảm lượng hơn người, càng là bởi vì hắn sớm đã gặp qua Thu Tố Bạch chân diện mục, biết trên đời này thật có yêu ma.

Đợi các nàng tìm tới Trương Duệ thời điểm, Trương Duệ đã thành một bộ lạnh như băng thi thể.

Đến mức nguyên nhân cái chết là cái gì, chỉ cần thấy được trước ngực cái kia một chỗ kinh người lõm, tựu không ai gặp lại nghĩ những vật khác.

Chưa tới nửa giờ sau, hết thảy chuẩn bị đầy đủ.

Giang Phong mang theo Ung Vương Phủ người, nên rời đi trước Nhàn Vân Sơn Trang, tiến về ngoài mấy chục dặm Thành Trường An.

Thẳng đến rời đi, cũng không tiếp tục tới gặp Hứa Bạch Lộ, càng không có theo Triệu Phất Y nói thêm câu nào.

Hắn vào ban ngày ở Triệu Phất Y trước mặt khoe qua quyền thế, địa vị, tài phú, ở Vân Phong Hàn sát ý trước mặt, tất cả đều thành trò cười, đã không có mặt mũi lại xuất hiện ở Triệu Phất Y trước mặt.

Trừ cái đó ra, hắn còn có chút sợ hãi Triệu Phất Y.

Hắn chợt phát hiện, có chút nhìn không thấu Triệu Phất Y, thậm chí nghĩ đến vào ban ngày mấy lần khiêu khích Triệu Phất Y, nếu như Triệu Phất Y muốn giết hắn, hắn không gây lực phản kích.

Lúc trước hắn chỉ coi Triệu Phất Y là Ngoại Gia cảnh giới thật là tốt tay, Yến Thị huynh đệ đủ để nhện, bây giờ mới biết được, Triệu Phất Y lại có Nội Gia tầng thứ chiến lực, cái này đã vượt ra khỏi hắn có khả năng nắm giữ lực lượng.

Nội Gia cao thủ không phải là rau cải trắng, tại thiên hạ bất kỳ chỗ nào , bất kỳ cái gì một phương thế lực, đều có thể lấy chiếm hữu một chỗ cắm dùi, trở thành một phương thủ lĩnh, không phải là hắn chỉ là một cái Ung Vương thế tử có khả năng chưởng khống.

Ung Vương Phủ bên trong xác thực có Nội Gia cao thủ, thậm chí còn không chỉ một, thế nhưng là đối diện với mấy cái này người, liền xem như Ung Vương cũng phải lấy lễ để tiếp đón, cũng sẽ không nghe hắn chỉ huy, chớ đừng nói chi là tùy thời sát người bảo hộ.

Nếu như Triệu Phất Y thật sự muốn ám sát hắn, lớn nhất khả năng là, hắn chết tại Triệu Phất Y ám sát, sau đó Ung Vương Phủ cao thủ ra hết báo thù cho hắn.

Cái này, tuyệt không phải hắn mong muốn!

Giang Phong một nhóm rời đi về sau, Triệu Phất Y, Hứa Bạch Lộ cùng tiểu Viên cũng rời đi Nhàn Vân Sơn Trang.

Ba người hết thảy cỡi hai con ngựa, vẫn còn một chiếc xe ngựa, từ Triệu Phất

Y điều khiển, phía trên lôi kéo Trương Duệ cùng Vân Phong Hàn thi thể, đây đều là phải đem trở về để Hứa Sơn xem qua.

Ba người rời đi nơi này về sau, không có gấp về Trường An, trước quay về Hứa Viên, ở Hứa Viên nghỉ ngơi nửa đêm, lúc này mới hướng Thành Trường An chạy tới.

Bất quá, ở bọn hắn trước khi lên đường, sớm đã an bài nhân thủ, trong đêm đem tin tức đưa về Hứa Môn.

. . .

Ngày thứ hai buổi sáng, Thành Trường An bên ngoài.

Triệu Phất Y xa xa nhìn thấy Vương Triêu Nghĩa, ngay tại Đông Môn hạ đẳng đợi, xa xa chắp tay, lên tiếng chào hỏi: "Vương sư thúc, đã lâu không gặp!"

Vương Triêu Nghĩa ngồi trên lưng ngựa, sắc mặt có chút khó coi, nhìn thấy Triệu Phất Y lại, cũng chắp tay, giục ngựa chạy tới, thấp giọng hỏi: "Đến cùng chuyện gì xảy ra?"

"Ừm? Chẳng lẽ Lý Nhị không có đem tin tức nói rõ?"

Triệu Phất Y nao nao, tiếp lấy hỏi lại, Lý Nhị chính là bọn họ,hắn tối hôm qua phái tới cho Hứa Môn truyền lại tin tức người.

"Nói là nói, chỉ là khó có thể tin."

Vương Triêu Nghĩa lông mày nhíu chặt, đem Lý Nhị mang tới tin tức, đơn giản thuật lại một lần.

"Không có gì khó có thể tin, tin tức một điểm không kém."

Triệu Phất Y gật đầu nói.

"Coi là thật."

Vương Triêu Nghĩa vẫn còn có chút không tin.

"Đương nhiên."

Triệu Phất Y gật gật đầu, tiếp lấy lại nói ra: "Hứa đại tiểu thư cùng tiểu Viên đều là do sự tình người, các nàng so với ta biết đến rõ ràng hơn, Hứa môn chủ nếu không tin, đều có thể hỏi nàng một chút nhóm."

"Xem ra thật có Hấp Huyết Cương Thi. . ."

Vương Triêu Nghĩa rốt cục tin tưởng.

"Thiên chân vạn xác."

Triệu Phất Y nói.

"Dĩ vãng nghe người ta nói có, không nghĩ tới thật sự có, thật sự là khó có thể tin, đáng tiếc sư phụ ngươi không ở,vắng mặt, không phải, cũng có thể hỏi một chút hắn là chuyện gì xảy ra."

Vương Triêu Nghĩa nói.

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, Hách Trường Phong là Hoa Sơn đạo môn chưởng môn, hàng yêu trừ ma chính là vốn, nói không chừng thật sự biết Hấp Huyết Cương Thi lai lịch.

"Ai. . ."

Vương Triêu Nghĩa nói đến đây, khẽ thở dài một cái.

Triệu Phất Y không khỏi ghé mắt, đây là hắn nhận biết Vương Triêu Nghĩa đến nay, lần đầu gặp Vương Triêu Nghĩa thở dài, mỉm cười nói ra: "Sư thúc, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, có cái gì đối thủ, chúng ta tận lực bồi tiếp,

hà tất sợ bọn hắn, than thở cái gì."

"Vẫn là người trẻ tuổi hữu tâm kình."

Vương Triêu Nghĩa cười khổ một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Ta thở dài có duyên cớ khác, tối hôm qua, ta cùng Hứa sư huynh suy nghĩ nửa đêm, cũng không nghĩ đến đâu một cái đối thủ có thể điều khiển Hấp Huyết Cương Thi, coi như phản kích cũng không biết muốn với ai động thủ, khó tránh khỏi lâm vào bị động."

Triệu Phất Y nghe vậy, không khỏi sửng sốt nửa ngày, thầm nghĩ trong lòng, địch nhân lần này chỉ sợ đánh vỡ đầu, các ngươi cũng không nghĩ ra là ai.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 91: Chặt Đầu Cơm

Trên ánh trăng đầu cành, Phổ Độ Cư bên trong.

Triệu Phất Y ngồi một mình ở mái hiên phía dưới, tựa ở băng lãnh trên tường, nhấc theo một bình rượu nhạt, chậm rãi đổ vào trong chén, tự rót tự uống.

Vào ban ngày, ở Hứa Môn chậm trễ thời gian quá dài , chờ trở lại Phổ Độ Cư thời điểm, đã sắc trời đã không còn sớm, hắn hiện tại không nhưng thấy Vương Triêu Nghĩa, cũng gặp Hứa Sơn, đem đêm qua phát sinh ở Nhàn Vân Sơn Trang chuyện tình, tỉ mỉ nói hai ba khắp, Hứa Bạch Lộ cùng tiểu Viên cũng hầu ở một bên, không ngừng bổ sung chi tiết.

Vân Phong Hàn thi thể là ở chỗ này, bén nhọn răng, huyết hồng con mắt, bị chém đứt một tay nhưng lại nhanh chóng khép lại thân thể, sự thật không thể cãi lại, Hứa Sơn cũng không nói thêm gì, xác định hỏi rõ ràng hết thảy về sau, liền để hắn rời đi trước.

Để Triệu Phất Y cảm thấy kỳ quái là, từ đầu tới đuôi, vô luận là Hứa Sơn hay là Vương Triêu Nghĩa, cũng không hỏi hắn vì sao có thể giết Vân Phong Hàn, cũng không có nói ám khí sự tình, cũng làm cho sớm đã biên lý do tốt hắn có chút buồn bực.

Triệu Phất Y trở về về sau nghĩ nghĩ, có lẽ là bởi vì Hứa Sơn cho tới bây giờ liền không có tín nhiệm quá hắn, biết từ trong miệng hắn hỏi không ra lời nói thật, có lẽ là lúc trước giết Diêm Sâm thời điểm, Vương Triêu Nghĩa liền biết hắn cũng không đơn giản, vì vậy, đều không có hỏi nhiều.

Kỳ quái hơn chính là một chuyện khác, là hắn trở lại Phổ Độ Cư sau mới phát

hiện.

Vân Phong Hàn rõ ràng chết ở dưới đao của hắn, lại không có thể kích hoạt Sơn Thủy Họa Quyển, liền một điểm phản ứng đều không có, chuyện này là sao nữa, chẳng lẽ chém giết Hấp Huyết Cương Thi vô dụng?

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, khẽ lắc đầu, đem cái này suy nghĩ từ trong đầu loại trừ.

Đây đều là việc nhỏ, tiếp xuống, hắn phải đối mặt mới là đại sự, là nhất đạo nạn sinh tử quan, cũng là chém giết Vân Phong Hàn lớn nhất di chứng, đây chính là Thu Tố Bạch chỉ trích.

Nội Gia cao thủ không phải là rau cải trắng, vô luận chỗ nào cũng không nhiều, tùy tiện giết một cái, chỉ sợ Thu Tố Bạch sẽ không theo hắn từ bỏ ý đồ, làm không tốt muốn cùng hắn trở mặt, vậy phần này hậu quả cũng chỉ có hắn tới gánh chịu.

Tự rót tự uống ở giữa, nhàn nhạt sương trắng từ phía sau hắn bay ra, dần dần hướng viện tử lướt tới, không hỏi có biết, Thu Tố Bạch đã tới.

"Là Thu cô nương sao?"

Triệu Phất Y cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt âm thanh hỏi, không thấy chút nào khẩn trương, đối mặt Thu Tố Bạch, lại khẩn trương cũng vô dụng.

"Quả nhiên là đồng nhân không đồng mệnh, gặp nhà ngươi phu nhân đã kêu tiểu thư, gặp ta gọi cô nương."

Thu Tố Bạch âm thanh mềm mềm nhu nhu, hoàn toàn nghe không được tức giận, thậm chí còn có tâm tư cùng hắn trò đùa.

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, quay đầu trở lại đi, không khỏi ngẩn người.

Thu Tố Bạch trang phục cùng ngày xưa lại có khác nhau, mặc một bộ nha

hoàn thị nữ mới sẽ mặc áo xanh ngắn tay, trắng nõn như ngó sen cánh tay lộ ở bên ngoài, dường như cũng không sợ lạnh, hai tay dùng sức mang theo một cái thật to màu đỏ thắm hộp cơm, thoạt nhìn quá tốn sức dáng vẻ.

Liếc nhìn lại, không giống như là ăn thịt người uống máu yêu ma, giống như là trong nhà bị khinh bỉ tiểu nha hoàn.

"Thu cô nương vì sao như vậy cách ăn mặc? Chẳng lẽ lại muốn đổi nghề rồi sao?"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, thuận miệng mở cái trò đùa, Thu Tố Bạch nếu là không đề cập tới Vân Phong Hàn chuyện tình, hắn tự nhiên cũng sẽ không chủ động đi nói.

"Đó là dĩ nhiên. . ."

Thu Tố Bạch nghiêng mặt đi, nhẹ nhàng vứt ra một cái mị nhãn, gương mặt bò lên trên một tiếng ửng đỏ, nhu nhu âm thanh nói ra: "Nô tỳ này đến, đặc biệt hầu hạ Triệu đại công tử dùng cơm. . ."

Trong lúc nói chuyện, chậm rãi đi đến phía dưới mái hiên, nhẹ nhàng đem hộp cơm buông xuống, từng tầng từng tầng tất cả đều mở ra, đem bên trong thịt rượu từng cái bày ở hành lang bên trên, tràn đầy bày bảy tám địa bàn, sau đó ngoan ngoãn đứng ở một bên, cúi đầu đỏ mặt, hai tay khép tại trước người, không dám nhìn tới Triệu Phất Y, liền phảng phất thật sự tiểu nha hoàn đồng dạng.

Triệu Phất Y ngây dại, trầm mặc một hồi, hít sâu một hơi, nói ra: "Thu cô nương có chuyện nói thẳng, tuyệt đối không nên dạng này. . ."

Ngừng lại một chút, hắn tiếp lấy lại nói ra: "Bữa cơm này như vậy phong phú, chẳng lẻ là cho ta tiễn đưa chặt đầu cơm sao?"

"Chặt đầu cơm. . ."

Thu Tố Bạch ngẩng đầu, nhìn Triệu Phất Y chững chạc đàng hoàng bộ dáng, bỗng nhiên không kềm được bật cười,

Lập tức cười ha ha, một tay ôm bụng, một tay chỉ vào Triệu Phất Y, cười nói ra: "Uổng cho ngươi nghĩ ra được, còn chặt đầu cơm. . . Sức tưởng tượng thật là phong phú. . ."

Triệu Phất Y thấy được nàng cười to, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác nàng hơi bình thường một điểm, trong lòng có điểm ngọn nguồn, không giống vừa rồi hoàn toàn không biết Thu Tố Bạch muốn làm gì.

"Đừng nói trước, ăn cơm đi chứ, Kim Hoa phủ dăm bông, Nhạc Dương lầu đồ sấy, bên Tây Hồ dấm cá. . . Đều là thiên tân vạn khổ mới tìm tới mỹ vị, lạnh liền đáng tiếc. . ."

Thu Tố Bạch vừa cười vừa nói, nàng cũng ngồi xếp bằng xuống, cười hì hì nhìn Triệu Phất Y.

Triệu Phất Y cười khổ một tiếng, cũng không biết nàng lại đảo cái quỷ gì, nhặt lên một đôi đũa, đang muốn gắp thức ăn, nghĩ nghĩ, lại buông xuống, nói ra: "Thu cô nương, có chuyện vẫn là nói thẳng đi, tại hạ thật sự là thụ sủng nhược kinh."

"Nơi nào có cái gì thụ sủng nhược kinh, cái này ta khao ngươi a. . ."

Thu Tố Bạch chậm rãi hướng hắn bu lại, trên mặt mỉm cười, trong mắt hữu tình, phảng phất tại nhìn yêu mến nhất tình nhân.

Triệu Phất Y bỗng nhiên có chút khẩn trương, một trái tim phanh phanh trực nhảy, toàn lực kiềm chế tâm thần, mới không có đứng dậy né ra.

Hắn không biết Thu Tố Bạch muốn làm gì, là thật cùng hắn chỉ đùa một chút, vẫn là đang trêu đùa hắn, sau một khắc liền sẽ trở mặt, một hơi đem hắn cắn chết, tựa như Vân Phong Hàn hút máu đồng dạng.

Nghe nói, mèo có một loại tập tính, bắt lấy chuột về sau, sẽ không lập tức ăn tươi, lại đùa bỡn một phen về sau lại ăn, không biết hồ ly có hay không loại này tập tính.

. . .

Ngay tại Triệu Phất Y suy nghĩ lung tung thời điểm, Thu Tố Bạch đã tiến đến hắn bên tai, nhẹ nhàng âm thanh nói ra: "Còn không có cám ơn ngươi đây, giúp ta giết Vân Phong Hàn, tên kia theo ta rất lâu, quả thực phiền chết, ta lại không tiện động thủ giết hắn, may mắn có ngươi xuất thủ. . ."

Câu nói này cho dù nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng nghe ở Triệu Phất Y trong tai, cũng giống như tại một tiếng đất bằng kinh lôi, chấn lỗ tai hắn ông ông tác hưởng, trong lúc nhất thời trong đầu lại một mảnh mờ mịt.

"Vân Phong Hàn không phải là ngươi phái đi sao. . ."

Triệu Phất Y trầm mặc thật lâu, mới hơi nhẹ nhàng tâm tình, thẳng vào nhìn Thu Tố Bạch, khô khốc âm thanh nói.

"Ngươi sẽ không coi là thật đi?"

Thu Tố Bạch trừng to mắt nhìn Triệu Phất Y, vẻ mặt vô tội nói ra: "Nhận biết lâu như vậy, ngươi không biết ta là người như thế nào sao, thế mà thật tin tưởng Hứa Bạch Lộ có thể thương tổn được ta, trời ạ, ngươi cũng quá coi thường yêu quái , chờ một chút, nói như vậy, ngươi thật sự cho rằng ta sẽ biến thành một cái bạch hồ?"

Triệu Phất Y im lặng im lặng, sắc mặt khó coi dọa người, hắn đột nhiên cảm giác được tự mình đã giẫm vào một cái thật sâu cạm bẫy.

"Tiểu Bạch, mau ra đây, có người cho là ngươi là ta đâu!"

Thu Tố Bạch quay đầu hướng trong phòng nhẹ nhàng hô một câu.

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy một con bạch hồ trong phòng thoan ra tới, trực tiếp chui vào Thu Tố Bạch trong ngực, trừng lên một đôi đôi mắt nhỏ châu, cảnh giác nhìn Triệu Phất Y.

"Đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Triệu Phất Y âm thanh dần dần lạnh xuống, gắt gao nhìn chằm chằm Thu Tố Bạch, mỗi chữ mỗi câu hỏi.

"Không nên tức giận a, ta cũng là bị buộc. . ."

Thu Tố Bạch tựa ở trên tường, ôm hai chân, đầu gối trên chân, ôn nhu nói ra: "Ta có một cái rất lợi hại địch nhân, là một cái đại ác nhân, những năm này một mực tại truy sát ta, nhưng mà, có một chút tương đối tốt, hắn chỉ biết là ta ở Trường An, nhưng lại không biết ta đến cùng là ai."

Triệu Phất Y không nói gì, người khác có lẽ không rõ Thu Tố Bạch đang nói cái gì, hắn cũng đã nghĩ thông suốt.

Trước mặt vị này là hồ yêu biến hóa thành người, chỉ sợ Thu Tố Bạch cũng không phải nàng tên thật, cái thân phận này là nàng bốc lên dùng, đến mức thật sự Thu Tố Bạch ở nơi nào, sợ rằng cũng không biết.

Chuyện này bất lực hướng sâu bên trong nghĩ, nếu không, Thu Tố Bạch phụ mẫu là thế nào chết, chỉ sợ cũng là một cọc án chưa giải quyết.

"Cho nên, cái kia đại ác nhân tựu phái rất nhiều thủ hạ, không ngừng ở Trường An một vùng tìm kiếm khí tức của ta, thẳng đến vài ngày trước, cái kia gọi Vân Phong Hàn người, rốt cục bắt được ta một tia vết tích. Ta lại không có cách nào cùng hắn động thủ, vạn nhất tựu bại lộ thân phận, truy sát ta coi như không phải là loại tiểu nhân vật này."

"Không có cách, ta tựu cắt một tia khí tức, quấn trên người Hứa Bạch Lộ, để cho hắn đi tìm Hứa Bạch Lộ động thủ, lúc đầu đâu, ta còn tưởng rằng bằng cái

kia Ung Vương thế tử lực lượng, dễ dàng liền có thể giết chết Vân Phong Hàn."

"Không nghĩ tới người kia quá phế vật, thủ hạ một cái có thể đánh cũng không có, kém chút đem sự tình làm hư, may mắn có ngươi xuất thủ, mới không có xảy ra việc gì, đây cũng là ta tại sao muốn khao thưởng ngươi đây?"

"Nhưng mà, có một chút phiền phức, cái kia đại ác nhân rất keo kiệt, thủ hạ của hắn bị ngươi giết, nhất định sẽ rất hận ngươi, nói không chừng cũng sẽ rất hận Hứa Bạch Lộ, làm không tốt chẳng mấy chốc sẽ tới giết ngươi đây."

"Đương nhiên, vẫn còn một tin tức tốt, Thành Trường An nơi này có chút cổ quái, người kia bình thường sẽ không tiến Trường An, hắn là chỉ biết phái mấy tên thủ hạ lại, tối đa cũng chính là Nội Gia cảnh giới đi, chỉ cần ngươi có thể mau chóng mạnh lên, hắn là có thể còn sống sót."

Thu Tố Bạch cười nhẹ nhàng địa phương nói ra tiền căn hậu quả.

Triệu Phất Y một trái tim thật sâu chìm đến đáy cốc, nhìn trước mắt Thu Tố Bạch, nhìn nhìn lại hành lang bên trên thịt rượu, trong lòng thầm than một tiếng, xem ra bữa cơm này thật là chặt đầu cơm.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 92: Mục Tiêu Mới

92,

Theo thời gian từ từ trôi qua, bóng đêm càng phát ra nồng đậm, bầu trời đen kịt.

Triệu Phất Y tâm tình so bóng đêm càng thêm âm trầm, nhìn trước mắt Thu Tố Bạch có vẻ như vô tội mặt, cơ hồ nhịn không được một quyền hung hăng đập lên, phát tiết trong lòng một cỗ nộ khí, đương nhiên, nếu như không phải là xác định đánh không lại Thu Tố Bạch, một quyền này đã ném ra đi.

Hắn hiện tại rốt cuộc minh bạch, Thu Tố Bạch vì cái gì dám dẫn hắn đi U Minh bí cảnh, cũng dám chỉ điểm hắn bái sư Hách Trường Phong, nhưng xưa nay không khai thác bất luận cái gì phương thức, ý đồ đối với hắn tiến hành khống chế.

Lấy Thu Tố Bạch thủ đoạn, không cần đối với hắn tiến hành khống chế, chỉ cần hơi động đầu óc, liền để hắn bất tri bất giác rơi vào cạm bẫy, coi như không nghĩ liều mạng cũng không được.

"Cừu nhân của ngươi là lai lịch gì?"

Trầm mặc hồi lâu sau, Triệu Phất Y đổ một chén rượu lớn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, tưới tắt lửa giận trong lòng, lúc này mới chát chát âm thanh hỏi.

Đã bước vào cạm bẫy, đã không đường thối lui, cũng chỉ có thể sớm tính toán, chuẩn bị ứng phó cường địch, hiện tại hiểu rõ hơn một điểm đối thủ tin tức,

ngày sau sống sót cơ hội cũng nhiều một điểm.

"A, người trẻ tuổi rất có lòng dạ a, nhanh như vậy sẽ không sinh khí á!"

Thu Tố Bạch nhãn tình sáng lên, trên mặt lập tức lộ ra tiếu dung, đưa tay ở đỉnh đầu hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ, ôn nhu nói ra: "Ta cừu nhân kia gọi là Trần Kỳ, cũng là yêu ma biến hóa thành người, thực lực sao, mạnh hơn ta một chút xíu, cũng là một cái bóp chết ngươi tiêu chuẩn, cho nên ngươi phải cẩn thận, tuyệt đối không nên bị hắn bắt lấy."

"Ha ha, Vân Phong Hàn lại là chuyện gì xảy ra? Vì sao lại là Hấp Huyết Cương Thi? Hắn là cái kia Trần Kỳ có thể khống chế Hấp Huyết Cương Thi, vẫn là nói hắn có thể đem người bình thường biến thành Hấp Huyết Cương Thi?"

Triệu Phất Y cười lạnh một tiếng, tiếp lấy lại hỏi.

"Vân Phong Hàn là hắn thủ hạ một trong, đến mức nói Hấp Huyết Cương Thi sao, kỳ thật các ngươi sai lầm, Vân Phong Hàn cũng không phải cái gì cương thi, hắn đã biến thành Hành Thi Tràng Quỷ, cái này các ngươi không hiểu, ngày sau nhìn thấy Hách Trường Phong, hắn sẽ nói cho ngươi biết là chuyện gì xảy ra."

Thu Tố Bạch cẩn thận giải thích nói.

"Thì ra là thế. . ."

Triệu Phất Y thở dài, không tiếp tục hỏi tiếp đi xuống, ngửa mặt hướng lên trời, tựa ở trên tường, hai mắt nhìn trên trời mặt trăng, ngậm miệng không nói lời nào, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Đừng phát sầu lo, tục ngữ nói, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, lấy ngươi tuyệt thế thiên phú, chẳng mấy chốc sẽ trở nên mạnh mẽ, Trần Kỳ thủ hạ tựu không làm gì được ngươi a, mà lại. . ."

Thu Tố Bạch ngừng lại một chút, hì hì cười một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Ngươi vận khí không tệ, đã bái tại Hách Trường Phong môn hạ, có Toàn Chân Đạo môn

bảo kê ngươi, Trần Kỳ cũng sẽ không tự mình đi giết ngươi."

Triệu Phất Y vẫn như cũ không nói lời nào, chau mày, ước chừng thời gian đốt một nén hương về sau, bỗng nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Thu Tố Bạch, nói hai chữ: "Tiểu Viên!"

"Ừm?"

Thu Tố Bạch khẽ giật mình, hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Tiểu Viên là ngươi người."

Triệu Phất Y lấy tay nhẹ nhàng gõ gỗ chắc hành lang, trầm giọng nói ra: "Ta rốt cuộc hiểu rõ, ở phòng ta lưu tờ giấy chính là nàng, mang theo ngươi khí tức kỳ thật cũng là nàng, bây giờ trở về nhớ tới, Vân Phong Hàn từ đầu tới đuôi cũng không nói qua, hắn phải đem đi Hứa Bạch Lộ, hắn phải đem đi chỉ là trên người có ngươi khí tức người mà thôi."

"Người này chính là tiểu Viên, nàng là ngươi người, cho nên mới có khí tức của ngươi, chỉ là tiểu Viên một mực cùng Hứa Bạch Lộ dán tại cùng một chỗ, Vân Phong Hàn mới có thể nghĩ lầm mang theo khí tức chính là Hứa Bạch Lộ, những người khác cũng nghĩ lầm Vân Phong Hàn phải đem đi Hứa Bạch Lộ, lúc này mới gây nên một trận sống mái với nhau, tốt đơn giản một cái kế sách, đáng tiếc lúc ấy không ai có thể nhìn ra "

"A. . ."

Thu Tố Bạch trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, vẻ mặt giật mình nói ra: "Ngươi biến thông minh a, nhanh như vậy tựu đoán được chân tướng, thật sự là không dễ dàng đây. . ."

Triệu Phất Y không nói gì, nhìn Thu Tố Bạch mặt, hơi nhíu nhíu mày.

Hắn mới vừa nói ra tiểu Viên danh tự, cũng không có mười phần nắm chắc, chỉ là trong đầu linh quang lóe lên, nghĩ nhìn một cái Thu Tố Bạch phản ứng, tới

nghiệm chứng ý nghĩ của mình.

Không nghĩ tới Thu Tố Bạch lại trực tiếp thừa nhận xuống tới,

Như thế thứ nhất, ý nghĩ của hắn đúng hay không, ngược lại là rất khó nghiệm chứng.

"Đáng tiếc nha. . . Chỉ riêng cùng ngươi nói chuyện, ăn ngon đều lạnh. . ."

Thu Tố Bạch không tiếp tục để ý tới hắn, cúi đầu nhìn thịt rượu, khẽ thở dài một cái, nhặt một mảnh dăm bông, ném vào trong mồm, chậm rãi bắt đầu nhai nuốt, trên mặt lộ ra hưởng thụ biểu lộ.

Nếu như không phải là gặp qua diện mục thật của nàng, Triệu Phất Y vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, dạng này một cái đáng yêu hoạt bát nữ hài, lại sẽ là lãnh huyết vô tình, quỷ kế đa đoan ăn thịt người yêu quái.

. . .

Trong nháy mắt, sắc trời đã dần dần tỏa sáng.

Triệu Phất Y ngồi mái hiên phía dưới, tựa ở bên tường bên trên, nhìn lên bầu trời, hơn nửa đêm không có chợp mắt, cẩn thận suy tư bước kế tiếp làm thế nào mới tốt.

Thu Tố Bạch cho là hắn là luyện võ tuyệt thế kỳ tài, tu vi tiến triển thần tốc, công phu gì một luyện thành thành, vậy chính hắn biết, sự thật cũng không phải là như vậy, đây hết thảy biến hóa đều là Sơn Thủy Họa Quyển mang tới, không có Sơn Thủy Họa Quyển, hắn hiện tại chỉ sợ liền Ngoại Gia người có năng lực đều không phải là.

Nếu là làm từng bước, tiếp tục ở U Minh bí cảnh tu hành, hắn ít nhất phải thời gian nửa năm, mới có thể luyện đến Ngoại Gia cảnh giới đỉnh phong, đến mức tấn thăng Nội Gia tầng thứ, còn không biết phải bao lâu.

Loại tốc độ này nhất định là tới không bằng, lấy Ngoại Gia cảnh giới tiêu chuẩn, Trần Kỳ thủ hạ không cần nhiều đến, chỉ cần có hai tên Nội Gia tầng thứ cao thủ, hắn thì có chết vô sinh.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm dù sao không phải chân thực công phu, đơn đả độc đấu thời điểm, âm chết một cái người không khó, nhưng nếu đồng thời đối đầu hai tên cao thủ, coi như may mắn bắn trúng một người, một người khác chắc chắn sẽ vạn phần cẩn thận, tuyệt sẽ không lại trúng chiêu.

Nếu bàn về chân thực chiến lực, hắn cùng với Nội Gia cao thủ vẫn là chênh lệch khá lớn, chém giết, cũng không phần thắng.

Trừ phi chính hắn cũng có Nội Gia tầng thứ tiêu chuẩn, có thể cùng đối phương giữ lẫn nhau một đoạn thời gian, lúc này mới có thể đột làm tên bắn lén, ép đối phương đón đỡ, đây cũng là sống tiếp duy nhất hi vọng, như vậy, hắn sẽ không đến không nghĩ biện pháp, trong thời gian ngắn nhất tấn thăng Nội Gia tầng thứ.

Chuyện này đối với người khác mà nói, tự nhiên là nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng là Triệu Phất Y suy tư thật lâu, thế mà nghĩ ra một con đường tử.

Hắn quyết định đi một chuyến Quan Trung Thư Viện, tra tìm Thành Trường An cổ địa hình, tìm một cái cách nay ba trăm năm trước, từng có qua những môn phái đó ở Trường An đặt chân, lại đi U Minh thế giới thử một lần, nhìn xem có hay không hình thành U Minh bí cảnh, có thể hay không tìm tới phù hợp mục tiêu, chém giết về sau, nuốt quả đào, từ đó tăng cao tu vi.

Biện pháp này cho dù hung hiểm, tồn tại không ít biến số, lại là duy nhất có thể làm được biện pháp.

Trên trời càng ngày càng sáng, ước chừng lại có hơn một canh giờ, liền sẽ hoàn toàn hừng đông.

Triệu Phất Y chậm rãi đứng dậy, chấn vỗ áo áo bên trên dính lấy hạt sương,

cũng không quản hành lang bên trên canh thừa thịt nguội, quay người trở lại trong phòng, nhắm mắt nghỉ ngơi, khôi phục tinh thần.

Lấy tu vi của hắn, cho dù hai ba ngày không ngủ cũng được, nhưng là đối với tu hành bất lợi, không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn là nghỉ ngơi một trận tốt.

Hai canh giờ về sau, Triệu Phất Y mở to mắt, đứng dậy rời đi Phổ Độ Cư, nhanh chân tiến về Quan Trung Thư Viện.

Chờ hắn đi vào Quan Trung Thư Viện thời điểm, đã là buổi sáng mười phần, cũng không có đi nơi khác, trực tiếp tiến về Ngũ Viện Thập Bát Lâu bên trong Sơn Hải Các, tra tìm cổ Trường An địa đồ.

Sơn Hải Các bên trong tư liệu đầy đủ, nhất là Thành Trường An một vùng, tư liệu cực kỳ phong phú, càng là nhiều vô số kể, không hắn sẽ công phu, liền tìm được mấy cái mục tiêu.

Thứ nhất, gọi là Thiết Hạc Quán, ở vào Thành Trường An bắc, chính là ba trăm năm trước một nhà Đạo Môn chi mạch, nghe nói là Đan Đỉnh Đạo chi nhánh, căn cứ ghi chép, bên trong cũng không ít cao nhân, đáng tiếc về sau thay đổi triều đại thời khắc, hủy ở chiến hỏa bên trong.

Thứ hai, gọi là Hội Dương Tự, ở vào Thành Trường An tây, là ba trăm năm trước một gian Hoàng gia chùa miếu, thời kỳ cường thịnh, hương hỏa tràn đầy, bên trong cao tăng đại đức cũng không ít, nghe nói còn có chút võ học cao minh hộ viện võ tăng, đáng tiếc không biết là duyên cớ gì, về sau vô thanh vô tức lụi bại.

Thứ ba, gọi là Nhất Nhân Quy, chính là Chu Ngụy Tương Giao Chi Tế, Thành Trường An nam một chỗ trú binh nơi, đóng quân chính là Đại Chu vương triều một chi quân cận vệ, nhưng là nhân số không tính quá nhiều, cùng với hắn đại quân ngăn cách ra, cũng có thể làm một chỗ mục tiêu.

Đương nhiên, tìm tới trong tư liệu, còn nâng lên không ít địa phương, cũng

đều khả năng có cao thủ tồn tại.

Bất quá, Triệu Phất Y càng nghĩ, vẫn cảm thấy cái này ba cái địa phương thích hợp nhất, quyết định từ cái này ba cái địa phương xuống tay trước.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 93: Thiết Hạc Quán

Thiết Hạc Quán, Hội Dương Tự, Nhất Nhân Quy.

Cái này ba khu địa phương là Triệu Phất Y cuối cùng xác định mục tiêu, trong đó một chỗ ở vào Thành Bắc, một chỗ ở vào Thành Tây, một chỗ ở vào Thành Nam.

Ba khu khoảng cách Thành Trường An cũng không tính là xa, coi như xa nhất Nhất Nhân Quy, lấy cước lực của hắn, nửa canh giờ cũng đủ để chạy về Trường An.

Như vậy đến nay, coi như phát hiện có cái gì không đúng, cũng có thể lập tức rút về Thành Trường An, không đến mức cùng Trần Kỳ đối đầu.

Triệu Phất Y xác định mục tiêu về sau, cũng không có lập tức rời đi, lại làm theo y chang, ở Sơn Hải Các bên trong tìm tòi một trận, tra xét ba khu mục tiêu bối cảnh tư liệu, thậm chí liền cái này ba khu địa phương nội bộ sơ đồ phác thảo đều tìm tới, tất cả đều tinh tế ghi ở trong lòng.

Hắn ở Quan Trung Thư Viện ngồi xuống chính là một ngày, thẳng đến lúc chạng vạng tối, trời chiều nghiêng xuống, mới đi ra Sơn Hải Các, rời đi Quan Trung Thư Viện, hướng Quang Đức Phường đi tới.

Ngay tại trên đường về nhà, Triệu Phất Y tìm nhà tửu quán, muốn một chén lớn mì Dương Xuân, lại muốn hai lồng hành hương bánh bao, thả miệng ăn liên tục, thẳng ăn đầu đầy mồ hôi, liền canh đều uống sạch sẽ, lúc này mới vừa lòng thỏa ý, nhanh chân chạy về Phổ Độ Cư.

Đợi cho sau khi trở về phòng, hắn liền nhắm mắt ngồi xuống, nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ chờ ban đêm giáng lâm.

Ban đêm.

Ánh trăng mông lung.

Triệu Phất Y từ từ mở mắt, bắt đầu làm ra phát trước cuối cùng chuẩn bị.

Hắn đứng dậy đổi một kiện màu xanh nhạt trang phục, sát người mang tốt lượng ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm, tùy thân mang theo mấy loại khác biệt tác dụng dược vật, bên hông phủ lên một thanh thép tinh trường kiếm.

Chuẩn bị kỹ càng hết thảy vật ứng dụng về sau, hắn vừa cẩn thận kiểm tra mấy lần, xác định hết thảy cũng không có vấn đề gì, lúc này mới đóng cửa kỹ càng, nhóm lửa một ngọn đèn dầu, từ trong ngực móc ra Thông U Thạch, dự định đặt ở trên lửa thiêu đốt.

Nhưng vào lúc này, hắn chợt nhớ tới một sự kiện đến.

Trước đó vài ngày, hắn tiến vào U Minh thế giới, ở thành Trường An bốn phía du tẩu, đi đến dưới cửa thành mặt lúc, từng có một loại cảm giác kỳ quái, cảm giác đen ngòm cổng thành, tựa như một trương nhắm người mà phệ miệng lớn, trong thành cùng ngoài thành ở giữa, có một loại làm cho người kinh khủng tồn tại.

Bây giờ hắn thân ở thành Trường An, tuyển định ba khu mục tiêu đều ở Thành Trường An bên ngoài, nếu là cứ như vậy tiến vào U Minh thế giới, khó tránh khỏi phải đi qua cổng thành.

"Coi là thật muốn làm như thế sao. . ."

Triệu Phất Y hơi do dự một lát, lại đem Thông U Thạch thả lại trong ngực, thổi tắt ngọn đèn, quay người mang lên đá lửa, ngọn nến nhanh chân rời đi Phổ Độ Cư, dự định ra Thành Trường An về sau, lại tiến vào U Minh thế giới.

Hắn cho dù không xác định cái loại cảm giác này là thật là giả, nhưng vẫn là quyết định không liều lĩnh tràng phiêu lưu này.

. . .

Thành Trường An tuy có cấm đi lại ban đêm, nhưng chỉ đối người bình thường hữu hiệu.

Trong nội thành, thế gia đại tộc đông đảo, người có quyền thế không người dám quản, ngoại thành bên trong, giống hắn dạng này thân có võ công người, thì không ai quản được đến.

Triệu Phất Y một đường leo tường càng sống lưng, thẳng tắp mà đi.

Không hắn sẽ công phu, liền tới đến Thành Trường An bắc tường thành dưới chân, thừa dịp bóng đêm mịt mờ, tùy tiện tìm cái không ai địa đoạn, dễ dàng vượt qua tường thành, một đường hướng phương bắc đi tới.

Hắn tuyển định mục tiêu thứ nhất, chính là Thành Bắc Thiết Hạc Quán.

Cũng không có cái gì đặc thù nguyên nhân, chỉ là bởi vì Quang Đức Phường ở thành Trường An dựa vào bắc vị trí, khoảng cách Thiết Hạc Quán gần nhất mà thôi.

Triệu Phất Y dựa theo trong trí nhớ lộ tuyến, một đường hướng bắc mà đi.

Trước mấy ngày vừa xuống một trận tuyết lớn, dọc theo đường, bao trùm lấy thật dày tuyết đọng, con đường khó đi, lại thêm đêm đã khuya, một đi ngang qua đến, lại không có gặp được nửa cái bóng người.

Khoảng sao chưa tới nửa giờ sau, Triệu Phất Y đi vào khoảng cách Thiết Hạc Quán di chỉ cách đó không xa, đứng tại bên đường, hướng trên bản đồ đánh dấu địa phương nhìn lại.

Nguyên bản Thiết Hạc Quán, sớm đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn một mảnh rừng tùng đen, sinh trưởng xanh um tươi tốt, trong đó rất nhiều cây cối, lại thô lại cao, thoạt nhìn đã có trăm năm tuổi cây.

Thậm chí cho người ta một loại cảm giác, liền phảng phất mảnh này rừng tùng đen một mực cất ở đây bên trong.

Nếu là không có ghi chép, ai cũng nghĩ không ra, mấy trăm năm trước, nơi này từng có một nhà ảnh hưởng cực lớn đạo quán.

Triệu Phất Y không có cảm khái quá lâu,

Hơi nghỉ ngơi một trận, khôi phục một điểm thể lực, liền ở phụ cận tìm một cái nơi tránh gió, móc ra ngọn nến, dùng đá lửa nhóm lửa.

Sau đó, nắm chặt Thông U Thạch, đặt ở phía trên thiêu đốt.

Theo hỏa diễm thiêu đốt, Thông U Thạch bên trên dần dần tản mát ra một trận nhàn nhạt sương trắng, đem Triệu Phất Y bao phủ ở giữa.

Đã qua một trận, một trận gió đêm thổi tới, trước mắt sương trắng tan hết.

Triệu Phất Y lúc này mới phát hiện, bốn phía cảnh sắc đại biến, đã tiến vào U Minh thế giới.

. . .

U Minh thế giới bầu trời, vĩnh viễn là một mảnh lờ mờ, chưa từng có ánh nắng, chỉ có mông lung ánh trăng, chiếu sáng cả thế giới.

Nơi này cảnh vật phần lớn bao phủ trong bóng đêm, tựa như dưới ánh mặt trời bóng tối, chỉ có thể nhìn đạt được hình dáng, lại không nhìn thấy chi tiết, thậm chí sờ cũng sờ không tới, tựu liền có hay không bản thể, đều chỉ có thể dựa vào phỏng đoán.

Triệu Phất Y hướng tứ phía quan sát, chợt phát hiện một kiện chuyện rất kỳ quái.

Hắn vừa rồi rõ ràng trong rừng, tìm cái chỗ khuất gió, đã rời xa con đường, thế nhưng là chẳng biết tại sao, khi hắn tiến vào U Minh thế giới thời điểm, lại lần nữa về tới trên đường, vừa rồi đứng đấy địa phương, đã trở nên một vùng tăm tối.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y hơi suy tư một lát, cũng nghĩ không ra kết quả, liền lắc đầu không có suy nghĩ nhiều, ngẩng đầu nhìn Thiết Hạc Quán phương hướng nhìn lại.

Ngay tại trước người hắn không xa, ước chừng hơn trăm trượng bên ngoài, một tòa đạo quán lặng yên không một tiếng động đứng sừng sững ở giữa thiên địa, chính diện treo một khối tấm biển, viết "Thiết Hạc Quán" ba chữ.

Triệu Phất Y nhìn thấy "Thiết Hạc Quán" ba chữ thời điểm, trong lòng lập tức vui mừng.

Thiết Hạc Quán xuất hiện, để kế hoạch của hắn thì có ba phần khả năng thực hiện.

Ở dự tính của hắn bên trong, rất làm cho người thất vọng tình huống không phải là Thiết Hạc Quán bên trong cao thủ nhiều như mây, mà là Thiết Hạc Quán căn bản chưa từng xuất hiện, ý vị này kế hoạch của hắn hoàn toàn không thông, phía dưới thủ đoạn cũng hoàn toàn không cách nào triển khai.

Triệu Phất Y ổn định lại tâm thần, dọc theo trước mắt con đường, nhanh chân hướng Thiết Hạc Quán đi tới, thời gian một chén trà về sau, đi vào Thiết Hạc Quán trước cửa.

Thiết Hạc Quán hai phiến đại môn nửa mở nửa khép, bên trong đen ngòm,

đứng ở bên ngoài, hoàn toàn không nhìn thấy bên trong có đồ vật gì.

Triệu Phất Y không có bất kỳ cái gì do dự, bước nhanh hướng Thiết Hạc Quán bên trong đi tới.

Hô!

Ngay tại hắn bước vào Thiết Hạc Quán trong nháy mắt, nguyên bản yên tĩnh im ắng thế giới, đột nhiên sinh động, một trận gió lớn thổi qua, thổi đến quần áo bay phất phới.

Vụt!

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, lập tức cũng không nghĩ nhiều, rút kiếm ra khỏi vỏ, cầm trong tay, sắc bén lưỡi dao ngăn tại trước người, chậm rãi hướng quán bên trong đi tới, một đôi mắt không ngừng hướng đánh giá chung quanh, cảnh giác âm thầm khả năng tồn tại địch nhân.

Hô! Hô!

Gió lớn không ngừng thổi qua, thổi đến song cửa sổ "Ào ào" rung động, cửa phòng cũng phát ra "Kẽo kẹt kẽo kẹt" âm thanh, làm cho người không tự chủ được khẩn trương lên.

Thiết Hạc Quán mặc dù là Đan Đỉnh Đạo chi mạch, năm đó ở Trường An cũng là một nhà vô cùng có ảnh hưởng lực đạo quán, bất quá, núi không ở,vắng mặt cao, có tiên tắc linh, Thiết Hạc Quán thanh danh cũng không phải tới từ ở đạo quán bản thân, mà là đến từ Đan Đỉnh Đạo đan dược.

Chỉ riêng Thiết Hạc Quán mà thôi, diện tích lại cũng không tính lớn, ước chừng ba bốn mươi mẫu to nhỏ, chỉ có một gian chính điện, hai gian Thiên Điện, cùng hai ba mươi gian sương phòng mà thôi.

Trừ cái đó ra, trong quán đại bộ phận địa phương đều trống không, cũng không có gan cây cối hoa cỏ, thoạt nhìn trái ngược với trải qua một phen khai

khẩn, xem như dược điền tới dùng, chỉ là ở U Minh thế giới bên trong, dược liệu gì đều không có lưu lại, chỉ có thể nhìn thấy bờ ruộng vết tích.

Không hắn sẽ công phu, Triệu Phất Y liền đã đi qua quán bên trong tất cả địa phương, không phát hiện chút gì, không khỏi cảm thấy một trận kỳ quái.

Ngày đó, Thu Tố Bạch lần thứ nhất dẫn hắn tiến về U Minh thế giới là, tựu đã từng từng nói với hắn.

U Minh thế giới rộng lớn vô biên, nhưng là tại không có biến thành U Minh bí cảnh trước đó, đều là một vùng tăm tối, bằng bản lãnh của hắn là vô pháp tiến vào, trừ phi biến thành U Minh bí cảnh về sau, mới có thể tiến nhập.

Vô luận ở là Thành Trường An, vẫn là ở Tĩnh Tu Sơn, đều nghiệm chứng thuyết pháp này là chính xác, tại đây một sự kiện bên trên, Thu Tố Bạch hắn không có lừa hắn.

Dựa theo trước đó mấy lần kinh nghiệm, chỉ cần biến thành U Minh bí cảnh, bên trong tựu nhất định có người tồn tại, hắn thậm chí có một loại cảm giác, U Minh bí cảnh loại biến hóa này chính là người ở bên trong mang tới.

Vì cái gì ở Thiết Hạc Quán, cái này lệ cũ lại bị phá vỡ, từ đầu tới đuôi, chỉ có trống rỗng một cái đạo quán, không có nửa cái bóng người?

Triệu Phất Y ngay tại suy tư, chợt phát hiện Thiết Hạc Quán hậu viện tường viện nơi hẻo lánh, mở ra một cái không thấy được cửa nhỏ, khép không biết thông hướng phương nào.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 94: Thăm Dò

Thiết Hạc Quán hậu viện tường không sai biệt lắm có cao hơn hai trượng, gạch đá xây thành, màu gỉ sét nhan sắc.

Nơi hẻo lánh cửa nhỏ cũng chỉ có chừng bảy thước, ở tường viện một góc, cũng là cũ kỹ nhan sắc, thô mộc ghép thành, cùng tường cân bằng, không có gì trang trí, hơi không chú ý tựu không nhìn thấy, từ quy cách hình dạng và cấu tạo đến xem, chỉ là cung cấp quán trung hạ người xuất nhập thông đạo mà thôi.

Triệu Phất Y nhìn thấy cửa nhỏ, trong lòng không khỏi khẽ động, chậm rãi đi đến cửa nhỏ bên cạnh, âm thầm tăng cao cảnh giác, không có lập tức mở cửa, mà là xử dụng kiếm nhẹ nhàng đẩy ra một cánh cửa khe hở, theo khe hở hướng ra phía ngoài, cẩn thận quan sát một phen.

Ngoài cửa là một cái lối nhỏ, lộ diện là màu xám trắng, quanh co, một đường hướng phía trước, cuối cùng là một mảnh rừng rậm, xâm nhập trong rừng, biến mất không thấy gì nữa, không biết thông hướng phương nào.

Triệu Phất Y cách lấy cánh cửa nhìn ra ngoài một hồi, không nhìn thấy rõ ràng nguy hiểm, liền mở ra cửa nhỏ, sải bước đi ra.

Ba!

Màu xám trắng mặt đường sớm đã khô cạn, không biết bao nhiêu năm không ai đặt chân, tích một tầng thật dày bụi đất, một cước dẫm lên trên, lúc này lâm vào trong đất, tóe lên một mảnh bụi mù.

"Khụ khụ. . ."

Triệu Phất Y nhịn không được một trận ho khan, vội vàng lui trở về , chờ hầu như phút sau, bụi mù dần dần lắng đọng đi xuống, trước mắt một lần nữa rõ ràng, lúc này mới lần nữa đi ra ngoài, nhẹ nhàng dẫm nát trên mặt đất.

Đầu này tiểu đạo chỉ có hai thước rộng rãi, hai bên là một mảnh bóng râm, mơ mơ hồ hồ thấy không rõ là cái gì, từ hình dáng đến xem, tựa hồ là thấp bé cây cối, bụi cỏ dây leo các loại.

Từ trên cao nhìn lại, mảng lớn mảng lớn hắc ám bên trong, chỉ có một cái tinh tế thật dài bạch tuyến không ngừng lan tràn, đem trọn mảnh hắc ám ngăn cách ra, liền phảng phất trong tử vong một chút hi vọng sống.

Ba mươi năm mươi trượng về sau, tiểu đạo thông nhập một mảnh rừng rậm, từ bóng tối hình dáng đến xem, hai bên đều là đại thụ che trời, cành lá rậm rạp, che khuất bầu trời, đem phía trước nói đường bao phủ dưới, đứng tại trên đường, ngẩng đầu hướng lên, thậm chí không nhìn thấy mờ tối bầu trời.

Trong rừng âm u, con đường khó phân biệt, so bên ngoài càng thêm u tĩnh, làm người ta nhìn tới trái tim băng giá.

Triệu Phất Y đứng tại bên rừng, hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm thần, nhấc lên trường kiếm, dọc theo tiểu đạo tiếp tục đi đến phía trước.

Đã đã đến nơi này, không còn lý do lùi bước.

. . .

Rừng rất sâu, con đường rất dài, vừa đi chính là gần nửa canh giờ.

Trước mắt đường dường như vĩnh viễn đi không được cuối cùng, lộ tuyến chuyển hướng cũng quá phức tạp, trong đó rất nhiều lần tưởng rằng đi lên phía trước, kết quả đụng đầu vào bóng tối bên trên, mới phát hiện đường đi phía trước không thông, chính xác con đường nhưng thật ra là hướng nơi khác ngoặt đi, vẫn còn mấy lần, rõ ràng chạy tới cuối cùng, phía trước lại không con đường có thể

đi, thẳng đến đi đến trước mặt, mới phát hiện bóng tối che giấu phía dưới, có khác lối tắt.

Nếu như không phải là thân ở U Minh thế giới, trước mắt tiểu đạo cùng bóng tối hoàn toàn khác biệt, hắn tuyệt đối đi không được xa như vậy, đi không được sâu như vậy, hoặc là sớm đã đi đến lối rẽ, hoặc là dứt khoát rời khỏi trong rừng.

Coi như may mắn có thể xâm nhập nơi đây, chỉ sợ cũng tìm không thấy đường đi ra ngoài, tươi sống chết đói ở trong rừng rậm.

Triệu Phất Y từng bước hướng phía trước, lại đi rồi gần nửa canh giờ, phía trước bỗng nhiên lộ ra một tuyến ánh sáng, con đường cũng dần dần trống trải.

Lại đi rồi hơn mười trượng, hắn rốt cục đi ra rừng rậm, trước mắt xuất hiện một cái sơn cốc.

Sơn cốc thoạt nhìn cũng không lớn, xa xa có thể nhìn thấy sơn cốc cuối vách núi, không qua cảnh sắc cũng không tệ lắm, ở cũng quá thuận tiện, trong cốc địa thế bằng phẳng, đứng tại cốc khẩu liền có thể nhìn thấy khai khẩn dược điền, một cái thanh khê trong cốc chảy xuôi, đã có thể uống, cũng có thể tưới tiêu.

"Hô. . . Nguyên lai nơi này còn có người ẩn cư. . ."

Triệu Phất Y hít một hơi thật sâu, một lần cuối cùng kiểm tra tự thân các loại vũ khí, xác định không có vấn đề, rút kiếm hướng trong cốc đi tới.

U Minh bí cảnh tuyệt đối không tính là an toàn, lúc trước ở Viên Khiếu Phóng nơi đó, còn kém một điểm mất đi tính mạng, về sau ở Tĩnh Tu Sơn thời điểm, nếu như không phải là Cô Trần Tử bị tù trong sơn động, chỉ sợ cũng là hữu tử vô sinh, trước mắt bên trong toà thung lũng này, còn không biết có cái gì nguy hiểm.

Triệu Phất Y chậm rãi hướng về phía trước, dọc theo suối nước hướng trong cốc đi tới, không hắn sẽ công phu, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một tòa viện

tử.

Viện tử không lớn, tứ phía đều là tường cao, từ bên ngoài đến xem, chỉ có ba bốn mẫu đất to nhỏ, trên cửa treo một khối bảng hiệu, trên đó viết "Thiết Hạc Biệt Viện" bốn chữ.

Hắn không có trực tiếp vào viện tử, mà là tiếp tục hướng sâu trong thung lũng đi tới, không hắn sẽ công pháp, đi đến sơn cốc cuối cùng, phát hiện bên trong không hề có bất kì thứ gì khác, thế là quay đầu trở về, lần nữa tới đến "Thiết Hạc Biệt Viện" trước cửa.

. . .

Viện tử phía trước, hai cánh cửa chăm chú nhắm, dường như đã từ bên trong đã khóa.

Hắn lấy tay nhẹ nhàng vừa gõ, muốn nhìn một chút bên trong có người hay không, không ngờ, tay vừa đụng phải trên cửa, liền nghe đến "Khen xoạt" một tiếng, hai phiến cửa gỗ trực tiếp ngã về phía sau, quảng xuống đất, vỡ thành mấy khối, nguyên lai cửa gỗ sớm đã mục nát.

Triệu Phất Y nao nao, không tiếp tục trông coi hai cánh cửa, ngẩng đầu hướng trong viện nhìn lại, trong sân chỉ có một tòa hai tầng lầu các, phía trên treo tấm bảng hiệu, viết "Đan phường" hai chữ, trừ này không có vật khác.

"Quả nhiên là Đan Đỉnh Đạo địa phương. . ."

Triệu Phất Y nhẹ gật đầu, chậm rãi đi đến lầu các phía trước.

Lầu các cửa mở ra, bên trong là một tòa cường đại vô cùng đan lô, chừng cao cỡ một người, bốn năm người ôm hết lớn như vậy, toàn thân hiện ra màu đen kim loại sáng bóng, cho dù trải qua tuế nguyệt ăn mòn, vậy hoàn toàn không có rỉ sét vết tích, thoạt nhìn tuyệt đối bất phàm.

Ngay tại đan lô khía cạnh, có một tòa hẹp hẹp cái thang, trực tiếp lầu các lầu

hai, trừ cái đó ra, bên cạnh còn bày một cái ba tầng giá gỗ, phía dưới hai tầng đều là trống không, phía trên nhất một tầng, bày biện mười cái dương chi ngọc bình nhỏ, thoạt nhìn là chứa đan dùng.

Hắn ở ngoài cửa nhìn một chút, bên trong dường như cũng không có cái gì dị trạng, chậm rãi tiến vào trong lầu các, vòng quanh đan lô đi một vòng, cũng không có phát hiện cái gì dị thường, liền tới đến cái thang phía dưới.

Cái thang thông hướng lầu hai, phía trên yên tĩnh im ắng.

Triệu Phất Y đứng tại cái thang dưới, hơi do dự một lát, cuối cùng quyết định lên trước lầu các nhìn xem.

Y theo trước đây mấy lần tiến vào U Minh bí cảnh kinh nghiệm, bí cảnh bên trong chắc chắn sẽ có "Người" tồn tại, nếu là không gặp được cái này "Người", hắn ái ngại.

Huống chi, cái này nhân tài là hắn mục tiêu của chuyến này.

Kẽo kẹt!

Một cước dẫm nát cái thang bên trên, dưới chân lập tức truyền đến "Kẽo kẹt kẽo kẹt" âm thanh, cái thang lập tức lay động biến hình, tựa như lúc nào cũng lại sụp đổ.

Triệu Phất Y trong lòng run lên, vội vàng chậm dần bộ pháp, nhẹ nhàng đạp ở phía trên, sợ đem lầu gỗ giẫm sập, cẩn thận từng li từng tí, từng bước một đi đến lầu các.

"Ừm?"

Ngay tại hắn đi đến lầu các trong nháy mắt, khi thấy một cái đạo trang lão giả đưa lưng về phía hắn, ngay tại phía trước cửa sổ ngồi xuống, thân hình không nổi, đứng thẳng như tùng, không khỏi lấy làm kinh hãi.

"Tại hạ lỗ mãng, gặp qua đạo trưởng."

Triệu Phất Y nao nao, lập tức điều chỉnh tâm tình, nhẹ nhàng chắp tay nói, hắn không biết người trước mắt này ra sao lai lịch, cũng không có sốt ruột động thủ, quyết định trước tìm kiếm hư thực.

Chờ đợi thật lâu, đạo trang lão giả không nói một lời, không có bất kỳ cái gì động tác, vẫn như cũ đưa lưng về phía hắn.

"Đạo trưởng. . ."

Triệu Phất Y lại kêu một tiếng, vẫn không có phản ứng.

"Ừm. . ."

Hắn chờ đến có chút không kiên nhẫn, cảm thấy có chút dị thường, thế là nắm chặt trường kiếm, nhẹ chân nhẹ tay vây quanh đạo trang lão giả phía trước, thấy rõ tình huống về sau, không khỏi lấy làm kinh hãi.

Vị này đạo trang lão giả sớm đã mất đi nhiều năm, chỉ để lại một bộ khô kiệt cùng một chỗ thây khô, sở dĩ đứng thẳng không đổ, là bởi vì thi thể sớm đã cứng đờ, không nhúc nhích, ngưng cùng một chỗ.

"Cái này cũng có thể?"

Triệu Phất Y giật mình, trong cốc không còn những kiến trúc khác, lầu các cũng chỉ có hai tầng, chẳng lẽ cỗ này thây khô chính là trong cốc duy nhất "Người" ?

Do dự sau một lát, Triệu Phất Y không tiếp tục suy nghĩ nhiều, dù sao những vấn đề này cũng không phải hắn có thể nghĩ thông suốt, quay người lại đi dưới lầu.

Đi vào dưới lầu về sau, hắn không có đi lại nơi khác, trước đem trong hộc tủ mười cái dương chi ngọc bình, từng cái mở ra, nhìn một lần.

Kết quả để hắn có chút thất vọng, đại đa số cái bình đều là trống không.

Chỉ có hai ba chiếc bình bên trong lấy đồ vật, vốn nên nên đan dược các loại, chỉ là theo thời gian trôi qua, có chút biến thành màu đen xám tro tàn, có chút biến thành sền sệt một đám, coi như hắn to gan, cũng không dám đem cái đồ chơi này điền vào miệng.

"Chẳng lẽ chuyến này một chuyến tay không?"

Triệu Phất Y do dự một lát, bỗng nhiên kịp phản ứng, trước người còn lấy một tòa to lớn đan lô, nói một mình: "Trong này nói không chừng. . ."

Nghĩ tới đây, mũi chân một điểm, nhẹ nhàng nhảy lên đan lô.

Không ngờ, hắn vừa mới dẫm nát đan lô phía trên, tựu cảm thấy một trận thấu xương kỳ hàn, từ lòng bàn chân lan tràn mà lên, trong nháy mắt đem hắn hai cái đùi đông cứng, hoàn toàn mất đi tri giác.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 95: Đan Hoàn

"Lạnh quá!"

Triệu Phất Y không khỏi một tiếng kinh hô, lập tức cũng không nghĩ nhiều, trường kiếm ra khỏi vỏ, đột nhiên đâm ra, chỉ nghe "Đinh" một tiếng, hung hăng đâm vào đan lô nắp lò bên trên, tóe lên điểm điểm hỏa tinh, tiếp theo, liền có một cỗ lực đạo trùng điệp phản chấn trở về.

Mượn cỗ này phản chấn lực đạo, Triệu Phất Y bay lên trời, hai chân thoát ly đan lô, phiêu nhiên rời khỏi ba thước, rơi ầm ầm trên mặt đất, thẳng đến hai chân đạp đất, hai chân vẫn là một điểm tri giác đều không có, nếu không phải có trường kiếm chèo chống thân thể, kém một chút té ngã trên đất.

"Cái đồ chơi này có chút tà môn!"

Triệu Phất Y trong lòng một trận hoảng sợ, nhìn qua trước mắt đan lô, sắc mặt âm tình bất định.

Cái lò luyện đan này nhìn từ đằng xa, ngoại trừ thể tích lớn một chút, cùng bình thường đan lô cũng không nửa điểm khác biệt, thẳng đến tự mình tiếp xúc, mới phát hiện lô thể kỳ hàn vô cùng, thậm chí vượt qua Tần Lĩnh trong núi hàn băng.

Hắn vừa rồi nếu không phải xem thời cơ nhanh, không đợi hàn khí bên trên tập, tựu mượn một kiếm chi lực, đem tự mình từ đan lô bên trên chấn xuống tới, làm không tốt đã bị đông cứng ở phía trên, lại trải qua thêm một đoạn thời gian, nói không chừng liền sẽ tươi sống chết cóng.

Xem ra U Minh bí cảnh hung hiểm còn tại hắn tưởng tượng phía trên, hơi không cẩn thận, liền sẽ mất đi tính mạng.

"Bất quá, nói không chừng lò luyện đan này bên trong có đồ tốt. . ."

Triệu Phất Y trầm tư một trận, trong đầu bỗng nhiên chuyển qua ý nghĩ này.

Cái lò luyện đan này lạnh không bình thường, hắn là một tông dị bảo, nơi đây là Đan Đỉnh Đạo chi mạch, Đan Đỉnh Đạo sở trường nhất lại là luyện đan bản lãnh, làm không tốt trong lò đan thật có vật gì tốt.

Hắn nghĩ tới nơi này, lại có chút phát sầu, đan lô kỳ hàn vô cùng, hơi trúng vào một điểm, liền sẽ bị đông cứng, lại nên như thế nào mở ra?

. . .

Triệu Phất Y đứng tại đan lô trước mặt, trầm tư thật lâu, bỗng nhiên quay người lại, nhìn thấy một bên cái thang, con mắt không khỏi sáng lên, trong lòng nhất thời có chủ ý.

Đã có chủ ý, lập tức cũng không chậm trễ, đi vào cái thang phía dưới, nhẹ chân nhẹ tay, đi đến lầu hai, từ trên hướng xuống, từng bậc từng bậc hủy đi bậc thang cùng thang lầu tương liên bộ phận, không hắn sẽ công phu, bậc thang tháo dỡ hoàn tất, đem toà này cái thang cùng lầu các phân tách xuống tới.

Hắn lập tức đứng tại cái thang phía dưới, nhẹ nhàng kéo lấy cái thang, ở trong lầu các thay đổi hướng đi, một đầu khoác lên đan lô dưới chân, một đầu khoác lên đan lô trên nóc, đem cái thang toàn bộ gác ở đan lô phía trên.

Cái này một hệ liệt công việc nói đơn giản, làm cũng không khó, hủy đi tòa cái thang đối với người bình thường có lẽ có ít điều khó khăn, vậy đối Triệu Phất Y tới nói, thân có bảy ngưu chi lực, coi như hủy đi cả tòa lầu các, cũng coi như không là cái gì.

Hơi phiền toái một chút chính là, kinh lịch mấy trăm năm thời gian, cái thang

đã mục nát, hơi dùng sức liền sẽ giẫm hỏng, cần cẩn thận từng li từng tí tháo dỡ mới được.

Triệu Phất Y một lần nữa lắp xong cái thang về sau, cũng không lập tức đi lên, lại đem bên cạnh giá gỗ phá hủy, lợi dụng trong đó mấy khối tấm ván gỗ, đi ngoài cửa lại đào một đống bùn đất tiến đến, lấp ở cái thang phía dưới, đem toàn bộ cái thang lấp thực.

Làm xong đây hết thảy về sau, Triệu Phất Y chậm rãi đi đến cái thang, từng bước một lên cao mà lên, đi vào cùng đan lô đỉnh.

Vụt!

Triệu Phất Y đứng tại bậc thang bên trên, một tay nắm chặt cái thang, ổn định thân hình, sau đó một kiếm xuất thủ, đâm về đan lô đỉnh, đâm vào nắp lò cầm trên tay mặt.

Ầm!

Một kiếm này tốc độ đã nhanh, lực đạo cũng lớn, một kiếm đem nắp lò đánh bay, theo đại môn bay tứ tung ra, thẳng đến xa ba, năm trượng về sau, mới rơi trên mặt đất, tóe lên một mảnh bụi mù.

Cùng lúc đó, Triệu Phất Y cũng cảm thấy dừng bước, cái thang kém chút tan ra thành từng mảnh, nếu không phải vừa rồi tìm chút bùn đất đệm lên, chỉ sợ đã tứ tán vỡ ra.

Bất quá, hắn giờ phút này đã không có thời gian quan tâm nắp lò, cũng không có thời gian quan tâm dưới chân cái thang, tất cả lực chú ý đều bị trong lò đan đồ vật hấp dẫn.

Ngay tại đan lô dưới đáy, bày ra lấy một tầng óng ánh sáng long lanh Đan Hoàn, không sai biệt lắm có bảy tám chục hạt, như hạt đậu nành, trong suốt nhan sắc, ở mờ tối tia sáng phía dưới, hiện ra sâu kín lục quang.

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, nhô ra cánh tay, đem trường kiếm vươn vào đan lô phía dưới, nhẹ nhàng vẩy một cái, một hạt Đan Hoàn bay lên trời, lập tức một phát bắt được.

Đan Hoàn va tay vào trơn nhẵn, cứng rắn, có loại lưu ly cảm nhận, vẫn còn một tia lạnh buốt, nhưng không có đan lô loại kia thấu xương kỳ hàn.

Hắn cầm tới trước mắt, mượn mờ tối tia sáng, nhìn kỹ một phen, phát hiện loại này Đan Hoàn không hề giống nơi xa nhìn thấy như vậy trong suốt.

Ở Đan Hoàn vị trí trung tâm nhất, có một chút tiên diễm huyết sắc, chỉ có to bằng mũi kim, hơi xa một chút tựu không nhìn thấy, dựa vào ngoại tầng vị trí, có một tầng màu xanh nhạt sương mù, Đan Hoàn tản ra yếu ớt lục quang, chính là nguồn gốc từ cùng đây, lại hướng bên ngoài thì là trong suốt lưu ly thể.

Nho nhỏ một hạt đan dược, thế mà cũng chia là ba tầng, lẫn nhau ở giữa, tầng thứ rõ ràng, liền phảng phất tinh mỹ tác phẩm nghệ thuật, xem ra nhất định không phải phàm vật, đáng tiếc là, lầu trên lầu dưới rỗng tuếch, không có để lại bất luận cái gì điển tịch, cũng không nửa điểm giới thiệu, cũng không biết là dùng làm gì.

Bất quá, hắn mặc dù không biết những này Đan Hoàn có thể làm cái gì, vậy cũng nhìn ra bề ngoài bất phàm, lập tức cũng không khách khí, quay người xuống đến trên mặt đất, nhặt lên từng cái trống không dương chi ngọc bình, lại bò lên trên đan lô, xử dụng kiếm nhọn đem Đan Hoàn từng hạt bốc lên, phân biệt chứa vào dương chi ngọc bình.

Hắn sau khi lấy xong, đại khái tính một cái, cái này một lò Đan Hoàn tổng cộng là tám mươi mốt mai, có lẽ là bởi vì một mực tại trong lò đan nguyên nhân, thoạt nhìn cũng không mảy may tổn thương.

. . .

Triệu Phất Y lúc này tâm tình không tệ, hắn hiện tại cho dù không biết những

đan dược này có thể làm cái gì, vậy cũng không nóng nảy.

Đan Đỉnh Đạo cũng không phải là vô danh tiểu phái, chính là Đạo Môn một đại phân chi, đến nay vẫn có lưu truyền, chỉ là hắn tạm thời tiếp xúc không được thôi.

Bất quá, hắn đại khái có thể mượn nhờ Hách Trường Phong quan hệ, tìm một vị Đan Đỉnh Đạo truyền nhân, tùy tiện hỏi thăm một chút, liền biết những này là đan dược gì, đến lúc đó hoặc là phục dụng, hoặc là bán, đều có thể có chỗ bổ ích, không cần phải gấp gáp tại nhất thời.

Lấy ra Đan Hoàn về sau, bên trong toà thung lũng này không còn đáng giá thăm dò địa phương, nhưng hắn cũng không lập tức rời đi, quay đầu lại đi tới ngoài cửa, tiến đến vừa rồi đánh bay nắp lò phía trước.

Có lẽ là bởi vì thoát ly đan lô nguyên nhân, lúc này đụng vào nắp lò, cho dù cũng còn băng lãnh, nhưng không có vừa rồi loại kia đông lạnh tận xương tủy hàn ý, sờ tới sờ lui trơn bóng nhơn nhớt, nhưng lại cứng rắn vô cùng, vừa rồi liên tục lượng kiếm đâm ở phía trên, liền một điểm vết tích cũng không lưu lại.

Triệu Phất Y dùng sức ước lượng, nắp lò không sai biệt lắm có nặng hơn trăm cân, cho dù thoạt nhìn chất liệu bất phàm, nhưng là chỉ riêng chuyển một cái nắp lò ra, dường như cũng không có tác dụng gì, trừ phi là liền đan lô cùng một chỗ dọn đi.

Thế nhưng là, hắn quay đầu nhìn nhìn trong lầu các, toà kia cao cỡ một người, ba, bốn người ôm hết đan lô, không khỏi lắc đầu, hắn khí lực lại lớn, cũng khó di chuyển như vậy nặng nề đồ vật.

Suy nghĩ một trận, hắn cuối cùng làm ra quyết định, một lần nữa ôm lấy cái này nắp lò, còn nguyên, một lần nữa thả lại đan lô phía trên.

Dù sao U Minh bí cảnh người tới ít, chờ hắn nghĩ đến như thế nào sử dụng thời điểm, lần sau lại tới nơi này lấy dùng.

Triệu Phất Y sau khi làm xong những việc này, dọc theo khi đến con đường, một đường trở về, lại tốn hơn một canh giờ, xuyên qua rừng rậm, đi ra Thiết Hạc Quán, đi vào xuất phát địa phương.

Đinh! Đinh! Đinh!

Nhẹ nhàng gõ vài tiếng Thông U Thạch, cảnh sắc trước mắt một mảnh hoảng hốt , chờ đến lại có thể thấy rõ thời điểm, đã trở lại hiện thế.

Triệu Phất Y ở Thiết Hạc Quán bên trong, tới tới lui lui hết thảy dùng ba canh giờ, lúc này trở lại hiện thế, trời còn chưa sáng, chính là trước tờ mờ sáng rất tối thời gian.

Cũng không có cái khác dự định, thừa dịp bóng đêm mịt mờ, trở lại thành Trường An , chờ hắn trở lại Quang Đức Phường thời điểm, vừa vặn bắt kịp bình minh, đem mang về dương chi ngọc bình cất kỹ về sau, ngã đầu tựu ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị tiến về chỗ tiếp theo bí cảnh.

Ngày kế tiếp chạng vạng tối.

Triệu Phất Y sớm đi ra ngoài, một đường đi hướng nam.

Đêm qua đi Thiết Hạc Quán, bên trong không có một ai, hắn quyết định hiện tại trước không đi "Hội Dương Tự", chuyển đi tiền triều trú binh nơi "Nhất Nhân Quy" thử thời vận.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 96: Nhất Quy Nhân

Nhất Nhân Quy, ở vào Thành Trường An tây nam phương hướng, khoảng ngoài năm mươi dặm, lưng dựa Minh Phượng Sơn, đối mặt hắc thủy sông, bối sơn diện thủy, dễ thủ khó công, chính là binh gia vùng giao tranh.

Tiền triều Đại Chu thời điểm, nơi này từng là bảo vệ kinh thành quân cận vệ mười ba nơi trú quân điểm một trong, cũng là kinh thành một chỗ trọng yếu bình chướng, duy nhất khuyết điểm chính là diện tích ít hơn, trú quân không nhiều, chỉ ở ngàn người tả hữu.

Nhất Nhân Quy danh tự này lai lịch cũng không, nghe nói tiền triều Đại Chu khai quốc thời khắc, từng có một đội tinh binh từ đây địa phương xuất phát, đi theo đại quân tiến về Thục Trung chinh phạt, trải qua ba năm huyết chiến, cuối cùng bình định đất Thục, bất quá, cái này đội tinh binh hơn ngàn người từ đây xuất phát, còn sống về tới đây chỉ có một lão binh lính.

Ngàn người chịu chết, một người tự mình thuộc về, vì vậy, mệnh danh Nhất Nhân Quy.

Triệu Phất Y lúc chạng vạng tối, mặc một bộ áo bào xám, lưng đeo thép tinh trường kiếm, đi vào trưởng An Nam thành, ở tường thành nền tảng dưới, tìm một chỗ trà tứ, yêu cầu một ít điểm tâm, nước trà, ngay tại chỗ nghỉ ngơi.

Thẳng đến trên ánh trăng đầu cành, cổng thành đem quan thời khắc, mới nhanh chân ra khỏi thành, nói nhún người hình, tiến về Nhất Nhân Quy.

Mấy ngày trước đây, Trường An tuyết lớn, bây giờ tuyết đã ngừng, ngay tại dần dần tan rã, nửa hở rét nước đá cùng trên đất bùn đất xen lẫn trong cùng một

chỗ, rót thành hỗn có vụn băng bùn nhão, một cước đi xuống, hãm sâu ở giữa, so mấy ngày trước đây càng thêm khó đi.

Triệu Phất Y ra khỏi cửa thành, nhìn thấy đường xá không tốt, không khỏi lắc đầu, sớm biết hắn là mua con ngựa mới đúng, đáng tiếc đã chậm, lại đi mua ngựa cũng không kịp, đành phải chậm rãi từng bước, nhặt ven đường hơi có thể chỗ đặt chân, một đường đi tây nam mà đi.

Đoạn đường này đi không dễ , chờ hắn đi vào Nhất Nhân Quy thời điểm, đã qua hơn một canh giờ.

Tối nay là cái trời đầy mây, mây đen che nguyệt, sắc trời đã đen nhánh, trong đồng hoang, xung quanh đưa tay không thấy được năm ngón.

Triệu Phất Y đứng tại trước núi, không nóng nảy lên núi, trước dụng tâm quan sát trước mắt thế núi.

Nhất Nhân Quy ở tiền triều Đại Chu là trú quân nơi, nhưng ở bản triều đã vứt bỏ, không có bất kỳ cái gì quân đội đóng quân, cũng không có ánh lửa, trước mắt chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một tòa núi hoang, chính là Minh Phượng Sơn, thế núi cho dù không cao, chỉ có 200~300m, lại là đen kịt một mảnh, yên tĩnh im ắng, cũng không đèn đuốc, lộ ra một loại âm chảy ròng ròng cảm giác.

Minh Phượng Sơn trước thì là hắc thủy sông, cùng nơi khác nước sông "Ào ào" tiếng nước chảy khác biệt, hắc thủy sông Thủy Thế chậm chạp, chảy xuôi yên tĩnh im ắng, nếu không phải lăn tăn nước sông lại nổi lên một điểm ánh sáng nhạt, thoạt nhìn lại cùng Minh Phượng Sơn thành một thể, đều là đen kịt một màu.

Triệu Phất Y đi vào bờ sông, dọc theo lòng sông hướng nam lại đi rồi một đoạn, nhìn thấy một tòa cầu treo, lắc lắc ung dung treo ở trên sông, theo gió đêm không ngừng lắc lư.

Sớm tại trước khi tới đây, hắn đã xác minh địa thế, biết nơi này có một tòa

cầu treo, không phải cũng chỉ có thể lội tới.

Giữa mùa đông ở nước lạnh bên trong bơi lội, tuyệt không phải một cái ý kiến hay.

Triệu Phất Y bước lên cầu treo, vượt qua hắc thủy sông, đi qua bãi sông, đi vào Minh Phượng Sơn dưới, một lần cuối cùng kiểm tra tùy thân vũ khí, làm tốt chém giết chuẩn bị.

Hết thảy chuẩn bị thoả đáng về sau, hắn tìm cái chỗ khuất gió, đốt một điếu ngọn nến, nắm chặt Thông U Thạch, ở ngọn nến bên trên thiêu đốt.

Không hắn sẽ công phu, Thông U Thạch bên trên tán phát ra nhàn nhạt sương trắng, thân hình dần dần bị sương trắng bao phủ.

Đã qua một trận, trước mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một trận quang mang mãnh liệt, tia sáng mãnh liệt xuyên thấu qua nhàn nhạt sương trắng, chiếu bốn Chu Lượng như ban ngày, không khỏi lấy làm kinh hãi.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y nhướng mày, đi vào U Minh bí cảnh nhiều lần, cho tới bây giờ đều là một mảnh lờ mờ, chưa từng nhìn thấy vẫn còn ánh quang chói mắt thời điểm, không khỏi trong lòng bất an, thừa dịp sương trắng chưa tan hết, vội vàng hướng về sau triệt hồi, tìm khối đá lớn núp ở phía sau mặt.

Lại qua một hồi, sương trắng dần dần tan hết, hắn từ tảng đá phía sau thò đầu ra, mới nhìn rõ trước mắt cảnh vật, cả người đều ngơ ngẩn.

. . .

Minh Phượng Sơn trên dưới, một mảnh đèn đuốc sáng trưng, từ chỗ đỉnh núi bắt đầu, vô số bó đuốc, đèn lồng lan tràn mà xuống, đem trọn tòa Minh Phượng Sơn chiếu sáng như ban ngày.

Đèn đuốc phía dưới, thì là một tòa chuẩn mực sâm nghiêm quân trại.

Cả tòa quân trại từ trên xuống dưới, cẩn thận tỉ mỉ, chỉnh tề như một doanh trại, cao cao tại thượng phong hoả đài, khôi giáp tươi sáng ban đêm tuần kiểm, không một không nói cho người khác, toà này quân trại tuyệt đối không dễ trêu.

Trừ cái đó ra, trước núi một mảnh trên đất trống, đóng giữ trong đó quân sĩ ngay tại thao luyện, thô thô xem xét, liền có mấy trăm người nhiều, trên núi trong doanh phòng, mơ hồ còn có bóng người, cộng lại chỉ sợ chẳng được ngàn người.

Quân trong trại trú quân từng cái thân hình bưu hãn, sắc mặt trang nghiêm, động tác gọn gàng, không chút nào dây dưa dài dòng, tùy ý nhìn lên một cái, liền biết là tinh nhuệ nhất quân sĩ, viễn siêu bây giờ ở thành Trường An đóng giữ binh lính, ở Triệu Phất Y thấy qua quân sĩ bên trong, chỉ có lúc trước Đại Ngụy khai quốc thời điểm, Hàn Đường dưới trướng tinh nhuệ binh lính chênh lệch có thể so đo.

Ở cả tòa quân trại phía trước nhất, thì là một mặt cao hơn một trượng hàng rào, đều là dùng cao lớn gỗ chẻ thành, thật sâu đính tại dưới mặt đất, lại lấy tấm ván gỗ đính tại cùng một chỗ.

Quân trại cửa chính phía trên, thì treo một tấm bảng, trên đó viết "Chu Tước Trại" ba chữ to.

Triệu Phất Y thấy rõ ràng tình huống trước mắt, trong lòng thầm kêu một tiếng may mắn.

May mắn hắn là từ chân núi tiến vào U Minh thế giới, vừa vặn xuất hiện ở quân trại bên ngoài, lúc này mới không có trước tiên bị người phát hiện, nếu là lại hướng lên đi cái ba mươi năm mươi trượng, chỉ sợ sẽ trực tiếp xuất hiện ở quân trong trại, đến lúc đó coi như không chết cũng phải lột da.

Nghĩ tới đây, hắn ngẩng đầu lại nhìn một chút Minh Phượng Sơn, trong lòng

không khỏi một trận do dự.

Từ tình huống trước mắt đến xem, Nhất Nhân Quy đã chuyển hóa làm U Minh bí cảnh, bên trong nói không chừng có cao thủ, chém giết về sau, có lẽ có thu hoạch.

Vấn đề ở chỗ, người trước mắt cũng không tránh khỏi nhiều lắm, tinh nhuệ binh lính thì có ngàn người tả hữu, còn không biết bên trong có bao nhiêu thiếu tá úy, thống lĩnh, nhiều người như vậy tập hợp một chỗ, Ngoại Gia người có năng lực nhất định là có, Nội Gia cao thủ nói không chừng cũng có, thật muốn ngạnh sấm mà nói, chỉ sợ thập tử vô sinh.

Triệu Phất Y không khỏi cười khổ, lúc trước đi Thiết Hạc Quán, bên trong không có một ai, để hắn có chút thất vọng, bây giờ tới Nhất Nhân Quy, trong này người ngược lại là nhiều, đáng tiếc thực lực quá mạnh, đồng dạng để hắn không thể nào ngoạm ăn.

Hắn ở công sự che chắn phía sau trầm ngâm một trận, cuối cùng làm ra quyết định, tính mệnh quan trọng, vẫn là không muốn xông vào tốt, lần này trước quan sát một phen, nhìn xem có cái gì cơ hội, quay đầu lại tính toán sau.

Làm ra sau khi quyết định, hắn thoáng thả lỏng miệng, lần nữa từ tảng đá lớn phía sau thò đầu ra, cẩn thận quan sát trước mắt Minh Phượng Sơn, nhìn xem có cái gì sơ hở.

Cái này nhìn qua xem xét, thật đúng là để hắn nhìn ra có nhiều chỗ không đúng.

Ngay tại Minh Phượng Sơn đỉnh chóp nhất, lại có một tòa kim quang lóng lánh bảo tháp, thân tháp cho dù không cao, chỉ có không được một trượng, cùng bình thường trong miếu loại kia có thể leo lên tháp cao so sánh, dường như chỉ là một chỗ hơi co lại cảnh quan, kiến tạo lại cực kì tinh mỹ.

Bằng vào hắn cường hãn thị lực có thể nhìn thấy, thân tháp ước chừng tầng

mười ba, cùng thường gặp bảy tầng hoặc tầng chín tháp cũng không giống nhau, ở bảo tháp bốn phía, vây quanh một vòng bó đuốc, trên thân tháp kim quang, dường như chính là phản xạ bó đuốc quang mang mà đến.

Lại hướng nơi xa, vẫn còn ba mươi năm mươi tên tinh nhuệ quân sĩ ở đây đóng giữ, dường như chính là bảo vệ toà bảo tháp này hộ vệ, nhân số thậm chí so trung quân da trâu đại trướng phía ngoài hộ vệ càng nhiều.

"Đây là cái gì tình huống. . ."

Triệu Phất Y trong lòng thầm nhủ.

Hắn chưa từng nghe nói qua, ở đại quân cư địa, vẫn còn tu kiến bảo tháp thói quen, vô luận là tiền triều Đại Chu, vẫn là bản triều Đại Ngụy, tựa hồ cũng không có cái này lệ cũ.

Đại quân chủ sát phạt, Phật Môn lại giảng cứu từ bi, hai cái này cũng không giáp với, coi như thật sự cung phụng, cũng chỉ lại cung phụng phật môn cái nào đó hộ pháp thần tướng, sẽ không cung phụng một tòa bảo tháp.

"Chẳng lẽ cái này tháp tu quá sớm, còn không có trú quân thời điểm, thì có toà bảo tháp này. . ."

Hắn lại lắc đầu, phủ định cái nhìn này, trước đó tra tìm tư liệu lịch sử thời điểm, không có bất kỳ cái gì một phần trên điển tịch đề cập qua Minh Phượng Sơn bên trên vẫn còn bảo tháp, cái này tháp cho dù không lớn, nhưng là như vậy tinh mỹ, không nên bị lịch sử lãng quên mới đúng.

Triệu Phất Y trầm tư một trận, quyết định không nghĩ vấn đề này, trước tiên đem cả tòa quân trại địa hình ghi lại lại nói, trở về nghiên cứu một chút, từ chỗ nào đột nhập dù sao thuận tiện.

Ước chừng thời gian đốt một nén hương, hắn đem trọn tòa quân trại tình huống ghi rõ ràng, lúc này mới nhẹ nhàng gõ di chuyển Thông U Thạch, chỉ

nghe vài tiếng nhẹ vang lên, cảnh sắc trước mắt một mảnh lắc lư , chờ đến lần nữa khôi phục lúc bình thường, đã trở lại hiện thế bên trong.

Triệu Phất Y nhìn qua một mảnh đen kịt Minh Phượng Sơn, khe khẽ lắc đầu.

Trong lòng của hắn âm thầm khuyên bảo tự mình, lần sau lại đi U Minh bí cảnh thời điểm, nhất định bất lực cách quá gần, nếu không không để ý, liền sẽ trực tiếp rơi vào nguy hiểm.

Lần này là may mắn, lần sau chưa hẳn sẽ còn may mắn như vậy.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 97: Hội Dương Tự

Thiết Hạc Quán bên trong, không có một ai, Minh Phượng Sơn bên trên, đại quân tụ tập.

Triệu Phất Y ngồi ở mái hiên phía dưới, nhìn lên trên trời vân khởi mây rơi, không khỏi có chút khí muộn, tuyển ba khu mục tiêu, đi rồi trong đó hai nơi, không thể nói không thu được gì, lại không giải quyết được dưới mắt vấn đề, chỉ còn Hội Dương Tự còn chưa có đi quá.

Nếu là Hội Dương Tự bên trong cũng tìm không thấy mục tiêu, cũng chỉ có thể đi Quan Trung Thư Viện bên trong tìm lần nữa, chỉ là lần này tuyển định ba khu mục tiêu, đều là khả năng lớn nhất, đổi lại mục tiêu khả năng chỉ biết so cái này ba khu thấp hơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một vòng trời chiều hướng tây phương cuồn cuộn rớt xuống, sắc trời dần dần hắc, Triệu Phất Y nhìn xem chênh lệch thời gian không nhiều lắm, đứng dậy, leo tường ra khỏi phòng, nhanh chân hướng Thành Tây đi tới.

Hội Dương Tự không phải là tiền triều di tích, mà là Đại Ngụy vương hướng Hoàng gia chùa miếu, đã từng hiển hách một thời.

Năm đó, Giang thị Hoàng tộc còn tại Ngọc Đô Trường An thời điểm, trong hoàng thất quý nhân thường xuyên sẽ đi Hội Dương Tự dâng hương, vì vậy, căn này chùa miếu khoảng cách Thành Trường An cũng không tính xa, ra Tây Môn chỉ có mười dặm đường trình, cũng không cần đi quá sớm.

Đuổi tại Thành Trường An đóng cửa trước đó, Triệu Phất Y vừa vặn đi ra

Tây Môn, tiếp tục một đường hướng tây, ước chừng thời gian đốt một nén hương về sau, đi vào Hội Dương Tự vị trí chỗ ở.

Triệu Phất Y lại tới đây về sau, nhìn qua cảnh vật trước mắt, không khỏi ngẩn người.

Cũng không phải bởi vì cái khác duyên cớ, mà là cách đó không xa đang có một gian cũ nát chùa miếu, trên cửa treo một khối tàn phá chịu không thấu tấm biển, loáng thoáng có thể nhìn ra trên đó viết "Hội Dương Tự" ba chữ.

"Thế mà vẫn còn ở đó. . ."

Triệu Phất Y cảm thấy ra ngoài ý định.

Hắn dĩ vãng đi qua mấy chỗ mục tiêu, trải qua hơn trăm năm thời gian biến hóa, sớm đã là thương hải tang điền, Thành Bắc không còn Thiết Hạc Quán, Thành Nam ít đi Chu Tước Trại, Thành Đông đã mất Lão Quân Quán, không nghĩ tới Thành Tây Hội Dương Tự thế mà vẫn còn, ngược lại là làm cho người lấy làm kỳ.

Hắn ở trước cửa do dự mấy giây, cuối cùng quyết định đi trước trong miếu nhìn xem, nhìn một cái hiện tại là cái gì tình huống, làm quen một chút trong miếu địa hình, sau đó lại đi U Minh thế giới, thế là cất bước đi vào Hội Dương Tự trước.

Hội Dương Tự đã rách nát không chịu nổi, thậm chí so tế điện Thạch Vạn Nhận tướng quân miếu càng thêm rách nát, hai phiến cửa miếu đều đã mất đi , mặc cho người đi đường ra vào, tứ phía tường vây đổ sụp hơn phân nửa, thậm chí có thể nhìn thấy dã thú dấu chân, trong miếu địa phương cũng không nhỏ, ngoại trừ một tòa chính điện bên ngoài, vẫn còn tiền điện, hậu điện cùng hai tòa Thiên Điện.

Thậm chí tại hậu viện vẫn còn giả sơn, hành lang, hồ nước, tinh xá các loại, đây đều là cái khác chùa miếu không có đồ vật, nhìn ra được ở toàn thịnh thời

kỳ, tuyệt đối là một tòa hương hỏa tràn đầy đại tự, đáng tiếc bây giờ đều đã chôn vùi ở thời gian bên trong, dĩ vãng những kiến trúc này phần lớn đã tổn hại, chỉ để lại một chút di tích.

Cả gian trong miếu, chỉ có cỏ hoang cành lá rậm rạp, chiếm cứ tất cả địa phương, cơ hồ làm cho người vô pháp dừng chân.

Uỵch uỵch!

Triệu Phất Y đạp trên cỏ hoang, vừa mới bước vào chính điện, chỉ thấy một đám con dơi chấn kinh, cùng một chỗ bay ra ngoài, phảng phất mây đen ngập đầu, ngược lại là dọa hắn nhảy một cái, ngẩng đầu lại nhìn nóc nhà, chỉ thấy chính điện trên nóc, lít nha lít nhít con dơi treo ở phía trên, mở to mắt cùng một chỗ nhìn hắn, mấy trăm song nho nhỏ con mắt lấp lóe không ngừng, dù là can đảm cẩn trọng, cũng không miễn có chút tim đập nhanh.

Chuyển qua một vòng về sau, đem Hội Dương Tự địa hình toàn bộ chứa ở trong đầu, bảo đảm vạn vô nhất thất, lúc này mới quay đầu rời đi chùa miếu.

. . .

Ra Hội Dương Tự về sau, Triệu Phất Y xa xa đi ra, tìm cái yên lặng không gió địa phương, đốt một điếu ngọn nến, nắm chặt Thông U Thạch, đặt ở phía trên thiêu đốt.

Thời gian không lâu, nhàn nhạt khói trắng tràn ngập ra, đem hắn toàn bộ bao phủ ở giữa , chờ đến khói trắng tan hết thời điểm, hắn đã đi tới U Minh thế giới.

"A! Tốt một tòa Hội Dương Tự!"

Triệu Phất Y đi vào U Minh thế giới về sau, liếc nhìn xa xa Hội Dương Tự, không khỏi thầm khen một tiếng.

Cùng hiện thế lụi bại chùa miếu khác biệt, U Minh thế giới bên trong Hội Dương Tự, quả thực có thể dùng Phật Môn Tịnh Thổ bốn chữ để hình dung.

Lờ mờ không ánh sáng dưới bầu trời, bóng tối bao phủ đại địa phía trên, một tòa toàn thân màu son Hội Dương Tự đứng sừng sững trong đó,

Trở thành giữa thiên địa chỉ có sắc thái.

Hội Dương Tự cửa chính là một tòa cao lớn màu đỏ thắm đền thờ, nhan sắc món ngon lệ, phảng phất vừa mới hoàn thành không lâu, hình dạng và cấu tạo đoan trang, dường như chứa mấy phần Phật Môn ý vị, đền thờ phía dưới là ba phiến cửa miếu, chính giữa là một cái sơn son đại môn, phía trên treo "Hội Dương Tự" bảng hiệu, hai bên là hai phiến cửa hông, hơi nhỏ một chút, lại hướng hai bên thì là hai mặt thật dài tường xây làm bình phong ở cổng, xoát lấy trắng sơn, viết màu đỏ, phía tây tường xây làm bình phong ở cổng bên trên viết "Hữu tình chúng sinh", phía đông tường xây làm bình phong ở cổng bên trên thì viết "Lục đạo đều khổ."

Ở hiện thế lúc, hai bên cửa hông cùng hai mặt tường xây làm bình phong ở cổng đều đã không tồn tại, tựu liền đền thờ cũng sập một nửa, cùng nơi này hoàn toàn không thể so sánh.

U Minh thế giới bên trong, Hội Dương Tự như vậy sắc thái chói mắt, không hỏi có biết, đã hóa thành U Minh bí cảnh.

Triệu Phất Y xa xa quan sát một trận, không có phát hiện nguy hiểm gì, thế là chậm rãi hướng miếu bên trong đi tới.

Hội Dương Tự hai phiến cửa chính khép, nhẹ nhàng đẩy, đại môn mở to.

Đứng ở ngoài cửa, hắn cẩn thận hướng trong miếu nhìn lại, phát hiện bên trong cũng là rực rỡ hẳn lên, tiền điện, chính điện, Thiên Điện, tất cả đều chỉnh chỉnh tề tề, đèn đuốc sáng trưng, tiền viện bên trong, còn trồng thương tùng thúy bách, trên mặt đất liền một cây cỏ dại đều không có, quản lý chỉnh chỉnh tề tề.

Duy nhất kỳ quái là, cả tòa trong miếu yên tĩnh, một bóng người cũng không

nhìn thấy.

"Sẽ không giống như Thiết Hạc Quán, lại là một tòa khoảng không miếu a?"

Triệu Phất Y do dự một lát, rút ra trường kiếm, cầm trên tay, chậm rãi hướng miếu bên trong đi tới, cẩn thận từng li từng tí nhìn qua bốn phía, sợ có người nhảy ra.

Hắn phía trước viện đi rồi một vòng, không nhìn thấy nửa cái bóng người, quay người lại hướng về sau đã đi xa.

Cùng tiền viện giống nhau, hậu viện cũng là một mảnh đèn đuốc sáng trưng, khác biệt chính là, hậu viện biến hóa so tiền viện càng lớn đến mức hơn nhiều.

Ngay tại hậu điện lại sau này vị trí, cũng chính là miếu bên trong tăng nhân sinh hoạt thường ngày chỗ, xa xa có thể nhìn thấy một gian tinh xá.

Căn này tinh xá là dùng thanh trúc dựng thành, kiến tạo lộng lẫy. Mái hiên phía dưới còn mang theo một chuỗi chuông gió, theo gió nhẹ vang lên, rất có vài phần lịch sự tao nhã, cách cửa sổ có thể nhìn thấy, bên trong điểm một chiếc đèn, đáng tiếc một cái bình phong chặn ánh mắt, không nhìn thấy đồ vật bên trong.

Đặc thù nhất chính là, toà này tinh xá cũng không phải là kiến tạo trên mặt đất, mà là xây ở hồ nước phía trên, phía dưới dùng mấy cây cây cột chống đỡ, lại là một tòa nước phòng.

"Hòa thượng này cũng thực lại hưởng thụ. . ."

Triệu Phất Y lắc đầu, không có trực tiếp tiến về tinh xá, mà là vòng quanh hậu viện, dạo bước đi rồi một vòng, xem trước một chút địa phương khác có cái gì.

Cẩn thận điều tra một bên chỉ huy, phát hiện cả tòa hậu viện cũng trống rỗng, mà lại cũng không có cửa sau cái gì, thế là quyết định đi trong tinh xá nhìn xem, nhìn xem bên trong tình huống như thế nào.

Tinh xá xây ở trên nước, cùng lục địa có một đạo cầu nổi, đạp ở phía trên, chập trùng không chừng.

Triệu Phất Y đi qua cầu nhỏ, đi vào tinh xá trước cửa, ổn định lại tâm thần, làm tốt hết thảy chuẩn bị.

Cánh cửa này nửa mở nửa khép, nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, đối diện chính là một cái bình phong, vòng qua bình phong về sau, hắn bỗng nhiên giật mình.

Trước mắt là một trương trải trên mặt đất mềm sập, một cái Bạch Y Tăng người nằm nghiêng ở mềm trên giường, gối lên một khối mạ vàng ngọc chẩm, chính diện đối bình phong hướng đi, mang trên mặt bảy phần lười biếng ba phần ý cười, nghe được có người tiến đến, có chút mở to mắt, vừa vặn cùng Triệu Phất Y đối mặt.

Triệu Phất Y nhìn thấy Bạch Y Tăng người trong nháy mắt, trong lòng không khỏi chấn động.

Hắn cũng không phải chấn kinh tại sao lại ở chỗ này gặp được Bạch Y Tăng người, dù sao cũng là ở U Minh bí cảnh, vô luận gặp được cái gì đều rất bình thường, huống chi nơi này là Hội Dương Tự bên trong cuối cùng một chỗ dò xét địa phương, cũng là Hội Dương Tự hạch tâm chỗ, gặp được người là chuyện rất bình thường.

Hắn kinh ngạc chính là, tên này Bạch Y Tăng người khuôn mặt, vậy mà tuấn dật tới cực điểm.

Người này mắt như lãng tinh, môi hồng răng trắng, diện mục trắng sáng như thiếu nữ, lại có mấy phần dáng vẻ trang nghiêm chi sắc, tố y tấm lót trắng, không nhuốm bụi trần, dường như Bên trên cửu thiên rủ xuống mây mà xuống.

Vô luận là kiếp trước, vẫn là kiếp này, hắn bình sinh gặp người, vẻn vẹn tựu bề ngoài mà nói, không gây một người có thể cùng cái này Bạch Y Tăng người

so sánh.

"Tiểu tăng nhất thời lười biếng, lại chưa tỉnh xem xét có khách đến, thứ tội, thứ tội!"

Trong lúc nói chuyện, tên này Bạch Y Tăng người thản nhiên đứng lên, chắp tay trước ngực, trên mặt mỉm cười, hướng Triệu Phất Y khẽ thi lễ.

Người này dáng vẻ trang nghiêm, vẫn là âm thanh trơn rộng, để cho người ta bất tri bất giác say mê ở giữa, sinh ra khâm phục chi ý.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 98: Bạch Y Tăng

Thủy tạ phía trên, trong tinh xá.

Bạch Y Tăng người ngọc thụ lâm phong, tuấn dật như thần, trang nghiêm như phật, phong thái như tiên, hầu như phi phàm bụi nhân vật có thể so sánh.

Nếu không phải Triệu Phất Y trong lòng minh bạch, tự mình thân ở U Minh bí cảnh bên trong, trước mắt tuyệt không phải nhân loại, cơ hồ coi là gặp được phương tây Tịnh Thổ cao tăng hạ phàm.

"Tiểu khả tham kiến đại sư, tới vội vàng, xin hãy tha lỗi!"

Triệu Phất Y cười nhạt nói, trở tay cầm kiếm, hướng về phía Bạch Y Tăng người chắp tay, liền phảng phất thật là tới nhà làm khách khách nhân.

Mới tới nơi đây, bốn phía tình huống không rõ, Bạch Y Tăng người không ý định động thủ, liền cũng nhịn xuống trước không động thủ, mong muốn chuyện phiếm vài câu, nhìn xem có hay không quá đáng thu hoạch.

"Thí chủ khách khí."

Bạch Y Tăng người mỉm cười, ấm giọng nói ra: "Tiểu tăng nơi này luôn luôn thật yên tĩnh, cực ít có khách đến nhà, thí chủ tới nhà làm khách, tiểu tăng vui vẻ không hết, há có trách tội ý tứ."

"Chỉ cần đại sư không làm ta là ác khách liền tốt."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói, lời mặc dù nói khách khí, trường kiếm trong tay lại chưa còn vỏ, trở tay giấu ở phía sau.

"Khách nhân nếu là không nóng nảy, tọa hạ nói chuyện phiếm một trận."

Bạch Y Tăng người cười nói, tiện tay chỉ hướng phía trước cửa sổ một trương bàn nhỏ, đối với Triệu Phất Y trong tay cầm kiếm một chuyện, dường như hoàn toàn không thèm để ý.

Ngay tại tinh xá phía trước cửa sổ, đặt vào một trương gỗ đàn hương chế thành bàn nhỏ án, hai bên phân biệt đặt vào hàng mây tre lá bồ đoàn, bên cạnh còn bám lấy một tòa đỏ bùn tiểu lô, hồng hồng ngọn lửa thiêu đốt không ngớt, phía trên là một cái tinh xảo mỏ hạc thiết ấm, ấm nơi cửa tản ra nhàn nhạt mùi rượu khí.

"Khách theo chủ liền, mặc cho đại sư an bài."

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, nhặt được cái bồ đoàn ngồi xuống, mong muốn nhìn một cái hòa thượng này có gì hoa văn, trường kiếm nằm ngang trên đầu gối trước, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Bạch Y Tăng người quay người ngồi ở Triệu Phất Y đối diện, nhưng không có nhìn hắn chằm chằm, nghiêng thân thể tựa ở trên tường, ánh mắt hướng hắn phía sau nhìn lại.

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, liếc về phía sau một cái, phát hiện ngay tại bình phong mặt sau, vẽ lấy một bộ cực kỳ chân thực cung trang nữ tử tượng bán thân.

Hắn vừa rồi vào tinh xá thời điểm, vừa vặn đưa lưng về phía bình phong, vì vậy không có phát hiện, thẳng đến lúc này mới nhìn đến.

Bình phong phía trên tên này cung trang nữ tử niên kỷ ở trên dưới hai mươi tuổi, chính là mị lực mạnh nhất số tuổi, khuôn mặt vũ mị, mặt mày ẩn tình, một chút liền biết là đa tình nữ tử, đen nhánh tóc dài địa bàn thành cung đình kiểu dáng, trên đầu mang kim trâm cài tóc, trân châu trâm, thân mang một kiện màu đỏ tươi cung trang váy dài, phía trên lấy tơ vàng vẽ thành các thức đồ án, đoan

trang vũ mị, cùng có đủ cả.

"Xin hỏi đại sư, nữ tử trong tranh là phương nào nhân vật, coi là thật quốc sắc thiên hương!"

Triệu Phất Y liếc mắt nhìn, nhẹ giọng khen một câu.

"Đây là nhà ta phu nhân. . ."

Bạch Y Tăng người nhẹ nhàng nói, trong lúc nói chuyện, trong mắt bao hàm nhu tình.

". . ."

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, nhất thời không gây lời có thể nói.

Sắc Giới là Phật Môn chư giới một trong, trong tinh xá vốn cũng không hẳn là có nữ tử chân dung, hắn hỏi cái này sự kiện, là muốn tìm kiếm Bạch Y Tăng người nội tình, thử một chút người trước mắt này đến cùng ra sao lai lịch, cũng đẹp mắt dưới người đồ ăn, không nghĩ tới người này lại sẽ nói như vậy.

"Khách nhân chớ trách, tiểu tăng là phá giới tăng."

Bạch Y Tăng người nói lời này lúc, sắc mặt vẫn như cũ mỉm cười, tựa như nhấc lên một chuyện nhỏ.

Trong lúc nói chuyện, nhấc lên bên người mỏ hạc thiết ấm, ở trên bàn nhỏ bày ra hai cái nhàn nhạt ly rượu, phân biệt rót đầy về sau, một cái đặt ở trước mặt mình, một cái đặt ở Triệu Phất Y trước người, tiếp lấy nói ra: "Sắc Giới đã phá, lại uống chút rượu tiên sinh không ngại a?"

"Không sao."

Triệu Phất Y mỉm cười, trong lòng âm thầm cục cục, người này thoạt nhìn phảng phất cao tăng đại đức, không nghĩ tới là một cái rượu thịt hòa thượng.

"Vậy liền kính tiên sinh một chén."

Bạch Y Tăng người giơ lên ly rượu, vừa cười vừa nói.

"Tiểu khả không thắng tửu lực, vẫn là miễn đi."

Triệu Phất Y khoát tay áo, hắn cũng không có quên tự mình thân ở chỗ nào, coi như to gan, cũng không dám ở chỗ này uống rượu.

"Ha ha,

Tiểu tăng uống trước rồi nói."

Bạch Y Tăng người mỉm cười, cũng không coi là nghịch, tự rót tự uống uống một chén này, tiếp theo, phối hợp lại cho mình rót đầy.

"Đại sư quả nhiên thoải mái."

Triệu Phất Y mỉm cười nói, cũng không biết là thực tình bội phục, vẫn là hàm ẩn châm chọc.

"Người sống một đời, như gương hoa thủy nguyệt, sinh tử vinh nhục toàn không khỏi mình, cầm không cầm giới cũng đều không có gì khác biệt."

Bạch Y Tăng người thế mà mang ra mấy phần thiền ý.

"Ha ha."

Triệu Phất Y nhẹ nhàng cười một tiếng, tùy tiện qua loa thoáng cái, không nói gì nữa.

"Tiểu tăng nhìn khách nhân phong thần tuấn tú, trên mặt thư hương khí, không biết có thể thông thi từ?"

Bạch Y Tăng tiếng người chuyển hướng, tiếp lấy lại hỏi.

"Hơi thông thi từ thôi."

Triệu Phất Y ngược lại không khiêm tốn, hắn trước kia đi vào phương thế giới này thời điểm, đã từng có chí hoạn lộ, hoa quá thời gian mấy năm, nghiên cứu thi từ văn chương, còn chuyên môn nhín chút thời gian, đem kiếp trước học qua thi từ sửa sang lại một lần, trên một điểm này không giả bất luận kẻ nào.

"A, tiên sinh quả nhiên là diệu nhân!"

Bạch Y Tăng mắt người sáng lên, dường như nóng lòng không đợi được, đứng dậy nói ra: "Nếu là như vậy, chúng ta tựu lấy kính, hoa, thủy, nguyệt bốn chữ làm đề, phân biệt làm thơ một bài như thế nào?"

"Cũng tốt."

Triệu Phất Y cũng không từ chối, trong lòng của hắn cũng có chút hiếu kì, mong muốn nhìn một cái cái này Bạch Y Tăng người muốn làm gì.

"Ẩn thân vô tích càng không giấu, thoát thể không nơi nương tựa liền tư làm. Cổ kính bất ma còn từ chiếu, nhạt khói cùng lộ ẩm ướt thu quang."

Bạch Y Tăng người thuận miệng ngâm ra một bài, chính là lấy kính làm đề thiền thơ, ngâm xong sau, cười nói ra: "Tiểu tăng đã phao chuyên dẫn ngọc, còn xin khách nhân làm thơ một bài."

"Không vội!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, nguyên địa ngồi không nhúc nhích, ngón tay khẽ chọc bàn nhỏ, liên tục bảy lần về sau, bỗng nhiên vỗ bàn một cái: "Có!"

Nói xong, hắn đứng dậy, ầm ĩ hát nói: "Ta có một mặt kính, mới mài tựa Thu Nguyệt. Bên trên Duy Kim Cao Hương, dưới trạng Ly Long Quật. Bình thường không muốn mở, xấu người nhiều không vui. Hoặc hỏi mấy ngàn năm, Hiên Viên trong tay vật!"

Cái này thủ cũng là thiền thơ, đồng dạng lấy kính làm đề, chính là kiếp trước Đường Mạt thơ tăng Quán Hưu làm ra.

Thơ tăng Quán Hưu tài hoa cao tuyệt, từng có danh ngôn "Cả sảnh đường hoa say ba ngàn khách, một kiếm quang lạnh mười bốn châu", truyền xướng cổ kim, đến nay không dứt!

Người này truyền thừa thơ, tự nhiên là trong thơ thượng phẩm, vững vàng vượt trên Bạch Y Tăng người một đầu.

Ba!

Bạch Y Tăng người sau khi nghe xong, không khỏi vỗ án tán dương, thở dài: "Thơ hay! Tiên sinh quả nhiên đại tài, văn tư mẫn tiệp, không phải tiểu tăng có thể bằng!"

Nói xong, hắn một tay bưng lên mỏ hạc thiết ấm, một tay bưng lên trên bàn ly rượu, tự rót tự uống, uống liền ba ly lớn.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn đối Triệu Phất Y xưng hô, đã từ khách nhân biến thành tiên sinh.

. . .

"Tiên sinh lại nghe tiểu tăng tiếp theo thủ."

Bạch Y Tăng người vài chén rượu hạ đỗ, trên mặt mang ra vẻ say, tiếp lấy lại nói ra: "Kim gối hương tiêu trướng đỏ trướng, trong trăm khóm hoa chúng đỡ thuộc về, thiếu niên một đoạn phong lưu sự tình, cái Hứa Giai người một mình biết."

Thơ phong nhất chuyển, nói đúng là thời niên thiếu một đoạn tình sử, trong lúc nói chuyện, đứng dậy hướng bình phong đi tới, nhìn qua nữ tử trong tranh, trong mắt không hết nhu tình.

Triệu Phất Y mỉm cười, đồng dạng đứng dậy, hướng bình phong đi tới.

Ngay tại hắn đứng dậy thời khắc, tay áo dài như có như không địa phương từ Bạch Y Tăng người ly rượu bên trên lướt qua, một viên lớn chừng hạt đậu màu trắng dược hoàn, nhẹ nhàng thả vào trong chén.

Dược hoàn nhập chén tức tan, trong nháy mắt, đã biến mất.

Viên thuốc này là hắn lúc trước rời đi Hán Trung Phủ lúc, Triệu Trung tặng cho dược vật của hắn một trong, vào nước tức tan, không có mùi vị gì cả, dược tính lại cực mạnh, chỉ cần hơi một điểm, liền có thể để cho người ta toàn thân không còn chút sức lực nào, khí huyết vận chuyển đạt đến tại chậm chạp.

Bạch Y Tăng người đối sau lưng sự tình dường như không hề có cảm giác, ở trước tấm bình phong đứng đấy, cẩn thận thưởng thức nhân vật trong bức họa, sau một lát, quay người nói với Triệu Phất Y: "Không biết khách nhân có gì tác phẩm xuất sắc?"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, quay người nhìn qua ngoài cửa sổ hồ nước nói ra: "Hoa đào ổ bên trong hoa đào am, hoa đào am dưới Đào Hoa Tiên. Đào Hoa Tiên nhân chủng cây đào, lại hái hoa đào thay tiền thưởng. Tỉnh rượu chỉ ở hoa trước ngồi, say rượu còn tới hoa dưới ngủ. Nửa tỉnh nửa say nhật phục ngày, hoa rơi hoa nở năm phục năm."

"Tuyệt diệu thơ hay!"

Bạch Y Tăng người sau khi nghe xong, biểu hiện trên mặt càng thêm kích động.

Triệu Phất Y khẽ mỉm cười, nhưng không nói lời nào.

Trong lòng của hắn âm thầm nghĩ tới, cái này thơ là kiếp trước đại thi nhân Đường Bá Hổ làm ra, người này là người thoải mái không bị trói buộc, đang cùng Bạch Y Tăng nhân tính tình hợp nhau, đạt được tán thưởng cũng không đủ

là lạ.

Trên mặt lập tức lộ ra vẻ kích động, quay người cầm chén rượu lên, đem trong chén đồ vật uống một hơi cạn sạch, toàn không có cảm thấy được bên trong đã thêm vào đồ vật.

Bạch Y Tăng người sau khi nghe xong, miệng lại nhẹ nhàng niệm tụng mấy lần, trở về chỗ một lúc lâu, quay người bưng lên trên bàn ly rượu, uống từng ngụm lớn xuống dưới, đối trong rượu tăng thêm dược vật, dường như không hề có cảm giác.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 99: Muốn Chết

Chén rượu vào trong bụng, không phát giác gì.

Bạch Y Tăng người đem trong chén rượu ngon một hơi nuốt vào, cảm thấy mới chỉ nghiện, liên tục lại châm mấy chén, từng cái rót ở trong miệng, thẳng đến hưng tận về sau, mới dùng tay áo dài xóa đi bên miệng vết rượu, giơ tay nhấc chân, cuồng thái hiển thị rõ, không che giấu chút nào trong lồng ngực khí phách.

Triệu Phất Y nhìn ở trong mắt, trong lòng bỗng nhiên có chút do dự.

Hắn cho dù luôn luôn sát phạt quả đoán, chuyến này cũng là vì giết người mà đến, nhưng là nhưng trong lòng có điểm mấu chốt, nếu như gặp phải Hàn Đường loại kia vừa thấy mặt tựu động thủ địch nhân, hoặc là Cô Trần Tử loại kia lòng mang ý đồ xấu hạng người, xuất thủ đương nhiên sẽ không khoan dung.

Nhưng là đối mặt Bạch Y Tăng người loại người này, đối với hắn không có chút nào ác ý, làm tăng cho dù phá giới, làm người lại cực thoải mái, quả nhiên là hung ác chẳng được tâm động tay.

Bất quá, hắn nghĩ lại lại nghĩ một chút, vừa rồi ở dưới thuốc mê cho dù lợi hại, vậy cũng chỉ có thể đem người chế trụ, sẽ không đem người hạ độc chết.

Vẫn là lại quan sát một trận lại nói, nếu là Bạch Y Tăng người quả nhiên là trong ngoài như một, tấm lòng rộng mở người, cùng lắm thì quay người rời đi, nếu là tâm hoài quỷ thai, lại động thủ không muộn.

"Tiên sinh, tiểu tăng vẫn còn một thơ, thỉnh tiên sinh yên lặng nghe!"

Bạch Y Tăng người lúc này đã có mấy phần vẻ say, dùng ngón tay nhẹ nhàng gảy lấy mỏ hạc thiết ấm, phát ra "Khanh khanh" giòn vang, lớn tiếng ngâm nói: "Thử hỏi Giang Triều cùng nước biển, gì tựa quân tình cùng thiếp tâm? Tướng hận không như nước thủy triều có tín, tương tư bắt đầu cảm giác biển không phải sâu."

Trong nháy mắt, hắn lại lấy nước làm đề, làm một bài thơ tình, quả nhiên là một diễm tăng!

Triệu Phất Y cũng không chậm trễ, không đợi Bạch Y Tăng người toàn bộ niệm xong, liền đã tìm được một bài lấy nước làm đề cố sự, cao giọng ngâm tụng: "Một lòng hệ hồng trần, tây dưới Thái Bạch Sơn, tâm ta như nước chảy, dư vang nhập sương chuông."

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Bạch Y Tăng người sau khi nghe xong, không khỏi lớn tiếng gọi tốt, đối mặt Triệu Phất Y kích động nói ra: "Tiểu tăng làm tình sở mê, nhiều năm khó thoát phàm bụi, thi từ bên trong, khó tránh khỏi mang lên son phấn khí, từ đầu đến cuối nhập không được với tầng cảnh giới, tiên sinh thi từ diệu tuyệt, ẩn ẩn có tiên nhân làn gió, cũng làm cho tiểu tăng hổ thẹn!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, cũng không nói chuyện.

Hắn vừa rồi ngâm bài thơ này, nguyên tác giả chính là Trích Tiên Nhân Lý Thái Bạch, hắn chỉ là chế tạo riêng, hơi chút sửa chữa mà thôi.

Lấy Lý Thái Bạch thiên cổ đại tài, tin phục trước mắt Bạch Y Tăng người, cũng là chuyện rất bình thường.

"Kính, hoa, nước, nguyệt, tiểu tăng mặt dày trước niệm ba thủ, cuối cùng một bài thực tế không mặt mũi nào trước niệm, còn xin tiên sinh chỉ giáo!"

Chẳng biết tại sao, Bạch Y Tăng người nói cuối cùng một bài lúc, ánh mắt

bỗng nhiên trở nên cực kì phức tạp, ngậm lấy rất nhiều khó hiểu hương vị.

Triệu Phất Y mỉm cười, cũng không chối từ, hơi trầm ngâm một lát, nhớ tới một bài thơ đến, thì thầm: "Một năm xuân tận một năm xuân, cỏ dại hoa trên núi mấy chuyến mới, trời biết không bởi vì chung cổ di chuyển, trăng sáng không phải làm dạ hành nhân."

Cái này một bài cũng là kiếp trước sở học, một tăng nhân làm ra, bên trong thiền ý rất sâu.

"Trăng sáng không phải làm dạ hành nhân. . . . Trăng sáng không phải làm dạ hành nhân. . ."

Bạch Y Tăng người nghe xong bài thơ này về sau, bỗng nhiên giật mình, đem một câu cuối cùng lặp lại mấy lần về sau, cao giọng niệm tụng nói: "Ngàn năm trên đá cổ nhân tung, vạn trượng trước mỏm đá một điểm khoảng không, trăng sáng chiếu thường xuyên trong sáng, không nhọc tìm lấy hỏi tây đông."

Bài thơ này cùng lúc trước so sánh, thơ ca phong cách bỗng nhiên đại biến, thay đổi tà âm, bỗng nhiên thoải mái, cũng không biết là nhận Triệu Phất Y thơ ca xúc động, vẫn là tự mình nghĩ thông suốt sự tình gì.

"Đại sư cái này thơ không tệ."

Triệu Phất Y khẽ cười nói, không chút nào keo kiệt khích lệ.

Hắn làm hầu như bài thơ, phần lớn là kiếp trước nghe qua, ở đây trên cơ sở sửa chữa mà đến, không tính bản lĩnh thật sự, Bạch Y Tăng người cái này hầu như thủ lại là tự mình làm, văn thải coi là thật không tệ.

. . .

"Ha ha!"

Bạch Y Tăng người nghe Triệu Phất Y khích lệ, ngửa mặt lên trời cười to vài

tiếng, sau khi cười xong, bỗng nhiên quay đầu nhìn Triệu Phất Y, nói ra: "Tiên sinh tài hoa hơn người, tiểu tăng cuộc đời ít thấy, nếu có thể chết bởi tiên sinh chi thủ, cũng coi như tiểu tăng chết không oan!"

"Ừm!"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, sắc mặt hơi đổi một chút, lập tức khôi phục lại,

Cười nói ra: "Đại sư nói đùa cái gì, tại hạ cũng không ý này."

Bạch Y Tăng người mỉm cười, cũng không nói chuyện, chỉ là dùng ngón tay chỉ Triệu Phất Y trường kiếm trong tay.

"Ha ha!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, nói ra: "Đại sư hiểu lầm, nơi đây tĩnh mịch khó dò, tiểu khả chỉ là phòng thân mà thôi, cũng không giết người chi ý."

Bạch Y Tăng người lắc đầu, trên mặt hốt nhiên nhưng nhiều hơn mấy phần vẻ cô đơn, thở dài, nói ra: "Tiên sinh không muốn lấn ta, mới ở tiểu tăng trong rượu ở dưới là thuốc mê đi."

Triệu Phất Y sửng sốt một chút, cười khổ một tiếng nói ra: "Nguyên lai đại sư đã thấy, tiểu khả ngược lại là uổng làm tiểu nhân."

Nói đến đây, hắn có chút lui về phía sau nửa bước, nhấc lên toàn bộ tinh thần, làm tốt toàn bộ chuẩn bị, tay cầm trường kiếm, kéo căng cơ bắp, tùy thời chuẩn bị ứng phó Bạch Y Tăng người công kích.

"Tiên sinh sai rồi."

Bạch Y Tăng người cũng không động tay, lắc đầu, mỉm cười nói ra: "Tiểu tăng cũng không có nhìn thấy tiên sinh hạ độc lúc động tác, chỉ là tiểu tăng hiểu sơ y lý, lý thuyết y học, mới uống rượu thời khắc, phát hiện trong rượu nhiều

hơn chút hỏa sẹo mụn, Mạn Đà La hoa hương vị, lúc này mới cả gan thử một lần."

"Nha!"

Triệu Phất Y khẽ giật mình, thuận miệng hỏi: "Đại sư đã nếm ra tới, vì sao còn phải lại uống?"

"Ha ha!"

Bạch Y Tăng người cười to vài tiếng, nói ra: "Ngươi ta đàm luận thi từ ngay tại cao hứng, nếu là ngay trước tiên sinh mặt nâng ly nôn, chẳng phải là mất hứng vô cùng, cũng khó nghe phía sau hầu như thủ thơ hay!"

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y đến tận đây, rốt cục không lời nào để nói, cười khổ nói ra: "Đại sư tấm lòng rộng mở, tại hạ mục đích không thuần, kiếm này thực tế chặt không đi xuống, chúng ta như vậy cáo từ, ngày sau hữu duyên, lại gặp gỡ đi."

Trong lúc nói chuyện, hắn cầm trong tay trường kiếm vào vỏ, rời khỏi mấy bước, không còn cân nhắc xuất thủ.

Bạch Y Tăng làm người thoải mái, từ đầu đến cuối đều không có cùng hắn ý tứ động thủ, hắn cũng không tiện trực tiếp kêu đánh kêu giết.

Huống hồ, Bạch Y Tăng biết rõ biết trong rượu có vấn đề, sẽ còn uống hết, làm như vậy chỉ có hai loại khả năng, một thì Bạch Y Tăng tu vi quá cao, chỉ là thuốc mê căn bản không để trong lòng, thứ hai là Bạch Y Tăng cũng không tu vi, tả hữu đều muốn bị hắn giết, dứt khoát cứ như vậy uống được rồi.

Nếu như là loại tình huống thứ nhất, hắn xuất thủ bất quá là tự rước lấy nhục, thậm chí là tự tìm đường chết, nếu như là loại tình huống thứ hai, giết Bạch Y Tăng, đối với hắn cũng không có gì tốt chỗ.

Hắn mấy lần tiến vào Sơn Thủy Họa Quyển, đã phát hiện một cái quy luật, dường như chỉ có chém giết tu vi cao hơn hắn người, mới có thể kích hoạt bức tranh, nếu là giết người so với hắn tu vi thấp, liền không có loại hiệu quả này.

Năm đó Sơn Thủy Họa Quyển trên tay Triệu Khách thời điểm, một mực không thể kích hoạt, trong lòng của hắn âm thầm phỏng đoán, có phải hay không là Triệu Khách tu vi quá cao, chém giết đều là tu vi không bằng hắn người, vì vậy, không thể kích hoạt Sơn Thủy Họa Quyển.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại phỏng đoán, đến mức tình hình thực tế phải chăng như vậy, hắn cũng không biết.

Dù sao, lần trước chém giết Vân Phong Hàn, lại không có thể kích hoạt Sơn Thủy Họa Quyển, nguyên nhân trong đó vẫn không rõ.

"Ha ha. . ."

Bạch Y Tăng người mỉm cười, tiếp lấy nói ra: "Tiên sinh vẫn là động thủ đi, tiểu tăng sớm đã trong lòng còn có tử chí, chỉ là lúc trước còn có mấy phần do dự, chưa thể khám phá hồng trần, hôm nay bị tiên sinh một câu 'Trăng sáng không phải làm dạ hành nhân' điểm phá, trong lòng lập tức một mảnh thản nhiên, vừa vặn mượn tiên sinh chi thủ vào luân hồi."

"A!"

Triệu Phất Y càng thêm giật mình, không nghĩ tới hắn đã chuẩn bị xuất thủ, Bạch Y Tăng người lại lại cầu hắn giết chết chính mình.

"Kỳ thật, tiểu tăng năm đó đã sớm chết, lần này U Minh dị biến, chết bên trong hoạt, cũng không phải tiểu tăng vốn nguyện, tiểu tăng vẫn là nguyện ý hồn thuộc về Minh Thổ, sớm ngày nghỉ ngơi."

"Chỉ là Phật Môn đệ nhất giới chính là Sát Giới, không thể giết người, cũng không có thể giết mình, tiểu tăng mặc dù phá cái khác giới luật, thiếu một mực

chưa Phá Sát giới, mới một mực tại nơi này kéo dài hơi tàn, hôm nay vừa vặn mượn tiên sinh tay binh giải."

Bạch Y Tăng tiếp tục nói.

"Thì ra là thế. . ."

Triệu Phất Y trầm mặc thật lâu, lần nữa rút ra trường kiếm, nằm ngang trên Bạch Y Tăng người phần cổ, đột nhiên hỏi: "Đại sư đã một lòng muốn chết , có thể hay không trước khi chết làm tiểu khả giải thích nghi hoặc?"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 100: Lục Đại Đạo Thống

"Xin hỏi tiên sinh, muốn biết cái gì?"

Bạch Y Tăng người trên cổ cho dù đè ép sáng như tuyết mũi kiếm, trên mặt không có một tia gợn sóng, vẫn như cũ cười nhạt một tiếng.

"Xin hỏi đại sư, như thế nào tu hành giới? Như thế nào U Minh thế giới? Như thế nào U Minh bí cảnh? Đây hết thảy đều là lai lịch ra sao?"

Triệu phật hai mắt nhìn thẳng Bạch Y Tăng con mắt, hỏi ra quanh quẩn trong lòng thật lâu nghi vấn.

"Ồ?"

Bạch Y Tăng trên mặt người lộ ra vẻ kinh ngạc, dường như có chút khó có thể tin, nói ra: "Tiên sinh liền những này cũng không biết sao, kia là như thế nào nơi này?"

"Cơ duyên xảo hợp, bị buộc bất đắc dĩ."

Triệu Phất Y cũng không giấu diếm, từ trong ngực móc ra Thông U Thạch đến, nói ra: "Ta có thể đi vào nơi đây, toàn bằng khối này Thông U Thạch, đối với tu hành sự tình, chỉ là kiến thức nửa vời."

"Thì ra là thế. . ."

Bạch Y Tăng người khẽ gật đầu, dường như tin tưởng Triệu Phất Y thuyết pháp, quay người hướng cửa sổ chỗ đi tới, đối với đặt ở phần cổ mũi kiếm, thế mà mảy may cũng không để ý tới.

Cũng không biết là hắn chắc chắn Triệu Phất Y sẽ không xuất thủ, vẫn là tử ý đã quyết, bởi vì cái gọi là, người không sợ chết, làm sao lấy cái chết sợ chi.

Triệu Phất Y thấy thế, liền đã không có xuất thủ, trở tay trả lại kiếm vào vỏ.

Bạch Y Tăng người đi đến bên cửa sổ về sau, ở bàn con bên cạnh, chậm rãi ngồi xuống, quay đầu nhìn Triệu Phất Y nói ra: "Trong rượu dược vật phát tác, tiểu tăng bất lực lâu dài đứng, chỉ có thể tọa hạ nghỉ ngơi, còn xin tiên sinh thứ lỗi."

Triệu Phất Y không còn gì để nói, cũng đi đến bên cửa sổ, khoanh chân ngồi ở Bạch Y Tăng người đối diện, đem kiếm nằm ngang trên đầu gối trước.

"Tiên sinh hỏi những vấn đề này, liên lụy cực kì phức tạp, cũng không phải là dăm ba câu có khả năng giải thích, còn xin có chút kiên nhẫn, nghe bần tăng từ từ mà nói đi."

Bạch Y Tăng người nhẹ nhàng nói, không nhanh không chậm, không nhanh không chậm, tâm tính tu vi không thể coi thường.

"Vậy liền phiền phức đại sư."

Triệu Phất Y trầm giọng nói.

"Cái gọi là tu hành giới, kỳ thật cùng Thế Tục Giới là một chuyện, chỉ là song phương lực lượng, ở mức độ cao, tầm mắt đều kém quá lớn, bỗng nhiên nhìn lại, giữa lẫn nhau dường như cũng không gặp nhau, vì vậy tách đi ra nói."

"Sự thật lại không phải như vậy, thật giống như triều đình cùng giang hồ, nhìn như ngày đêm khác biệt, kỳ thật cũng là một chuyện, đồng dạng một người, nếu là làm quan liền xem như người trong triều đình, nếu là từ quan về quê cũ, chính là người trong giang hồ, người không có thành, chỉ là thân phận khác biệt thôi."

"Nói đến tu hành giới siêu nhiên vào thế tục phía trên, tra cứu kỹ càng kỳ thật

đều là một chuyện, giữa hai bên có thiên ti vạn lũ liên hệ, trên đời này có mấy cái người tu hành không có thế tục thân quyến, lại có mấy tu hành môn phái có thể không muốn Thế Tục Giới cung phụng tài nguyên, một mình ở trong núi sâu sinh tồn."

Bạch Y Tăng người vô cùng đơn giản mấy câu, liền xốc lên tu hành giới mạng che mặt.

"Đa tạ đại sư chỉ giáo."

Triệu Phất Y gật đầu nói.

Hắn chợt nhớ tới Triệu Khách, há không chính là có hai cái thân phận, một cái là tu hành giới đỉnh tiêm môn phái Thái Bình Đạo bốn đại trưởng lão một trong, một cái khác thì là Thế Tục Giới dược liệu thương nhân.

Nếu là Triệu Khách không ngoài ý muốn bỏ mình, hắn đời này đoán chừng chỉ biết là Triệu Khách thế tục thân phận, vĩnh viễn cũng sẽ không biết Triệu Khách là người tu hành.

"Tu hành giới, hoặc là nói người tu hành cùng người trong thế tục lớn nhất chênh lệch chính là lực lượng, lực lượng này nơi phát ra chính là tu hành, mà người khác nhau có được khác biệt tu hành phương thức."

"Dựa theo tu hành phương thức khác biệt, tu hành giới tổng cộng có lục đại chân truyền đạo thống, theo thứ tự là Đạo Môn, Phật Môn, Huyết Mạch, U Minh, Thần Linh, Vô Tình lục đại đạo thống, trừ cái đó ra, còn có chút không có thành tựu đạo thống lưu truyền, không qua đều là tiểu đạo, khó mà thành tựu Chân Tiên."

"Cái này lục đại chân truyền đạo thống bên trong, Đạo Môn, Phật Môn lưu truyền rộng rãi, tu hành theo thứ tự là đạo pháp cùng Phật pháp, ta nghĩ không cần nhiều lời, tiên sinh cũng biết."

Bạch Y Tăng người cười nhạt nói.

"Cái này tại hạ biết một chút."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu.

"Trừ cái đó ra, cái khác tứ đại đạo thống cũng không thể coi thường, trong đó, Huyết Mạch nhất đạo chỉ là thân có Tiên Thiên Thần Ma huyết thống, không ngừng đào móc tự thân tiềm lực tu hành phương thức,

Cái này một đạo thống nặng nhất huyết thống, nếu là huyết thống tinh khiết, dễ dàng liền có thể tu tới cảnh giới cực cao, nếu là huyết thống rườm rà, coi như trả giá gấp mười lần cố gắng, cũng không hiệu quả gì . Còn không có Tiên Thiên Thần Ma huyết thống người bình thường, nếu là đi đến con đường này, coi như luyện cả một đời, cũng khó có thể đào móc xuất huyết mạch lực lượng."

"Ngoài ra, huyết mạch lực lượng cực kì thần kỳ, trong đó huyết thống tinh khiết người, thường thường có thường nhân không có được lực lượng, coi như không tu hành Huyết Mạch nhất đạo, chuyển thành tu hành Phật pháp, đạo pháp, cũng so với thường nhân dễ dàng nhiều."

Bạch Y Tăng người nói tiếp.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, giờ mới hiểu được Hách Trường Phong, Vương Triêu Nghĩa vì sao đều cho là hắn có đặc thù Huyết Mạch, nguyên lai trên đời thật sự có Huyết Mạch tu hành nhất đạo.

"Còn có một chuyện, tiên sinh nhất định phải nhớ kỹ, tu hành Huyết Mạch nhất đạo nhiều nhất cũng không phải là Nhân tộc ta, giữa thiên địa, sinh linh số lượng vượt qua nhân tộc chủng tộc không biết có bao nhiêu, trong đó rất nhiều đều có Tiên Thiên Thần Ma Huyết Mạch, bọn chúng một khi tu luyện thành công, chính là chúng ta trong miệng yêu ma. Yêu ma cùng nhân tộc tư duy khác

lạ, là vô tình nhất, cũng nhất là đa tình, tiên sinh sau đó như gặp gỡ yêu ma, nhất định phải cẩn thận ứng phó, không để ý thì có nguy hiểm đến tình mạng."

Bạch Y Tăng người bổ sung một câu.

"Minh bạch."

Triệu Phất Y trong nháy mắt nhớ tới Thu Tố Bạch, trong lòng không khỏi thở dài.

"Huyết Mạch nhất đạo nói xong, chúng ta lại nói U Minh nhất đạo."

Bạch Y Tăng người nhìn thấy Triệu Phất Y trên mặt nhan sắc biến hóa, biết trong đó tất có ẩn tình, nhưng không có hỏi nhiều, tiếp tục hướng xuống giới thiệu: "Người có tam hồn thất phách, sau khi chết trốn vào U Minh, hóa thành U Minh quỷ vật, thời gian một lúc lâu liền sẽ tiêu tán. Có chút quỷ vật không muốn như vậy tiêu tán, liền nghĩ trăm phương ngàn kế tu luyện, không ngừng làm bản thân lớn mạnh, cuối cùng trường tồn thế gian, thế là ra đời U Minh nhất đạo."

"Đến mức Thần Linh nhất đạo, cùng U Minh nhất đạo cùng loại, cũng là sau khi chết không muốn tiêu tán, liền ở khi còn sống về sau, lập xuống nhất đạo Kim Thân, mượn nhờ hương hỏa tu hành, trở thành hậu thiên Thần Linh."

"Lục đạo bên trong, thần bí nhất, cũng nhất là hiếm thấy thì là Vô Tình Đạo, nghe nói là thế gian hết thảy hữu tình chúng sinh bên ngoài sự vật, như núi đá, phòng ốc, hồ nước, thậm chí hỏa diễm, đám mây tu luyện thành công hóa thành hữu tình chúng sinh pháp môn. Cái này một pháp môn thành công người rải rác, coi như thật sự luyện thành, cũng sẽ không tuỳ tiện nói cho người khác biết, chí ít tiểu tăng bình sinh chưa bao giờ thấy qua, chỉ là một cái truyền thuyết mà thôi."

"Giữa thiên địa, rộng lớn vô biên, ngoại trừ tiểu tăng mới vừa nói lục đại đạo thống bên ngoài, còn không biết có bao nhiêu thần bí đồ vật, tiểu tăng tu vi nông cạn, cũng biết không nhiều, sẽ không cho tiên sinh nói loạn."

"Nha!"

Triệu Phất Y sau khi nghe xong, lập tức cảm thấy thế gian thần kỳ, còn tại chính mình tưởng tượng phía trên, phía trước năm đạo cũng còn thôi, sau cùng Vô Tình Đạo là muốn cũng không nghĩ tới.

Nghe đến đó, trong lòng của hắn lại có nghi hoặc, hỏi: "Xin hỏi đại sư, như vậy nhân gian võ đạo đây?"

Bạch Y Tăng người nhìn hắn một cái, lập tức cười nói: "Tiên sinh luyện chính là võ đạo đi, khí huyết tràn đầy, thân thủ nhanh nhẹn, xem ra tu vi không cạn . Bất quá, võ đạo cũng không tại đây lục đạo bên trong, chỉ là người trong thế tục pháp môn tu luyện, cảnh giới tối cao không qua đại tông sư cảnh giới mà thôi, mong muốn lại có thành tựu, liền muốn chuyển tu lục đại đạo thống, nếu không chung quy là hoa trong gương, trăng trong nước công dã tràng."

"Dạng này. . ."

Triệu Phất Y nghe đến đó, ẩn ẩn có chút minh bạch, vì sao lúc trước Triệu Trung nói hắn chỉ là một võ giả, liền người tu hành bên cạnh cũng không sờ đến, cũng minh bạch Hách Trường Phong vì sao muốn bái nhập Đạo Môn.

Ngừng lại một chút, hắn lại nghĩ tới một vấn đề: "Chiếu nói như vậy, người tu hành há không so võ giả mạnh hơn nhiều, đại sư cũng là người tu hành đi, chẳng phải là tùy tiện thoáng cái liền có thể giết chết tại hạ, mà lại theo tại hạ biết, có chút tu hành môn phái vẫn còn luyện tập võ đạo đệ tử, lại đang làm gì vậy?"

"Thế gian con đường ngàn vạn, chỉ có lực lượng chân thật bất hư."

Bạch Y Tăng người lắc đầu, tiếp lấy nói ra: "Võ đạo mặc dù có trên đó hạn, nhưng là nhập môn đơn giản, chỉ cần tiến hành theo chất lượng, ngày sau tất có thành tựu, tu hành cho dù vô biên, nhưng là nhập môn rất khó, tiểu tăng dạng này, tu hành Phật pháp mấy chục năm, nhưng vẫn không có nhập môn, nếu là chỉ

dựa vào Phật pháp, có thể nói tay trói gà không chặt, mong muốn bình an vui sướng, cũng phải ở Phật Môn tu hành bên ngoài, luyện một chút công phu cường thân kiện thể."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, hắn từ Bạch Y Tăng người cái này một lời nói bên trong được ích lợi không nhỏ, rốt cuộc minh bạch tu hành giới là chuyện gì xảy ra.

Bất quá, một cái nghi vấn giải khai, trong lòng vẫn có càng đa nghi hơn hỏi quanh quẩn, còn muốn Bạch Y Tăng người vì hắn tiếp tục giải đáp.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 101: U Minh Hiển Hóa

Hội Dương Tự bên trong, tinh xá bên trong.

Triệu Phất Y cùng Bạch Y Tăng người ngồi đối diện nhau, một cái anh tư bừng bừng, là trọc thế bên trong tốt thiếu niên, một cái dáng vẻ trang nghiêm, là Tây Phương Tịnh Thổ chân phật tử, chỉ nhìn hai người này biểu tượng, lại có ai có thể đoán được bọn hắn là ở U Minh thế giới trò chuyện.

"Đại sư nói,kể nhiều như vậy, tiểu khả đối tu hành là gì giới đã đại khái có chút hiểu rõ, vậy đối U Minh thế giới như cũ hoàn toàn không biết gì cả, còn xin đại sư giải thích nghi hoặc."

Triệu Phất Y chân tâm thật ý, nghiêm mặt hỏi.

Hắn dĩ vãng quen thuộc người bên trong, Vương Triêu Nghĩa là thật không biết tu hành giới, thậm chí liền tu hành là chuyện gì xảy ra cũng không lớn hiểu rõ, Hách Trường Phong có lẽ biết, nhưng hắn tự mình bí mật quá nhiều, không tiện hướng Hách Trường Phong đặt câu hỏi, Thu Tố Bạch là thật biết, nhưng nàng lại không chịu nói với mình.

Khó được cái này Bạch Y Tăng người nguyện nói, hắn tự nhiên cũng có kiên nhẫn hỏi, đến mức nói thật hay giả, hắn sau này tự sẽ so sánh phân biệt.

"Tiên sinh khách khí, đây đều là tu hành giới thường thức mà thôi, cũng không thể coi là cái gì, đến mức cái gì là U Minh thế giới sao. . ."

Bạch Y Tăng người cười nhạt một tiếng, duỗi ra trắng nõn như ngọc bàn tay, trải phẳng ở bàn con bên trên, tiếp lấy nói ra: "Thế giới tựa như bàn tay này, một

mặt hướng lên trên một mặt hướng xuống, hướng lên trên mặt chính là mặt dương, cũng chính là người bình thường vị trí hiện thế, hướng xuống mặt thì là mặt tối, cũng chính là người sau khi chết, linh hồn chỗ tụ tập."

"Tiểu tăng mới vừa nói quá, người sau khi chết, một linh bất diệt, trong đó có chút không muốn như vậy biến mất, trải qua thiên tân vạn khổ, mở ra U Minh nhất đạo tu luyện, trở thành Lục Đại Đạo Thống một trong, bởi vì U Minh nhất đạo chiếm cứ thế giới mặt tối, thế là trong giới tu hành, liền đem thế giới mặt tối xưng là U Minh thế giới."

"Nguyên lai là dạng này. . ."

Triệu Phất Y bừng tỉnh đại ngộ, hắn chợt nhớ tới, Thu Tố Bạch lần thứ nhất dẫn hắn đi U Minh thế giới lúc, đã từng đề cập qua thế giới mặt tối cái từ này, chỉ là không có cho hắn làm nhiều giải thích.

Ngừng lại một chút, hắn tiếp lấy lại hỏi: "Cái kia U Minh bí cảnh là chuyện gì xảy ra? Vì sao lại có đại sư chết như vậy mà phục sinh người?"

"Tiên sinh vấn đề thật sự là không ít."

Bạch Y Tăng người mỉm cười, nói ra: "Việc này nói đến cực kì phức tạp, tiểu tăng cũng biết không nhiều, chỉ có thể căn cứ suy đoán, hơi chút miêu tả mà thôi, nếu có sai sai chỗ, còn xin tiên sinh thứ lỗi."

"Đại sư thỉnh giảng."

Triệu Phất Y chắp tay nói.

"Tiên sinh có hay không nghĩ tới một sự kiện, người tu hành lực lượng cường hoành, tu hành giới cường đại như thế, vì sao nhất thống thiên hạ lại là Hoàng tộc, ở thế tục ở giữa cũng cực kỳ hiếm thấy người tu hành cái bóng, thậm chí đại đa số người cũng không biết tu hành sự tình?"

Bạch Y Tăng người không có trực tiếp nói cho hắn biết đáp án, ngược lại hỏi

một vấn đề.

"Cái này. . . Tiểu khả không biết. . . Còn xin đại sư giải thích nghi hoặc. . ."

Triệu Phất Y trầm mặc một trận, nếu như không phải là Triệu Khách cái chết, hắn đến nay cũng không biết trên đời vẫn còn tu hành một chuyện, lại càng không biết thế gian vẫn còn người tu hành.

Bất quá, tu hành giới cho hắn ấn tượng đầu tiên chính là thần bí khó lường, hắn cũng đem tu hành giới núp trong bóng tối xem như lẽ thường, nếu như không phải là Bạch Y Tăng người hôm nay nói lên, hắn còn không có nghĩ đến vấn đề này.

. . .

"Tiên sinh khách khí, ở trong đó nguyên nhân phức tạp, liên lụy các mặt, bất quá, cái khác đều cùng tiên sinh muốn biết không quan hệ, tiểu tăng hôm nay chỉ nói tiên sinh muốn biết."

"Tu hành giới cùng Thế Tục Giới chặt chẽ không thể tách rời, không có Thế Tục Giới ức vạn sinh linh, liền không có tu hành giới cao cao tại thượng, chỉ là tiên sinh có từng nghĩ tới, tu hành giới có Lục Đại Đạo Thống, nếu là ở Thế Tục Giới cũng rộng mở sơn môn, phải làm lấy ai là chủ, lấy ai là phụ, do ai quảng thu đệ tử, lại do ai tới chưởng khống thiên hạ?"

Bạch Y Tăng người tiếp lấy lại hỏi một vấn đề.

"Cái này đơn giản!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, nói ra: "Việc này không chút nào khó xử, mọi người đánh một trận liền biết, đánh thắng mở rộng sơn môn, nói thua về nhà chính là."

Bạch Y Tăng người khẽ gật đầu, nhìn chằm chằm Triệu Phất Y một chút, nói ra: "Tiên sinh quả nhiên thông minh, thế mà một câu nói trúng."

"A, chẳng lẽ. . ."

Triệu Phất Y trong lòng hơi động,

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

"Không tệ, thiên hạ này vốn là người tu hành đánh ra tới, đánh thắng, tự nhiên rộng rãi làm truyền bá, nói thua chỉ có thể mai danh ẩn tích."

"Bất quá, tu hành môn phái thực lực cường đại, trong đó cao thủ thậm chí có hủy thành diệt quốc năng lực, nếu là lẫn nhau ở giữa, trực tiếp tiến công tiêu diệt, chỉ sợ trên đời này sớm đã không còn người sống, ai cũng chiếm không được tiện nghi, vì vậy, mọi người không hẹn mà cùng, đều dùng nâng đỡ khôi lỗi phương pháp, lấy thiên địa làm bàn cờ, lấy chúng sinh làm quân cờ, tiếp theo địa bàn tranh đoạt thiên hạ đại cờ."

"Ba trăm năm trước, Đại Ngụy vương triều hưng khởi thời điểm, lực lượng sau lưng chính là phật đạo hai môn, có hai nhà này đạo thống chèo chống, Giang thị Hoàng tộc mới có thể ở ngắn ngủi mấy năm, đánh bại một đám đối thủ, cuối cùng nhất thống thiên hạ, đem U Minh nhất đạo ủng hộ Đại Chu vương triều hủy diệt."

"Cũng bởi vậy, trong thiên hạ bây giờ lưu truyền đạo thống, phần lớn là Đạo Môn đạo quan cùng phật môn chùa miếu, cùng loại tiền triều Đại Chu vương triều tế tự Thành Hoàng Âm Ti, đã rất ít có thể thấy được."

Bạch Y Tăng người giải thích nói.

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, trong lòng suy tư, đem Bạch Y Tăng người nói, cùng tự mình hiểu rõ tình huống nghĩ so sánh, phát hiện quả thật có thể từng cái xác minh.

Bất quá, trong lòng của hắn bỗng nhiên lại nổi lên một cái nghi vấn: "Dựa theo đại sư lời nói, bây giờ là Đạo Môn cùng phật thiên hạ, nhưng là trong thế

tục đạo quán, chùa miếu, tiểu khả cũng đi quá hầu như có, bên trong đạo sĩ, hòa thượng đều chỉ hiểu kinh nghĩa, không hiểu tu hành, từ tâm tính đạo đức bên trên giảng, có lẽ có cao tăng đại đức, vậy đối chân chính pháp môn tu luyện, lại đều hoàn toàn không biết gì cả, đây cũng là duyên cớ nào?"

"Tiên sinh nói không sai, trong thiên hạ đại đa số đạo quán, chùa miếu đều chỉ truyền thụ kinh văn."

Bạch Y Tăng người gật gật đầu, xác nhận Triệu Phất Y thuyết pháp, tiếp lấy lại nói ra: "Chỉ là vì sao không dạy dỗ thật sự tu luyện pháp môn, trong cái này có ẩn tình khác, tiểu tăng cũng biết không nhiều, chỉ là nghe nói cùng thiên hạ đại thế có quan hệ, sẽ không loạn làm phỏng đoán."

"Thì ra là thế."

Triệu Phất Y gật đầu nói.

. . .

"Lời này đều kéo xa, chúng ta trở lại tiên sinh ban đầu nghi vấn, thế giới này vì sao lại có U Minh bí cảnh."

"Ba trăm năm trước, Đạo Môn cùng Phật Môn nâng đỡ Giang thị Hoàng tộc nhất thống thiên hạ, đẩy ngã từ U Minh nhất đạo nâng đỡ Đại Chu vương triều, từ đây thành lập Đại Ngụy vương triều, chiếm cứ toàn bộ thiên hạ."

"U Minh nhất đạo tự nhiên không cam lòng thất bại, liền ở U Minh thế giới súc tích lực lượng, ý đồ một lần nữa chiếm cứ thiên hạ, trải qua ba trăm năm tích súc, lại thêm Đại Ngụy vương triều biến chất sa đọa, đã mất lòng người, thời cơ này rốt cục thành thục."

"Cũng bởi vậy, U Minh nhất đạo bắt đầu đem lực lượng hướng hiện thế thẩm thấu, trong đó bộ phận khu vực dần dần cùng hiện thế trùng hợp, từ đó hình thành U Minh bí cảnh, đây vẫn chỉ là bắt đầu thủy hóa giai đoạn, qua ít ngày

nữa, U Minh bí cảnh lại càng ngày càng nhiều, cho đến nối thành một mảnh, tiến vào hiển hóa giai đoạn, cuối cùng cùng hiện thế hoàn toàn trùng hợp, tan âm làm dương, hoàn toàn đem lực lượng đầu nhập hiện thế bên trong, chính là cuối cùng dương tan giai đoạn."

"Tiểu tăng chính là bị U Minh nhất đạo chọn trúng lực lượng, nếu là tiên sinh không đến, nơi này liền sẽ một mực diễn hóa đi xuống, thẳng đến cuối cùng có một ngày, cùng hiện thế hoàn toàn trùng hợp, tiểu tăng cũng liền thật sự biến thành người sống, chỉ tiếc tiểu tăng đối với cái này cũng không hứng thú, vẫn là nguyện ý ở U Minh chỗ sâu an nghỉ."

Bạch Y Tăng người yếu ớt nói.

"A!"

Triệu Phất Y sắc mặt đại biến, lần này là thật sự bị kinh tới, nhịn không được hỏi: "Việc này coi là thật, nếu là dạng này chẳng phải là muốn thiên hạ đại loạn?"

"Tiên sinh nói không sai. "

Bạch Y Tăng người nhẹ gật đầu.

Triệu Phất Y bỗng nhiên nghe được nghe tin bất ngờ, không khỏi tâm tư lo lắng, nhất thời không gây lời có thể nói.

Hồi lâu sau, mới lấy lại tinh thần, nói ra: "Nếu theo đại sư nói như vậy, U Minh bí cảnh xuất hiện thời gian không tính là lâu, nếu là buổi sáng hai năm, tại hạ tới đây còn không gặp được đại sư."

"Không tệ."

Bạch Y Tăng người gật gật đầu, lo nghĩ, tiếp lấy lại nói ra: "Tiểu tăng còn muốn khuyên tiên sinh một câu, U Minh bí cảnh bây giờ còn đang thủy hóa giai đoạn, trong đó đầu nhập lực lượng còn không nhiều, chỉ có một tơ một hào mà

thôi, theo U Minh thế giới lực lượng đầu nhập, đầu nhập lực lượng cũng sẽ càng ngày càng nhiều, trong đó cao thủ không sao đều, mà lại nhiều đối hiện thế người có mang địch ý, tiên sinh ngày sau nếu như không tất yếu, vẫn là tận lực ít tại U Minh thế giới hành tẩu tốt."

"Đa tạ đại sư nhắc nhở."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

"Tiên sinh, nên nói đã nói, còn xin ban thưởng tiểu tăng một kiếm, tiểu tăng cũng tốt an nghỉ."

Bạch Y Tăng người cuối cùng nói.

"Tốt a."

Triệu Phất Y khẽ thở dài một cái, rút kiếm ra khỏi vỏ, nghiêm mặt nói ra: "Cùng đại sư chuyện phiếm hồi lâu, tiểu khả thụ ích lợi nhiều, còn không biết đại sư tính danh , có thể hay không ban thưởng tiểu khả?"

"Tiểu tăng pháp hiệu Biện Cơ."

Bạch Y Tăng người gật đầu nói.

"Cái kia hữu duyên tạm biệt."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, trường kiếm trong tay như điện đâm ra, một kiếm từ Bạch Y Tăng lòng người miệng xuyên qua, máu tươi lập tức tuôn ra như suối.

"Ha ha!"

Bạch Y Tăng người cười nhạt một tiếng, cao giọng niệm tụng: "Hết thảy ân ái sẽ, vô thường khó được lâu dài; sinh thế nhiều e ngại, mệnh nguy vu thần lộ; từ yêu cho nên sống lo, từ yêu cho nên sống sợ; như cách tại yêu người, không lo cũng không sợ!"

Dứt lời, nhắm hai mắt lại, hô hấp đoạn tuyệt, như vậy hóa thành một trận tro bụi, biến mất ở trong tinh xá.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 102: Lần Nữa Thăm Dò

Trong nháy mắt, sáng sớm hôm sau.

Triệu Phất Y đi ở thành Trường An, nhớ lại đêm qua cùng Biện Cơ hòa thượng trò chuyện nội dung, nhìn lại trước mắt phố xá bên trên cảnh tượng phồn hoa, trong lòng lập tức cảm thấy một trận bất đắc dĩ.

U Minh nhất đạo đột kích không thể tránh né, thậm chí vô pháp chống cự, bởi vì bọn hắn ngay tại bên người chúng ta, chỉ là âm dương tương cách, tạm thời không nhìn thấy thôi.

Đợi đến nhìn thấy thời điểm, bọn hắn đã giết tới trước mắt, thiên hạ lập tức liền sẽ lâm vào đại loạn, đến lúc đó chỉ sợ hết thảy đều sẽ bị hủy bởi chiến hỏa.

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới Hứa Sơn, Hứa Sơn ở Thành Trường An sáng tạo Hứa Môn, lại tại Bá Lăng Nguyên kiến tạo Hứa Viên, ngày đêm không ngừng, huấn luyện tinh nhuệ, hoàn toàn là một bộ muốn đánh trận dáng vẻ.

Chẳng lẽ Hứa Sơn cũng biết U Minh một đường tới tập tình huống? Điểm này vô cùng có khả năng!

Triều đình là phật đạo hai môn nâng đỡ, đương nhiên sẽ không đối U Minh nhất đạo cách làm nhắm mắt làm ngơ, tất nhiên sẽ trước giờ làm ra đủ loại chuẩn bị, Hứa Sơn là triều đình trọng thần, lại là mang binh võ tướng, trước giờ muốn hắn làm ra an bài chẳng có gì lạ.

Như vậy xem ra, Hứa Sơn tại sao lại rời đi Thần Đô, thoái ẩn Ngọc Đô sự tình, chỉ sợ cũng không chỉ là rời khỏi quyền lực hạch tâm đơn giản như vậy.

Chỉ là chuyện này còn có bao nhiêu người biết, Thu Tố Bạch có thể xuất nhập U Minh thế giới, tất nhiên biết được việc này, Hách Trường Phong là Toàn Chân Đạo môn hạ, tám thành cũng biết chuyện này, Vương Triêu Nghĩa liền không nói được rồi, hắn tu vi mặc dù không tệ, cũng không thuộc về tại bất kỳ thế lực nào.

Vẫn còn một người vô cùng có khả năng cũng biết, chính là Ung Vương thế tử, nếu không phải như vậy, nghĩ đến hắn cũng sẽ không bỏ đi mặt mũi, đau khổ truy cầu Hứa Bạch Lộ.

"Ai. . ."

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, không khỏi thở dài, thiên hạ đại thế như vậy, không phải là hắn chỉ là một võ giả có thể cải biến được.

Hắn có thể làm chỉ có một việc, chính là tại thiên hạ đại biến trước đó, mau chóng mạnh lên, không nên chết tại đây một lần biến đổi bên trong.

Bất tri bất giác, Triệu Phất Y đi đến Trường An Tây thị.

Hắn tìm nhà tốt nhất tiệm ăn, muốn mấy thức ăn cầm tay, lại muốn một vò rượu ngon, tìm lầu hai một cái vị trí gần cửa sổ, chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

Hôm nay đã rất khó, ngày mai so hiện tại càng khó, hậu thiên so ngày mai còn khó, sinh tồn gian nan như vậy, cũng không bằng gửi gắm tình cảm tại ăn uống ở giữa, lén đến một lát nhàn hạ.

Ăn uống no đủ về sau, hắn cũng không lập tức trở về đến Phổ Độ Cư, mà là tại Trường An Tây thị tìm mấy nhà điếm phô, mua một nhóm ứng dụng đồ vật, một cái chừng cao cỡ nửa người đại túi da, hai cái tùy thân túi nước, vẫn còn một đống lớn thịt khô mứt, chừng trên trăm cân, đem đại túi da chứa tràn đầy.

Hắn sở dĩ chuẩn bị nhiều đồ như vậy, là bởi vì đêm qua chém giết Biện Cơ hòa thượng về sau, Sơn Thủy Họa Quyển lần nữa bị kích hoạt, mặt ngoài hiện ra

một tầng thanh quang, có thể lại đi cái kia phương thế giới thăm dò.

Lúc trước đi qua mấy lần, cuối cùng đều là bởi vì đồ ăn dùng hết, mới không thể không thối lui ra khỏi, vì vậy, hắn lần này mới trước giờ làm đủ chuẩn bị, nhiều mua chút vật tư, lại đi cái kia phương thế giới nhiều thăm dò vài chỗ, nhìn xem đến cùng là cái gì tình huống.

Đêm khuya, Phổ Độ Cư bên trong.

Triệu Phất Y từ bên trong khóa chặt cửa cửa sổ, sau đó bắt đầu chuẩn bị.

Hắn thay đổi một thân thật dày da gấu trường bào, một đôi dày ngọn nguồn trường ngoa, trên lưng căng phồng một túi lớn thịt khô mứt, mang lên một túi nước sạch, một túi rượu mạnh, đeo bên trên một thanh trường kiếm, lại đem Thiết Hạc Quán bên trong có được Đan Hoàn mang lên.

Chuẩn bị kỹ càng hết thảy về sau, hắn triển khai Sơn Thủy Họa Quyển, theo thanh quang dập dờn, trước mắt nhất thời tối sầm lại , chờ hắn lần nữa nhìn thấy đồ vật thời điểm, đã đổi thiên địa.

. . .

Bầu trời vẫn như cũ bao trùm lấy thật dày mây đen, không nhìn thấy ánh nắng, cũng không nhìn thấy mặt trăng, chỉ có mãnh liệt lôi quang ngẫu nhiên xuyên phá tầng mây, cho thế giới mang theo một tia trắng bệch ánh sáng.

Đại địa vẫn như cũ là đen xám nhan sắc, có lẽ là bởi vì thiếu nước nguyên nhân, trên mặt đất trụi lủi, tận gốc cỏ dại đều không có, nhẹ nhàng giẫm lên một cước, liền sẽ đem sớm đã khô cạn địa mặt giẫm nát, hình thành đất cát đồng dạng đất vụn.

Bốn phía là một mảnh đổ nát thê lương, cách đó không xa là Ngạo Lai Quốc hoàng cung, bên trong đống xương trắng thành một tòa núi nhỏ.

Trừ cái đó ra,

Cũng chỉ có trước mắt nhàn nhạt sương trắng, vĩnh viễn quanh quẩn trên phiến đại địa này.

Triệu Phất Y tại nguyên chỗ đứng một trận, hơi thở dài, quay đầu đi ra ngoài thành.

Lần trước tới đây thời điểm, hắn trong thành đã tìm tòi tỉ mỉ đã qua, không cần thiết tiếp tục lưu lại nơi này, vẫn là không muốn lãng phí thời gian, đi nơi khác nhìn xem.

Ra Ngạo Lai Quốc về sau, hắn một lần nữa trở lại bờ sông, dọc theo dòng sông hướng đi, một đường hướng bình nguyên chỗ sâu đi tới.

Đoạn đường này đi cực kì vất vả, cảnh sắc trước mắt vĩnh hằng bất biến, vĩnh viễn đen kịt, khí hậu thì là khô ráo rét lạnh, tựu liền đi ngủ cũng tìm không thấy tốt một chút địa phương.

May mắn hắn đã thân có bảy ngưu chi lực, thể chất so trước đó mạnh hơn nhiều, đói thì ăn thịt khô mứt, khát tựu uống nước sạch, vây lại ngay tại bờ sông, tùy tiện tìm tránh gió địa phương ngủ một giấc.

Đi lần này chính là mấy ngày.

Trên trời không có ánh nắng, cũng không có ngày đêm điên đảo.

Triệu Phất Y không có cách nào phán đoán thời gian, không biết tự mình đi rồi bao xa, cũng không biết đi được bao lâu, chỉ biết là hắn ở giữa bởi vì rã rời, hết thảy ngủ qua bảy lần.

Tu vi của hắn so với một lần trước tới đây mạnh hơn, bộ pháp so với lần trước nhanh nhiều lắm, coi như mang theo một đống lớn đồ vật cũng không ngoại lệ.

Nếu là mỗi lần tỉnh ngủ, đều tính qua đi một ngày lời nói, không sai biệt lắm

đã qua bảy ngày, y theo cước lực của hắn, chí ít đã đi ra bốn, năm ngàn dặm đi.

"Nếu là ngày mai lại không có gì phát hiện, liền phải đi trở về. . ."

Triệu Phất Y nhìn nhìn trong túi da còn lại thịt khô mứt, trong lòng yên lặng tính toán.

Hắn không dám đem thịt khô ăn xong lại hướng đi trở về, thậm chí ăn vào gần một nửa thời điểm, nhất định phải quay người hướng về đi, bởi vì hắn chỉ có trở lại Hoa Quả Sơn bên trên, tìm tới ba khỏa cây đào vị trí, ăn tươi trên cây quả đào, mới có thể trở về thuộc về hiện thế.

Nếu không, tất nhiên sẽ tươi sống chết đói tại đây không có một ngọn cỏ vùng quê bên trên.

. . .

Xoạt! Xoạt!

Triệu Phất Y ngày thứ hai tỉnh lại, đi về phía trước không lâu, chợt nghe một trận nhàn nhạt sóng cả âm thanh, từ phía trước cách đó không xa truyền đến, theo hắn không ngừng hướng về phía trước, âm thanh càng lúc càng lớn.

Trong lòng của hắn không khỏi vui mừng, lập tức bước nhanh, nhanh chân hướng phương hướng âm thanh truyền tới tiến đến, khoảng sao thời gian đốt một nén hương về sau, xa xa nhìn thấy một vùng biển rộng, đen kịt một màu như mực biển cả.

Mảnh này biển cả bao la vô biên, đứng tại trên bờ biển, chỉ có thể nhìn thấy vô tận xa xa biển trời một tuyến, hoàn toàn không nhìn thấy bờ.

Nước biển là đen kịt một màu, phảng phất mực nước dày đặc, dù cho tới gần bờ biển bộ phận, cũng là nồng đậm màu đen, hoàn toàn nhìn không ra sâu bao nhiêu.

Triệu Phất Y đứng tại bờ biển, nhìn qua đen nhánh nước biển, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, đem bàn tay hướng biển nước, dự định cảm thụ một chút nơi này nước biển có tồn tại hay không dị thường, ngay tại hắn sắp sờ đến nước biển thời điểm, bỗng nhiên trù trừ một trận, cuối cùng vẫn quyết định không đi chạm đến.

Chẳng biết tại sao, hắn đứng ở chỗ này, ẩn ẩn cảm giác mảnh này trong biển rộng tràn đầy vô tận tĩnh mịch, loại cảm giác này thậm chí để hắn cảm thấy từng đợt tâm sợ, một loại mau chóng thoát đi nơi đây mãnh liệt suy nghĩ, không ngừng hướng trong đầu dũng mãnh lao tới.

Hắn hít một hơi thật sâu, dùng hết toàn bộ tinh thần, mới kềm chế ý nghĩ này.

"Xem ra là chấm dứt. . ."

Triệu Phất Y ở bờ biển suy tư một trận, quyết định dọc theo đường ven biển đi một chút, nếu như không có cái gì đặc biệt phát hiện, hiện tại trở về Hoa Quả Sơn.

Lấy hắn hiện tại bản lãnh, hoàn toàn không có khả năng đi trong biển thăm dò, lưu tại nơi này cũng là không tốt.

Hắn tùy tiện tuyển cái hướng đi, dạo bước đi thẳng về phía trước, cũng không có cái gì mục tiêu, chỉ là theo đường ven biển tùy tiện nhìn xem.

Màu đen xám đại địa cùng đen ngòm biển cả giao hội cùng một chỗ, đỉnh đầu thì là mờ tối bầu trời, ngưng tụ thành một bộ làm cho người cảm thấy hậm hực hình tượng.

Nếu không phải hắn kinh lịch hai đời, tâm trí so với người bình thường kiên nghị, ở trong môi trường này sớm đã không kiên trì nổi.

"Ừm? Đây là cái gì?"

Khoảng sao một bữa cơm công phu về sau, Triệu Phất Y bỗng nhiên nhìn

thấy xa xa trên bờ biển, dường như có thật nhiều vừa cao vừa lớn màu trắng cự thạch, từng khối gần sát cùng một chỗ, đến một chút một cái thật dài bạch tuyến, chỉ là cách nhàn nhạt sương trắng, hoàn toàn thấy không rõ lắm, trong lòng lập tức hứng thú, nhanh chân chạy tới.

Đã qua một trận , chờ hắn rốt cục thấy rõ đến cùng là cái gì thời điểm, không khỏi toàn bộ giật mình.

Trước mắt cũng không có rất nhiều màu trắng cự thạch, chỉ có một bộ to lớn hài cốt màu trắng, trải phẳng lấy trải tại bờ biển.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 103: Bạch Cốt

Từ tiền thế đến kiếp này, Triệu Phất Y đừng nói là gặp, tựu liền không hề nghĩ ngợi quá, trên đời lại có to lớn như vậy xương cốt.

Lần đầu tiên nhìn thấy chính là vô cùng to lớn màu trắng xương đầu, bẹp hình bầu dục hình, chừng năm sáu tầng lầu cao, đang đối mặt lấy hắn là một trương miệng lớn, thật to mở ra, phảng phất tại phát ra im ắng điên cuồng gào thét, miệng lớn trương chừng cao hơn một trượng, hai trượng rộng rãi, trên dưới hai hàng lít nha lít nhít răng, mỗi một khỏa đều so với hắn kiếm trong tay càng dài, cũng so kiếm phong càng lợi.

Miệng rộng phía trên thì là một đôi cùng loại với hốc mắt lỗ thủng, mỗi một cái đều so nguyên một mặt cửa sổ càng lớn, đen ngòm làm cho người nhìn trái tim băng giá.

Vòng qua viên này cường đại vô cùng xương đầu, hắn tiếp tục hướng về sau đi tới, về sau thì là một cây thật dài cột sống, dọc theo đi chừng hơn ngàn mét xa, cột sống hai bên mọc ra cùng loại với xương sườn đồ vật, hai hai ôm ở cùng một chỗ, hình thành một cái vòng tròn, đem cột sống chống lên.

"Cái đồ chơi này. . . Khi còn sống không phải là một cái cự mãng?"

Triệu Phất Y từ đầu tới đuôi đi một lượt, trong đầu toát ra ý nghĩ này.

Cỗ này di cốt từ chiều dài đi lên nói, nhưng muốn nói dài kinh người, kết cấu cũng rất đơn giản, chỉ có xương đầu, cột sống cùng xương sườn ba bộ phận, cùng nhân loại so sánh, đơn giản quá nhiều, mà lại từ hình dạng nhìn lại, cũng cùng loại với mãng xà.

Nhìn qua một lần về sau, hắn lại thử sờ lên, gõ gõ, phát hiện cỗ này di cốt không chỉ là thể tích kinh người đơn giản như vậy.

Xương cốt trắng muốt như ngọc, ẩn ẩn mang theo ôn nhuận quang mang, ở một mảnh mờ tối thế giới bên trong, trắng chói mắt loá mắt, nếu không phải như vậy, hắn cũng không thể xa xa nhìn thấy, mà lại cực kì cứng rắn, lấy tay đập vào phía trên, phát ra "Khanh khanh" âm thanh, xử dụng kiếm hoạch ở phía trên, cũng không có một tia vết tích.

Hắn thậm chí thử dùng sức đi chặt, kết quả thép tinh trường kiếm dập đầu mấy lỗ hổng, xương cốt cũng không có nửa phần tổn thương.

"Thật là lợi hại!"

Triệu Phất Y nhìn trước mắt xương cốt, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, quay đầu lại nhìn nhìn đen như mực biển cả, lại là một trận tim đập nhanh.

Di cốt đều như thế cường hãn, con cự mãng này khi còn sống còn không biết có bao nhiêu lợi hại, có thể sinh ra con cự mãng này biển cả, càng là thâm bất khả trắc, trong đó còn không biết ẩn chứa nhiều ít nguy hiểm.

Tha một vòng về sau, hắn một lần nữa lại đi đến xương đầu phía dưới, bỗng nhiên lên một cái ý niệm trong đầu, mong muốn đứng tại xương đầu phía trên, hướng biển cả nhìn ra xa, nói không chừng có thể thấy cái gì mới mẻ đồ vật.

Bởi vì cái gọi là, đứng nơi cao thì nhìn được xa.

Nghĩ tới đây, Triệu Phất Y hai chân chĩa xuống đất, phi thân nhảy lên, nổi lên cao hai, ba trượng, lập tức lại tại xương đầu bên ngoài nhẹ nhàng điểm một cái, liền hướng xương đầu đỉnh lướt tới.

Đứng tại đầu lâu phía trên, Triệu Phất Y dõi mắt trông về phía xa, lại phát hiện biển cả vẫn như cũ rộng lớn, hoàn toàn không nhìn thấy bờ.

Hắn lắc đầu, đang muốn từ đầu xương bên trên nhảy xuống, ngay tại quay

người thời khắc, ánh mắt từ đầu xương phía trên quét một lần, bỗng nhiên cả người đều ngây ngẩn cả người.

Ngay tại xương đầu đỉnh, hơi gần phía trước vị trí, lại có hai nơi hết sức rõ ràng vết tích, mỗi một chỗ đều có phương viên năm sáu mét, phía trên gập ghềnh, cùng trơn tru xương đầu hình thành khác biệt cực lớn, thật giống như nơi đó nguyên bản mọc ra một đoạn xương cốt, bị nhân sinh sống bẻ gãy, lưu lại trắng hếu giống cây.

"Đây là cái gì. . ."

Triệu Phất Y trong lòng hiếu kì, bước nhanh đi đến cái này hai nơi vết tích phía trước, cẩn thận nhìn nhìn, xác định phán đoán của hắn cũng không có phạm sai lầm, cái này hai nơi vị trí nguyên bản xác thực mọc ra hai cây đồ vật.

"Hai cây. . . Lại tại đối xứng vị trí. . ."

Trong lòng của hắn đột ngột hiện lên một cái ý niệm trong đầu, quay người từ đầu xương bên trên nhảy xuống, dọc theo cột sống, từng bước một hướng về sau đi tới, lần này đi cực chậm, tỉ mỉ nhìn một lần.

Ngay tại cái này một lần kiểm tra bên trong, hắn phát hiện ngay tại đầu này cột sống phía trên, cũng có bốn phía tương tự vết tích, trong đó hai hai xếp thành, tất cả đều giống như là xương cốt bị người bẻ gãy sau lưu lại giống cây.

"Cái này một con rồng a!"

Triệu Phất Y trong đầu không khỏi lóe lên ý nghĩ này, trong lúc nhất thời sắc mặt đại biến, một trái tim phanh phanh trực nhảy.

Nếu như hắn không có đoán sai, màu trắng xương đầu bên trên hai nơi vết tích, chính là một đôi sừng rồng bị người bẻ gãy sau lưu lại giống cây,

Xương sống bên trên bốn phía vết tích, thì là bốn cái long trảo bị nhân sinh sống nhổ đoạn lưu lại vết tích.

Nói một cách khác, cái này một bộ bị người bẻ gãy sừng rồng, chặt đứt long trảo về sau, sau đó ném ở nơi này di hài.

Hoặc là, lúc trước cũng không phải là ném ở nơi này, mà là chìm ở trong biển rộng, chỉ là bị gợn sóng vọt tới nơi này, trải qua không biết bao nhiêu năm gian nan vất vả, da thịt đều đã ăn mòn không thấy, chỉ để lại một bộ to lớn di cốt.

"Cái đồ chơi này lợi hại. . ."

Triệu Phất Y âm thầm sợ hãi thán phục, không nói trước to nhỏ, chỉ là xương rồng hai chữ, cũng đủ để cho hắn kinh ngạc.

Nếu như đây thật là một bộ xương rồng, không biết phía sau còn có bao nhiêu bí mật, đầu tiên là Hoa Quả Sơn, lại là Ngạo Lai Quốc, bây giờ ở bờ biển, lại nhiều một bộ xương rồng, Sơn Thủy Họa Quyển bí mật càng ngày càng nhiều, không biết năm nào tháng nào mới có thể giải khai.

Hắn ở bộ này xương rồng bên cạnh lưu lại hồi lâu, tỉ mỉ nhìn một lần, đáng tiếc cái gì cũng không nhìn ra, ngoài ra, hắn còn muốn từ cỗ này xương rồng phía trên, nạy ra tiếp theo điểm tàn phiến, đáng tiếc xương rồng thực tế quá cứng, vô luận như thế nào cũng vô pháp tổn thương mảy may.

Cuối cùng chỉ có thể lưu luyến chia tay, mang tiếc nuối rời đi nơi này, bất quá, hắn cũng quyết định, lần này rời đi nơi này về sau, nhất định phải ở bên ngoài nhiều hơn sưu tập cùng long có liên quan tư liệu, ý nghĩ đem cỗ này xương rồng dùng.

Triệu Phất Y cũng không biết, ngay tại hắn quay người rời đi xương rồng thời điểm, ngay tại xương đầu hai cái hốc mắt chỗ, lóe ra bạch quang nhàn nhạt, chiếu ở sau lưng của hắn, thẳng đến một chén trà công phu về sau, mới chậm rãi biến mất.

Bất quá, điểm ấy ánh quang quá nhạt, lại không có ảnh hưởng gì, hắn lại một

điểm cảm giác đều không có.

. . .

Ở bộ này xương rồng về sau, Triệu Phất Y dọc theo đường ven biển lại đi rồi một trận, không có phát hiện thứ gì khác, nhìn một chút còn thừa không nhiều thịt khô mứt, cuối cùng quyết định rời đi nơi đây, quay lại Hoa Quả Sơn.

Về Hoa Quả Sơn đường đi hồi lâu , dựa theo hắn tính toán, chí ít mười ngày mười đêm, thẳng đến trong túi thịt khô khó khăn lắm ăn tận, mới trở lại Hoa Quả Sơn bên trong, đi vào ba khỏa cây đào phía dưới.

Cũng may mắn một đường đều dọc theo sông đi, bớt đi mang nước phiền phức, cũng không dễ dàng đi nhầm đường, không phải, mấy ngàn dặm lộ trình xuống tới, nhất định phải đi xóa không sao.

Triệu Phất Y không có đi địa phương khác, trực tiếp đi vào ba khỏa cây đào phía dưới.

Ở ngoài cùng bên trái nhất cây đào bên trên, quả nhiên nhìn thấy một khỏa quả đào, vừa vặn treo ở trên cây, màu xanh nhạt đào trên thân mang theo một vòng đỏ bừng, thoạt nhìn đã nhanh quen, cái đầu cũng không nhỏ, thậm chí so với lần trước chém giết Cô Trần Tử về sau, sinh ra quả đào lớn hơn.

Theo như cái này thì, Biện Cơ hòa thượng tu vi còn tại Cô Trần Tử phía trên, lúc ấy không có lựa chọn theo Biện Cơ hòa thượng động thủ là một cái lựa chọn chính xác.

Triệu Phất Y cũng không có lập tức lấy xuống quả đào, bởi vì hắn vẫn còn một cái thí nghiệm muốn làm.

Hắn mấy lần trước rời đi nơi này, phát hiện nơi này cùng hiện thế tốc độ thời gian trôi qua cũng không nhất trí, ở chỗ này vô luận chờ bao lâu thời gian, trở lại hiện thế đều chỉ đi qua một cái chớp mắt.

Vì vậy, hắn nghĩ thử một lần, có thể hay không ở chỗ này tu hành, sau đó lại trở lại hiện thế, dùng cái này tiết kiệm ở hiện thế thời gian tu luyện.

Nếu như có thể được lời nói, hắn đại khái có thể ở chỗ này chuẩn bị thêm một chút đồ ăn, ngày sau nếu là gặp được nguy hiểm, tựu trốn vào tới tu luyện , chờ đến tu vi đột phá lại đi ra.

Triệu Phất Y ôm mục đích này, khoanh chân ở ba khỏa cây đào phía dưới, định khí ngưng thần, xa chuyển khí huyết, ngồi xuống chính là hơn nửa ngày.

Hồi lâu sau, rốt cục mở to mắt, trên mặt lộ ra cười khổ.

Hắn thình lình phát hiện, ở chỗ này tu hành tốc độ, đừng bảo là thua xa U Minh bí cảnh, thậm chí còn không bằng hiện thế, tu vi cơ hồ vô pháp tăng lên, tiến triển so ốc sên còn chậm hơn.

"Chẳng lẽ nơi này thiên địa nguyên khí nồng độ so hiện thế còn mỏng manh?"

Triệu Phất Y trong đầu lóe lên ý nghĩ này, cho dù không biết cái suy đoán này đúng hay không, vậy luôn cảm thấy tám chín phần mười.

Như vậy, hắn ở chỗ này cũng chỉ có thể tu luyện cùng chiêu thức có liên quan kỹ xảo, lại không cách nào tăng cao tu vi, như vậy đến nay, cho dù không tính là hoàn toàn vô dụng, vậy cũng có chút gân gà.

Triệu Phất Y thử qua về sau, rốt cục quyết định rời đi nơi này, lần này ở chỗ này gần hai mươi ngày, cả ngày đối mặt đen kịt thiên địa, thực tế cũng có chút phiền não.

Bất quá, trước đó, hắn muốn trước đem lần kế từ Thiết Hạc Quán có được Đan Hoàn đặt ở ba khỏa cây đào phía dưới.

Vừa đến, hắn ở hiện thế bên trong, chỗ ở cũng không an toàn, Thu Tố Bạch bất cứ lúc nào cũng sẽ xông tới, vạn nhất nhìn thấy những này Đan Hoàn, tựu

nan giải thả, còng không bằng tha ở chỗ này an toàn một chút, dù sao nhất thời nửa khắc cũng không cần đến.

Thứ hai, hắn phát hiện vô luận là đồ ăn, vẫn là thứ gì khác, để ở chỗ này cũng sẽ không hủ hỏng, đem Đan Hoàn để ở chỗ này, hắn là cũng có bảo tồn tác dụng.

Triệu Phất Y đem đan dược cất kỹ, liền từ trên cây đem quả đào hái xuống, ở bên cạnh đầm nước sau khi tắm, cắn một cái xuống dưới.

Răng rắc!

Ngọt ngào nước tràn ngập khoang miệng, hương vị ngon tới cực điểm, để cả người hắn phiêu phiêu dục tiên, tiếp theo, chính là mắt tối sầm lại, lâm vào một trận mê muội.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 104: Huyền Trang

Làm Triệu Phất Y lần nữa tỉnh táo lại thời điểm, đã trở lại hiện thế, thân ở trong phòng ngủ, trước mắt vẫn là đen kịt một màu, xuyên thấu qua cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn lại, bên ngoài sắc trời không rõ.

Từ hắn rời đi tính lên, chỉ mới qua ngắn ngủi một cái chớp mắt.

Có phần hơn mấy lần trước kinh lịch, Triệu Phất Y kết nối xuống tới sẽ phát sinh cái gì, sớm đã xe nhẹ đường quen, lập tức cởi xuống da gấu trường bào, thay đổi một thân nhẹ nhàng quần áo, khoanh chân ngồi ở trên giường , chờ đợi Biện Cơ hòa thượng ký ức hiển hiện.

Keng!

Một trận tiếng chuông du dương tiếng vọng giữa thiên địa, làm cho người trong đầu một mảnh thanh minh.

Một cái cẩm y trường bào thiếu niên công tử, dạo bước ở Hội Dương Tự bên trong, đi theo phía sau một cái thần thái trước khi xuất phát vội vã tóc trắng lão bộc.

Thiếu niên này niên kỷ ở mười lăm mười sáu tuổi trên dưới, môi hồng răng trắng, phong thần tuấn tú, cho dù niên kỷ còn nhỏ, cũng đã có mấy phần ôn nhuận như ngọc, hơn người phong độ, vô luận ai nhìn thấy một chút, đều sẽ xuất phát từ nội tâm địa phương thầm khen một tiếng, quả nhiên là nhẹ nhàng trọc thế giai công tử.

Thiếu niên này họ Hứa, danh Hiển Dương, vốn là Kim Hoa phủ người, bởi vì

phụ thân trong triều làm quan, lúc này mới cả nhà dời đến Trường An, không may, năm trước một trận bệnh cấp tính, phụ thân vội vàng qua đời, đã qua năm, mẫu thân ưu tư thành tật, cũng sinh bệnh chết rồi.

Trong nhà vốn là nhân khẩu đơn bạc, bây giờ song thân qua đời, không còn nửa cái thân nhân, chỉ có một thuở nhỏ nhìn hắn lớn lên lão bộc hầu ở bên người.

"Thiếu gia, ngươi suy nghĩ lại một chút đi, xuất gia là người sống đại sự, ngàn vạn phải nghĩ kỹ, ngươi chuyến đi này, Hứa gia sẽ phải tuyệt hậu."

Tóc trắng lão bộc đi theo thiếu niên phía sau, không ngừng than thở, trên mặt một bộ vẻ sầu lo.

"Trần thúc, ta đã nghĩ qua, người sống một đời, thí dụ như sương mai, trước mắt hết thảy đều là thoảng qua như mây khói, ảo ảnh trong mơ, ta đã quyết định dấn thân vào Phật Môn, làm một người xuất gia."

Thiếu niên công tử mặt lộ vẻ vẻ kiên nghị, không vì ngôn ngữ mà thay đổi, hiển nhiên đặt quyết tâm.

"Ai. . ."

Tóc trắng lão bộc thở dài, không nói gì nữa.

. . .

Hình tượng nhất chuyển, Hứa Hiển Dương đã quỳ gối đại điện bên trong.

Ở trước người hắn, đứng đấy một người mặc đỏ chót tăng y lão tăng, sắc mặt hiền lành, pháp tướng trang nghiêm, trong tay nắm lấy một thanh cạo đầu ngân đao, cùng với "Khanh khanh" mõ âm thanh, ngay tại vì hắn quy y.

Đại điện hai bên, thì ngồi hơn hai mươi tên hòa thượng, biểu lộ trang nghiêm, cùng một chỗ ở đây xem lễ, tóc trắng lão bộc thì đứng tại đại điện bên ngoài,

không ngừng thở dài.

"A Di Đà Phật, đã thân nhập Phật Môn, tục gia danh tự liền không thể dùng, vi sư ban thưởng ngươi pháp hiệu Biện Cơ."

Áo đỏ lão tăng quy y sau khi hoàn thành, buông xuống cạo đầu ngân đao, cao giọng tuyên truyền giảng giải phật hiệu, vì hắn định ra pháp hiệu.

"Đa tạ lão sư ban tên."

Hứa Hiển Dương, cũng chính là ngày sau Biện Cơ hòa thượng, ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói.

Từ một ngày này lên, thành Trường An thiếu một người thiếu niên công tử Hứa Hiển Dương, nhiều hơn một thiếu niên sa di Biện Cơ.

. . .

Trong nháy mắt, mười năm trôi qua.

Ngày xưa nho nhỏ sa di cũng thành học rộng tài cao, tinh thông Phật Pháp danh tăng, ở thành Trường An xông ra cực lớn thanh danh.

Đương nhiên, phần này thanh danh có ba phần đến từ Phật Pháp tu vi, bảy phần thì là hắn vô song phong thái, đã không biết trở thành nhiều ít thiếu nữ tình nhân trong mộng.

Một ngày này, Biện Cơ ngay tại trong phòng đọc sách, bỗng nhiên có tiểu sa di đến đây mời hắn: "Sư thúc, sư tổ Thiền Phòng cho mời, nói là có chuyện quan trọng thương lượng."

"Được."

Biện Cơ nhẹ gật đầu, thả ra trong tay thư quyển, đứng dậy hướng phương trượng chỗ ở đi tới.

Tiểu sa di theo ở phía sau, nhìn không chớp mắt trước người sư thúc, chỉ thấy hắn mắt như lãng tinh, mặt như bạch ngọc, người mặc một bộ màu trắng tăng y, thậm chí không cần há miệng, chỉ là đứng ở nơi đó, liền khiến người say mê.

Sau một lát, Biện Cơ đi vào chủ trì Thiền Phòng, một vị lão tăng đã chờ từ sớm ở nơi này.

"Lão sư."

Biện Cơ cung cung kính kính thi cái lễ.

Trước mắt vị này chính là mười năm trước vì hắn quy y áo đỏ lão tăng, cũng là Hội Dương Tự chủ trì, Phật Môn cao tăng Đạo Nhạc Thiền Sư,

Bây giờ thoạt nhìn càng thêm già nua.

"Tới."

Đạo Nhạc Thiền Sư nhẹ gật đầu, nhìn Biện Cơ, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Mười năm trước, nhận lấy tên đồ đệ này thời điểm, rất nhiều người đều không để ý giải, lấy Đạo Nhạc tại trong Phật môn cao thượng thân phận, vì sao muốn nhận lấy còn trẻ như vậy đệ tử.

Mười năm về sau, Biện Cơ lấy Phật Pháp tin phục Trường An một đám tăng lữ, mọi người mới cùng tán thưởng, nói hắn có mắt nhìn người, sớm có dự kiến trước.

"Không biết sư phụ có chuyện gì phân phó?"

Biện Cơ nghiêm mặt hỏi.

"Huyền Trang Pháp Sư đã trở lại."

Đạo Nhạc Thiền Sư nhìn Biện Cơ, nhẹ nhàng một tiếng nói.

"A!"

Câu nói này âm thanh tuy nhỏ, nhưng nghe ở Biện Cơ trong tai, nhưng thật giống như đất bằng một tiếng sét, cả kinh hắn thần sắc một cái hoảng hốt, cơ hồ đứng không vững.

Hơn mười năm trước, Thành Trường An đệ nhất cao tăng Huyền Trang Pháp Sư, ở Thái Tông Hoàng Đế xin nhờ dưới, tiến về Tây Phương Tịnh Thổ, cầu lấy Đại Thừa chân kinh, việc này không chỉ là Phật Môn một việc trọng đại, coi như ở toàn bộ Đại Ngụy vương triều, cũng là một kiện đại sự kinh thiên động địa.

Lúc ấy, Biện Cơ cho dù còn không có quy y xuất gia, vậy cũng biết đại sự này, đối Huyền Trang Pháp Sư bội phục không thôi.

Về sau rất nhiều năm, không biết bao nhiêu người một mực ngóng trông Huyền Trang Pháp Sư trở về, chỉ là trong nháy mắt, mười mấy năm qua đi, dần dần, rất nhiều người đều coi là Huyền Trang Pháp Sư đường xá gặp bất trắc, đã không về được, đối với chuyện này mới dần dần phai nhạt, không nghĩ tới Huyền Trang Pháp Sư bỗng nhiên lại đã trở lại.

"Việc này thật chứ?"

Lấy Biện Cơ tâm tính, cũng không nhịn được lại hỏi một lần, sợ là hắn nghe lầm.

"Coi là thật."

Đạo Nhạc Thiền Sư nhẹ gật đầu, tiếp lấy lại nói ra: "Ba ngày trước đó, Huyền Trang Pháp Sư đã chống đỡ kinh, gặp qua Thái Tông Hoàng Đế, vi sư cũng có duyên thấy một lần."

"Thì ra là thế, không biết đệ tử có cơ hội hay không bái kiến."

Biện Cơ hòa thượng đầy mặt vẻ mơ ước.

"Đương nhiên."

Đạo Nhạc Thiền Sư trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói ra: "Huyền Trang Pháp Sư chẳng những đã trở lại, hơn nữa còn cầu vào tay Tam Tạng chân kinh, bất quá, chân kinh là dùng Phạn văn viết thành, mong muốn rộng rãi làm truyền bá, còn muốn có người phiên dịch mới được. Vì vậy, Huyền Trang Pháp Sư thỉnh cầu bệ hạ, phái một tinh thông Phạn văn tăng lữ, giúp hắn cùng một chỗ dịch kinh."

"Lão tăng lúc ấy ngay tại hiện trường, biết ngươi hiểu được Phạn văn, liền đem tên của ngươi báo lên, ngươi nếu là nguyện ý, ngày mai liền đi Đại Từ Ân Tự, bái kiến Huyền Trang Pháp Sư, nếu như Huyền Trang Pháp Sư đối với ngươi cũng mãn ý, liền làm một theo hầu tăng, theo Huyền Trang Pháp Sư dịch kinh đi."

"Đệ tử đương nhiên nguyện ý, đa tạ sư phụ thành toàn!"

Biện Cơ lúc này quỳ trên mặt đất, hướng lão tăng dập đầu một cái.

Theo hầu tăng địa vị không cao , bình thường đều là từ mới vào chùa miếu không lâu tăng lữ tới làm, lấy Biện Cơ thân phận địa vị, làm một theo hầu tăng, thật sự là quá mức ủy khuất.

Vì vậy, Đạo Nhạc Thiền Sư muốn hỏi hắn có nguyện ý hay không.

Bất quá, ở Biện Cơ hòa thượng xem ra, cái này một cái thiên đại thật là tốt cơ hội, lại thế nào khả năng từ bỏ, lúc này đáp ứng.

. . .

Sáng sớm hôm sau.

Biện Cơ trước kia đuổi tới Thành Trường An nam Đại Từ Ân Tự, gõ mở cửa miếu về sau, ấm giọng hỏi: "Tiểu tăng Biện Cơ, hôm nay đặc biệt tuân hoàng mệnh, đến đây nơi đây theo Huyền Trang Pháp Sư dịch kinh."

"Pháp sư ngay tại Đại Nhạn Tháp nội tu hành, sư huynh đi theo ta đi."

Mở cửa là Đại Từ Ân Tự đón khách tăng, mang theo Biện Cơ hòa thượng, tiến về Đại Nhạn Tháp xuống.

Thời gian một chén trà về sau, hai người tới Đại Nhạn Tháp dưới, đi ở phía trước đón khách tăng nhẹ nhàng gõ gõ tháp ở dưới cửa gỗ, nói ra: "Khởi bẩm pháp sư, dịch kinh Biện Cơ hòa thượng tới."

"Mời tiến đến đi, cửa không khóa."

Một cái ôn nhuận âm thanh từ trong tháp truyền ra.

"Tuân mệnh!"

Đón khách tăng nói xong, liền đẩy ra cửa phòng, mang theo Biện Cơ hòa thượng, cùng một chỗ tiến vào Đại Nhạn Tháp bên trong.

Sau đó một màn, cơ hồ làm cho người khó có thể tin.

Hai người sau khi đi vào, đầu tiên là hướng về phía bàn đọc sách phía sau, cùng một chỗ cung cung kính kính hành lễ, sau đó, đón khách tăng liền tố cáo âm thanh từ, chậm rãi lui ra ngoài.

Còn lại Biện Cơ hòa thượng, trên mặt vẻ cung kính, đem tự thân lai lịch, học vấn, nói rõ chi tiết một lần, đặc biệt là đem hắn trên Phạn văn tạo nghệ, toàn bộ biểu hiện ra một lần.

Làm cho người kinh dị chính là, từ đầu tới đuôi, bàn đọc sách phía sau không có một ai, chỉ có một mảnh hư không.

Nhưng vô luận là đón khách tăng, vẫn là Biện Cơ hòa thượng, trên mặt đều không có lộ ra bất luận cái gì kỳ quái biểu lộ, thật giống như bàn đọc sách phía sau thật sự ngồi một người.

"Không tệ, không tệ, vô luận Phật Pháp tu vi, vẫn là Phạn văn bản lĩnh, đều đã rất tốt, đã như vậy, tựu lưu tại nơi này, theo bần tăng cùng một chỗ phiên dịch cái này Tam Tàng Kinh Thư đi."

Càng thêm kinh dị một màn xuất hiện.

Trong hư không, truyền ra một đoạn ôn nhuận âm thanh, cùng lúc đó, trên bàn sách một quyển kinh thư, bỗng nhiên hướng về sau lật ra một tờ, thật giống như thật sự có ngươi đang lật.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 105: Cao Dương Công Chúa

Hình tượng nhất chuyển, đã là ba năm về sau.

"Biện Cơ, hơn ba năm đến, ngươi vất vả, bần tăng nếu là nhớ không lầm, ngươi ba năm này chưa hề bước ra Đại Từ Ân Tự từng bước đi."

Trong hư không, truyền ra một cái ôn nhuận như ngọc âm thanh, tiếng vọng trong Từ Ân Tự.

"Tiểu tăng tài năng ở pháp sư giá dưới nghiên cứu và thảo luận Phật Pháp, ở trước mặt nghe dạy bảo, đã là tam sinh hữu hạnh, bất quá đã làm một ít sao chép kinh quyển việc nhỏ, sao dám nói vất vả hai chữ."

Biện Cơ hòa thượng nghe vậy, vội vàng đứng dậy, hướng về phía bàn đọc sách phía sau một đám không khí, chắp tay trước ngực, thi cái lễ.

"Bần tăng từ Tây Phương Tịnh Thổ, mang tới Tam Tàng Kinh Thư, chia làm ba mươi lăm bộ, tổng cộng một vạn năm nghìn một trăm bốn mươi bốn quyển, bây giờ cuối cùng là phiên dịch xong, cũng coi như ngươi ta không có uổng phí uổng công khổ cực một trận."

"Bần tăng dự định ngày mai đi cung trong bái kiến Thái Tông Hoàng Đế, kết cái này một phần phân công, ngươi bồi bần tăng cùng đi, cùng một chỗ gặp mặt bệ hạ."

Trong hư không, âm thanh không ngừng truyền ra, nhưng lại chỉ nghe âm thanh, không thấy một thân.

"Cẩn tuân pháp sư ý chỉ."

Biện Cơ hòa thượng trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, cũng không biết là bởi vì phiên dịch hoàn thành, vẫn là phải gặp mặt bệ hạ, đối sau cái bàn mặt hư không, vội vàng lại thi lễ.

Từ đầu đến cuối, trên mặt không có chút nào dị sắc, liền phảng phất sau cái bàn mặt một mực có người.

Sáng sớm hôm sau.

Huyền Trang Pháp Sư cùng Biện Cơ hòa thượng cưỡi một chiếc xe ngựa, mang theo mấy tên đi theo phục vụ tăng lữ, cùng rời đi Đại Từ Ân Tự, tiến về trong hoàng thành.

Làm cho người kinh ngạc là, trong xe ngựa, khía cạnh trên chỗ ngồi ngồi Biện Cơ hòa thượng, chủ ngồi lên lại rỗng tuếch, chỉ có một đám không khí.

Thế nhưng là tất cả mọi người đối mặt chủ tọa, tất cả đều cung cung kính kính, ngẫu nhiên còn bắt chuyện vài câu, không chút nào coi là dị, thật giống như trên chỗ ngồi thật sự có người đồng dạng.

Đại Từ Ân Tự khoảng cách hoàng thành không xa, cũng liền hơn mười dặm đường dáng vẻ.

Ước chừng chưa tới nửa giờ sau, xe ngựa chạy đến hoàng thành trước cửa, một phen sau khi thông báo, thông qua Huyền Vũ môn, vòng qua Thái Cực cung, thẳng hướng bệ hạ chỗ Đại Minh cung mà đi.

Thời gian cũng không lâu, một đoàn người trong cung thị vệ dẫn đầu dưới, đi vào Đại Minh cung trước, xuống xe ngựa, đi bộ tiến về Ngự Thư Phòng.

Sớm tại hôm qua, Huyền Trang dự định muốn tới bái kiến Thái Tông Hoàng Đế trước đó, liền đã phái người tiến về cung trong đưa qua thư, đã hẹn gặp mặt canh giờ.

Giờ phút này, Đại Ngụy vương triều Thái Tông Hoàng Đế Giang Thế Dân

ngay tại trong ngự thư phòng chờ.

. . .

Hoàng thành sâu như biển, Thiên Môn có cửu trọng.

Một đoàn người xuống xe ngựa về sau, đi theo dẫn đường thái giám, một đường đi hướng Ngự Thư Phòng, đi ước chừng thời gian một nén nhang, mới vừa tới Ngự Thư Phòng trước cửa.

"Khởi bẩm bệ hạ, Huyền Trang Pháp Sư, Biện Cơ hòa thượng cầu kiến."

Dẫn đường thái giám lôi kéo lanh lảnh cuống họng, lớn tiếng hướng trong ngự thư phòng bẩm báo.

Sau một lát, Ngự Thư Phòng đại môn từ bên trong mở ra, đương triều Thái Tông Hoàng Đế Giang Thế Dân sải bước đi ra tới, hắn vậy mà tự mình nghênh ra ngoài cửa, tới đón Huyền Trang Pháp Sư.

Mắt thấy bệ hạ ra nghênh đón, Biện Cơ không dám vô lễ, vội vàng phục trên đất, bất quá, ra ngoài lòng hiếu kỳ, hắn ở quỳ xuống trước đó, vụng trộm liếc mắt nhìn.

Đương kim Thái Tông Hoàng Đế Giang Thế Dân, tuổi chừng ở năm mươi tuổi trên dưới, mặt như trăng tròn, dưới hàm ba sợi râu dài, tao nhã nho nhã, lại có mấy phần khí khái hào hùng, cho dù cười nói doanh doanh, đã có mấy phần không giận tự uy khí thế, riêng lấy bề ngoài mà nói, xác thực xứng với nhất đại minh quân tên tuổi.

Lại nhìn trên người hắn cách ăn mặc, đầu đội thông thiên quan, dưới chân lục hợp giày, mặc trên người một kiện màu vàng sáng thường phục, trên eo thì buộc lên chín hoàn đai lưng ngọc.

"Huyền Trang bái kiến bệ hạ."

Trong hư không, truyền ra một cái ôn nhuận âm thanh.

"Ngự đệ làm gì đa lễ."

Thái Tông Hoàng Đế vội vàng đi mau hai bước, đi vào một đám không khí phía trước, hai tay đỡ ở một đám trong hư không, chậm rãi dìu dắt đứng lên, thật giống như thật sự có người đồng dạng.

Năm đó, Huyền Trang Pháp Sư rời đi Thành Trường An, tiến về Tây Phương Tịnh Thổ thời điểm, tất cả mọi người biết chuyến này gian nguy, chưa hẳn có thể còn sống trở về, Thái Tông Hoàng Đế vì động viên Huyền Trang Pháp Sư,

Dứt khoát cùng với kết làm huynh đệ.

Vì vậy, xưng hô Huyền Trang Pháp Sư làm ngự đệ.

"Đa tạ bệ hạ."

Trong hư không, âm thanh lần nữa truyền ra.

"Vị này là Biện Cơ hòa thượng đi, cùng đi Ngự Thư Phòng nói chuyện."

Thái Tông Hoàng Đế quay đầu nhìn Biện Cơ một chút, nói tiếp.

"Đa tạ bệ hạ!"

Biện Cơ hòa thượng liền vội vàng đứng lên.

Một đoàn người như vậy hướng Ngự Thư Phòng đi tới, trong đó, Thái Tông Hoàng Đế đi ở trước nhất , vừa đi xử lý nói, thanh âm không lớn, không biết đang nói cái gì.

Ở bên cạnh hắn, vốn nên là Huyền Trang Pháp Sư vị trí, lại là một mảnh hư không.

Biện Cơ hòa thượng cùng cung trong thái giám, thị vệ theo ở phía sau, nhìn

qua trước mặt Thái Tông Hoàng Đế, sắc mặt không có bất kỳ cái gì dị thường, thật giống như thật sự có người cùng Thái Tông Hoàng Đế bắt chuyện đồng dạng.

Tiến vào Ngự Thư Phòng về sau, Huyền Trang Pháp Sư trước đem Tam Tàng Kinh Thư toàn bộ phiên dịch hoàn thành sự tình, tinh tế bẩm báo một lần.

Thái Tông Hoàng Đế không khỏi đại hỉ, hỏi: "Ngự đệ lần này vất vả, vì nước vì dân làm xã tắc, đều lập xuống đại công, trẫm hữu tâm lập ngự đệ vì thiên hạ bầy tăng đứng đầu, thống lĩnh thiên hạ Phật Môn, ngự đệ nghĩ như thế nào?"

"Đa tạ bệ hạ ý đẹp, chỉ là bần tăng bất lực ở lâu Trường An, ngày sau còn muốn về Tây Phương Tịnh Thổ, không làm được bọn này tăng đứng đầu."

Trong hư không, ôn nhuận âm thanh lần nữa truyền ra.

"A, ngự đệ còn muốn đi sao? Muốn đi đâu?"

Thái Tông Hoàng Đế không khỏi giật mình.

"Bần tăng tục duyên sắp hết, muốn về Tây Phương Tịnh Thổ."

Hư không âm thanh nói.

"A, nếu là như vậy, trẫm cũng không tiện ngăn cản, trước hết đem Đại Từ Ân Tự ban cho ngự đệ, tạm thời ở đây dừng chân đi, ngự đệ ngày sau nếu muốn rời đi, nhất định phải trước giờ cáo tri cho trẫm, trẫm tự thân vì ngự đệ tiễn đưa."

Thái Tông Hoàng Đế vẻ mặt vẻ tiếc hận.

"Đa tạ bệ hạ."

Hư không âm thanh nói lần nữa.

"Biện Cơ hòa thượng."

Thái Tông Hoàng Đế theo Huyền Trang Pháp Sư nói qua về sau, quay đầu nhìn Biện Cơ, khẽ gật đầu, nói ra: "Ngươi theo ngự đệ dịch kinh, một làm liền là ba năm, trong lúc đó vất vả, trẫm đều nhìn ở trong mắt, cũng sẽ không bạc đãi ngươi."

"Trẫm hôm qua đã hạ lệnh, để Hội Dương Tự chủ trì Đạo Nhạc Thiền Sư, tiến về Đại Hưng Giáo Tự làm chủ cầm, hôm nay lại thêm nhất đạo ý chỉ, từ ngươi tiếp nhận hắn làm Hội Dương Tự chủ trì."

"Cẩn tuân bệ hạ ý chỉ."

Biện Cơ hòa thượng vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Hội Dương Tự cùng Đại Hưng Giáo Tự cho dù đều là Đại Ngụy vương triều Hoàng gia chùa miếu, vậy vô luận từ quy mô bên trên, vẫn là địa vị giảng, Đại Hưng Giáo Tự đều còn cao hơn Hội Dương Tự ra không chỉ một bậc, Đạo Nhạc Thiền Sư dời đi Đại Hưng Giáo Tự cũng coi như cao thăng.

Đến mức Biện Cơ hòa thượng, lấy tư lịch của hắn, niên kỷ, vốn không có tư cách tiếp nhận Hội Dương Tự chủ trì chức, lần này có thể tiếp nhận Đạo Nhạc Thiền Sư, cũng coi như siêu hạng đề bạt.

Liên tục hai lần đề bạt, tự nhiên là đối Đạo Nhạc Thiền Sư đề cử công lao, Biện Cơ hòa thượng phiên dịch công lao một phen tạ ơn.

. . .

Nói xong chính sự về sau, lại là một trận chuyện phiếm.

Mắt thấy sắc trời đã muộn, Thái Tông Hoàng Đế lại lưu Huyền Trang Pháp Sư, Biện Cơ hòa thượng đang cung trong cùng một chỗ nếm qua ngự thiện, về sau mới lưu luyến không rời tặng hai người xuất cung.

Ngay tại một đoàn người xuất cung thời khắc, một cung trang nữ tử mang theo đi theo thị nữ, vừa vặn hướng Đại Minh cung đi tới, vừa vặn cùng Biện Cơ

hòa thượng chờ người đi rồi cái đối mặt.

Cái này cung trang nữ tử niên kỷ ở mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt vũ mị, lại dẫn một tia kiên cường, thân mang một kiện váy đỏ, xa xa nhìn lại, diễm lệ loá mắt.

"A, ngươi hòa thượng này là ai? Dáng dấp hảo hảo tuấn tú!"

Cung trong nữ tử bỗng nhiên dừng bước lại, trực tiếp đi vào Biện Cơ trước người, nhìn hắn chằm chằm lại nhìn, một mực nhìn Biện Cơ trên mặt nóng lên.

"Tiểu tăng pháp hiệu Biện Cơ."

Biện Cơ không biết nữ tử trước mắt là ai, lại biết tài năng ở cung trong tùy ý hành tẩu, tất nhiên là hoàng hoàng thân quốc thích trụ, vạn vạn đắc tội không nổi, trong lòng mặc dù có chút không muốn, nhưng vẫn là báo ra tự mình pháp hiệu.

"Nguyên lai ngươi chính là Biện Cơ, ta sớm nghe người ta nói qua ngươi phong thái bất phàm, không nghĩ tới truyền ngôn còn nói kém, há lại chỉ có từng đó là phong thái bất phàm, quả thực là thiên nhân hạ phàm!"

Cung trang nữ tử nhìn Biện Cơ, con mắt càng ngày càng sáng.

"Tiểu tăng không dám nhận."

Biện Cơ hòa thượng liền vội vàng lắc đầu.

"Có cái gì không dám nhận, nói thật thôi, đúng, ta gọi Giang Sấu, ngày sau nếu là có người khi dễ ngươi, báo tên của ta liền tốt!"

Giang Sấu nhìn chằm chằm Biện Cơ nói.

"Nguyên lai là Cao Dương công chúa!"

Biện Cơ trên mặt biến đổi, thế mới biết trước mắt nữ tử này là ai, đúng là Thái Tông Hoàng Đế yêu thích nhất nữ nhi, trong lòng không khỏi một trận thấp thỏm.

"Được rồi, phụ hoàng gọi ta có việc, chúng ta xin từ biệt, hôm nào ta đi tìm ngươi."

Cao Dương công chúa báo quá danh tự về sau, không còn nhiều lời, quay người hướng Đại Minh cung trong đi tới.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 106: Phá Giới

Xoạt! Xoạt!

Mưa bên ngoài càng rơi xuống càng lớn, cả tòa Hội Dương Tự đều bao phủ mưa bụi bên trong.

Biện Cơ hòa thượng ngồi một mình ở trong tinh xá, đọc qua bàn con bên trên một quyển Kim Kinh, chậm rãi suy tư đạo lý trong đó.

Chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn bỗng nhiên run sợ một hồi, phảng phất muốn phát sinh cái đại sự gì, thế nhưng là vô luận như thế nào, cũng không nghĩ ra sẽ phát sinh cái gì.

Một tháng trước, Tam Tàng Kinh Thư rốt cục phiên dịch hoàn thành, hắn cũng từ biệt Huyền Trang Pháp Sư, một mình trở lại Hội Dương Tự, làm căn này Hoàng gia chùa miếu chủ trì.

Ngày xưa sư thúc bá, các sư huynh đệ nhìn qua hắn, hâm mộ bên trong lại có mấy phần ghen ghét, lấy tư lịch của hắn, vốn không nên tiếp vị trí này.

Vậy không ai dám đứng ra phản đối, thậm chí không ai dám ở trước mặt hắn biểu hiện ra chút nào bất kính, nguyên nhân cũng rất đơn giản, mỗi người đều biết hắn có thể ngồi ở vị trí này, là bởi vì thu được Huyền Trang Pháp Sư tán thành.

Huyền Trang Pháp Sư là Đại Ngụy vương triều đệ nhất thần tăng, thậm chí là từ ngàn năm nay đệ nhất thần tăng.

Hắn là một cái duy nhất đi qua Tây Phương Tịnh Thổ tăng nhân, thậm chí có

người đồn, Huyền Trang Pháp Sư kỳ thật đã thành Phật, chỉ cần kết trần duyên, liền sẽ trở lại Tây Phương Tịnh Thổ, hưởng thụ vô biên cung phụng, từ đây vô tai vô kiếp, trú thế vĩnh tồn.

Lấy Biện Cơ hòa thượng thông minh, đương nhiên có thể đoán được những người này ở đây suy nghĩ gì, thế nhưng là hắn cũng không muốn quản, hầu ở Huyền Trang Pháp Sư bên người ba năm, hắn đối Phật Pháp lĩnh ngộ càng sâu một tầng.

Trong lòng của hắn sớm đã nhận định, chỉ có Phật Pháp mới là thế gian duy nhất đáng giá coi trọng đồ vật, trừ cái đó ra, đều là ảo ảnh trong mơ.

Thế nhưng là, mỗi đến nhập định thời điểm, trong lòng của hắn liền sẽ xuất hiện một thanh âm, nói cho hắn biết thế gian mỹ hảo không chỉ Phật Pháp.

Hắn từng coi là cái này tâm ma, hướng Huyền Trang Pháp Sư thỉnh giáo trảm trừ tâm ma chi pháp, Huyền Trang Pháp Sư lại nói cho hắn biết, đây không phải tâm ma, cái này hắn tâm.

Mong muốn khứ trừ thanh âm này, Phật Pháp tu hành là xa xa không đủ, còn muốn kinh lịch ngàn vạn mới được.

"Khởi bẩm chủ trì, tiền điện có khách quý tới."

Ngay tại Biện Cơ hòa thượng lâm vào trầm tư thời điểm, tinh xá ngoài cửa, bỗng nhiên truyền đến tiểu sa di âm thanh.

"Khách nhân tới, tự có lễ tân dặn dò, không cần lại cho ta nói."

Biện Cơ hòa thượng ngồi ở phía trước cửa sổ, cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Khởi bẩm chủ trì, không phải là ít hơn nhiều sự tình, vị quý khách kia điểm danh muốn gặp chủ trì."

Tiểu sa di nói tiếp.

"Điểm danh muốn gặp ta?"

Biện Cơ hòa thượng thả ra trong tay kinh quyển, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, hỏi: "Là phương nào khách nhân?"

"Khách nhân tự xưng Cao Dương công chúa Giang Sấu."

Tiểu sa di nói.

"A?"

Biện Cơ hòa thượng không khỏi khẽ giật mình, muốn cự tuyệt, lại không há miệng nổi, do dự một lát, nói ra: "Chờ một lát một lát, ta tùy ngươi đi."

Chẳng biết tại sao, hắn cũng không muốn gặp người này, nhưng lại không thể không gặp, Cao Dương công chúa là làm nay bệ hạ nhất là sủng hạnh nữ nhi, nếu là gây nên nàng không vui, chỉ sợ hạp tự trên dưới đều phải xui xẻo.

. . .

Sau một lát, Biện Cơ hòa thượng đuổi tới tiền điện, bước vào ngưỡng cửa về sau, bỗng nhiên giật mình.

Mưa dầm bên trong đại điện, so bình thường thời điểm, tia sáng muốn càng thêm ảm đạm một chút, vì thấy rõ đồ vật, trong đại điện điểm tính ra hàng trăm ngọn nến, lóe ra có chút ánh nến.

Đại điện chính giữa, một nữ tử áo đỏ ngồi quỳ chân ở Kim Thân Như Lai hướng mặt trước, chắp tay trước ngực, hai mắt khép hờ, mang trên mặt cực vẻ mặt nghiêm túc, yên lặng niệm tụng kinh văn.

Đen nhánh như gấm tóc dài choàng tại phía sau, váy đỏ tiên diễm như lửa, sấn thác lộ ở bên ngoài một nửa bắp chân, oánh oánh như ngọc, trắng noãn loá mắt.

Phật Tổ, nến đỏ, nữ tử, bức tranh này trong nháy mắt khắc ở trong lòng của hắn.

Trong lúc nhất thời, Biện Cơ hòa thượng lại quên thân ở nơi nào, đứng tại đại điện bên ngoài, không biết là nên đi vào, hay là nên đi ra.

"Chủ trì hòa thượng tới sao?"

Nữ tử áo đỏ nghe được sau lưng tiếng bước chân, chậm rãi đứng lên, quay người nhìn Biện Cơ, trong mắt chiếu ra cái bóng của hắn, nụ cười trên mặt dần dần tràn ra.

"Tiểu tăng Biện Cơ,

Gặp qua Cao Dương công chúa."

Biện Cơ hòa thượng chắp tay trước ngực, thi cái lễ, lập tức cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn nàng.

"Làm sao không ngẩng đầu lên? Là ở sợ ta sao? Vẫn là nói thẹn thùng?"

Cao Dương công chúa nhẹ nhàng đi tới Biện Cơ hòa thượng trước người, ghé vào lỗ tai hắn bên cạnh, đột nhiên hỏi một câu.

Thanh âm của nàng cho dù vũ mị dễ nghe, hỏi ra vấn đề lại làm cho người khó mà trả lời.

Một câu lối ra, Biện Cơ hòa thượng sắc mặt xích hồng, yên lặng hai mắt nhắm lại.

Đại điện bên trong, theo Cao Dương công chúa mà đến hạ nhân, cùng Hội Dương Tự bên trong bồi ngồi tăng lữ, tất cả đều nơm nớp lo sợ, hận không thể không ở nơi này, quay đầu đi, không còn dám nhìn trong điện hai người.

. . .

Ban đêm.

Trong tinh xá.

Mưa to vẫn chưa ngừng, ào ào hạ cái không ngừng.

Biện Cơ hòa thượng khoanh chân ngồi ở phía trước cửa sổ, trước mặt đốt lấy một lò đàn hương, hai mắt khép hờ, trong miệng đọc thầm kinh văn.

Mặc dù có đàn hương an tâm, hắn tâm lại tuyệt không bình tĩnh.

Vô luận là mồ hôi trên trán, có chút phiếm hồng hai gò má, vẫn là chập trùng không chừng lồng ngực, đều đã bán nội tâm của hắn rung động.

Bất quá, cái này cũng bình thường.

Bởi vì ngay tại thân hình hắn bên trái, phủ lên một chiếc giường mềm, Cao Dương công chúa nằm nghiêng ở nơi đó, mở to một đôi hai mắt thật to, vụt sáng vụt sáng mà nhìn xem hắn.

"Hòa thượng, ta hướng ngươi thỉnh giáo Phật Pháp, ngươi lại nhìn cũng không chịu liếc lấy ta một cái, chẳng lẻ là ghét bỏ ta sao?"

Cao Dương công chúa âm thanh rất êm tai, mềm mại đáng yêu thanh thuần cùng có đủ cả, nếu là thay một người, chỉ nghe thanh âm này, liền muốn toàn thân mềm nhũn.

Hôm nay mưa lớn, nàng coi đây là lấy cớ, muốn ở trong chùa ngủ lại, trong chùa trên dưới cũng không người dám cự tuyệt, tới gần buổi chiều, nàng bỗng nhiên đi vào tinh xá, phải hướng Biện Cơ hòa thượng lĩnh giáo Phật Pháp, tự nhiên cũng không có người dám cản.

"Công chúa có chuyện, mời nói chính là, tiểu tăng toàn lực làm công chúa giải thích nghi hoặc."

Biện Cơ hòa thượng nhắm mắt lại nói.

"Hòa thượng, ta hỏi ngươi vì sao không dám nhìn ta?"

Cao Dương công chúa cười nhạt nói.

"Tiểu tăng từ xuất gia bắt đầu, liền cầm thập trọng Cấm Giới, bốn mươi tám Khinh Giới, phi lễ không dám vọng nhìn kỹ, còn xin công chúa chớ có khó xử."

Biện Cơ hòa thượng đáp.

"Thật sao, ta làm sao nghe người ta nói, phật kinh có nói, sắc tức thị không, không tức thị sắc, hòa thượng chẳng lẽ không biết, đã hết thảy giai không, lại có cái gì không thể nhìn?"

Cao Dương công chúa âm thanh càng thêm mềm mại đáng yêu.

"Tiểu tăng. . . Tiểu tăng. . ."

Biện Cơ hòa thượng khe khẽ thở dài, quay đầu trở lại xem ra Cao Dương công chúa một chút, sắc mặt càng thêm đỏ.

"Hắn là ở hòa thượng trong mắt, ta chỉ là chủng loại, không phải là khoảng không sao?"

Cao Dương công chúa cười cợt một câu, duỗi ra như hành ngón tay ngọc, chỉ vào Biện Cơ hòa thượng nói ra: "Xem ra hòa thượng tu vi không đủ a!"

"Tiểu tăng không dám vọng ngữ, thật là tu vi không đủ."

Biện Cơ hòa thượng hít một hơi thật sâu nói.

"Ha ha!"

Cao Dương công chúa nghe vậy, nhịn không được cất tiếng cười to, nói ra: "Tốt một cái trung thực hòa thượng, nguyên lai ngươi cũng thừa nhận động tâm,

ta còn tưởng rằng ngươi sẽ chết không thừa nhận đâu!"

"Công chúa quốc sắc thiên hương, tiểu tăng tu vi không đủ, hơi một tí tâm, toàn không khỏi mình."

Biện Cơ hòa thượng đứng dậy, chậm rãi đi vào Cao Dương công chúa bên người, trên mặt lộ ra vẻ giãy dụa, nói ra: "Thời điểm không còn sớm, còn xin công chúa trở về phòng nghỉ ngơi đi, tiểu tăng. . ."

"Hòa thượng, ta còn từng nghe người nói quá, cái gọi là Phật Pháp chính là 'Đói tới dùng cơm vây tới ngủ', thầm nghĩ làm chuyện gì, liền theo trong lòng có trông mong đi làm chính là, chẳng lẽ hòa thượng cứng rắn muốn vi phạm tâm ý của mình sao?"

Cao Dương công chúa nằm nghiêng ở trên giường êm, nhìn Biện Cơ hòa thượng, trên mặt bảy phần vũ mị ba phần khinh thường, chính là nữ tử nhất là mềm mại đáng yêu bộ dáng.

Biện Cơ hòa thượng nhìn nàng, yên lặng không nói gì.

Nếu bàn về Phật Pháp tu vi, hắn cao hơn Cao Dương công chúa gấp trăm lần, nếu bàn về lưỡi biện công phu, càng vượt qua Cao Dương công chúa nghìn lần, nếu là thay cái thời điểm, vô luận dẫn ra Phật Môn kinh điển, vẫn là đàm luận đạo lý, hắn đều có thể dễ dàng bác bỏ Cao Dương công chúa không lời nào để nói.

Thế nhưng là hắn giờ phút này lại nói không ra một câu, bởi vì hắn nói mỗi một câu nói, đều cùng hắn nội tâm ý nghĩ không hợp.

"Hòa thượng, ngươi động tâm, muốn làm cái gì, thì làm cái đó đi!"

Cao Dương công chúa chậm rãi đứng lên, dính sát thân thể của hắn, nhu nhu âm thanh nói, bỗng nhiên kéo một cái trên thân dây thắt lưng, đỏ tươi váy dài lập tức như là thác nước tiết dưới, còn trở về thế gian lúc diện mục thật sự.

Biện Cơ hòa thượng hô hấp bỗng nhiên lớn, chỉ một thoáng, thân thể hoàn toàn không nhận tư duy khống chế, dục vọng nắm trong tay hết thảy.

Hội Dương Tự bên trong, trong tinh xá.

Ngay tại cái này trời mưa xuống, hai người một đêm mây mưa, thở dốc kịch liệt âm thanh, thậm chí lấn át ngoài phòng ào ào tiếng mưa rơi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 107: Khuyên Giải

Thành Trường An, mấy ngày liền mưa to.

Có lẽ là tới mưa thu liên miên mùa, liên hạ hơn mười ngày mưa to, toàn bộ Trường An trong ngoài, đã hóa thành một mảnh trạch quốc.

Ngay tại Đại Từ Ân Tự bên trong, Đại Nhạn Tháp phía dưới, một cái Bạch Y Tăng người quỳ gối cửa tháp bên ngoài, mặc cho mưa lớn mưa to tưới ở trên người.

Người này chính là Biện Cơ hòa thượng, cùng hơn mười ngày trước so sánh, đã tưởng như hai người, khuôn mặt tiều tụy, trong đôi mắt hỗn có tơ máu, luôn luôn bóng loáng trơn bóng da đầu, mọc ra mái tóc màu xanh gốc rạ, một thân màu trắng tăng y đục ở trong nước bùn, đã dơ dáy bẩn thỉu chịu không thấu.

Vị này nguyên bản phong thần tuấn tú, phong thái vô song Trường An danh tăng, lại tựa như bên đường một cái chó nhà có tang.

"Huyền Trang Pháp Sư, đệ tử tội nghiệt quấn thân, trong lòng đau khổ!"

Cũng không biết trải qua bao lâu, Biện Cơ hòa thượng bỗng nhiên ghé vào trong nước bùn, mười ngón chụp nhập bùn bên trong, phát ra tê tâm liệt phế một tiếng kêu đau.

"Ngươi ở chỗ này đã quỳ ba ngày, còn không có nghĩ rõ ràng sao, vậy liền vào đi!"

Cửa tháp từ bên trong mở ra, trong hư không, một cái ôn nhuận âm thanh chậm rãi truyền ra.

"Đa tạ pháp sư thương hại!"

Biện Cơ hòa thượng đột nhiên ngẩng đầu, từ trong nước bùn bò lên, chật vật không chịu nổi, lộn nhào đi vào Đại Nhạn Tháp bên trong.

Sau lưng hắn, cửa tháp im ắng quan bế.

Ba ngày trước đó, Cao Dương công chúa đi vào Hội Dương Tự, màn đêm buông xuống ở trong chùa ngủ lại, lấy thỉnh giáo kinh nghĩa làm tên, tiến vào chủ trì tinh xá, cùng Biện Cơ hòa thượng xuân phong nhất độ, sáng sớm hôm sau, không từ mà biệt.

Biện Cơ hòa thượng sau khi tỉnh lại, ngửi được cả phòng hương thơm, chỉ cảm thấy hôm qua sự tình, thoáng như một giấc chiêm bao, cả người tâm thần chập chờn, nhất thời cảm thấy tự thân nghiệp chướng nặng nề, quả thực chết trăm lần không đủ, nhất thời lại nhớ lại Cao Dương công chúa nhiếp nhân tâm phách mỹ mạo, không khỏi say mê ở giữa.

Mấy lần thiên nhân giao chiến, mệt tâm thần tiều tụy, nếu không phải Phật Pháp có giới luật, tuyệt đối không thể tự sát, chỉ sợ sớm đã đầu thủy tự vận, chấm dứt cuối đời.

Biện Cơ hòa thượng thống khổ bất đắc dĩ, cuối cùng quyết định tới Đại Từ Ân Tự, cầu Huyền Trang Pháp Sư độ hóa.

Hắn đi theo Huyền Trang Pháp Sư dịch kinh ba năm, đối một thân phẩm, Phật Pháp sớm đã phục sát đất, trong lòng hắn địa vị thậm chí bỉ ân sư Đạo Nhạc Thiền Sư cao hơn, lúc này gặp được cuộc đời đệ nhất vấn đề khó khăn không nhỏ, người thứ nhất liền nghĩ đến Huyền Trang Pháp Sư.

. . .

Tí tách! Tí tách!

Biện Cơ hòa thượng từng bước một đi vào trong tháp, trên người nước bùn

không ngừng nhỏ tại trên ván gỗ, lưu lại một đạo bẩn thỉu vết tích.

Hắn đưa mắt hướng bốn phía nhìn lại, trước mắt một cái bàn gỗ, là hắn chép kinh ba năm địa phương, trên bàn một chiếc ngân nến, đã từng thay quá không biết nhiều ít ngọn nến, ngẩng đầu lại hướng lên nhìn, từng đạo cái thang xoay quanh mà lên, tầng chín trong thạch tháp, mỗi một tầng đều chất đống phức tạp kinh quyển, đây đều là ba năm khổ công thành quả.

Bỗng nhiên ở giữa, hắn cảm thấy toàn bộ thể xác tinh thần trầm tĩnh lại, thật giống như trở lại ba năm trước đây lần thứ nhất bước vào Đại Nhạn Tháp thời điểm, hốc mắt chua chua, đầy mặt đều là nước mắt.

"Pháp sư, đệ tử nửa đời sau nguyện đi theo pháp sư học phật, lại không ra Đại Từ Ân Tự nửa bước."

Bịch một tiếng, Biện Cơ hòa thượng vừa vặn quỳ rạp xuống đất, giờ khắc này, hắn đã quyết định, lại không quản trong hồng trần sự tình.

"Ai, đứa ngốc!"

Ngay tại bàn đọc sách phía sau, trong hư không âm thanh, lần thứ nhất thở dài.

Ngừng lại một chút, thanh âm này tiếp lấy nói ra: "Bần tăng hỏi ngươi một câu, ngươi có biết bần tăng vì đi Tây Phương Tịnh Thổ cầu lấy chân kinh, phí hết nhiều ít công phu?"

"Pháp sư một đường đi về phía tây, đi rồi mấy chục vạn dặm lộ trình, trước sau tốn thời gian hơn mười năm."

Biện Cơ hòa thượng quỳ trên mặt đất đáp.

"Sai rồi. . ."

Trong hư không lại là thở dài một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Bần tăng làm đi Tây

Phương Tịnh Thổ, trước sau mười thế làm tăng, mỗi một thế đều vì việc này tốn hao mấy chục năm, thẳng đến một thế này mới thành công, cộng lại đúng lúc là ba trăm năm."

"A!"

Biện Cơ hòa thượng bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, trước đó, hắn chưa từng nghe Huyền Trang Pháp Sư nói lên việc này.

"Bần tăng tư chất tối dạ, tốn hao hơn ba trăm năm, cuối cùng cầu được chân kinh,

Vậy muốn dung hội quán thông, còn không biết phải bao lâu, đến nay vẫn không được viên mãn.

Ngươi mặc dù thiên tư hơn người, vậy nghĩ ở mấy năm ở giữa, liền tẩy thoát một khỏa phàm tâm, chỉ sợ cũng không có khả năng. Ngươi bây giờ mặc dù đã phá giới, nhưng nếu hoàn toàn tỉnh ngộ, chưa hẳn không thể phá giới trùng tu, ngày khác cũng có thể tu thành chính quả, không muốn cam chịu."

Trong hư không, âm thanh không ngừng truyền ra.

"Đệ tử minh bạch."

Biện Cơ hòa thượng nghe đến đó, sắc mặt không ngừng biến ảo, đủ loại biểu lộ, không đoạn giao hợp thành, nghĩ đến nội tâm ngay tại kịch liệt giãy dụa.

"Đứa ngốc, bần tăng không phải không muốn để ngươi theo hầu, chỉ là bần tăng trần duyên sắp tới, tại đây thế gian chỉ sợ ngốc không được bao lâu, tùy ý liền lấy rời đi."

Hư không âm thanh tiếp tục nói.

"A, pháp sư là muốn đi Tây Phương Tịnh Thổ sao?"

Biện Cơ hòa thượng bỗng nhiên nghe thế cái tin tức, trong lòng lại là giật mình, nhịn không được hỏi.

"Trời đất tuy lớn, Tịnh Thổ khó tìm."

Hư không âm thanh thở dài.

Biện Cơ hòa thượng nghe được câu này, trong lòng không khỏi một trận mê mang, chẳng lẽ không phải đi Tây Phương Tịnh Thổ sao, cái kia lại đi chỗ nào, thế nhưng lại không dám hỏi.

Toàn bộ trong tháp, dần dần yên lặng lại, đã qua một trận, trong hư không âm thanh lại lần nữa vang lên, nói ra: "Bần tăng sau khi đi, ngươi ngày sau vẫn còn kiếp nạn, nhất định phải cẩn thận ứng đối."

"Còn xin pháp sư cứu ta!"

Biện Cơ hòa thượng giật mình, vội vàng cầu đạo.

"Ngươi phen này kiếp nạn, tuy là từ tự thân mà lên, cùng bần tăng cũng có chút quan hệ, không tốt khoanh tay đứng nhìn, như vậy đi, bần tăng truyền cho ngươi nhất đạo bí quyết, tên là 'Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu', chỉ cần ngươi tâm tư bất loạn, đọc thầm pháp quyết này, coi như bản lãnh cao ngươi gấp mười người, cũng bắt ngươi không ở, đủ để né qua Sát Kiếp."

Một câu dứt lời, trong hư không truyền ra một vệt kim quang, chiếu vào Biện Cơ hòa thượng cái trán, trong nháy mắt, một đoạn phức tạp cố chấp khẩu bí quyết, đã truyền vào trong óc hắn.

Biện Cơ hòa thượng nguyên bản thấp thỏm lo âu sắc mặt, dần dần bình tĩnh trở lại.

. . .

Hình tượng nhất chuyển, lại là mấy tháng đi qua.

Sáng sớm, Biện Cơ hòa thượng một bộ màu trắng tăng y, khoanh chân ngồi ở trong tinh xá, yên lặng tụng niệm kinh văn, tiến hành một ngày tảo khóa.

Trải qua Huyền Trang Pháp Sư một phen khuyên bảo, hắn đã quyết lập minh ước hợp tung đầu làm lên, một lần nữa cầm giới, lại làm một xuất gia tăng nhân, ngày sau thành tựu chính quả.

Trải qua mấy tháng nghiên tập Phật Pháp, một trái tim dần dần bình phục lại, lại không ngày đó sợ hãi cảm giác.

Đoạn thời gian này, Cao Dương công chúa không còn tới qua, cũng không biết là đã quên hắn, vẫn là vốn là chỉ cầu một buổi chi hoan, cũng không đem hắn để ở trong lòng.

Đối với Cao Dương công chúa sự tình, hạp tự tăng lữ từ trên xuống dưới không có một cái nói xấu, thậm chí liền phía sau nghị luận đều không có.

Trên thực tế, nếu là thay một nữ tử, sớm đã có tăng nhân ra mặt, coi đây là từ muốn hắn giao ra chủ trì chi vị, thậm chí sẽ có người báo quan, cầu quan phủ ra mặt, trị hắn một cái dâm tà chi tội.

Chỉ là đối phương là Cao Dương công chúa, đương kim bệ hạ sủng ái nhất công chúa, lại có ai ngại đầu mình quá nhiều, nhất định phải quyên một khỏa ra, giữ lại ăn cơm không tốt sao?

Hội Dương Tự bên trong hòa thượng không người dám nói xấu, bên ngoài cũng không có gì động tĩnh.

Có chút nghe phong phanh việc này triều thần, cũng đều không có lên tiếng, bọn hắn cũng không phải e ngại Cao Dương công chúa quyền thế, mà là đối Huyền Trang Pháp Sư có sùng kính lòng của, biết Biện Cơ hòa thượng là Huyền Trang Pháp Sư theo hầu tăng, không muốn đem chuyện này kéo tới Huyền Trang Pháp Sư trên thân.

Sau nửa canh giờ, Biện Cơ hòa thượng làm xong tảo khóa, dạo bước đi ra tinh xá, chuẩn bị đi vườn hoa đi một chút, vừa vặn gặp được trong chùa sư tiếp khách, thuận miệng hỏi một câu: "Huệ Tịnh sư đệ, gần đây nhưng có Huyền Trang Pháp Sư tin tức?"

Ngày đó, hắn rời đi Đại Từ Ân Tự thời điểm, Huyền Trang Pháp Sư từng nói cho hắn biết, ít ngày nữa liền muốn rời khỏi phàm trần, thế nhưng là những ngày này, nhưng vẫn không có tin tức truyền đến, cũng không biết pháp sư khi nào rời đi.

Hắn hôm nay làm xong tảo khóa, bỗng nhiên có chút lo sợ bất an, thật giống như đã mất đi cái gì đồ trọng yếu, chợt nhớ tới việc này, đang muốn người nghe ngóng.

Trước mắt vị này sư tiếp khách, làm chính là nghênh đón mang đến chuyện tình, tin tức linh thông nhất, nếu là có động tĩnh gì, chắc chắn sẽ trước tiên biết.

"Huyền Trang Pháp Sư?"

Huệ Tịnh hòa thượng trên mặt lộ ra nghi ngờ biểu lộ, suy nghĩ hồi lâu sau, vuốt vuốt huyệt Thái Dương, nghi hoặc mà hỏi thăm: "Xin hỏi chủ trì, Huyền Trang Pháp Sư là cái nào chùa miếu cao tăng, sư đệ ta làm sao cho tới bây giờ chưa từng nghe tới người này pháp hiệu?"

Biện Cơ hòa thượng nghe vậy, không khỏi sửng sờ ở tại chỗ.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 108: Thế Giới Điên Rồi

"Sư đệ chớ có nói đùa, ta hỏi thế nhưng là Huyền Trang Pháp Sư."

Biện Cơ hòa thượng thoáng sững sờ, sắc mặt hơi trầm xuống, lần nữa hướng Huệ Tịnh hòa thượng hỏi, nói đến "Huyền Trang Pháp Sư" bốn chữ thời điểm, đặc biệt tăng thêm âm đọc, còn tưởng rằng Huệ Tịnh hòa thượng vừa rồi không có nghe rõ.

"Cái này. . ."

Huệ Tịnh hòa thượng nhíu nhíu mày, minh tư khổ tưởng thật lâu, cười khổ nói ra: "Chủ trì sư huynh, sư đệ ta xác thực chưa từng nghe tới Huyền Trang Pháp Sư pháp hiệu, thực tế không biết là nhà kia chùa chiền cao tăng, càng không biết hắn tình hình gần đây như thế nào."

Biện Cơ hòa thượng toàn bộ giật mình, nhìn qua Huệ Tịnh hòa thượng, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Hắn ở Hội Dương Tự xuất gia hơn mười năm, đối Huệ Tịnh hòa thượng cũng coi là quen biết, biết người này tuy có chút láu cá, cũng có chút tiểu tâm tư, lá gan cũng không tính lớn, đối với hắn luôn luôn cũng cực cung kính, tuyệt đối không dám cùng hắn loạn nói đùa.

Thế nhưng là Huệ Tịnh hòa thượng vì cái gì nói hắn không biết Huyền Trang Pháp Sư, chẳng lẻ là mất trí nhớ sao, hoặc là nói là trong đầu ngã bệnh?

Nghĩ tới đây, sắc mặt hắn nhu hòa xuống tới, không nhanh không chậm hỏi: "Sư đệ, ngươi không nhớ rõ Huyền Trang Pháp Sư, tổng nhớ kỹ Tam Tạng chân

kinh đi, nếu không phải Huyền Trang Pháp Sư một đường đi về phía tây, thiên tân vạn khổ cầu lấy chân kinh, chúng ta lại như thế nào có thể nhìn thấy chân kinh?"

"Tam Tạng chân kinh?"

Huệ Tịnh hòa thượng sắc mặt càng thêm cực nhanh, nhìn Biện Cơ hòa thượng nói ra: "Sư đệ đương nhiên biết Tam Tạng chân kinh, vậy cái này chân kinh là hơn ngàn năm trước, Tây Phương Tịnh Thổ Nhiếp Ma Đằng, Trúc Pháp Lan hai vị cao tăng, nắm một thớt bạch mã, không xa mấy chục vạn dặm, vất vả lạc đà đến Trung Nguyên, bọn hắn tại Trung Nguyên Cái thứ nhất nơi đặt chân, tu lấy một tòa Bạch Mã Tự, kỷ niệm năm đó việc này, cái này cùng sư huynh nói Huyền Trang Pháp Sư có quan hệ gì?"

"A?"

Biện Cơ hòa thượng không khỏi ngạc nhiên, không nghĩ tới Huệ Tịnh hòa thượng lại bệnh nặng như vậy, thế mà đem Huyền Trang Pháp Sư quên mất không còn một mảnh, cười khổ hỏi: "Nếu là giống như ngươi nói vậy, sư huynh ta gần nhất ba năm lại tại nơi nào, lại tại làm cái gì, dựa vào cái gì đảm nhiệm chủ trì chi vị?"

"Sư đệ đương nhiên biết."

Huệ Tịnh hòa thượng có chút không hiểu, nhưng vẫn đàng hoàng trả lời: "Ba năm trước đây, đương kim bệ hạ tâm huyết dâng trào, mệnh lệnh Bạch Mã Tự các vị tăng lữ, đem Tam Tạng chân kinh từ Thần Đô Lạc Dương vận tới Ngọc Đô Trường An, dự định đẳng chép một phần, kinh sư phụ lão nhân gia ông ta đề cử, sư huynh bệ hạ của ngươi cho phép, đem Tam Tạng chân kinh một lần nữa đẳng chép một lần, trọn vẹn cuối cùng ba năm mới hoàn thành, bệ hạ gặp qua đẳng vốn về sau, long nhan cực kỳ vui mừng, tại chỗ phong sư huynh làm Hội Dương Tự chủ trì."

"Cái này từng cọc từng cọc từng kiện, Hội Dương Tự trên dưới cái kia không

rõ ràng, sư huynh làm sao bỗng nhiên thi lên việc này tới?"

"Ừm?"

Biện Cơ hòa thượng càng thêm kinh ngạc, không nghĩ tới Huệ Tịnh hòa thượng chẳng những tướng đến sự tình đã quên cái không còn một mảnh, còn biên ra một bộ lí do thoái thác đến, xem ra bệnh tình xác thực không nhẹ.

Hắn không khỏi lắc đầu, không nói gì nữa, cùng Huệ Tịnh hòa thượng tố cáo âm thanh từ, quay người hướng phía trước điện đi, dự định phái người thỉnh một bác sĩ trở về.

Không ngờ, tới tiền điện về sau, hắn thình lình phát hiện quản lý tiền điện hương hỏa Huệ Minh hòa thượng, đối Huyền Trang Pháp Sư sự tình, thế mà cũng hoàn toàn không biết gì cả, thật giống như căn bản không có người này đồng dạng.

Sau đó, hắn hỏi liên tiếp hạp tự trên dưới hơn mười người, coi như giống như ma quỷ, không gây một người biết Huyền Trang Pháp Sư là ai, cũng không người nào biết Huyền Trang Pháp Sư làm qua cái gì, đối với Tam Tạng chân kinh lí do thoái thác cùng Huệ Tịnh giống nhau như đúc, thật giống như thật sự không có Huyền Trang Pháp Sư người này.

Theo hỏi người càng tới càng nhiều, Biện Cơ hòa thượng một trái tim thật sâu chìm xuống dưới.

Hắn cảm giác tự mình giống như thân ở trong hầm băng, hoàn toàn không biết là thế giới này điên rồi, vẫn là tự mình điên rồi.

Biện Cơ hòa thượng một mình ở trong tinh xá ngồi hồi lâu, cuối cùng quyết định rời đi Hội Dương Tự, tiến về Đại Từ Ân Tự, có lẽ có người lại lừa hắn, có lẽ có rất nhiều người lại liên hợp lại lừa hắn.

Thế nhưng là vô luận là ai, cũng vô pháp hoàn toàn mạt sát một người lưu lại

tất cả vết tích.

. . .

Hơn một canh giờ về sau, Biện Cơ hòa thượng đi vào Đại Từ Ân Tự bên ngoài, liên tục "Ba, ba" vài tiếng, không ngừng dùng sức phá cửa.

Nếu là ngày xưa, hắn nhất định sẽ giảng cứu phong độ, nhẹ nhàng gõ cửa, đáng tiếc hôm nay, hắn một trái tim đã rối loạn, không còn chú ý nhiều như vậy.

"Ai vậy, ài, là Biện Cơ sư huynh đến rồi!"

Mở cửa là Đại Từ Ân Tự là đón khách tăng, cũng là Biện Cơ người quen, hắn dù sao ở chỗ này ở ba năm, đối mỗi người đều rất quen thuộc.

"Huyền Trang Pháp Sư vẫn còn chứ?"

Biện Cơ hòa thượng nhìn chằm chằm đón khách tăng con mắt, trực tiếp hỏi.

"Huyền Trang Pháp Sư?"

Đón khách tăng ngơ ngác một chút, đầu tiên là nhíu nhíu mày, tiếp lấy nhoẻn miệng cười, nói ra: "Vị sư huynh này cũng là Biện Cơ sư huynh bằng hữu sao? Chẳng lẽ khoảng ở chỗ này gặp mặt? Hôm nay là từ bên ngoài tới không ít tăng nhân, bất quá bên trong giống như không có một cái nào gọi Huyền Trang. Nếu không sư huynh trước tiến đến nhìn xem?"

"Ngươi không biết Huyền Trang Pháp Sư sao?"

Biện Cơ hòa thượng sắc mặt khó coi đáng sợ.

"Vẫn là lần đầu nghe nói, vị sư huynh này danh khí rất lớn sao?"

Đón khách tăng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Biện Cơ hòa thượng không có lại nói tiếp, hắn đã bất lực lại nói cái gì, nhẹ

nhàng đẩy ra đón khách tăng, nhanh chân hướng Đại Nhạn Tháp đi tới.

Thời gian không lâu, hắn đi vào Đại Nhạn Tháp dưới, cửa tháp cũng không có khóa, nhẹ nhàng đẩy liền mở, tiếp lấy đi vào.

Trong tháp bố trí, cùng hắn mấy tháng trước đó, rời đi nơi này thời điểm giống nhau như đúc, thậm chí liền thư quyển trưng bày trình tự cũng không hề biến hóa.

Nhìn quanh một tuần sau, hắn hít một hơi thật sâu, xoay người lại đến trong đó một cái giá sách phía trước, rút một cuốn sách ra tới, lật tới trong đó một tờ.

Ông!

Sau một khắc, hắn thấy được nội dung bên trong, trong đầu lập tức "Ong ong" rung động, sắc mặt trắng bệch, ngón tay run rẩy, thật giống như nhìn thấy cái gì cực đáng sợ đồ vật, trong lúc nhất thời lại đứng không vững, cả người tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Cái này « Hư Không Tàng Kinh 》một quyển trong đó, hắn nhớ kỹ phi thường hiểu rõ, lúc trước phiên dịch đến một quyển này thời điểm, nhìn thấy trong đó một câu, mười phần không hiểu, liền hướng Huyền Trang Pháp Sư tiến hành thỉnh giáo, Huyền Trang Pháp Sư chẳng những hướng hắn đáp lại, mà lại tự tay đem ý tứ của những lời này viết ở bản dịch phía trên.

Thế nhưng là bây giờ, quyển kinh thư này bên trong, chỉ có chính hắn bút tích, cũng không Tam Tạng pháp sư bút tích.

Nếu như nói người khác có thể thông đồng lừa hắn, nhưng là cái này kinh quyển tuyệt đối không giả được, chính hắn bút tích, tự mình vẫn là nhận biết, tuyệt đối không đến mức nhận lầm.

Coi như lui từng bước, thật sự có màu vẽ cao thủ có thể bắt chước bút tích của hắn, thế nhưng là Đại Nhạn Tháp bên trong tàng thư vạn quyển, ngoại trừ

hắn cùng với Huyền Trang Pháp Sư, lại có ai có thể biết, cái kia một quyển bên trong có Huyền Trang Pháp Sư đặt bút, trước giờ làm giả đem bên trong thư quyển đổi đi?

Trừ phi có người có thể đem trong tháp vạn quyển kinh thư cùng nhau thay đi, thế nhưng là cái này lại làm sao có thể, hắn dò xét ba năm kinh thư, như thế nào trong khoảng thời gian ngắn, có thể lại đẳng chép một lần, lúc này tuyệt không phải nhân lực có khả năng làm được.

"Chẳng lẻ là ta điên rồi?"

Biện Cơ hòa thượng mở ra kinh thư, kinh ngạc ngồi ở trong tháp, thật sâu hoài nghi lên hết thảy.

"Chẳng lẽ dĩ vãng mấy năm, tất cả đều là ảo giác của ta?"

Biện Cơ hòa thượng không nói một lời, không ăn không uống, lẳng lặng địa phương ở trong tháp ngồi một ngày một đêm, một mực ngồi vào hai mắt đỏ bừng, bên trong vằn vện tia máu, sức cùng lực kiệt.

"Không đúng!"

Ngay tại hắn sắp sụp đổ thời điểm, chợt nhớ tới một việc.

Ngày đó, Huyền Trang Pháp Sư một lần cuối cùng gặp hắn thời điểm, từng nói hắn gặp đến một lần Sát Kiếp, truyền cho hắn nhất đạo bí quyết, tên là "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu", chẳng lẽ cái này bí quyết cũng là chính hắn biên sao?

Nghĩ tới đây, hắn đứng dậy đẩy ra cửa phòng, trong miệng niệm tụng bí quyết, ra sức nhảy lên, hướng về phía trước tung đi.

Tiếp theo trong nháy mắt, thân hình của hắn bỗng nhiên xuất hiện ở mười trượng bên ngoài.

"Thật sự! Cái này bí quyết là thật!"

Biện Cơ hòa thượng không để ý chung quanh tăng lữ quái dị ánh mắt, ngửa mặt lên trời la lớn, chấn động trong lòng cuồng hỉ

Những năm gần đây, hắn ở tu hành Phật Pháp sau khi, cho dù cũng luyện chút cường thân kiện thể công phu luyện khí, dưới sự chỉ điểm của Huyền Trang Pháp Sư, thậm chí còn có thành tựu, thế nhưng là tuyệt không có, vừa sải bước ra mười trượng bản lãnh.

Cái này đã vượt xa khỏi tu vi của hắn, cũng vượt qua bình thường võ đạo hàm nghĩa, gần như thần thông phép thuật, cái này một bí quyết hoàn toàn có thể chứng minh, hắn cũng không có nổi điên, bị điên là toàn bộ thế giới.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 109: Chém Ngang Lưng

Thành Trường An bên ngoài, vùng hoang vu cổ đạo.

Biện Cơ hòa thượng chẳng có mục đích đi, dọc theo cổ đạo nhanh chân tiến lên, râu ria xồm xoàm, đầy mặt bụi đất, mặc một bộ ô trọc chịu không thấu tăng bào, chân trần dẫm nát trên mặt đất, tựa như dáng vẻ hào sảng chịu không thấu vân du bốn phương tăng, chỉ có một đôi mắt sáng dọa người, phảng phất có thể soi sáng trong lòng của người ta.

Rời đi Đại Từ Ân Tự về sau, hắn không tiếp tục về Hội Dương Tự, tùy tiện tìm con đường rời đi Trường An, cũng không biết muốn đi nơi đó, chỉ là muốn rời xa quen thuộc hết thảy.

Cũng may mắn hắn vẫn còn một thân tăng y, khát đói bụng đều có thể hoá duyên, nếu không, coi như hắn tu vi không tệ, từ lâu chết đói trên đường.

Hết thảy hữu vi pháp, như mộng huyễn bọt nước, như lộ cũng như điện, ứng tác như là quán, câu này là « Kim Cương Kinh » bên trong kinh văn.

Hắn dĩ vãng chỉ cảm thấy câu này kinh văn viết cực diệu, trực chỉ thế gian vạn vật bản chất, bây giờ mới biết được, câu này kinh văn phía sau ẩn giấu đi đại khủng bố.

Làm một người phát hiện toàn bộ thế giới đều là hư ảo thời điểm, cũng sẽ không lập địa thành Phật, ngược lại sẽ hoài nghi trên đời hết thảy phải chăng còn có ý nghĩa, tiến tới hoài nghi tự thân tồn tại phải chăng cũng là hư ảo, thậm chí hoài nghi dĩ vãng đủ loại kinh lịch, đủ loại suy nghĩ, cùng một mực kiên trì tín niệm, phải chăng tất cả đều là một mảnh hư ảo.

Thấy rõ toàn bộ thế giới, sau đó phát hiện thế giới không có ý nghĩa, thật giống như một cái một mực ở tại trong phòng người, có một ngày bỗng nhiên đi ra cửa phòng, mới phát hiện thân ở trong địa ngục, bốn phía tràn ngập ác ý, lại nghĩ quay đầu vào nhà, lại phát hiện môn đã không thấy.

Hắn có đôi khi thậm chí sẽ nghĩ tới, nếu như hết thảy đều là hư giả, vì sao không liền trí nhớ của hắn cùng một chỗ Mạt Sát, như vậy đến nay, hắn cũng sẽ không giống hiện tại thống khổ như vậy, chỉ là cái này phía sau đáp án, hắn vĩnh viễn cũng tìm không thấy.

"Ai! Ngươi cái này hòa thượng nghèo xông loạn cái gì, công chúa nghi trượng cũng dám va chạm!"

Ngay tại hành tẩu thời khắc, Biện Cơ hòa thượng chợt nghe một cái lanh lảnh thanh âm lớn tiếng giận dữ mắng mỏ, cùng lúc đó, vẫn còn mấy người dùng sức bắt hắn lại, phi tốc hướng về sau kéo đi.

Hắn miễn cưỡng ngẩng đầu lên, thấy rõ hết thảy trước mắt, lúc này mới phát hiện vừa rồi cắm đầu đi đường thời điểm, không có chú ý tới phía trước có cái gì, lại đụng vào một đội nhân mã bên trong, nhìn nghi trượng bộ dáng giống như là Hoàng gia quý tộc.

"Nói! Hung hăng nói!"

Vừa rồi cái kia lanh lảnh âm thanh tiếp tục hô.

Ba! Ba!

Lời còn chưa dứt, thì có mấy cây gậy rơi vào Biện Cơ hòa thượng trên thân.

"Ha ha!"

Biện Cơ hòa thượng cất tiếng cười to, hai mắt vừa nhắm, ngửa mặt hướng lên trời, không có chút nào phản kháng.

Đã hết thảy đều là hư ảo, sớm một chút đánh chết hắn, không quá sớm điểm trở về thế giới chân tướng mà thôi, với hắn mà nói, như vậy giải thoát thống khổ, ngược lại là chuyện tốt.

"Chậm đã!"

Ngay tại mấy tên người hầu muốn động thủ thời điểm, một cái kiều mị âm thanh bỗng nhiên từ trong xe ngựa truyền ra, đem mọi người quát bảo ngưng lại, lập tức để lộ màn trướng, một nữ tử áo đỏ từ bên trong đi ra.

Mọi người chung quanh nhìn thấy nữ tử này ra tới, nhao nhao để ở một bên, biểu lộ cực điểm cung kính.

Tên này nữ tử áo đỏ xuống xe ngựa, mấy bước đi vào Biện Cơ trước người, nhìn kỹ hắn một trận, bỗng nhiên một tiếng kinh hô: "A! Thật là ngươi! Ta vừa rồi tại trong xe liền nghe lấy âm thanh quen thuộc, còn tưởng rằng là nghe lầm, thế nào lại là ngươi?"

Tên này nữ tử áo đỏ rõ ràng là cùng hắn có một buổi chi hoan Cao Dương công chúa, mới vừa từ Ly Sơn dâng hương trở về, không nghĩ tới vừa lúc ở nơi này đụng vào Biện Cơ hòa thượng.

Mấy tháng trước đó, nàng từng cùng Biện Cơ hòa thượng từng có hạt sương tình duyên, thế nhưng là thoáng qua đã quên, sau đó cũng không tiếp tục liên hệ, kỳ thật cái này cũng bình thường, Đại Ngụy vương triều quy củ mặc dù nghiêm, vậy đối chuyện nam nữ, hết lần này tới lần khác mở một mặt lưới, cũng không có lễ giáo đại phòng.

Cao Dương công chúa luôn luôn yêu thích nam sắc, ở thành Trường An càng là diễm danh lan xa, nhập duy chi tân đếm không hết, Biện Cơ hòa thượng chỉ là trong đó một cái thôi, cũng không có quá sâu ký ức.

Bất quá, hiện tại ở chỗ này, nhìn thấy hắn bỗng nhiên biến thành bộ dáng như vậy, nàng vẫn là lấy làm kinh hãi.

"Nguyên lai là ngươi!"

Biện Cơ hòa thượng mở hai mắt ra, nhận ra Cao Dương công chúa, chỉ là làm càn cười một tiếng, cũng không làm nhiều giải thích.

"Ngươi làm sao biến thành bộ dáng như vậy?"

Cao Dương công chúa không hiểu hỏi.

"Còn không phải bởi vì ngươi!"

Biện Cơ hòa thượng cười to nói.

Nếu không phải Cao Dương công chúa, hắn lần thứ nhất rời đi Đại Từ Ân Tự về sau, có lẽ thật lâu cũng sẽ không lại đi tìm Huyền Trang Pháp Sư, như vậy đến nay, nói không chừng cũng liền theo những người khác, đã quên Huyền Trang Pháp Sư người này, cũng sẽ không giống như bây giờ thống khổ.

"Bởi vì ta?"

Cao Dương công chúa sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, dường như nghĩ tới điều gì, lại nhìn Biện Cơ hòa thượng là ánh mắt đã khác biệt.

Mỗi người đều sẽ tự mình đa tình, vô luận nam nữ cũng không ngoại lệ, Cao Dương công chúa tự nhiên cũng giống vậy, nàng nghe Biện Cơ hòa thượng, nghĩ lầm hắn biến thành bộ dáng như vậy, là bởi vì một buổi chi hoan phá thiền tâm, từ đây đối nàng cảm mến, thậm chí là đối nàng nhớ thành cuồng.

Không phải, vì sao muốn từ Thành Trường An đuổi tới nơi này, một mực đuổi tới trước mắt mình.

Trong nội tâm nàng bỗng nhiên có một tia áy náy, thậm chí nhiều hơn một phần không nói rõ được cũng không tả rõ được tình cảm, chỉ cảm thấy Biện Cơ hòa thượng bộ dạng này cho dù chật vật, nhưng lại mảy may cũng không khó xử, thậm chí có mấy phần làm cho người thương tiếc hương vị.

"Đi theo ta đi."

Cao Dương công chúa bỗng nhiên vươn tay, giữ chặt Biện Cơ hòa thượng tràn đầy nước bùn cổ tay, dùng sức lôi dậy, lôi kéo hắn quay người hướng trên xe ngựa đi tới.

Biện Cơ hòa thượng cười ha ha, từ nàng dắt lấy, dạo chơi mà đi, cũng không nói chuyện.

Nếu là mấy ngày trước đó, hắn vẫn là Hội Dương Tự bên trong chủ trì, tất nhiên sẽ khó xử, lại chối từ, thậm chí nắp khí quản ác, thế nhưng là giờ phút này, hắn lại không có chút nào cảm giác.

Với hắn mà nói, thế gian vạn vật, đều là hư ảo, sắc tức thị không, không tức thị sắc.

Đã từng có vị pháp hiệu Đạo Tế Thiền Sư, từng nói qua một câu "Rượu thịt xuyên ruột quá, Phật Tổ trong lòng lưu", đây cũng là sắc tức thị không, không tức thị sắc một loại cách nói khác.

Bất quá, thế nhân phần lớn chỉ biết trước hai câu về sau, cũng không nhớ kỹ theo sát ở phía sau vẫn còn hai câu, "Thế nhân như học ta, như là vào ma đạo" .

Kỳ thật, cái này thủ thiền sư muốn đem bốn câu thơ cùng một chỗ lĩnh ngộ.

Nói là đệ tử Phật môn đang nhìn mặc hư ảo về sau, còn muốn đem Phật Tổ lưu tại trong lòng, nếu như vô pháp cầm thủ bản tâm, liền sẽ tiến vào ma đạo, chệch hướng Phật Pháp chính tông.

Biện Cơ hòa thượng giờ phút này đang đứng ở một bước này, nhân duyên tế hội, hắn liếc mắt xem thấu thế gian hư ảo, nhưng lại không có cầm thủ bản tâm tu vi, từ đây từng bước đạp sai, tiến vào ma nói.

Đương nhiên, cái này cũng không trách hắn, Đạo Tế Thiền Sư vốn là Tây Phương Tịnh Thổ Hàng Long La Hán chuyển thế, căn tính sâu, có khả năng

cùng Huyền Trang Pháp Sư so sánh, như thế nào hắn có thể so sánh được.

Nếu là hắn có thể lại tu thiền ba mươi năm, gặp được lần này gặp gỡ, nói không chừng liền có thể thủ trụ bản tâm, Phật Pháp tu vi đột nhiên tăng mạnh, đáng tiếc trên đời không có nếu như.

. . .

Trước mắt bao người, Biện Cơ hòa thượng đi theo Cao Dương công chúa cùng nhau tiến vào xe ngựa, những người khác cũng không dám nói cái gì, chỉ coi cái gì cũng không có phát sinh, cùng một chỗ trở về phủ công chúa.

Trở lại trong phủ về sau, liền có người hầu hạ Biện Cơ hòa thượng cạo râu, tắm rửa, lại đổi một thân mới cắt may lụa trắng tăng y.

Biện Cơ hòa thượng lại lộ diện lúc, cùng lúc trước ở hoang dã lúc đã hoàn toàn khác biệt.

Ở Cao Dương công chúa xem ra, vẫn như cũ là cái kia phong thái vô song danh tăng, thậm chí so lúc trước ở Hội Dương Tự gặp mặt lúc, càng nhiều mấy phần nguyên sâu khó dò, nhìn ở trong mắt càng thêm vui vẻ.

"Hòa thượng, ngươi không muốn về Hội Dương Tự, ở tại ta chỗ này có được hay không?"

Cao Dương công chúa trực tiếp hỏi.

"Ha ha!"

Biện Cơ hòa thượng cười to vài tiếng, bỗng nhiên từng bước hướng về phía trước, vượt đến Cao Dương công chúa bên cạnh, một tay lấy nàng ôm, lên tiếng cười nói: "Cẩn tuân công chúa ý chỉ!"

Lời còn chưa dứt, đã xem nàng chặn ngang ôm lấy, nhanh chân hướng phòng ngủ đi tới.

Từ này một ngày lên, Biện Cơ hòa thượng ngay tại Cao Dương phủ công chúa bên trong ở lại, Cao Dương công chúa đối với hắn cực kì ái mộ, ra vào một tấc cũng không rời, hai người lại giống như một đôi vợ chồng.

Mấy ngày sau, tin tức truyền đến cung trong, đương triều bệ hạ Thái Tông Hoàng Đế giận tím mặt, phái ra một đội cấm quân, cưỡng ép đem Biện Cơ hòa thượng từ phủ công chúa bên trong mang đi, đầu nhập Trường An Thành trong đại lao, muốn chặt đầu của hắn.

Cao Dương công chúa trong đêm tiến về cung trong, quỳ gối Đại Minh cung trước, đau khổ cầu khẩn, chỉ cầu phụ hoàng tha cho hắn một mạng.

Thái Tông Hoàng Đế dưới cơn thịnh nộ, há lại sẽ nghe nàng khuyên, ngày thứ hai tựu phái người đem Biện Cơ hòa thượng đưa đến Trường An Phố Đầu Thái Thị Khẩu, ở trước mắt bao người, đem hắn chặn ngang chém thành hai đoạn.

Quỷ dị chính là, cho đến chết trước, Biện Cơ hòa thượng vẫn là vẻ mặt phóng đãng không bị trói buộc, mảy may cũng không e ngại, coi như thân thụ chém ngang lưng, trên mặt cũng không có nửa phần thống khổ, đến mức Huyền Trang Pháp Sư truyền cho hắn "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu", từ đầu tới đuôi đều không dùng qua.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 110: Câu Đố

Tích!

Cộc!

Triệu Phất Y khoanh chân ngồi ở trên giường, mồ hôi lạnh từ trên trán giọt giọt rơi xuống, làm ướt băng lãnh ga giường, thần tình trên mặt biến ảo chập chờn, trong lòng phảng phất một đám đay rối.

Hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Biện Cơ hòa thượng ký ức sẽ cho hắn lớn như vậy rung động, thậm chí có một loại kinh dị cảm giác.

"Huyền Trang Pháp Sư. . ."

Triệu Phất Y trầm thấp âm thanh thì thầm, mỗi chữ mỗi câu, chữ chữ khắc sâu trong lòng.

Từng có kiếp trước một phen kinh lịch, hắn đối với danh tự này không thể quen thuộc hơn được, phía sau đại biểu ý nghĩa, thì để hắn cảm thấy rung động.

Huyền Trang Pháp Sư là một cái hư thực ở giữa nhân vật, cái tên này chí ít đại biểu hai người.

Cái thứ nhất là kiếp trước thời điểm, trong lịch sử chân thực tồn tại Đại Đường cao tăng, không xa vạn dặm tiến về Thiên Trúc cầu lấy chân kinh, ở cái kia Lạn Đà Tự tu hành mấy năm, cuối cùng mang theo chân kinh trở về cố thổ, cũng lấy vạn dặm đi về phía tây kinh lịch, sáng tác một bộ « Đại Đường Tây Vực ký », quay đầu cố thổ về sau, ở Trường An dừng chân, cuối cùng trở thành Trung Thổ Phật Môn duy biết tông người sáng lập.

Một cái khác thì là truyền thuyết thần thoại « Tây Du Ký » một trong những nhân vật chính, tên là Trần Huyền Trang, lại danh Đường Tam Tạng, chính là phương tây Đại Nhật Như Lai Nhị đệ tử Kim Thiền Tử chuyển thế, trải qua mười thế làm tăng, về sau ở Quan Thế Âm Bồ tát điểm hóa phía dưới, chịu Đường vương Lý Thế Dân nhờ vả, tiến về Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự thỉnh kinh, thành tựu cuối cùng cây đàn hương công đức phật. Ngoài ra, vẫn là Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không, Tịnh Đàn Sử Giả Trư Bát Giới cùng Kim Thân La Hán Sa Ngộ Tịnh sư phụ.

Bình thường tới nói, kiếp trước học giả đều sẽ cho rằng trong lịch sử Huyền Trang Pháp Sư là Tây Du Ký bên trong nhân vật chính Đường Tam Tạng nguyên hình, mà Tây Du Ký bên trong Đường Tam Tạng chỉ là một cái hư cấu nhân vật.

Thế nhưng là ở Đại Ngụy vương triều, vì sao lại có một Huyền Trang Pháp Sư, mà lại từ Biện Cơ hòa thượng trong trí nhớ biết được, người này bình sinh kinh lịch, quả thực là kiếp trước trong lịch sử Huyền Trang Pháp Sư cùng trong thần thoại Đường Tam Tạng kết hợp, ba cái này ở giữa, đến tột cùng có gì liên hệ?

. . .

Càng thêm đáng sợ chính là, ở Biện Cơ hòa thượng trong trí nhớ, Đại Ngụy vương triều Huyền Trang Pháp Sư hình tượng vì sao lại là một đám hư không?

Bất quá, từ chung quanh người phản ứng đến xem, vị này Huyền Trang Pháp Sư hẳn là có hình tượng, chỉ là ở Biện Cơ hòa thượng trong trí nhớ không nhìn thấy, giống như bị nhân sinh sống xóa đi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ở Biện Cơ hòa thượng cuối cùng một bộ phận trong trí nhớ, tất cả mọi người đã mất đi liên quan tới Huyền Trang Pháp Sư ký ức, vì cái gì Biện Cơ hòa thượng vẫn còn nhớ rõ?

"Không đúng!"

Triệu Phất Y bỗng nhiên kịp phản ứng, Biện Cơ hòa thượng nhớ kỹ cũng không hiểu rõ, hắn chỉ nhớ rõ Huyền Trang Pháp Sư đã từng nói cái gì, lại không nhớ ra được Huyền Trang Pháp Sư bộ dáng.

Có lẽ đây chính là từ đầu tới đuôi, Huyền Trang Pháp Sư ở hắn trong trí nhớ, đều là một đám hư không chân chính nguyên nhân.

Thế nhưng là vì cái gì, lúc ấy tất cả mọi người, bao quát Biện Cơ hòa thượng đều sẽ mất đi liên quan tới Huyền Trang Pháp Sư ký ức đây?

Triệu Phất Y chợt nhớ tới, ở Biện Cơ hòa thượng trong trí nhớ, Huyền Trang Pháp Sư đã từng nói, ít ngày nữa liền muốn rời khỏi Trường An, tiến về Tây Phương Tịnh Thổ.

Cái này rời đi đến tột cùng đúng đúng có ý tứ gì, chỉ là thật đơn giản rời đi, vẫn là nói siêu thoát tam giới bên ngoài, thậm chí từ tất cả mọi người trong trí nhớ biến mất?

Thật là bởi vì cái này duyên cớ sao?

Hoặc là nói, là bởi vì cái khác biến cố, Huyền Trang Pháp Sư tồn tại bị người trực tiếp Mạt Sát rồi?

Theo lý thuyết, hai loại khả năng đều có, bất quá, Triệu Phất Y lại cho rằng cái sau khả năng lớn hơn.

Lấy Huyền Trang Pháp Sư đối Biện Cơ hòa thượng tán thành, chỉ là tính tới Biện Cơ hòa thượng ngày sau sẽ có đại nạn, liền truyền xuống một môn bí quyết, để hắn sau này vượt qua kiếp nạn.

Thế nhưng là ở Huyền Trang Pháp Sư đột nhiên biến mất về sau, Biện Cơ hòa thượng bởi vậy tâm thần bị thương, nhất thời ngã vào ma đạo , ấn nói đây đều là Huyền Trang Pháp Sư tạo thành nhân quả, thế nhưng là hắn trước đó nhưng không có một điểm an bài, sau đó cũng không có một chút đền bù, điểm

này cũng không phù hợp Huyền Trang Pháp Sư nhất quán cách làm.

Chẳng lẽ nói phương thế giới này Huyền Trang Pháp Sư thật là bị người Mạt Sát?

. . .

"Chờ một chút. . . Không chỉ như vậy!"

Triệu Phất Y não bỗng nhiên lại hiện lên một cái ý niệm trong đầu, sắc mặt không khỏi trở nên trắng bệch.

Biện Cơ hòa thượng niên đại ước chừng ở ba trăm năm trước, cũng chính là Đại Ngụy vương triều mới lập thời điểm, một đoạn này ký ức cũng không phải là hư cấu,

Mà là phương thế giới này thiết thiết thực thực phát sinh qua lịch sử.

Nói một cách khác, Huyền Trang Pháp Sư biến mất chuyện này, chẳng những ảnh hưởng tới ngay lúc đó người, cũng theo đó ảnh hưởng tới phương thế giới này về sau tất cả mọi người.

Nếu như nói, phương thế giới này Huyền Trang Pháp Sư thật sự đi qua Tây Phương Tịnh Thổ, thậm chí đi về phía tây kinh lịch cùng trong truyền thuyết Đường Tam Tạng nói hùa, thật sự phát sinh qua Tây Du Ký chuyện tình, sau đó lại bị người Mạt Sát tồn tại vết tích, như vậy có một chuyện liền có thể giải thích.

Đó chính là Sơn Thủy Họa Quyển câu đố!

Lúc trước, hắn từ Triệu Khách trong tay đạt được bức họa này thời điểm, không có ai biết vẽ lên Đông Thắng Thần Châu, Ngạo Lai Quốc, Hoa Quả Sơn đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Triệu Phất Y làm cho...này sự kiện nghi ngờ hồi lâu, thậm chí còn tưởng rằng

ở lúc trước hắn từng có xuyên qua khách , dựa theo kiếp trước Tây Du Ký truyền thuyết, tùy tiện vẽ lên như vậy một bộ.

Vậy nếu như phương thế giới này thật sự xuất hiện qua Tây Du chuyện này, chỉ là về sau tới tương quan ký ức, đều bị nhân sinh sống xóa đi, thế thì cũng nói đến thông.

Đông Thắng Thần Châu, Ngạo Lai Quốc, Hoa Quả Sơn danh tự, có lẽ trước đó, người biết rất nhiều, chỉ là về sau bị người xóa sạch, mới biến không có bất kỳ người nào biết, thậm chí liền thân làm người tu hành Triệu Khách cũng không từng nghe nói.

Chỉ có Trấn Nguyên Tử danh tự, Triệu Khách vẫn còn qua tai Văn, vậy cũng không biết ra sao lai lịch.

Điểm này cũng có thể giải thích , dựa theo Tây Du Ký kết cục, Đường Tam Tạng đã thành Phật, ở Tây Phương Tịnh Thổ, so trong thế tục người tu hành không biết cao hơn nhiều ít, nếu là có người liền dấu vết của hắn cũng có thể Mạt Sát, thế gian không có bất kỳ cái gì tin tức tương quan truyền thừa cũng bình thường.

Đến mức bộ này Sơn Thủy Họa Quyển, vì cái gì còn tại sự kiện lưu truyền, trong lòng của hắn ẩn ẩn có mấy cái phỏng đoán, hoặc là Trấn Nguyên Tử mặc dù cùng Tây Du sự tình có quan hệ, nhưng là quan hệ cũng không tính sâu, cho nên Mạt Sát lực lượng không có liên quan đến, hoặc là dứt khoát chính là Trấn Nguyên Tử pháp lực cao thâm, cách xa ở Tây Du bốn người phía trên, có thể Mạt Sát Tây Du bốn người lực lượng, chưa hắn có thể Mạt Sát Trấn Nguyên Tử vết tích.

Nói một cách khác, trong ngực bộ này Sơn Thủy Họa Quyển, thật là Trấn Nguyên Tử vẽ, mà lại chính là phương thế giới này phát sinh qua chuyện tình.

. . .

"Nếu như nói như vậy. . . Quả nhiên là dạng này. . ."

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong đầu linh quang lóe lên, bỗng nhiên lại nhớ tới một người.

Ở Biện Cơ hòa thượng trong trí nhớ, Đại Ngụy vương triều Thái Tông Hoàng Đế gọi là Giang Thế Dân, cùng kiếp trước trong lịch sử Đại Đường vương triều Thái Tông Hoàng Đế Lý Thế Dân, chỉ thua kém một cái họ mà thôi.

Tại đây phương thế giới, phái Huyền Trang Pháp Sư đi về phía tây chính là Thái Tông Giang Thế Dân, ở Đại Đường vương triều, Huyền Trang Pháp Sư tiến về Thiên Trúc lúc, lúc ấy tại vị Hoàng đế thì là Thái Tông Lý Thế Dân.

Đồng dạng niên hiệu, đồng dạng danh tự, đồng dạng đi về phía tây thỉnh kinh sự tình, thật chẳng lẽ chỉ là thuần túy trùng hợp sao?

Không! Tuyệt không phải trùng hợp!

Bởi vì có một người đã đã chứng minh, cái này tuyệt đối không vẻn vẹn một cái trùng hợp.

Lúc trước, hắn đến Trường An thời điểm, ở Thành Trường An Thạch Tương Quân ngoài miếu gặp qua Diêm Sâm, Diêm Sâm từng đã nói với hắn một sự kiện, ngoại giới đều biết Thạch đại tướng quân tên là Thạch Vạn Nhận, vậy đây chỉ là một giả danh, Thạch đại tướng quân tên thật gọi là Giang Huyền Bá, chính là Đại Ngụy cao tổ con riêng.

Ở hắn kiếp trước trong lịch sử, Đại Đường vương triều cũng có một cái tên người gọi Huyền Phách, chính là Đường cao tổ Lý Uyên con trai thứ bốn, Vệ vương Lý Huyền Bá!

Nếu như nói Ngụy Thái Tông cùng Đường Thái Tông danh tự giống nhau là trùng hợp, chẳng lẽ hai người đồng dạng đều có một cái tên là Huyền Phách huynh đệ cũng là trùng hợp?

Giữa hai cái này, tất nhiên có cực kì vi diệu liên hệ, chỉ là trong đó huyền bí ẩn tàng quá sâu, không phải là hắn có thể hiểu rõ.

Huyền Trang, Mạt Sát, Tây Du, Huyền Phách.

Triệu Phất Y lấy chỉ làm cái, trước người trong hư không, viết xuống cái này bốn từ.

Hắn loáng thoáng có loại trực giác, nếu có một ngày có thể tìm hiểu được cái này bốn từ phía sau bí mật, có lẽ sẽ biết thế giới này chân chính chân tướng.

Thậm chí là so Triệu Khách chỗ tu hành giới, càng thêm tiếp cận chân tướng chân tướng.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 111: Ngoại Gia Đỉnh Phong

1 1 1, Ngoại Gia đỉnh phong

Thời gian từ từ trôi qua, phương đông bầu trời dần dần lộ ra ngân bạch sắc.

Triệu Phất Y ngồi ở trên giường, chậm rãi mở hai mắt ra, vuốt vuốt bởi vì quá độ suy nghĩ, nhói nhói run lên huyệt Thái Dương.

Biện Cơ hòa thượng dù sao cũng là Phật Môn cao tăng, mặc dù tại hắn nhân sinh giai đoạn sau cùng, bởi vì đủ loại duyên cớ, bước vào ma đạo bên trong, vậy cái này cũng không tổn hại với hắn Phật Pháp tu vi.

Phật Môn nặng nhất luyện tâm, cũng bởi vậy, tinh thần của hắn tu vi cách xa ở Lâm Trấn, Hàn Đường, Cô Trần Tử chờ người phía trên, giữ lại ký ức cũng so với...kia vài vị phải hơn rất nhiều.

Vì vậy, hấp thu Biện Cơ hòa thượng ký ức, muốn so hấp thu những người khác ký ức muốn mệt nhiều.

Một phen vất vả về sau, cuối cùng đuổi tại bình minh trước đó, đem nó hấp thu xong tất, bất quá, Triệu Phất Y cũng đã mệt choáng đầu hoa mắt, cái gì cũng không muốn làm.

"Ha. . ."

Triệu Phất Y ngáp một cái, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, đẩy ra hai phiến cửa sổ.

Hô!

Ngoài trời băng lãnh không khí thanh tân, mượn một trận gió sớm, toàn bộ cuốn vào, cũng làm cho hắn thanh tỉnh không ít.

"Lộc cộc. . . Lộc cộc. . ."

Một trận trầm thấp lộc cộc âm thanh từ hắn trong bụng truyền đến, một đêm này không chỉ tinh lực tiêu hao không ít, khí huyết cũng tiêu hao không ít, trong bụng đã sớm trống không.

"Ăn chút gì đây. . ."

Triệu Phất Y cảm thấy một trận đói khát, liếm môi một cái, quay người đổi món trường bào, phi thân nhảy lên đầu tường, một đường ra Quang Đức Phường, nhanh chân hướng Trường An Tây thị đi tới, dự định đi ăn ngon một chút, khao tự mình thoáng cái.

Từ hắn triển khai Sơn Thủy Họa Quyển tính lên, hiện thế bên trong thời gian, cho dù chỉ qua một đêm, nhưng ở Sơn Thủy Họa Quyển bên trong, hắn trọn vẹn lưu lại một hai chục Thiên.

Trong khoảng thời gian này, hắn mỗi ngày đều này đây thịt khô mứt đỡ đói, nước sạch giải khát.

Hai loại đồ vật cho dù quá thực dụng, nhưng là hương vị tựu khó mà tận như nhân ý, hắn sớm đã ăn hai mắt đăm đăm, mong muốn thay cái khẩu vị.

Vào đông thời tiết, thời tiết âm lãnh, thích hợp ăn chút nóng hổi đồ vật.

Triệu Phất Y đi vào Trường An Tây thị, tìm nhà bán xuyến thịt tiệm ăn, tùy ý chọn chỗ ngồi, muốn một cái nóng hôi hổi nồi đồng, hầu như mâm lớn thịt, lại muốn mấy đạo rau trộn, một cái bình lớn rượu, vây quanh nóng hầm hập lò sưởi, ăn nhiều ăn liên tục.

Một trận này trọn vẹn ăn hơn hai canh giờ, vẻn vẹn xuyến thịt tựu ăn năm sáu người phân lượng đây cũng là hắn tấn thăng Ngoại Gia về sau, sức ăn tăng nhiều

kết quả, đặt ở trước đây, còn ăn không được nhiều đồ như vậy.

Một mực ăn vào nước no bụng bụng tròn, mặt trời lên cao, mới chịu bỏ qua.

Thẳng đến rời đi thời điểm, trong mắt của hắn còn nhìn thấy xuyến thịt Đồng Lô, cân nhắc lần lại vào Sơn Thủy Họa Quyển thời điểm, muốn hay không liền Đồng Lô mang than củi cùng một chỗ dẫn đi.

Sau khi cơm nước no nê, Triệu Phất Y trở lại Phổ Độ Cư, rắn rắn chắc chắc ngủ một giấc, ngủ ròng rã một ngày một đêm, thẳng đến sáng sớm hôm sau, mới tỉnh lại, lúc này mới cảm thấy tư duy rõ ràng, trước kia trên huyệt thái dương đâm nhói cảm giác biến mất không thấy gì nữa.

Triệu Phất Y đã là lần thứ tư ăn quả đào, kết nối xuống tới muốn phát sinh sự tình, trong lòng tự nhiên giải, lập tức cũng không kéo dài, thừa dịp sáng sớm không khí tốt, tìm cái bồ đoàn đặt ở mái hiên phía dưới, khoanh chân ngồi ở phía trên, bắt đầu tu luyện Triền Long Nội Kình bộ phận thứ hai —— Chí Nhu Chí Cương Thuật.

. . .

Xoạt! Xoạt!

Theo công pháp xa chuyển, Triệu Phất Y trong đan điền bỗng nhiên sinh ra một dòng nước ấm.

Đạo này dòng nước ấm theo quanh thân trăm mạch, hướng toàn thân lan tràn mà đi, đến mức, khí huyết cấp tốc sinh động tràn đầy, không ngừng kích thích cơ bắp, màng da sinh ra thuế biến.

Khí huyết xa chuyển thời khắc, thậm chí phát ra "Rào, rào" tiếng vang, liền phảng phất nước chảy, cái này mấy lần trước đều chưa bao giờ có dị tượng.

Hồi lâu sau, khí huyết chảy xuôi bỗng nhiên tăng tốc, Triệu Phất Y thuận theo cảm thấy toàn thân trên dưới một trận ngứa lạ.

Loại này ngứa là từ bên trong tới bên ngoài mà phát, cảm giác thật giống như có từng cái con kiến nhỏ, từ cơ bắp chỗ sâu mao mạch mạch máu bên trong leo ra, một chút xíu hướng ra phía ngoài bò đi, một mực từ màng da trong lỗ chân lông leo ra, một đôi linh hoạt xúc giác, không ngừng đụng vào thần kinh nhạy cảm, làm cho người cảm thấy ngứa lạ vô cùng.

Nếu như là một con hai cái coi như bỏ qua, ngay tại ngắn ngủi trong nháy mắt, loại cảm giác này trải rộng toàn thân cao thấp, liền phảng phất vô số con kiến ở trên người hắn đục khoét, làm cho người khó mà chịu đựng.

"A. . . Thật ngứa!"

Lấy Triệu Phất Y tâm tính tu vi,

Cũng không khỏi toàn thân run lên, nghẹn ngào hô lên, cơ hồ duy trì không ở công pháp vận chuyển, hận không thể giang hai tay ra, đem toàn thân cao thấp hung hăng cào một lần.

"Ừm!"

Thời khắc mấu chốt, Triệu Phất Y tâm tư thanh minh, cưỡng ép ngừng lại ý nghĩ này.

Hắn bỗng nhiên hồi tưởng lại Triền Long Nội Kình bên trong một đoạn giới thiệu, biết cái này Ngoại Gia cảnh giới sắp đạt tới đỉnh phong trước một lần cuối cùng thuế biến, vạn vạn gián đoạn không được, nếu không phí công nhọc sức.

"Thế nhưng là cũng quá khó nhịn. . ."

Triệu Phất Y trên mặt lộ ra một tiếng ngoan sắc, trùng điệp cắn một cái đầu lưỡi, một cỗ kịch liệt đau nhức bỗng nhiên sinh ra, lập tức chiếm cứ toàn bộ não hải, đem ngứa lạ ép xuống.

Bất quá, cỗ này kịch liệt đau nhức tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, ngay tại

hầu như phút, kịch liệt đau nhức dần dần biến mất, trận này khó mà chống cự ngứa lạ, lần nữa bao trùm toàn thân, để hắn khó mà tự kiềm chế.

"Cái này. . . Phải nhịn. . . Không có lý do người khác có thể nhịn được, ta sẽ nhịn không được!"

Triệu Phất Y dùng sức cắn răng, lực đạo to lớn, thậm chí lợi đều cắn chảy ra máu.

Lần này ngược lại là hắn nghĩ sai, bình thường tới nói, rèn luyện thân thể là một cái thật dài quá trình, nhất là càng về sau càng chậm, lấy lúc trước hắn thân có bảy ngưu chi lực thể chất, bình thường dưới điều kiện, mong muốn đạt tới Ngoại Gia đỉnh phong cấp độ, ít nhất phải tu luyện mấy năm thời gian.

Có nửa năm này thời gian từ từ rèn luyện, khi hắn cuối cùng trèo lên Ngoại Gia cảnh giới đỉnh phong thời điểm, thuế biến độ chấn động lại nhỏ rất nhiều, cảm giác cũng sẽ không như vậy khó chịu.

Trên thực tế, khi hắn luyện đến thân có chín ngưu chi lực bắt đầu, cuối cùng thuế biến cũng đã bắt đầu , chờ hắn trèo lên đỉnh phong thời điểm, thật sự sinh ra thuế biến địa phương cũng không phải là rất nhiều.

Thế nhưng là một viên quỷ dị quả đào, trực tiếp để hắn từ bảy ngưu nơi này, tấn thăng tới Ngoại Gia đỉnh phong, ở cực lớn áp súc thời gian tu luyện đồng thời, cũng đem điều này,đó quá trình thống khổ áp súc đến cùng một chỗ.

Kết quả sau cùng chính là, hắn cảm giác so những người khác ít nhất phải mãnh liệt gấp mười.

Một trận lại một trận ngứa lạ không ngừng vọt tới, Triệu Phất Y cảm thấy toàn thân phát run, răng khanh khách rung động, ngón tay run không ngừng, trong đầu một mảnh chết lặng, cơ hồ đánh mất ý thức.

Nếu không phải hắn đối vận công lao lộ tuyến quen thuộc đến cực điểm,

trong vô thức cũng có thể vận chuyển công pháp, chỉ sợ sớm đã đình chỉ tu luyện.

"Không được. . . Muốn kiên trì. . ."

Ngay tại hắn cảm giác cơ hồ không thể chịu đựng được thời điểm, cái này một cỗ ngứa lạ bỗng nhiên ngừng lại.

Trong nháy mắt, biến mất không thấy gì nữa, toàn thân trên dưới bỗng nhiên một trận nhẹ nhõm, sau một lát, cảm giác lại xảy ra biến hóa, theo mà đến là một trận toàn tâm kịch liệt đau nhức.

Một trận này kịch liệt đau nhức đặt ở thường ngày thời điểm, tự nhiên khó mà chịu đựng, nhưng là đối với lúc này Triệu Phất Y tới nói, cũng giống như với thiên lại tin mừng, thậm chí theo thống khổ làm sâu sắc, cảm thấy một trận sảng khoái.

"Cảm giác này so tài một chút vừa rồi một thân ngứa lạ nhưng thoải mái nhiều hơn!"

Húc ngày hòa phong, ánh nắng ấm áp.

Triệu Phất Y khoanh chân ngồi ở dưới mái hiên, trên dưới quanh người chậm rãi phát sinh biến hóa.

Vô số nhỏ xíu tơ máu từ thể nội liều mạng chui ra, xuyên qua mao mạch mạch máu, thông qua trên da lỗ chân lông chui ra, ở hắn làn da tạo thành từng cái ngưng cùng một chỗ nhỏ bé huyết điểm.

Theo tơ máu chui ra, còn có một loại hắc vàng xen nhau sền sệt chất lỏng, ở làn da mặt ngoài bao trùm một tầng, tản mát ra một loại gay mũi hương vị, liền phảng phất mục nát dầu trơn, khoảng cách rất xa đều có thể nghe được.

Đây đều là hắn trèo lên Ngoại Gia đỉnh phong về sau, đem cơ bắp, màng da rèn luyện đến cực hạn, từ sâu trong thân thể ép ra cặn bã.

Ước chừng hơn một canh giờ về sau, kịch liệt đau nhức chậm rãi giảm bớt, dần dần biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một trận sảng khoái.

Triệu Phất Y cảm giác được, một thân cơ bắp bắt đầu trở nên nhẹ nhõm linh hoạt, theo hô hấp tiết tấu, chậm rãi nhảy nhót lên, nếu như hắn có thể nội thị, liền sẽ phát hiện bắp thịt nhan sắc từ ban đầu đỏ trắng xen nhau, dần dần dung hợp lại cùng nhau, biến thành nhu nhu non nớt phấn hồng.

Một bộ da màng bắt đầu biến trơn nhẵn chặt chẽ, mặt ngoài tạo thành một tầng mỏng đến trong suốt lớp biểu bì, trong đó trần trụi bộ phận, dưới ánh mặt trời phát ra quang mang nhàn nhạt.

Ông!

Lại qua hơn nửa canh giờ, Triệu Phất Y cảm thấy bắp thịt toàn thân bỗng nhiên run lên, kéo theo lấy làn da bỗng nhiên xiết chặt, phát ra "Ông" một thanh âm vang lên, âm thanh truyền ra thật xa, thật giống như có người trùng điệp gõ trống đồng dạng.

"Ngoại Gia đỉnh phong xong rồi!"

Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên lóe lên ý nghĩ này.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 112: Tu Luyện

1 12, tu luyện

Một năm trước đó, Triệu Phất Y từ Hán Trung Phủ lúc rời đi, bất quá một yếu đuối thư sinh.

Một năm về sau, hắn trải qua mấy lần gian nguy, rốt cục tấn thăng Ngoại Gia cảnh giới đỉnh phong, tại thiên hạ bất kỳ bên nào thế lực, cũng không thể tính vô danh tiểu tốt.

Chí ít ở Hứa Môn bên trong, ngoại trừ Hứa Sơn sâu không thấy đáy, Vương Triêu Nghĩa đã đạt đến Nội Gia đỉnh phong, lại không người thứ ba thắng được quá hắn.

"Hô!"

Triệu Phất Y thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận trải nghiệm quanh thân khí huyết vận chuyển, phát hiện trong đan điền cái kia cỗ nhiệt lưu vẫn chưa ngừng, vẫn như cũ dọc theo quanh thân trăm mạch, hướng toàn thân các nơi lan tràn mà đi, kích thích khí huyết vận chuyển càng lúc càng nhanh.

"Nếu không không ngừng cố gắng, như vậy tấn thăng Nội Gia tầng thứ?"

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, bỗng nhiên hưng phấn lên, vội vàng ngừng vận chuyển Chí Nhu Chí Cương Thuật, ngược lại vận chuyển lên Triền Long Nội Kình bộ phận thứ ba công pháp —— Long Hổ Tương Tế Thuật.

Triền Long Nội Kình xuất từ Thương Long Môn, là một môn cao nhất có thể đạt Nội Gia tầng thứ công pháp, cho dù không thể nói tốt, vậy cũng không tính

được chênh lệch, dù sao đối đại đa số môn phái mà nói, Nội Gia cao thủ đã là khó thể thực hiện.

Đáng tiếc bởi vì Thương Long Môn thành lập thời gian quá ngắn, nội tình không đủ, cho nên bộ công pháp kia hạn mức cao nhất cũng không cao, làm Triền Long Nội Kình cuối cùng cái này một bộ phận —— Long Hổ Tương Tế Thuật, chỉ có từ Ngoại Gia cảnh giới bước vào Nội Gia tầng thứ pháp môn, khuyết thiếu tiến thêm một bước phương pháp tu luyện.

Nói một cách khác, nhiều lắm là chỉ có thể bồi dưỡng mới vào Nội Gia cao thủ, đến mức về sau tu luyện như thế nào, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Đây cũng là Triệu Phất Y trăm phương ngàn kế, mong muốn bái nhập Hách Trường Phong môn hạ nguyên nhân, Hách Trường Phong cũng đáp ứng hắn , chờ hắn luyện đến Nội Gia tầng thứ, tựu truyền cho hắn Hoa Sơn Đạo Môn tu luyện công pháp.

Đối với võ giả mà nói, Ngoại Gia cảnh giới tu luyện, này đây khí huyết vận chuyển, hấp thụ thiên địa nguyên khí, không ngừng kích thích cơ bắp cùng màng da sinh ra thuế biến, từ đó thúc đẩy lực lượng, phòng ngự không ngừng tăng cường, cuối cùng đạt tới Ngoại Gia đỉnh phong cấp độ.

Đến tận đây bắp thịt toàn thân lực lượng quán thông, quanh thân màng da hoà vào một thể, khí huyết vận chuyển thời điểm, ở cơ bắp, màng da song trọng tác dụng dưới, một khi đem nguyên khí hấp dẫn tiến đến, liền sẽ chăm chú khóa tại thể nội, ngược lại từ bên ngoài đi vào, bắt đầu trong kích thích bẩn cùng thần kinh thuế biến.

Đây chính là Nội Gia tầng thứ phương thức tu luyện, đương nhiên, trên nguyên lý vô cùng đơn giản, tùy tiện một cái võ giả cũng có thể nghĩ ra được, trên thực tế lại cực kì phức tạp, liên lụy đến các mặt, không có truyền thừa hoàn thiện công pháp, tùy tiện thử một lần, chỉ là tự tìm cái chết.

Trên thực tế , bất kỳ cái gì một môn phái Nội Gia công pháp, đều là trăm

ngàn cái nhân mạng lấp đi xuống, mới dần dần ngày đạt đến hoàn thiện.

. . .

Nội Gia tầng thứ công pháp, chủ yếu là trong kích thích bẩn cùng thần kinh thuế biến.

Trong đó, nội tạng thuế biến chia làm hai cái giai đoạn, theo thứ tự là Tàng Tinh cùng Ngự Khí.

Giai đoạn thứ nhất gọi là Tàng Tinh, chủ yếu là lấy công pháp điều động khí huyết, ở trong ngũ tạng lục phủ súc tích lực lượng, vì tiếp theo giai đoạn chân chính thuế biến làm chuẩn bị. Tàng Tinh giai đoạn võ giả bình thường chiến lực cùng Ngoại Gia đỉnh phong khác biệt không lớn, nhưng là nếu như bị buộc đến sống chết trước mắt, đem bên trong trong ngũ tạng lục phủ tích súc lực lượng nhất cử phát huy ra, có thể ở trong thời gian ngắn bộc phát ra cực mạnh chiến lực.

Đương nhiên, ở bộc phát hoàn tất về sau, đau khổ tích súc lực lượng cũng sẽ tiêu xài không còn, không thể không bắt đầu lại từ đầu.

Giai đoạn thứ hai gọi là Ngự Khí, thì là ở ngũ tạng lục phủ lực lượng tích súc đầy đủ về sau, lấy công pháp trong kích thích bẩn sơ bộ hoàn thành thuế biến, từ đó sinh ra một cỗ nội khí, tại đây cỗ nội khí gia trì phía dưới, ngũ tạng lục phủ công năng lại dần dần mạnh lên, thân thể tốc độ, lực lượng cũng sẽ có tăng lên cực lớn, nếu là phối hợp triển khai nội khí bí kỹ, chiến lực liền sẽ có cực lớn bay vọt, chí ít thắng qua Ngoại Gia đỉnh phong gấp đôi, cùng Tàng Tinh giai đoạn so sánh, thực lực quả thực nhất thiên nhất địa.

Đến mức thần kinh thuế biến, lại chia làm năm loại cảm giác, theo thứ tự là mắt, tai, lưỡi, mũi, xúc.

Đơn giản tới nói, chính là sử dụng khác biệt bí pháp, vận chuyển khí huyết, đối khác biệt thần kinh tiến hành kích thích, từ đó sinh ra thuế biến, cuối cùng ở

thị giác, thính giác, vị giác, khứu giác cùng xúc giác các phương diện, xa xa siêu việt thường nhân, lại phối hợp chuyên dụng công pháp, thậm chí thi triển ra đủ loại không thể tưởng tượng bí kỹ.

Bất quá, cùng nội tạng nghiêm ngặt chia làm trước sau hai cái giai đoạn so sánh, thần kinh thuế biến năm loại cảm giác cũng không có đặc biệt thứ tự,

Vô luận trước tu luyện khống chế loại kia cảm giác thần kinh đều có thể, thậm chí tựu liền tấn thăng Tiên Thiên cấp độ, cũng không cần đem năm loại cảm giác thần kinh toàn bộ thuế biến hoàn thành, chỉ cần có một cái phương diện thuế biến hoàn thành là đủ.

Kỳ thật, đối với đại đa số môn phái mà nói, cũng tìm không được đầy đủ có thể khiến cho năm loại cảm giác toàn bộ thuế biến công pháp, có thể có một hai hạng thế là tốt rồi.

Lúc trước, Triệu Phất Y cùng Vương Triêu Nghĩa nâng ly ngôn hoan thời điểm, Vương Triêu Nghĩa từng đã nói với hắn, cái gọi là Nội Gia đỉnh phong, chính là nội tạng thuế biến tiến vào Ngự Khí giai đoạn, bắt đầu trong vòng khí tẩy luyện ngũ tạng lục phủ, thần kinh thuế biến hoàn thành mắt, tai, lưỡi, mũi, xúc năm loại cảm giác một trong, có được tấn thăng Tiên Thiên cấp độ tư cách.

Bất quá, đối với Nội Gia cao thủ tới nói, thuế biến chính là cái loại cảm giác này thần kinh, là một kiện cực kì chuyện bí mật, nếu là bị địch nhân biết, nói không chừng liền sẽ làm ra tính nhắm vào cạm bẫy, trực tiếp uy hiếp được bản nhân tính mệnh.

. . .

Xoạt! Xoạt!

Theo khí huyết gia tốc chảy xuôi, Long Hổ Tương Tế Thuật không ngừng vận chuyển.

Triệu Phất Y cảm thấy toàn thân làn da dần dần kéo căng, dần dần trở nên kiên cố, tựa như choàng một tầng đồng Bì, một thân cơ bắp cũng dần dần co vào, chăm chú ngưng cùng một chỗ, phảng phất từng khối thỏi sắt, đem khí huyết không ngừng hướng trong cơ thể áp súc.

Loại này không ngừng kéo căng, co vào lực đạo cực lớn, hắn nếu là còn không có đạt tới Ngoại Gia đỉnh phong, chỉ sợ chỉ bằng vào nguồn sức mạnh này, liền có thể để toàn thân hắn làn da từng mảnh từng mảnh vỡ ra, cơ bắp từng cây đứt gãy, khó trách tu hành phải để ý thứ tự, tiến về không thể vượt giai mà lên.

Một lát sau, Triệu Phất Y dần dần cảm thấy, trên dưới quanh người truyền đến một trận ê ẩm cảm giác từ bên tai, liền phảng phất bị điện giật, ngũ tạng lục phủ cũng bắt đầu lấy một loại kỳ quái tiết tấu nhúc nhích, thật giống như có người ở xoa bóp.

Một loại chưa bao giờ có cảm giác mới lạ chịu, để cả người hắn tâm thần dập dờn, thật giống như từ trong ra ngoài, toàn bộ mở ra ngâm mình ở trong ôn tuyền, uể oải hết sức thoải mái.

Ước chừng hơn một canh giờ về sau, hắn bỗng nhiên cảm thấy bắp thịt toàn thân buông lỏng, tiếp theo, làn da cũng lỏng xuống, khí huyết chậm rãi chảy xuôi, kéo theo quanh thân nguyên khí cũng dần dần tràn ra ngoài, trong cơ thể thuế biến bắt đầu đình chỉ.

Từ Ngoại Gia đỉnh phong tấn thăng Nội Gia tầng thứ tiến trình, trong lúc nhất thời lại bỏ dở xuống dưới.

"Đây là có chuyện gì?"

Triệu Phất Y nhíu mày, chẳng lẽ thất bại không thành, vội vàng cảm thụ thoáng cái, phát hiện bên trong đan điền nhiệt lưu còn tại lan tràn khắp nơi, không có chút nào ngừng dấu hiệu.

"Không đúng rồi. . ."

Triệu Phất Y lông mày lại nhăn , ấn lý thuyết, hắn không nên thất bại mới đúng.

Nếu là thay một người, tấn thăng thất bại là chuyện rất bình thường, theo tấn thăng trên đường, khí huyết không ngừng suy yếu, thuế biến cũng sẽ càng ngày càng chậm, trên thực tế, có rất ít người một lần thành công, đại đa số đều muốn xung kích hai đến ba lượt mới có thể thành công.

Thế nhưng là hắn không giống, trong đan điền, cỗ nhiệt lưu này quan hệ, khí huyết tiếp tục tăng cường, không tồn tại dần dần suy yếu vấn đề, làm sao cũng không nên thất bại a.

"Chờ một chút. . . Nguyên lai là dạng này!"

Triệu Phất Y ngay tại nghi hoặc thời khắc, trong đầu linh quang lóe lên, chợt nhớ tới một sự kiện đến.

Nguyên lai từ Ngoại Gia đỉnh phong, tấn thăng Nội Gia tầng thứ, dính đến một cái lớn tầng thứ vượt qua, ngũ tạng lục phủ cùng quanh thân thần kinh phải cần một khoảng thời gian thích ứng, ước chừng một trăm ngày tả hữu, tục xưng ngủ đông kỳ.

Tại trong lúc này, hoàn toàn không cách nào tấn thăng, nhất định phải đợi đến nội tạng cùng thần kinh thích ứng về sau, mới có thể bắt đầu tầng tiếp theo lần tu luyện.

Mà lại không chỉ từ Ngoại Gia cảnh giới đến Nội Gia tầng thứ có ngủ đông kỳ, ở về sau mỗi một cái đại cảnh giới vượt qua, đều sẽ có một ngủ đông kỳ.

"Như thế phiền toái. . ."

Triệu Phất Y khẽ thở dài một cái, vẫn là ăn tu luyện quá nhanh thua thiệt.

Nếu là thay một người, từ Ngoại Gia đỉnh phong đến Nội Gia tầng thứ, cần xung kích mấy lần, hơi chậm một chút, trước sau tốn thời gian sẽ không dừng trăm ngày, đối ngủ đông kỳ nghiêm ngặt không quan trọng.

Vì vậy, vô luận là Triền Long Nội Kình bên trong ghi chép, vẫn là Vương Triêu Nghĩa bản nhân, đều không có đặc biệt cường điệu quá chuyện này.

Hắn cũng liền quên béng, hoàn toàn không có đem chuyện này để ở trong lòng, thẳng đến lúc này mới nghĩ tới.

"Thế nhưng là. . . Nếu quả như thật vô pháp tu luyện, chẳng lẽ muốn đem trong đan điền nhiệt lưu cứ như vậy lãng phí hay sao?"

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, chân mày hơi nhíu lại.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 113: Đột Phá

1 13, đột phá

"Tuyệt không thể lãng phí!"

Triệu Phất Y nhíu mày, khe khẽ lắc đầu, trước tiên bác bỏ ý nghĩ này.

Liên tục mấy lần kích hoạt bức tranh về sau, hắn đã ẩn ẩn phát hiện một cái quy luật, cũng không phải là tùy tiện giết một người đều có thể tiến vào Sơn Thủy Họa Quyển, mong muốn kích hoạt bức tranh, người bị giết tu vi nhất định phải cao hơn hắn.

Muốn làm đến điểm này không hề dễ dàng, không nên nhìn mấy lần trước giết người nhẹ nhõm, nhưng là cẩn thận phỏng đoán, mỗi một lần đắc thủ đều có ba phần may mắn.

Cùng Lâm Trấn liều mạng thời điểm, hắn chỉ là một yếu đuối thư sinh, cuối cùng có thể sống sót, đã có Bạo Vũ Lê Hoa Châm xuất kỳ bất ý, cũng có Sơn Thủy Họa Quyển đao thương không xấu. Bây giờ trở về nhớ tới, Lâm Trấn cuối cùng một kiếm kia, nếu không phải ném hướng ngực, mà là cái cổ, đầu lâu một loại địa phương, chỉ sợ hiện tại mộ phần bên trên cây cỏ đã dài hơn một thước.

Sau đó, cùng Hàn Đường giao thủ thời khắc, dựa vào cũng không phải tự thân bản lãnh, toàn bằng Bạo Vũ Lê Hoa Châm sắc bén. Giết Cô Trần Tử công lao, một nửa quy về Bạo Vũ Lê Hoa Châm, một nửa khác thì là bởi vì Cô Trần Tử đã bị cầm tù, vô pháp làm ra phản kích . Còn chém giết Biện Cơ hòa thượng, càng là bởi vì Biện Cơ hòa thượng một lòng muốn chết, từ đầu tới đuôi cũng không hướng hắn xuất thủ.

Bất quá, loại này xuôi gió xuôi nước sự tình, về sau lại càng ngày càng khó, lúc trước Triệu Trung cho hắn Bạo Vũ Lê Hoa Châm thời điểm đã từng nói, Bạo Vũ Lê Hoa Châm uy lực vô cùng lớn, tốc độ lại nhanh, dù cho Nội Gia cao thủ khó mà tránh né.

Nói bóng gió, tu vi một khi cao hơn Nội Gia, Bạo Vũ Lê Hoa Châm liền có thể né tránh.

Ngoài ra, liền xem như Nội Gia cao thủ, bị Bạo Vũ Lê Hoa Châm bắn trúng, cũng không phải không có chút nào lực phản kích, lúc trước Cô Trần Tử lần thứ nhất bị bắn trúng thời điểm, tựu từng làm bộ bị giết, ý đồ dẫn hắn đi vào, trên thực tế vẫn còn dư lực phản kích.

Triệu Phất Y bây giờ đã là Ngoại Gia đỉnh phong, ngày sau mong muốn kích hoạt Sơn Thủy Họa Quyển, chém giết đối tượng ít nhất cũng phải là Nội Gia cao thủ mới được, đối với những người này, Bạo Vũ Lê Hoa Châm tác dụng lại càng ngày càng nhỏ, thẳng đến cuối cùng, từ một lá bài tẩy biến thành bình thường thủ đoạn công kích.

Nói một cách khác, hắn về sau mỗi lần muốn đi vào Sơn Thủy Họa Quyển, chỉ sợ đều muốn bằng bản lĩnh thật sự cùng người liều mạng, mà lại là muốn lấy yếu đối mạnh, chém giết tu vi cảnh giới cao hơn mình người.

Vì vậy, trong đan điền nhiệt lưu tuyệt không thể lãng phí, đây đều là phải dùng mệnh đi thay.

Triệu Phất Y cho dù suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng ở trong hiện thực chỉ qua một cái chớp mắt.

Trong nháy mắt, hắn đã nghĩ đến muốn tu luyện cái gì, chính là Hách Trường Phong truyền cho hắn Hoa Sơn võ học —— Long Ngâm Thiết Bố Sam!

Lúc trước, hắn học được Long Ngâm Thiết Bố Sam về sau, tốn hao hai tháng, đem môn võ học này nhập môn, tăng lên một ngưu chi lực, về sau trước hết

buông xuống, toàn lực tăng cao tu vi, dự định có rảnh lại tu luyện, hiện tại vừa vặn dùng sức tiêu hao trong đan điền nhiệt lưu.

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, phi thân vọt lên, nhanh chân đi vào giữa sân, đi đến vạc nước bên cạnh, một cái xé toang trên thân trường bào, lộ ra trần trụi thân thể, sau đó cũng không ngại lạnh, dùng trường bào thấm trong vạc nước lạnh, ở toàn thân trên dưới dùng sức lau.

Lúc sáng sớm, hắn đột phá tới Ngoại Gia đỉnh phong thời điểm, toàn thân trên dưới thấm ra một tia màu đỏ sậm huyết tương, vẫn còn rất nhiều hắc vàng xen nhau sền sệt đồ vật, ở da thịt bên ngoài bọc một tầng, giờ phút này đã ngưng kết thành kén, chẳng những hương vị khó ngửi, mà lại mười phần khó chịu.

Bất quá thời gian qua một lát, hắn liền đem toàn thân trên dưới một tầng thật dày kén máu, cùng hắc vàng xen nhau sền sệt đồ vật, lau sạch sẽ, gió lạnh thổi, lập tức cảm giác thần thanh khí sảng.

Hắn bây giờ đã là Ngoại Gia đỉnh phong, một thân cơ bắp thông thấu, quanh thân màng da chặt chẽ, khí huyết càng là cường kiện không ít, ngoại tà khó mà xâm lấn.

Liền xem như mùa đông khắc nghiệt, trần trụi thân thể, đón gió mà đứng, cũng chỉ lại cảm thấy có chút hàn ý, cũng sẽ không sinh bệnh, thụ thương.

. . .

"Hô. . . Ha. . ."

Giữa trưa dưới ánh mặt trời, theo một hít một thở, Triệu Phất Y bắp thịt cả người dần dần run rẩy lên.

Ở hắn làn da mặt ngoài, sinh ra một tầng thật mỏng trong suốt lớp biểu bì, có chút phản Xạ Nhật ánh sáng, hình thành một đám ánh sáng mông lung tuyến, theo bắp thịt run rẩy, tia sáng cũng đang không ngừng biến hóa, liền phảng phất

mùa thu đồng ruộng bên trong màu vàng kim Mạch Tuệ, theo gió thu không ngừng chập trùng, hiện ra kim sắc sóng lúa.

Xoạt! Xoạt!

Triệu Phất Y yên lặng vận chuyển công pháp,

Từ trong thân thể của hắn bộ phát ra "Rào, rào" tiếng nước chảy, âm thanh càng ngày càng vang, từ nhỏ suối róc rách nước chảy, đến sông nhỏ ào ào thanh âm, mặc dù không có tìm Triệu Trung, Hách Trường Phong khoa trương như vậy, vậy cũng có thể nghe rõ ràng, sóng sau cao hơn sóng trước.

"Hô. . ."

Đối với máu trong cơ thể tiếng nước chảy, Triệu Phất Y không nhúc nhích chút nào, tiếp tục vận chuyển công pháp, điều tiết hô hấp, khí tức dần dần trở nên nhạt không thể nghe thấy.

Theo khí tức biến hóa, trên thân cơ bắp cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, dần dần ngưng tụ co vào, thân hình trở nên thon gầy.

Điểm này biến hóa ngược lại là cùng Hách Trường Phong khác biệt, Hách Trường Phong vận công thời khắc, bắp thịt cả người bành trướng, hình thể biến rộng, xương cốt cũng mở rộng ra, dáng người biến cao, cả người cuối cùng trở nên lại cao vừa rộng.

Thế nhưng là Triệu Phất Y vận công thời khắc, chẳng những không có trở nên cao lớn, ngược lại so bình thường càng thêm thon gầy.

Điểm này là bởi vì, Hách Trường Phong tu vi cao hơn nhiều hắn, vận chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam lúc sinh ra biến hóa, không chỉ tác dụng ở cơ bắp cùng màng da bên trên, thậm chí liền nội tạng, thần kinh, xương cốt cùng một chỗ phát sinh biến hóa, mới hiện ra kết quả cuối cùng đến.

Lấy Triệu Phất Y tu vi, còn xa không đạt được một bước này, vì vậy, biến hóa

cũng liền không hoàn toàn giống nhau.

. . .

Cái này vừa đứng chính là hơn hai canh giờ, Đại Nhật từ đỉnh đầu vượt qua, dần dần hướng tây phương rơi xuống, ước chừng buổi chiều ba bốn giờ thời điểm.

Từ trên thân Triệu Phất Y, đột nhiên phát một trận "Lốp bốp" tiếng bạo liệt âm.

Trên người hắn cơ bắp đột nhiên bắt đầu run rẩy kịch liệt, lần nữa bắt đầu thít chặt, chăm chú quấn quanh ở xương cốt bên trên, ngắn ngủi hầu như phút bên trong, tựu gầy thành da bọc xương dáng vẻ, quả thực gầy không thành nhân dạng, tựa như chạy nạn dân đói.

Theo bắp thịt co vào, ở hắn làn da mặt ngoài, từng đầu mạch máu dần dần nổi bật ra tới.

Từ nhỏ bé nhất mao mạch mạch máu đến thô to nhất động mạch mạch máu, từng mảnh từng mảnh ngưng kết cùng một chỗ, hiện ra hắc thiết đồng dạng nhan sắc, toàn thân trên dưới liền phảng phất mặc trên người một tầng thiết y, trở nên đen như mực, đây chính là "Thiết Bố Sam" một lai lịch.

"Uống!"

Triệu Phất Y đột nhiên ngẩng đầu, hét dài một tiếng, kinh không át nói, phát ra kim thạch thanh âm, xa xa truyền ra ngoài mấy chục dặm.

Cùng lúc đó, thân hình đột nhiên hướng phía dưới một hãm, cả người tựa như thấp một nửa.

"Đây coi như là thành sao?"

Triệu Phất Y hơi nhíu nhíu mày, cúi đầu nhìn một chút.

Chỉ thấy dưới chân hai khối gạch xanh, đã giẫm nát nhừ, từ bắp chân trở xuống, thật sâu lâm vào trong đó, thật giống như giẫm vào bùn nhão bên trong đồng dạng.

Hai ngón nhẹ nhàng bắn ra, vỗ tay phát ra tiếng, lập tức phát ra "Khanh khanh" thanh âm, hai cây đầu ngón tay thật giống như đúc bằng sắt đồng dạng.

"Có ý tứ. . ."

Triệu Phất Y kinh ngạc nhìn hai tay, tu luyện môn công pháp này sinh ra biến hóa, so với hắn tưởng tượng càng thêm khoa trương.

Dừng một chút, hắn cúi người đi, nhặt lên một khối gạch xanh, hai ngón tay nhẹ nhàng bóp, chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang nhỏ, gạch xanh bỗng nhiên nổ tung, khối vụn nổ đầy sân đều là, lưu loát rơi trên mặt đất, chỉ ở hắn giữa ngón tay lưu lại một túm bột phấn.

"Cảm giác này. . ."

Triệu Phất Y cẩn thận cảm giác tự thân lực lượng lưu động, dạo bước đi thẳng về phía trước, đi hướng viện tử một góc mộc nhân cọc.

Mỗi một bước bước ra, liền có một khối gạch xanh bị đạp vỡ nát, đó cũng không phải hắn cố ý như vậy, mà là lực lượng tăng trưởng quá nhanh, không tự chủ tràn ra mà thôi.

Từ khi tu luyện đến nay, hắn vẫn là lần đầu cấp tốc gia tăng như vậy lực lượng.

Trong khoảng thời gian ngắn, tựu từ thân có bảy ngưu chi lực, thẳng đến Ngoại Gia đỉnh phong, thân có chín ngưu chi lực, luyện thành Long Ngâm Thiết Bố Sam về sau, lực lượng lần nữa bạo tăng, thô thô tính toán, có chừng mười ba mười bốn đầu ngưu lực lượng.

Cùng mấy canh giờ trước so sánh, trong khoảng thời gian ngắn, lực lượng

chợt tăng gần gấp đôi, khó trách không cách nào khống chế.

Đi vào mộc nhân cọc trước, Triệu Phất Y một quyền đánh ra ngoài.

Vừa mới kề đến mộc nhân cọc bên trên, còn chưa kịp phát lực, liền nghe "Răng rắc" một tiếng, toàn bộ mộc nhân cọc vỡ thành mấy chục phiến, hướng bốn phương tám hướng bay đi.

"Cái này. . . Xem ra là thật sự đã luyện thành. . ."

Triệu Phất Y quay lại trong viện, cẩn thận từng li từng tí lại luyện một trận, khoảng sao một khắc đồng hồ về sau, bỗng nhiên cảm thấy một trận không bình thường rã rời.

Lúc này mới kịp phản ứng, Long Ngâm Thiết Bố Sam thôi phát lực lượng, cũng không phải là tự thân trạng thái bình thường, mà là vận chuyển công pháp hiệu quả mà thôi, đối tự thân gánh vác cực lớn, bất lực trường kỳ duy trì.

Nghĩ tới đây, hắn chậm rãi đình chỉ công pháp, cơ bắp lập tức lần nữa bành trướng, làn da cũng khôi phục bình thường màu da, tiếp theo, lập tức cảm thấy một thân khó mà nói hết mỏi mệt, nặng nề như núi đồng dạng đè ép xuống, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

May mắn trong đan điền nhiệt lưu, vẫn chưa hoàn toàn biến mất, từng giờ từng phút bổ sung hắn khí huyết, thẳng đến cuối cùng biến mất thời khắc, lực lượng khôi phục hơn phân nửa, lúc này mới khôi phục tinh thần.

"Xem ra mỗi lần vận dụng bất lực vượt qua một khắc đồng hồ, nếu không, vạn nhất đánh không thắng, liền chạy trốn khí lực đều không có."

Triệu Phất Y ngồi ở mái hiên phía dưới, nhìn qua hết viện bừa bộn, trong lòng âm thầm nghĩ tới.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 114: Mời

1 14, mời

Chít chít! Thì thầm!

Một trận tuyết lớn về sau, Thành Trường An liên tục mấy ngày đều là trời nắng, trời xanh mây trắng phía dưới, màu vàng kim ánh mặt trời vẩy lên người, chiếu người ấm áp, hết sức thoải mái.

Tựu liền trong thành chim tước cũng sinh động rất nhiều, kỷ kỷ tra tra kêu, trong sân lanh lợi, tìm kiếm vẩy vào trong khe gạch hạt gạo.

Triệu Phất Y khoanh chân ngồi ở hành lang bên trên, ngâm một bình trà xanh, tự rót tự uống, nhìn qua trong viện chim nhỏ, sinh hoạt thoải mái nhàn nhã, không màng danh lợi thanh thản.

Trong viện đạp nát gạch xanh sớm đã triệt hồi, mới hiện lên một tầng thật dày bàn đá xanh, đều là ngày sau luyện công dùng được.

Trước đó, chỉ có ở dưới hành lang mặt mới phủ lên một vòng bàn đá xanh.

Góc sáng sủa mộc nhân cọc đã dời đi, lấy hắn bây giờ tu vi, coi như Thạch Đầu Nhân cũng có thể một kích đánh vỡ, mộc nhân cọc quá mức yếu ớt, hoàn toàn không dùng được.

Đoạn thời gian gần nhất, Triệu Phất Y vừa mới trèo lên Ngoại Gia đỉnh phong.

Đang giận huyết thấm vào dưới, nội tạng cùng thần kinh ngay tại phát sinh

thay đổi một cách vô tri vô giác cải biến, đang đứng ở ba tháng ngủ đông bên trong, tạm thời vô pháp tu luyện.

Đợi cho sau ba tháng, ngủ đông kỳ hoàn toàn kết thúc, chỉ cần hơi vận chuyển công pháp, liền sẽ chính thức tấn thăng Nội Gia, trở thành Nội Gia cao thủ.

Vào đông sắp trôi qua, tính toán thời gian, Hách Trường Phong cũng sắp trở về rồi, đến lúc đó vừa vặn từ trong tay hắn học được Nội Gia tầng thứ công pháp, bắt đầu tiếp theo giai đoạn tu luyện, cũng không lãng phí thời gian nào.

Từ khi lần trước Nhàn Vân Sơn Trang cuộc chiến về sau, Thu Tố Bạch còn chưa tới quá, không biết là đang tránh né người nào, vẫn là có chuyện gì muốn làm.

Hứa Bạch Lộ cũng chưa từng xuất hiện, nàng ngược lại để người tiện thể nhắn lại, nói là gần nhất có chút không yên ổn, Hứa Sơn không cho phép nàng đi ra ngoài, cũng không cách nào ra tới nói chuyện phiếm, thuận tiện đề một câu, nếu là Triệu Phất Y cảm thấy nguy hiểm, đều có thể tiến về Hứa Môn tránh né, đối với cái này, hắn tự nhiên là xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Nhất thời nửa khắc vô pháp tu luyện, cũng không ai lại quấy rầy, ngược lại là Triệu Phất Y tiến vào Trường An về sau, khó có một đoạn nhàn rỗi.

Nếu không phải hắn còn nhớ rõ, Vân Phong Hàn chủ nhân sẽ còn phái người trả thù, quả thực tựa như nghỉ đồng dạng dễ chịu.

. . .

Bất quá, đoạn thời gian này, Triệu Phất Y cũng không có hoàn toàn nhàn rỗi.

Ba trăm năm trước, Huyền Trang Pháp Sư cùng Biện Cơ hòa thượng một lần cuối cùng gặp mặt lúc, từng tính ra hắn sau này tất có một kiếp, truyền cho hắn nhất đạo bí quyết, gọi là "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" .

Biện Cơ hòa thượng đối Huyền Trang Pháp Sư coi như thiên nhân, tự nhiên đem cái môn này bí quyết thật sâu khắc ở trong đầu, một tơ một hào cũng không có lãng quên, bây giờ vừa vặn tiện nghi Triệu Phất Y.

Triệu Phất Y những ngày này, mỗi ngày trên nhất tâm chuyện tình, chính là phỏng đoán môn này bí quyết.

"Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" là một môn quá kì lạ bí quyết, cũng không thuộc về võ học phạm trù, cũng không phải Phật Môn bí pháp, cho dù cũng thuộc về mật chú một loại, nhưng là không cần tu luyện cái gì, thậm chí không cần lý giải trong đó hàm nghĩa, chỉ cần đọc thầm bí quyết, liền có thể tăng lên thân pháp tốc độ.

Triệu Phất Y đã từng thử qua mấy lần, bằng này bí quyết, thân pháp nhanh nhất có thể tăng lên gấp đôi.

Nói một cách khác, hắn nguyên bản từng bước có thể bước ra hơn trượng, đọc thầm môn này mật chú về sau, từng bước thậm chí có thể bước ra ba trượng, đừng nói là Ngoại Gia đỉnh phong, chỉ sợ sẽ là Nội Gia cao thủ, cũng không có bực này tốc độ.

Đương nhiên, cái này cùng Biện Cơ hòa thượng một khi đọc thầm, thân pháp trọn vẹn gia tăng gấp mười không thể so sánh, trong lòng của hắn âm thầm phỏng đoán, có lẽ là bởi vì Biện Cơ hòa thượng bí quyết kế tục Huyền Trang Pháp Sư, mà hắn lại kế tục Biện Cơ hòa thượng, cho nên hiệu quả có chỗ suy yếu.

Chỉ là có một chút, hắn phát hiện bằng vào này bí quyết tăng lên thân pháp, chỉ có thể dùng cho đi đường hoặc là trốn tránh, không thể dùng để tiến công, nếu là cùng thủ pháp công kích hỗn hợp lại cùng nhau, ngay lập tức sẽ mất đi hiệu lực, cũng không biết là nguyên nhân gì.

Bất quá, hắn cảm thấy cái này có thể là bởi vì Huyền Trang Pháp Sư là người trong Phật môn, truyền xuống bí quyết cũng là lòng dạ từ bi, vì vậy, không thể

dùng để sát phạt.

"Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" vô cùng thần kỳ, hắn thấy, đã tiếp cận trong truyền thuyết thần thông phép thuật, tuyệt không phải thế tục lưu truyền.

Triệu Phất Y kính nể sau khi, đối đạo này bí quyết lên hứng thú thật lớn, mỗi chữ mỗi câu phỏng đoán trong đó kinh văn, ý đồ lý giải bí quyết hàm nghĩa.

Nếu là có hướng một ngày, có thể khám phá bí quyết chân ý,

Dùng cho tiến công bên trong, chiến lực chí ít tăng lên mấy lần.

Đi qua một đoạn thời gian suy nghĩ, hắn mặc dù không có lý giải trong đó chân ý, lại phát hiện một kiện chuyện rất kỳ quái, Huyền Trang Pháp Sư rõ ràng là người trong Phật môn, đạo này bí quyết bên trong câu chữ, dùng nhưng đều là Đạo Môn đảo từ, chỉ là trong đó ngôn ngữ mười phần khó đọc, ý tứ cũng không lưu loát, không biết là hàm nghĩa gì.

. . .

Ba! Ba! Ba!

Ngay tại Triệu Phất Y dụng tâm thưởng thức trà thời điểm, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một trận gõ cửa âm thanh, liền cao giọng đáp ứng , lười biếng duỗi lưng một cái, dạo bước đi vào phòng trước, mở ra cửa hàng cánh cửa.

Chỉ thấy ngoài cửa đứng một cái vô cùng có khí độ trung niên nhân, đang cười doanh doanh mà nhìn xem hắn, Triệu Phất Y hơi nhíu nhíu mày, cái này mặt người mạo cho dù quen thuộc, dường như đã gặp ở nơi nào, vậy vô luận như thế nào cũng nhớ không nổi đến.

"Ha ha, Chu tiên sinh, đã lâu không gặp rồi, nơi này ở vẫn tốt chứ!"

Người này cười ha ha một tiếng, dẫn đầu hướng về phía Triệu Phất Y chắp

tay.

Triệu Phất Y nao nao, trong đầu linh quang lóe lên, chợt nhớ tới người kia là ai đến.

Lúc trước, hắn vừa đến Trường An thời điểm, từng tại Quang Đức Phường bên trong, bị một cái tên là Thiết Thương Hội bang hội doạ dẫm quá một lần, đương nhiên, cái kia lần cũng không chịu thiệt, ở lấy ra Huyền Cơ Đài lệnh bài về sau, lừa hắn những người kia đều bị hù dọa, mời ra Thiết Thương Hội hội trưởng "Thiết Thương Bạch Mã" Tề Vũ Thần, cũng chính là người trước mắt này.

Tề Vũ Thần gặp mặt về sau, đối với hắn ngược lại là quá khách khí, chẳng những hung hăng trừng trị thủ hạ một đám tay chân, còn đem dưới chân căn này trạch viện đưa cho hắn.

Bất quá, đó cũng không phải Tề Vũ Thần thích hay làm việc thiện, mà là Huyền Cơ Đài thanh danh khốc liệt, ở Đại Ngụy vương hướng không người dám trêu duyên cớ.

Chỉ là từ sau lúc đó, Tề Vũ Thần cùng hắn lại không lui tới, không nghĩ tới một năm trôi qua đi, hiện tại bỗng nhiên đến nhà bái phỏng.

"Muốn làm không tệ, cái này đều muốn tạ Tề hội trưởng khẳng khái!"

Triệu Phất Y cười chắp tay, lại không đem hắn để vào viện tử, hỏi tiếp: "Tề hội trưởng hôm nay làm sao có rảnh đến ta nơi này rồi?"

Hắn đối Thiết Thương Hội cũng không hảo cảm, nếu là có cơ hội, thậm chí không ngại đem nhóm người này một mẻ hốt gọn, cũng liền chẳng thèm cùng bọn họ kết giao tình.

"Ha ha, đại nhân đến Trường An cũng kém không nhiều một năm, Tề mỗ luôn luôn ít đến bái phỏng, còn xin đại nhân thứ tội!"

Tề Vũ Thần cười ha ha, trước tố cáo kể tội, đối Triệu Phất Y đem hắn ngăn ở cổng chuyện này, mảy may cũng không sinh khí.

Người này ưu điểm lớn nhất, chính là kéo dưới mặt đến, vô luận đối phương cho không nể mặt hắn, hắn đều sẽ cho đủ đối phương mặt mũi, phong cách làm việc không giống người trong giang hồ, trái ngược với một sành sỏi thương nhân.

Đương nhiên, Thành Trường An rồng rắn lẫn lộn, có thể ở nơi này dừng chân, hoặc là có thực lực, hoặc là có thế lực, hoặc là thức thời, làm tầng dưới chót bang hội thủ lĩnh, Tề Vũ Thần một không có thực lực, mà không thế lực, thức thời là hắn có thể ở Trường An sống cũng không tệ lắm nguyên nhân.

Hơi sau một lúc lâu, Tề Vũ Thần gặp Triệu Phất Y không nói gì, tiếp lấy lại nói ra: "Bây giờ cửa ải cuối năm sắp tới, Tề mỗ nhận ủy thác của người, muốn mời Chu đại nhân tiến về dự tiệc, không biết đại nhân có thể nể mặt?"

"Ồ?"

Triệu Phất Y hơi sững sờ, hắn vừa rồi nghĩ đến rất nhiều lý do, vậy vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Tề Vũ Thần thế mà lại tới mời hắn ăn cơm.

Huyền Cơ Đài thanh danh hại vô cùng, đối với đại đa số quan viên, người giang hồ tới nói, có thể nói nghe mà biến sắc, tránh chi chỉ sợ không bằng, ngày bình thường tránh cũng không kịp, không nghĩ tới vẫn còn cố ý đi lên góp.

Hắn cười nhạt tiếu, hỏi: "Không biết là vị đại nhân kia có rảnh mời ta uống rượu?"

"Ở Tả Long Vũ Vệ Trương Sơn Đào, Trương Đại thống lĩnh!"

Tề Vũ Thần nghiêm mặt nói, sắc mặt nghiêm nghị.

"Ừm?"

Triệu Phất Y nhíu nhíu mày.

Lúc trước lần thứ nhất gặp mặt, Tề Vũ Thần tựu đã từng đề cập qua, Thiết Thương Hội bối cảnh phía sau đài là Trường An Lục Vệ một trong Tả Long Vũ Vệ, điểm này hắn còn nhớ rõ, thế nhưng là hắn cùng với vị này Trương Thống Lĩnh chưa từng gặp nhau, vì sao muốn mời hắn dự tiệc?

"Chỉ là cùng Trương Thống Lĩnh vốn không quen biết, vẫn là thôi đi!"

Triệu Phất Y suy nghĩ một trận, lắc đầu nói.

"Đại nhân chậm đã chối từ, đại nhân cho dù chưa thấy qua Trương Thống Lĩnh, Trương Đại thống lĩnh lại đối đại nhân bạn tri kỷ đã lâu."

Tề Vũ Thần vội vàng nói: "Trương Đại thống lĩnh đặc biệt đã thông báo, trước đó vài ngày, đại nhân đang,ở Nhàn Vân Sơn Trang trận trảm Sát Sinh Đao Vân Phong Hàn, cử động lần này làm hắn kính nể không thôi, nói là hiện tại vô luận như thế nào, cũng phải thỉnh đại nhân đi qua."

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, lập tức trầm tư một lát, cuối cùng nhẹ gật đầu, nói ra: "Đã dạng này, chỉ là đến liền đúng rồi!"

"Tốt!"

Tề Vũ Thần cười lớn một tiếng, nói ra: "Cái kia Tề mỗ sáng sớm ngày mai đến đây nơi đây nghênh tiếp đại nhân!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 115: Tiệc Rượu

1 15, tiệc rượu

Nhìn Tề Vũ Thần xa đến thân ảnh, Triệu Phất Y trong mắt hiển hiện một tia vẻ lo lắng.

Nhàn Vân Sơn Trang sự tình, người biết cũng không tính nhiều, chính Triệu Phất Y sẽ không nói ra đi, Thu Tố Bạch đương nhiên cũng sẽ không nói ra đi, trừ cái đó ra, cũng chỉ có Hứa Môn cùng Ung Vương người.

Vân Phong Lãnh chính là một bộ Hấp Huyết Hành Thi, tin tức tùy tiện lộ ra ngoài, rất dễ gây nên khủng hoảng, Hứa Sơn đã hạ phong khẩu lệnh, Hứa Môn lấy quân pháp trị gia, người Hứa Môn trừ phi điên rồi, nếu không, tận sẽ không đem tin tức truyền ra đi.

Còn lại cũng chỉ có Ung Vương Phủ, chẳng lẻ là Ung Vương Phủ người nói ra đến?

Điểm này thoạt nhìn ngược lại có mấy phần khả năng, Ung Vương tọa trấn Ung Châu gần ba trăm năm, chỉ sợ ngoại trừ Hứa Sơn loại này ngoại lai hộ, Ung Châu thế gia đại tộc đều có thể cùng Ung Vương Phủ làm thân mang cho nên, Trương Sơn Đào làm Tả Long Vũ Vệ thống lĩnh, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Bất quá cũng vẫn còn điểm đáng ngờ, Giang Phong làm người nặng nhất mặt mũi, vào lúc ban đêm hắn bị Vân Phong Lãnh cơ hồ bức đến tạ thế đường, cuối cùng còn dẫm nát dưới chân, có thể nói rất mất mặt, lấy tính cách của hắn, tất nhiên sẽ thủ khẩu như bình, lại thế nào khả năng tuỳ tiện lộ ra ngoài?

Nếu bài trừ những người này, như vậy thì là ai đây?

Triệu Phất Y nhướng mày, có chút hít giọng điệu, nếu không phải trong lòng lượn lờ lấy những nghi vấn này, chỉ sợ hắn là sẽ không đến, thế nhưng là những chuyện này tìm cách không rõ, vô luận như thế nào cũng không an tâm.

. . .

Càng ngày rạng sáng, thời tiết còn sớm.

Triệu Phất Y vừa mới rời giường, còn chưa kịp ăn điểm tâm, liền nghe đến ngoài cửa truyền đến một trận gõ cửa âm thanh, đẩy ra cánh cửa xem xét, ngoài cửa đang đứng Tề Vũ Thần.

"Chu đại nhân, sớm a!"

Tề Vũ Thần cười ha ha một tiếng, hướng hắn chắp tay, sau lưng hắn vẫn còn một cỗ trang trí cực kì hoa lệ xe ngựa.

"Tề hội trưởng tới sớm như vậy!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, cũng chắp tay nói.

"Không còn sớm! Chu đại nhân!"

Tề Vũ Thần cười to vài tiếng, tiếp lấy nói ra: "Trương Đại thống lĩnh là ở Thành Nam ngoài ba mươi dặm Thải Cúc Sơn Trang thiết yến, cách Thành Trường An còn có chút lộ trình, trên đường nếu không thiếu thời gian, Tề mỗ cũng sợ đem canh giờ làm trễ nải, lúc này mới mặt dạn mày dày trước kia lại, thỉnh đại nhân tiến về dự tiệc."

"Tốt a, tới đều tới, chúng ta đi thôi!"

Triệu Phất Y gật gật đầu, cũng không tiếp tục làm chối từ, trở tay đóng cửa lại cứng rắn, định lúc này tiến về.

"Tốt!"

Tề Vũ Thần xoay người đi, khoa tay một cái dấu tay xin mời, chỉ hướng sau lưng xe ngựa.

Trên mã xa, người đánh xe đã sớm đem cửa xe mở ra, lẳng lặng đứng ở một bên thời điểm, chỉ chờ Triệu Phất Y lên xe.

Triệu Phất Y cũng không khách khí, tản bộ đi đến xe ngựa, tiện tay vén lên màn trướng, đi vào trong xe ngựa, một chút nhìn thấy trong xe tình huống, không khỏi "A" một tiếng.

Chiếc xe ngựa này cực kì xa hoa, phía trước chụp vào bốn con ngựa kéo xe, trong xe không gian tự nhiên không nhỏ, chính giữa bày biện một trương cái bàn gỗ đàn, trên bàn sớm đã bày mấy thứ điểm tâm, hoa quả, vẫn còn một bình trà xanh, bên cạnh bày một cái nho nhỏ làm bằng bạc hỏa ấm, vẫn còn hai thanh tử đàn cái ghế, phía trên đều giương lấy thật dày da lông, thoạt nhìn quá dễ chịu nóng hổi dáng vẻ.

Những này cũng còn thôi, thật sự để hắn giật mình là, trong xe ngựa thế mà vẫn còn một người.

Cũng là hắn một cái người quen, một ôn nhu yêu kiều, khuôn mặt thanh lệ váy đỏ nữ tử, chính là lúc trước đe doạ hắn tổ ba người một trong Hồ Sương.

"Nô tỳ gặp qua đại nhân!"

Hồ Sương gặp Triệu Phất Y lên xe, chậm rãi đứng dậy, hướng về phía Triệu Phất Y thi cái lễ.

Nàng trong ngực ôm một cái to lớn tì bà, một bộ kiều kiều yếu ớt dáng vẻ dung mạo, hơi cúi đầu, trên mặt mang ra một tia đỏ ửng, dường như không dám nhìn Triệu Phất Y, lại như là có chút thẹn thùng.

"Ngồi đi!"

Triệu Phất Y thuận miệng nói.

Trước mắt vị này Hồ Sương là làm cái gì mua bán, trong lòng của hắn nhất thanh nhị sở, mảnh mai cũng tốt, thẹn thùng cũng được, đều là mời người thương tiếc thẻ đánh bạc thôi, hắn đương nhiên sẽ không chăm chú.

Huống chi, đi qua Thu Tố Bạch tẩy lễ, Hồ Sương loại này dong chi tục phấn với hắn mà nói, liền khảo nghiệm cũng không bằng.

"Ha ha, Chu đại nhân!"

Triệu Phất Y vừa mới ngồi xuống đến, Tề Vũ Thần cũng theo hắn lên xe ngựa, cười nói ra: "Này đi Thải Cúc Sơn Trang, còn phải tốn chút thời gian, Tề mỗ lo lắng trên đường tịch mịch, liền đem Sương nhi gọi tới, cho chúng ta đàn tấu hầu như khúc, cũng tốt giết thời gian, Chu đại nhân không ngại a?"

"Khách theo chủ liền."

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, cũng không hầu như nói, tiện tay ngắt,nhéo khối điểm tâm, đặt ở miệng chậm rãi nhấm nuốt, buổi sáng còn không có ăn điểm tâm, vừa lúc ở nơi này giải quyết.

Hắn theo Triệu Trung học được mấy năm y thuật, đối các loại dược vật đều cực kì hiểu được, nhất là đối thuốc mê, độc dược một loại, càng là người trong nghề người trong nghề, chỉ cần nhai lên hai cái, liền biết trong đó có hay không trà trộn vào không nên lẫn vào đồ vật, cũng không cần lo lắng trúng độc.

"Tốt!"

Tề Vũ Thần gật gật đầu, cũng học Triệu Phất Y dáng vẻ, ngắt,nhéo khối điểm tâm ném ở miệng, quay người hướng Hồ Sương khoa tay thủ thế.

Hồ Sương khẽ vuốt cằm, tựa tại xe ngựa toa xe phía trên, tiện tay kích thích dây đàn, tấu lên một bài « Tắc Thượng Bạch Tuyết ».

. . .

Chiếc xe ngựa này cực kì thoải mái dễ chịu, tốc độ tựu khó tránh khỏi kém chút.

Một đoàn người rời đi Trường An thời điểm, chênh lệch nhiều lần là buổi sáng hơn tám giờ dáng vẻ , chờ bọn hắn đến Thải Cúc Sơn Trang thời điểm, đã là vào lúc giữa trưa.

Thải Cúc Sơn Trang ở vào Trường An phía Nam ba mươi dặm, danh tự lấy là tiền triều đại thi nhân danh ngôn "Hái cúc đông dưới rào, khoan thai gặp Nam Sơn" ý tứ, trang tử cố nhiên không lớn, lại là tường trắng lan ngói, thanh tuyền Tùng Trúc, còn tu kiến có một chỗ cúc phố, bên trong trồng mấy trăm gốc hoa cúc, an bài mười phần lịch sự tao nhã.

Theo Tề Vũ Thần nói, cái này trang tử bản gốc là trong triều một vị quan lớn, về sau người này phạm tội, sốt ruột tiêu tiền tìm người, khơi thông quan hệ tha tội, lúc này mới đem trang tử bán cho Tả Long Vũ Vệ thống lĩnh Trương Sơn Đào, cũng là nửa bán nửa tặng, mua hắn một phần ân tình.

Triệu Phất Y theo Tề Vũ Thần xuống xe ngựa, đi vào sơn trang trước cửa, Hồ Sương lại theo ở phía sau, trong tay vẫn như cũ ôm tì bà.

"Ha ha! Vị này chính là Chu đại nhân đi!"

Ngay tại Thải Cúc Sơn Trang trước cửa, đứng đấy một cái ngang tránh đại hán, da mặt đỏ bừng, vẻ mặt râu quai nón, thân hình cao lớn, mặc một bộ màu đỏ trường bào, đứng tại chỗ, không giận tự uy.

Hắn xa xa nhìn thấy Triệu Phất Y xuống xe ngựa, xa xa hỏi một câu tốt, nhanh chân chạy tới.

Sau lưng hắn, bốn tên sát người quân sĩ một mực theo, một tấc cũng không rời.

"Vị này là?"

Triệu Phất Y hơi chần chờ, quay đầu nhìn Tề Vũ Thần một chút.

"Vị này chính là Trương Thống Lĩnh!"

Tề Vũ Thần nhỏ giọng nói.

"Lúc đầu như vậy."

Triệu Phất Y có chút gật đầu, nhanh chân đón bên trên đi.

"Chu tiên sinh, chúng ta bạn tri kỷ đã lâu, cuối cùng là gặp được!"

Trương Sơn Đào cười to nói, duỗi ra hai tay, hướng Triệu Phất Y nắm đi.

"Nhờ thống lĩnh cất nhắc, chỉ là rất xấu hổ."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói, đồng dạng duỗi ra hai tay, cùng hắn giữ tại cùng một chỗ.

"Tốt, chúng ta đừng ở trong viện ngây ngô, yến hội đã bày xuống, trước đi uống hai chén đi!"

Trương Sơn Đào nhiệt tình nói.

"Cung kính không bằng tuân mệnh."

Triệu Phất Y cười nói.

Hai người liếc nhau, lẫn nhau ở giữa, cười to một tiếng, cùng một chỗ cất bước hướng chính đường đi đi, còn lại Tề Vũ Thần cùng mấy tên thân binh lại theo ở phía sau.

Nhà chính bên trong, yến hội đã dọn xong, Trương Sơn Đào ngồi ở chủ vị, Triệu Phất Y ngồi ở quý vị khách quan, Tề Vũ Thần lại ngồi ở bồi ngồi địa vị,

đến mức những người khác, đều chỉ có thể đứng ở một bên.

Trương Sơn Đào thoạt nhìn tuy là một vũ phu, lại cực nặng hưởng thụ.

Cái này một tịch tiệc rượu, rượu là khó gặp danh tửu, đồ ăn là biển lục hiếm thấy món ngon, tựu liền trong bữa tiệc hoa quả, đều là không xa ngàn dặm, từ Tần Lĩnh phía Nam vận tới.

Đến mức đàn hát nhảy múa ca cơ, từng cái đều là tuổi trẻ mỹ nữ, tơ tận không kém Hồ Sương.

"Ha ha!"

Qua ba lần rượu, đồ ăn quá ngũ vị về sau, Trương Sơn Đào bỗng nhiên cười to một tiếng.

Sau khi cười xong, hắn tiếp lấy nói ra: "Chu đại nhân, Trương mỗ cái này Thải Cúc Sơn Trang, trước sau cũng thỉnh quá không ít quý khách, thế nhưng là Huyền Cơ Đài đại nhân, Trương mỗ vẫn là lần đầu mời đến, Chu đại nhân chịu đến dự, Trương mỗ không bằng cảm tạ."

"Trương đại nhân khách khí. "

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng.

"Chu đại nhân, Trương mỗ kính ngươi một chén!"

Trương Sơn Đào nói đến đây, nâng lên một chén rượu lớn, hướng Triệu Phất Y kính lên.

"Làm!"

Triệu Phất Y cũng không chối từ, giơ lên một chén rượu, cùng hắn cạn một chén.

"Chu đại nhân quả nhiên khí khái hào hùng!"

Trương Sơn Đào nhẹ gật đầu, trên mặt ý cười càng tăng lên, tiếp lấy nói ra: "Trương mỗ năm đó đã từng ở Thần Đô Lạc Dương nhậm chức, đối Huyền Cơ Đài đại danh, sớm đã như sấm bên tai, tiếc hận cơ duyên không khéo, cho tới bây giờ cũng không đi quá, Chu đại nhân , có thể hay không cho Trương mỗ nói một chút, cái này Huyền Cơ Đài rốt cuộc là tình hình gì?"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 116: Trở Mặt

1 16, trở mặt

Tiệc rượu ở giữa, ca múa mừng cảnh thái bình.

Trương Sơn Đào bỗng nhiên thả ra trong tay chén bạch ngọc, dường như có ý định, lại như vô ý, thuận miệng hỏi Huyền Cơ Đài chuyện tình.

Một câu hỏi ra về sau, công đường lập tức an tĩnh lại, ca cơ nhao nhao lui ra, tựu liền Tề Vũ Thần cũng tới hứng thú, thả ra trong tay vũ thương, nhiều hứng thú nhìn Triệu Phất Y.

"Ha ha. . ."

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, đảo mắt một chút, trong lòng hơi động một chút, cũng không trực tiếp đáp lại, ngược lại hỏi một câu: "Trương đại nhân, ngươi thật sự muốn biết sao?"

"Ha ha, thuận miệng hỏi một chút mà thôi, Chu đại nhân nếu là nguyện ý, tùy tiện nói hai câu là được, nếu là không nguyện ý nha, ha ha ha ha. . ."

Trương Sơn Đào cười ha ha, tô son trát phấn hết thảy biểu lộ, ai cũng không biết hắn là có ý tứ gì.

"Trương đại nhân, vậy chỉ có thể xin lỗi, Huyền Cơ Đài sự tình liên quan cơ mật, tuỳ tiện bất lực lộ ra ngoài, xin thứ cho Chu mỗ vô lễ."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói, biểu hiện trên mặt cố nhiên khiêm cung, ngôn từ lại hết sức kiên quyết.

"Nha! Ha ha!"

Trương Sơn Đào khẽ gật đầu, lập tức lại cười to vài tiếng, nói tiếp "Đã quy củ như vậy, vậy cũng trách không được Chu đại nhân, Trương mỗ liền không thể người có khó khăn!"

Nói đến đây, hắn lời nói xoay chuyển, tiếp lấy lại hỏi: "Bất quá, Trương mỗ ban đầu ở Thần Đô thời điểm, từng nghe người nói quá một chút liên quan tới Huyền Cơ Đài nghe đồn, vô cùng thần kỳ, khó phân biệt thật giả, Chu đại nhân có thể giúp Trương mỗ nghiệm chứng một phen?"

"Ha ha!"

Triệu Phất Y nghe đến đó, trong lòng đã minh xác lại, dùng ngón tay khẽ chọc bàn con, nhàn nhạt nói ra: "Trương đại nhân, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, có chuyện cứ việc nói thẳng, không cần cuốn vòng qua!"

"Tốt! Sáng sủa!"

Trương Sơn Đào vỗ bàn một cái, bỗng nhiên đứng dậy, một đôi chuông đồng lớn con mắt, hung hăng nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, nói ra: "Chu đại nhân, trước đó vài ngày bỗng nhiên có người cho Trương mỗ truyền một phần tin tức, nói Chu đại nhân thực tế cùng Huyền Cơ Đài cũng không có quan hệ, lúc trước cho Tề Vũ Thần nhìn tấm lệnh bài kia là giết người đoạt lại, không biết là cũng không phải?"

Trong lúc nói chuyện, liền nghe đến một trận tiếng bước chân, từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Sau một lát, ước chừng năm sáu mươi danh tinh nhuệ quân sĩ, mặc toàn bộ áo giáp, cầm trong tay trường thương thiết thuẫn, chia làm bốn đội, ở mấy tên giáo úy dẫn đầu dưới, lúc trước đình hậu viện vọt ra, đem chính đường vây chặt đến không lọt một giọt nước.

Từng cái sát khí dày đặc, mũi thương trực chỉ Triệu Phất Y, phảng phất sau một khắc liền muốn xông lên cùng hắn chém giết.

"Ha ha, phải hay không phải, Trương đại nhân thấy thế nào đây?"

Triệu Phất Y đối trước mắt cái này hầu như đội quân sĩ mảy may cũng không để ý, vẫn như cũ là một bộ phong khinh vân đạm bộ dáng dung mạo, tiếp tục ngồi ở nguyên địa, thưởng thức trong tay vũ thương.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn đã minh xác lại, lúc đầu thật sự là Ung Vương thế tử Giang Phong trong bóng tối tác quái.

Biết hắn cũng không phải là Huyền Cơ Đài bên trong nhân vật, chỉ có người Hứa Môn, trong đó lại bán đứng hắn, chỉ có Trương Duệ mà thôi.

Trương Duệ bây giờ cố nhiên tạ thế, nhưng ở thân tạ thế trước, đã bị Giang Phong thu mua, nói ra tin tức này cũng thuộc về bình thường, chỉ là không nghĩ tới Giang Phong cũng không ra mặt, mà đem tin tức truyền cho Trương Sơn Đào, từ Trương Sơn Đào ra mặt đối phó hắn.

Trương Sơn Đào nếu là có thể giết hắn, tự nhiên vạn sự đại cát, trái lại, Trương Sơn Đào nếu là bị hắn xử lý, ha ha, giết trong triều Đại tướng, tất chịu triều đình truy nã, ngày sau cũng khó có thể ở Trường An dừng chân, chỉ có thể lưu vong chân trời.

"Ngươi nếu là Huyền Cơ Đài bên trong người, Trương mỗ khách khí hướng ngươi bồi tội, ngươi nếu không phải, hừ hừ, chớ nói Trương mỗ không cho trêu đùa, chỉ sợ Huyền Cơ Đài cũng sẽ không tha cho ngươi tùy ý giả mạo!"

Trương Sơn Đào lạnh giọng nói.

"Cái kia Trương đại nhân lại dự định như thế nào làm đây?"

Triệu Phất Y bất động thanh sắc hỏi.

"Nếu là thúc thủ chịu trói, Trương mỗ tặng ngươi lên kinh, nếu là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, tại chỗ chặt thành thịt nát!"

Trương Sơn Đào nói đến đây, sâm nhiên cười một tiếng, lạnh lùng nói ra: "Nói đến Trương mỗ ngược lại thật sự là trông mong nhìn ngươi động thủ thử một chút!"

"Trương đại nhân sát khí quá nặng đi!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói ra: "Lúc trước thế nhưng là ngươi người trước chọc ta, cũng không phải là ta trước chọc ngươi người."

. . .

"Hảo tiểu tử! Ngươi còn dám mạnh miệng!"

Còn không đợi Trương Sơn Đào lại nói tiếp, công đường quân sĩ bên trong, truyền tới một oán độc âm thanh.

Triệu Phất Y nghe quen tai, theo âm thanh hướng đi nhìn đi, nhìn thấy người quen, không khỏi vui lên.

Nói chuyện không phải là người khác, chính là ban đầu ở Quang Đức Phường, đe doạ tổ ba người một trong lão trướng phòng Phó Hữu Đức, ở bên cạnh hắn, lại đứng đấy Phó Hữu Đức.

Hai vị này bởi vì lúc trước đe doạ sự tình, bị Tề Vũ Thần hung hăng trừng phạt một phen, khó trách đối với hắn như vậy oán hận.

"Ha ha, nhị vị không phải là Thiết Thương Hội người sao? Lúc nào cũng tham gia Tả Long Vũ Vệ rồi? Tề hội trưởng biết chuyện này sao?"

Triệu Phất Y mỉm cười, quay đầu hướng Tề Vũ Thần nhìn đi.

Chỉ thấy Tề Vũ Thần xa xa trốn ở chính đường một góc, cùng hồ thoải mái tụ

cùng một chỗ, khoanh tay đứng nhìn, tay không tấc sắt, hoàn chỉnh không cùng hắn ý tứ động thủ.

"Chu tiên sinh, chuyện này Tề mỗ cũng biết một hai, lão Phó, tiểu Lôi là Thiết Thương Hội không tệ, bất quá, bọn hắn lần này là ra ngoài lòng căm phẫn, lâm thời tham gia Tả Long Vũ Vệ."

Tề Vũ Thần giải thích nói.

"A, lòng căm phẫn, có ý tứ. . ."

Triệu Phất Y cười ha ha nói ra: "Chẳng lẽ Tề hội trưởng tự mình không có lòng căm phẫn sao, chỗ kia viện tử thế nhưng là Tề hội trưởng sản nghiệp, không công đưa không đau lòng sao, nếu không cũng lại chơi hai lần?"

"Ài, một chỗ viện tử tính là gì, Chu tiên sinh coi như không phải là Huyền Cơ Đài đại nhân, cũng là giang hồ anh hùng, chỉ là một chỗ viện tử, không đáng tiền, Chu tiên sinh yêu thích cứ việc đi lại liền tốt . Còn nói động thủ sao, lấy Tề mỗ xem ra, vẫn là dĩ hòa vi quý, có thể không động thủ, vẫn là không động thủ tốt, ta nghĩ chỉ cần Chu tiên sinh nguyện ý phối hợp, Trương Đại thống lĩnh cũng sẽ không quá mức bức bách."

Tề Vũ Thần khoát tay áo, vẻ mặt ý cười, hoàn chỉnh không ý định động thủ.

Cũng không biết là hắn trước đó nhận được tin tức, biết Triệu Phất Y lợi hại, không chịu xông vào phía trước làm bia đỡ đạn, hay là hắn bản tính trơn tru, tại không có chung cực tra ra manh mối trước đó, cũng sẽ không đem chuyện làm tận.

"Chà chà! Tề hội trưởng quả nhiên lòng dạ khoáng đạt!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, quay đầu nhìn Trương Sơn Đào, nói ra: "Chỉ là để Tề hội trưởng mất hứng, Chu mỗ không có thúc thủ chịu trói thói quen, Trương đại nhân vẫn là tựu động thủ đi!"

"Lên!"

Trương Sơn Đào sầm mặt lại, một tiếng quát chói tai, trở tay nắm lên vũ thương, hung hăng hướng phía dưới quẳng đi.

Chỉ nghe "Ba" một thanh âm vang lên, bốn năm mươi danh quân sĩ nhanh chân hướng về phía trước, nhao nhao giơ cao lên trong tay thiết thuẫn, tạo thành nhất đạo thiết tường, hướng Triệu Phất Y từng bước bức đi, từng cây sáng như tuyết mũi thương lại từ tấm chắn ở giữa khe hở bên trong nhô ra, hướng trên người hắn các nơi yếu hại đâm đi.

Triệu Phất Y đảo qua một chút, đặt ra xông tới chỉ có bình thường quân sĩ, bốn tên giáo úy cũng không lại, chỉ là rút ra trường đao, đứng ở phía sau áp trận.

Đến mức Trương Sơn Đào, lại vẫn đứng tại chỗ, hờ hững nhìn trước mắt hết thảy, không nhúc nhích.

Từ đại đường bên ngoài, vẫn còn liên tục không ngừng quân sĩ, từ bốn phương tám hướng vây lại, từng tầng từng tầng đem đại đường vây quanh, càng xa xôi còn có thể nhìn thấy điểm điểm lãnh quang, cùng loại cung nỏ các loại.

Triệu Phất Y trong lòng lập tức minh xác, chỉ sợ Trương Sơn Đào đã từ Giang Phong chỗ biết sự lợi hại của hắn, lúc này mới an bài trọng binh, đặc biệt đem hắn từ trong thành Trường An lừa gạt ra tới, dự định dựa vào trọng binh vây giết.

Đương nhiên, Trương Sơn Đào cũng không phải người ngu, cũng không tin vào Giang Phong lời nói của một bên, trực tiếp kêu đánh kêu giết, mà là trước lấy lôi kéo thủ đoạn, thăm dò một phen, xác nhận hắn không phải là Huyền Cơ Đài bên trong người về sau, mới trở mặt động thủ.

Tiếc hận, hắn nếu là đối Huyền Cơ Đài có chỗ hiểu được, nói không chừng có thể lừa dối quá quan, vốn ngày cũng không cần động thủ, chỉ là hắn đối Huyền Cơ Đài hoàn chỉnh không hiểu được, lúc trước cũng không thể từ Diêm

Sâm trong miệng ép hỏi ra cái gì đến, vốn ngày không thể không động thủ giải quyết.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 117: Phá Vây

1 17, phá vây

"Giết!"

Theo Trương Sơn Đào ra lệnh một tiếng, mười mấy tên thiết giáp quân sĩ hét lớn một tiếng, từ bốn phương tám hướng cùng nhau tiến lên, trường thương đâm, lãnh quang điểm điểm, hướng Triệu Phất Y quanh thân các nơi yếu hại đâm đi.

"A!"

Triệu Phất Y há lại sẽ ngồi chờ chết, lập tức một tiếng gào to, quay người hướng ngoài cửa xông đi.

Bốn phương tám hướng đều là địch thủ, lưu tại nguyên địa chém giết, chỉ có thể vô ích thể lực, cấp tốc giết ra khỏi trùng vây, tìm cơ hội rời đi nơi đây, mới là tốt nhất phương án giải quyết.

Hắn đầu tiên là bước nhanh hướng về phía trước xông lên, còn không đợi những này quân sĩ tiếng vọng lại, liền đã vọt tới trường thương phía trước, tay phải hướng ra phía ngoài vung lên, trước người cắt nửa tròn, đem mấy cái trường thương cùng một chỗ ôm lấy, lập tức hướng trong ngực bao quát, kẹp ở sườn phải phía dưới.

Bị kẹp lấy mũi thương mấy tên quân sĩ, không khỏi quá sợ hãi, hai tay nắm ở trường thương, liều mạng hướng về túm đi, lại phảng phất đồng rót đúc bằng sắt, hoàn chỉnh túm không trở về đi.

Triệu Phất Y bây giờ đã thân có chín ngưu chi lực, há lại bình thường quân sĩ

có khả năng ngăn cản.

Không đợi những người này lại nghĩ biện pháp, hắn tiếp lấy hướng về phía trước bước từng bước, đi vào một mặt thiết thuẫn phía trước, đập ầm ầm ra một quyền, hung hăng nện ở mặt này trên tấm chắn.

Bang!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, phảng phất đất bằng một tiếng sét.

Thiết thuẫn tựa hồ lọt vào pháo kích, nhất thời chia năm xẻ bảy, nổ thành to to nhỏ nhỏ mười bảy mười tám mảnh vụn, hướng phía sau bắn tung tóe quá khứ, mang ra "Sưu sưu" phong thanh.

Mảnh vỡ lực đạo cực lớn, thậm chí liền quân sĩ trên người thiết giáp, cũng bị tuỳ tiện đánh xuyên.

Trong đó cách gần đó mấy tên quân sĩ, trên thân bị đánh ra mấy trong suốt lỗ thủng, tạ thế bất lực lại tạ thế, cách khá xa mười mấy người, cố nhiên không có bị nói tạ thế, vậy cũng đều bị chấn ngã trái ngã phải, trống đi một mảng lớn xứ sở đến.

Đây hết thảy đều sinh ra ở thoáng qua ở giữa, từ Triệu Phất Y quay người cất bước, đến hơn mười người quân sĩ không phải tạ thế tức tổn thương, đều là trong nháy mắt chuyện tình.

Thẳng đến hắn mở ra một cái thông đạo, sau lưng Triệu Phất Y vây công mười mấy cây trường thương, vẫn không có thể đuổi kịp hắn.

Một quyền kiến công về sau, Triệu Phất Y lại càng không chần chờ, thừa dịp trước mắt khe hở, nhanh chân xông về trước đi.

Ngoại vi một tầng quân sĩ gặp hắn vọt ra, vội vàng nhét chung một chỗ, nhao nhao giơ lên thiết thuẫn, tạo thành một mặt thuẫn tường, lần nữa phủ kín lại, ý đồ đem hắn ngăn lại.

Theo như cái này thì, những người này ngược lại thật sự là được cho hung hãn không sợ tạ thế tinh binh, dù cho nhìn thấy tiền nhân hạ tràng, đã không có mảy may bởi vì.

Bất quá, bọn hắn cố nhiên can đảm lắm, trên thực tế không hề có tác dụng.

Triệu Phất Y nhanh chân đi nhanh, thẳng đến thuẫn tường mà đi, cũng không ra quyền, chỉ là nhẹ nhàng va chạm, liền đem cái này một mặt thuẫn tường, đụng ngã trái ngã phải, tứ tán ra.

Lấy hắn thân có chín ngưu chi lực thể chất, một khi nhấc lên tốc độ, nhanh chân vọt lên, thật có vạn mã chạy kỵ sĩ, trước mắt bọn này quân sĩ cố nhiên tinh nhuệ, dù sao chỉ là bình thường binh lính, liền võ giả cũng không bằng.

Ở trước mắt hắn liền tựa như trong gió mảnh liễu, yếu đuối chịu không thấu, không có chút nào bất luận cái gì ngăn cản chi lực.

Trong nháy mắt, Triệu Phất Y đã xông ra trùng điệp vây quanh, chỉ có lại hướng nhảy tới ra từng bước, liền có thể xông ra đại đường.

. . .

Bạch! Bạch!

Ngay tại hắn sắp phóng ra đại môn thời khắc, chỉ nghe bên người phong thanh đột khởi, khóe mắt liếc qua cong lên, chỉ thấy mấy đạo lãnh quang phân biệt từ trước sau tả hữu, hướng hắn cùng một chỗ chặt lại.

Cái này hầu như đao tới vội vàng, lại xen lẫn trong một mảnh thiết Giáp trưởng thương bên trong , chờ hắn tạo thành thời điểm, trường đao đã đến bên cạnh thân, khoảng cách bất quá xa một, hai thước, lại tránh đã tới không bằng.

Triệu Phất Y sắc mặt lạnh lẽo, cước không nổi, thân không dời, hai đầu gối hướng về sau một khuất, thân eo hướng về sau khẽ cong, toàn bộ người không

đáng kể hướng về sau nằm dưới đi.

Sưu! Sưu!

Triệu Phất Y nằm vật xuống trong nháy mắt, trường đao từ trên người hắn xẹt qua, trước sau chỉ ở trong gang tấc.

Thẳng đến hắn nằm xuống về sau, mới có thời gian nhìn kỹ, sáng tạo ra tay chính là dẫn đội bốn tên giáo úy.

Bốn người này vừa rồi vẫn đứng ở đội ngũ phía sau, cũng không thuận theo hắn quân sĩ cùng một chỗ động thủ, coi như Triệu Phất Y một quyền đánh tan hơn mười tên quân sĩ, cũng đều câm chịu đựng không có xuất thủ, thẳng đến hắn xông ra trùng vây, muốn phóng ra đại môn, lúc này mới bắt được cơ hội, bốn người đồng loạt ra tay.

Bốn người này xuất thủ lăng lệ, đao tốc độ cực nhanh, vẻn vẹn từ một đao kia đến xem, liền biết đều là Ngoại Gia cảnh giới thật là tốt tay, chí ít thân có năm ngưu chi lực, lại thêm đao pháp thành thạo, phối hợp lại cực kỳ ăn ý, thốt nhiên liên thủ một kích, coi như tu vi cao hơn bọn họ mấy phần người, cũng phải nuốt hận đao hạ.

Bất quá, Triệu Phất Y tiếng vọng cực nhanh, lại tại trong điện quang hỏa thạch, nghĩ đến phá giải kế sách, khó khăn lắm né quá khứ.

"Giết!"

Mắt thấy Triệu Phất Y nằm xuống đất, bốn người này trên mặt cũng không lộ ra mất hứng chi sắc, đao thế nhất chuyển, biến chém thành trảm, phân biệt hướng hắn tứ chi chém tới.

Tại đây bốn người xem ra, Triệu Phất Y đã ngã xuống đất, không tiện thân pháp triển khai, cái này một trảm thế khó né tránh, chỉ cần một kích tay, tùy tiện lại truy chặt một đao, liền có thể muốn hắn sinh mệnh.

Không chỉ đám bọn hắn cho rằng như vậy, tựu liền xa xa Trương Sơn Đào, Tề Vũ Thần trên mặt cũng lộ ra vẻ nhẹ nhàng.

Vốn ngày vây giết trước đó, Trương Sơn Đào từ Ung Vương Phủ nhận được tin tức, biết Triệu Phất Y chiến lực phi phàm, có chém giết Nội Gia cao thủ chiến tích.

Vì vậy, Trương Sơn Đào mới bày xuống trọng binh, làm xong lấy mạng người đi lấp trù bị, không nghĩ tới vừa mới động thủ, dễ dàng, liền đem Triệu Phất Y bức đến tận đường.

"Ha ha!"

Triệu Phất Y cười lạnh, đối mặt bốn đao liên trảm, người khác không có biện pháp, hắn đã có chủ ý.

Sớm tại mấy tháng trước đó, hắn liền tu thành Vân Thể Phong Thân, có thể chuẩn xác cầm giữ một thân cơ bắp, làm ra đủ loại phàm nhân không thể tưởng tượng động tác, coi như nằm trên mặt đất cũng không ngoại lệ.

Không đợi trường đao chém tới, hắn tựu thôi động phần lưng mấy khối cơ bắp, nhẹ nhàng một cái run run, liền thoát ra hơn một trượng đi, từ trong vòng vây thoát thân, vọt tới trong đó hai tên giáo úy phía sau.

. . .

Cạch!

Chỉ nghe một tiếng vang giòn, bốn người đều chém hụt, cùng nhau chém vào đất phiến đá bên trên, làm cho một khối phiến đá trảm chia năm xẻ bảy.

Còn không đợi bọn hắn xoay người lại, Triệu Phất Y đã xoay người đứng lên, tiện tay đạp lăn một quân sĩ, từ trong tay hắn nhiều hơn một cây trường thương, đột nhiên hướng về phía trước vung đi.

Nếu bàn về sa trường chinh chiến, hắn kế tục Hàn Đường hơn mười năm chinh chiến kinh nghiệm, am hiểu nhất lấy thiếu địch nhiều, nếu bàn về gần người chém giết, hắn đã trải qua Cô Trần Tử hơn hai mươi chém giết sinh hoạt, đối với chém giết chuyện này, so công đường bất cứ người nào đều có kinh nghiệm hơn nhiều.

Với hắn mà nói, chỉ cần có một tuyến sức sống, liền có thể một mực bóp chặt, chỉ cần có một tuyến sát cơ, liền có thể máu tươi tại chỗ!

Ba!

Trường thương như điện, không cho né tránh!

Triệu Phất Y một kích xuất thủ, đập ầm ầm ở trong đó một giáo úy trên lưng, đem hắn ném ra xa hơn mười thước, thẳng đến đâm vào phía đông trên tường, mới bắn ngược rơi xuống đất.

Dù là người này mặc một thân thiết giáp, cũng bị ném ra nhất đạo thật sâu vết tích, mồm to phun ra máu tươi, nhiễm đến sợi râu, lồng ngực một mảnh huyết hồng, mắt thấy bị trọng thương, cũng đứng lên không nổi nữa.

Đây là hắn vận khí tốt, mặc vào một thân trọng giáp, nếu là đổi một thân bình dân, chỉ sợ trực tiếp đã bị nện thành hai đoạn, không còn đứng lên cơ hội.

"A!"

Cái khác ba tên giáo úy nhìn thấy lợi hại, không khỏi một tiếng kinh hô, riêng phần mình giơ lên trường đao, vây quanh ở Triệu Phất Y bên người, cũng không dám hướng về phía trước tới gần.

"Hừ hừ!"

Triệu Phất Y hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục để ý ba người này, dùng sức luân động trường thương, trước người vung mạnh một nửa hình tròn.

Chỉ nghe "Ngô" một tiếng, đất bằng cuốn lên một trận gió lốc, chấn động đến bốn vách tường ông ông tác hưởng.

Nhìn thấy này tấm tình huống, vô luận là ba tên giáo úy, vẫn là bốn phía quân sĩ, cũng không khỏi sắc mặt đại biến, cố nhiên không có quay người đào tẩu, vậy cũng đều chần chờ không tiến, không ai lại hướng tung công khai.

Đến mức đối với hắn một mảnh oán độc Phó Hữu Đức, vừa rồi xông quá trước, ở hỗn chiến bên trong, đã bị tứ phía vẩy ra thiết thuẫn mảnh vỡ đánh trúng đầu, lúc này đã một mệnh ô hô.

Ngược lại là Lôi Báo hơi chậm từng bước, nhìn thấy Phó Hữu Đức thân tạ thế, vội vàng lui về phía sau đi, ngay tại góc sáng sủa run lẩy bẩy.

Trường thương vung lên, trước người một mảnh trống trải, chính đường trước cửa lại không ngăn cản.

Triệu Phất Y nhanh chân hướng về phía trước phóng ra, chỉ cần ra căn phòng này, bằng vào "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết, Trương Sơn Đào mạnh hơn, cũng đừng hòng đuổi tới hắn.

Ông!

Ngay tại Triệu Phất Y cất bước thời khắc, sau đầu tiếng gió lại nổi, Trương Sơn Đào rốt cục nhịn không được xuất thủ, phi thân nhảy lên, lăng không hướng hắn chộp tới!

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 118: Rời Đi

1 18, rời đi

Oanh!

Trương Sơn Đào thân pháp như điện, lại nhanh hơn Triệu Phất Y, trong nháy mắt, đã đuổi tới phía sau hắn.

Lập tức một cái hướng về phía trước cầm ra, tốc độ so thân pháp càng nhanh mấy phần, giữa năm ngón tay trong không khí xẹt qua, mang theo từng đạo màu trắng khí lãng, phát ra "Ong ong" tiếng vang, lại ví von mới Triệu Phất Y vung mạnh trường thương âm thanh lớn hơn.

"Nội Gia cao thủ!"

Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên hiện lên cái này động cơ.

Hắn bây giờ đã đạt tới Ngoại Gia đỉnh phong, đối với Ngoại Gia cảnh giới khí lực cực hạn, trong lòng hết sức rõ ràng, Trương Sơn Đào cái này nhảy lên một trảo, tốc độ cực nhanh, khí lực cũng mạnh, tất cả đều ở Ngoại Gia đỉnh phong phía trên, nhất định là Nội Gia cao thủ.

Bất quá cái này cũng bình thường, hắn ở Ung Vương thế tử Giang Phong trước mắt, chém giết cương thi Vân Phong Lãnh, cố nhiên có ám khí công lao, vậy phần này chiến tích là thực sự, Giang Phong đã muốn mượn đao giết người, tự nhiên cũng sẽ đem cái này tin tức bộc lộ cho Trương Sơn Đào, để hắn sớm làm trù bị.

Trương Sơn Đào nếu không có Nội Gia tầng thứ tiêu chuẩn, lại sao dám cùng

hắn đơn độc động thủ?

"Đã như vậy, là đi hay ở?"

Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên hiện lên cái này động cơ.

Sau một khắc, hắn đột nhiên xoay người lại, tay phải hư nắm thành quyền, tay trái lập chưởng làm đao, ngửa mặt hướng lên trời, chính diện nghênh kích cao cao tại thượng Trương Sơn Đào.

Dựa theo lẽ thường tới nói, hắn lựa chọn tốt nhất là đi thẳng một mạch, đây cũng là cách làm an toàn nhất.

Bất quá, hắn lại muốn thử xem, theo Nội Gia cao thủ hợp lại tạ thế tương bác, đến cùng là cái gì tư vị, lấy hắn lập tức thân thủ, dù sao có thể đánh đến trình độ gì.

Hắn ở Cô Trần Tử trong trí nhớ, cố nhiên trải qua cùng Nội Gia cao thủ sống tạ thế tương bác, vậy dù sao cách một tầng, rất nhiều thứ không có quá sâu thể nghiệm.

Ở hiện thế còn không có cùng như vậy cao thủ thật sự giao thủ qua, hiện tại vừa vặn thử một chút.

Triệu Phất Y cũng không phải một vị mạo hiểm, thông qua Cô Trần Tử ký ức, hắn đối Nội Gia cao thủ chiến lực trong lòng có chừng số, lấy hắn lập tức tu vi, còn không đến mức bị một chiêu miểu sát.

Chỉ cần có thể khiêng cái ba chiêu hai thức, không bị một chiêu giết tạ thế, hắn có thể tìm cơ hội đọc thầm bí quyết, bằng vào "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí pháp, có đầy đủ nắm chắc toàn thân trở ra.

"Thật can đảm!"

Trương Sơn Đào gặp Triệu Phất Y chẳng những không đi, ngược lại quay

người nghênh kích, không khỏi giận quá mà cười, hét lớn một tiếng, từ trên trời giáng xuống, một cái hướng đỉnh đầu hắn chộp tới.

"Uống!"

Triệu Phất Y cắn chặt răng, vung lên hữu quyền, hướng lên nghênh kích mà đi, lần thứ nhất liền muốn cùng Trương Sơn Đào cứng đối cứng địa phương giao thủ.

Ba!

Sau một khắc, Trương Sơn Đào cái này một cái bổ trúng Triệu Phất Y cánh tay, phát ra một tiếng vang thật lớn, nhấc lên một mảnh khí lãng, chấn động đến bốn vách tường song cửa sổ thẳng lắc.

"Thật là lợi hại!"

Triệu Phất Y chỉ cảm thấy một cỗ như bài sơn đảo hải lực đạo thẳng nện xuống đến, trong lòng không khỏi giật mình.

Tiếp theo, tựu đặt ra chỉ bằng vào cánh tay phải hoàn chỉnh ngăn cản không nổi, bả vai bỗng nhiên trầm xuống phía dưới, mắt thấy là phải bị Trương Sơn Đào phá vỡ phòng thủ tư thế, vội vàng nâng lên cánh tay trái, gác ở dưới cánh tay phải mặt.

Hai tay hiệp lực, mới khó khăn lắm đem một kích này ngăn trở.

"Ừm?"

Trương Sơn Đào cũng là khẽ giật mình, không nghĩ tới Triệu Phất Y có thể cứng rắn chống đỡ dưới một kích này, lạnh giọng nói ra: "Quả nhiên lợi hại, tuổi còn nhỏ thì có tu vi như vậy, khó trách dám động thủ với ta!"

Như vậy một kích, hắn đã kiểm tra xong Triệu Phất Y tu vi đạt tới Ngoại Gia đỉnh phong, lấy Triệu Phất Y mười sáu mười bảy tuổi niên kỷ đến xem, phần này

tu vi quả thực kinh thế hãi tục.

Chính hắn cũng là luyện võ kỳ tài, thế nhưng là hắn có phần này tu vi thời điểm, niên kỷ muốn so Triệu Phất Y đại xuất mười tuổi, chênh lệch nhiều lần hai mươi bảy hai mươi tám tuổi niên kỷ.

Bất quá, cái này cũng kiên định hắn sát tâm, nếu là vốn ngày giết không được Triệu Phất Y, hôm sau gặp lại, cũng không biết là ai giết ai.

Trương Sơn Đào nghĩ tới đây, tay phải tiếp tục hướng phía dưới tạo áp lực, hướng Triệu Phất Y đầu lâu ép đi, tay trái vung lên một quyền, thẳng đến lồng ngực mà đi.

Hắn một chiêu này thuần túy là lấy lực áp người, chỉ cần Triệu Phất Y khí lực không bằng hắn, tựu khó mà bảo vệ chu toàn, hoặc là phòng được hắn tay trái, không phòng được tay phải hắn, hoặc là phòng được tay phải hắn, không phòng được hắn tay trái.

Vô luận như thế nào giãy dụa, đều khó mà dưới một kích này chạy trốn.

"Tốt!"

Đối mặt như vậy hung hiểm một kích, Triệu Phất Y trên mặt không hề sợ hãi, ngược lại rống to một tiếng, trên mặt mang ra bất khuất chi ý.

Một tiếng rống quá, chỉ thấy hắn toàn thân cao thấp, cơ bắp cấp tốc áp súc, thân hình trong nháy mắt trở nên thon gầy, làn da mặt ngoài trồi lên từng đầu gân xanh, toàn bộ ngưng kết cùng một chỗ, biến thành đen sì một mảnh, tựa như mặc vào một kiện thiết y.

Đây chính là vận chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam dị tượng!

Ở đây đồng thời, hắn cánh tay phải không nổi, tay trái nắm chặt, một quyền hướng về phía trước vung đi, lại muốn cùng Trương Sơn Đào đang đối mặt quyền.

"Tìm chết!"

Trương Sơn Đào gặp Triệu Phất Y trên thân thay đổi, liền biết là vận chuyển công pháp gì, bất quá cũng không thèm để ý, lại thấy hắn rút lui mở tay trái, trên mặt lại lộ ra có chút cười lạnh.

Lập tức, cánh tay phải tiếp tục dùng sức ép xuống, thẳng đến Triệu Phất Y đầu lâu mà đi, lại đặt ra cùng vừa rồi khác biệt, vậy mà không nhúc nhích tí nào, tựa hồ đặt tại một khối vạn cân trên sơn nham.

Tiếp theo, liền nghe "Bành" một tiếng vang trầm, hai cái quyền trái hung hăng đụng vào nhau.

Sau một khắc, cách xa ở chính đường một góc Tề Vũ Thần, vây chung quanh ba tên giáo úy, đông đảo quân sĩ, tất cả đều dừng lại, quả thực không dám tin mặc cho ánh mắt của mình.

Một kích này về sau, Triệu Phất Y nguyên địa đứng đấy không nổi, chỉ là hai chân thật sâu rơi vào dưới mặt đất, khoảng chừng hơn một thước sâu, toàn bộ bắp chân đều chôn ở bên trong.

Trương Sơn Đào lại bị một quyền đẩy lui, trọn vẹn lui ba bước mới đứng vững.

. . .

"Làm sao có thể!"

Trương Sơn Đào sắc mặt đại biến, trừng mắt hai mắt, chết chết nhìn chằm chằm Triệu Phất Y không thả.

Bằng chừng ấy tuổi, có thể tu luyện tới Ngoại Gia đỉnh phong, liền đã kinh thế hãi tục, coi như lúc ấy đỉnh tiêm quyền thế hạch tâm đệ tử, cũng chưa chắc đều có phần này tu vi, bất quá, cái này hắn còn có thể hấp thu.

Thế nhưng là có thể ở tu vi cao siêu như vậy đồng thời, còn có thể đem một môn lợi hại công pháp luyện thể, luyện đến cảnh giới như thế, vậy liền hoàn chỉnh vượt quá tưởng tượng của hắn.

Trong thiên hạ bất luận cái gì một môn công pháp, tu luyện đều tận không dễ dàng, huống chi là đối khí lực tăng phúc như vậy lớn mạnh công pháp, không có hai ba năm, liền môn đều vào không được.

Ngay tại vừa rồi giao thủ trước đó, hắn còn cho rằng Triệu Phất Y môn công pháp này chỉ là chủ nghĩa hình thức, nhìn có biến càng mà thôi, không nghĩ tới thật sự lợi hại như vậy, quả thực vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

"Vạn sự đều có khả năng!"

Triệu Phất Y cười ha ha, không đợi Trương Sơn Đào lại nói cái gì, từng bước hướng về phía trước phóng ra, vậy mà chủ động hướng hắn xuất thủ.

Ba! Ba! Ba!

Hai người lần này động thủ, so vừa rồi càng thêm hung mãnh, mỗi một quyền vung ra, đều mang theo "Ô ô" phong thanh, mỗi một chân đạp ra, đều giẫm nát mấy khối đá xanh.

Thoáng qua ở giữa, đã đánh bốn năm cái hiệp, thế mà cân sức ngang tài.

Mấy chiêu quá khứ, Triệu Phất Y cố nhiên không bị tổn hại gì, nhưng trong lòng âm thầm bắt đầu sinh thoái ý.

Ngoại Gia đỉnh phong dù sao không bằng Nội Gia cao thủ, cố nhiên có Long Ngâm Thiết Bố Sam tăng thêm, khí lực thậm chí còn ở Trương Sơn Đào phía trên, thế nhưng là tốc độ, tiếng vọng, đều so Trương Sơn Đào kém một bậc.

Vì vậy, khí lực thượng phong hoàn chỉnh không thi triển ra được, lớn hơn nữa khí lực đánh không trúng người khác, thì có ích lợi gì?

Tới tương phản, Trương Sơn Đào lại bằng vào tốc độ, tiếng vọng thượng phong, ở thích ứng Triệu Phất Y tiết tấu về sau, tiếp tục mấy lần đánh trúng chỗ yếu hại của hắn, nếu không phải Long Ngâm Thiết Bố Sam phòng ngự lợi hại, chỉ dựa vào quyền cước không cách nào phá phòng, nói không chừng liền muốn thụ thương.

Đương nhiên, nếu có thể một mực đánh như vậy dưới đi, thắng thua ai khó dự cảm.

Tiếc hận là, Triệu Phất Y khí lực thượng phong, toàn bộ đến từ Long Ngâm Thiết Bố Sam tăng thêm, mà môn công pháp này rất hao tổn khí huyết, nếu là đánh lâu , chờ đến khí huyết dùng hết thời điểm, toàn thân khí lực mất hết, chỉ sợ muốn chạy trốn cũng khó.

Nghĩ tới đây, hắn hướng về phía trước đột nhiên đánh ra một quyền, đem Trương Sơn Đào bức ra mấy bước, quay người hướng ngoài cửa chạy đến, trong miệng im lặng tụng "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết.

Trong chốc lát, thân hình bỗng nhiên biến nhanh, chỉ thấy một đạo hắc ảnh từ đường bên trong nhảy lên ra, cấp tốc hướng Thải Cúc Sơn Trang dĩ vãng tung đi, tốc độ nhanh chóng, lại cách xa ở Trương Sơn Đào phía trên.

"A?"

Trương Sơn Đào không khỏi giật mình, không nghĩ tới Triệu Phất Y nói đi là đi.

Chờ hắn tiếng vọng lại, mong muốn đưa tay cản trở thời điểm, lại đặt ra Triệu Phất Y tốc độ quá nhanh, đã tới đã không kịp, chỉ có thể hô to một tiếng: "Bắn tên!"

Ngay tại chính đường đại môn hai bên, sớm đã tập hợp nước cờ mười tên cung tiễn thủ, sớm đã kéo ra dây cung, tùy thời trù bị bắn tên.

Chỉ nghe Trương Sơn Đào ra lệnh một tiếng, tất cả đều xắn di chuyển trường cung, hướng Triệu Phất Y bắn đi.

Triệu Phất Y tốc độ quá nhanh, lại không thể so với mũi tên nhanh chậm nhiều ít, đa số mũi tên lại không thể đuổi kịp cái bóng của hắn, chỉ có chút ít hầu như chi bắn tại trên thân, phát ra "Khanh khanh" âm thanh, nhưng cũng không có làm bị thương nửa phần.

Trong nháy mắt, hắn đã nhảy đến đầu tường, lại không lập tức rời đi, mà là quay đầu nhìn Trương Sơn Đào một chút, phất phất tay, quay người cách đi.

Trương Sơn Đào sắc mặt biến mấy biến, phi thân nhảy ra chính đường, nhanh chân đuổi bên trên đi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 119: Đuổi Trốn

1 19, đuổi trốn

Bành! Bành!

Mênh mông hoang dã phía trên, tuyết đọng chưa tan rã, một đạo hắc ảnh từ tuyết bên trên cực nhanh mà qua, tùy tiện từng bước, liền có thể bước ra ba trượng, mỗi lần hơi chút rơi xuống đất, cũng sẽ ở trên mặt tuyết bước ra một cái hố sâu, tóe lên một đám tuyết sương mù.

Sau một lát, tại đây đạo bóng đen phía trước, hiện lên một mảnh hoang dã rừng.

Bóng đen trực tiếp tung vào rừng rậm, lăng không nhảy lên, phi thân lên, dẫm nát trên một cây đại thụ, đem thô to nhánh cây trùng điệp đè ép dưới đi, cong thành một cái hình vòm, tiếp theo, lại mượn nhánh cây đàn hồi lực đạo, lần nữa phóng lên tận trời, gia tốc hướng rừng chỗ sâu tung đi.

Trong nháy mắt, như là liên tục, bóng đen chạy trốn tới rừng chỗ sâu, mắt thấy hậu phương không người đuổi theo, lúc này mới rơi vào trên một thân cây, chậm rãi ngưng xuống.

Một đường dấu chân đến bên ngoài rừng cây mới thôi, lại hướng trong rừng đi, trên mặt đất không có chút nào vết tích, người khác lại nghĩ lần theo dấu chân tìm kiếm, quả thực so với lên trời còn khó hơn.

"Hô. . . Mệt mỏi quá. . ."

Bóng đen này chính là Triệu Phất Y, mới vừa từ Thải Cúc Sơn Trang trốn tới.

Dọc theo con đường này, hắn một mặt triển khai Long Ngâm Thiết Bố Sam, một mặt đọc thầm "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết, lưỡng hạng phối hợp phía dưới, tốc độ vượt xa khỏi bình thường cực hạn, trong nháy mắt, liền đã nhảy ra hơn mười dặm bên ngoài, đem truy binh phía sau bỏ rơi vô tung vô ảnh.

Đương nhiên, tốc độ cố nhiên cực nhanh, hao phí cũng là cực lớn.

Vừa rồi một đường chạy trốn còn không cảm thấy, bây giờ sau khi dừng lại, giải trừ Long Ngâm Thiết Bố Sam về sau, lập tức cảm thấy một cỗ khó mà chống cự mỏi mệt, phảng phất sơn nhạc đồng dạng đập ầm ầm ở trên người, chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, khẽ động cũng không muốn di chuyển, chỉ muốn thật tốt ngủ một giấc.

Dáng người bên trên mệt nhọc đều là việc nhỏ, trọng yếu là tiếp xuống nên làm cái gì.

Triệu Phất Y miễn cưỡng tựa ở trên cây, ngẩng đầu nhìn trên trời mây trắng, chậm rãi suy tư bước kế tiếp đi như thế nào.

Thành Trường An tạm thời là về không hướng, cùng Tả Long Vũ Vệ một phen chém giết về sau, giả mạo Huyền Cơ Đài chuyện tình xác định sẽ bị báo đến triều đình, bực này đại sự chỉ sợ Hứa Sơn nghĩ ép cũng không ép xuống nổi, huống chi hắn cũng chưa chắc nghĩ ép.

Như vậy đến nay, cũng chỉ có một con đường có thể đi rồi, đó chính là chờ Hách Trường Phong trở về, cùng hắn cùng một chỗ đi tây nhạc Đạo Môn.

Có lẽ là bởi vì phương thế giới này có siêu phàm khí lực nguyên nhân, Đại Ngụy vương hướng quy củ mặc dù nghiêm, nhưng đối với phương ngoại chi nhân, phần lớn mở một mặt lưới, chỉ cần không ra loạn xoát cảm giác tồn tại , bình thường cũng sẽ không dưới khí quyển lực đuổi bắt.

Bước kế tiếp chỉ có thể trước tiên ở Thành Trường An xung quanh, tìm một

chỗ chỗ ẩn cư, sau đó, lại tìm cơ hội, âm thầm lẻn về thành Trường An, đem vốn mỗi ngày sản xuất sinh sự tình, nói cho Hứa Bạch Lộ, hoặc là Vương Triêu Nghĩa.

Đến một lần hai người này đối với hắn hết sức quan tâm, bỗng nhiên tiêu tán không thấy, chỉ sợ sẽ làm cho bọn hắn lo lắng, nói cho một tiếng, cũng làm cho hai người này an tâm, thứ hai cũng có thể nắm bọn hắn cho Hách Trường Phong chuyển lời, đem tin tức truyền về đi, bớt Hách Trường Phong tìm không thấy chính mình.

Đến mức Thu Tố Bạch sao, ha ha, nàng nếu là tìm không thấy tự mình, vậy dĩ nhiên không thể tốt hơn, chỉ là chỉ sợ khả năng không lớn.

Sa. . . Sa. . .

Ngay tại Triệu Phất Y suy tư bước kế tiếp động tĩnh thời điểm, chợt nghe một trận nhàn nhạt tiếng bước chân, từ rừng bên ngoài truyền đến.

Hắn vội vàng cúi đầu xuống đi, xuyên thấu qua nhánh cây ở giữa khe hở nhìn từ xa, đặt ra Trương Sơn Đào một thân một mình, cầm trong tay trường đao, nhanh chân truy vào trong rừng.

"Ừm?"

Triệu Phất Y nao nao, không nghĩ tới hắn lại tới nhanh như vậy, tựa hồ biết mình trốn tránh nơi đó, lập tức lại tiếng vọng lại, phương viên hơn mười dặm, chỉ có mảnh này rừng có thể tránh thân, Trương Sơn Đào chỉ cần không ngốc, liền có thể đoán được hắn trốn ở chỗ này.

Bất quá, hắn đối với cái này cũng không lo lắng, mảnh này rừng cũng không tính tiểu. Trong rừng cành khô phức tạp, vẫn còn từng tầng từng tầng tuyết đọng, đem hắn che chắn cực kỳ chặt chẽ.

Càng có lợi hơn chính là, hắn vốn ngày mặc vào một thân trường bào màu

xám, vừa vặn cùng trong ngày mùa đông nhánh cây cùng màu, đừng nói là ở phía xa, coi như cách rất gần, cũng không dễ đặt ra.

. . .

Trương Sơn Đào đi vào trong rừng về sau, dường như cũng không có minh xác mục tiêu, nhấc theo một thanh trường đao, đông đi tây nhìn, nam chú ý bắc trông mong, trong rừng bốn phía hành tẩu, không có một chút chương pháp.

Chỉ là chẳng biết tại sao, có lẽ là đơn thuần trùng hợp, có lẽ là trực giác nguyên nhân.

Trương Sơn Đào cố nhiên không có mục tiêu rõ rệt, lại cùng Triệu Phất Y tránh thân cây đại thụ kia khoảng cách càng ngày càng gần, trong đó một lần thậm chí sượt qua người.

Triệu Phất Y một mực tựa ở trên cây, chậm rãi thả nhẹ hô hấp, cúi thấp xuống nhãn lực, bất động thanh sắc nhìn Trương Sơn Đào ở dưới người hắn đi tới đi đi.

Lấy thể lực của hắn bây giờ, căn bản là không có cách cùng Trương Sơn Đào tranh phong, như được sáng tạo, chỉ sợ thành quả không tốt.

Sa. . . Sa. . .

Trương Sơn Đào chân đạp trường ngoa, đạp ở trên mặt tuyết, phát thanh âm nhẹ nhàng.

"Đã là lần thứ ba. . ."

Triệu Phất Y tâm chậm rãi nhấc đến cổ họng.

Ngắn ngủi một nén nhang thời gian, Trương Sơn Đào đã lần thứ ba từ dưới người hắn đi qua, cố nhiên nhìn như không có bất kỳ cái gì đặt ra, thế nhưng là trong lòng của hắn lại càng ngày càng bất an, tổng cảm thấy có chút có chút không lớn bình thường.

Vụt!

Đột nhiên, nhất đạo tàn bạo đao quang, bỗng nhiên từ dưới cây nở rộ, tàn bạo đao mang như là một hàng dài, vòng quanh đại thụ, đón gió mà lên, sát na ở giữa, đã đuổi tới ngọn cây, thẳng hướng Triệu Phất Y vào đầu bổ tới.

Tàn bạo đao mang phía sau, thì là Trương Sơn Đào một trương vô tình khuôn mặt.

"Ừm?"

Triệu Phất Y không khỏi kinh hãi.

Một đao kia tới bỗng nhiên, đi thế kịch liệt, tận không phải ngẫu nhiên xuất thủ, mà là sớm có dự mưu, lúc đầu Trương Sơn Đào sớm đã đặt ra hắn trốn ở trên cây!

"Trương Sơn Đào là thế nào tạo thành?"

Thời khắc nguy cấp, Triệu Phất Y không kịp tìm tòi nghiên cứu nguyên do trong đó, dưới chân mạnh mẽ phát lực, thân hình phóng lên tận trời, thẳng tắp hướng lên, bắn lên cao ba, bốn trượng, khó khăn lắm tránh thoát một đao kia.

"Hừ hừ!"

Trương Sơn Đào hừ lạnh một tiếng, dưới chân phát lực, đồng dạng vọt lên, tiếp tục đuổi bên trên đi.

Hắn chính là Nội Gia cao thủ, thân pháp vốn là so Triệu Phất Y phải nhanh, lúc này toàn lực ứng phó, lại là hữu tâm tính vô tâm, càng là sẽ không bị tuỳ tiện vứt bỏ.

Triệu Phất Y thân ở giữa không trung, cố nhiên tránh thoát một đao kia, lại không chút nào buông lỏng, trong lòng của hắn minh xác, nguy cơ cũng không kết thúc, tương phản mới vừa vặn bắt đầu.

Bây giờ thân ở không trung, không chỗ mượn lực, chỉ cần chờ thân hình hơi rơi, liền muốn chính diện trúng vào một đao, đến lúc đó chỉ sợ chín tạ thế cả đời.

Nghĩ tới đây, hắn phi tốc run lên khuỷu tay, một ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm thuận theo lướt xuống, cấp tốc cầm trên tay, không ngang hình hạ xuống, liền lấy thôi động cơ quan, ý nghĩ bắn giết Trương Sơn Đào.

Không ngờ , chờ hắn cúi đầu nhắm chuẩn thời điểm, lại đặt ra một kiện bất ngờ chuyện tình.

Chẳng biết lúc nào, Trương Sơn Đào ngửa mặt hướng lên trời, lạnh lùng nhìn hắn, trên mặt đã mang lên trên một mặt vàng óng ánh đầu hổ mặt nạ.

Cái này Trương Hổ đầu mặt đủ toàn thân vàng ánh, so với người mặt hơi lớn, nhìn như hoàng kim chế tạo, lại muốn sáng lên mấy phần, dường như còn xen lẫn cái khác kim loại, mặt nạ hiển hiện hổ tướng, ở cái trán địa vị, vẫn còn một cái chữ Vương.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, lại không kịp ngẫm nghĩ nữa, gõ động trong tay cơ quan, chỉ thấy một chồng ngân châm lướt đi, thẳng đến Trương Sơn Đào mặt mà đi.

Đinh đinh! Coong coong!

Mấy chục âm thanh giòn vang về sau, cái này hai ba mươi mai ngân châm, phàm là bắn tại trên mặt nạ bộ phận, tất cả đều bắn tung tóe ra đi, chỉ để lại một mảnh hoả tinh, cũng không có tạo thành mảy may tổn thương.

Đến mức cái khác mấy cái, bắn trên người Trương Sơn Đào, ngược lại là đem hắn bắn thủng, chỉ là bắn trúng không phải là yếu hại, cũng không thể đem hắn trọng thương, thậm chí không thể trở ngại hắn tiếp tục xuất thủ.

"Quả nhiên là có chuẩn bị mà đến a!"

Triệu Phất Y trong lòng lại kinh, lại nghĩ thay một ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm, thân hình cũng đã hạ xuống không ít, mong muốn thay chiêu đã tới không bằng.

Mắt thấy trường đao hướng mình chém tới, dưới tình thế cấp bách, hắn chỉ có thể thân hình đảo ngược, vung lên trong tay Bạo Vũ Lê Hoa Châm thục đồng ống tròn, xem như binh khí, hướng trường đao đập đi.

Cạch!

Một tiếng vang giòn, trường đao bên trong nặng nề mà trảm tại ống tròn phía trên.

Triệu Phất Y mượn phản chấn lực đạo, xa xa bay ra xa hơn ba trượng, rơi vào một cái khác cái cây bên trên, tạm thời chạy ra một tuyến sức sống, cúi đầu lại nhìn trong tay ống tròn, không khỏi hít giọng điệu.

Một đao kia gọt vô cùng ác độc, ống tròn phía trên bị gọt đi một phần ba, lộ ra bên trong phức tạp máu chốt lò xo cơ cấu, đã không thể dùng lại.

Triệu Phất Y có chút hít giọng điệu, nhìn chằm chằm đối diện trên cây Trương Sơn Đào một chút, tiện tay ném đi ống tròn, trong miệng đọc thầm bí quyết, quay người hướng chỗ rừng sâu tung đi.

Trương Sơn Đào cười lạnh một tiếng, huy động trường đao, lần nữa đuổi bên trên đi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 120: Bỏ Mạng

120, bỏ mạng

Sưu!

Một thân ảnh như gió, từ trên hoang dã sát qua, sát na ở giữa, liền nhảy ra hơn mười trượng xa, đất bằng cuốn lên một trận gió lốc.

Bạch!

Lại là một thân ảnh, hiện lên ở trên đường chân trời, đuổi theo phía trước người này một mực không thả, thân pháp chỉ là hơi kém nửa phần, cố nhiên nhất thời đuổi không kịp, vậy cũng tận đối vung không thoát.

Phía trước đạo thân ảnh này chính là Triệu Phất Y, phía sau từ không cần phải nói, chính là một đường truy sát Trương Sơn Đào.

"Hô. . . Hô. . ."

Trong nháy mắt, Triệu Phất Y đã chạy ra hơn hai mươi dặm, mệt mỏi thở hồng hộc, nhưng như cũ không thể vùng thoát khỏi Trương Sơn Đào.

Hắn vừa rồi tại Thải Cúc Sơn Trang thời điểm, xa chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam, hao phí quá nhiều khí huyết, lúc này khó tránh khỏi có chút kế tục không còn chút sức lực nào.

Trương Sơn Đào một mực truy ở phía sau, hô hấp kéo dài, bước chân bất loạn, hiển nhiên còn có thể bảo trì hồi lâu, chí ít so với hắn bảo trì thời gian muốn lâu dài.

"Tiếc hận. . ."

Triệu Phất Y trong lòng thầm than một tiếng.

"Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" môn này bí quyết, trong tay hắn cùng ở biện hộ hòa thượng trong tay so sánh, cơ hồ là nhất thiên nhất địa.

Trong tay hắn, nhiều lắm là chỉ có thể vào bước gấp đôi tốc độ, nhưng ở Biện Cơ hòa thượng trong tay, trọn vẹn có thể tăng tốc gấp mười, đạt tới không thể tưởng tượng địa bước.

Ngày đó, Thái Tông Thiên Tử mệnh lệnh cấm quân tiến về đuổi bắt thời điểm, Biện Cơ hòa thượng nếu là muốn đi, chỉ sợ không ai có thể bắt được hắn, chỉ là một lòng cầu tạ thế, lúc này mới rơi một cái chém ngang lưng hạ tràng.

Một cái gấp đôi, một cái gấp mười, cái này có lẽ chính là Huyền Trang Pháp Sư thân truyền, cùng tự mình tu luyện khác biệt.

Triệu Phất Y bước nhanh hướng về phía trước, lại chạy ra trong vòng ba bốn dặm đường, trong lòng âm thầm phát sầu.

Hắn ngược lại không phải là không có cấp tốc vùng thoát khỏi Trương Sơn Đào biện pháp, chỉ cần ở đọc thầm bí quyết đồng thời, vận chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam, hai bên cùng phối hợp phía dưới, tốc độ lập tức tăng trưởng, liền có thể tuỳ tiện liền có thể đem Trương Sơn Đào vùng thoát khỏi.

Vấn đề ở chỗ, hắn hiện tại bất lực làm như thế.

Đến một lần Long Ngâm Thiết Bố Sam cực kỳ hao tổn thể lực, nhiều lắm là chỉ có thể chống đỡ nhất thời nửa khắc, liền sẽ hao hết khí huyết, vạn nhất vùng thoát khỏi về sau, lại bị Trương Sơn Đào tìm tới, cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói. Thứ hai cho tới bây giờ hắn còn không có tìm cách minh xác, Trương Sơn Đào là thế nào tìm tới hắn, điểm này tìm cách không rõ, liền không có cách nào triệt để vùng thoát khỏi, bị đuổi kịp cũng là chuyện sớm hay muộn.

Đã trốn không thoát, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp đánh trả, thế nhưng là lại nên như thế nào ra tay đây?

Triệu Phất Y trong lòng chậm rãi mưu đồ.

. . .

Sưu!

Hai người một đuổi một chạy, ngay tại chạy vội ở giữa, phía trước đột nhiên hiện lên nhất đạo chiến hào, chừng ba trượng rộng rãi, nằm ngang trên trong đồng hoang, đem toàn bộ hoang dã một phân thành hai.

"Có!"

Triệu Phất Y trong lòng không khỏi khẽ động, bỗng nhiên nghĩ đến một ý kiến, âm thầm đề giọng điệu, nhanh chân hướng chiến hào trốn đi, mấy bước đuổi tới chiến hào bên cạnh, vận đủ khí lực, phi thân nhảy lên, từ chiến hào phía trên lướt dọc mà qua, tiếp tục hướng về phía trước trốn đi.

Trương Sơn Đào theo sát phía sau, cũng đuổi tới chiến hào bên cạnh, nhìn thấy Triệu Phất Y vọt quá khứ, tận không chần chờ, mũi chân điểm một cái, cũng phi thân nhảy lên giữa không trung.

Ngay tại Trương Sơn Đào bay lên không trong nháy mắt, Triệu Phất Y nghe được phía sau phong thanh, đột nhiên dừng bước lại, cấp tốc xoay người lại, từ trong ngực lấy ra một cái khác ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm, nhẹ nhàng chuyển động cơ quan.

Chỉ nghe "Xùy" một tiếng vang nhỏ, một chồng ngân châm bỗng nhiên bắn ra, thẳng đến Trương Sơn Đào mà đi.

Triệu Phất Y nghĩ chính là một chiêu này.

Trong lòng của hắn âm thầm suy đoán, Trương Sơn Đào cố nhiên biết hắn có

lợi hại ám khí, vậy chưa hẳn biết hắn có lưỡng ống, bởi vì hắn chỉ ở Giang Phong trước mắt dùng qua một ống, mà cái này một ống đã bị Trương Sơn Đào hủy đi, vì vậy, hắn vô cùng có khả năng không hề cố kỵ địa phương đuổi theo.

Như vậy, chỉ cần bắt được cơ hội, liền có thể một kích mất mạng!

Triệu Phất Y từng có kinh nghiệm của lần trước, lần này đặc biệt né qua đầu hổ mặt nạ che chắn xứ sở, nhắm chuẩn Trương Sơn Đào ngực bụng bắn đi.

Bạch!

Bạo Vũ Lê Hoa Châm tốc độ cực nhanh, liền xem như Nội Gia cao thủ cũng khó có thể né tránh, Trương Sơn Đào vốn cũng không dễ tránh mở, thêm nữa thân ở giữa không trung, thân pháp trằn trọc gian khổ, mong muốn né tránh, khó như lên trời.

Xùy! Xùy! Xùy!

Chỉ nghe vài tiếng nhẹ vang lên, cái này một chồng ngân châm đều đánh vào Trương Sơn Đào trước ngực, đúng lúc là trái tim địa vị, ngân quang lóng lánh, xuyên tim mà qua, mà ngay cả một viên đều không có bỏ lỡ, đâm ra hai ba mươi cái trong suốt lỗ thủng.

"Tốt!"

Triệu Phất Y không khỏi đại hỉ.

Tu vi của người này cao thâm, không phải những người khác có thể so sánh, hắn mới quay đầu một kích, chỉ là mạo hiểm thử một lần, cũng chưa xong cả thanh nắm, không nghĩ tới tuỳ tiện đắc thủ, ngược lại là ra ngoài ý định.

Như vậy đến nay, tình thế nghịch chuyển, cái mạng này hiện tại xem như bảo vệ!

Trương Sơn Đào chịu cái này chồng ngân châm về sau, thân pháp lập tức trì

trệ xuống tới, uốn lượn vượt qua chiến hào, từ giữa không trung rơi ầm ầm trên mặt đất, khoảng cách Triệu Phất Y ba năm ngoài...trượng, tay trái che tim, tay phải nắm chặt trường đao, dùng sức chống trên mặt đất, trừng mắt một đôi mắt, chết chết nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, lảo đảo hướng hắn đi tới.

"Ngươi. . . Ngươi. . ."

Trương Sơn Đào uốn lượn nói hai câu, ánh mắt càng phát ra ảm đạm, hướng về phía trước giãy dụa lấy lại đi vài bước, từng bước một hướng Triệu Phất Y tới gần.

Bởi vì có đầu hổ mặt nạ nguyên nhân, không nhìn thấy sắc mặt hắn thay đổi, vậy từ thân hình hắn động tác đến xem, chỉ sợ cũng bảo trì không được mấy bước.

Ba trượng. . . Hai trượng. . . Một trượng. . .

Triệu Phất Y bỗng nhiên đặt ra có chút không đúng, tổng cảm thấy trước mắt cảnh tượng này, dường như ở nơi nào gặp qua, Trương Sơn Đào thoạt nhìn như là bị trọng thương, thế nhưng là cùng thường ngày so sánh, dường như ít đi thứ gì, tổng cảm thấy có chút là lạ.

"Không đúng!"

Triệu Phất Y trong đầu linh quang lóe lên, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, đột nhiên tiếng vọng lại, thiếu đồ vật là "Huyết" !

Trương Sơn Đào bị thương không nhẹ, ngân châm xuyên tim mà qua, lại không lưu lại một giọt máu đến, liền phảng phất ngày đó Vân Phong Lãnh!

"Hấp Huyết Hành Thi!"

Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên hiện lên cái này động cơ, trong lòng không khỏi lạnh lẽo, hai chân đột nhiên phát lực, cấp tốc hướng về sau rút lui, thậm chí không kịp vận chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam.

Đối với Hấp Huyết Hành Thi tới nói, chỉ cần không thương tổn đến cùng sọ, cái khác xứ sở coi như tổn thương nặng hơn nữa, cũng không có tác dụng gì.

Khó trách Trương Sơn Đào chỉ đeo một Trương Hổ đầu mặt đủ, cái khác xứ sở cũng không phòng ngự, vốn là dạng này!

. . .

Vụt!

Trương Sơn Đào gặp hắn bỗng nhiên hướng về sau né tránh, ánh mắt bỗng nhiên lạnh xuống, trường đao trong tay vung lên, huyễn hóa thành nhất đạo tàn bạo quang mang, trực tiếp hướng Triệu Phất Y trong ngực chém tới.

Một đao kia vừa nhanh vừa vội, khoảng cách lại gần, lấy Triệu Phất Y bản lãnh, căn bản vô pháp né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi đao chém vào trước ngực.

Trường đao gần người, lạnh lẽo như băng!

Triệu Phất Y một trái tim thật sâu chìm vào đáy cốc, dưới mắt duy nhất có thể làm, cũng chỉ có một việc, đó chính là liều mạng vận chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam, lấy nhục thân cùng lưỡi đao ngạnh kháng.

Lấy Long Ngâm Thiết Bố Sam phòng ngự, bình thường quân sĩ đã không đả thương được hắn, thế nhưng là đối mặt Nội Gia cao thủ một kích, còn kém rất nhiều!

Vụt!

Băng lãnh lưỡi đao đâm vào Triệu Phất Y trước ngực, tuỳ tiện vạch phá da thịt, sau đó đã đâm cơ bắp, ở hắn xương ngực cùng cổ họng giao tiếp bộ vị, trùng điệp điểm một cái, tràn ra một đóa hoa máu.

"Ừm!"

Triệu Phất Y rên lên một tiếng, sắc mặt thay đổi một lần.

Trương Sơn Đào ánh mắt như băng, nắm chặt trường đao trong tay, mảy may cũng không dừng lại, vận đao như điện, tiếp tục đi xuống hoạch đi.

Trường đao sắc bén, đao pháp cao siêu, không đáng nửa phần mao bệnh, không có chút nào cho Triệu Phất Y né tránh không gian, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, thời gian một cái nháy mắt về sau, liền có thể đem Triệu Phất Y mở ngực moi tim.

Xùy!

Sau đó, ngoài ý muốn tựu sinh ra.

Trường đao tiếp tục trượt, lại không có thể tiếp tục đâm xuyên cơ bắp, không biết trảm tại trên thứ gì mặt, chỉ cảm thấy lưỡi đao trì trệ, lập tức từ trên thân Triệu Phất Y bắn ra, rốt cuộc không thể đâm vào đi.

Tiếp theo, theo lưỡi đao tiếp tục trượt, ngược lại sinh ra một cỗ lực đẩy, đem Triệu Phất Y xa xa đẩy ra đi.

"Ừm?"

Trương Sơn Đào không khỏi khẽ giật mình.

Lấy đao pháp của hắn, bằng vào trường đao trong tay, liền xem như bách luyện bảo giáp, cũng có thể nhẹ nhõm chém làm hai đoạn, coi như Triệu Phất Y luyện thể thời gian mạnh hơn, cũng không khả năng ngăn trở.

Triệu Phất Y tạ thế bên trong chạy trốn, trong lòng bỗng nhiên minh xác lại, cứu mình một mạng, không phải là những vật khác, mà là trong ngực Sơn Thủy Họa Quyển.

Đao thương không phá, thủy hỏa bất xâm, coi như Trương Sơn Đào đao pháp mạnh hơn gấp mười, trường đao trong tay lại sắc bén gấp trăm lần, cũng không khả năng chém ra!

Trường đao phía dưới, Triệu Phất Y may mắn không tạ thế, vậy cũng không dám ham chiến, vội vàng vận khởi một điểm cuối cùng khí huyết, đọc thầm "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết, quay người tiếp tục chạy trốn, đến mức có thể trốn bao xa, có thể trốn bao lâu, cũng chỉ có có trời mới biết!

Sau lưng hắn, máu tươi điểm điểm vẩy vào trên mặt đất, lưu lại một đạo vết tích!

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 121: Sinh Cơ Chỗ

"Hô! Hô!"

Trong một khu rừng rậm rạp, một bóng người phi tốc tiến lên.

Triệu Phất Y dùng hết toàn thân tia khí lực cuối cùng, nhanh chân xông về trước đi, thể lực dần dần chống đỡ hết nổi, hô hấp cũng gấp gấp rút, dưới chân đã bắt đầu trượt.

Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, Trương Sơn Đào tạm thời bị hắn hất ra, nhất thời nửa khắc truy hắn không lên.

Thế nhưng là loại cục diện này, cũng không thể bảo trì quá lâu, Long Ngâm Thiết Bố Sam đối khí huyết hao phí cực lớn, nhiều lắm là lại chạy sau thời gian uống cạn tuần trà, liền sẽ khí huyết suy kiệt, coi như hắn không nghĩ kết thúc vận công, cũng sẽ bị ép dừng lại.

Thật đến một bước này, Trương Sơn Đào tất nhiên sẽ đuổi theo, hết sức đối với sẽ tìm được hắn, chỉ là thời gian sớm tối khác biệt.

Hắn vừa rồi đã nghĩ minh xác Trương Sơn Đào vì cái gì có thể đuổi kịp hắn, nguyên nhân cũng quá giản lược, bởi vì Hấp Huyết Hành Thi tìm người, không chỉ bằng vào con mắt, sẽ còn phụ thuộc cái mũi.

Ban đầu ở Bá Lăng Nguyên thời điểm, Vân Phong Lãnh chính là lần theo Thu Tố Bạch mùi, một đường đuổi tới Nhàn Vân Sơn Trang, Trương Sơn Đào thân là Hành Thi, nhất định cũng có bản lãnh này, khó trách ở trên một chỗ rừng rậm thời điểm, Trương Sơn Đào có thể nhanh như vậy tìm đến hắn.

Cái tiếc hận hiện tại biết đã chậm, hắn dưới mắt cũng không có cái gì biện pháp, có thể đoạn tận mùi lưu truyền, coi như biết nguyên nhân cũng không có tác dụng gì.

"Thật chẳng lẽ muốn chết ở chỗ này?"

Triệu Phất Y trong lòng không khỏi trầm xuống, thật sâu hít giọng điệu, lập tức lắc đầu, thoát khỏi cái này động cơ.

Ngày vô tận nhân chi lộ, hắn tín nhiệm tự mình, tất nhiên sẽ nghĩ đến biện pháp!

. . .

Lại qua mấy chục trượng về sau, Triệu Phất Y rốt cục xông ra phiến rừng rậm này, trước mắt phong cảnh bỗng nhiên rộng rãi, đã thấy một con sông lớn đưa ngang trước người, một tòa gò núi đứng sừng sững ở sông lớn hậu phương.

"Ừm?"

Hắn bỗng nhiên đặt ra trước mắt phong cảnh có chút quen thuộc, dường như đã từng tới nơi này, đầu não có chút nhất chuyển, nhớ tới đây là cái gì xứ sở.

"Khiếu Phượng Sơn!"

Triệu Phất Y không khỏi hô lên.

Khiếu Phượng Sơn cũng gọi Nhất Nhân Hồi, chính là ba trăm năm trước, Đại Chu vương triều quân cận vệ đóng quân chỗ, bây giờ đã thành một mảnh U Minh bí cảnh, trú đóng hơn ngàn quân sĩ, kết thành một tòa "Chu Tước Trại" .

"Nếu là nơi này, nói không chừng còn có cơ hội. . ."

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, nghĩ đến một ý kiến.

Hắn đột nhiên dừng bước lại, nhìn trái phải một chút, tìm một cái che gió xứ sở, cấp tốc từ trong ngực lấy ra Thông U Thạch bên trong, tay trái một mực nắm chặt, tay phải lại tay lấy ra cây châm lửa, dùng sức hất lên, chỉ nghe "Xoẹt xẹt" một tiếng, lập tức dấy lên một chùm ngọn lửa, tiếp theo, đem Thông U Thạch đặt ở ngọn lửa bên trên thiêu đốt.

Trong nháy mắt, Thông U Thạch mặt ngoài hiện ra một tầng nhàn nhạt sương trắng, dần dần đem hắn bao phủ trong đó, tiêu tán theo ở hiện thế bên trong.

. . .

Một trận gió đêm thổi qua, sương trắng dần dần tán đi.

Triệu Phất Y lại nhìn trước mắt phong cảnh, đã hoàn toàn khác biệt.

Thời tiết từ ban ngày trở nên lờ mờ, bản gốc ở vào sau lưng rừng rậm, đã hóa thành một mảnh bóng đen, trước mắt hoang dã Khiếu Phượng Sơn, trở nên một mảnh đèn đuốc sáng trưng.

Xa xa nhìn thấy, một tòa quân trại bối sơn diện thủy, bên trong mấy trăm người thao luyện không ngớt, thoạt nhìn hảo hảo uy nghiêm.

"Chu Tước Trại. . ."

Triệu Phất Y trầm thấp âm thanh nói, lập tức nhanh chân tiến lên, hướng Khiếu Phượng Sơn đuổi đến đi lại, lưu tại nguyên địa quá nguy hiểm, duy nhất sinh lộ ngay tại phía trước.

Hắn không biết Trương Sơn Đào là Hấp Huyết Hành Thi trước đó, đã từng nghĩ tới vào vào U Minh bí cảnh, từ đó đem hắn hất ra, thế nhưng là khi hắn biết Trương Sơn Đào là Hấp Huyết Hành Thi về sau, tựu lấy hết cái này động cơ.

Hấp Huyết Hành Thi phía sau là Thu Tố Bạch địch nhân, Thu Tố Bạch có thể cho hắn Thông U Thạch, người kia tự nhiên cũng có thể cho Trương Sơn Đào Thông U Thạch, một khi tiến vào U Minh thế giới, vạn nhất Trương Sơn Đào

cũng truy vào đến, trước mắt chỉ có một cái đường lớn, bốn phía đều là một mảnh bóng đen, ngược lại càng tuỳ tiện bị bắt lại.

Thẳng đến hắn trông thấy Khiếu Phượng Sơn, tài chợt nhớ tới Nhất Nhân Hồi bên trong vẫn còn một chi bộ đội.

Nếu là có thể hỗn đến Chu Tước Trại bên trong, vụng trộm tối trốn đi, coi như Trương Sơn Đào mạnh hơn, cũng không thể trực tiếp mạnh mẽ xông tới, ở trong đại doanh tùy ý lục soát, chỉ có thể chậm rãi tìm kiếm.

Đến lúc đó, hắn nói không chừng liền có thể ý nghĩ chuồn mất, nếu không được cũng có thể nắm chặt thời gian khôi phục thể lực, tốt lại làm quần nhau.

Đối với Nhất Nhân Hồi, hắn cũng không lạ lẫm.

Trước đó tới qua một lần, sớm đã xe nhẹ đường quen, lần theo Hắc Thủy Hà một bên, tìm tới lần kế thông qua cầu treo, rón rén đi rồi đi lại, sau đó theo núi đá ở giữa bóng đen, lặng yên không một tiếng động sờ đến trại bên tường bên trên, thừa dịp tuần thủ quân sĩ rời đi đứng không, xoay người vượt qua trại tường, lọt vào Chu Tước Trại bên trong.

Chu Tước Trại bên trong cố nhiên tuần thủ nghiêm ngặt, nhưng là quân trại diện tích cũng lớn, khó tránh khỏi có phòng thủ đơn bạc xứ sở, lại thêm thân ở U Minh thế giới, cực ít có người có thể tới đây, vì vậy, cũng sẽ không tùy thời tùy khắc đều trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Triệu Phất Y vào vào Chu Tước Trại về sau, nhìn trái phải một chút, thấy không có kinh động bất luận kẻ nào, liền núp ở góc sáng sủa, cẩn thận thị sát, cũng không có xông loạn.

Ngay tại trước đây không lâu, hắn đã từng dò xét qua nơi này, đem trại bên trong địa hình nhớ kỹ nhất thanh nhị sở, vốn là vì lần sau ẩn vào làm qua trù bị, không nghĩ tới lại nhanh như vậy liền trở lại.

Triệu Phất Y thị sát một trận, xa xa nhìn thấy một chỗ không người đóng giữ doanh trướng, liền theo chân tường ở dưới bóng đen, rón rén chạy tới chỗ này doanh trướng bên ngoài, lại tại bên ngoài nghe ngóng, kết luận bên trong không ai, lúc này mới để lộ một góc, xoay người lăn vào đi.

Trong doanh trướng, bày tám cái giường giương, vẫn còn mấy giá đỡ, phía trên đặt vào binh khí, áo giáp, quân phục các loại, tùy tiện xếp thành một đống.

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, trước tiên đem trên người mình trường bào cởi, đổi thân vừa người quân phục, sau đó tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống, nuốt mấy hạt ích khí bổ huyết dược hoàn, chậm rãi hai mắt nhắm lại, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

. . .

Ngay tại Triệu Phất Y vào vào U Minh thế giới không lâu, Trương Sơn Đào cũng đi ra phiến rừng rậm này, nhìn trước mặt Khiếu Phượng Sơn, nhẹ nhàng hít hà, lại đặt ra mùi như vậy đoạn tận.

"Chạy?"

Trương Sơn Đào nhíu nhíu mày, lập tức ở bốn phía quanh quẩn, trùng điệp rút mấy lần cái mũi, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thì thào nói ra: "Mùi vị kia. . . Thế mà hướng U Minh thế giới. . ."

Nói xong câu đó về sau, trên mặt hắn lộ ra vẻ chần chờ, cũng không có lập tức đi truy.

Cùng Triệu Phất Y đối U Minh thế giới cơ hồ hoàn toàn không biết gì cả khác biệt, hắn đối U Minh thế giới phải hiểu được nhiều lắm, cũng biết bên trong có rất nhiều không lường được nguy hiểm, trong lúc nhất thời lại chần chờ.

Nguyên địa trầm mặc một hồi về sau, Trương Sơn Đào yếu ớt hít giọng điệu, từ trong ngực đồng dạng lấy ra một khối U Minh Thạch, một trương cây châm

lửa, sau khi đốt, toát ra khói trắng, như vậy vào vào U Minh thế giới.

U Minh thế giới cố nhiên đáng sợ, nhưng hắn phía sau chủ nhân càng thêm đáng sợ, đem hai cùng so sánh, vẫn là đi U Minh thế giới tốt.

Mạo hiểm cầu sống, dù sao cũng so có chết vô sinh tốt hơn nhiều.

Trương Sơn Đào vào vào U Minh thế giới, trước tiên tựu ngửi được Triệu Phất Y hương vị.

Tiếp theo, liền thấy nơi xa đèn đuốc sáng trưng Khiếu Phượng Sơn, sáng tạo ra trên núi quân trại, sắc mặt bỗng nhiên trở nên quá mất mặt.

Hắn đã đặt ra, Triệu Phất Y mùi, dọc theo đường núi, một đường đi bờ sông hướng, sau đó lại tại sông đối diện hiện lên, nếu là đoán không sai, dưới mắt đang núp ở quân trong trại.

"Toà này quân trại. . ."

Trương Sơn Đào lông mày cau chặt.

Làm mang binh thống lĩnh, hắn đối trong quân sự tình, muốn so Triệu Phất Y hiểu được nhiều lắm, thô thô xem xét, liền biết quân trong trại ít nhất có hơn ngàn tinh nhuệ, coi như hắn là Hấp Huyết Hành Thi, chính diện mạnh mẽ xông tới, chỉ sợ cũng phải bị hùng binh tươi sống đống chết.

Huống chi, U Minh bí cảnh bên trong, còn không biết tối trốn tránh nguy hiểm gì, quân trại chỉ là rất mặt ngoài lực cản, thật động thủ, còn không biết bên trong có cái gì nguy hiểm.

"Nhìn tới. . ."

Trương Sơn Đào đứng tại chỗ trầm tư một lát, chung cực lắc đầu, quyết định trước ẩn vào quân trại, sau đó lại làm dự định.

Nghĩ tới đây, hắn liền không còn do dự, nhanh chân hướng Khiếu Phượng Sơn đuổi đến đi lại.

Bất quá, hắn đối với cái này chỗ địa lý không quen, cũng không có dọc theo Hắc Thủy Hà tìm kiếm cầu treo, mà là một đầu đâm vào trong sông, bơi đi lại.

Vượt qua Hắc Thủy Hà không lâu, Trương Sơn Đào liền tới đến Chu Tước Trại bên ngoài, cũng tìm cái không ai xứ sở, nhẹ nhõm vượt qua trại tường, vào vào Chu Tước Trại bên trong.

Hắn vốn ngày mặc một thân áo bào đen, trốn ở trong tối, so Triệu Phất Y lại càng không tuỳ tiện bị người đặt ra, lại thêm tu vi cũng cao, mong muốn trà trộn vào đến dễ như trở bàn tay.

Chuyện phiền phức ở phía sau , chờ hắn lật vào trong trại về sau, đặt ra bên trong mùi hỗn tạp, muốn ở chỗ này tìm ra Triệu Phất Y cũng không tuỳ tiện.

Tin tức tốt duy nhất là, hắn tại đây hỗn tạp mùi bên trong, đã ngửi được Triệu Phất Y hương vị, kết luận ngay tại toà này quân trong trại

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 122: VũNg NướC ĐụC

Ánh trăng âm u, doanh trướng lờ mờ.

Triệu Phất Y trốn ở doanh trướng một góc, ngồi xếp bằng, ngồi xuống điều tức, ngồi xuống chính là hai canh giờ, bằng vào đan dược trợ giúp, một thân khí huyết dần dần khôi phục lại, nếu là gặp lại địch nhân, uốn lượn cũng có thể một trận chiến.

Xoạt! Xoạt!

Một trận sạch sẽ lề bước âm thanh, bỗng nhiên từ đằng xa truyền đến.

Triệu Phất Y mở to mắt, biết nơi này lại ở lại chẳng được hướng, lập tức xoay người mà lên, thừa dịp người bên ngoài còn không có tiến đến, trở tay để lộ doanh trướng, vẫn như cũ từ vừa rồi vào xứ sở, nghiêng người lăn ra đi.

Chờ đến lúc bên ngoài về sau, hắn một lần nữa tìm cái âm u nơi hẻo lánh, cẩn thận thị sát một phen.

Lúc này mới đặt ra, bản gốc trong Chu Tước Trại bốn phía tuần thủ quân sĩ, dần dần hồi hồi doanh trướng, một bộ phận khác quân sĩ lại từ trong doanh trướng đi đi, hướng mặt trước trên bãi tập tập hợp, thoạt nhìn là đến thay quân thời gian.

"Ừm. . . Mùi vị gì?"

Triệu Phất Y đang âm thầm thị sát, bỗng nhiên ngửi được một cỗ nồng đậm hương khí, từ phương xa nhẹ nhàng lại, dùng sức hít hà, lại là thịt hầm hương vị.

Ừng ực. . . Ừng ực. . .

Ngay tại hắn ngửi được mùi hương đồng thời, bụng lộc cộc rung động, ngay sau đó, chính là một trận khắc chế không được đói khát.

Triệu Phất Y thầm cười khổ, lúc trước chạy trối chết thời điểm, khí huyết hao phí quá nhiều, cố nhiên có đan dược tài trợ, khôi phục một chút thể lực, nhưng là trong bụng một hàng là làm không phải giả vờ, thứ này nhưng không cách nào dựa vào đan dược có thể bổ sung.

"Tìm nơi có ăn một bữa?"

Trong đầu hắn không sao ức chế địa phương nổi lên cái này động cơ, bốn phía nhìn nhìn, nhìn xem không người chú ý tới nơi này, liền dán vào doanh trướng mặt sau bóng đen, rón rén, từng bước một hướng thịt hầm hương khí truyền đến xứ sở đi đi.

Lúc này Chu Tước Trại công chính ở thay quân, bốn phía tuần sát cũng không có vừa rồi chu đáo chặt chẽ, so vừa rồi dễ đi nhiều lắm.

Khoảng sao một nén nhang thời gian về sau, Triệu Phất Y liền tới đến một chỗ rộng lượng doanh trướng phía sau, trốn ở bóng đen bên trong thị sát một trận, không có đặt ra dị trạng, liền có chút vén lên mành lều, theo khe hở hướng về phía trước nhìn đi.

Trong doanh trướng không có một ai, chính giữa bám lấy vài hớp nồi lớn, trong nồi còn bốc hơi nóng, phía dưới đứng thẳng hỏa lô, đốt xích hồng sắc ngọn lửa, bên cạnh bày biện hơn mười bàn lớn, đĩa bát đũa xếp ròng rã khiết Tề, phía trên còn thấm nước đọng, thoạt nhìn vừa mới thanh tẩy qua.

"Lại là kiếm sống tiệm cơm, khó trách một cỗ hương khí. . ."

Triệu Phất Y thì thào nói, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, nghĩ đến một kiện sơ sẩy thật lâu sự tình.

Hắn dĩ vãng vào vào U Minh bí cảnh, nhìn thấy người ở bên trong lúc, theo bản năng cho rằng, những người này cùng phàm nhân khác biệt, thuộc về U Minh quỷ vật một loại.

Dù cho Biện Cơ hòa thượng chính miệng nói qua, theo U Minh thế giới tiến một bước dương tan, bọn hắn sẽ trở nên cùng vừa vặn phàm nhân không khác, Triệu Phất Y trong lòng cũng không có suy nghĩ nhiều.

Hiện tại đi đến nơi này, hắn tài chợt nhớ tới, những người này nếu là thật sự cùng vừa vặn phàm nhân không khác, chẳng phải là ăn ở, đồng dạng cũng thiếu không được, trước mắt căn này doanh trướng chính là chứng cứ rõ ràng.

Như thế thứ nhất, vấn đề đã tới rồi, trước mắt những này ăn đồ vật, đến cùng là từ đâu tới, chỉ là một tòa Khiếu Phượng Sơn, phía trên nhưng không có làm ruộng chăn nuôi xứ sở, chẳng lẽ cũng là từ U Minh trong thế giới chuyển hóa tới?

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi máy động, lại nhìn trong lều vải thực phẩm, biểu lộ đã khác biệt.

Vừa rồi tại xa xa thời điểm, không nghĩ tới điểm ấy, lúc này đi đến doanh trướng bên ngoài, tài nhớ tới những này thực phẩm lai lịch không rõ, vạn vạn không dám lấp đến trong bụng.

. . .

Bạch!

Ngay tại Triệu Phất Y ngây người thời gian, một đạo kình phong đột nhiên từ phía sau hắn truyền đến, thẳng hướng cái cổ bổ đi, thế đại lực trầm, mau lẹ vô cùng, lại muốn một đao bêu đầu.

Bất quá, hắn thân ở bất trắc nơi, trong lòng cố nhiên xuất thần, vậy chưa hề buông xuống cảnh giác, lập tức cũng không quay đầu lại, trở tay vung lên Bạo

Vũ Lê Hoa Châm ống kim, hướng về sau ngăn cản đi lại.

Lưỡng ống Bạo Vũ Lê Hoa Châm, trước một ống ở trong rừng rậm, bị Trương Sơn Đào một đao cắt đứt, đã không có cách nào lại dùng, sau một ống đang chạy trối chết thời điểm, cũng đem ngân châm bắn ra đi, không biết rơi vào phương nào, thu không trở lại, xem như phế đi.

Vì vậy, hắn chỉ có thể phế vật lợi dụng, đem thục đồng ống kim xem như binh khí lai sứ.

Khanh!

Một tiếng vang giòn, thục đồng ống kim cùng trường đao cúi tại cùng một chỗ, cố nhiên chấn động đến cánh tay hắn run lên, lại đem trường đao ngăn trở.

Triệu Phất Y mượn cơ hội này, cúi người cúi đầu xuống đi, phi tốc hướng về phía trước lăn một vòng, trực tiếp lăn vào trong doanh trướng, thân hình cũng không đứng lên, tìm cái cơ hội, duỗi ra chân trái, một cước đá vào nồi lớn phía dưới trên lò lửa.

Bành!

Một tiếng vang trầm, một miệng Hắc oa phóng lên tận trời, tính cả trong nồi hầm khối lớn thịt bò, cùng một chỗ hướng phía sau hắn giội đi, cùng lúc đó, hỏa lô bay lên trời, đánh tới hướng bốn phía màn trướng, lò bên trong hỏa hồng than khối, lại hướng tứ phía vẩy ra mà đi.

"Nên chết!"

Người đánh lén một tiếng giận dữ mắng mỏ, vội vàng huy động trường đao trong tay, huyễn hóa ra một đám đao quang, đem tự thân bảo vệ chặt chẽ kĩ càng, chẳng những đem một miệng hắc nồi đập bay, liền trong nồi canh thịt, cũng đều dùng đao phong thổi ra đi, nửa điểm một tung tóe đến trên thân.

Chỉ là hắn tiếng vọng mặc dù nhanh, ỷ vào đao pháp hơn người, che chở tự

mình không có thụ thương, vậy cũng không thể không chậm một bước, không thể tiếp tục đuổi theo ra đi.

Ngay tại oan ức bay về phía hắn đồng thời, hỏa lô rốt cục nện ở màn trướng phía trên, tính cả lò bên trong hỏa hồng than khối, trong nháy mắt đem màn trướng dẫn đốt.

"Cháy rồi!"

Triệu Phất Y tiếp tục lộn mấy vòng, cấp tốc nhảy lên ra doanh trướng, đứng dậy về sau, hướng về sau liếc mắt nhìn, tận lực bồi tiếp hô to một tiếng.

Âm thanh cuồn cuộn, hướng bốn phía truyền hướng, trong nháy mắt chấn kinh toàn bộ quân trại.

Chỉ bằng vừa rồi một đao kia, hắn đã thăm dò lại, xuất thủ chính là Trương Sơn Đào.

Bằng hắn lập tức bản lãnh, theo Trương Sơn Đào giao thủ là có bại không thắng, duy nhất chiến thắng cơ hội, chính là mượn Chu Tước Trại quyền thế đem nước trộn lẫn, sau đó lại hình hậu sự.

. . .

Triệu Phất Y đoán không lầm, mới đánh lén hắn chính là Trương Sơn Đào.

Trương Sơn Đào đi vào trong doanh về sau, vừa bắt đầu còn dự định từng cái doanh trướng tìm kiếm, thế nhưng là lục soát vài toà doanh trướng về sau, lại đặt ra phương pháp này không làm được.

Quân trong trại, mùi quá mức hỗn tạp, không có cách nào bằng mùi tìm kiếm, chỉ có thể từng cái doanh trướng đi lục soát, thế nhưng là quân trong trại khắp nơi là người, cũng không thể gióng trống khua chiêng đi tìm, chỉ có thể thừa dịp không ai cơ hội, từng gian đi lục soát.

Như vậy tìm, hiệu suất thực tế quá chậm, coi như Triệu Phất Y nguyên địa không nổi, cũng phải tìm nửa trên ngày thời gian.

Hắn tìm mấy gian doanh trướng về sau, tựu ngừng lại, suy tư một trận, nghĩ đến một ý kiến, chính là ăn chút cơm xứ sở trông coi.

Dân dĩ thực vi thiên, Triệu Phất Y coi như nhịn được nhất thời, cũng nhịn không được một thế, chỉ cần không chạy ra Chu Tước Trại, sớm tối muốn tới tiệm cơm, đến lúc đó liền có thể tìm tới.

Trương Sơn Đào nghĩ tới đây, liền tìm được nơi đây, yên lặng núp trong bóng tối, chỉ chờ Triệu Phất Y đến đây.

Quả nhiên, khoảng sao hơn một canh giờ về sau, nhìn thấy Triệu Phất Y lại tới đây, tận lực bồi tiếp một đao bên trên đi, ý đồ chém giết Triệu Phất Y.

Cái tiếc hận Triệu Phất Y cảnh giác quá cao, một đao thế mà không thể chém trúng, bị hắn chạy trốn ra đi.

. . .

Theo Triệu Phất Y hô to một tiếng, toàn bộ Chu Tước Trại lập tức rối loạn lên.

Trong nháy mắt, thì có mười mấy tên quân sĩ kết thành hầu như đội, từ bốn phương tám hướng vây quanh, trong đó có ít người bưng chậu nước, nhấc theo thùng nước chờ cứu hỏa đồ vật, đại bộ phận thì là một thân nhung trang, nhấc theo các loại binh khí đem lửa cháy doanh trướng, bao quanh vây tại một chỗ.

Chu Tước Trại đóng quân không hổ là Đại Chu vương triều đệ nhất đẳng tinh nhuệ, vô luận là tiếng vọng tốc độ, vẫn là gặp nguy không loạn, đều không tầm thường bộ đội có thể so sánh.

Triệu Phất Y xung quanh nhìn nhìn, nhìn thấy bốn phía đều là Chu Tước Trại quân sĩ, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, ngay tại chỗ bắt đem thổ, ở trên mặt

một vòng, quay người triều người nhiều nhất chỗ chen đi, tùy tiện đoạt cái thùng nước, ghé vào một đám cứu hỏa quân sĩ bên trong, làm bộ cứu hỏa quân sĩ, tạm thời mai phục.

Xoạt! Xoạt!

Toà này doanh trướng cố nhiên không nhỏ, nhưng mà bên trong lại không có cái gì thiêu đốt gia sản, theo hầu như chậu nước dưới đi, thế lửa cấp tốc dập tắt, hóa thành một đống tro tàn, hiện ra trong liệt hỏa đứng đấy Trương Sơn Đào đến.

Một bãi tro tàn phía trên, chỉ thấy một người áo đen trên mặt lại mang theo một cái vàng óng ánh đầu hổ mặt nạ, thoạt nhìn vô cùng dễ thấy.

"Ngươi là người nào!"

Mấy chục quân sĩ bên trong, một giáo úy đứng dậy, hướng Trương Sơn Đào nghiêm nghị quát.

Trương Sơn Đào cũng không để ý đến hắn, lạnh như băng nhãn lực ở tứ phía quét nhìn một vòng, chung cực ngừng trên người Triệu Phất Y, đột nhiên huy động trường đao, phi thân hướng hắn nhào đi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 123: Mò Cá

"Thật can đảm! Giết!"

Trương Sơn Đào chém ra một đao về sau, dẫn đầu giáo úy không khỏi giận dữ.

Có lẽ theo Trương Sơn Đào, hắn chỉ là một đao chém về phía Triệu Phất Y, nhưng ở Chu Tước Trại bên trong quân sĩ xem ra, chính là không hề cố kỵ, tùy ý lạm sát.

Dẫn đầu giáo úy một tiếng gào to về sau, nhấc lên trường thương trong tay, nhanh chân liền xông ra ngoài, không chút do dự ngăn ở Trương Sơn Đào trước người.

Khanh!

Một tiếng vang giòn, trường đao cùng thiết thương đụng vào nhau.

Tiếp theo, chỉ thấy tên này giáo úy bị một đao bổ ra, trường thương trong tay tuột tay mà bay, hai tay hổ khẩu cùng một chỗ đánh rách tả tơi, máu tươi vẩy vào trên mặt đất, toàn thân như nhũn ra, bất lực tái chiến.

Trương Sơn Đào một đao tay, lại càng không chần chờ, vung vẩy trường đao trong tay, tiếp tục nhanh chân hướng về phía trước, hướng Triệu Phất Y vị trí vọt tới, mới tên kia giáo úy một kích toàn lực, lại không có thể ngăn được hắn một phân một hào.

Triệu Phất Y cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, Trương Sơn Đào tu vi cực cao, chỉ sợ cùng Vương Triêu Nghĩa tương xứng, đều là Nội Gia đỉnh phong một cấp cao

thủ.

Vừa rồi tên kia giáo úy cho dù can đảm lắm, nhưng lại tu vi không đáng kể, cho dù ở Ngoại Gia cảnh giới bên trong, cũng không tính được cao thủ, hắn có thể từ một đao kia bên trong sống sót, một nửa là dựa vào vận khí, một nửa khác thì là Trương Sơn Đào thủ hạ lưu tình.

Trương Sơn Đào một đem tên này giáo úy một đao chém chết, cũng không phải là tâm hắn mềm, mà là không muốn nhiều chuyện.

Hắn hiện tại chỉ muốn giết Triệu Phất Y, đối Chu Tước Trại người cũng không hứng thú, trên tay nếu là nhiều hơn những người khác mệnh, chỉ sợ muốn theo Chu tước doanh không chết không thôi, đối với hắn ngược lại bất lợi.

Triệu Phất Y trốn ở trong đám người, theo Trương Sơn Đào từng bước ép sát, từng bước một lui về phía sau, bộ pháp không nhanh không chậm, mảy may cũng không hoảng loạn.

Hắn mặc Chu Tước Trại bên trong quân phục, trên mặt lại lau bùn, lẫn trong đám người, mảy may cũng không dễ thấy, nhất thời nửa khắc, chung quanh lại không ai phát hiện hắn cũng không phải là trong trại quân sĩ, chỉ coi hắn là người một nhà.

Trương Sơn Đào gắt gao tiếp cận Triệu Phất Y, nhanh chân xông về phía trước.

Đáng tiếc, hắn cho dù hận không thể một đao chém chết Triệu Phất Y, vậy Chu tước doanh bên trong quân sĩ cũng không phải bài trí, từng cái ngăn ở phía trước, tạo thành nho nhỏ quân trận, trường thương đại kích không ngừng hướng trên người hắn dặn dò, cho dù không đả thương được hắn, lại đem hắn bước chân ngăn chặn.

Vụt! Vụt! Vụt!

Mấy bước về sau, Trương Sơn Đào gặp Triệu Phất Y càng chạy càng xa, rốt cục kìm nén không được trong lòng sát khí, đột nhiên huy động trường đao, cuốn lên nhất đạo đao quang, đem ngăn ở trước mặt ba tên quân sĩ, một đao chém thành sáu đoạn, còn không đợi thi thể rơi xuống đất, phi thân vọt lên, hướng Triệu Phất Y đuổi theo.

Triệu Phất Y lúc này quay người, cũng không quay đầu lại hướng Chu Tước Trại hạch tâm địa phương chạy tới.

Trong lòng của hắn minh bạch, lấy Trương Sơn Đào tu vi, nếu là không kiêng nể gì cả, trước mắt cái này mấy chục người thật đúng là không đủ hắn giết.

Trương Sơn Đào gặp hắn muốn chạy trốn, hừ lạnh một tiếng, thừa dịp trước người quân sĩ còn không có lần nữa vây lại, lần nữa vọt lên, lăng không nhảy ra xa ba, năm trượng, cầm đao hướng Triệu Phất Y đuổi theo.

. . .

Hai người một đuổi một chạy, trong nháy mắt, tựu từ trại góc đông nam, chạy trốn tới trung quân đại trướng phía trước.

Ngay tại Triệu Phất Y vừa mới ở đại trướng phía trước dừng chân trong nháy mắt, liền nghe "Bá" một tiếng, nhất đạo sáng như tuyết kiếm quang từ trong trướng bay ra, thẳng đến Triệu Phất Y mà đi.

Trước có kiếm quang, sau có đao quang.

Trong lúc nhất thời, Triệu Phất Y vào cũng không thể, chân cũng không thể, dường như rơi vào khốn cảnh.

Hắn nhưng mà cũng không khẩn trương, đầu tiên là khẽ quát một tiếng, toàn thân trên dưới hóa thành một mảnh đen nhánh, tựa như mặc vào một tầng thiết giáp, tiếp theo, trong miệng đọc thầm bí quyết, dưới chân mạnh mẽ phát lực.

Trong nháy mắt, tốc độ viễn siêu trước đó, tại trong điện quang hỏa thạch, từ

kiếm quang cùng trong ánh đao ở giữa tránh ra.

Vụt!

Sau một khắc, kiếm quang cùng đao quang hợp thành ở một chỗ, phát ra một tiếng thật dài minh âm.

Tiếp theo, chỉ thấy một đen một trắng hai đạo nhân ảnh, một người cầm kiếm, một người cầm đao, đứng tại đại trướng phía trước, lẫn nhau ở giữa, đằng đằng sát khí.

Trong hai người này, cầm đao tự nhiên là Trương Sơn Đào, cầm kiếm thì là một vị người áo trắng.

Người này thoạt nhìn là chừng bốn mươi tuổi niên kỷ, ánh mắt sáng ngời, thần tình nghiêm túc, mặc một thân thuần trắng trường bào, trường kiếm trong tay toàn thân xanh biếc, lại có chút trong suốt, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì làm thành.

"Còn xin tôn giá tránh ra một bước, ta giết hắn bước đi!"

Trương Sơn Đào trầm giọng nói, chỉ dựa vào mới một kiếm,

Là hắn biết trước mắt cái này người áo trắng là cao thủ, ẩn ẩn còn ở phía trên hắn, vì vậy không muốn nhiều chuyện.

"Trò cười!"

Người áo trắng nhíu lông mày, nhìn Trương Sơn Đào một chút, lại nhìn một chút cách đó không xa Triệu Phất Y, lạnh giọng nói ra: "Giết ta người còn muốn đi? Cùng một chỗ giết!"

Một câu rơi xuống đất, hắn tiếp lấy liền hướng Trương Sơn Đào đánh tới, một kiếm xuất thủ, trường kiếm như hồng, huyễn ra vô tận kiếm quang, càng đem Trương Sơn Đào toàn bộ bao phủ ở kiếm quang bên trong.

Trương Sơn Đào ánh mắt trầm xuống, mong muốn tránh né, đã tới không bằng, không thể tránh được ở giữa, đành phải vung vẩy trường đao, cùng người áo trắng chém giết gần người.

Ngay tại người áo trắng xuất thủ đồng thời, từ đại trướng bốn phía, từ mấy tên đeo đao giáo úy dẫn đầu, xông ra hầu như đội quân sĩ, đem bốn phía bao bọc vây quanh, hướng Triệu Phất Y giết tới đây.

Triệu Phất Y rơi vào đường cùng, chỉ có thể từ bên cạnh quân sĩ trong tay, chiếm một thanh trường kiếm, cùng với người khác hợp lại cùng một chỗ, từng bước một hướng đỉnh núi hướng đi thối lui.

Nếu là toàn lực ứng phó, hắn ngược lại là cũng có thể đi, nhưng nếu hắn muốn đi, chỉ sợ Trương Sơn Đào cũng sẽ bỏ xuống người áo trắng, tiếp tục đuổi theo giết hắn, ngược lại thời điểm ngược lại không hay.

Chẳng bằng tiếp tục ở chỗ này triền đấu , chờ đến người áo trắng cùng Trương Sơn Đào lưỡng bại câu thương về sau, lại tìm cơ hội rời đi.

Đối mặt những người trước mắt này, áp lực của hắn nhỏ hơn rất nhiều, cũng không cần xa chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam, chỉ cần từ từ ứng chiến, vừa đánh vừa lui là được, hắn có được Hàn Đường hơn mười năm sa trường kinh nghiệm, nhất thời nửa khắc, không đến mức gặp nạn.

. . .

Triệu Phất Y bên này chiến cuộc dần dần ổn định lại, Trương Sơn Đào lại rơi nhập xuống phong.

Người áo trắng tu vi vốn tựu so Trương Sơn Đào phải sâu, kiếm pháp cũng phải cao minh mấy phần, trường kiếm trong tay trường kiếm càng là có chút quỷ dị, mỗi một kiếm chém ra, đều mang ra nhất đạo rét lạnh kiếm khí, rơi trên người Trương Sơn Đào, đông lạnh ra từng đạo màu trắng vết sương.

Mấy chục cái hiệp xuống tới, Trương Sơn Đào đã dần dần chống đỡ hết nổi, chỉ có sức lực chống đỡ, hoàn toàn không có sức hoàn thủ.

"Chết!"

Trương Sơn Đào mắt thấy rơi vào hạ phong, lại thấy Triệu Phất Y từng bước lui lại, liền muốn rời khỏi nơi này, trong lòng không khỏi nóng nảy, đột nhiên hét lớn một tiếng, hai tay nắm chặt trường đao, vậy mà không để ý phòng ngự, hung hăng một đao hướng người áo trắng bổ tới.

Bạch!

Người áo trắng gặp Trương Sơn Đào tình thế cấp bách liều mạng, sắc mặt có chút trầm xuống, nghiêng người nhường một bước, không cùng Trương Sơn Đào liều mạng, đi đầu để qua phong mang.

Tiếp theo, mũi kiếm nhất chuyển, trường kiếm giống như rắn độc, đâm thật sâu vào hắn sườn phải phía dưới, chừng nửa thước bao sâu.

Nếu là thay một người, một kiếm này không chết cũng muốn trọng thương, đừng nói là tiếp tục chém giết, chỉ sợ đứng lên cũng không nổi.

Trương Sơn Đào lại là Hấp Huyết Hành Thi, chỉ cần đầu lâu không thương tổn, những bộ vị khác bị thương cũng không coi ra gì, lập tức mượn người áo trắng tránh ra cơ hội, bước nhanh xông về phía trước, mặc cho trường kiếm ở trên người hắn vạch ra từng cái đạo trưởng dài vết thương.

Bất quá, hắn cũng không có phóng tới Triệu Phất Y, mà là phóng tới một bên, tùy tiện túm một quân sĩ, ôm đồm đoạn cổ, quay đầu liền hướng bên trên cắn, ý đồ hút máu chữa thương.

Không ngờ, ngay tại hắn vừa mới há miệng thời khắc, trong tay tên này quân sĩ, bỗng nhiên hóa thành một đống tro bụi, cứ thế biến mất không thấy.

"A!"

Trương Sơn Đào không khỏi giật mình, sắc mặt kinh nghi bất định, quay đầu lại bắt một quân sĩ, cắn một cái đi lên.

"Phốc XÌ..." Một tiếng, một hơi đem tên này quân sĩ cổ họng mạch máu cắn đứt, máu tươi lập tức tràn ra, mồm to hút, không ngờ còn không có hút vào năm ba ngụm, tên này quân sĩ đã tắt thở, cũng hóa thành một đám tro bụi, như vậy rơi trên mặt đất.

"Hấp Huyết Hành Thi!"

Người áo trắng đang muốn cầm kiếm đuổi theo, nhìn thấy một màn này về sau, sắc mặt lập tức chìm xuống dưới, không có tiếp tục lại truy.

"Ừm?"

Triệu Phất Y thân ở nơi xa, sắc mặt bỗng nhiên trở nên rất kỳ quái, chẳng lẽ Trương Sơn Đào cũng không biết những người trước mắt này giết chết về sau lại hóa thành tro bụi?

Kỳ thật hắn đoán không sai, U Minh thế giới quỷ dị dị thường, ngoại trừ hắn loại này không biết sâu cạn lăng đầu thanh, lại không có mấy người dám ở chỗ này đi loạn, Trương Sơn Đào cho dù cũng có Thông U Thạch, nhưng chỉ là làm dùng để tu luyện, thật đúng là không có ở U Minh thế giới bên trong giết qua người.

Liên sát hai người về sau, Trương Sơn Đào biết không đúng, lại tiếp tục, cũng không hút được nhiều ít máu tươi, không tiếp tục đi tìm những người khác, quay người hướng Triệu Phất Y phóng đi.

Triệu Phất Y thấy thế, vội vàng vận khởi Long Ngâm Thiết Bố Sam, phá tan vây quanh ở bên cạnh mấy tên quân sĩ, một đầu hướng đỉnh núi tung đi, dự định từ sau núi né ra.

Trương Sơn Đào theo sát phía sau, một trước một sau đuổi theo.

Người áo trắng đứng tại đại trướng trước cửa, trên mặt hốt nhiên nhưng lộ ra kinh sợ.

Hắn vừa rồi phát hiện Trương Sơn Đào là Hấp Huyết Hành Thi về sau, biết không dễ giết chết, liền không có lại truy, chuẩn bị chờ Trương Sơn Đào cùng Triệu Phất Y hợp lại qua về sau, lại đến đi nhất cử giết chết.

Lúc này bỗng nhiên nhìn thấy, hai người đúng là thẳng đến đỉnh núi hướng đi mà đi, không khỏi giật nảy cả mình, gắt gao tiếp cận trên đỉnh núi Kim Sắc Phật Tháp, vội vàng đuổi theo.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 124: Tuyệt Xử

Lờ mờ u huyền ánh trăng cùng Minh Phượng Sơn bên trên đèn đuốc sáng trưng, tạo thành nhất đạo quỷ dị tương phản, hoàn toàn yên tĩnh U Minh thế giới, cũng cùng ồn ào Chu Tước Trại, hoàn toàn hai thế giới.

Triệu Phất Y trốn ở phía trước nhất, sắc mặt nghiêm nghị, thân hình như điện, trong miệng đọc thầm bí quyết, cấp tốc hướng đỉnh núi hướng đi bỏ chạy, đi qua hơn hai canh giờ tu dưỡng, hắn đã khôi phục tám phần thể lực, thương thế cũng băng bó lại, tình huống so trước đó đào vong thời điểm tốt hơn nhiều.

Trương Sơn Đào mang theo đầu hổ mặt nạ, ánh mắt lạnh lẽo, cầm trong tay trường đao, chăm chú truy ở phía sau, bởi vì chịu người áo trắng một kiếm nguyên nhân, hành động có chút không tiện, thân pháp so trước đó chậm ba phần.

Ở hai người bọn họ phía sau, người áo trắng cầm kiếm mà đến, trên mặt mang ra vẻ kinh nộ, thân pháp tốc độ so trước hai người đều nhanh, mỗi một bước bước ra, liền có thể lướt đi ba năm trượng đi.

Đến mức trại chủ những quân sĩ khác, chỉ có thể nhìn thấy mấy đạo cái bóng vút qua, hoàn toàn không xen tay vào được, chỉ có mấy tên thân có Ngoại Gia tu vi giáo úy, đau khổ truy ở phía sau.

Triệu Phất Y quay đầu liếc mắt nhìn, trong lòng âm thầm tính toán, hắn có thể hay không trốn qua kiếp nạn này, tựu nhìn là Trương Sơn Đào trước đuổi kịp hắn, vẫn là người áo trắng trước đuổi kịp Trương Sơn Đào.

Nhưng vào lúc này, ngoài ý muốn nảy sinh!

Bạch!

Trong nháy mắt, Triệu Phất Y bước nhanh đã đi tới đỉnh núi, phi thân nhảy lên, từ chỗ đỉnh núi toà kia Kim Quang lóng lánh tầng mười ba bảo tháp bên cạnh tung qua.

Vụt!

Theo sát phía sau, Trương Sơn Đào nhanh chân từ phía sau đuổi theo, cũng từ bảo tháp bên cạnh đi ngang qua.

Không ngờ, ngay tại hắn cùng với bảo tháp sượt qua người trong nháy mắt, liền nghe đến "Đương" một tiếng vang thật lớn, từ tầng mười ba bảo tháp bên trong truyền đến, thật giống như có người ở bên trong gõ chuông một chút.

Thuận theo, từ bảo tháp mặt ngoài hiện ra nhất đạo nhạt ánh sáng màu vàng óng, phảng phất gợn sóng, từng tầng từng tầng hướng ra phía ngoài đãng đi, giống như mặt nước bèo tấm.

Tầng này Kim Sắc gợn sóng đối tháp dưới những người khác mảy may không ngại, phảng phất chỉ là nhất đạo ảo giác mà thôi, tựu liền Triệu Phất Y đều không có cảm giác chút nào.

Duy chỉ có Trương Sơn Đào đâm vào đạo này Kim Sắc gợn sóng phía trên, thân hình bỗng nhiên trì trệ, động tác lập tức chậm chạp, thật giống như đâm vào nhựa cao su bên trong con ruồi, giơ tay nhấc chân, đều trở nên vô cùng gian khổ.

"Ồ!"

Triệu Phất Y ngay tại chạy trốn thời khắc, đột nhiên phát hiện phía sau tiếng bước chân biến mất không thấy gì nữa, nhìn lại, khi thấy một đám Kim Quang đem Trương Sơn Đào vây khốn, không khỏi ngẩn người.

Phật Tháp, Kim Quang, Hành Thi. . .

Trong đầu hắn bỗng nhiên toát ra một cái ý niệm trong đầu, sẽ không phải là Phật Pháp khắc chế Hành Thi, đem Trương Sơn Đào khốn trụ a?

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong lòng lập tức nóng lên, lập tức ngừng lại bước chân, quay người hướng Trương Sơn Đào nhanh chân chạy đi.

Thừa dịp ngươi bệnh, đòi mạng ngươi!

Bởi vì đủ loại duyên cớ, hắn cùng với Trương Sơn Đào đã là không chết không thôi, lưu hắn không chết, coi như nhất thời chạy thoát, từ đầu đến cuối cũng là một cái mầm họa, chẳng bằng thừa cơ giết chết hắn, ngày sau cũng ít một số chuyện.

Nghĩ đến đây, nhất thời kích thích một thân sát khí!

. . .

"Ừm!"

Trương Sơn Đào nhìn thấy Triệu Phất Y đằng đằng sát khí mà đến, như thế nào lại đoán không ra ý nghĩ của hắn, trong lòng không khỏi khẩn trương, dùng hết lực khí toàn thân liều mạng giãy dụa, ý đồ rời khỏi Kim Quang phạm vi bao phủ.

Kim Quang nhìn như đơn bạc, lực đạo lại cực lớn, đem hắn chăm chú hút lại, vào cũng không thể, lui cũng không thể.

"Chết!"

Triệu Phất Y mấy bước đi vào Trương Sơn Đào trước người, toàn lực vận chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam, phi thân nhảy lên, nén giận xuất thủ, toàn lực một chưởng hướng đầu của hắn bổ tới!

Một chưởng này chưa xuất thủ trước đó, toàn thân hắn trên dưới đã trồi lên từng mảnh từng mảnh gân xanh, toàn thân trên dưới hóa thành một đám đen

nhánh, liền phảng phất phủ thêm một tầng thiết y, nơi lòng bàn tay càng là đen như mực, ở Kim Quang chiếu rọi xuống, nổi lên nhàn nhạt kim loại quang mang, phảng phất thiết chưởng.

"A!"

Trương Sơn Đào nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng, trong lòng không khỏi khẩn trương, mong muốn né tránh, lại trốn không thoát, dưới tình thế cấp bách, cầm trong tay trường đao toàn lực ném ra.

Chỉ là trường đao có hướng, cũng không phải là Triệu Phất Y chỗ hướng đi, mà là bên cạnh toà này tầng mười ba bảo tháp.

Trương Sơn Đào trong lòng hết sức rõ ràng, một đao kia coi như ném hướng Triệu Phất Y, cũng sẽ bị tuỳ tiện tránh ra, cũng không thể tạo thành tổn thương, đến lúc đó Triệu Phất Y lại bù một chưởng, vẫn là hữu tử vô sinh.

Chẳng bằng thử ném hướng bảo tháp, nói không chừng đập bể bảo tháp mặt ngoài tuyên khắc kinh văn,

Liền có thể để Kim Quang tán đi.

Cạch!

Trương Sơn Đào một đao kia dùng hết bình sinh khí lực, đao tốc độ cực nhanh, một đao bay ra, vừa vặn bổ vào tầng mười ba bảo tháp tầng thứ sáu cùng tầng thứ bảy tương giao vị trí, bổ ra một cái vừa sâu vừa dài khe hở.

"Dừng tay!"

Ngay tại Trương Sơn Đào ném ra trường đao về sau, nơi xa người áo trắng nổi giận gầm lên một tiếng, trong thanh âm ngoại trừ bảy phần nổi giận, vẫn còn ba phần sợ hãi.

Chỉ là trường đao đã bay ra, vô luận là Trương Sơn Đào, vẫn là người áo

trắng, tất cả đều ngoài tầm tay với, duy nhất có thể ngăn cản trường đao, chỉ có Triệu Phất Y.

Đáng tiếc Triệu Phất Y toàn bộ suy nghĩ, đều ở như thế nào chém giết Trương Sơn Đào, há lại sẽ đi cản trường đao?

. . .

Tầng mười ba bảo tháp bị kích phá về sau, mặt ngoài Kim Quang rung động, lập tức trở nên ảm đạm, đối Trương Sơn Đào trói buộc yếu bớt mấy phần.

Trương Sơn Đào thấy thế, vội vàng lui về phía sau, chỉ là trói buộc mặc dù yếu, nhưng không có hoàn toàn biến mất, trong lúc nhất thời khó mà hoàn toàn rời khỏi.

Còn không đợi Trương Sơn Đào triệt để thoát thân, Triệu Phất Y đã vọt tới trước người, phi thân bắn lên, lăng không một chưởng, chỉ nghe "Ba" một tiếng, từ trên hướng xuống, hung hăng một chưởng vỗ trên trán Trương Sơn Đào.

Một chưởng này thế gấp lực mãnh liệt, chưởng âm lại giòn vừa nặng, chưởng lực thật sâu thấm vào.

Trương Sơn Đào chỉ tới kịp kêu lên nửa tiếng, liền hai mắt lật một cái, mới ngã xuống đất, hô hấp hoàn toàn đoạn tuyệt.

Triệu Phất Y một chiêu đắc thủ, tâm tình lập tức buông lỏng, lại càng không ham chiến, cất bước liền muốn rời khỏi.

Vụt!

Còn không đợi Triệu Phất Y quay người, một mũi tên dài bỗng nhiên xuất hiện, thẳng hướng cổ của hắn vọt tới.

"A!"

Triệu Phất Y lấy làm kinh hãi, vội vàng lách mình, khó khăn lắm tránh thoát một tiễn này, ngẩng đầu lại nhìn, chỉ thấy phương xa người áo trắng vẻ mặt vừa kinh vừa sợ, tay trái kéo khẽ cong cường cung, tay phải nắm lấy mấy cây trường tiễn, ngay tại hướng hắn xa xa phóng tới.

"Phạm sai lầm!"

Triệu Phất Y nhìn thấy một màn này, trong lòng lập tức hối hận.

Đoạn đường này bị Trương Sơn Đào truy quá mau, trong lòng của hắn sớm đã tích đầy nộ khí, đột nhiên phát hiện có cơ hội giết chết Trương Sơn Đào, nhất thời không muốn quá nhiều, quay người chính là một chưởng, muốn Trương Sơn Đào tính mệnh, không nghĩ tới phạm vào sai lầm lớn.

Hắn vốn không ứng xuất thủ, coi như hắn không xuất thủ, Trương Sơn Đào cũng sẽ chết ở người áo trắng trên tay, bây giờ nhất thời nóng vội, một chưởng đánh chết Trương Sơn Đào, ngược lại phạm vào sai lầm lớn, cho mình bằng thêm một cái càng thêm đối thủ đáng sợ.

Trương Sơn Đào sau khi chết, người áo trắng mục tiêu cũng chỉ thừa hắn mà thôi.

. . .

Bạch! Bạch! Bạch!

Người áo trắng chẳng những kiếm pháp vô cùng cao minh, tiễn thuật cũng cực kỳ cao minh, so Triệu Phất Y thấy qua bất kỳ người nào đều cao minh hơn nhiều.

Trường tiễn lại nhanh lại độc, mỗi một tiễn đều hung ác tới cực điểm, chẳng những nhắm chuẩn yếu hại, tùy thời muốn tính mạng hắn, mà lại liền hắn bước kế tiếp động tĩnh cũng có thể dự phán ra tới, có mấy lần mấy mũi tên liên phát, kém chút bắn trúng yếu hại.

Nếu không phải có "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết gia trì, tốc độ né tránh hơn xa bình thường, chỉ sợ đã sớm bị bắn trúng.

Cho dù Triệu Phất Y không có bị bắn trúng, cũng bị trường tiễn dây dưa, hoàn toàn không thoát thân nổi, chỉ có thể vòng quanh Kim Sắc Bảo Tháp tránh né.

Hắn không dám quay người né ra, nếu không, đưa lưng về phía trường tiễn hậu quả, chỉ sợ sẽ chết rất khó coi.

Trong nháy mắt, người áo trắng lại chiến lại đi, đuổi tới bảo tháp phía dưới, ném đi trong tay cường cung, rút kiếm hướng Triệu Phất Y chém tới.

Giao thủ mấy chiêu về sau, Triệu Phất Y bắt đầu cảm nhận được Trương Sơn Đào thống khổ.

Bích sắc trường kiếm quỷ dị phi thường, mỗi một kiếm đều mang hàn khí, trước hầu như kiếm coi như bỏ qua, theo hàn khí dần dần tích lũy , chờ đến kiếm thứ ba thời điểm, hàn khí chợt bộc phát ra đến, đem hắn tứ chi đông cứng, thân pháp động tác chậm mấy phần.

Người áo trắng nắm lấy cơ hội, vận kiếm như gió, chỉ nghe "Xoạt! Xoạt!" Hai tiếng, liên tục lưỡng kiếm đều trảm trên người Triệu Phất Y.

Trường kiếm sắc bén, lập tức trên người Triệu Phất Y mở ra hai đạo thật dài lỗ hổng, tựu liền Long Ngâm Thiết Bố Sam cũng không có hiệu quả chút nào, máu tươi lập tức từ trong vết thương thấm ra, còn chưa tới đến cùng rơi trên mặt đất, ngay tại trên vết thương đông kết, hóa thành màu trắng băng sương.

"Lạnh quá!"

Triệu Phất Y chỉ cảm thấy toàn thân run lên, cơ hồ bước không động cước bước, kém chút lại bị đánh một kiếm.

Trong lòng của hắn không khỏi khẩn trương, tiếp tục như vậy đi xuống, chỉ

sợ không dùng đến hầu như kiếm, liền muốn phơi thây tại chỗ, nhưng lại nghĩ không ra cái gì kế thoát thân.

Bởi vì Trương Sơn Đào lúc trước truy sát, hắn sớm đã át chủ bài ra hết, giờ phút này liền lật bàn vốn liếng đều không có.

"Chẳng lẽ cứ thế mà chết đi?"

Triệu Phất Y trong đầu thật sự rõ ràng địa phương trồi lên ý nghĩ này.

Hắn dĩ vãng vô luận gặp được gian hiểm như thế nào tình huống, luôn có thể tìm tới cơ hội thoát thân mà đi, thẳng đến lần này, hắn thực tế nghĩ không ra biện pháp đào tẩu, ngửi được mùi vị của tử vong.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 125: Phùng Sinh

"Muốn chết? Muốn sống?"

Ngay tại Triệu Phất Y trong lòng dần dần bắt đầu sinh tử ý thời điểm, chợt nghe một thanh âm yếu ớt vang lên, trong lòng không khỏi chấn động, suy nghĩ hơi chút phân thần, suýt nữa bị người áo trắng mũi kiếm chém trúng.

"Là ai?"

Triệu Phất Y nỗ lực né tránh trường kiếm, trong lúc cấp bách, theo âm thanh hướng đi nhìn sang, phát hiện nói chuyện không phải là người khác, chính là bị hắn vừa rồi một chưởng đánh chết Trương Sơn Đào, không khỏi lấy làm kinh hãi: "Ngươi thế mà không chết?"

"Ngươi đem Trấn Tà Tháp va nát, chúng ta cùng rời đi nơi này, không phải chính là tử lộ."

Trương Sơn Đào nằm trên mặt đất không nổi, yếu ớt âm thanh từ đầu hổ mặt nạ bên trong truyền ra, trên thân vẫn nhộn nhạo Kim Sắc gợn sóng, ép hắn đứng dậy không được.

Triệu Phất Y nghe vậy, sắc mặt thay đổi mấy lần, cũng không có làm ra quyết định.

"Dừng tay, ngươi nếu không di chuyển bảo tháp, ta để lại ngươi rời đi!"

Người áo trắng đột nhiên quát, tựa hồ đối với bảo tháp an nguy mười phần khẩn trương.

Bất quá, tuy là nói như vậy, trường kiếm trong tay của hắn lại một điểm bất mãn, cuốn lên một trận kiếm phong, từng đạo hàn khí thẩm thấu ra, quấn trên người Triệu Phất Y, cơ hồ đem hắn đông cứng.

Triệu Phất Y nhìn một chút cục thế trước mắt, đột nhiên cắn răng, thân hình hướng về sau nhanh lùi lại, toàn lực hướng phía sau bảo tháp đánh tới.

Hắn đã hạ quyết tâm, coi như liều mạng trúng vào một kiếm, cũng phải va sụp tầng mười ba bảo tháp.

Hắn không biết Trương Sơn Đào vì cái gì không chết, cũng không biết đâm cháy tầng mười ba bảo tháp sẽ phát sinh cái gì, nhưng hắn minh xác biết một việc, tựu lấy thế cuộc trước mắt, nếu không đâm cháy bảo tháp, giải khai Trương Sơn Đào trói buộc, hắn ở người áo trắng dưới kiếm tuyệt chiêu bất quá mười chiêu.

Dưới mắt duy nhất biến số chính là Trương Sơn Đào, không giải khai người này trói buộc, hắn hôm nay hắn phải chết không nghi ngờ, nếu như giải khai trói buộc, coi như xuất hiện kết quả xấu nhất, cũng nhiều lắm thì hai người liên thủ giết hắn, lại không sai biệt lắm nơi đó đi.

Nếu là vận khí tốt một điểm, Trương Sơn Đào cùng hắn liên thủ đối kháng người áo trắng, nói không chừng liền có thể chạy thoát.

"Tự tìm cái chết!"

Người áo trắng gặp hắn muốn đụng bảo tháp, trên mặt nhan sắc kịch biến, vung vẩy bích sắc trường kiếm, cấp tốc hướng về phía trước bổ tới, chém thẳng ở Triệu Phất Y đầu vai, chém ra một cái hơn một tấc sâu, dài hơn một thước vết thương, máu tươi lập tức dâng trào ra tới.

Một kiếm phún huyết, sâu đủ thấy xương!

"A!"

Triệu Phất Y nhịn xuống kịch liệt đau nhức, cắn chặt răng, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, thân hình nhưng mà không ngừng, đem hết toàn lực, hung hăng đâm vào tháp bên trên.

Cạch!

Theo một tiếng vang thật lớn, tầng mười ba Kim Sắc Bảo Tháp run rẩy dữ dội.

Mới vừa rồi bị Trương Sơn Đào chặt ra cái khe này, từ trên xuống dưới toàn bộ phun nứt, khẽ hở thật lớn cơ hồ đem toàn bộ thân tháp một phân thành hai.

Thân tháp mặt ngoài hiển hiện Kim Quang liên tục run rẩy mấy lần, kịch liệt suy yếu, cuối cùng chỉ còn lại nhạt không sao tra một tia.

. . .

"Đi chết!"

Người áo trắng bạo hống một tiếng, sắc mặt khó coi tới cực điểm, mũi kiếm nhất chuyển, thẳng đến Triệu Phất Y tim mà đi, đang muốn một kiếm xuyên tim, đem hắn đính tại tháp bên trên.

"Khục!"

Triệu Phất Y chỉ cảm thấy trong cổ họng tuôn ra một cỗ bọt máu, trùng điệp ho khan vài tiếng, thân hình phía bên trái đổ nghiêng dưới, hiểm hiểm tránh thoát một kiếm này, lập tức lại cắn răng, nghiêng người từ một phương hướng khác vọt tới tầng mười ba bảo tháp.

Chỉ nghe "Soạt" một tiếng, tầng mười ba bảo tháp rốt cục sụp đổ.

Trong nháy mắt, tầng mười ba bảo tháp mặt ngoài hiển hiện Kim Sắc gợn sóng biến mất không thấy gì nữa.

Tiếp theo, tựu liền nguyên bản Kim Quang lóng lánh thân tháp, cũng biến thành hôi bại, từng khối tháp gạch cấp tốc mục nát biến thành đen, giống như bị mực nước ngâm qua.

Người áo trắng thấy cảnh này, bỗng nhiên lùi về phía sau mấy bước, trường kiếm trong tay rủ xuống, mũi kiếm chỉ vào đất, ngơ ngác nhìn đây hết thảy, sắc mặt biến đổi không chừng, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Hô. . . Hô. . ."

Triệu Phất Y cho dù không biết người áo trắng vì sao lại lui, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, mượn cơ hội này, mồm to thở phì phò, khôi phục một điểm khí lực.

Hắn đem có thể làm đã làm, chuyện còn lại, chỉ có nghe ngày từ mệnh, nhìn Trương Sơn Đào đến cùng làm sao tuyển.

Hợp tác lưỡng thắng, phân lại lưỡng bại!

Nếu là hắn cùng với Trương Sơn Đào liên thủ, nói không chừng còn có thể từ người áo trắng dưới kiếm đào mệnh, nếu là phân biệt chạy trốn, sớm muộn chết ở người áo trắng thủ hạ.

Có lẽ Trương Sơn Đào sẽ làm ra quyết định chính xác,

Có lẽ cũng sẽ không, những này cũng không có nắm chắc, chỉ có thể nhìn mệnh mà thôi.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!

Triệu Phất Y bỗng nhiên nghĩ tới câu nói này, cảm giác có chút muốn cười.

Hắn phát hiện câu nói này một chút cũng không có nói sai hắn chẳng thể nghĩ tới, hầu như phút trước hắn còn nắm lấy cơ hội, muốn giết Trương Sơn Đào, hầu như phút sau, thế mà cần nhờ Trương Sơn Đào bảo mệnh.

. . .

"A. . . Cuối cùng tốt rồi. . ."

Đã mất đi Kim Quang trói buộc, Trương Sơn Đào chậm rãi đứng lên, để lộ trên mặt đầu hổ mặt nạ, tiện tay thả xuống đất, lộ ra lúc đầu gương mặt.

Mặt mũi của hắn cùng lúc trước biến hóa không lớn, vẫn như cũ là đỏ bừng khuôn mặt, đầy mặt râu quai nón, chỉ là biểu lộ lại cùng lúc trước khác biệt, không còn lúc trước sâm nhiên sát cơ, cũng thiếu mấy phần thô bỉ khí, nhiều hơn mấy phần cô đơn chi ý, cả người cảm giác cùng lúc trước hoàn toàn khác biệt.

Triệu Phất Y tựa ở tháp bên trên, mắt không tệ châu mà nhìn chằm chằm vào Trương Sơn Đào, chỉ nhìn hắn lựa chọn như thế nào.

Hắn liên tục chịu hầu như kiếm, kiếm thương đều là việc nhỏ, tổn thương do giá rét mới tính lợi hại, toàn thân xơ cứng, cơ hồ nhấc không nổi bước chân.

Đối mặt thế cuộc trước mắt, trong lòng của hắn cũng không có gì ngọn nguồn, coi như Trương Sơn Đào xoay người lại giết hắn, hoặc là đi thẳng một mạch, cũng không có gì biện pháp.

Va sụp bảo tháp, thả ra Trương Sơn Đào, vốn là một lần mạo hiểm.

"Đi theo ta đi!"

Trương Sơn Đào đứng tại chỗ không nổi, bốn phía dò xét một chút, bỗng nhiên cười cười, quay đầu nói với Triệu Phất Y.

Đối với một bên người áo trắng, hắn vậy mà không thèm quan tâm.

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, người áo trắng còn tại nhìn chằm chằm, Trương Sơn Đào như thế nào là bộ dáng này?

Coi như hắn theo Trương Sơn Đào hai người liên thủ, cũng chưa hắn là người áo trắng đối thủ, huống chi dưới núi vẫn còn xa xa không ngừng quân sĩ đuổi theo.

Chẳng lẽ bây giờ không phải là nên liều chết đào mệnh sao, như vậy phong khinh vân đạm là có ý gì?

Trương Sơn Đào không còn nhiều lời, quay người đi xuống chân núi, lại nhìn kỹ trước mắt người áo trắng vì không có gì.

Người áo trắng nhìn chằm chằm Trương Sơn Đào, ánh mắt thê lương, bỗng nhiên cắn răng, lần nữa giơ trường kiếm lên, nằm ngang trên Trương Sơn Đào trước người.

"Ngươi muốn động thủ với ta?"

Trương Sơn Đào nhìn người áo trắng, kinh ngạc nói.

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, đây là ý gì, hắn càng ngày càng không hiểu cục diện trước mắt.

Người áo trắng không nói gì, trên mặt mang ra ngoan sắc, kiếm ra như điện, cấp tốc hướng Trương Sơn Đào chém tới, huyễn ra nhất đạo bích quang.

Sau một khắc, Triệu Phất Y quả thực không thể tin vào hai mắt của mình.

. . .

Đinh!

Trương Sơn Đào thân hình không nổi, đưa tay trái ra, ngăn ở trước người, nhẹ nhàng gảy một cái, lần này tốc độ cũng không nhanh, chỉ là không biết làm gì, vừa vặn gảy tại trên kiếm phong.

Liền nghe một tiếng vang giòn, bích quang im bặt mà dừng, người áo trắng

hai tay hổ khẩu vỡ vụn, máu me đầm đìa, trường kiếm tuột tay mà bay, trực tiếp rơi chỗ hơn mười trượng xa.

"Ta hôm nay tâm tình tốt, vốn không muốn giết người. . ."

Trương Sơn Đào yếu ớt thở dài, thân hình thoắt một cái, đi vào người áo trắng trước người, tiện tay vung lên, bàn tay trái nhẹ nhàng rơi vào người áo trắng trước ngực.

Răng rắc!

Một tiếng vang giòn, người áo trắng xương ngực vỡ vụn, máu tươi từ trong thất khiếu chảy ra, tiếp theo, liền hóa thành một đám tro bụi, cứ thế biến mất không thấy.

Triệu Phất Y nhìn ở trong mắt, không khỏi hít sâu một hơi.

Trương Sơn Đào liên tiếp hai chiêu, thoạt nhìn không có gì đặc biệt, tốc độ cũng không tính nhanh, giống như người bình thường đều có thể tránh đi qua, thế nhưng là chẳng biết tại sao, người áo trắng thế mà một né tránh, tuỳ tiện bị hắn giết chết.

Đây cũng không phải là bởi vì...này mấy chiêu quá mức bình thường, mà là bởi vì...này mấy chiêu quá không tìm thường, dù cho kế thừa Hàn Đường hơn mười năm sa trường kinh lịch, Cô Trần Tử chém giết kinh nghiệm, cũng xem không hiểu một chưởng này đến tột cùng lợi hại ở nơi nào.

Trương Sơn Đào thật sự mạnh như vậy sao? Muốn thật có mạnh như vậy, sớm tại Thải Cúc Sơn Trang, hắn đã bị Trương Sơn Đào đánh chết.

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong lòng bỗng nhiên phát lạnh, quay đầu nhìn một chút sụp đổ bảo tháp, nhìn nhìn lại trước mắt Trương Sơn Đào, một trái tim dần dần chìm đến đáy cốc.

Hắn đột ngột nhớ tới, tòa tháp này gọi là Trấn Tà Tháp, người trước mắt này,

chỉ sợ đã không phải là Trương Sơn Đào!

"Đi thôi!"

Trương Sơn Đào quay đầu nhìn hắn một cái, cười cười, dạo bước đi xuống chân núi.

Triệu Phất Y cắn răng, nhanh chân theo ở phía sau, hắn không biết trước mắt là người nào, theo ở phía sau là cái gì hậu quả.

Nhưng hắn cũng biết, nếu là lưu tại nơi này, lấy hắn lập tức thương thế, đối mặt hơn ngàn tinh binh, càng là một con đường chết.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 126: Trở Về Đến Này

Trên trời ánh trăng ảm đạm.

Triệu Phất Y tâm tình so ánh trăng càng thêm ảm đạm, nhìn đi ở phía trước Trương Sơn Đào, một trái tim bất ổn, cũng không biết là phúc là họa.

Trương Sơn Đào đi ở phía trước, không vội không chậm, tiêu sái tùy ý, từ Minh Phượng Sơn đính dạo bước mà xuống, trực tiếp xuyên qua Chu Tước Trại, ven đường ở giữa, nhìn không chớp mắt, liên doanh trung thượng ngàn tinh binh nhìn cũng không nhìn, hoàn toàn coi là không có gì.

Quỷ dị chính là, Chu Tước Trại trên dưới hơn ngàn quân sĩ, tính cả mấy tên dẫn đầu giáo úy, lại không ai dám ra tay, nhìn qua Trương Sơn Đào ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Thấy cảnh này, Triệu Phất Y trong lòng càng thêm thấp thỏm.

Chu Tước Trại bên trong quân sĩ đều là Đại Chu vương triều tinh nhuệ, cũng không phải là hạng người ham sống sợ chết, vừa rồi vây giết Trương Sơn Đào thời điểm, đã đã chứng minh điểm này.

Thế nhưng là đối trước mắt vị này "Trương Sơn Đào", đám người lại e ngại như hổ, biết rõ người áo trắng chết ở trên tay hắn, nhưng không có một người dám hướng hắn động thủ.

Trong cái này thâm ý, làm cho người kinh hãi.

"Gia hỏa này đến tột cùng là lai lịch thế nào?"

Triệu Phất Y trong đầu quanh quẩn lấy cái nghi vấn này.

. . .

Thời điểm không lớn, hai người đã hạ Minh Phượng Sơn, ra Chu Tước Trại, xuyên qua Hắc Thủy Hà, dọc theo U Minh thế giới đường núi, chẳng có mục đích địa phương tiếp tục hướng phía trước.

"Tôn giá đến tột cùng là lai lịch gì?"

Đi rồi một trận, Triệu Phất Y rốt cục nhịn không được hỏi.

Trên đời lợi hại nhất đao kiếm, không phải là thần binh lợi khí gì, mà là treo ở trên cổ đem chặt chưa chặt đao kiếm, loại này sinh tử chưa biết cảm giác thực tế quá mức gian nan, quả thực chính là một loại cực hình.

"Chúng ta không phải đã nói sao, ngươi thả ta ra tới, ta cứu ngươi tính mệnh, giao dịch đều đã hoàn thành, hôm nay từ biệt, ngày sau chưa hẳn gặp lại, hỏi tính danh có ý gì?"

Trương Sơn Đào xoay người lại, nhìn Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng.

"Tôn giá nói đúng lắm."

Triệu Phất Y gật gật đầu, nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, nghĩ nghĩ lại nói ra: "Đã như vậy, tại hạ cáo từ trước, chúng ta sau này không gặp lại."

Nói xong, hắn từ trong ngực móc ra Thông U Thạch, định lúc này rời đi.

"Không vội, Mỗ gia còn muốn sự kiện cần phiền phức, tiên sinh có thể hay không nói một chút, cỗ thân thể này tên gọi là gì? Là thân phận gì? Bây giờ hiện thế lại là cái gì tình huống?"

Trương Sơn Đào chắp tay, phi thường khách khí nói.

"A?"

Triệu Phất Y sững sờ, bất khả tư nghị nhìn Trương Sơn Đào, nói ra: "Tôn giá hỏi như vậy, không phải là muốn lấy cỗ thân thể này nguyên bản thân phận sống sót?"

Hắn thấy, người trước mắt này cho dù chiếm cứ Trương Sơn Đào thân thể, nhưng là muốn lấy Trương Sơn Đào thân phận sống sót, là một kiện thân mật chuyện không thể nào.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, người này cho dù chiếm cứ Trương Sơn Đào thân thể, nhưng lại không biết Trương Sơn Đào quá khứ, càng không biết Trương Sơn Đào có nào bằng hữu, nào địch nhân, đối mỗi người là loại nào thái độ, dưới mắt đứng trước cái dạng gì nguy cơ.

Nếu như tùy tiện lấy Trương Sơn Đào thân phận ra, trở lại ban đầu hoàn cảnh bên trong, lớn nhất có thể là rất ngắn thời gian bên trong, bị người phát hiện không đúng, sau đó, gặp bất trắc phong hiểm, phải biết thế giới này là có người tu hành!

Đến mức tiểu thuyết xuyên việt thảo luận, xuyên qua đến người nào đó trên thân, một mực không có bị phát hiện, lấy thân phận của người này tiếp tục sống sót, là một kiện khả năng cực nhỏ chuyện tình.

Trừ phi là xuyên qua đến hài nhi trên thân, từ nhỏ lớn lên, chậm rãi quen thuộc hoàn cảnh chung quanh, coi như như vậy, cũng có cực lớn khả năng bị người phát hiện không đúng, tỉ như nói chính Triệu Phất Y, đã bị Triệu Khách nhìn ra giữ lại có trí nhớ của kiếp trước.

Hoặc là tiếp nhận người nào đó ký ức, vậy điểm này rõ ràng không phải là, nếu không, người này cũng sẽ không hướng hắn nghe ngóng ở Trương Sơn Đào thân phận.

Lấy Triệu Phất Y xem ra, tốt nhất sinh tồn chi đạo là đổi tên thay họ, rời xa

Trường An, triệt để rời đi nguyên bản hoàn cảnh.

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, nhịn không được nhắc nhở một câu: "Tôn giá có lẽ không biết, tôn giá dưới mắt chiếm cứ cỗ thân thể này tên là Trương Sơn Đào, chính là triều đình Đại tướng, trên dưới trái phải liên lụy rất nhiều, giả mạo chỉ sợ không dễ."

"Không sao."

Trương Sơn Đào trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tiếp lấy nói ra: "Dạng này càng tốt hơn , thân phận càng cao càng tốt, cũng có thể bớt ta mấy phần khí lực, còn những cái khác sự tình, tiên sinh cũng không cần quan tâm.

"

"Tốt a."

Triệu Phất Y gật gật đầu, nói ra: "Tôn giá đã kiên trì, tại hạ cũng liền không cần nhiều lời, bất quá, chúng ta vẫn là rời đi trước U Minh thế giới đi."

"Cũng tốt."

Trương Sơn Đào mỉm cười, nhìn trên tay hắn Thông U Thạch một chút, cũng từ trên thân tìm ra một khối Thông U Thạch đến, trên mặt cũng không vẻ không hiểu, thoạt nhìn hết sức quen thuộc Thông U Thạch cách dùng.

Hai người liếc nhau, cùng một chỗ động thủ, nhẹ nhàng gõ mấy lần Thông U Thạch.

Theo "Đinh, đinh" vài tiếng nhẹ vang lên, U Minh thế giới bên trong, sinh ra một trận dập dờn, hai người cái bóng càng lúc càng mờ nhạt, dần dần biến mất ở U Minh thế giới bên trong.

. . .

Bằng vào Thông U Thạch ra vào U Minh thế giới, nhìn như vô cùng đơn giản, trên thực tế là một kiện cần rất cẩn thận chuyện tình.

Tiến vào U Minh thế giới lúc, nhất định phải tìm một cái tránh gió địa phương.

Trước dùng Liệt Hỏa thiêu đốt Thông U Thạch, sau đó, nhất định phải để bày tỏ mặt tràn ngập sương trắng, đem toàn thân cao thấp hoàn toàn bao phủ mới được, nếu là đổi ở thông gió dã ngoại, lưu không được sương mù màu trắng, vô pháp bao phủ tự thân, coi như lại thế nào thiêu đốt Thông U Thạch cũng vô dụng.

Đến mức từ U Minh thế giới trở về, cũng cần vô cùng cẩn thận.

Mỗi lần đánh Thông U Thạch thời điểm, cùng với "Đinh, đinh" tiếng vang, không gian liền sẽ phát sinh hơi ba động, tại trong lúc này, chẳng những phải gìn giữ đứng im, mà lại bất lực bị ngoại nhân quấy rầy, nếu không, liền sẽ thất bại.

Nếu không phải như vậy, vừa rồi tại Chu Tước Trại thời điểm, Triệu Phất Y liền đã mượn nhờ Thông U Thạch ly khai, cũng không cần theo người áo trắng liều mạng.

Trong nháy mắt, cảnh sắc trước mắt biến đổi, hai người đã đi tới hiện thế.

Một vầng trăng sáng treo ở trên trời, chiếu vào toàn bộ trong đồng hoang, tuyết đọng chiếu rọi lấy ánh trăng, mông lung, như ảo như thật, xung quanh im ắng một mảnh, đừng bảo là chợ búa ồn ào náo động, tựu liền phong thanh đều rất nhạt.

Trương Sơn Đào đứng tại trong tuyết, nhìn qua trước mắt trăng sáng cùng hoang dã, ánh mắt bỗng nhiên trở nên mê ly lên, bịt kín một lớp sương khói mỏng manh, trầm mặc không nói, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Triệu Phất Y đứng ở một bên, cũng không nói lời nào.

Hắn hoàn toàn lý giải trước mắt vị nhân huynh này tâm tình, trước đó khóa ở bảo tháp bên trong, không biết bị trấn áp bao lâu, trở lại hiện thế, khó tránh khỏi tâm tình khuấy động, cũng không cần làm nhiều thúc giục.

"Đi thôi, cùng ta cẩn thận nói một chút cỗ thân thể này chuyện tình."

Hồi lâu sau, Trương Sơn Đào thở thật dài một cái, nhàn nhạt âm thanh nói.

"Được."

Triệu Phất Y nhẹ gật đầu, đi ở phía trước dẫn đường, dạo bước đi Thải Cúc Sơn Trang đi tới.

Dọc theo đường, hắn trước tiên đem ba trăm năm qua, Đại Ngụy vương triều lịch sử nói đơn giản một lần, phần lớn đều là từ Quan Trung Thư Viện bên trong học được, tiếp theo, lại đem hắn đối Trương Sơn Đào hiểu rõ nói một chút, bộ phận này nội dung rất ít, chỉ là nói sơ lược.

Cuối cùng lại đặc biệt nói rõ một việc, đó chính là sau lưng Trương Sơn Đào, vẫn còn một gọi là Trần Kỳ yêu ma.

Trong lòng của hắn cũng có mình tâm tư, trước mắt vị này cho dù không rõ lai lịch, nhưng là chỉ nhìn phong độ, tựu không phải người thường có thể so sánh, nói không chừng thật có trảm yêu trừ ma bản lãnh.

Nếu không được, cũng có thể theo Trần Kỳ tạo thành một điểm phiền phức, giúp hắn chia sẻ một điểm gánh vác.

Trương Sơn Đào trên đường đi nghe được rất chân thành, trên mặt một mực mang theo nụ cười nhàn nhạt, vô luận nghe được cái gì cũng không kinh ngạc, một bộ đã tính trước bộ dáng.

Coi như nghe được cuối cùng, biết vẫn còn một yêu ma, ở sau lưng nhìn chằm chằm, trên mặt cũng một điểm vẻ kinh ngạc đều không có.

Hai người cước trình không chậm, ước chừng chưa tới nửa giờ sau, đi vào Thải Cúc Sơn Trang bên ngoài.

Xa xa nhìn thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, rộn rộn ràng ràng gạt ra không ít người.

Buổi sáng, Trương Sơn Đào đuổi theo Triệu Phất Y rời đi thời điểm, Thải Cúc Sơn Trang bên trong quân sĩ ở trường úy dẫn dắt phía dưới, còn đã từng truy qua một đoạn.

Đáng tiếc hai người tốc độ quá nhanh, rất nhanh liền đem những người khác hất ra, hoàn toàn không nhìn thấy cái bóng , chờ một đoàn người đuổi tới rừng rậm thời điểm, phát hiện liền dấu chân cũng không thấy, rơi vào đường cùng, chỉ có thể trở về Thải Cúc Sơn Trang chờ đợi tin tức, khổ sở đợi chờ Trương Sơn Đào trở về.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 127: Bái Phỏng

Làm Trương Sơn Đào cùng Triệu Phất Y chuyện trò vui vẻ, cùng đi vào Thải Cúc Sơn Trang thời điểm.

Trong sơn trang vẻ mặt của mọi người muốn nhiều đặc sắc thì có nhiều đặc sắc, Tề Vũ Thần dụi dụi con mắt, còn tưởng rằng tự mình hoa mắt, hồ thoải mái lại trừng mắt nhìn, co lại đến Tề Vũ Thần phía sau.

Đến mức Lôi Báo, miệng há rất có thể bỏ vào một khỏa đại áp lê, cái cằm kém chút trật khớp.

"Đại nhân, cái này. . ."

Tề Vũ Thần nhịn không được đi ra phía trước, nghi ngờ nhìn Triệu Phất Y.

Hắn là trong sơn trang số lượng không nhiều mấy, biết tiền căn hậu quả người một, vì vậy, đối trước mắt một màn này, so những người khác càng thêm kinh ngạc.

"Ung Vương Phủ người có khác tính toán, trong đó liên lụy rất nhiều, Chu tiên sinh không phải địch nhân của chúng ta."

Trương Sơn Đào liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói một câu, gặp Tề Vũ Thần vẫn là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, còn muốn hỏi thứ gì, tiếp lấy hỏi ngược một câu: "Trong đó nội tình, ngươi thật sự muốn biết sao?"

"Tiểu nhân lớn bao nhiêu lá gan, sao dám suy nghĩ lung tung!"

Tề Vũ Thần não một mộng, vội vàng khoát tay, lui xuống, không dám tiếp

tục hỏi nhiều một câu.

Chuyện này liên lụy đến Ung Vương Phủ đối Tả Long Vũ Vệ tính toán, nói không chừng Hứa Môn cùng Huyền Cơ Đài cũng liên lụy trong đó, bên trong nước chỉ sợ so Bắc Hải còn sâu, hắn nho nhỏ một bang phái đầu mục, sao dám nghe ngóng loại này cơ mật, tự tìm cái chết cũng không phải cái này tìm pháp.

Tề Vũ Thần ngậm miệng lại, những người khác tự nhiên cũng không dám hỏi nhiều, từng cái biểu lộ trang nghiêm, tất cả đều đứng ở một bên.

Chỉ có Lôi Báo hướng nhìn qua trong viện một hơi mới quan tài, trong lòng thở dài, yên lặng nói ra: "Lão Phó, xem ra ngươi lần này chết vô ích!"

"Chu tiên sinh, còn xin vào nhà một lần."

Trương Sơn Đào quát lớn qua Tề Vũ Thần về sau, cười nhạt một tiếng, quay đầu lại nói với Triệu Phất Y.

"Trương đại nhân, không cần, hôm nay phát sinh hết thảy, Chu mỗ đều muốn trở về bẩm báo, sẽ không ở đây lưu thêm."

Triệu Phất Y vẻ mặt nghiêm túc, chắp tay nói.

Câu nói này tự nhiên là trò cười, bất quá, đã người này phải dùng Trương Sơn Đào thân phận, tiếp tục ở chỗ này dừng lại, hắn cũng liền không ngại bồi người này diễn kịch, cũng tốt để đám người an tâm.

"Tốt!"

Trương Sơn Đào nhẹ gật đầu, nhìn Triệu Phất Y, trên mặt lộ ra mỉm cười, nói ra: "Vậy ta sẽ không lưu ngươi, chúng ta hôm sau tạm biệt."

"Ngày sau gặp lại!"

Triệu Phất Y chắp tay, quay người bước nhanh mà rời đi.

Trong nháy mắt, liền phóng ra đại môn, rời đi xa xa Thải Cúc Sơn Trang, thẳng đến sau khi ra cửa, một trái tim tài phóng tới trong bụng.

Hắn thấy, Trương Sơn Đào tuyệt đối là một cái nhân vật nguy hiểm, cho dù nhìn như khiêm tốn, trên thực tế tuyệt đối không so Hứa Sơn, Thu Tố Bạch dễ dàng đối phó, mỗi lưu thêm một khắc, tựu nhiều một phần nguy hiểm.

"Chư vị hiện tại vất vả, lần này sự tình phức tạp, cần cẩn thận suy nghĩ. Ta đi trước thư phòng nghỉ ngơi, sau nửa canh giờ, các ngươi dựa theo chức vụ tư lịch, từng cái đi thư phòng bẩm báo, nói một câu tự mình gần nhất đều đang làm cái gì sự tình, gặp được vấn đề gì, ta xem một chút trong đó còn có hay không cái khác tính toán."

Còn không đợi Triệu Phất Y đi xa, liền nghe đến Thải Cúc Sơn Trang bên trong, Trương Sơn Đào lạnh lùng nói.

"Rõ!"

Lời còn chưa dứt, đám người cùng một chỗ đáp.

Triệu Phất Y nghe đến đó, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, xem ra phụ thể Trương Sơn Đào người, không chỉ tu vì cao thâm, tâm cơ hơn người, mà lại địa vị không thấp, thoạt nhìn cửu cư cao vị, một người như vậy đi vào hiện thế, cũng không biết tại đây thế gian, lại nhấc lên bao lớn sóng gió.

. . .

Triệu Phất Y rời đi Thải Cúc Sơn Trang về sau, dạo bước hướng Thành Trường An đi tới.

Không đến nửa canh giờ, liền đã đi tới Thành Trường An dưới, tùy tiện tìm đoạn không người trông coi tường thành, tuỳ tiện lật lại, một đường leo tường càng đính, đi vào Quang Đức Phường bên trong, trở lại Phổ Độ Cư bên trong.

Thẳng đến trở lại trong viện, ngồi ở dưới mái hiên, hắn tài thở phào nhẹ

nhõm, từ trong ra ngoài, trầm tĩnh lại, chậm rãi nhớ lại một ngày này lịch trình.

Từ hôm nay Thần đến bây giờ, hắn ở bên bờ sinh tử đã không biết đánh nhiều ít cái lăn, nhiều lần đều kém chút chết rồi, có thể sống đến bây giờ, thuần túy chỉ là bởi vì may mắn.

"Thu Tố Bạch!"

Triệu Phất Y ngẩng đầu nhìn chân trời trăng sáng, hận hận niệm lên cái tên này, trong mắt hàn khí tiệm thịnh.

Hắn còn là lần đầu tiên nghiến răng thống hận một người,

Nếu không phải Thu Tố Bạch từ đó giở trò, cũng dẫn không đến Trần Kỳ bực này đại địch, càng sẽ không gặp được hôm nay đủ loại sát cơ.

Dĩ vãng nhiều lần nguy cơ, hắn đều có biện pháp ứng đối, chỉ có lần này, đem hắn bức đến tuyệt lộ, cơ hồ chết bởi hoang dã.

"Kém một chút liền chết, lần tiếp theo chưa hẳn vận tốt như vậy, không thể tiếp tục như vậy được nữa, nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết. . ."

Triệu Phất Y thật sâu ít mấy hơi, thần sắc trên mặt dần dần bình thản xuống, con mắt lóe sáng dọa người.

Hắn đã quyết định, mau chóng tìm cách muốn Thu Tố Bạch tính mệnh, nếu không, sớm muộn chết trên tay nàng.

Sáng sớm hôm sau.

Triệu Phất Y từ trong mộng tỉnh lại, xoay người ngồi dậy, vuốt vuốt còn buồn ngủ con mắt, đi phía trước đại đường lấy mấy vị lưu thông máu tan ứ dược vật, lại đánh thùng nước, đốt lò, ngồi ở mái hiên phía dưới, chậm rãi pha nấu.

Hơn một năm trước, hắn đi vào Trường An Thành, lúc ấy vì sinh kế, mở nhà

này y quán, mua không ít dược liệu, đáng tiếc một năm này sự tình quá nhiều, quá bận rộn tu luyện, chưa từng thời gian quản lý, đến nay còn không có mở qua một Thiên Môn, cũng một làm qua đại phu, không nghĩ tới lần thứ nhất sắc thuốc, chính là cho tự mình dùng.

May mà dược liệu cũng còn khô ráo, thời gian một năm cũng không hư hao, ngược lại không đến nỗi không thể dùng.

Trong nháy mắt, bộ này chén thuốc đã pha tốt, tản ra nồng đậm mùi thuốc.

Hắn có chút nhấp một miếng, loại phẩm vị đạo, khẽ gật đầu, từ nồi đất bên trong đổ ra, té ở bát sứ bên trong, hơi thả lạnh một điểm, mồm to sau khi ăn vào, một lần nữa lại ngồi ở hành lang bên trên, ngồi xuống điều tức , chờ đợi chén thuốc phát huy tác dụng.

Vào lúc giữa trưa.

Triệu Phất Y chậm rãi mở hai mắt ra, cảm giác toàn thân trên dưới ấm áp địa, so trước đó tốt hơn nhiều.

Hắn khôi phục nhanh như vậy, chén thuốc tác dụng chỉ chiếm ba phần, càng nhiều thì hơn là bởi vì, hắn đã đạt đến Ngoại Gia đỉnh phong, một thân khí huyết cực kì thuần hậu, khôi phục muốn so những người khác nhanh hơn nhiều.

Mắt thấy khí huyết đền bù tám phần, Triệu Phất Y đem trên thân cũ áo rút đi, tẩy cái tắm nước lạnh, đem mấy chỗ trên thân kiếm, từng cái băng bó về sau, lúc này mới đổi thân quần áo sạch, nhanh chân rời đi Quang Đức Phường, tiến về Trường An nội thành.

Tiến vào nội thành về sau, Triệu Phất Y cũng không tiến về Hứa Môn hướng đi, mà là đi đến một cái dĩ vãng chưa hề đi qua con đường.

Một khắc đồng hồ về sau, hắn đi vào nhất đạo lạ lẫm hẻm nhỏ, đi vào một tòa mặt tiền không lớn trước cửa phủ đệ, chỉ thấy trên cửa treo một khối bảng hiệu,

viết "Thu Phủ" hai chữ.

Không tệ, hắn hôm nay tới chính là Thu Phủ, cũng chính là Thu Tố Bạch ở Trường An nội thành nơi ở.

Soạt, soạt!

Triệu Phất Y đi vào trước cửa, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, thời điểm không lớn, liền nghe đến tiếng bước chân nhè nhẹ âm truyền đến, đại môn từ trong bên cạnh mở ra.

"Ngươi là ai a?"

Mở cửa là một tiểu nha đầu, mười hai mười ba tuổi niên kỷ, thoạt nhìn như nước trong veo địa, non nớt vô cùng.

"Tại hạ Chu Vô Cực, chuyên tới để bái phỏng Tố Bạch cô nương."

Triệu Phất Y chắp tay.

"Ngươi tới không khéo, tiểu thư nhà ta không ở,vắng mặt."

Tiểu nha đầu đầu tiên là lắc đầu, bỗng nhiên lại kịp phản ứng, ngạc nhiên nói ra: "Ngươi là Chu tiên sinh?"

"Ngươi biết ta?"

Triệu Phất Y nao nao.

"Đương nhiên!"

Tiểu nha đầu nở nụ cười, con mắt híp lại, cười hì hì nói ra: "Ta nghe tiểu thư nói qua, trong thư viện có thật nhiều người dây dưa nàng, đều dựa vào ngươi giúp hắn đỡ được, rất nhiều chuyện đều muốn cám ơn ngươi đâu!"

"Nha. . ."

Triệu Phất Y nhẹ gật đầu, tiếp lấy nói ra: "Tiểu thư nhà ngươi có hay không đề cập qua, là cái gì dây dưa nàng?"

"Tiểu thư nói qua, trước đây là một cái gọi Lâm Trấn, về sau là một cái gọi Trần Kỳ, đều là quá phiền phức người."

Tiểu nha đầu xách đầu ngón tay nói.

"Dạng này a. . ."

Triệu Phất Y ánh mắt lấp lóe mấy lần, hỏi: "Vậy ngươi có biết Thu cô nương đi chỗ nào rồi? Lúc nào trở về?"

"Cái này. . ."

Tiểu nha đầu trừng mắt nhìn, nói ra: "Chu tiên sinh, ngươi đừng ở ngoài cửa đứng, có chuyện vào nói đi, bớt tiểu thư nói ngạo mạn chờ đợi khách nhân!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 128: Thu Phủ

Thu Phủ.

Ở vào Trường An nội thành, giếng nước ngọt ngõ hẻm chỗ sâu, mặt tiền không lớn, chỉ có một cái nho nhỏ sơn son hồng môn, hiện lộ rõ ràng vốn trạch chủ nhân không cao không thấp thân phận, là trong triều quan viên, lại không phải trong triều đại quan.

Trong phủ đệ cũng không lớn, chỉ có ba tiến tới đã, theo thứ tự là tiền viện, chính viện cùng hậu viện, bất quá, địa phương cho dù không lớn, bố trí cũng rất lịch sự tao nhã, mai lan cúc trúc đồng dạng không thiếu, bỏ túi giả sơn cấu tứ sáng tạo, vẫn còn tu có một phương hồ nước nho nhỏ, hoa sen lá, trong ao cá chép, thanh lịch bên trong lại nhiều mấy phần sức sống.

Chỉ là bố trí mặc dù không tệ, nhưng nhìn được đi ra, đã thật lâu không có sửa chữa đã qua, đại đa số vật đều đã sinh ra rêu xanh.

Thu Tố Bạch phụ thân gọi là Thu Mộ Thủy, từng là Đại Ngụy vương triều Quốc Tử Giám một tiến sĩ, quan cư Ngũ phẩm, chức vị mặc dù không cao, cũng rất thanh quý, ngày sau tiền đồ cũng rất rộng lớn, mẫu thân họ Ma, xuất thân từ Nam Xương Phủ tiểu thư khuê các, ở Thu Mộ Thủy làm quan về sau, cùng một chỗ Lai Trường An thành định cư.

Ba, bốn năm trước, Thu Tố Bạch phụ mẫu song song nhiễm lên bệnh nặng, trong vòng một năm, lần lượt qua đời, bây giờ trong phủ sẽ không có gì thân quyến, chỉ còn lại một vị lão quản gia, một vị lão vú em, lại có là mấy nha hoàn.

Triệu Phất Y ngồi ở chính đường, một mặt thưởng thức trà, một mặt nói

chuyện phiếm, bất động thanh sắc từ trước mắt tiểu nha đầu này miệng tìm hiểu Thu Tố Bạch quá khứ.

Có lẽ là hồi lâu không người đến bái phỏng, tiểu nha đầu đối với hắn mười phần nhiệt tình, không che đậy miệng, nên nói không nên nói, tất cả đều nói cho Triệu Phất Y.

"Vị này là Chu tiên sinh đi!"

Ngay tại hai người trong lúc nói chuyện, một tiếng nói già nua từ nhà chính bên ngoài truyền đến.

Triệu Phất Y thả ra trong tay chén trà, quay đầu hướng ra phía ngoài nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa đứng một cái tóc trắng xoá lão phụ nhân, nhìn niên kỷ có sáu mươi tuổi trên dưới, mặc một bộ mộc mạc áo xanh, tóc bạc trắng lũng một tia bất loạn, thoạt nhìn mười phần tinh thần.

Ở hắn kiếp trước thời điểm, bởi vì khoa học kỹ thuật phát đạt sinh hoạt điều kiện cải thiện nguyên nhân, sáu mươi tuổi cũng không tính lão, vậy cái này phương thế giới này, đại đa số người ở sáu mươi tuổi thời điểm, đã là tóc trắng phơ, thoạt nhìn phi thường trông có vẻ già.

Giống vị lão phụ này người tinh thần như vậy, vẫn còn là số ít.

"Chính là tại hạ."

Triệu Phất Y đứng dậy, mỉm cười, hướng về phía lão phụ tóc trắng chắp tay, nói ra: "Vị này là Tra Ma Ma a?"

"Lão thân họ Tra."

Tra Ma Ma nhẹ gật đầu, vội vàng nghiêng người sang, nói ra: "Lão thân thân phận thấp, đảm đương không nổi tiên sinh thi lễ."

"Tra Ma Ma khách khí."

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, vừa rồi nghe tiểu nha đầu nhắc qua, Tra Ma Ma là Thu Phủ lão nhân tay, lúc trước cho Thu Tố Bạch mẫu thân coi như qua vú em, từ khi Thu Mộ Thủy vợ chồng sau khi qua đời, những năm này Thu Phủ nội bộ từ trên xuống dưới, tất cả đều là từ nàng quản lý.

Nếu như nói, Thu Tố Bạch có cái gì thói quen lời nói, không ai so với nàng càng rõ ràng hơn.

"Chu tiên sinh, hôm nay tới cửa, là có sự tình gì sao?"

Tra Ma Ma chậm rãi đi vào chính đường, cười hướng Triệu Phất Y hỏi.

"Không có gì khác."

Triệu Phất Y cười cười, tiếp lấy nói ra: "Chu mỗ từ khi một năm trước bái nhập Quan Trung Thư Viện đến nay, lần lượt gặp qua Thu cô nương mấy lần, đối nàng tài hoa nhân phẩm mười phần ngưỡng mộ, gần nhất cũng là đã lâu không gặp đến Thu cô nương, vì vậy đến đây bái phỏng một hai, lại không biết Thu cô nương hiện tại nơi nào?"

"Chu tiên sinh có lòng."

Tra Ma Ma cũng cười tiếu, nói ra: "Cô nương nhà ta mấy tháng trước, đi theo lão quản gia cùng một chỗ, đi Ung Châu mặt phía bắc nhị lão gia nhà thăm người thân, muốn tới sang năm đầu xuân mới trở về."

Triệu Phất Y gật gật đầu, đáp án này cùng tiểu nha đầu nói giống nhau như đúc, xem ra Thu Tố Bạch đối trong phủ chính là như vậy giao phó, đến mức có phải thật vậy hay không đi nhị lão gia chỗ, chỉ có thiên tài biết. .

Tra Ma Ma trong miệng nhị lão gia, chính là Thu Mộ Thủy thân đệ đệ, cũng là Thu Tố Bạch thúc thúc, gọi là Thu Hành Vân, chính là Linh Châu Thái Thú, cũng là một phương đại quan.

Thu Phủ ở Thu Mộ Thủy sau khi chết, có thể một mực ở tại nội thành, trên

quan trường chưa từng người dám nói cái gì, chính là nhờ vào vị này Thu Thái Thú.

"Nha. . . Cái kia ngược lại là không khéo."

Triệu Phất Y khe khẽ thở dài, trên mặt toát ra vẻ tiếc nuối, trù trừ một lát,

Tiếp lấy nói ra: "Tra Ma Ma, xem ra Chu mỗ hiện tại tới không khéo, bất quá, Tra Ma Ma có thể hay không mang tại hạ đi thư phòng nhìn một cái, nhìn xem Thu cô nương có cái gì văn chương, câu thơ lưu lại, cũng tốt được đọc một hai."

Mấy câu nói đó nói tình chân ý thiết, không có chút nào nửa phần giả mạo.

"Ừm. . ."

Tra Ma Ma nao nao, không nghĩ tới Triệu Phất Y lại đưa ra yêu cầu này, nhìn Triệu Phất Y chân thành tha thiết ánh mắt, trầm tư sau một lát, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Thư phòng không phải là cái gì cơ mật nơi, cũng không phải cái gì tư ẩn chỗ.

Nếu là Triệu Phất Y muốn đi khuê phòng, chỉ sợ Tra Ma Ma tại chỗ liền sẽ đem hắn đuổi đi ra, nhưng là muốn đi nói thư phòng, lại không lý do đuổi hắn rời đi.

. . .

Cùng Thu Phủ địa phương khác so sánh, thư phòng lộ ra rất rộng rãi, đồ vật bên trong cũng nhiều rất nhiều.

Tứ phía dựa vào tường vị trí là bốn cao cao to to đàn mộc giá sách, bên trong chất đống rất nhiều thư quyển điển tịch , dựa theo kinh, sử, tử, tập phân loại, ngoài ra, vẫn còn mấy độc lập gỗ thông sách nhỏ thụ, cũng bày biện không ít sách quyển, giấy tuyên, cục mực, bình hoa các loại.

Chính giữa thì là một trương vừa rộng lại lớn bàn đọc sách, phía trên đặt vào giá bút, nghiên mực, vẫn còn mấy quyển ngay tại lật xem kinh thư.

Thu Tố Bạch cho dù mấy tháng một trở về, trong thư phòng cũng rất sạch sẽ chỉnh tề, lau không nhuốm bụi trần, thoạt nhìn thường xuyên có người quét dọn.

"Chu tiên sinh, tứ phía giá sách bên trong điển tịch, đều là lão gia khi còn sống lưu lại, tiểu thư cũng không chút vượt qua, mấy cái này sách nhỏ thụ bên trong thư quyển, là tiểu thư ngày bình thường thường nhìn."

Tra Ma Ma nhắc nhở, nói bóng gió, mấy cái này sách nhỏ thụ cũng có thể tùy tiện lật xem, đến mức tứ phía chân tường giá sách, vẫn là không nên động tốt.

"Đa tạ Ma Ma nhắc nhở."

Triệu Phất Y gật gật đầu, hắn đối Thu Mộ Thủy lưu lại điển tịch, vốn là không có gì hứng thú.

Hắn ở thư phòng bốn phía nhìn một chút, vòng qua bàn đọc sách về sau, đi vào một con gỗ thông tủ sách phía trước, cẩn thận lật nhìn một trận, từ đó tìm ra một bản thật mỏng thi tập đến.

Bản này thi tập tên là « Thanh Khâu Tập », trang giấy chất liệu quá mới, thoạt nhìn là gần một hai năm đóng sách, làm không tốt chính là chính Thu Tố Bạch viết thi tập.

Lật xem tờ thứ nhất, mấy hàng xinh đẹp bút tích lúc này hiện ra trước mắt, "Thế ngoại ung dung cách nhân gian, không đành lòng thê thê mộ núi lạnh, khái nghi ngờ rả rích mặc cho phong trôi qua, sương khói từ từ nhiễu tiên sơn", lạc khoản viết là Thanh Khâu Cổ Nguyệt Tiên.

Chỉ từ bút tích đến xem, hắn là Thu Tố Bạch viết thơ, cái này Thanh Khâu Cổ Nguyệt Tiên hắn là bút danh của nàng, bất quá, Cổ Nguyệt hai chữ dễ lý giải, hợp lại chính là một cái "Hồ" chữ, cùng phía sau chữ Tiên liền cùng một chỗ,

đúng lúc là Hồ Tiên ý tứ.

Chỉ là Thanh Khâu hai chữ lại làm giải thích thế nào, từ lời nghĩa phán đoán, hẳn là một cái địa danh, nhất thời cũng không nhớ ra được.

Triệu Phất Y luôn cảm thấy hai chữ này rất quen thuộc, dường như ở nơi nào nghe qua, trong lúc nhất thời cũng không nhớ ra được.

Vượt qua một trang này, phía sau thì là một bài thơ, viết là "Đàm thiên luận địa Hà Lạc Đồ, vạn cổ vân tiêu một vũ nhẹ, há chờ khúc cuối cùng Tư Nhã tụng, sâu biện thiên cơ Thanh Khâu Hồ" .

Triệu Phất Y nhìn đến đây, mỉm cười, trong lòng âm thầm cười nói: "Thu Tố Bạch cũng là trung thực, đem tự mình lai lịch đều viết ở trong thơ, thật không có giấu diếm người. Chỉ là người bên ngoài cũng không nghĩ ra, nàng lại chân chính Hồ Yêu, chỉ là chẳng biết lúc nào giết chết chân chính Thu Tố Bạch, mạo danh thay thế làm Thu gia đại tiểu thư."

Lại sau này lật vài tờ, bên trong đều là chút nhàn hạ thời khắc, tùy ý viết tiểu Thi, với hắn tới nói, cũng không có giá trị gì.

Triệu Phất Y vượt qua về sau, một lật ra cái gì, liền đem thi tập lại thả lại chỗ cũ, cầm lấy bên cạnh một bức tranh trục, nhẹ nhàng mở ra đặt lên bàn.

Cái này một bộ tiểu họa, chỉ có dài hơn một thước, phía trên vẽ lấy cảnh tuyết, chỉ thấy đầy trời tuyết lớn phía dưới, một cây hàn mai tự mình mở, ngay tại hàn mai phía dưới, một con Thanh Hồ nằm ở đó, ngay tại nhìn chung quanh cái gì.

Nhất là đặc dị chính là, cái này Thanh Hồ lại có ba đầu cái đuôi, ngay tại múa may theo gió.

Triệu Phất Y nhìn thấy Thanh Hồ, con ngươi không khỏi co rụt lại.

Ngày đó, Thu Tố Bạch lần thứ nhất lộ ra thân phận chân thật thời điểm, phía

sau thì có ba đầu cái đuôi, chẳng lẽ cái này Thanh Hồ, chính là Thu Tố Bạch chân thân?

"Chu tiên sinh, đây là nhà ta tiểu thư sáu tuổi năm đó, mới học vẽ tranh thời điểm vẽ, tiểu thư ngại vẽ không tốt, luôn luôn đặt ở trong ngăn tủ, rất ít lấy ra, lão thân cũng là đã lâu không gặp tiểu thư, thực tế tưởng niệm vô cùng, mới đem bức họa này lấy ra nhìn, đã quên thu hồi đi."

Tra Ma Ma gặp Triệu Phất Y nhìn chằm chằm họa một mực nhìn, ở bên cạnh giải thích nói.

"Không sao, ta cảm thấy vẽ rất tốt."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói, nói được nửa câu, tiếu dung bỗng nhiên cứng đờ.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 129: Mạch Nước Ngầm

"Việc này. . . Không đúng!"

Triệu Phất Y trong đầu trong nháy mắt hiện lên cái này nhất niệm đầu, kinh hãi phía dưới, kém chút la lên, thật vất vả tài kềm chế một khỏa đập bịch bịch trái tim.

Bức họa này hoàn toàn đẩy ngã lúc trước hắn suy đoán.

Lúc trước hắn vẫn cho rằng, chân chính Thu Tố Bạch đã bị giết chết, bây giờ Thu Tố Bạch là từ Hồ Yêu mạo danh thay thế, thậm chí tiến thêm một bước, Thu thị vợ chồng lần lượt nhiễm bệnh bỏ mình, cũng cùng Hồ Yêu thoát không ra liên quan, vậy bức họa này là Thu Tố Bạch sáu tuổi lúc vẽ, chẳng lẽ khi đó, nàng liền đã bị Hồ Yêu thay thế?

Nói một cách khác, nếu như Hồ Yêu khi đó tựu thay thế Thu Tố Bạch, nàng muốn trong Thu Phủ phí thời gian mười năm lâu, trong lúc đó thậm chí muốn cùng Thu thị vợ chồng cùng một chỗ sinh hoạt năm sáu năm, đây cũng là vì cái gì , ấn đạo lý hoàn toàn nói không thông.

Nhưng muốn nói là trùng hợp, trên đời này cũng sẽ không có trùng hợp như vậy chuyện tình, vẽ ra một con hồ ly, có thể nói là trùng hợp, nhưng muốn nói vẽ ra một con tam vĩ hồ, tuyệt không phải trùng hợp hai chữ có thể giải thích.

Triệu Phất Y nhìn bức họa này, trong lòng nghi vấn càng ngày càng nhiều, nghĩ tới rất nhiều khả năng, đáng tiếc lẫn nhau ở giữa, đều có chỗ mâu thuẫn, không có một loại khả năng hoàn toàn nói thông được.

"Chu tiên sinh, bức họa này có vấn đề gì không?"

Tra Ma Ma gặp Triệu Phất Y cầm họa không thả, nhịn không được hỏi lên.

"Không có, tại hạ chợt nhớ tới một điểm chuyện cũ."

Triệu Phất Y lắc đầu, một lần nữa đem họa buông xuống, lúc này nơi đây đều không phải là suy tư những thứ này thời điểm, những chuyện này vẫn là trở về từ từ suy nghĩ đi.

"Vậy là tốt rồi, lão thân còn tưởng rằng không cẩn thận đem họa làm hư."

Tra Ma Ma cười cười, nhẹ nhàng đem họa trục cầm chắc, nguyên mô hình nguyên dạng thả lại trong ngăn tủ.

Triệu Phất Y không có đang nói cái gì, quay đầu lại đi xem sách khác thụ, tìm tới không ít thi tập, bức tranh, văn chương các loại, trong đó đại bộ phận đều là chính Thu Tố Bạch làm, vẫn còn một phần nhỏ là đăng chép người khác, trong đó có Hứa Bạch Lộ thi từ.

"Ma Ma, thời điểm không còn sớm, tại hạ cũng nên đi, sẽ không ở chỗ này lưu thêm!"

Triệu Phất Y tìm một trận, một phát hiện cái gì đặc biệt có vật giá trị, liền hướng Tra Ma Ma tố cáo âm thanh từ, dự định rời đi Thu Phủ.

"Chu tiên sinh, khó được đến một chuyến, dùng qua bữa tối lại đi đi."

Tra Ma Ma vừa cười vừa nói.

"Không quấy rầy, ngày khác Thu tiểu thư trở về, tại hạ lại đến quấy rầy."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Tốt a."

Tra Ma Ma nhẹ gật đầu, không tiếp tục cưỡng cầu cái gì.

Hai người cùng đi ra thư phòng, Tra Ma Ma khóa kỹ cửa phòng, cùng một chỗ hướng phía trước viện đi tới.

Đi ra ngoài trước đó, Triệu Phất Y trước hướng Tra Ma Ma nói lời từ biệt, lại đặc biệt đi chính đường, theo mở cửa tiểu nha đầu chào từ biệt về sau, lúc này mới quay người rời đi Thu Phủ, nhanh chân đi Phổ Độ Cư đi tới.

Dọc theo đường, trong lòng của hắn một mực tại suy tư một vấn đề, Thu Tố Bạch đến cùng là lai lịch gì, là rất sớm trước đó đã bị Hồ Yêu mạo danh thay thế sao, vẫn là có khác nguyên nhân gì.

Ngay tại Triệu Phất Y sau khi đi, Tra Ma Ma từ bên trong đóng kỹ cửa phủ, tùy tiện tìm cái lý do, phân phó tiểu nha đầu một tiếng, muốn nàng đi làm việc công việc trên tay mà tính, quay người trở lại một mình ở lại sương phòng.

Sương phòng không lớn, chỉ có mười mấy bình phương dáng vẻ, bên trong cũng không có bao nhiêu đồ dùng trong nhà, chỉ có một trương giường nằm, một bộ cái bàn, vẫn còn hai cái nước sơn đen ngăn tủ.

Tra Ma Ma trở lại phòng về sau, trước từ bên trong đóng kỹ cửa lại, lại đem cửa sổ bế tốt, che chắn cực kỳ chặt chẽ, trong phòng lập tức âm u xuống tới,

Nàng lại nằm ở trên cửa, nghe ngóng tả hữu không người tới gần, lúc này mới từ trong tay áo lấy ra một cái đồng thau chìa khoá đến, mở ra trong đó một cái nước sơn đen tủ, sau đó quỳ xuống.

Tại đây cái trong tủ chén, thình lình đặt vào ba cái linh vị, trong đó chính giữa một trương linh vị phía trên, viết Thu Mộ Thủy danh tự, hai cái trái phải linh vị, một cái viết Ma thị danh tự, một cái khác thình lình viết Thu Tố Bạch danh tự.

"Lão gia, phu nhân, thời gian này thật sự là gian nan a, cũng không biết tiểu

thư còn có thể hay không sống tới. . ."

Tra Ma Ma quỳ trên mặt đất, hai tay bụm mặt, còn chưa nói mấy câu, liền đã khóc không thành tiếng, hai tay bụm mặt, nước mắt từ khe hở bên trong chảy ra.

. . .

Thành Trường An nam, Thải Cúc Sơn Trang.

Từ hôm qua ban đêm bắt đầu, trong sơn trang trên dưới người chờ đều trở nên vô cùng gấp gáp, đi trên đường đều có chút rón rén ý tứ, sợ chọc giận chủ nhân nơi này Trương Sơn Đào.

Ai cũng biết, Hứa Môn môn chủ Hứa Sơn là một cái rất khó gây người, thân phận, bối cảnh, tu vi, thủ đoạn đều không tầm thường người có thể so sánh, Huyền Cơ Đài càng là một cái không ai dám trêu chọc địa phương, vô luận là ai, chọc hai phe này bất kỳ bên nào, hậu quả chỉ sợ cũng sẽ không thật là khéo.

Trương Sơn Đào bị người tính kế, đồng thời chọc Trường An Hứa Môn cùng Huyền Cơ Đài song phương, cơ hồ có thể dùng tiền đồ ảm đạm để hình dung, bởi vậy, tâm tình phi thường không tốt.

Bởi vì chuyện này, hắn từ hôm qua ban đêm đến bây giờ, đã đem tất cả mọi người răn dạy qua một lần, thậm chí còn tự tay giết chết một cái từ đó châm ngòi ly gián cấp dưới, càng làm cho điền trang bên trong người giao trái tim nhấc đến cổ họng bên trong.

Sắc trời dần dần chậm, trong thư phòng sáng lên đèn đến, tất cả mọi người biết Trương Sơn Đào liền tại bên trong, nhưng không có một người dám tới gần nửa bước.

Trong thư phòng.

Trương Sơn Đào ngồi ở bàn đọc sách phía sau, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, ngay tại lật xem một bản cực kì khô khan sách sử.

Quyển sách này là bản triều sử quan có, viết là Đại Ngụy vương triều gần ba trăm năm đại sự, không có cố sự, không có kịch bản, chỉ có khô cằn ghi lại, người khác có lẽ sẽ thấy quá vô vị, hắn lại thấy say sưa ngon lành.

Chẳng biết lúc nào.

Sương mù nhàn nhạt bỗng nhiên từ cổng tràn ngập ra, đem toàn bộ thư phòng bao phủ lại, sau một lát, sương mù lại lần nữa tán đi, một cái tuổi trẻ công tử đứng ở trước bàn sách mặt.

Người này thoạt nhìn mười sáu mười bảy tuổi niên kỷ, mặc một bộ nhạt trường bào màu vàng óng, sắc mặt nghiêm nghị, thần sắc băng lãnh, trong ánh mắt mang theo như băng lạnh lùng, xem ở trên thân người, phảng phất có một cái lưỡi dao đem người đào lên, thật sâu nhìn thấy bên trong đi.

"Ngươi là người nào?"

Kim y công tử nhìn Trương Sơn Đào, lạnh giọng nói.

"Đại Ngụy vương triều Tả Long Vũ Vệ thống lĩnh Trương Sơn Đào."

Trương Sơn Đào vừa cười vừa nói, ngẩng đầu nhìn kim y công tử, mảy may cũng không e ngại, ánh mắt bên trong mang ra mấy phần nghiền ngẫm, hỏi tiếp: "Ngươi lại là người nào?"

"Tự tìm cái chết!"

Kim y công tử ánh mắt lạnh hơn, trên mặt tuôn ra một cỗ tức giận, đưa tay trái ra, trải phẳng trước người, sau một lát, từ nơi lòng bàn tay hiện ra một bóng người hư ảo.

Bóng người này chỉ có cao hơn ba tấc, thoạt nhìn mông lung nhìn không rõ ràng, chỉ là từ thân hình, ngũ quan phân biệt, có chút cùng loại với Trương Sơn Đào.

Trương Sơn Đào trên mặt không có nửa phần kinh sợ, vẫn như cũ mang theo cười yếu ớt.

Sau một lúc lâu, đạo nhân ảnh này dần dần ngưng thực, ngũ quan cũng sinh động, chính là Trương Sơn Đào bản nhân bộ dáng, hắn hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm bàn đọc sách phía sau Trương Sơn Đào, trên mặt lộ ra vẻ oán độc.

"Lấy!"

Kim y công tử đột nhiên nâng lên tay trái, đem đạo nhân ảnh này hướng Trương Sơn Đào ném đi.

Đạo nhân ảnh này thân ở giữa không trung, giương nanh múa vuốt, thẳng đến Trương Sơn Đào đầu lâu mà đi, miệng phát ra tê tê tiếng rống, không biết đang chửi bậy cái gì, chỉ là âm thanh quá nhỏ, nghe không rõ ràng.

"Tật!"

Trương Sơn Đào khẽ quát một tiếng, không chờ người ảnh gần người, hai cái con ngươi bỗng nhiên đánh ra nhất đạo sáng tránh, phảng phất một đạo thiểm điện từ trong phòng lướt qua, rơi vào bóng người trên thân.

"A!"

Bóng người một tiếng hét thảm, lập tức hóa thành khói xanh, cứ thế biến mất không thấy, thật giống như chưa từng xuất hiện qua đồng dạng.

"Ở trước mặt ta, còn dám động thủ. . . ."

Kim y công tử thần tình trên mặt càng thêm phẫn nộ, nâng tay phải lên, hướng về phía trước khẽ vồ một cái, nói ra: "Giết hắn, ngươi để mạng lại trả à nha!"

Ngay tại hắn nói chuyện công phu, năm ngón tay ở giữa bỗng nhiên nhiều hơn một đám đen như mực sương mù, xoay tròn cấp tốc, hình thành một cái

vòng xoáy màu đen, liền phảng phất lỗ đen đồng dạng.

"Giả thần giả quỷ."

Trương Sơn Đào cười nhạt một tiếng, thân hình bỗng nhiên bay lên, như đám mây đồng dạng thổi qua bàn đọc sách, đi vào kim y công tử trước người, lập tức cũng đánh ra một chưởng, nhẹ nhàng hướng kim y công tử đầu lâu vỗ tới.

Đến mức cái kia vòng xoáy màu đen, nhìn cũng một nhìn một chút, đối với hắn dường như cũng không hiệu quả gì.

"Ngươi. . ."

Công tử trẻ tuổi sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Vội vàng đưa tay trái ra, cùng Trương Sơn Đào chạm nhau một chưởng.

Ba!

Một tiếng vang nhỏ, Trương Sơn Đào phiêu nhiên mà đi, lui về chỗ ngồi của mình.

Kim y công tử lại lui về phía sau một bước, nhìn qua trước mắt Trương Sơn Đào, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

"Quên đi thôi, ngươi lại không thiếu cái này một cái thủ hạ, quyền đương tặng ta phân lễ gặp mặt."

Trương Sơn Đào cười nhạt nói.

Kim y công tử lạnh lùng nhìn hắn một cái, nhàn nhạt sương mù từ phía sau tuôn ra, trong chốc lát, biến mất không thấy gì nữa.

Đợi cho người này biến mất về sau, Trương Sơn Đào tài nâng tay phải lên, nhìn một chút sưng đỏ cổ tay, hơi nhíu nhíu mày, trầm thấp âm thanh nói ra: "Xem ra cỗ thân thể này vẫn chưa được, đến tìm cơ hội đổi lại một bộ, vừa rồi

người kia cũng không tệ, nếu là tìm cơ hội đạt được thân thể của hắn, hắn là có thể phát huy ra năm phần bản lãnh đi. . ."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 130: Nội Gia

Thời gian thấm thoắt, tuế nguyệt như thoi đưa.

Trong nháy mắt, đã qua đi hai ba tháng, từ lẫm liệt trời đông giá rét, tới cảnh xuân tươi đẹp thời tiết.

Thời tiết dần dần trở nên ấm áp, bách hoa cùng một chỗ nở rộ, thành Trường An cũng rút đi vào đông âm lãnh, khắp nơi đều là một phái sinh cơ bừng bừng.

Một đoạn này thời gian, Triệu Phất Y khó được vượt qua một đoạn nhàn nhã thời gian.

Thu Tố Bạch lại không tìm đến qua hắn, cũng không biết đi nơi nào, trong lòng của hắn âm thầm phỏng đoán, sẽ không phải thật sự đi Linh Châu đi.

Trần Kỳ cũng không tiếp tục phái người giết hắn, việc này giống như như vậy bỏ qua, cái này đến để hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

Đến mức Trương Sơn Đào chỗ nào, hắn khía cạnh nghe qua, thế mà ở Tả Long Vũ Vệ làm không đáng kể vững vàng, không có bất kỳ cái gì tin tức ngoài ý muốn truyền ra, để cho người ta không thể không bội phục bản lãnh của hắn.

Tại đây đoạn thời gian, hắn chỉ là ngẫu nhiên cùng Vương Triêu Nghĩa uống chút rượu tâm sự, hoặc là tiến về Hứa Môn, cùng Hứa Bạch Lộ cùng một chỗ ngắm hoa uống trà.

Hứa Bạch Lộ mỗi lần nhìn thấy hắn đều rất vui vẻ, kể một ít rất có ý đề, nhưng là nói qua cũng liền nói qua.

Vương Triêu Nghĩa ngược lại là vô tình hay cố ý ám chỉ qua hắn một lần, muốn hắn đi theo Hứa Sơn cầu hôn.

Bất quá, Triệu Phất Y tìm cái cớ tạm thời kéo dài thêm, cũng không phải là hắn không nhìn trúng Hứa Bạch Lộ, cũng không phải hắn không muốn phụ trách, thật sự là chính hắn còn mạng sống như treo trên sợi tóc, không biết lúc nào liền sẽ gặp nạn, hiện tại hướng Hứa Sơn cầu hôn, mới là không chịu trách nhiệm.

Trừ cái đó ra, hắn cùng với Hứa Bạch Lộ uống trà thời điểm, từng ám chỉ qua Hứa Bạch Lộ mấy lần, Thu Tố Bạch người này vấn đề không nhỏ, tiểu Viên cũng có thể là có vấn đề khác, chỉ là Hứa Bạch Lộ đều không có tỏ thái độ, cũng không biết nghe không nghe lọt tai.

Triệu Phất Y không còn làm sự tình khác, hoặc là đi Quan Trung Thư Viện đọc sách, hoặc là chính là trong nhà tĩnh tâm phỏng đoán dĩ vãng học qua đủ loại công pháp, hoặc là chính là dụng tâm nghiên cứu "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết.

Hắn dưới mắt đang đứng ở ngủ đông kỳ, tạm thời vô pháp tăng cao tu vi, thể nội khí huyết ngay tại liên tục không ngừng kích thích nội tạng cùng thần kinh, thúc đẩy phát sinh thuế biến.

Ừng ực. . . Ừng ực. . .

Một ngày này, Triệu Phất Y ngay tại phía dưới mái hiên tĩnh tọa, chợt nghe nơi ngực phát ra "Ừng ực, ừng ực" âm thanh, tiếp theo, tựu cảm thấy tâm thất bên trong một trận ấm áp.

Một dòng nước ấm từ nơi ngực phun ra ngoài, theo toàn thân các nơi kinh mạch, hướng trên dưới quanh người chảy xuôi, đến mức ấm áp hết sức thoải mái, để hắn có một loại ngâm mình ở suối nước nóng cảm giác.

Ước chừng thời gian đốt một nén hương về sau, dòng nước ấm dần dần nóng

rực lên, một cỗ nhiệt huyết chảy qua trái tim, thẳng vào trong phế phủ, đem ngũ tạng lục phủ ngâm, một loại khó nói lên lời cảm giác thỏa mãn, dần dần từ nội tâm chỗ sâu hiển hiện, cảm giác tựa như nguyên bản đói bụng mấy chục năm người, bỗng nhiên ăn một bữa cơm no.

Triệu Phất Y bỗng nhiên có một loại cảm giác, nguyên bản luyện đến Ngoại Gia đỉnh phong, khí huyết đã đầy đủ cường đại, thể chất cũng vượt xa người thường, thế nhưng lại có loại phù phiếm cảm giác, cho tới giờ khắc này, tài cảm thấy căn cơ vững chắc, khí huyết cô đọng, trong lòng có lực lượng.

Lại qua một trận, nhiệt huyết từ trong ngũ tạng lục phủ chảy ra, đi qua hai mạch Nhâm Đốc, hướng trên dưới quanh người lan tràn, trải qua phần cổ, lan tràn tới đầu lâu.

Ông!

Triệu Phất Y chỉ cảm thấy trong đầu ông ông tác hưởng, một trận choáng đầu đánh tới , chờ hắn khôi phục như cũ thời điểm, phát hiện thân thể ngũ giác cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Hết thảy trước mắt càng thêm rõ ràng, tức thời ngồi ngay ngắn không nổi, cũng có thể nhìn thấy mấy trượng bên ngoài con kiến trên đất bò, trong viện tràn ngập hương hoa cũng càng thêm thanh tịnh, cái mũi nhẹ nhàng khẽ ngửi, khác biệt đóa hoa tán phát mùi thơm ngát, từng tầng từng tầng hết sức hiểu rõ.

Thính lực cũng khá không ít, hàng xóm xì xào bàn tán, giống như là ghé vào bên tai nói, nghe được hết sức rõ ràng. Uống xong một hơi trà xanh, nhàn nhạt hương trà ở trên đầu lưỡi lật qua lật lại, vô luận như thế nào cũng tán không đi.

Những biến hóa này cũng còn chỉ là biến hóa rất nhỏ, thay đổi lớn nhất đến từ xúc giác.

Nhu hòa gió xuân thổi tới trên mặt, mỗi một tơ một sợi đều có thể cảm giác hiểu rõ, không đáng kể hướng ra phía ngoài đẩy ra một chưởng, hoàn toàn không

cần dụng tâm cảm thụ, cũng có thể cảm giác được không khí khác biệt hướng chảy, nếu là cùng người giao thủ, hoàn toàn không cần nhìn lại đối phương động tác, chỉ bằng không khí lưu động, liền có thể đoán ra đối phương chiêu thức, tốc độ phản ứng ít nhất phải lại nhanh ba phần.

"Cái này. . . Chính là Nội Gia cảnh giới?"

Triệu Phất Y trong lòng bỗng nhiên có rõ ràng cảm ngộ,

Xem ra trong bất tri bất giác, ngủ đông kỳ đã qua, theo khí huyết tràn ngập, chính thức đi vào Nội Gia cao thủ tầng thứ.

Riêng lấy cảnh giới mà nói, hắn cùng với Vương Triêu Nghĩa đã là cùng một tầng thứ, đương nhiên, từ tu vi đi lên nói, Vương Triêu Nghĩa đã là Nội Gia đỉnh phong, hắn mới bất quá mới vào Nội Gia, còn kém lão đại một đoạn.

Bất quá, những này cũng không sốt ruột, người khác đến Nội Gia tầng thứ về sau, còn muốn thời gian rất lâu, mới có thể thích ứng biến hoá hoàn toàn mới, trước đó, cảnh giới cho dù tăng lên, chiến lực lại không biến hóa, thậm chí đối với ngộ tính không đủ người mà nói, nhất thời không thích ứng được mới biến hóa, chiến lực có thể trả sau đó trơn trượt.

Đối với Triệu Phất Y tới nói, lại hoàn toàn không có cái này lo lắng, hắn kế tục Cô Trần Tử ký ức, sớm đã quen thuộc Nội Gia tầng thứ chém giết, chỉ cần hơi quen thuộc một hai, rất nhanh liền có thể tăng lên chiến lực.

Lần này vượt qua, không phải là đối ở một phương diện khác tăng lên, mà là chỉnh thể đều có tăng lên, cho dù thoạt nhìn không rõ ràng, tổng thể tính toán ra, chiến lực chí ít tăng lên năm thành.

Nếu là hắn lúc này gặp lại lúc trước Trương Sơn Đào, coi như vô pháp chiến thắng, cũng không trở thành rơi vào hạ phong, bị đuổi được ngày không đường, xuống đất không cửa.

Đương nhiên, nếu như đối mặt chính là hiện tại Trương Sơn Đào, trong lòng của hắn âm thầm phỏng đoán, chỉ sợ vẫn là một chiêu miểu sát hạ tràng.

Thương Long Môn công pháp cũng chỉ tới mới thôi, về sau chính là trống rỗng, hiện tại vạn sự sẵn sàng, liền chờ Hách Trường Phong trở về, truyền cho hắn Hoa Sơn Đạo Môn công phu.

. . .

Triệu Phất Y cũng không có chờ quá nhiều thời gian, ước chừng hơn mười ngày về sau, Hách Trường Phong rốt cục phong trần mệt mỏi, một đường trở lại Trường An.

Hách Trường Phong lần này cũng không phải là một người đã trở lại, đi theo vẫn còn hai cái tuổi trẻ đạo sĩ, đều ở trên dưới hai mươi tuổi.

Hơi lớn tuổi một vị gọi là Lôi Minh Tử, đại khái hai lăm hai sáu tuổi, thân hình cao lớn, cùng Hách Trường Phong sai kém phảng phất, chỉ là muốn gầy một chút, tướng mạo đường đường, một trương mặt chữ quốc, râu quai nón, thoạt nhìn không giống thâm sơn đạo sĩ, giống như là phủ thêm đạo bào thổ phỉ.

Một cái khác niên kỷ nhẹ hơn, đại khái hai mươi hai mốt tuổi, pháp hiệu Chấn Sơn Tử, cái đầu không cao, không sai biệt lắm cùng Triệu Phất Y tương tự, thể trọng lại muốn vượt qua rất nhiều, chừng hai trăm cân hướng lên, chống đỡ một thân đạo bào tròn trịa, thực tế không giống như là Đạo Môn tu sĩ trong sạch.

Triệu Phất Y trong lòng âm thầm cảm thấy, người này pháp hiệu Chấn Sơn Tử, ngược lại là mười phần chuẩn xác, lấy hắn thể trọng tới nói, nếu là đi ở trên núi, chỉ sợ liền sơn dã muốn chấn động.

Lôi Minh Tử cùng Chấn Sơn Tử hai người, một người kế tục Hách Trường Phong cao, một người kế tục Hách Trường Phong béo, hai người tụ cùng một chỗ, hiển nhiên một cái Hách Trường Phong.

Triệu Phất Y trong lòng âm thầm cân nhắc, có thể tìm tới hai kẻ như vậy tài, Hách Trường Phong cũng coi như không dễ.

"Vị này chính là sư đệ đi!"

Còn không đợi Triệu Phất Y cùng Hách Trường Phong làm nhiều hàn huyên, Lôi Minh Tử đi đầu đi tới, cao giọng lên tiếng chào, thanh âm cực lớn, chấn bốn vách tường ông ông tác hưởng.

"Gặp qua sư huynh."

Triệu Phất Y chắp tay nói.

"Ha ha, rốt cục nhìn thấy ngươi, chúng ta đánh trước một trận, nhìn xem ai cao ai thấp!"

Lôi Minh Tử cười to vài tiếng, buông xuống trên vai hành lý, nắm thật chặt trên thân đai lưng, liền muốn theo Triệu Phất Y động thủ.

"A?"

Triệu Phất Y khẽ giật mình, cười khổ nói ra: "Sư huynh, vừa mới gặp mặt tựu động thủ không tốt a, tốt xấu trước hết để cho ta sư phụ cùng nhị vị sư huynh bày tiệc mời khách."

"Không được!"

Lôi Minh Tử lắc lắc quạt hương bồ lớn xòe tay ra, vội vàng đệ nói ra: "Ta nghe sư phụ nói qua, ngươi là hiếm thấy luyện võ kỳ tài, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ tăng trưởng công phu, nói không chừng này lại không cùng ngươi động thủ, một hồi tựu đánh không lại ngươi!"

". . ."

Triệu Phất Y không còn gì để nói, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

"Ta cảm thấy sư đệ nói đúng, vẫn là ăn cơm trước tốt."

Chấn Sơn Tử chen vào nói nói.

Triệu Phất Y liền vội vàng gật đầu, cảm thấy Chấn Sơn Tử coi như bình thường.

"Ta cảm thấy đi, chúng ta đi đoạn đường này, trong bụng đã sớm rỗng, hiện tại theo sư đệ giao thủ, chẳng phải là để hắn dùng khoẻ ứng mệt , chờ ăn no rồi lại động thủ, lúc này mới có thể không rơi vào thế hạ phong."

Chấn Sơn Tử hết sức chăm chú nói.

Triệu Phất Y không khỏi ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn Hách Trường Phong, trong ánh mắt tràn đầy sự khó hiểu, trong lòng quanh quẩn lấy một vấn đề: "Bực này căn cốt không tầm thường kỳ tài, sư phụ đến tột cùng là từ nơi đó mời tới?"

Hách Trường Phong nghiêng mặt đi, căn bản không nhìn tới hắn.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 131: Tỷ Thí

Vừa mới gặp mặt, Triệu Phất Y tựu đối Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử hai vị sư huynh làm người, có cực kì ấn tượng khắc sâu.

Trong thiên hạ há có vừa thấy mặt liền muốn động thủ sư huynh đệ, chẳng lẽ cừu nhân tìm tới cửa đi.

May mắn Lôi Minh Tử cho dù không đáng tin cậy, Chấn Sơn Tử vẫn là đáng tin cậy, ngăn trở cuộc tỷ thí này.

Đương nhiên, Triệu Phất Y luôn cảm thấy, Chấn Sơn Tử sở dĩ ngăn cản cuộc tỷ thí này, tuyệt không phải bởi vì hắn làm người đáng tin cậy, mà là bởi vì hắn thật sự đói bụng.

Nhất là khi bọn hắn ngồi trong Tùng Hạc Lâu ăn nhiều ăn liên tục thời điểm, Triệu Phất Y trơ mắt nhìn, một con chừng nặng năm, sáu cân thủy tinh vó bàng, hai ba miếng tựu tiến vào Chấn Sơn Tử bụng, một con bát bảo vịt cũng không thể ở trong miệng hắn kiên trì thời gian một chén trà.

Lôi Minh Tử cũng không kém, một con thơm mát xốp giòn gà cũng chỉ ở trước mặt hắn giữ vững được vài hớp mà thôi.

Từ khi lên bàn về sau, hai vị này tựu một nói thêm câu nào, miệng đều bị rượu thịt chất đầy, có chút quỷ chết đói đầu thai ý tứ, nhìn Triệu Phất Y trợn mắt hốc mồm.

Bất quá, Chấn Sơn Tử trong lúc cấp bách vẫn là hướng hắn giải thích một câu, thật sự là ở trong núi thanh tu thái khổ, quanh năm suốt tháng đều là hoàng

tinh, khoai lang, miệng đã sớm phai nhạt ra khỏi điểu, khó được rời núi bổ sung một điểm chất béo.

Hai tên sư huynh ăn nhiều ăn liên tục, Triệu Phất Y mượn cơ hội này, vừa vặn theo Hách Trường Phong tâm sự mấy tháng này kinh lịch.

Bất quá, hắn chỉ nhắc tới cùng Hứa Bạch Lộ xuất hành, ở Nhàn Vân Sơn Trang gặp phải sự tình, nói một chút Ung Vương thế tử thái độ đối với hắn, lại miêu tả Hấp Huyết Cương Thi biểu hiện.

Đến mức Thải Cúc Sơn Trang gặp được Trương Sơn Đào chuyện tình, thì là một chữ không đề cập tới, bây giờ Trương Sơn Đào đã biến thành người khác, lại liên lụy đến U Minh thế giới chuyện tình, nếu là cao thủ Hách Trường Phong, không duyên cớ lại dẫn xuất rất nhiều phong ba.

"Giang Phong không đi quản hắn, Hoàng tộc thế lực lại lớn, cũng không quản được phương ngoại chi nhân, đến mức Hấp Huyết Cương Thi, như thế phiền phức. . ."

Hách Trường Phong nói đến đây, khẽ chau mày, tinh tế suy tư một trận, nói ra: "Sự tình không đúng sao, ta từng nghe một vị sư huynh nói qua, Hấp Huyết Cương Thi là tuân theo giữa thiên địa lệ khí mà sống, cương cân thiết cốt, lực lớn vô cùng, muốn thật sự là Hấp Huyết Cương Thi, cũng không phải ngươi có thể đối phó, coi như ta theo Hứa Sơn liên thủ đều chưa hẳn hàng được."

"A, đó là cái gì?"

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, nhịn không được hỏi lên.

Lúc trước, hắn nói với Thu Tố Bạch chuyện này thời điểm, Thu Tố Bạch tựu từng nói qua, Vân Phong Hàn cũng không phải là Hấp Huyết Cương Thi, mà là một loại gọi là Hành Thi Tràng Quỷ đồ vật, chẳng qua là lúc đó cũng không có cùng hắn giải thích, để chính hắn đến hỏi Hách Trường Phong.

"Cái này. . . Lão đạo không có nhìn thấy vật thật, nhất thời cũng không tốt phán đoán, hai ngày nữa đi Hứa Môn xem một chút đi."

Hách Trường Phong do dự một chút, nhưng không có nói ra đáp án.

"Sư phụ."

Triệu Phất Y dừng một chút, tiếp lấy lại nói ra: "Nhàn Vân Sơn Trang một chuyện về sau, ta cũng tốn sức tra tìm qua một phen tư liệu, ở Quan Trung Thư Viện tra ra một bản tiền triều đạo sĩ bút ký, bên trong đề cập qua một loại gọi là Hành Thi Tràng Quỷ đồ vật, miêu tả cùng đệ tử thấy giống nhau, nhưng lại nói đến không nhiều, không biết cái này Hành Thi Tràng Quỷ lại là cái gì đồ vật?"

"Hành Thi Tràng Quỷ?"

Hách Trường Phong con mắt bỗng nhiên sáng lên, dường như nhớ ra cái gì đó, nửa ngày không nói gì, cuối cùng nhẹ gật đầu, nói ra: "Ngươi kiểu nói này, ta cũng muốn đi lên, cả hai xác thực phi thường giống nhau. . ."

Bất quá, hắn lời nói xoay chuyển, sắc mặt càng thêm khó coi, nói ra: "Nếu là dạng này thì càng phiền toái, nghiêm chỉnh mà nói Hành Thi Tràng Quỷ cũng không phải là yêu ma, chỉ là một bộ khôi lỗi mà thôi, thật sự nguy hiểm chính là điều khiển khôi lỗi yêu ma. Chỉ là có thể làm được bước này yêu ma, đều là hiếm thấy Yêu Vương, đừng bảo là ta khó có thể đối phó, coi như trong môn vài vị sư huynh, cũng chưa xong thắng nắm chắc, trừ phi là tổ sư xuất thủ, mới có nắm chắc trấn áp."

"Nha."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, sắc mặt mặc dù không có biến hóa, nhưng trong lòng không khỏi trầm xuống.

Hắn đưa ra vấn đề này, một mặt là muốn biết Hấp Huyết Hành Thi lai lịch, một phương diện khác cũng là muốn tìm kiếm Trần Kỳ ngọn nguồn, dùng cái

này đến đánh giá Thu Tố Bạch lực lượng, muốn biết có thể hay không bằng vào Toàn Chân Đạo lực lượng, hàng phục Thu Tố Bạch.

Lấy Hách Trường Phong thuyết pháp, trừ phi là Toàn Chân Đạo tổ sư Lý Thuần Dương tự mình xuất thủ, chỉ sợ những người khác không có làm sao Thu Tố Bạch nắm chắc,

Như vậy đến nay, đối phó Thu Tố Bạch liền muốn cực kỳ thận trọng.

. . .

Bữa cơm này trọn vẹn ăn hơn một canh giờ , chờ đến bốn người cơm nước no nê thời điểm, chén dĩa đã xếp thành một tòa núi nhỏ, lũy chừng cao cỡ nửa người, mang thức ăn lên tiểu nhị mệt đến hoài nghi nhân sinh.

Nếm qua về sau, Triệu Phất Y mang theo hai vị sư huynh ở Trường An Tây thị đi rồi đi, nhìn một chút Tây Vực chư quốc, Tắc Bắc Giang Nam các nơi thương nhân ở chỗ này buôn bán vật hiếm có.

Thẳng đến chưa tới nửa giờ sau, tản bộ tiêu cơm kết thúc, mới một lần nữa trở lại Phổ Độ Cư.

"Sư đệ, chúng ta đi thử một chút tay đi!"

Lôi Minh Tử vừa vào cửa đã tới rồi tinh thần, nhanh chân đi đến hậu viện bên trong, muốn theo Triệu Phất Y giao thủ.

"Vậy liền cung kính không bằng tuân mệnh!"

Triệu Phất Y gật gật đầu, cùng Lôi Minh Tử tương đối mà đứng.

Hắn vừa mới đột phá Nội Gia tầng thứ không lâu, vừa vặn muốn tìm một người luyện tập, thử một chút tự mình chiến lực như thế nào.

"Tốt!"

Lôi Minh Tử trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Lập tức cởi xuống gắn vào phía ngoài đạo bào, toàn thân trên dưới chỉ để lại một cái vải thô quần dài, song quyền một nắm, cơ bắp khối khối hở ra, hiện ra hắc thiết cũng tựa như một thân cơ bắp, cả người đứng ở nơi đó, thoạt nhìn lại cao lại cường tráng, tựa như một nửa Thiết Tháp.

"Động thủ đi!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, bày cái phòng thủ tư thế.

"Ừm. . ."

Cùng Triệu Phất Y nghĩ khác biệt, Lôi Minh Tử dọn xong tư thế về sau, cũng không trực tiếp động thủ, ngược lại đứng tại chỗ, hít vào một hơi thật dài.

Cái này một hơi hút vào, toàn thân hắn trên dưới dần dần xảy ra biến hóa, tráng kiện cơ bắp co lại thành một đám, ngưng kết ở xương cốt phía trên, làn da mặt ngoài trồi lên một tầng gân xanh, tạo thành nhất đạo màu xanh đen mật lưới, đem toàn thân trên dưới bao ở trong đó, cái này dùng tới Long Ngâm Thiết Bố Sam công phu.

Trong nháy mắt, Lôi Minh Tử thân hình thoạt nhìn thon gầy rất nhiều, thân hình mặt ngoài phát ra một tầng kim loại chủng loại quang trạch, cùng trước kia đã rất khác nhau.

Cùng thân thể biến hóa so sánh, hắn thần sắc bên trên biến hóa càng rõ ràng hơn.

Từ gặp mặt đến bây giờ, Lôi Minh Tử một mực là một bộ thô lỗ hào sảng thần sắc, theo công pháp vận chuyển, nụ cười trên mặt dần dần ẩn đi xuống, hai mắt lộ ra một trận sát ý, một loại âm trầm khó dò khí tức từ trên người hắn phát ra.

Một lát trước đó, hắn thoạt nhìn còn giống một cái khoác lên đạo bào đạo phỉ,

uống từng ngụm lớn rượu, ăn miếng thịt bự, bây giờ nhìn lại tựa như khoác lên một đầu da người yêu ma, sát khí nghiêm nghị, quỷ bí khó dò.

Triệu Phất Y thuận theo mà biến, con ngươi không khỏi co rụt lại, nhấc lên toàn bộ tinh thần, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Loại biến hóa này hắn từng trên người Hách Trường Phong gặp qua, sát khí nghiêm nghị, làm cho người sợ hãi, không nghĩ tới lại trên người Lôi Minh Tử tái hiện, xem ra lúc trước biến hóa cũng không phải là Hách Trường Phong đặc chất, mà là Hoa Sơn Đạo Môn công pháp bố trí.

Chỉ là tại sao lại có như thế quỷ dị biến hóa, cùng hắn trong ấn tượng Đạo Môn thanh tĩnh tự nhiên hoàn toàn khác biệt, đây quả thật là Đạo gia công pháp sao?

"Sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực, sư huynh ta sẽ không khách khí."

Lôi Minh Tử trầm giọng nói, nói xong, chính là đột nhiên gầm lên giận dữ, nhanh chân thẳng đến Triệu Phất Y mà đến, chỗ dừng chân, trên mặt đất phiến đá nhao nhao nổ tung, giống như bị thiết chùy nện vào đồng dạng.

Trong một sát na, hắn liền đã mang theo phong thanh, vọt tới Triệu Phất Y trước người, một quyền hướng về phía trước đánh ra, triều Triệu Phất Y trước ngực đánh tới, trong không khí mang theo từng đợt màu trắng gợn sóng.

Triệu Phất Y không tránh không né, đồng dạng đánh ra một quyền, ngạnh sinh sinh cùng Lôi Minh Tử nện ở cùng một chỗ.

Bành!

Sau một khắc, từ song quyền đụng vào nhau, bỗng nhiên nhấc lên một trận khí lãng, hướng bốn phương tám hướng bay tới, hết viện cành lá bay loạn, song cửa sổ hoa hoa tác hưởng.

"Lợi hại!"

Một quyền về sau, Triệu Phất Y chỉ cảm thấy một trận không thể chống cự tràn trề đại lực, ngực một trận phát nhiệt, yết hầu có chút phát ngọt, biết bị nguồn sức mạnh này chấn thương, thân bất do kỷ, nhanh chân lui về phía sau, một mực đụng vào phía sau tường viện bên trên mới dừng lại.

Lôi Minh Tử lại lù lù không nổi, không có chút nào đẩy lui ý tứ.

"Cái này. . . Trời sinh thần lực?"

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, lại nhìn trước mắt Lôi Minh Tử, ánh mắt đã khác biệt.

Khó trách Hách Trường Phong sẽ thu hắn làm đồ, thậm chí làm Hoa Sơn Đạo Môn Đại sư huynh, quả nhiên là thiên phú dị bẩm.

Bình thường tới nói, người bình thường luyện đến Ngoại Gia đỉnh phong, không sai biệt lắm là chín đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng, coi như tăng thêm Long Ngâm Thiết Bố Sam tăng phúc, cũng liền mười ba mười bốn đầu ngưu khí lực, đây cũng chính là Triệu Phất Y cực hạn.

Lôi Minh Tử hoàn toàn khác biệt, hắn trời sinh thần lực, luyện đến Ngoại Gia đỉnh phong thời điểm, đã có mười hai đầu ngưu lực lượng, lại thêm Long Ngâm Thiết Bố Sam tăng phúc, chừng mười tám mười chín đầu ngưu lực lượng.

Triệu Phất Y lúc này cũng không công lao, Lôi Minh Tử so với hắn lực lượng trọn vẹn mạnh gấp đôi, khó trách có thể đem hắn một chiêu đánh lui.

Lôi Minh Tử một quyền chiếm thượng phong, xuất thủ lại càng không chần chờ, tiếp lấy nhanh chân vọt tới, lại là một quyền, triều Triệu Phất Y đầu lâu đánh tới.

Một quyền này nếu là đánh trúng, chỉ sợ Triệu Phất Y lại đầu lâu vỡ nát, quả nhiên là sát khí nghiêm nghị, xuất thủ liền muốn mạng người!

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 132: Nhẹ Thắng

Không biết là duyên cớ nào, Triệu Phất Y luôn có một loại cảm giác.

Phương thế giới này muốn so hắn trước kia chỗ thế giới tàn khốc nhiều, bình sinh gặp người, lại không có một cái nào có thể bình an vui sướng vượt qua cả đời.

Cao thâm mạt trắc như Triệu Khách, quyền cao chức trọng như Hứa Sơn, thân phận tôn quý như Giang Phong, xảo trá quỷ bí như Thu Tố Bạch, không có một cái nào qua nhẹ nhõm vui sướng, tất cả đều có cùng bọn hắn tính mệnh tương bác địch nhân, tựu liền ngây thơ thuần lương như Hứa Bạch Lộ, cũng tao ngộ hai lần ám sát, suýt nữa mất đi tính mạng.

Thế sự hung hiểm, một chí tại tư.

Lôi Minh Tử thoạt nhìn cho dù chất phác thô thằng, thậm chí cho người cảm giác có chút ngu dốt.

Nhưng hắn có thể từ dạng này một cái thế giới trưởng thành, trở thành một Ngoại Gia đỉnh phong cấp độ thật là tốt tay, sao lại thật sự giống hắn biểu hiện ra đơn giản như vậy?

Một đấm xuất ra tay, thế đại lực trầm, đem Triệu Phất Y bức đến chân tường, đi theo lại là một quyền, trực tiếp hướng Triệu Phất Y đầu lâu đập tới.

Một quyền này nếu là đánh trúng, tựa như thiết chùy đập trứng gà, lập tức liền có thể đem đầu của hắn đánh nát.

Lôi Minh Tử sắc mặt lạnh nhạt, trên mặt không chút biểu tình, ánh mắt âm

trầm, ánh mắt ẩn hàm sát cơ, toàn thân cao thấp lộ ra một cỗ nồng đậm lệ khí, hắc thiết đồng dạng thân thể nổi lên âm u quang mang, ra quyền thời khắc, không có chút nào bởi vì người trước mắt là đồng môn sư huynh đệ, hơi chậm xuống nửa phần, giống như là trên sa trường cùng người liều mạng.

Cho dù ai nhìn thấy bộ dáng này, cũng không nghĩ đến hắn đúng là Đạo Môn tu sĩ trong sạch, nói hắn một câu tà ma ngoại đạo chỉ sợ tin tưởng người càng nhiều.

Triệu Phất Y đối mặt sát cơ nồng đậm như vậy một quyền, trên mặt không hề sợ hãi, cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng gập cong, hai chân hướng về sau đạp một cái, từ chân tường bắn ngược lại, chẳng những không tránh, ngược lại như nhất đạo khói xanh, hướng về phía trước nghênh đón tiếp lấy, đồng dạng vung lên một quyền, vẫn như cũ hướng Lôi Minh Tử đánh tới.

"Nhìn điệu bộ này, hắn là còn muốn cùng Lôi Minh Tử liều mạng?"

Ở bên cạnh quan chiến Hách Trường Phong, Chấn Sơn Tử trong đầu không khỏi nổi lên ý nghĩ này.

. . .

Ngay tại song quyền sắp tương giao trong nháy mắt, Triệu Phất Y bỗng nhiên hướng phía dưới nằm đi.

Thân hình hắn trùn xuống, cả người rụt một thước, khó khăn lắm tránh thoát Lôi Minh Tử nắm đấm, cùng lúc đó, huy quyền hướng Lôi Minh Tử sườn bộ đập tới.

Lôi Minh Tử biến chiêu cũng nhanh, không đợi Triệu Phất Y nắm đấm đập thật, cánh tay phải đột nhiên uốn lượn, trở tay chính là một khuỷu tay, trực tiếp hướng Triệu Phất Y đầu lâu đập tới.

Cái này một khuỷu tay là Hoa Sơn Đạo Môn "Ba mươi sáu đường bổ thạch

Phá Ngọc Quyền" bên trong sát chiêu, uy lực còn tại vừa rồi một quyền kia phía trên.

Triệu Phất Y biến chiêu càng nhanh, không được cái này một khuỷu tay nện xuống đến, thân hình nhất chuyển, quay tròn như như con thoi, từ Lôi Minh Tử trước người thoảng qua, khó khăn lắm né tránh cái này một khuỷu tay, nắm đấm lại chưa rút về, tốc độ cũng không chậm chút nào, thẳng đến Lôi Minh Tử bụng dưới mà đi.

Lôi Minh Tử lại nghĩ tránh ra, đã tới đã không kịp, chỉ có thể miễn cưỡng né tránh ba phần, bị một quyền này nhẹ nhàng quẹt vào.

Khanh!

Quyền phong từ bụng nhỏ bên trên sát qua, phát ra kim thạch giao kích giòn vang, hoàn toàn không giống như là nắm đấm đánh vào trên thịt, giống như là binh khí đụng nhau.

Triệu Phất Y một quyền này cho dù đánh trúng, cũng chỉ là nhẹ nhàng sát qua mà thôi, lấy Lôi Minh Tử một thân ngạnh công, cũng không có bị thương gì, thân hình hơi hơi chậm lại, tiếp lấy lại vung mạnh quyền đả đi qua.

Trong tiểu viện, hai người bắt đầu gần người vật lộn, quyền cước tướng Giao Chi Tế, không ngừng phát ra "Khanh, khanh" mà vang lên âm thanh.

Xa xa nghe được, còn tưởng rằng trong viện có người đang đánh thép.

Trong hai người, Lôi Minh Tử trời sinh thần lực, luyện võ thời gian vừa dài, lực lượng, quyền pháp đều chiếm thượng phong.

Hắn mỗi một quyền một cước đều có kèm theo cực lớn lực lượng, mang theo phong thanh, đại khai đại hợp, cho dù tay không tấc sắt, lại đánh ra sa trường chinh chiến, trường thương đại kích khí thế.

Lại thêm hắn lạnh lùng như sắt khuôn mặt, quả thực chính là một đài kinh

khủng cỗ máy giết người, nếu không phải đối thủ của hắn là Triệu Phất Y, mà là bình thường quân sĩ, chỉ sợ trong nháy mắt, đã giết chết trăm người.

Triệu Phất Y thì tại tốc độ phản ứng bên trên càng hơn một bậc.

Thân hình của hắn so Lôi Minh Tử còn khéo léo hơn một chút, lúc đầu phản ứng liền muốn nhanh mấy phần, lại thêm đã tấn thăng Nội Gia cảnh giới, có cảm giác không khí lưu động bản lãnh, tốc độ phản ứng còn phải lại tăng lên mấy phần.

Hắn bằng vào tiến thối xu thế tránh nhạy bén, khó khăn lắm tránh thoát Lôi Minh Tử mấy lần sát thủ, ở giữa không cho phát thời khắc, còn thành công đột tiến mấy lần, nắm đấm nặng nề mà nện trên người Lôi Minh Tử.

Một bộ này chiến thuật, chính là ngày đó Trương Sơn Đào đối phó hắn chiến thuật, bằng vào tốc độ phản ứng, không ngừng né tránh, đột kích, để hắn chỉ có một thân lực đạo không phát huy ra, chỉ có thể bị động bị đánh, bây giờ phong thủy luân chuyển, vừa vặn dùng trên người Lôi Minh Tử.

. . .

Trong nháy mắt, hai người đã ác đấu hai ba mươi cái hiệp.

Triệu Phất Y chiến thuật đối thể lực tiêu hao nhỏ bé, mấy chục hiệp về sau, vẫn như cũ tiến thối như điện, đã dần dần chiếm thượng phong.

Lôi Minh Tử lực đạo tuy mạnh, lại khó mà bền bỉ, Long Ngâm Thiết Bố Sam đã có chút vận chuyển mất linh, dần dần rơi vào hạ phong.

"Dừng ở đây đi!"

Mắt thấy lại có mười mấy chiêu, Lôi Minh Tử liền muốn bị thua, Hách Trường Phong bỗng nhiên nói.

"Tốt!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, nói lui tựu lui, nhẹ nhàng thoảng qua Lôi Minh Tử một quyền, lập tức rời khỏi cách xa hơn một trượng, đi vào Hách Trường Phong bên cạnh.

"Ừm?"

Lôi Minh Tử một quyền đánh hụt, có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, quay đầu nhìn Hách Trường Phong nói ra: "Sư phụ, đánh thắng đến chỗ cao hứng, vì sao bây giờ gọi ngừng?"

"Ngươi nói sai rồi. . ."

Còn không đợi Hách Trường Phong há miệng, Chấn Sơn Tử đã yếu ớt nói ra: "Không phải là ngươi đánh thắng đến chỗ cao hứng, là ngươi đang bị đánh tới chỗ cao hứng, ngươi một phát giác ngươi cái này nửa ngày chỉ riêng bị đánh, tựu một đánh trúng hơn người sao?"

"Cái này có cái gì!"

Lôi Minh Tử lắc đầu, tiếp lấy nói ra: "Ta chịu cái này mấy lần không đau không ngứa, chỉ cần ta đánh trúng hắn thoáng cái, hắn liền muốn tao ương."

"Phi! Uổng cho ngươi nói ra được!"

Chấn Sơn Tử càng thêm khinh thường: "Đánh lâu như vậy, tựu một phát hiện Chu sư đệ để cho ngươi sao? Ngươi đã toàn lực ứng phó, Chu sư đệ cũng còn một triển khai Long Ngâm Thiết Bố Sam sao? Huống chi, Chu sư đệ hiện tại tay không đánh với ngươi, muốn thật dùng tới binh khí, sớm ở trên thân thể ngươi mở mười bảy mười tám cái lỗ hổng."

"A?"

Lôi Minh Tử không khỏi ngạc nhiên, hít vào một hơi thật dài, cơ bắp lần nữa bành trướng, hiện lên ở làn da mặt ngoài gân xanh, cũng dần dần ẩn đi xuống.

Trong nháy mắt, đã khôi phục lại nguyên bản thân hình, thần tình trên mặt cũng từ nguyên bản túc sát, trở nên chất phác, trùm lên đạo bào về sau, hiển nhiên lại là một rượu thịt đạo sĩ.

"Sư đệ, quả nhiên lợi hại, khó trách sư phụ một mực khen ngươi."

Trở về hình dáng ban đầu về sau, Lôi Minh Tử đi vào Triệu Phất Y trước mặt, cầm tay của hắn nói.

"May mắn mà thôi."

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, nếu là sớm mấy tháng, hắn còn chưa hắn là Lôi Minh Tử đối thủ, lần này có thể đánh thắng Lôi Minh Tử, thuần túy là lấy tu vi đè người.

"Phất Y, ngươi đã tấn thăng Nội Gia đi?"

Hách Trường Phong nhìn Triệu Phất Y, sắc mặt hơi có chút biến hóa, trầm ngâm sau một lát, bỗng nhiên nói.

"Không tệ, đồ nhi mấy ngày trước đây vừa mới tấn thăng, còn chưa kịp theo sư phụ nói."

Triệu Phất Y cũng không giấu diếm, việc này vốn là không có cái gì tốt giấu diếm, huống chi, vốn là muốn từ Hách Trường Phong trên tay huyết tiến giai công pháp.

"Thật là nhanh!"

Hách Trường Phong kinh ngạc nói.

Hắn vừa rồi cũng không có hoàn toàn nắm chắc, chẳng qua là cảm thấy hai người giao thủ thời điểm, Triệu Phất Y tốc độ phản ứng không khỏi quá nhanh, lúc này mới đoán một đoán, không nghĩ tới lại là thật sự.

"May mắn mà thôi."

Triệu Phất Y cười nói.

"Tu luyện việc này nhưng không có may mắn."

Hách Trường Phong thở dài, ung dung nói ra: "Mười bảy mười tám tuổi Nội Gia cao thủ, cho dù ở Toàn Chân chủ mạch cũng là hiếm thấy nhân tài, không nghĩ tới lại bị ta Hách Trường Phong thu làm môn hạ, vận khí thực là không tồi."

Lôi Minh Tử cùng Chấn Sơn Tử đứng ở một bên, nghe được hai người đối thoại, thế mới biết Triệu Phất Y đã là Nội Gia cao thủ, không khỏi đều trừng to mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, thật giống như đang nhìn một cái quái vật.

Hai người này cho dù tính cách kỳ hoa, vậy đều là thực sự thiên tài, nếu không, cũng sẽ không tuổi còn trẻ cũng đã là Ngoại Gia đỉnh cấp người có năng lực, bất quá, cùng Triệu Phất Y niên kỷ, tu vi so sánh, còn kém thật lớn một đoạn.

"Sư đệ thật đúng là thiên tài!"

Lôi Minh Tử sợ hãi thán phục nói.

"Vận khí tốt thôi, không so được sư huynh thiên phú hơn người."

Triệu Phất Y thành tâm thực lòng nói.

"Tốt, các ngươi không muốn lẫn nhau thổi phồng, Phất Y thiên phú cho dù hơn người, vậy trên đời này kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, cũng không có cái gì đắc ý."

Hách Trường Phong nói đến đây, ngừng lại một chút, quay đầu nói với Triệu Phất Y: "Đã ngươi đã vào Nội Gia, liền nên dạy ngươi chúng ta Hoa Sơn Đạo Môn chủ tu công pháp."

"Công pháp gì?"

Triệu Phất Y hỏi.

"Hỗn Nguyên Công."

Hách Trường Phong nói.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 133: Nhập Môn

Hỗn Nguyên Công là Hách Trường Phong tuyệt học, cũng là Hoa Sơn Đạo Môn chủ tu công pháp, lại cũng không là Toàn Chân nhất mạch truyền lại, mà là có lai lịch khác.

Nhiều năm trước đó, Hách Trường Phong tu đạo thành công, rời đi Toàn Chân chủ mạch thời điểm, cũng không trực tiếp tiến về Hoa Sơn, sáng tạo Hoa Sơn Đạo Môn, mà là dạo bước thiên hạ, đem Ung Châu tả hữu trong vòng vạn dặm danh sơn đại xuyên đều đi một lượt, đi thăm cao nhân ẩn sĩ, cùng người luận võ tranh tài, tranh thủ sở trường các nhà, bổ ích tự thân ngắn.

Có một ngày, hắn không xa vạn dặm đi vào Tấn Châu Ngũ Đài Sơn, bái phỏng một vị ẩn cư đạo sĩ, kết quả vận khí không tốt, vị cao nhân này vừa vặn đi ra ngoài thăm bạn đi, chỉ chờ bất đắc dĩ mà về.

Ngay tại hắn rời núi thời điểm, không xảo ngộ đến lũ bất ngờ, vì tránh né lũ, ngộ nhập một chỗ sơn cốc, kết quả ở sâu trong thung lũng, một mảnh dây leo phía dưới, nhìn thấy một khối không trọn vẹn vách đá.

Trên thạch bích ghi chép một phần Đạo gia công pháp, công pháp cực kì huyền diệu, đáng tiếc bởi vì vách đá không trọn vẹn, đến mức không đầu không đuôi, thiếu phía trước nhập môn bộ phận, cũng thiếu khuyết phía sau cao thâm bộ phận, chỉ có mấy tầng công pháp, thậm chí liền công pháp danh xưng cũng một lưu lại, chỉ ở vách đá một góc, khắc lấy "Thái Ất Hỗn Nguyên tổ sư" mấy chữ.

Hách Trường Phong nhìn thấy khối này vách đá, lập tức bị phía trên bác đại tinh thâm pháp quyết mê hoặc.

Lập tức cũng không rời đi, ngay tại toà này trong cốc xây nhà mà ở, khát uống sơn tuyền, đói bữa ăn quả dại, một mực tại trong sơn cốc ở hơn nửa năm, rốt cục đem bản này công pháp dung nhập tự thân sở học, đem nguyên bản Toàn Chân nhất mạch công pháp sửa cũ thành mới, thành tựu tự mình một mình sáng tạo công pháp.

Mới thành lập công pháp thành công, cần lên một cái tên, Hách Trường Phong nhất thời do dự.

Hắn mặc dù không biết vách đá công pháp lai lịch, vậy cũng không nguyện tham thiên chi công, Mạt Sát bản này công pháp nguyên bản lai lịch, liền đem mới sáng tạo bộ công pháp kia mệnh danh là "Hỗn Nguyên Công", điểm ra "Thái Ất Hỗn Nguyên tổ sư" thân phận, làm Hoa Sơn Đạo Môn chủ tu công pháp.

Mới thành lập Hỗn Nguyên Công tổng cộng có bốn tầng, phân biệt đối ứng võ giả tu luyện tứ trọng cảnh giới.

Đệ nhất trọng cảnh giới chính là trên giang hồ nói tới Ngoại Gia cảnh giới, chủ yếu là rèn luyện cơ bắp, màng da, bất quá, Triệu Phất Y đã tấn thăng Nội Gia, trước mặt căn cơ cũng đánh quá lao, tầng này công pháp cũng không tất luyện.

Từ tầng thứ hai bắt đầu, thẳng đến tầng thứ tư kết thúc, cái này ba tầng công pháp theo thứ tự là Nội Gia, Tiên Thiên cùng tông sư tam trọng cảnh giới.

Trước đó, bởi vì Thương Long Môn nội tình không sâu, công pháp cao minh có hạn nguyên nhân, Triệu Phất Y cái đối nội, bên ngoài hai tầng có hiểu biết, đối với Nội Gia phía trên hai trọng cảnh giới, hắn vẫn là lần đầu biết.

Nội Gia tầng thứ rèn luyện là người nội tạng, thần kinh, điểm này hắn đã hiểu rõ.

Nội Gia phía trên là Tiên Thiên, tu luyện chính là nhân thể chỗ sâu nhất cốt

tủy, cũng là từ trong ra ngoài, quay về Tiên Thiên chi ý, sau khi luyện thành, liền có thể khí huyết như thủy ngân, xuất thủ thời khắc, uy lực vô tận.

Tiên Thiên phía trên thì là tông sư, tu hành chính là nhân thể thần bí nhất tuỷ não.

Theo Hách Trường Phong nói, luyện đến tầng này cảnh giới, liền sẽ sinh ra người bình thường khó có thể tưởng tượng dị năng biến hóa, cùng người giao thủ dùng đã không phải là thuần túy võ công, gần như thần thông.

Đến mức lại hướng lên, ở võ đạo bên trong, vẫn còn một tầng cảnh giới gọi là đại tông sư, đủ loại chỗ thần kỳ, càng là khó mà nói nên lời, tựu liền Hách Trường Phong cũng không lớn hiểu rõ.

Bất quá, Hách Trường Phong sở dĩ không rõ ràng lắm, cũng không phải là trong thiên hạ không người có thể đạt tới cái này trọng cảnh giới, mà là đối đại tông sư tầng này cảnh giới không phải là đặc biệt quan tâm, hắn đã thân nhập đạo môn, cảnh giới tông sư về sau, liền sẽ dùng võ nhập đạo, trở thành Đạo Môn người tu hành, cũng sẽ không tiếp tục đi đại tông sư cảnh giới tu luyện.

Từ một ngày này bắt đầu, Hách Trường Phong bắt đầu cho Triệu Phất Y truyền thụ Hỗn Nguyên Công.

Triệu Phất Y biết cơ hội khó được, tự nhiên thành tâm tu hành, cõng qua cả bản công pháp về sau, vừa cẩn thận hỏi thăm mỗi một chỗ chi tiết, thẳng đến tất cả đều tìm hiểu được về sau, mới bắt đầu tu luyện.

Sau bảy ngày, hắn rốt cục đem Hỗn Nguyên Công nhập môn, chính thức bắt đầu rồi Nội Gia tầng thứ tu hành.

Hách Trường Phong gặp hắn đã nhập môn, liền không có tiếp tục chờ đi xuống, kêu lên Triệu Phất Y một nhóm, từ biệt Hứa Sơn, Vương Triêu Nghĩa bọn người, một đường rời đi Trường An Thành, thẳng đến Chung Nam Sơn, tham kiến Toàn Chân nhất mạch luận đạo đại hội.

. . .

Chung Nam Sơn lại danh Thái Ất núi, ở vào Ung Châu trung bộ, thuộc về Tần Lĩnh chi mạch một trong,

Núi cao đường xa, quanh năm tuyết đọng, gập ghềnh khó đi.

Vì vậy, núi chủng loại cho dù tú mỹ mỹ lệ, người đi đường lại cực thưa thớt, một đường lên núi lại chỉ gặp mấy trong núi sâu người hái thuốc, cũng không vào núi du ngoạn người đi đường.

Hách Trường Phong mang theo Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử, Triệu Phất Y dạo bước ở trên vách núi, nhanh chân đi thẳng về phía trước.

Theo thế núi dần dần sâu, trong núi hàn khí tiệm thịnh, trên thạch bích đã tích một tầng thật mỏng sương lạnh, trong núi đầm sâu cũng lồng một tầng nhàn nhạt hàn vụ, nhiệt độ càng ngày càng thấp.

Cho dù dưới núi đã là đầu mùa xuân thời tiết, trên núi nhưng như cũ là thế giới băng tuyết.

"Hô. . . Lạnh quá. . ."

Chấn Sơn Tử Cáp ra nhất đạo bạch khí, dùng sức xoa xoa đôi bàn tay, lông mày bên trên đã kết sương.

Hoa Sơn Đạo Môn cho dù cũng xây ở trên núi, nhưng là Hoa Sơn độ cao so với mặt biển muốn so Chung Nam Sơn thấp nhiều lắm, trên núi cũng không có như vậy rét lạnh, vì vậy, hắn cùng với Lôi Minh Tử đều là một thân đơn bạc đạo bào.

Lúc đầu lên núi vẫn không cảm giác được đến, đi thời gian dài, khí huyết tiêu hao quá lớn, khó tránh khỏi có chút chịu không được.

"Sư đệ, ngươi không lạnh sao?"

Lôi Minh Tử trên búi tóc mặt cũng kết một tầng sương lạnh, sắc mặt hơi trắng bệch.

Hắn hình thể tuy lớn, so với Chấn Sơn Tử gầy không ít, đối nhiệt độ không khí biến hóa càng thêm mẫn cảm, cũng có chút gánh không được, quay đầu nhìn Triệu Phất Y, đã thấy Triệu Phất Y một điểm lạnh ý tứ đều không có, trên mặt thậm chí còn có nhàn nhạt đỏ ửng, trên trán thậm chí còn có mồ hôi ra tới.

"Ha ha!"

Triệu Phất Y mỉm cười, nhẹ nhàng lung lay bên hông túi nước, nói ra: "Hai vị sư huynh, ta lên núi thời điểm, đặc biệt dẫn một túi rượu mạnh, lạnh lợi hại tựu uống một ngụm ủ ấm thân thể, còn tiếp tục chống đỡ được."

"Sư đệ quả nhiên thông minh, thật là có chuẩn bị không ưu sầu."

Chấn Sơn Tử khẽ giật mình, không khỏi cảm khái nói.

Triệu Phất Y cười không nói.

Lúc trước hắn lần thứ nhất vào Sơn Thủy Họa Quyển bên trong thời điểm, kém chút trên Hoa Quả Sơn chết cóng, về sau đi nhiều lần, cũng liền dần dần biết như thế nào thích ứng bên trong hoàn cảnh, cũng biết ở băng thiên tuyết địa bên trong hành tẩu, cần mang lên thứ gì.

Một đoàn người ở, chỉ có Hách Trường Phong là thật không phát giác gì, khoan bào đại tụ, sắc mặt như thường.

Xoạt!

Hách Trường Phong ở phía trước dẫn đường, khoảng sao lại đi rồi hai ba canh giờ, bốn người chuyển qua nhất đạo eo núi, trước mắt xuất hiện một chỗ sườn đồi phía trên.

Sườn đồi ba mặt lâm khoảng không, dưới chân tất cả đều là khối lớn tảng đá,

tứ phía cũng không có cây cối che chắn, gió núi bỗng nhiên lẫm liệt, thổi tới trên mặt đất hoa hoa tác hưởng.

Nếu không phải bốn người đều là tu vi cao thâm võ giả, người bình thường chỉ sợ đặt chân cũng khó khăn.

Hách Trường Phong đón lẫm liệt gió lớn, từng bước một hướng sườn đồi bên cạnh đi tới, Triệu Phất Y bọn người không biết vì sao, cũng đều theo ở phía sau.

Sau một lát, một đoàn người đi vào sườn đồi bên cạnh.

Trước mắt một biển mây bốc hơi, bốn phương tám hướng, khắp không bờ bến, màu vàng kim ánh mặt trời vẩy vào phía trên, khoác lên một tầng vàng rực, thoạt nhìn vàng óng ánh, như là một mảnh hải dương màu vàng óng, phảng phất trên trời thần tiên thế giới.

"Đi thôi!"

Hách Trường Phong đối mặt biển mây, cũng không quay đầu, nhàn nhạt nói một câu, tiếp lấy nhún người nhảy lên, từ sườn đồi phía trên nhảy xuống, thẳng hướng biển mây bên trong nhảy tới.

"A?"

Thấy cảnh này, không chỉ có Triệu Phất Y lấy làm kinh hãi, tựu liền Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử đều cùng một chỗ biến sắc, cơ hồ coi là Hách Trường Phong là điên rồi.

Không phải, tại sao lại ở chỗ này ném sườn núi tự vận?

Sau một khắc, Triệu Phất Y bỗng nhiên kịp phản ứng, cười nhạt một tiếng, đồng dạng nhún người nhảy lên, hướng Hách Trường Phong nhảy ra phương vị nhảy tới.

Hách Trường Phong là dẫn bọn hắn đến Toàn Chân chủ mạch, không phải là

tới tìm ý kiến nông cạn, có thể từ nơi này nhảy xuống, dưới chân tất nhiên có núi đá tiếp nhận, tuyệt sẽ không có cái gì nguy hiểm.

Loại này nhảy núi sáo lộ, hắn ở kiếp trước ở trong tiểu thuyết nhìn đến mức quá nhiều, mảy may cũng không ngoài ý muốn.

Đến mức nhảy núi người chết, ha ha, vô luận là thần tiên truyền thuyết, vẫn là giang hồ truyền thuyết ít ai biết đến, lúc nào gặp nhảy núi ngã chết qua người?

Coi như không có sơn cốc đại hiệp truyền công, chí ít cũng có một bản bí tịch đi.

Ngay tại Triệu Phất Y nhún người nhảy ra về sau, Chấn Sơn Tử sững sờ một chút, lập tức cũng kịp phản ứng, bước nhanh chân, từ vách đá nhảy xuống.

Lôi Minh Tử đứng tại vách đá, còn có chút không rõ ràng cho lắm, nhìn trái phải một chút cái khác ba người, đều đã không thấy tăm hơi, trên mặt lộ ra một tia sầu khổ, do dự một lát, cũng đi theo nhảy vào biển mây.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 134: Khảo Nghiệm

Bạch!

Triệu Phất Y nhún người nhảy lên, từ sườn đồi trên nóc nhảy xuống, dấn thân vào mênh mông trong mây, giống như điểu về núi rừng, cá nhập biển cả.

Trong nháy mắt, mất đi bóng dáng.

Sau một khắc, hắn đã thân ở trong mây, chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều là một mảnh trắng xóa hơi nước, không phân rõ Đông Nam Tây Bắc, chỉ có thể cảm thấy thân hình không ngừng hạ xuống, tựa như không có cuối cùng.

Trong mây, trắng xoá hơi nước băng lạnh buốt lạnh, va tay vào mười phần ướt át, lấy tay nhẹ nhàng xẹt qua, liền sẽ ở làn da mặt ngoài, ngưng tụ thành giọt giọt óng ánh sáng long lanh bọt nước nhỏ.

Cái gọi là nói đằng gây nên mưa, lộ kết làm sương, chính là ý tứ này.

Trong nháy mắt, Triệu Phất Y toàn thân trên dưới đã dính đầy giọt nước, cầm quần áo toàn bộ ướt nhẹp, thật giống như mới từ trong nước vớt lên đến đồng dạng.

Xoạt!

Khoảng sao rơi xuống ba năm trượng về sau, theo một trận kình phong cuốn qua, trước mắt sương trắng bỗng nhiên tản ra.

Trước mắt xuất hiện một mảnh màu đen bệ đá, ước chừng bốn năm mươi mẫu to nhỏ, từ sườn đồi phía dưới dọc theo đi, vừa vặn dùng để dừng chân, chỉ

là bị vụ hải che khuất, từ bên trên hoàn toàn không nhìn thấy.

Hách Trường Phong đã rơi vào trên bệ đá, đang đứng ở biên giới chỗ, nhìn ra xa trước mắt vô tận biển mây.

Triệu Phất Y nhắm ngay chỗ dừng chân, nhẹ nhàng khom lưng, điều chỉnh thân hình, vững vàng rơi vào Hách Trường Phong bên cạnh, cười nói ra: "Sư phụ, lần sau muốn nhảy núi, trước giờ đánh cái chiêu hô, vừa rồi sư huynh đệ chúng ta còn tưởng rằng sư phụ phí hoài bản thân mình, kém một chút ngay tại phía trên phân hành lý giải tán."

Hách Trường Phong khẽ giật mình, lập tức trừng mắt liếc hắn một cái, lại không nói cái gì.

Trong lúc nói chuyện, Lôi Minh Tử cùng Chấn Sơn Tử kẻ trước người sau, cũng rơi xuống, cùng đi đến bình đài biên giới.

"Mấy người các ngươi coi như cơ linh, không có cho vi sư mất mặt."

Hách Trường Phong nhìn thấy ba người rơi xuống, trên mặt hiển hiện một tia vui mừng chi ý.

"Cái này vì sao?"

Triệu Phất Y nao nao, hai người khác cũng có chút không hiểu.

Hách Trường Phong gặp bọn họ mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, giải thích nói ra: "Nhiều năm trước đó, nơi đây tên là Kiến Tâm Nhai, từng là Toàn Chân nhất mạch khảo thí nhập môn đệ tử tâm tính địa phương, phàm là trù trừ không tiến, không có theo sư trưởng kịp thời nhảy xuống, hết thảy đánh vào hộ khẩu của những phần tử bất hảo, suốt đời vô duyên cao thâm đạo pháp."

"Đây không phải bá đạo, cũng không phải tùy ý, trong đó hàm nghĩa cực sâu, cần biết tu hành cao thâm đạo pháp, tất nhiên sẽ gặp được đủ loại chỗ khó, tâm ma nội sinh, ngoại tà xâm lấn, từ đó sinh ra đủ loại ảo giác, nếu như tâm chí

không kiên cố, đối Đạo Môn trăm ngàn năm truyền thừa pháp quyết không có lòng tin, đối sư môn trưởng bối không tín nhiệm, bất lực cẩn tuân sư trưởng dạy bảo, luôn cho là mình là đúng, những người khác là sai, tựu dễ dàng vì tâm ma thừa lúc, rơi vào tà đạo, một khi tẩu hỏa nhập ma, sẽ thấy vô pháp vãn hồi, chỉ có thể thân tử đạo tiêu."

"Đạo Môn trong lịch sử, đột nhiên tăng mạnh thiên tài còn nhiều, rất nhiều, có thể bạch nhật phi thăng, lại lác đác không có mấy, trong đó mặc dù có cơ duyên xảo hợp nguyên nhân, nhưng là tâm tính qua không quá quan, lại là một cái cực lớn nhân tố, ba người các ngươi đều là thế gian hiếm thấy thiên tài, ngày sau chắc chắn sẽ tu luyện cao thâm đạo pháp, đến lúc đó nhất định phải nhớ kỹ vi sư hiện tại nói lời."

Hách Trường Phong một lời nói nói xong, ba người khác im lặng không nói.

Lôi Minh Tử cùng Chấn Sơn Tử không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là ánh mắt bên trong nhiều hơn mấy phần ngưng trọng.

Triệu Phất Y làm người hai đời, kinh lịch so hai người khác muốn phức tạp hơn, tâm tư cũng phải nhiều hơn mấy phần, nghĩ cũng không chỉ Hách Trường Phong nói đơn giản như vậy.

Lấy hắn xem ra, Toàn Chân Đạo cửa này mặc dù có ma luyện tâm tính ý tứ, nhưng là mục đích quan trọng nhất, vẫn là phải ở đệ tử trong lòng, dựng nên Đạo Môn vô thượng quyền uy.

Không phải, ngươi tu vi lại cao hơn, luyện mạnh hơn, không tuân theo Đạo Môn hiệu lệnh, cuối cùng không có gì đại dụng, chỉ là cái này nhất trọng ý tứ, trong lòng biết là được, không cần phải nói ra tới, đồ khiến người chán ghét.

. . .

Triệu Phất Y đứng tại màu đen trên bệ đá, hướng tứ phía đảo mắt một vòng.

Chỉ thấy trước mắt vụ hải bốc hơi, một mảnh trắng xóa hơi nước, trong đó cũng không con đường, hai bên trái phải cũng đều là hư không một mảnh, đến mức phía sau thì là một khối bóng loáng vách đá, đi lên chính là vừa rồi nhảy xuống sườn đồi.

"Bốn phương tám hướng đều vô đạo đường, tới chỗ này là muốn làm cái gì?"

Triệu Phất Y trong lòng âm thầm nghĩ tới, chẳng lẽ lại còn muốn tiếp tục nhảy xuống sao? Còn không đợi hắn hỏi ra trong lòng nghi vấn, trước mắt lần nữa phát sinh biến hóa.

Hách Trường Phong sau khi nói xong, từ trong ngực móc ra một khối bàn tay lớn nhỏ thanh ngọc lệnh bài, cắn nát điểm chỉ nhọn huyết, đều đều thoa lên trên.

Về sau, chậm rãi đi vào bệ đá biên giới, đem bôi có đầu ngón tay huyết một mặt hướng ra phía ngoài, đối vô tận biển mây, đem lệnh bài hướng ra phía ngoài đẩy đi ra.

Ông! Ông!

Theo một chưởng này đẩy ra, màu đen bệ đá bỗng nhiên phát ra một trận run rẩy.

Ngay tại bệ đá biên giới, chẳng biết lúc nào, hiện ra hai đầu nắm đấm kích thước dây sắt, từ trong bệ đá duỗi ra, hướng mênh mang biển mây mà đi, càng nhìn không đến cuối cùng.

Cái này hai đầu khóa sắt lúc lên lúc xuống, khoảng cách khoảng ở chừng bảy thước, vừa mới xuất hiện không lâu, mặt ngoài tựu trồi lên một tầng sương lạnh, thoạt nhìn băng lãnh thấu xương.

"Đi thôi!"

Hách Trường Phong nhìn thấy dây sắt xuất hiện, một bước bước đi lên, hai chân đạp ở phía dưới dây sắt bên trên, hai tay lại bắt lấy phía trên dây sắt.

Hắn đứng tại dây sắt phía trên, quay đầu trở lại đến, đối Dư Tam người nói ra: "Bên trên một quan là khảo nghiệm tâm tính, một cửa ải này là khảo nghiệm tu vi, tu vi không đủ, rơi xuống trăm chết vô sinh, bất quá, lấy các ngươi tu vi, vượt qua cái này liên quan vấn đề không lớn."

Nói xong, liền bước nhanh chân, theo dây sắt, hướng trong mây đi tới, trong nháy mắt, đã biến mất ở màu trắng trong mây.

"Quả thật là đạo pháp thần kỳ. . ."

Triệu Phất Y tự lẩm bẩm, lập tức cũng đi đến cầu treo.

Nếu như nói vừa rồi bước vào biển mây, chỉ là khảo nghiệm tâm tính chướng nhãn pháp, bây giờ hiển hiện cầu treo, thì là thực sự Đạo Môn pháp thuật.

Nghĩ tới đây, hắn nhanh chân hướng dây sắt bên trên đi tới, học Hách Trường Phong dáng vẻ, hai chân dẫm nát phía dưới, hai tay đỡ lấy phía trên, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Lôi Minh Tử cũng không chậm trễ, đi theo Triệu Phất Y phía sau, nhanh chân đi theo.

Liên tục ba người đi đến dây sắt, lập tức ép xích sắt trầm xuống, theo gió núi trên không trung loạn bày, "Két, két" âm thanh.

Chấn Sơn Tử đứng tại bệ đá biên giới, nhìn thấy một màn này, sắc mặt không khỏi tái đi, vươn đi ra chỉ nửa bước, lại rụt trở về, sợ đi lên, đem xích sắt trực tiếp đè gãy.

Sau một lát, Triệu Phất Y bọn người từng cái biến mất trong mây.

Chấn Sơn Tử thở dài một tiếng, yếu ớt âm thanh nói ra: "Sư phụ, ngươi sợ là quên ta sợ độ cao a?"

. . .

Triệu Phất Y dọc theo cầu treo bằng dây cáp, từng bước một tiến về phía trước đi tới, sắc mặt dần dần nghiêm túc lên, cái này hai cây cầu treo bằng dây cáp, tuyệt không có Hách Trường Phong nói dễ qua như vậy.

Dưới chân dây sắt vốn là bóng loáng, mặt ngoài lại có sương lạnh, dẫm lên trên không chút nào chịu lực, nếu không phải vẫn còn một cây có thể nâng đỡ, chỉ sợ sớm đã ngã xuống.

Coi như như vậy, theo thời gian trôi qua, phía trên căn này dây sắt, trở nên càng thêm băng lãnh, nắm ở trong tay, quả thực như nắm chặt một khối hàn băng, rét hai tay run lên, cơ hồ không đáng kể.

Chỗ chết người nhất chính là, trước mắt sương trắng không tiêu tan, dưới chân dây sắt cũng không có đến cuối ý tứ, dài quả thực làm người tuyệt vọng, không biết lúc nào mới có thể đi đến cuối cùng.

"Hô. . . Lạnh quá. . ."

Triệu Phất Y thở dài, lập tức trước người ngưng tụ lại nhất đạo sương trắng, hóa thành nhỏ xíu băng hạt, từng hạt hướng phía dưới rơi đi.

Chỉ sợ không có Ngoại Gia đỉnh phong tu vi, nhất định phải chết tại đây trên cầu treo không sao, Hách Trường Phong cũng là tâm lớn, lại không sợ đem ba cái đệ tử ngã chết.

Triệu Phất Y từng bước một tiến về phía trước, trọn vẹn đã qua một bữa cơm công pháp, trước mắt mới phát sinh biến hóa.

Hắn ngay tại trên cầu treo hành tẩu, chợt phát hiện phía trước không xa, xuất hiện nhất đạo nhàn nhạt ánh sáng bảy màu vòng, dựng thẳng lơ lửng giữa không trung, chừng cao ba trượng thấp, phảng phất một cái kỳ dị quang môn.

Quang môn phía sau, nhàn nhạt bạch quang ẩn hiện, thấy không rõ có đồ vật

gì.

"Đây là cái gì?"

Triệu Phất Y nao nao, đã thấy dưới chân khóa sắt một đường hướng về phía trước, đi quang môn bên trong kéo dài mà đi, biến mất ở quang môn phía sau.

Trầm ngâm mấy giây về sau, hắn quyết định tiếp tục hướng phía trước, nhìn xem quang môn phía sau là cái gì, thế là nắm lấy dây sắt, tiếp tục đi đến phía trước.

Trong nháy mắt, đón bạch quang nhàn nhạt, đi vào quang môn phía sau, còn chưa kịp sau khi thấy rõ mặt cảnh vật, cũng cảm giác một trận khí lạnh lẽo hơi thở truyền đến, trên dưới quanh người một trận sảng khoái, không khỏi sợ hãi thán phục nói ra: "Tốt nồng thiên địa nguyên khí!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 135: Huyền Đức Động Thiên

"Hô. . ."

Triệu Phất Y đứng tại dây sắt phía trên, có chút hai mắt nhắm lại, hít một hơi thật sâu.

Một cỗ thấm vào ruột gan khí lạnh lẽo hơi thở, như là nước suối đồng dạng chảy vào phế phủ, ở tứ chi trăm mạch chảy xuôi một vòng, gạt ra trong lồng ngực một ngụm trọc khí, nặng nề mà nôn ra.

Sát na ở giữa, toàn thân cao thấp một mảnh nhẹ nhõm, phảng phất dỡ xuống gánh nặng ngàn cân.

"Loại trình độ này thiên địa nguyên khí, muốn so U Minh thế giới mạnh hơn, mà lại càng thêm thích hợp thân thể hấp thu. . ."

Triệu Phất Y yên lặng cảm thụ khí tức, trong lòng âm thầm sợ hãi thán phục, làm Toàn Chân nhất mạch tổ đình, quả nhiên không giống bình thường, không hổ là truyền thừa ngàn năm vạn năm đại phái.

Đón trước mắt bạch quang, hắn không ngừng tiến lên, ánh quang cũng càng lúc càng mờ nhạt, sau một lát, rốt cục biến mất không thấy gì nữa.

Triệu Phất Y mở to mắt, thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt.

Ngay tại phía trước không xa, ước chừng hơn trăm trượng bên ngoài, chính là cầu treo bằng dây cáp cuối cùng.

Nơi cuối cùng cũng là một tòa sườn đồi, phía dưới mây trắng lượn lờ, cũng

không biết sâu bao nhiêu.

Sườn đồi phía trên có xây một tòa cao hơn mười trượng cẩm thạch đền thờ, treo một khối tấm biển, viết "Toàn Chân nhất mạch" bốn chữ lớn, hai bên trên cây cột treo một bộ câu đối, vế trên viết "Cất bước gian nguy, liền đem gót chân thăng bằng", vế dưới viết "Đặt mình vào trời cao, càng nghi tâm cảnh để nằm ngang", ngược lại là cùng hắn tình cảnh hiện tại mười phần chuẩn xác.

Ngay tại đền thờ phía dưới, đứng thẳng một cái Huyền Vũ Nham điêu khắc hộ pháp thần tướng, cũng có cao ba trượng, tả hữu hai cánh tay đều nắm lấy một cây dây sắt, chính là hắn ngay tại hành tẩu cái này hai cây.

Hách Trường Phong đứng đấy hộ pháp thần tướng bên cạnh, vừa vặn hướng về phía hắn ngoắc, muốn hắn nhanh lên xuống tới.

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, sải bước đi đi qua, trong nháy mắt, đi vào dây sắt cuối cùng, phi thân nhảy lên, nhảy xuống đầu cầu.

Lại qua thời gian một chén trà, Lôi Minh Tử cũng đi tới.

Thân hình hắn nhân cao mã đại, thể trọng vượt xa Triệu Phất Y, mỗi một bước phóng ra, đều dẫm đến dây sắt "Khanh, khanh" rung động, lắc một cái lắc một cái, trên dưới rung động, mấy lần kém chút đạp hụt, so Triệu Phất Y đi chậm rất nhiều.

Lại qua trọn vẹn một bữa cơm công phu, Chấn Sơn Tử thân ảnh mới xuất hiện trên cầu treo.

Chỉ thấy sắc mặt hắn xanh xám, toàn thân run rẩy, ở dây sắt phía trên đi cực chậm, so rùa đen bò cũng không nhanh được nhiều ít, đặc thù nhất chính là, hắn thế mà kéo xuống một cái ống tay áo, cột trên ánh mắt, đem ánh mắt hoàn toàn che khuất, che mắt đi lên phía trước.

"Sư huynh, đến rồi!"

Triệu Phất Y gặp hắn một đường dịch chuyển về phía trước, không chút nào nhìn đường, càng đi về phía trước liền muốn đâm vào hộ pháp thần tướng trên thân, rốt cục nhịn không được hô.

"A?"

Chấn Sơn Tử khẽ giật mình, một tay nắm chặt dây sắt, một tay kéo xuống tay áo, nhìn chung quanh một chút, lúc này mới phát hiện đã tới mục đích, vội vàng từ dây sắt bên trên nhảy xuống dưới.

"Ha ha, sư huynh quả nhiên lợi hại, lúc nào cũng ma luyện tự thân, ngại toà này cầu treo bằng dây cáp điều khó khăn không đủ, còn đặc biệt bịt mắt, bằng thêm mấy phần điều khó khăn, sư đệ bội phục đến cực điểm!"

Triệu Phất Y nhẹ nhàng cười một tiếng, thành tâm thực lòng chắp tay.

"Không ai nói cho ngươi ta sợ độ cao sao?"

Chấn Sơn Tử yếu ớt nói.

. . .

Bốn người đến đông đủ về sau, Hách Trường Phong xuất ra thanh ngọc lệnh bài, một lần nữa thoa lên chỉ vào nhọn huyết, đem bôi huyết một mặt, hướng về phía hộ pháp thần tướng hơi chao đảo một cái.

Ông!

Cùng với một tiếng vang trầm, chỉ thấy toà này tượng thần phảng phất đang sống, hai tay chậm rãi di động, dùng sức kéo trong tay dây sắt.

Tiếp theo, chỉ thấy dây sắt bỗng nhiên xiết chặt, sau đó nhan sắc trở thành nhạt, dần dần biến mất trong không khí, lại sau này, ngoài mấy trăm trượng cái kia phiến thất thải quang môn, biến mất theo không thấy, thông đạo như vậy đoạn tuyệt.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y nhìn trong mắt, trong lòng hơi động một chút, nhịn không được hỏi: "Sư phụ, nơi này đến cùng là địa phương nào? Chúng ta còn tại Chung Nam Sơn sao? Về sau ra vào có phải hay không chỉ có thể thông qua toà này dây sắt?"

"Ha ha, ngươi muốn lấy được nhiều, chúng ta vừa đi vừa nói đi!"

Hách Trường Phong cười ha ha một tiếng, quay người từ cẩm thạch đền thờ phía dưới đi qua, dạo bước đi thẳng về phía trước, Triệu Phất Y bọn người vội vàng theo ở phía sau.

Cẩm thạch đền thờ phía trước là một tòa sườn đồi, phía sau là một cái đường lớn, xa xa thông hướng một ngọn núi.

Đỉnh núi cao không thấy đính, lưng chừng núi chỗ mây mù lượn lờ, nhìn không chân thiết,

Loáng thoáng có thể nhìn thấy trong đó có đình đài lầu các, vẫn còn tiên hạc giữa không trung bay múa, lúc nào cũng phát ra vang dội tiếng kêu to âm, xa xa nhìn lại chính là một phái tiên sơn khí phái.

Hách Trường Phong nhanh chân phía trước , vừa đi vừa nói, nói đến nơi đây lai lịch.

"Chúng ta hiện tại đã tiến vào Toàn Chân nhất mạch tổ đình bên trong, nơi này cũng là Toàn Chân Đạo căn cơ chỗ, Đạo Môn ba mươi sáu Động Thiên một trong, gọi là Huyền Đức Động Thiên, tứ phía vờn quanh một vòng, chừng hơn năm trăm dặm, riêng lấy diện tích mà nói, ở Đạo Môn ba mươi sáu Động Thiên bên trong đủ để đứng vào mười vị trí đầu liệt kê."

"Các ngươi tiến vào động thiên về sau, hẳn là cũng có thể cảm nhận được đi, nơi đây thiên địa nguyên khí nồng đậm, hơn xa hồng trần thế tục, tu hành tốc độ so ở bên ngoài nhanh hơn nhiều, đây đều là lịch đại tổ sư lấy trận pháp tích lũy

kết quả."

"Động Thiên Phúc Địa cùng hiện thế cũng không ở cùng một thế giới, chúng ta từ gian ngoài tiến vào nơi này, kỳ thật đã đổi một phương thế giới, cũng không ở hiện thế bên trong, cũng liền không nhận Đại Ngụy vương triều quản hạt, đây cũng là phương ngoại chi nhân, không nhận Đại Ngụy vương triều ước thúc lực lượng chỗ."

"Chúng ta mới tuy là từ Chung Nam Sơn vào, vậy nơi đây động thiên lại cũng không ở Chung Nam Sơn bên trong, chỉ là vào miệng ở chỗ kia sườn đồi bên trên mà thôi, đến mức chỗ này động thiên trên thực tế ở nơi nào, chính là Toàn Chân Đạo cơ mật, chỉ sợ chỉ có Đạo Trung tổ sư mới biết được."

"Tiến vào Huyền Đức Động Thiên phương pháp rất nhiều, cũng không phải là chỉ có thể từ Chung Nam Sơn vào, bất quá, lấy chúng ta tu vi, còn vô pháp Ngự Khí lăng không, cũng chỉ có thể đi con đường này."

Hách Trường Phong mấy câu, liền đem mọi người trong lòng nghi vấn từng cái giải đáp ra tới.

"Sư phụ, cái kia vừa rồi đầu kia dây sắt phía dưới, đến cùng là địa phương nào?"

Chấn Sơn Tử nhịn không được hỏi: "Ta nếu là từ dây sắt bên trên rơi xuống, lại rớt xuống địa phương nào, có thể hay không ngã chết?"

"Không biết."

Hách Trường Phong lắc đầu, tiếp lấy lại nói ra: "Từ phía trên này rơi xuống người, ta lại có chưa từng gặp qua, cũng không biết chết chưa."

". . ."

Chấn Sơn Tử không từ cái run rẩy, trong lòng một trận hoảng sợ.

Triệu Phất Y nhìn qua trước mắt thế giới, trong lòng chậm rãi suy tư Huyền Đức Động Thiên cùng ngoại giới khác biệt.

Vừa tới Huyền Đức Động Thiên thời điểm, còn không có phát hiện khác biệt, lúc đi vào ở giữa một lúc lâu, liền có thể phát hiện rất nhiều chỗ khác nhau.

Đầu một chỗ khác biệt chính là trên trời màn sáng, Huyền Đức Động Thiên bên trong cũng không có ánh nắng, thay vào đó là cả mảnh trời khoảng không, phảng phất một mảnh phát sáng màn sân khấu, tản ra quang mang nhàn nhạt, chiếu sáng toàn bộ thế giới.

Lại một cái chính là tại chỗ rất xa sương mù, đứng tại chỗ, đưa mắt trông về phía xa, liền sẽ phát hiện ngoài mấy chục dặm có một đạo sương mù nhàn nhạt, đem toàn bộ thế giới cách ly khỏi thế giới bên ngoài.

Đạo này sương mù vờn quanh thế giới một vòng, thật giống như một cái chén lớn, đem thế giới chụp tại phía dưới.

Nếu là hắn đoán không sai, đạo này sương mù chính là thế giới biên giới, chỉ là không biết sương mù phía sau là cái gì, là vô tận hư không, vẫn là lại trở lại hiện thế.

Nghĩ tới đây, hắn yên lặng tính toán một chút.

Huyền Đức Động Thiên vờn quanh một vòng hơn năm trăm dặm, bán kính ngay tại khoảng tám mươi dặm, cũng chính là bốn mươi cây số trên dưới, đơn giản tính toán liền có thể biết, toàn bộ động thiên diện tích ước chừng ở hơn năm ngàn cây số vuông, chí ít đầy đủ mấy vạn người phồn diễn sinh sống, tự cấp tự túc.

Toàn Chân Đạo chiếm cứ toà này Huyền Đức Động Thiên, chỉ cần không buông ra môn hộ, ngoại trừ tu hành giới cao nhân, phàm tục căn bản là không có cách tiến vào, cho dù có trăm vạn đại quân cũng vô dụng, căn bản tìm không thấy đi vào, hoàn toàn có thể không để ý tới ngoại giới, cười nhìn vân khởi Vân

Lạc.

Những nhà khác cùng Toàn Chân Đạo nổi danh Đạo phái, hắn là cũng có tương tự động thiên, khó trách tu hành giới cũng không đem thế tục vương triều để vào mắt, nguyên lai thật sự có đối kháng lực lượng.

Triệu Phất Y bỗng nhiên lại nhớ tới, hắn trong Sơn Thủy Họa Quyển thời điểm, từ bờ biển đi đến Hoa Quả Sơn dưới, đi ước chừng mười ngày mười đêm.

Lấy cước trình của hắn, mỗi ngày chí ít có thể đi ra năm trăm dặm trở lên.

Cứ tính toán như thế đến, Sơn Thủy Họa Quyển thông hướng thế giới, diện tích chí ít ở hai ngàn vạn cây số vuông phía trên, tựu cái này cũng chưa tính biển rộng mênh mông, nếu là chung vào một chỗ, quả thực khó mà suy đoán.

Nếu như Huyền Đức Động Thiên diện tích đều có thể xếp tại ba mươi sáu Động Thiên mười vị trí đầu, chỉ sợ cái này ba mươi sáu Động Thiên cộng lại, cũng không có Sơn Thủy Họa Quyển liên thông thế giới lớn.

Xem ra bộ này Sơn Thủy Họa Quyển, ngày sau còn muốn ý nghĩ đào móc trong đó tiềm lực mới được.

Đáng tiếc duy nhất chính là, Huyền Đức Động Thiên thiên địa nguyên khí cực kì nồng đậm, mà Sơn Thủy Họa Quyển bên trong, liền một tia thiên địa nguyên khí cũng không, thậm chí không bằng hiện thế, như thế một nan đề, không biết có hay không biện pháp giải quyết.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 136: Ngăn Cản

Toàn Chân Tổ Đình, Huyền Đức Động Thiên.

Một tòa tuấn tú cao phong đứng sừng sững ở giữa, bên trên có mây trắng lượn lờ, không thấy đỉnh phong, dưới có nhanh nhẹn tiên hạc, bay múa ở giữa, đi bộ trên sơn đạo, mười bước bên trong, liền có cỏ thơm, trăm bước ở giữa, tức có thắng cảnh, phảng phất đặt mình vào tiên cảnh bên trong.

"Chúng ta dưới chân ngọn núi này gọi là Thái Ất Phong, chính là Toàn Chân Đạo tổ đình chỗ, phía trên nhất có một tòa quán thiên thai, là Đạo Trung vài vị tổ sư bế quan địa phương, hơi dựa vào tiếp theo điểm, vẫn còn vài toà lầu các, là vài vị sư huynh thanh tu chỗ."

Hách Trường Phong hướng lên chỉ chỉ, chỉ là hắn nói tới hết thảy, đều bị tầng mây che khuất, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng.

Tiếp theo, lại hướng dưới núi chỉ đi, nói ra: "Thái Ất Phong phía dưới tròn hơn mười dặm phạm vi bên trong, cũng xây dựng không ít cung thất, ở không ít người, chủ yếu là Đạo Trung chủ mạch đệ tử, vẫn còn một bộ phận ngoại môn đệ tử, nô bộc, hạ nhân."

"Vậy trong này hết thảy ở bao nhiêu người?"

Triệu Phất Y thuận miệng hỏi.

"Ừm. . ."

Hách Trường Phong hơi suy tư một lát, nói ra: "Toàn bộ Huyền Đức Động Thiên tổng cộng có tam đại tổ sư tọa trấn, chưởng môn chính là ta ân sư, cũng

chính là các ngươi tổ sư gia Lý Thuần Dương, danh xưng Thuần Dương Chân Nhân, chính là trong thiên hạ cao cấp nhất người tu hành một trong, ngoài ra, vẫn còn hai vị khác sư thúc tổ, một vị danh xưng Bích Ba Chân Nhân, chính là một vị đắc đạo Nữ Chân, một vị khác lại danh xưng Bạch Hồng Chân Nhân, chính là kiếm tu nhất mạch, tính tình khốc liệt nhất."

"Ba vị tổ sư đều có thân truyền đệ tử, lại thêm một bộ phận lại truyền đệ tử, vẫn còn ngoại môn đệ tử, nô bộc, hạ nhân, ta dĩ vãng đại khái tính qua, toàn bộ Huyền Đức Động Thiên nhân khẩu ở chừng hai ngàn, ở Đại Ngụy vương triều cũng là số một đại phái."

"Dạng này. . ."

Triệu Phất Y hơi có chút kinh ngạc, cũng không phải bởi vì nhiều, mà là bởi vì thiếu.

Huyền Đức Động Thiên nhân khẩu so với hắn tưởng tượng muốn ít hơn nhiều, nơi đây chừng hơn năm ngàn cây số vuông, nếu như dựa theo kiếp trước nhân khẩu phân bố, chí ít có thể ở lại hơn trăm vạn người, coi như phương thế giới này sức sản xuất lạc hậu, gánh chịu không được quá nhiều nhân khẩu, cũng có thể ở lại mấy vạn người.

"Thế mà chỉ có chỉ là hai ngàn người, hơn nữa còn càng không ngừng đem chi mạch đẩy ra phía ngoài, chẳng lẻ là cố ý hạn chế sao?"

Triệu Phất Y trong lòng bỗng nhiên toát ra ý nghĩ này.

. . .

Bốn người dọc theo uốn lượn đường núi, một đường hướng đỉnh núi đi tới, vòng qua nhất đạo eo núi, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước xây lấy một tòa trúc đình.

Nhẹ nhàng linh hoạt, ngay tại ven đường, phía trên treo một khối bảng hiệu,

viết "Thương Thúy Đình" ba chữ.

Trong đình ngồi hai người trẻ tuổi, niên kỷ đều ở trên dưới hai mươi tuổi, đều là trường sam màu xanh lam, trên đầu mang theo ngọc quan, bên hông treo lấy trường kiếm, ngay tại cái đình bên trong chuyện phiếm, không biết đang nói những chuyện gì.

Thấy có người lên núi, hai người này bước nhanh đi ra cái đình, ngăn ở bốn người trước người.

"Chư vị, còn xin dừng bước."

Một người trong đó chắp tay, nói ra: "Nơi đây lại hướng lên, chính là tổ sư thanh tu chỗ, không có triệu kiến không được với núi, chư vị vẫn là dưới chân núi nghỉ ngơi đi."

"Thuần Dương thân truyền Hách Trường Phong, hôm nay vừa mới về núi, chuyên tới để bái kiến tổ sư."

Hách Trường Phong nao nao, từ trong tay áo lấy ra thanh ngọc lệnh bài, ở trước mặt hai người lung lay, hỏi: "Ta có thể lên núi sao?"

"Nguyên lai là Hách sư thúc, đó là đương nhiên có thể, ngoại môn đệ tử Vân Thăng, Vân Lạc gặp qua sư thúc."

Hai người nhìn thấy lệnh bài về sau, sắc mặt thay đổi một lần, cố nặn ra vẻ tươi cười, một lần nữa hướng Hách Trường Phong thăm viếng.

"Ừm."

Hách Trường Phong nhẹ gật đầu, hỏi tiếp."Ta nhớ được trước kia nơi này không ai cản đi, đây là có chuyện gì?"

"Là như vậy."

Vân Thăng mỉm cười, giải thích nói ra: "Trước kia là không ai cản, đây không phải gần nhất luận đạo đại hội bắt đầu rồi sao, thiên hạ các nơi chi mạch người đều đã trở lại, Nhậm sư thúc chủ quản Đạo Trung giới luật, lo lắng có người tùy ý lên núi, quấy rầy tổ sư thanh tu, đặc biệt sai người ở chỗ này trông coi ngăn cản."

"Nha. . ."

Hách Trường Phong trong lòng có chút không vui, nhưng cũng không có lại nói cái gì, hướng về phía hai người có chút gật gật đầu, nhanh chân hướng về trên núi đi tới.

Triệu Phất Y bọn người theo ở phía sau, cùng một chỗ đi trên núi đi tới.

"Ba vị chậm đã!"

Vân Thăng gặp Triệu Phất Y bọn người muốn cùng đi, vội vàng vượt ngang một bước,

Ngăn ở ba người phía trước.

"Ừm? Các ngươi có ý tứ gì?"

Hách Trường Phong quay đầu trở lại đến, trên mặt mang ra tức giận.

Lấy hắn xem ra, Huyền Đức Động Thiên chính là Toàn Chân Tổ Đình, phương ngoại thanh tu chỗ, từ trước đến nay tiêu dao thế gian, một mực tùy ý tự nhiên, lúc nào nhiều hơn những này hỏng quy củ, lại làm ra phái người trấn giữ lên núi con đường chuyện tình, quả thực cùng trong thế tục không khác chút nào.

Điểm này đã để hắn sinh khí, bây giờ Vân Thăng bỗng nhiên lại đem Triệu Phất Y ngăn lại, há có thể để hắn không giận?

"Hách sư thúc, Nhậm sư thúc nói qua, khoảng thời gian này, chỉ có chư vị tổ sư thân truyền đệ tử mới có thể tùy ý lên núi, những người khác trừ phi tổ sư dặn

dò, không phải tuyệt đối bất lực vượt qua Thương Thúy Đình nửa bước, cho dù có người dẫn đầu cũng không được, còn xin Hách sư thúc không nên làm khó chúng ta."

Vân Thăng gặp Hách Trường Phong không vui, vội vàng giải thích nói.

"Vẫn còn loại quy định này?"

Hách Trường Phong trên mặt tức giận càng tăng lên, mắt thấy là phải nổi giận.

"Sư phụ, đã quy củ như vậy, chúng ta liền ở chỗ này chờ ngươi đi, chúng ta vừa mới lên núi, không muốn hỏng Đạo Trung quy củ."

Triệu Phất Y gặp Hách Trường Phong nổi giận hơn, mỉm cười, đem câu chuyện ngăn lại.

"Ngươi nói cũng có đạo lý."

Hách Trường Phong gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn phía trên, nghĩ đến vài vị tổ sư đều ở trên núi tĩnh tu, vạn nhất quấy rầy, phản vì không tốt, liền không có lại nói cái gì.

"Vài vị sư huynh cũng không cần ở chỗ này khổ đợi."

Vân Lạc mới vừa rồi không có nói chuyện, một mực để Vân Thăng đang nói, lúc này bỗng nhiên chen vào nói nói ra: "Đạo Trung đã dưới chân núi chuẩn bị xong tinh xá, chỉ chờ chư vị sư huynh đến đây ngủ lại, không ngại trước theo tại hạ tiến đến nghỉ ngơi, ở trong tinh xá chờ lấy chính là."

"Cũng tốt."

Không đợi Triệu Phất Y bọn người há miệng, Hách Trường Phong đã gật đầu, nói ra: "Các ngươi đi trước dưới núi đi, ta đi phía trên cùng tổ sư, vẫn còn vài vị sư huynh gặp mặt, có nhiều chuyện muốn nói, hôm nay chưa hẳn xuống tới,

quay đầu có việc, ta sẽ cho các ngươi truyền tin."

"Tuân mệnh!"

Triệu Phất Y, Lôi Minh Tử cùng Chấn Sơn Tử ba người cùng một chỗ chắp tay.

Hách Trường Phong sau khi nói xong, mang theo đầy mình khí, nhanh chân độc hành, thẳng hướng Thái Ất trên núi, bái kiến Thuần Dương Chân Nhân đi.

. . .

"Chư vị sư huynh đi theo ta đi!"

Đợi cho Hách Trường Phong đi xa, Vân Lạc quay đầu lườm Triệu Phất Y bọn người một chút, thay đổi vừa rồi cười khanh khách bộ dáng, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, lại không mỉm cười.

"Ngươi!"

Lôi Minh Tử gặp hắn vô lễ, trừng mắt, nộ khí vọt tới trên mặt.

"Làm sao? Không muốn đi ngay tại cái này ở lại! Vừa vặn ta thiếu đi mấy bước!"

Vân Lạc sắc mặt phát lạnh.

"Tự tìm cái chết?"

Lôi Minh Tử tính tình vốn là táo bạo, nghe hắn kiểu nói này, nhổ quyền liền muốn động thủ.

"Còn muốn động thủ?"

Vân Lạc trên mặt mang ra cười lạnh.

"Sư huynh!"

Triệu Phất Y nhẹ nhàng một chưởng , ấn ở Lôi Minh Tử đầu vai, trước tiên đem hắn ngăn lại, tiếp theo, lại nói với Vân Lạc: "Còn xin vị huynh đệ kia phía trước dẫn đường."

Ba người bọn họ là khách, đều là mới tới Huyền Đức Động Thiên, nếu là lên xung đột, vô luận là nguyên nhân gì, chỉ sợ thua thiệt đều là bọn hắn.

Huống chi, Vân Lạc bộ dáng này, rõ ràng là kích thích Lôi Minh Tử động thủ, muốn nói trong đó không có gì tính toán, đánh chết hắn đều không tin.

"Tốt!"

Lôi Minh Tử hung hăng trừng Vân Lạc một chút, nhưng không có lại nói cái gì.

Trong ba người, Lôi Minh Tử cho dù lớn tuổi nhất, nhập môn cũng sớm nhất, nhưng là bàn về tu vi, lại là Triệu Phất Y cao nhất, chiến lực cũng mạnh nhất.

Hách Trường Phong là quân lữ lập nghiệp, dạy đệ tử dùng cũng là quân pháp, cũng không thích phân biệt đối xử, mà là lấy tu vi, chiến lực làm đầu.

Vì vậy, Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử cho dù nhập môn sớm, nhưng ở Trường An đánh một trận xong, tất cả đều bội phục Triệu Phất Y, nguyện ý nghe ý kiến của hắn, cũng sẽ không bày sư huynh giá đỡ.

"Hừ hừ. . ."

Vân Lạc hừ lạnh vài tiếng, gặp Triệu Phất Y bọn người không nói thêm gì nữa, lạnh giọng nói ra: "Vậy liền đi theo ta đi!"

Nói xong, nhanh chân đi xuống chân núi.

Triệu Phất Y bọn người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng riêng phần mình suy

nghĩ, cùng một chỗ theo ở phía sau.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 137: Triệu Tập

Thái Ất Phong ở vào Huyền Đức Động Thiên chính giữa vị trí, dưới núi có một tòa hành cung, tên là Mộ Tiên Cung.

Cũng không biết là năm nào tháng nào từ người nào sở kiến, chỉ biết là hành cung lịch sử cực kì lâu đời, thậm chí còn ở Toàn Chân Đạo phía trên, sớm tại Toàn Chân Đạo ban đầu đại tổ sư tiến vào Huyền Đức Động Thiên thời điểm, liền đã đứng sừng sững ở dưới núi.

Xa xa nhìn lại, hành cung thấp thoáng ở cổ thụ che trời phía dưới, cùng với nhàn nhạt vàng rực, một viên ngói một viên gạch đều tản mát ra tang thương chi sắc.

Cung trong có một phương ao hoa sen, tên là Thăng Tiên Trì, danh tự này cũng không phải là Toàn Chân Đạo bên trong người lên, mà là Tàng bí thư năm, nói là hơn vạn năm trước, từng một vị thượng cổ Luyện Khí sĩ từ nơi này phi thăng thành tiên, lưu lại một chỗ di tích.

Mộ Tiên Cung chiếm diện tích không nhỏ, trừ bỏ chính điện, Thiên Điện không tính, vẻn vẹn cung cấp người ở lại tinh xá thì có mấy trăm ở giữa, dĩ vãng thường dùng tới đón chờ nơi khác đạo hữu, lần này vừa vặn dùng cho luận đạo đại hội, chiêu đãi từ các nơi chi mạch trở lại tổ đình đệ tử.

"Chính là chỗ này!"

Vân Lạc vẻ mặt kiêu căng, xa xa chỉ chỉ Mộ Tiên Cung, cũng không đợi Triệu Phất Y bọn người trả lời, liền xoay người nghênh ngang rời đi.

"Tiểu tử này!"

Lôi Minh Tử trừng mắt, kém chút nhịn không được trong lòng nộ khí, từ phía sau đuổi theo đánh cho hắn một trận.

"Sư huynh."

Triệu Phất Y kéo hắn một cái, khoát tay áo, ra hiệu không cần nhiều sự tình.

Vân Lạc rõ ràng là muốn gây chuyện, hiện tại cùng hắn xung đột, chỉ biết rơi vào tính toán, chẳng bằng trước tiên đem bút trướng này ghi lại, quay đầu lại nghĩ biện pháp.

Lôi Minh Tử cho dù thô lỗ, vậy cũng không phải là lỗ mãng, cũng biết Triệu Phất Y ý tứ, đối Vân Lạc bóng lưng, dùng sức gắt một cái, sẽ thấy không có nhiều lời.

. . .

Trong nháy mắt, ba người đi vào Mộ Tiên Cung trước.

Mộ Tiên Cung đại môn rộng mở, ngoài cửa tự có nghênh tiếp các nơi chi mạch đệ tử chấp sự, nhìn thấy ba người về sau, đầu tiên là nói một tiếng tốt, lại hỏi rõ thân phận ba người, sau đó, liền dẫn ba người đi vào đăng ký, thái độ ngược lại là so Vân Thăng, Vân Lạc tốt hơn nhiều.

Huyền Đức Động Thiên trong ngoài ngăn cách, có thể tiến vào động thiên, đều là Toàn Chân Đạo tự mình đệ tử, đăng ký thời điểm, cũng không cần nghiệm chứng thân phận, chỉ cần báo ra tự mình sư thừa, bối phận, liền sẽ dựa theo thân phận an bài chỗ ở.

Ba người đăng ký qua thân phận về sau, riêng phần mình nhận một phần công văn.

Công văn phía trên ước chừng hơn một ngàn chữ, viết vào ở tinh xá danh

xưng, vẫn còn Mộ Tiên Cung bên trong đủ loại quy củ, tỉ như, nơi nào có thể đi, nơi nào không thể đi chờ chút.

Cầm tới công văn về sau, ở vài vị chấp sự dẫn dắt phía dưới, riêng phần mình tiến về khác biệt tinh xá.

Triệu Phất Y, Lôi Minh Tử cùng Chấn Sơn Tử ba người tinh xá ở vào trong một cái rừng trúc, lẫn nhau khoảng cách không xa, đều ở Mộ Tiên Cung Tây Nam một mảnh, khoảng sao có hai ba mươi chỗ.

Đám ba người đến tinh xá vị trí về sau, mới phát hiện đã vào ở không ít người, hướng chấp sự nghe qua mới biết được, nguyên lai đã có không ít chi mạch đã sớm tới, bọn hắn hiện tại mới đến, xem như đến tương đối trễ.

Thời gian không lâu, Triệu Phất Y liền tới đến tự mình vào ở tinh xá trước cửa, từ biệt Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử về sau, nhanh chân đi vào trong đó.

Cái này một cái độc lập tiểu viện, đá xanh làm nền, lục trúc thành ấm, chính diện là một gian dùng để đãi khách chính đường, bên tay trái là một gian thư phòng, bên trong ẩn giấu không ít kinh quyển, đều là Đạo gia điển tịch, bên tay phải thì là một gian phòng ngủ, thu thập không nhuốm bụi trần.

Viện tử cho dù không lớn, lại thắng ở nhà đơn, bốn phía cũng quá u tĩnh, cảm giác cũng không tệ.

Triệu Phất Y đối với cái này phi thường hài lòng, cảm tạ qua dẫn đường chấp sự về sau, chậm rãi tiến vào chính đường, ngâm bình trà nóng, trước thở dài một hơi, lại làm cái khác dự định.

. . .

Hách Trường Phong một nhóm tới cho dù không tính sớm, vậy cũng không tính quá muộn, khoảng cách luận đạo đại hội tổ chức, vẫn là bảy tám đầu thời gian.

Trước đó, các đại chi mạch đệ tử cũng có thể tùy ý hành động, chỉ cần không đi mấy chỗ cơ mật chỗ, liền không có ảnh hưởng.

Lôi Minh Tử cùng Chấn Sơn Tử đều là lần thứ nhất tiến vào Động Thiên Phúc Địa, thấy cái gì đều quá mới mẻ, mỗi ngày đi sớm về trễ, đạp biến Huyền Đức Động Thiên các nơi mỹ cảnh.

Trong lúc đó, còn giao không ít bằng hữu, phần lớn là cái khác chi mạch đệ tử, nhưng không có chủ mạch đệ tử ở bên trong.

Triệu Phất Y xin miễn hai vị sư huynh mời, cũng không có ra ngoài du ngoạn.

Từ lúc tiến vào tiểu viện về sau,

Hắn cơ hồ một tấc cũng không rời trong nội viện, mỗi ngày chính là ngồi xuống điều tức, tựu liền mỗi lần giờ cơm thời điểm, cũng là bọn người đưa cơm tiến đến.

Với hắn mà nói, trải qua U Minh thế giới, Sơn Thủy Họa Quyển về sau, đối với Động Thiên Phúc Địa một loại địa phương, đã có chút không cảm thấy kinh ngạc, cũng không có quá thật tốt kỳ.

Huyền Đức Động Thiên bên trong thiên địa nguyên khí sung túc, so U Minh thế giới còn muốn thắng qua một bậc, chính là tu luyện thật là tốt địa phương, hắn tu luyện Hỗn Nguyên Công vừa mới nhập môn, đương nhiên phải nắm chặt thời gian tu luyện, chẳng lẽ lại còn muốn ra ngoài du ngoạn.

Cùng người khác khác biệt, hắn rõ ràng địa phương biết toàn bộ thiên hạ gặp phải nguy cơ, vào lúc này thời khắc, mỗi nhiều một phần thực lực, ngày sau tựu nhiều một phần cơ hội sống sót.

Hách Trường Phong từ khi tiến vào Huyền Đức Động Thiên về sau, một mực phi thường bận rộn.

Đầu một ngày lên Thái Ất Phong, cùng ngày liền không có xuống núi, thẳng đến ngày thứ hai chạng vạng tối mới xuống tới, cùng Triệu Phất Y bọn người bàn giao mấy chuyện về sau, lần nữa trở lại Thái Ất Phong bên trên, lại có không có xuống tới, cũng không biết ở trên núi bận rộn cái gì.

Bất quá, Triệu Phất Y cũng không sốt ruột, có ăn có uống, lại là Động Thiên Phúc Địa, khó được có loại cơ hội này, có thể tĩnh tâm tu hành.

Keng. . . Keng. . .

Tối ngày thứ tư, Triệu Phất Y ngay tại trong phòng tu luyện, chợt nghe một trận tiếng chuông du dương, xa xa từ hành cung chỗ sâu truyền đến.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y khoanh chân ngồi ở trên giường, chậm rãi mở hai mắt ra, đầy mặt vẻ nghi hoặc.

Dựa theo công văn bên trên ghi lại, chỉ có triệu tập tất cả mọi người thời điểm, mới có thể gõ vang chuông lớn, muốn các đại chi mạch đệ tử cùng một chỗ đi tiếng chuông chỗ đi.

Thế nhưng là, rõ ràng khoảng cách luận đạo đại hội vẫn còn một thời gian, vì sao muốn hiện tại triệu tập?

Triệu Phất Y trong lòng cho dù nghi hoặc không hiểu, phản ứng lại một điểm không chậm, xoay người xuống giường, đẩy cửa ra khỏi phòng, nhanh chân hướng tiếng chuông chỗ đi tới.

. . .

Mộ Tiên Cung chiếm diện tích phạm vi mấy chục dặm, trong đó đình đài lầu các vô số, cổ thụ chọc trời thành rừng, con đường khúc chiết, cực kì khó tìm.

Trọn vẹn đã qua một bữa cơm thời gian, Triệu Phất Y vòng qua trùng điệp

lầu các, lại xuyên qua một mảnh rừng hoa đào, xa xa nhìn thấy một tòa gác chuông, đứng sừng sững ở ao hoa sen bên cạnh.

Hết ao hoa sen theo gió chập chờn, tản mát ra trận trận điềm hương, hỗn trong Huyền Đức Động Thiên đặc hữu khí lạnh lẽo hơi thở bên trong, làm lòng người bỏ Thần di.

Ao hoa sen một bên, gác chuông phía dưới, lại bày biện mấy chục tấm đàn mộc bàn con, mỗi tấm bàn con phía trên, đều bày biện mấy thứ hiếm có trái cây, bên cạnh lại bày một trương hàng mây tre lá bồ đoàn.

Lúc này ở ao hoa sen một bên, đã có không ít người lại tới đây, hầu như đều ở hai ba mươi tuổi trên dưới, trong đó, đại bộ phận đều mặc xanh nước biển đạo trang, vẫn còn một phần nhỏ người lại cùng Triệu Phất Y giống nhau, làm tục gia y phục.

Trong đám người, Triệu Phất Y xa xa trông thấy Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử đã đến, đang ngồi ở trên bồ đoàn, liền xa xa lên tiếng chào.

Lôi Minh Tử nghe thấy dặn dò, đứng dậy đi vào Triệu Phất Y trước người.

"Sư huynh, hiện tại đến cùng là chuyện gì xảy ra? Gọi chúng ta qua làm cái gì?"

Triệu Phất Y không hiểu hỏi.

"Ngươi không biết?"

Lôi Minh Tử kinh ngạc hỏi.

"Sư đệ ta gần nhất không chút đi ra ngoài, cho nên. . ."

Triệu Phất Y cười khổ một tiếng, sờ lên cái cằm.

"Sư đệ quả nhiên khắc khổ, khó trách tuổi còn nhỏ thì có tu vi như vậy, bội

phục bội phục!"

Lôi Minh Tử liên tục tán dương vài tiếng.

"Hai vị sư huynh, trước không muốn hàn huyên, còn xin mau chóng an vị."

An vị hai người nói chuyện phiếm về sau, bên cạnh bỗng nhiên đi tới một vị chấp sự, ra hiệu bọn hắn mau chóng ngồi xuống.

"Tốt! Tốt!"

Lôi Minh Tử xoay người rời đi, trở lại trước kia chỗ ngồi.

Triệu Phất Y bất đắc dĩ, đành phải cũng tìm một trương bàn con ngồi xuống.

Ngay tại hắn nhập ngồi không lâu, một áo xanh đạo đồng đi đến ao hoa sen bờ, xuất ra một con bạch ngọc khánh, nhẹ nhàng gõ một cái, phát ra thanh âm thanh thúy, lập tức đem mọi người ánh mắt lập tức hấp dẫn tới.

"Chư vị sư huynh , dựa theo Đạo Trung tổ sư an bài, đêm nay ở đây tổ chức dạ yến, sau đó Nguyên Thanh sư thúc sẽ đích thân lại, vì mọi người bày tiệc mời khách."

Đạo đồng cao giọng nói.

"Nguyên Thanh đạo trưởng. . ."

Triệu Phất Y có chút trầm ngâm, hắn từng nghe Hách Trường Phong nói qua tên của người nọ, chính là Bích Ba Chân Nhân môn hạ đệ tử, cũng là một Nữ Chân.

Nghe xong đạo đồng lời nói này chi, đang ngồi đám người tất cả đều an tĩnh lại, riêng phần mình ngồi ở trên bồ đoàn, yên lặng chờ Nguyên Thanh Chân Nhân đến.

Trong lúc nói chuyện, màn trời bên trên ánh sáng màu vàng óng dần dần biến mất, ngược lại tung xuống một tầng ngân bạch quang minh, phảng phất ánh trăng.

Sau một lát, ánh trăng lạnh lùng phía dưới.

Chỉ thấy một chiếc thuyền con từ ao hoa sen bên kia cắt tới, đầu thuyền chỗ đứng đấy một nữ tử áo trắng.

Người này thân mang một kiện màu xanh nhạt sát người đạo bào, bên ngoài bảo bọc một tầng nhàn nhạt sa mỏng, ở ánh trăng chiếu rọi phía dưới, thân hình uyển chuyển, nhạt như bụi mù, phảng phất người trong chốn thần tiên.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 138: Linh Tửu Cùng Dị Quả

Ao hoa sen bên trên, gió mát nhè nhẹ, dưới ánh trăng, sóng nước dập dờn, một tầng thật mỏng màu trắng hơi nước theo gió phiêu tán, như yên như mộng.

Một chiếc thuyền con theo sóng mà đến, đi xuyên qua nhàn nhạt trong sương mù trắng, trong chốc lát, khoảng cách bên bờ không đủ bảy thước.

Nữ tử áo trắng đứng ở đầu thuyền, liếc nhìn trước các vị đệ tử một chút, nhẹ nhàng vừa sải bước ra, đạp ở hư không bên trên, thân hình nhưng không có rớt xuống, ngược lại trống rỗng cất cao nửa thước, tựa như dẫm nát trên bậc thang đồng dạng.

Tiếp theo, lại hướng về phía trước liên tiếp bước ra mấy bước, mỗi một bước đều đạp ở hư không bên trên, từng bước một hướng chỗ cao đi tới, bộ pháp nhanh nhẹn, thân hình uyển chuyển, tựa như người trong chốn thần tiên.

Ao hoa sen bờ mọi người thấy một màn này, tất cả đều ngây dại, nhất thời an tĩnh lại.

Trong nháy mắt, nữ tử áo trắng đã đi tới ao hoa sen bờ một chỗ cẩm thạch trên đài cao, lúc này mới bồng bềnh rơi xuống, đứng tại trên đài, buông xuống hai mắt, bao quát chúng sinh.

"Tốt một cái kinh diễm nữ tử!"

Triệu Phất Y thân ở dưới đài, nhìn nữ tử áo trắng một chút.

Nữ tử này mày như núi xa, mắt như Thu Thủy, dung nhan cực điểm Nghiên Lệ, phảng phất nhân vật trong bức họa, thần sắc thanh lãnh, lại dẫn mấy phần

giống như cười mà không phải cười, làm cho người cơ hồ không dời mắt nổi con ngươi.

"Đệ tử, gặp qua Nguyên Thanh sư thúc."

Đợi cho nữ tử áo trắng rơi xuống, bên hồ bơi đám người cùng một chỗ đứng lên, cùng nhau khom người thi lễ.

Triệu Phất Y cũng theo đó đứng lên, hắn thế mới biết trước mắt tên này nữ tử áo trắng, đúng là trong miệng mọi người Nguyên Thanh sư thúc.

"Chư vị không cần đa lễ, đều mời ngồi đi."

Nguyên Thanh tu vi cao thâm, thanh âm của nàng rất nhạt, tuyệt không lớn, nhưng là truyền đến trong tai mọi người lại vô cùng rõ ràng, liền phảng phất ngồi ở đối diện trò chuyện đồng dạng.

"Đa tạ sư thúc!"

Đám người cùng một chỗ đáp tiếng cám ơn, cùng một chỗ ngồi trở lại bồ đoàn.

"Chư vị có thể đến Huyền Đức Động Thiên, đều là các đại chi mạch nhân vật tinh anh, cũng là ta đạo ngày sau làm vinh dự cửa nhà hạt giống, vài vị tổ sư đối chư vị đều mười phần coi trọng, cho dù bởi vì bế quan, bất lực tự mình mà tới, lại làm ta làm thay, ban thưởng mỗi người Linh Tửu một chén."

Nguyên Thanh thanh âm nhàn nhạt tiếng vọng ở ao hoa sen bờ, phảng phất tiên khúc đồng dạng động lòng người.

Mấy câu sau khi nói xong, chỉ thấy hơn mười danh đạo đồng từ đài cao phía sau đi ra, mỗi người trong tay đều đang cầm một cái bạch ngọc ấm, không nhanh không chậm, không nhanh không chậm, đón các vị đệ tử đi tới, đem trong bầu rượu ngon từng cái cho đám người châm bên trên.

Sau một lát, một đạo đồng đi vào Triệu Phất Y trước người, khẽ nghiêng bình ngọc, hướng bàn con bên trên đặt vào một con chén ngọc, đổ vào một chén Linh Tửu, sau đó nhẹ nhàng quay người, hướng phía dưới một người đi tới.

Từ đầu tới đuôi, không nói lời nào, trên mặt cũng không lộ vẻ gì.

Triệu Phất Y cúi đầu nhìn nhìn, chỉ thấy trong chén Linh Tửu, hiện ra xanh bích nhan sắc, treo ở chén bích, cũng không lập tức lướt xuống, sền sệt tựa như mật ong, ở nhàn nhạt ánh trăng phía dưới, phát ra nhu nhuận quang trạch.

Trong nháy mắt, chư vị đạo đồng từng cái triệt hồi, chỉ ở mỗi tên đệ tử trước mặt lưu lại một chén Linh Tửu.

"Chư vị, thỉnh dùng!"

Nguyên Thanh đứng tại trên đài cao, gặp rượu đã ngược lại xong, khẽ vuốt cằm, nhẹ nói.

Theo nàng ra lệnh một tiếng, ở đây các vị đệ tử, cùng một chỗ đứng lên, tất cả đều nâng lên chén rượu trong tay, đối trăng sáng, uống một hơi cạn sạch.

. . .

Một chén Linh Tửu vào cổ họng, Triệu Phất Y chỉ cảm thấy một cái thanh lương bôi trơn thẳng tắp, từ cổ họng xuyên qua, thẳng vào trong bụng, bóng loáng phảng phất tơ lụa.

Tiếp theo, đã cảm thấy Linh Tửu tính chất chợt biến, từ thanh lương như nước, đột nhiên nóng rực lên, trong nháy mắt, liền cảm thấy từng đợt nóng rực khí tức từ trong dạ dày xuất hiện, hướng trên dưới quanh người lan tràn mà đi, nồng đậm mùi rượu xông lên đầu, cả người bắt đầu trở nên chóng mặt, kém chút một đầu vừa ngã vào bàn con phía trên.

"Hô. . ."

Triệu Phất Y trong lòng biết không tốt, vội vàng vận chuyển Hỗn Nguyên Công, vận chuyển toàn thân khí huyết, kiệt lực áp chế mùi rượu.

Nếu là vẫn còn Ngoại Gia giai đoạn, hắn tự nhiên không có cách nào, bất quá, hắn bây giờ đã là Nội Gia tầng thứ, bắt đầu tu luyện ngũ tạng lục phủ cùng ngũ giác thần kinh, vừa vặn có thể áp chế tửu lực.

"Hô. . . Hô. . ."

Trải qua vận chuyển về sau, Triệu Phất Y cảm thấy tửu lực dần dần bị áp chế đi xuống, men say hơi nhạt mấy phần, miễn cưỡng mở mắt ra, lại phát hiện bốn phía một mảnh ngã trái ngã phải, đại đa số người đều đã mới ngã xuống đất,

Chỉ có chút ít mấy người còn có thể bảo trì ngồi tư thế.

"Bàn con phía trên khác thường quả, ăn có thể hóa giải tửu lực."

Nguyên Thanh âm thanh lần nữa quanh quẩn tại mọi người bên tai.

Không biết có phải hay không nghe lầm, Triệu Phất Y luôn cảm thấy thanh âm này bên trong, có một chút trêu tức ý tứ, bất quá, dưới mắt cũng không lo được rất nhiều, vội vàng nắm lên một cái cùng loại với dưa ngọt quả, mồm to nhét vào miệng.

Răng rắc!

Cắn một cái dưới, trong veo mùi trái cây lập tức tràn đầy trong miệng, một cỗ thơm ngọt nước theo cổ họng chảy xuôi, lập tức lướt xuống đến trong bụng.

Trong nháy mắt, theo nước lướt xuống, trong bụng nóng rực khí tức lập tức bình ổn lại, cho dù vẫn như cũ có nhiệt lưu hướng quanh thân lan tràn, nhưng không có vừa rồi như vậy nóng rực, mùi rượu cũng phai nhạt mấy phần.

"Thì ra là thế. . ."

Triệu Phất Y vài hớp ăn xong dưa ngọt, lại từ trên mặt bàn cầm lấy một cái quả đào, hai ba miếng nuốt vào, trong bụng chếnh choáng càng nhạt.

Cùng lúc đó, trong lòng của hắn bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện.

Đã dị quả có thể giải say rượu, Nguyên Thanh sư thúc vì sao không cho mọi người ăn trước dị quả, sau đó lại uống Linh Tửu, như vậy đến nay, há không vẹn toàn đôi bên.

Muốn nói Nguyên Thanh sư thúc nghĩ không ra đám người lại say ngã, Triệu Phất Y là không chịu tin, trừ phi là có ý định như vậy.

"Chư vị, dị quả hữu ích tu hành, không ngại ăn nhiều một chút, tự mình trên bàn đã ăn xong, nếu là hàng xóm không chịu ăn, cũng có thể giúp hắn ăn một điểm."

Vân Thanh sư thúc vẫn như cũ thanh đạm, nhưng là trong đó trêu tức chi ý, làm thế nào cũng cũng che giấu không đi xuống.

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, nhìn chung quanh một chút.

Chỉ thấy liền nhau vài vị sư huynh đệ, tất cả đều say ngã trên mặt đất, hoặc là nằm, hoặc là nằm sấp, hoàn toàn không có thanh tỉnh ý tứ, lại nhìn nơi xa, tựu liền Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử cũng đều cùng một chỗ say ngã, nằm ở trên bàn, tiếng ngáy như sấm.

Triệu Phất Y trong lòng bỗng nhiên minh bạch, nguyên lai trước mắt cái này chén Linh Tửu, đã hữu ích chỗ, cũng là khảo nghiệm, chân chính đồ tốt thì là trước mắt dị quả.

Vân Thanh sư thúc cố ý không nói, chính là cố ý khảo nghiệm đám người, nhìn xem mọi người tu vi như thế nào, thanh tỉnh tự nhiên có thể ăn nhiều dị quả, say ngã cũng chỉ có thể ở đây ngủ say.

Triệu Phất Y nghĩ rõ ràng điểm này, lập tức cũng không khách khí, hai ba

miếng ăn tươi trên bàn còn lại dị quả về sau, quay người liền đem phía sau một vị sư huynh dị quả lấy lại, phóng tới miệng ăn nhiều ăn liên tục.

Buổi chiều còn không có ăn cơm, lúc này đói bụng, vừa vặn dùng dị quả đỡ đói.

Ngay tại Triệu Phất Y động thủ đồng thời, ở đây mấy người khác cũng đều không có khách khí, từng cái đứng dậy đem người khác trên bàn dị quả cầm tới, từng cái nuốt vào.

Bất quá, còn lại mấy người kia liếc nhau về sau, giữa lẫn nhau đều có ăn ý, lẫn nhau phân chia khu vực, chỉ từ tự thân xung quanh cầm lấy dị quả, cũng không đụng vào người khác phạm vi bên trong đồ vật.

Trọn vẹn một bữa cơm công phu, mấy chục tấm bàn con bên trên dị quả liền bị chia ăn không còn, chỉ còn lại trống rỗng bàn con còn tại nguyên địa.

"Các ngươi đều rất không tệ, tản đi đi, thừa dịp dị quả hiệu lực vẫn còn, về sớm một chút tu hành đi."

Đợi cho tất cả mọi người nếm qua về sau, Nguyên Thanh sư thúc từ tốn nói.

Nói xong, lăng không hư bước, đi xuống đài cao, từng bước một đi đến thuyền nhỏ, lập tức, thuyền nhỏ không tương tự động, khoan thai hướng phương xa đãng đi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 139: Đăng Môn

Chương 139: Đăng Môn

139, đăng môn

Ánh trăng trong sáng, gió núi thanh lãnh.

Một chiếc thuyền con từ ao hoa sen bên trên thổi qua, Nguyên Thanh đạo trưởng một mình đứng ở đầu thuyền, sắc mặt trang nghiêm, ánh mắt buông xuống, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Trong chốc lát, thuyền nhỏ đến bên bờ, sớm có hạ nhân chờ ở chỗ này, bước nhanh đuổi tới đầu thuyền, đem thuyền nhỏ thắt ở bên bờ thạch cọc phía trên, sau đó thong dong thối lui.

"Ha ha, sư tỷ thật sự là hảo thủ đoạn!"

Một đạo nhân áo đen ngay tại bên bờ đứng đấy, xa xa nhìn thấy Nguyên Thanh lại, cười khẽ vài tiếng nói ra: "Vốn là muốn cho các vị đệ tử cùng một chỗ chia ăn dị quả, nhẹ nhàng linh hoạt tựu phân cho trong đó mấy người, còn để tất cả mọi người tìm không ra để ý đến."

Tên này đạo nhân áo đen nhìn tướng mạo bất quá hơn ba mươi tuổi, mặt như Quan Ngọc, da như mỡ đông, trong tay đưa ra một cái bạch ngọc phất trần, giơ tay nhấc chân, tiêu sái đã đến.

"Đại kiếp sắp tới, Toàn Chân Đạo cũng vô pháp không đếm xỉa đến."

Nguyên Thanh liếc mắt nhìn đạo nhân áo đen, chậm rãi đi xuống thuyền nhỏ,

trên mặt đặc biệt không khác chủng loại, thanh âm trong trẻo lạnh lùng nói ra: "Nếu là đem những này dị quả chia đều cho tất cả mọi người, đối mỗi người đều chỉ là hạt cát trong sa mạc, cũng không cái gì đại dụng, chẳng bằng nhặt mấy có thể đánh có thể hợp lại ra tới, thật tốt bồi dưỡng thoáng cái, ngày sau nhiều hơn ma luyện ma luyện, nói không chừng sống sót cơ hội còn lớn hơn một điểm, cũng có thể cho ta Toàn Chân Đạo làm vinh dự cửa nhà."

"Nói là không sai, đáng tiếc ngươi tuyển ra mấy vị này đệ tử, đều là các vị sư huynh đệ môn hạ đệ tử kiệt xuất nhất, ngày sau đem bọn hắn đưa đi bên kia, chỉ sợ các vị sư huynh đệ không nguyện ý đi."

Đạo nhân áo đen lời này nhìn như đang chất vấn Nguyên Thanh đạo trưởng, trong lời nói lại lộ ra mấy phần quan tâm đến.

"Bọn hắn có nguyện ý hay không đều không quan hệ đại cục."

Nguyên Thanh âm thanh vẫn như cũ thanh lãnh, nhàn nhạt nói ra: "Cái này ba vị tổ sư cùng một chỗ định ra tới sự tình, coi như lại nhiều phản đối thanh âm cũng vô dụng."

"Bọn hắn tự nhiên không dám trách tội ba vị tổ sư, thế nhưng là nói không chừng lại trách tội đến trên đầu ngươi, cần biết ngàn người chỉ trỏ vô tật mà chấm dứt, sư tỷ không sao vô ý, chớ quên chúng ta đều chỉ là người tu hành, còn không phải trên trời tiên nhân."

Đạo nhân áo đen nói tiếp.

"Sư đệ không cần khuyên nữa, lần này đại kiếp giáng lâm, tình thế rắc rối phức tạp, coi như Toàn Chân Đạo vài vị tổ sư đều chưa hẳn có thể chịu nổi, bọn hắn có trách hay không tội, cũng liền râu ria, Thái Bình Đạo thực lực mạnh mẽ, còn tại ta Toàn Chân Đạo phía trên, còn không phải một buổi hủy diệt."

Nguyên Thanh nói đến đây, không hề tiếp tục nói, quay người bước nhanh rời đi, biến mất ở đình đài lầu các ở giữa.

Đạo nhân áo đen nghe được "Thái Bình Đạo" ba chữ, yếu ớt thở dài một tiếng, lại không phục nhiều lời.

. . .

Triệu Phất Y đẩy ra cửa sân, trở lại tự mình tiểu viện ở trong.

Trở tay đóng lại cửa sân, cũng không vào nhà, ngay tại dưới mái hiên ngồi xếp bằng, ngồi xuống điều tức, bắt đầu tu luyện Hỗn Nguyên Công.

Có lẽ là không thích trong phòng âm u, có lẽ chỉ là đơn thuần thích ánh trăng, từ khi đi vào phương thế giới này về sau, hắn vẫn luôn thích ở bên ngoài lộ thiên chỗ tu hành, cũng không thích ngồi ở trong phòng.

Ngân sắc ánh trăng vẩy vào hắn tuấn mỹ gương mặt bên trên, phát ra nhàn nhạt quang trạch, một trận gió mát chậm rãi đến, quét hắn một thân trường sam đong đưa, thân hình thẳng tắp tuấn tú, phảng phất sơn bên trong tiên nhân.

"Hô. . . A. . ."

Một hít một thở ở giữa, trong bụng dị quả chậm rãi tiêu hóa, dần dần tản mát ra một trận khí ấm áp hơi thở, hóa thành một dòng nước ấm, đem ngũ tạng lục phủ ngâm ở giữa.

Triệu Phất Y đã là Nội Gia tầng thứ, lập tức tu luyện chủ yếu là nội tạng cùng thần kinh.

Trong đó, nội tạng tu luyện giai đoạn thứ nhất gọi là Tàng Tinh, chủ yếu là lấy một thân khí huyết, mang theo thiên địa nguyên khí, thấm vào ngũ tạng lục phủ, thúc đẩy phát sinh thuế biến, cuối cùng từ đó đản sinh ra một cỗ nội khí đến, từ đó tiến vào Ngự Khí giai đoạn.

Tàng Tinh giai đoạn tu luyện, hoàn toàn là mài nước công phu, cần thời gian dài thổ nạp nguyên khí.

Nếu là ở hiện thế bên trong, không có đan dược phối hợp tình huống dưới, ít nhất phải thời gian mười lăm năm, mới có thể hơi tiểu thành, liền xem như ở Huyền Đức Động Thiên, thuần túy dựa vào thiên địa nguyên khí, ít nhất cũng phải thời gian ba năm, mới có thể vượt qua giai đoạn này.

Cục cục. . . Cục cục. . . Cục cục. . .

Cũng không biết trải qua bao lâu, một trận gà gáy âm thanh, đem Triệu Phất Y từ trong tu hành giật mình tỉnh lại, khi mở mắt ra, trước mắt đã trời sáng choang.

"Hô. . ."

Triệu Phất Y khoanh chân không nổi,

Thở ra thật dài khẩu khí.

Cái này một hơi nhả du dương lâu dài, trọn vẹn nôn thời gian một chén trà, mới nôn tận trong lồng ngực một hơi ngột ngạt, ở trong viện hình thành nhất đạo nho nhỏ gió lốc, quyển địa phương hết viện hoa cây cỏ chập chờn.

"Một trận này dị quả, chí ít bớt ta ba năm chi công, nếu là có thể mỗi ngày ăn vào, chẳng phải là. . ."

Triệu Phất Y cẩn thận cảm thụ một trận, phát hiện tu vi tiến nhanh, không khỏi trong lòng một trận cao hứng, nhịn không được thì thào nói.

Hắn nói ba năm này khổ công, cũng không phải thân ở hiện thế ba năm khổ công, mà là thân ở Huyền Đức Động Thiên ba năm khổ công, cơ hồ tương đương với toàn bộ Tàng Tinh giai đoạn thời gian tu luyện.

Một buổi xuống tới, bây giờ khoảng cách giai đoạn thứ hai "Ngự Khí", chỉ kém lâm môn một cước.

Đương nhiên, trong lòng của hắn cũng minh bạch, dị quả hiệu quả tuy tốt,

nhưng là mong muốn mỗi ngày ăn vào, chỉ sợ cũng không có khả năng.

Đêm qua các đường lớn mạch đệ tử ban đầu tụ, Đạo Trung mới bằng lòng xuất ra những này dị quả chiêu đãi, xem ra cho dù ở Toàn Chân Đạo bên trong, dị quả cũng là chuyện hiếm lạ vật, cũng ít khi thấy.

Huống chi, hắn đêm qua trọn vẹn ăn bảy tám người phân lượng, mới có ba năm khổ tu công hiệu, nếu là trải phẳng xuống tới, mỗi người cũng chính là tầm năm ba tháng hiệu quả.

"Cực kỳ. . ."

Triệu Phất Y trong lòng bỗng nhiên khẽ động, chân mày cau lại.

Đạo Môn luôn luôn giảng cứu đạo pháp tự nhiên, thế nhưng là từ đêm qua Nguyên Thanh sư thúc lấy Linh Tửu vì dụ, chia ăn dị quả cách làm đến xem, đã có chút vật cạnh thiên trạch, kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn ý tứ.

Đây rốt cuộc là Toàn Chân Đạo tác phong trước sau như một, vẫn là nói, U Minh đại kiếp sắp tới, dưới áp lực không thể không làm như vậy đây?

Cũng được, loại sự tình này cũng không phải nên hắn quan tâm, vẫn là nắm chặt cơ hội, sớm tăng lên cảnh giới tốt, ngày sau cũng nhiều một phần bảo mệnh cơ hội.

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, từ dưới mái hiên đứng lên, chấn chấn trên thân trường sam, quay người trở lại trong phòng, lại đổi thân khô ráo y phục.

Huyền Đức Động Thiên so hiện thế càng thêm ướt át, một đêm khổ tu, quần áo đã sớm bị hạt sương ướt nhẹp.

Làm xong đây hết thảy về sau, một lần nữa trở lại trong viện, đánh lội bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, hoạt động một chút gân cốt.

Ba! Ba! Ba!

Đang luyện võ thời điểm, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một trận gõ cửa âm thanh.

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, giờ phút này thời điểm còn sớm, vẫn chưa tới tặng sớm một chút thời điểm, hắn ở chỗ này lại không có người quen, sẽ là ai đập vào môn? Chẳng lẽ lại là Lôi Minh Tử, hoặc là Chấn Sơn Tử?

Mang đầy bụng nghi vấn, Triệu Phất Y mở ra cửa sân.

Ngoài viện đứng đấy một cái tuổi trẻ đạo sĩ, nhìn tuổi chừng chớ hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, mặc một bộ đạo bào màu xanh nước biển, bên hông buộc lấy màu vàng sáng tơ lụa, trên mặt cho dù mang theo mỉm cười thản nhiên, nhưng là mặt mày ở giữa, đã có mấy phần kiêu ngạo không tuần ý tứ.

Triệu Phất Y nhìn người này nhìn quen mắt, trong đầu nhất chuyển, bỗng nhiên nghĩ tới.

Đêm qua ở ao hoa sen bờ, người này cũng là một mực bảo trì thanh tỉnh một trong mấy người, lẫn nhau ở giữa còn lên tiếng chào, không nghĩ tới hôm nay liền tới nhà.

"Vị này là Chu sư đệ đi."

Người này cười nhạt một tiếng, chắp tay thi cái lễ, tiếp lấy nói ra: "Chỉ là họ liền, cùng sư đệ cùng là Thuần Dương nhất mạch đệ tử, khinh thường xưng một tiếng sư huynh, chuyên tới để bái phỏng sư đệ."

"Nguyên lai là Liên sư huynh, mau mau mời đến."

Triệu Phất Y gật gật đầu, quay người đem hắn mời vào trong viện.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 140: Giải Thích Khó Hiểu

Toàn Chân Đạo bên trong, bây giờ còn tại chủ sự, hết thảy có ba vị tổ sư.

Đầu một vị chính là Toàn Chân Đạo chủ Lý Thuần Dương, danh xưng Thuần Dương Chân Nhân, chính là đương kim tu hành giới nhân vật đứng đầu một trong, ngoài ra, vẫn còn hai vị khác tổ sư, pháp hiệu theo thứ tự là Bích Ba Chân Nhân cùng Bạch Hồng Chân Nhân.

Trong hai người này, Bích Ba Chân Nhân là một vị nữ tu, Bạch Hồng Chân Nhân thì là một vị kiếm tu, cũng đều là tiếng tăm lừng lẫy đại cao thủ, đều có kinh người thần thông.

Ngoại trừ ba người này bên ngoài, Đạo Trung có lẽ vẫn còn sớm hơn một đời tổ sư, có lẽ vẫn còn cái khác cùng thế hệ tổ sư, bất quá, những người này không phải là ở bế tử quan, ý đồ đột phá tu vi, chính là đã thân tử đạo tiêu, rơi vào trong u minh, chưa hề trước mặt người khác xuất hiện, cũng liền chưa nói tới khai chi tán diệp.

Vì vậy, bây giờ Toàn Chân Đạo bên trong đệ tử tất cả đều là ba vị này tổ sư môn hạ.

Ở đâu có người ở đó có giang hồ, Toàn Chân tự nhiên cũng không ngoại lệ, đối ngoại cho dù gọi chung là Toàn Chân nhất mạch, vậy đối nội lại chia làm ba mạch, theo thứ tự là Thuần Dương nhất mạch, sóng biếc nhất mạch cùng bạch hồng nhất mạch.

Ba mạch ở giữa mặc dù không có xung đột, vậy cũng lẫn nhau đều biết thân phận của đối phương, nói chuyện làm việc đều có phân tấc, biết ai là người một

nhà, ai là ngoại nhân.

Vị này Liên sư huynh nếu là Thuần Dương nhất mạch đệ tử, theo Triệu Phất Y liền thuộc về nhất mạch, cũng liền không cần cự tuyệt ở ngoài cửa.

"Liên sư huynh làm sao trước kia đã tới rồi?"

Triệu Phất Y đem hắn để vào viện tử, pha một bình trà xanh, châm một chén cho hắn, lúc này mới nhịn không được hỏi.

Vị này Liên sư huynh đêm qua cũng ăn không ít dị quả, tính toán thời gian, này lại hắn là vừa mới tiêu hóa xong không lâu, làm sao lại vội vã chạy tới, chẳng lẻ là có cái gì đại sự sao.

"Ha ha!"

Liên sư huynh nhẹ nhàng cười một tiếng, lập tức che dấu tiếu dung, sắc mặt nghiêm túc lên, nghiêm mặt nói ra: "Sư huynh ta là vô sự không leo Tam Bảo Điện, sốt ruột theo sư đệ đàm một việc, lúc này mới trước kia chạy đến, nếu là tới chậm, chỉ sợ đem sự tình chậm trễ."

"Nha. . ."

Triệu Phất Y nao nao, hỏi: "Sự tình gì?"

"Đúng rồi, sư đệ đến Huyền Đức Động Thiên cũng không ít thời gian đi?"

Liên sư huynh cũng không trực tiếp trả lời, lời nói xoay chuyển, đổi đề tài.

"Ba năm ngày thôi."

Triệu Phất Y gật gật đầu, vẫn còn không biết rõ hắn muốn nói gì.

"Ừm. . ."

Liên sư huynh có chút trầm ngâm một lát, hỏi: "Sư đệ, chúng ta đều là Thuần

Dương nhất mạch, cũng đều là chi mạch đệ tử, có mấy lời ta liền nói thẳng, sư đệ từ lúc đi vào Huyền Đức Động Thiên về sau, cảm giác động thiên bên trong người đối chúng ta thái độ như thế nào, phải chăng có chút không lớn như ý địa phương?"

"Ha ha. . ."

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, khe khẽ lắc đầu, nói ra: "Nhân địa lưỡng sinh, khó tránh khỏi va chạm, miễn cưỡng xem như tạm được đi."

"Ha ha!"

Liên sư huynh cười lớn một tiếng, nói ra: "Tạm được! Sư đệ nói hay lắm a, miễn cưỡng coi như tạm được!"

Triệu Phất Y cười không nói gì, nhưng trong lòng nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Ngày đó ở Thái Ất trên núi, Vân Thăng, Vân Lạc hai người đối Triệu Phất Y một nhóm thái độ cực kém, đợi cho Hách Trường Phong sau khi đi, mấy lần cố ý khiêu khích, ý đồ chọc giận Lôi Minh Tử động thủ, lúc ấy còn tưởng rằng là trong lúc vô tình đắc tội hai người này.

Hiện tại Liên sư huynh sẽ hỏi lên cái đề tài này, hiển nhiên là cùng hắn có đồng dạng đãi ngộ, như thế nói đến, phần này địch ý cũng không phải là vẻn vẹn nhằm vào Triệu Phất Y bọn người.

"Sư đệ nhưng biết Huyền Đức Động Thiên bên trong người vì gì cừu thị chúng ta sao?"

Liên sư huynh nhướng nhướng lông mi.

"Xin lắng tai nghe."

Triệu Phất Y đáp.

Lấy hắn làm người hai đời kinh nghiệm, đương nhiên biết bất luận cái gì tổ chức đều không phải là bền chắc như thép, chỉ cần còn tại nhân gian, không phải là trên trời thần tiên, tựu khó tránh khỏi kết bè kết cánh, Toàn Chân Đạo tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hách Trường Phong là binh nghiệp xuất thân, tính cách lại cực hào sảng, đối lục đục với nhau chuyện tình không có hứng thú, cũng không có cho bọn hắn nói qua Toàn Chân Đạo nội bộ đủ loại mâu thuẫn, nhưng cái này cũng không hề mang ý nghĩa không tồn tại, Vân Thăng, Vân Lạc chính là chứng cứ.

Dĩ vãng hắn không có đường tắt biết, hiện tại vừa vặn nghe Liên sư huynh nói một chút.

"Ai. . ."

Liên sư huynh nói chuyện trước đó, đầu tiên là thở dài một tiếng, tiếp lấy lắc đầu, nói ra: "Chúng ta Toàn Chân Đạo trên danh nghĩa người người bình đẳng,

Không cao thấp phân biệt giàu nghèo, trên thực tế cũng không phải là như vậy."

"Tam đại tổ sư khâm điểm chủ mạch người thừa kế, cùng người thừa kế thân truyền đệ tử, được xưng là chủ mạch đệ tử, đều ở Huyền Đức Động Thiên bên trong tu luyện, ngoài ra, những người khác là chi mạch đệ tử, chỉ có thể rời đi nơi đây, tiến về ngoại giới sáng tạo môn phái."

"Chúng ta Thuần Dương nhất mạch bên trong, Đại sư bá kế thừa tổ sư y bát, bọn họ dưới vài vị sư huynh, liền có thể lưu tại Huyền Đức Động Thiên tu hành, ân sư của ta cùng Hách sư thúc cũng chỉ có thể rời đi Huyền Đức Động Thiên, tiến về ngoại giới tu hành, đến mức ngươi ta, chính là chi mạch đệ tử, chỉ có thể cùng nơi đây vô duyên."

"Nguyên lai là dạng này."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, giờ mới hiểu được vì sao Hách Trường Phong muốn đi Hoa Sơn sáng tạo Đạo Môn, nguyên lai Huyền Đức Động Thiên bên trong, chỉ có ba nhà chủ mạch có thể lưu lại, chi mạch cũng không thể lưu tại nơi này.

Điểm này cũng không khó nghĩ thông suốt, Huyền Đức Động Thiên tuy lớn, vậy cũng chỉ có hơn năm ngàn cây số vuông, nếu là đem tất cả mọi người lưu lại, chỉ sợ qua không được mấy đời, liền sẽ đem nơi này trụ đầy, đến lúc đó đồ sống bên trong hao tổn, chẳng bằng toàn bộ đuổi ra ngoài.

Khó trách trong này chỉ có chỉ là hơn hai ngàn người, nguyên lai là tận lực khống chế kết quả.

Thế nhưng là hắn nói những này, cùng động thiên bên trong người căm thù bọn hắn lại có quan hệ thế nào?

"Huyền Đức Động Thiên có trong ngoài có khác, động thiên trong vòng, thiên địa nguyên khí sung túc, vẫn còn các loại tu hành tài nguyên, động thiên bên ngoài, cũng chỉ có thể ở hồng trần thế tục đảo quanh, dần dần, chúng ta Toàn Chân Đạo nội bộ thì có một loại thuyết pháp, Huyền Đức Động Thiên trong vòng, bị trở thành thượng viện, Huyền Đức Động Thiên bên ngoài, được xưng là hạ viện, lưu tại nơi này chủ mạch đệ tử, cũng đã thành thượng viện đệ tử, lưu tại gian ngoài chi mạch đệ tử, lại được xưng là hạ viện đệ tử."

Liên sư huynh giải thích nói.

"Dạng này không ổn đâu. . ."

Triệu Phất Y hơi nhíu nhíu mày.

Thuyết pháp này cũng là lần đầu tiên biết, trước đó cũng không có nghe nói qua, bất quá, Liên sư huynh không đến mức đối với chuyện này lừa hắn, nhưng nếu là dạng này phân, hậu quả cực kì không ổn, chỉ sợ phân đi ra chi mạch, không được bao lâu liền sẽ nội bộ lục đục.

"Sư đệ cũng phát hiện dạng này không ổn, nếu là tiếp tục như vậy, qua không được mấy đời người, chỉ sợ lẫn nhau ở giữa cũng chỉ thừa cái hư danh."

Liên sư huynh gật gật đầu nói.

"Không tệ."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

"Đạo Trung cũng là cân nhắc đến điểm này, mới có thể cách mỗi mấy năm, tựu tổ chức một lần luận đạo đại hội, đem chủ mạch cùng chi mạch đệ tử triệu tập đến cùng một chỗ, tại chỗ tiến hành thi viết, nếu là biểu hiện tốt, liền có thể lưu tại nơi này tu hành, nếu là thực tế quá mức ưu dị, che tổ sư thưởng thức, thậm chí có thể đem chủ mạch thay vào đó!"

"Theo ta được biết, Bích Ba Chân Nhân sư phụ cũng không phải là đời trước chủ mạch người thừa kế, bây giờ vị trí này là Bích Ba Chân Nhân ngạnh sinh sinh bằng bản lãnh đoạt tới."

Liên sư huynh trong lúc lơ đãng, để lộ ra luận đạo đại hội chân thực mục đích.

"Thì ra là thế!"

Triệu Phất Y nghe đến đó, nhịn không được vỗ bàn một cái, nói ra: "Khó trách người khác căm thù chúng ta, nguyên lai chúng ta là đến cướp người ta tài nguyên!"

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 141: Ước Định

14 1,

Thẳng đến lúc này, Triệu Phất Y mới biết được, luận đạo đại hội phía sau vẫn còn nhiều môn như vậy nói.

Khó trách Huyền Đức Động Thiên bên trong người không chào đón bọn hắn, rõ ràng lại đoạt tài nguyên, không có ngay tại chỗ động thủ, liền đã tính khách khí.

"Còn không chỉ như vậy."

Liên sư huynh cười nói ra: "Nếu như chỉ là như vậy, nhiều lắm là chỉ có thượng viện đệ tử căm thù chúng ta, trên thực tế toàn bộ Huyền Đức Động Thiên, chỉ sợ ngoại trừ ba vị tổ sư bên ngoài, tất cả đều không chào đón chúng ta."

"Cái này vì sao?"

Triệu Phất Y có chút không hiểu.

"Kỳ thật cũng đơn giản."

Liên sư huynh tiếp lấy nói ra: "Huyền Đức Động Thiên bên trong, ngoại trừ ba vị tổ sư cùng thượng viện đệ tử bên ngoài, vẫn còn rất nhiều chấp sự, hạ nhân cũng ở chỗ này, dù sao lớn như vậy một tòa động thiên, không thể mọi chuyện đều có chư vị sư huynh động thủ, vẫn là cần phải có người quản lý."

"Những này hạ nhân bên trong, có chút có lòng cầu tiến, sẽ còn gạt ra thời

gian tu luyện công pháp, chỉ là bọn hắn thiên phú không đáng kể, Đạo Trung cũng sẽ không truyền thụ cho bọn hắn đạo pháp thượng thừa, cũng chỉ có thể luyện chút thô thiển công pháp, mà lại cũng không thể tính Toàn Chân nhất mạch, chuyên môn có cái xưng hô, chính là ngoại môn đệ tử."

"Bất quá, Huyền Đức Động Thiên bên trong thiên địa nguyên khí sung túc, nếu có thể trong này tu luyện, vô luận luyện là cái gì công pháp, đều có thể tiến triển thần tốc, đến mức xuất hiện một loại quái hiện trạng, có chút lâu dài ở đây ngoại môn đệ tử tu vi thậm chí bên ngoài ở giữa chi mạch đệ tử phía trên. Chỉ là bởi vì thân phận có hạn, cũng không thể tham gia luận đạo đại hội, cũng không có tranh thủ chủ mạch đệ tử cơ hội."

"Như vậy đến nay, sư đệ ngươi rõ chưa?"

"Nguyên lai là bởi vì ghen sinh hận."

Triệu Phất Y nói trúng tim đen.

"Ha ha! Nói hay lắm!"

Liên sư huynh bưng lên trên bàn trà xanh, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, nhìn điệu bộ này giống như là đang uống rượu, lau miệng, tiếp lấy lại nói ra: "Việc này nói đến buồn cười, tu hành một chuyện, toàn bằng tư chất, những người này tư chất không đáng kể, coi như chiếm cứ địa lợi, nhất thời tu vi mau mau, ngày sau tới cảnh giới cao thâm, cũng sẽ gặp gỡ bình cảnh, đổi lại chúng ta chi mạch đệ tử nếu là có thể ở chỗ này tu hành, bọn hắn liền cái bóng đều không nhìn thấy!"

"Đáng tiếc bọn hắn hết lần này tới lần khác không nghĩ như vậy, còn tưởng rằng là tự mình thiên phú hơn người, không thể được thu vào Toàn Chân nhất mạch, chỉ là bởi vì vận khí không tốt."

Triệu Phất Y cười ha ha, cũng không nói lời nào.

Bằng tâm mà nói, tư chất của hắn cho dù cũng không kém, vậy cũng không tính quá mạnh, chỉ là bằng vào Sơn Thủy Họa Quyển, mới có thành tựu ngày hôm nay.

"Có câu nói là, nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng, những này ngoại môn đệ tử đã lòng mang bất mãn, liền sẽ nghĩ ra đủ loại biện pháp, ý đồ trở thành Toàn Chân nhất mạch chân chính đệ tử. Những người này ngày đêm đều hầu ở tổ sư bên người, một lúc sau, thật đúng là thuyết phục một vị tổ sư."

"Về sau cũng không phải vị tổ sư nào định cái quy củ, nói là như ở luận đạo đại hội bên trong, chủ mạch đệ tử đại hoạch toàn thắng, chi mạch đệ tử cũng không nhân tài ưu tú, liền có thể cho ngoại môn đệ tử cơ hội, từ đó tuyển chọn nhân tài tiến vào chủ mạch."

"Vì vậy, không chỉ có chủ mạch đệ tử căm thù chúng ta, tựu liền những này ngoại môn đệ tử, cũng không khỏi hi vọng chúng ta bị thua, cả tòa Huyền Đức Động Thiên, chúng ta chi mạch đệ tử có thể nói là bước đi liên tục khó khăn."

Liên sư huynh cảm khái nói.

"Ừm. . ."

Triệu Phất Y âm thầm trầm ngâm, những chuyện này như không ai nói cho hắn biết, chỉ sợ não đại động mở cũng không nghĩ ra, Toàn Chân Đạo quả nhiên là ngàn năm vạn năm truyền thừa đại phái, bên trong nước thực tế quá sâu.

"Sư huynh ta lần này đến, cũng không có ý tứ gì khác, chính là hi vọng theo sư đệ liên thủ, cùng một chỗ ở luận đạo đại hội xông lên cái thứ tự, nếu là có thể đến tổ sư pháp nhãn lọt mắt xanh, như vậy lưu tại chủ mạch tốt nhất, nếu không phải như vậy, cũng phải giãy một phần tài nguyên, ngày sau nhập đạo cơ hội cũng lớn hơn một chút."

Liên sư huynh rốt cục nói ra mục đích chuyến đi này.

"Liên thủ?"

Triệu Phất Y có chút không hiểu, hỏi: "Luận đạo đại hội như thế nào liên thủ, chẳng lẽ còn có thể mấy người cùng một chỗ tỷ thí sao?"

"A? Sư đệ hẳn là không biết luận đạo đại hội quy củ? Hách sư thúc tựu không theo nói qua luận đạo đại hội là chuyện gì xảy ra sao?"

Liên sư huynh kinh ngạc nói.

"Cái này còn chưa kịp giảng. . ."

Triệu Phất Y cười khổ một tiếng, ngượng ngùng nhéo nhéo cái cằm.

Hắn bái Hách Trường Phong vi sư không lâu, mà lại chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều,

Đại đa số thời gian cũng không cùng một chỗ, gặp mặt cũng là thỉnh giáo tu hành chuyện tình, đối với sự tình khác, xác thực biết không nhiều.

"Vậy cũng không sao, sư huynh ta kể cho ngươi giảng."

Liên sư huynh mỉm cười, nói về luận đạo đại hội chuyện tình.

"Chúng ta Toàn Chân Đạo luận đạo đại hội theo Phật Môn những cái kia con lừa trọc khác biệt, cũng không phải là hợp lại mồm mép, mà là tỷ thí chân thực bản lĩnh."

"Đương nhiên, chúng ta cũng không phải thế tục võ giả, trực tiếp ở trước mặt luận võ, không phải, nhập môn niên hạn khác biệt, tu vi tự nhiên khác biệt, tu vi cao thâm tất nhiên chiếm thượng phong, tu vi chênh lệch chút lại chỉ có thể khuất tại hạ phong, cho dù có đầy bụng kỳ mưu, cũng khó có thể biểu hiện ra ngoài."

"Huống chi thật muốn động thủ, khó tránh khỏi sẽ có tổn thương, đây cũng là

lịch đại tổ sư nhóm không muốn nhìn thấy."

"Vì viên mãn giải quyết việc này, lịch đại tổ sư đều hạ không ít công phu, trong đó có một vị tổ sư, liền muốn một cái hoàn mỹ phương pháp giải quyết, hắn lợi dụng thượng cổ truyền thừa một kiện không trọn vẹn pháp bảo, thiết hạ một cái trận pháp, gọi là 'Bắc Đấu Thất Tinh Trận', chỉ cần kích hoạt trận pháp, liền có thể hình thành một tòa cực kì phức tạp huyễn cảnh, chuyên môn dùng cho luận đạo đại hội."

"Tham gia luận đạo đệ tử chỉ cần đi vào trong trận, ngồi ở đặc biệt vị trí, liền có thể đem một sợi hồn phách đầu nhập huyễn cảnh bên trong, ở bên trong thông qua các loại thủ đoạn tỷ thí, từ đó quyết ra sau cùng bên thắng."

"Đã từng tham gia qua luận đạo đại hội sư huynh nói qua, tiến vào huyễn cảnh về sau, bên trong hết thảy đều thật sự rõ ràng, nếu là không nói trước biết, chỉ sợ không ai có thể nhìn ra tự mình thân ở trong ảo cảnh."

"Sư huynh ta lần này đến đây, chính là muốn theo sư đệ ngươi trước giờ hẹn xong, cùng một chỗ ở huyễn cảnh bên trong liên thủ, tranh thủ đoạt được đầu danh!"

Triệu Phất Y cho đến lúc này, mới hiểu được Liên sư huynh ý tứ, nghĩ nghĩ lại hỏi: "Sư huynh nói lên liên minh, sư đệ ta ngược lại không có ý kiến gì, chỉ là không biết, Đạo Trung nhiều đệ tử như vậy, vì sao muốn tuyển ta liên thủ?"

"Ha ha, cái này còn không đơn giản!"

Liên sư huynh cười nói ra: "Toàn Chân Đạo bên trong, thượng viện tự thành một thể, đối chúng ta lại căm thù, ta tự nhiên không thể đi tìm bọn hắn, các đại chi mạch bên trong, ẩn ẩn lại phân làm tam đại phe phái, ta muốn chọn minh hữu, cũng chỉ có thể ở Thuần Dương nhất hệ bên trong tìm kiếm, lựa chọn nào khác cũng không nhiều."

"Lại thêm, sư huynh ta cho dù tối dạ, nhưng cũng có Nội Gia tầng thứ tu vi,

nếu là muốn tìm minh hữu, tự nhiên muốn tìm thực lực tương đương, đêm qua ở ao hoa sen bờ, sư đệ đã đã chứng minh thực lực, vì vậy, hôm nay trước kia tựu chạy tới, sợ bị người đoạt trước!"

Vô cùng đơn giản một phen, đem tiền căn hậu quả nói cái rõ ràng, thậm chí để Triệu Phất Y không có từ chối lý do.

"Tốt!"

Triệu Phất Y cũng không nhiều lời, lập tức gật gật đầu, nói ra: "Đã như vậy, việc này ta liền đáp ứng, chúng ta đến lúc đó cùng một chỗ liên thủ chính là."

"Tốt!"

Liên sư huynh đại hỉ, cũng không rời đi, ngay tại tiểu viện bên trong, nói về "Bắc Đấu Thất Tinh Trận" bên trong đủ loại tình hình, đồng thời trước giờ hẹn xong như thế nào chuẩn bị chiến đấu.

Cái này nhất giảng chính là một ngày, thẳng đến ngày ngã về tây, mới vẫn chưa thỏa mãn địa phương rời đi.

"Nói cả ngày, còn không biết sư huynh xưng hô như thế nào?"

Sắp đến đi ra ngoài trước đó, Triệu Phất Y mới phát hiện, hắn còn không có hỏi cái này vị Liên sư huynh danh tự.

"Ha ha, chỉ là họ liền, tên hai chữ thành quân, về sau gọi ta Liên Thành Quân liền tốt."

Sau khi nói xong, Liên Thành Quân quay người rời đi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 142: Tụ Tập

142,

Trong nháy mắt, lại là mấy ngày đi qua.

Một ngày này sáng sớm, Triệu Phất Y sáng sớm dậy, đổi thân khô mát y phục, nhanh chân rời đi tiểu viện, đi ra Mộ Tiên Cung, khi thấy Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử đã tại hành cung trước cửa chờ đợi.

"Chu sư đệ, chúng ta đi thôi!"

Lôi Minh Tử xa xa nhìn thấy Triệu Phất Y, lớn tiếng dặn dò nói.

"Sư huynh đợi lâu!"

Triệu Phất Y mỉm cười, chắp tay nói.

"Vẫn là sư đệ lợi hại, lần này ích lợi không ít!"

Lôi Minh Tử cảm khái nói.

"Hơi có bổ ích thôi."

Triệu Phất Y mỉm cười.

Mấy ngày trước đây, Đạo Trung ban đêm triệu tập chư vị đệ tử, say rượu chia ăn dị quả chuyện tình, ngày thứ hai tựu truyền ra ngoài, dù sao, ở đây ngoại trừ các đại chi mạch đệ tử bên ngoài, vẫn còn ngoại môn đệ tử tồn tại, cũng sẽ không có người giữ bí mật.

Bất quá, cũng không ai có thể nói cái gì, đều là bằng tự thân bản lãnh tranh thủ được, ai cũng tìm không ra để ý đến.

Ba người gặp mặt về sau, hơi hàn huyên vài câu, cùng một chỗ quay người hướng Thái Ất Phong đi tới.

Hôm nay, chính là đám người chờ mong đã lâu, luận đạo đại hội triệu khai thời gian, hôm qua buổi sáng, chư vị ngoại môn đệ tử liền đã xem hội nghị thời gian, địa điểm, từng cái tới cửa cáo tri các đại chi mạch đệ tử.

Vì vậy, ba người khoảng ở Mộ Tiên Cung trước trước kia gặp mặt, cùng một chỗ tiến về Thái Ất Phong.

Ra Mộ Tiên Cung về sau, đi qua chút Hứa Đình đài lầu các, lại qua vài miếng rừng cây, bất quá một bữa cơm công phu, liền đã đi tới Thái Ất Phong xuống.

Triệu Phất Y những ngày này một mực tại Mộ Tiên Cung khổ tu, không chút ở Huyền Đức Động Thiên đi qua, đối động thiên bên trong con đường cũng không quen thuộc.

Lôi Minh Tử cùng Chấn Sơn Tử lại đem hơn phân nửa thời gian đều dùng để du ngoạn, không chỉ đối Huyền Đức Động Thiên con đường mười phần rất tinh tường, thậm chí có thể nói ra ven đường mỗi một chỗ cảnh trí điển cố.

Hoặc là một vị nào đó tổ sư từng ở đây đột phá, hoặc là con nào đó yêu ma từng ở đây trấn áp, hoặc là nơi nào đó từng có một trận chém giết.

Triệu Phất Y thế mới biết, nguyên lai Huyền Đức Động Thiên nhìn như vững như thành đồng, thực tế trong lịch sử đã từng mấy lần bị người công phá, mấy lần đều bị người đánh tới Thái Ất Phong dưới, kém chút bị người chiếm cứ.

Toàn Chân Đạo có thể chịu tới hôm nay, còn không có che diệt, ba thành công lao phải nhớ ở lịch đại tổ sư trên thân, bảy thành công lao phải nhớ ở vận khí trên thân.

Tiến về Thái Ất Phong trên đường, còn gặp được một chỗ cực kì tàn phá di tích, nghe nói là Đạo Trung một lần nào đó thảm liệt nội đấu lưu lại vết tàn, lịch đại tổ sư đều không cho sửa chữa, nói là muốn hậu nhân thời khắc tỉnh táo, không tái phạm loại này sai lầm.

. . .

Thái Ất Phong mây mù lượn lờ, cao không thấy đính.

Ba người từ chân núi xuất phát, đi ước chừng gần nửa canh giờ, đi vào giữa sườn núi, một tòa khí thế rộng rãi, tang thương cổ điển trước cung điện mặt.

Tòa cung điện này tên là "Hỏa Long Cung", chính là Toàn Chân Đạo chủ chỗ hành cung, không chỉ có lịch sử lâu đời, bên trong còn cất giấu rất nhiều chưa giải bí mật, quả nhiên là thần bí dị thường.

Nghe nói, sớm tại Toàn Chân Đạo vào ở Huyền Đức Động Thiên trước đó, Thái Ất Phong bên trên liền đã có tòa cung điện này, Toàn Chân Đạo vào ở về sau, chỉ là đối ngoại biểu hơi chút sửa chữa mà thôi.

Đến mức Hỏa Long Cung chỗ sâu, đến nay còn không có hoàn toàn thăm dò hiểu rõ, Toàn Chân Đạo chủ ngừng chân ở đây, cũng có không ngừng thăm dò ý tứ.

Ở Hỏa Long Cung trước, thì là một mảnh quảng trường, từ cẩm thạch cùng Huyền Vũ Nham cộng đồng trải thành, chừng hai ba mươi mẫu to nhỏ, hiện ra trắng đen xen kẽ Âm Dương Ngư hình dạng, phía trên phủ lên mấy chục tấm bồ đoàn.

Ở quảng trường bốn phía , dựa theo thất tinh phương vị, đứng thẳng bảy cái đá xanh trụ, phía trên khắc dấu lấy nói triện điểu văn, khoảng cách tới gần, có thể nhìn thấy cột đá mặt ngoài tản ra có chút u quang.

Giờ phút này, đã có hơn mười người ngừng chân quảng trường, trong đó tựu

bao quát Liên Thành Quân ở bên trong.

"Các vị sư huynh, thỉnh đều tự tìm một trương bồ đoàn ngồi xuống đi."

Khoảng sao đã qua gần nửa canh giờ, các đại chi mạch đệ tử lục tục ngo ngoe đều đã đến đông đủ, một đạo đồng từ Hỏa Long Cung bên trong đi ra, cao giọng hướng trên quảng trường mọi người nói.

Đám người nghe nói như thế, đều tự tìm một trương bồ đoàn ngồi xuống.

Triệu Phất Y tự nhiên cũng không ngoại lệ, ngay tại Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử bên cạnh, tùy ý tìm một trương bồ đoàn, sau đó phát hiện, ngay tại tất cả mọi người ngồi xuống về sau, vẫn còn mấy trương bồ đoàn trống không, cũng không biết là ai còn không có tới.

. . .

Hỏa Long Cung bên trong, bên trên tốt trong điện.

Ở trong đại điện mặt chỗ sâu nhất, đứng thẳng một tòa bạch ngọc đài cao, trên đài đang ngồi lấy ba vị tổ sư, ở giữa một vị chính là Toàn Chân Đạo chủ Thuần Dương Chân Nhân.

Thuần Dương Chân Nhân thân mang đạo bào màu tím, đầu đội bạch ngọc đạo quan, ánh mắt thanh tịnh, màu da hồng nhuận, trên mặt một tia nếp nhăn cũng không, chỉ từ tướng mạo đến xem, càng nhìn không ra hắn lớn bao nhiêu niên kỷ, chỉ có một đầu tóc bạc, quản lý cẩn thận tỉ mỉ, để người ta biết hắn tuổi tác không nhỏ.

Ở Thuần Dương Chân Nhân bên trái, ngồi ngay thẳng một vị nữ tu, đôi mắt xanh lạnh, biểu lộ nghiêm túc, màu da như ngọc, tóc dài như mực, mặc một thân Tố Bạch đạo bào, dáng người thẳng tắp, từ tướng mạo thoạt nhìn chỉ có trên dưới hai mươi tuổi, chính là Toàn Chân ba vị tổ sư một trong Bích Ba Chân Nhân.

Bạch Hồng Chân Nhân lại ngồi ở cao không sai biệt lắm là ba mươi bốn mươi tuổi, đài phía bên phải, mặc một bộ đạo bào màu đỏ tươi, có loại chẳng hề để ý ý vị, tóc dài lỏng lẻo địa phương đâm vào sau đầu, trên mặt không bị trói buộc, chỉ có một đôi mắt tinh quang ẩn hiện, lộ ra từng tia từng tia kiếm ý, làm cho người không dám nhìn thẳng.

Ở trước đài cao mặt, trên mặt đất phủ lên một mặt đường kính ba trượng chậu, rèn luyện sáng loáng chỉ riêng ngói sáng, mảy may không nhiễm, mặt ngoài thỉnh thoảng có tinh quang lấp lóe.

Vây quanh chậu một vòng, khoanh chân ngồi hơn hai mươi cái đạo sĩ áo đen.

Những người này dung nhan riêng phần mình khác biệt, niên kỷ có lớn có nhỏ, lớn tuổi nhất đã là tóc trắng xoá, nhỏ tuổi nhất thoạt nhìn chỉ có hai mươi tuổi, Hách Trường Phong cũng ở trong đó.

Trừ cái đó ra, ở đại điện dựa vào chỗ cửa, vẫn còn hơn hai mươi cái trẻ tuổi đạo sĩ đối diện bình đài ngồi, đều mặc đạo bào màu xanh nước biển, thoạt nhìn đều là thế hệ trẻ tuổi đệ tử.

"Khởi bẩm ba vị tổ sư, canh giờ đã đến."

Chậu bên cạnh, một râu dài đạo trưởng đứng lên, cung cung kính kính hướng trên đài cao ba vị tổ sư bẩm báo.

Người này chính là Thuần Dương Chân Nhân môn hạ thủ đồ, tu vi cao thâm, lão luyện thành thục, đã bị định vì Toàn Chân Đạo đời sau Đạo Chủ, pháp hiệu Đan Dương Tử.

"Tam đại chủ mạch chọn tốt tham gia luận đạo đại hội đệ tử sao?"

Thuần Dương Chân Nhân nhàn nhạt hỏi.

Âm thanh linh hoạt kỳ ảo mờ mịt, nếu không phải tận mắt nhìn đến người khác ngồi ở trước mắt, nhắm mắt lại, lại nghe không ra âm thanh xuất từ phương

nào.

"Đều đã có người tuyển."

Đan Dương Tử đáp.

"Bích Ba, Bạch Hồng, các ngươi còn có lời gì muốn căn dặn sao?"

Thuần Dương Chân Nhân hỏi.

"Cũng không có ý kiến."

Bích Ba Chân Nhân nói.

"Tùy ý đi!"

Bạch Hồng Chân Nhân nói.

"Vậy thì bắt đầu đi."

Thuần Dương Chân Nhân gật gật đầu nói.

"Cẩn tuân Đạo Chủ pháp chỉ."

Đan Dương Tử khom người thi cái lễ.

Quay người đối mặt đại điện chính diện, đối mặt ngồi rất cạnh ngoài một đám tuổi trẻ đạo sĩ, lớn tiếng nói ra: "Triệu Khuê, Hòa Tuyền, Hàn Chiến, ba người các ngươi lần này đi thôi."

"Tuân mệnh!"

Ba cái tuổi trẻ đạo sĩ cùng một chỗ đứng dậy, khom người thi cái lễ, nhưng không có rời đi ra.

Gương đồng chung quanh, lại có một nữ tu đứng lên, chính là ngày đó phân

phát dị quả Nguyên Thanh đạo trưởng, nàng cũng kêu ba người, ba người đều là nàng môn hạ đệ tử, cũng đều là nữ tu.

Ở nàng về sau, lại có một áo đen đạo trưởng đứng lên, gọi giống vậy ba người danh tự.

Người này pháp hiệu Lăng Vân Tử, chính là ngày đó ở ao hoa sen bờ, cùng Nguyên Thanh trò chuyện người, cũng là Bạch Hồng Chân Nhân nhất mạch dự định người thừa kế.

Ba người sau khi kêu xong, tổng cộng chín tên tuổi trẻ đạo nhân đứng lên, cùng nhau hướng trên đài ba vị tổ sư thi cái lễ, quay người rời khỏi đại điện bên ngoài.

"Đan Dương Tử sư huynh."

Đợi cho chín người này sau khi đi, gương đồng bên cạnh, một đạo nhân áo đen bỗng nhiên há miệng.

"Nguyên lai là Trường Xuân Tử sư đệ, không biết có chuyện gì phân phó?"

Đan Dương Tử quay đầu hỏi.

"Sư đệ ta có một chuyện không hiểu, còn xin sư huynh giải thích nghi hoặc."

Trường Xuân Tử nói.

"Chuyện gì?"

Đan Dương Tử hỏi.

"Theo ta được biết, vừa rồi sư huynh phái đi ra mấy vị này, ở chủ mạch bên trong cũng không tính là xuất sắc, thật sự xuất sắc vài vị, sư huynh vì cái gì cũng không phái đi ra?"

Trường Xuân Tử một câu lối ra, chậu xung quanh hai ba mươi vị đạo trưởng, ngoại trừ Nguyên Thanh đạo trưởng, Lăng Vân Tử bên ngoài, sắc mặt tất cả đều đại biến.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 143: Bí Ẩn

143,

Luận đạo đại hội, không thể coi thường!

Đi tiểu thảo luận, có thể ở ba vị tổ sư trước mặt lộ mặt, nếu là biểu hiện tốt, liền có thể quá đáng tranh thủ một phần tu hành tài nguyên, đi đại thảo luận, là một lần cơ hội thay đổi số phận, nếu là biểu hiện đột xuất, được tổ sư gia có phần coi trọng, nói không chừng liền có thể tiến vào Huyền Đức Động Thiên tu hành, thậm chí có cơ hội kế thừa tổ sư y bát, cải biến toàn bộ Toàn Chân Đạo cách cục.

Đừng bảo là không có khả năng, trên đài cao ngồi Bích Ba Chân Nhân chính là mượn dùng luận đạo đại hội cơ hội, từ chi mạch trong hàng đệ tử giết ra tới.

Đối với trọng yếu như vậy một sự kiện, nhiều lần luận đạo đại hội bên trong, vô luận là chủ mạch vẫn là chi mạch, đều điều động môn hạ mạnh nhất đệ tử xuất thủ, liều mạng tranh thủ một cái thứ tự tốt, lại có cái nào dám tùy ý an bài đệ tử ra trận, sẽ không sợ đệ tử quá kém, trêu đến tổ sư không nhanh sao?

Nhưng là lần này luận đạo đại hội, thân ở Huyền Đức Động Thiên tam đại chủ mạch, tất cả đều tuyển môn hạ đệ tử tầm thường xuất chiến, nếu nói trong đó không có tính toán, lại thế nào khả năng có người tin tưởng.

"Trường Xuân sư đệ. . ."

Đan Dương Tử nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói ra: "Vô luận là ai đều là môn hạ đệ tử của ta, phái ai ra đều hợp quy củ, cùng sư đệ cũng không quan hệ."

"Ha ha!"

Trường Xuân Tử cười lớn một tiếng, không để ý đến hắn nữa, bỗng nhiên đứng dậy, hướng trên đài ba vị tổ sư thi cái lễ, nói ra: "Còn xin ba vị tổ sư giải thích nghi hoặc!"

Ngừng lại một chút, tiếp lấy lại nói ra: "Đây không phải đệ tử một người nghi hoặc nghi ngờ, cũng là chư vị sư đệ sư muội trong lòng nghi hoặc."

Đan Dương Tử im lặng không nói, đối Trường Xuân Tử phen này cử động nhắm mắt làm ngơ.

Nguyên Thanh ngồi Đan Dương Tử bên cạnh, nhìn thấy một màn này, nhịn không được há hốc mồm, mong muốn nói cái gì, lại bị Lăng Vân Tử kịp thời ngăn trở, giữ chặt ống tay áo của nàng.

Hai người liếc nhau, cuối cùng đều không có nói chuyện.

Ở Toàn Chân Đạo bên trong, tự nhiên là lấy ba vị tổ sư vi tôn.

Ba vị tổ sư phía dưới, đệ nhất cao thủ cũng không phải là dự định đời sau Đạo Chủ Đan Dương Tử, hoặc là Nguyên Thanh, Lăng Vân Tử, mà là vị này chậm rãi mà nói Trường Xuân Tử.

Trường Xuân Tử chính là Thuần Dương Chân Nhân thu cái thứ hai đồ đệ, tu hành thiên phú cực cao, tu luyện lại cực khắc khổ, tu vi đã là ngang hàng đệ nhất, còn tại Đan Dương Tử phía trên.

Chỉ là bởi vì bái sư muộn, tính cách lại có chút nóng nảy, không đủ lão luyện thành thục, mới không thể kế thừa Thuần Dương Chân Nhân y bát, không được tại bên ngoài sáng tạo môn phái.

Ngay cả như vậy, Trường Xuân Tử ở Toàn Chân Đạo bên trong vẫn như cũ địa vị đặc thù, rất nhiều tam đại tổ sư không tiện ra mặt, lại nhất định phải có cao thủ trấn giữ trường hợp, đều là từ hắn ra mặt.

Những năm gần đây, Trường Xuân Tử vì Toàn Chân Đạo lập xuống chiến công hiển hách, Đạo Trung trên dưới đều chịu phục, vì vậy, coi như ngay trước ba vị tổ sư trước mặt, hắn vẫn như cũ dám khẳng khái nói thẳng.

"Trường Xuân Tử, lần này luận đạo đại hội cùng giới trước có chút khác biệt, vốn là muốn trước giờ nói cho ngươi, chỉ là bởi vì đủ loại duyên cớ, lần này dự định sau đó nói, bất quá, đã ngươi đã hỏi tới, việc này cũng không cần lừa gạt nữa đi xuống."

Tác đáp cũng không phải là Toàn Chân Đạo chủ Thuần Dương Chân Nhân, mà là Bích Ba Chân Nhân.

"Còn xin sư thúc giải thích nghi hoặc."

Trường Xuân Tử hơi biến sắc mặt, trong lúc mơ hồ có loại dự cảm bất tường.

Bích Ba Chân Nhân nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, khe khẽ thở dài, cao giọng nói ra: "Chuyện cho tới bây giờ, thái tử điện hạ còn xin không ra sao?"

"Thái tử?"

Trường Xuân Tử không khỏi giật mình, dường như minh bạch cái gì, sắc mặt không khỏi trở nên cực kỳ khó coi.

Còn không đợi hắn suy nghĩ nhiều, chỉ thấy một thiếu niên công tử từ Thiên Điện đi ra.

Vị thiếu niên này công tử ước chừng hai lăm hai sáu tuổi, dáng người thẳng tắp, long hành hổ bộ, thân mang một kiện màu vàng sáng viền vàng trường bào, chỗ ngực thêu lên giao long đồ án, trên đầu mang một đỉnh bạch ngọc quan, eo buộc một cái ngà voi mang, mang trên mặt có chút cười yếu ớt, trong mắt nhưng lại mấy phần quyền sinh sát trong tay vô tình, hơi có chút không giận tự uy vương giả phong phạm.

Trường Xuân Tử thường xuyên đại biểu Toàn Chân Đạo cùng Đại Ngụy vương triều bàn bạc, tự nhiên nhận biết người này, chính là Đại Ngụy vương triều Thái tử Giang Mai.

Ngay tại Thái tử Giang Mai phía sau, còn đi theo nhất đạo nhất tục hai người.

Hai người này Trường Xuân Tử cũng đều nhận biết, trong đó làm đạo trang ăn mặc là làm triều quốc sư môn hạ đại đệ tử Diệp Kính, một người khác thân mang áo bào đỏ, mặt trắng không râu, thoạt nhìn có mấy phần âm cưu,

Chính là Thần Đô cấm cung ngũ đại thái giám tổng quản một trong Giải Huyền Cơ.

"Giang Mai gặp qua Thuần Dương Chân Nhân, Bích Ba Chân Nhân, Bạch Hồng Chân Nhân, gặp qua chư vị đạo trưởng!"

Giang Mai đi vào đại điện về sau, trước hướng ba vị tổ sư, mỉm cười thi lễ một cái, tiếp theo, lại xoay người lại, hướng về phía dưới đài các vị đạo trưởng, cùng một chỗ chắp tay thi lễ.

Diệp Kính, Giải Huyền Cơ theo sau lưng Thái tử, đồng dạng hướng ba vị tổ sư thi lễ.

"Nguyên lai là thái tử điện hạ, Diệp đạo trưởng, Giải tổng quản, bần đạo cái này toa hữu lễ!"

Trường Xuân Tử chắp tay thi lễ, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Giang Mai chính là Đại Ngụy vương triều Thái tử, cũng là Đại Ngụy vương triều mấy chục vạn dặm sơn hà cẩm tú người thừa kế duy nhất, ở thiên hạ hôm nay, luận thân phận tôn quý, cái thua ở bệ hạ một người.

Một người như vậy đi vào Toàn Chân Đạo bên trong, tuyệt đối không phải là đi dạo, chỉ sợ thân phụ cực nặng nhiệm vụ, nếu là như vậy, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một cái tin đồn, trong lòng càng thêm bất an.

"Chư vị đạo trưởng!"

Giang Mai thi lễ về sau, cười nhạt một tiếng, nói ra: "Lần này luận đạo đại hội cùng giới trước có chút khác biệt, trong đó biến hóa là từ chỉ là gây nên, liền từ chỉ là cho chư vị giải thích."

"Chư vị đều là Đạo Môn cao nhân, pháp thuật thông huyền, có một số việc người bình thường mặc dù không biết, chư vị hẳn là biết đến."

"Ba trăm năm trước, ở đạo, phật hai nhà duy trì dưới, cao tổ Hoàng đế suất quân khởi nghĩa, từ Đại Chu vương triều trên tay đoạt lấy giang sơn, đồng thời, cũng đem ủng hộ Đại Chu vương triều U Minh nhất đạo, từ thế gian đuổi ra ngoài, bất quá, U Minh nhất đạo cũng không cam lòng, một mực âm thầm súc tích lực lượng, dự định ngóc đầu trở lại, bây giờ đã ngo ngoe muốn động, y theo quốc sư coi như, chỉ sợ gần nhất liền sẽ phục hưng."

"U Minh phục hưng, chính là nhân gian một trận đại kiếp, đối mặt như vậy kiếp nạn, Đại Ngụy vương triều khó mà một mình đối kháng, cần các đại môn phái hết sức ủng hộ mới được."

"Chỉ là lần này tới Toàn Chân Đạo, chính là mượn luận đạo đại hội cơ hội, chọn lựa một chút dùng được nhân tài, mang về Huyền Cơ Đài bên trong, nghênh chiến U Minh nhất đạo, cộng đồng đối kháng đại kiếp."

"Ba vị tổ sư nguyên bản trước kia vừa muốn đem chuyện này nói cho chư vị, bất quá, chỉ là coi là bực này việc nhỏ, không cần cố ý cáo tri, tựu ngăn lại, hi vọng chư vị đạo trưởng bỏ qua cho."

Giang Mai nói xong cái này một lời nói, mỉm cười đứng tại trong điện, lẳng lặng mà nhìn xem các vị đạo trưởng.

Trường Xuân Tử nghe hắn nói lúc, sắc mặt biến lại biến, cuối cùng hóa thành thở dài một tiếng, không nói gì nữa, chuyện cho tới bây giờ, đã toàn minh bạch.

Giang Mai nói cho dù giấu diếm, lại đem nên nói đều đã nói.

Nói trắng ra, Giang Mai chuyến này là tới Toàn Chân Đạo chọn lựa nhân thủ, ứng phó U Minh nhất đạo thế công.

Bây giờ đại kiếp mới nổi lên, đợt thứ nhất thế công mãnh liệt nhất, thương vong tất nhiên cũng là nhiều nhất, vì vậy, ba vị tổ sư cũng không nguyện ý để môn hạ tinh anh hạt giống mạo hiểm, ý đồ trước giờ nói cho môn hạ các vị đệ tử, lần này luận đạo đại hội phía sau ẩn tàng bí mật.

Kết quả lại bị Giang Mai ngăn trở, cái này cũng rất bình thường, nếu không phải như vậy, chỉ sợ các đại chi mạch đều chỉ lại phái môn hạ kém nhất đệ tử tham gia luận đạo, mà đem đệ tử tinh anh tuyết tàng.

Bất quá, ba vị tổ sư cũng sẽ không đem tất cả hạt giống tất cả đều lấy ra, mặc cho Giang Mai chọn lựa.

Đi qua một phen đánh cờ về sau, song phương cuối cùng đạt thành một cái ăn ý, ba vị tổ sư đem tin tức nói cho tam đại chủ mạch, lưu lại chủ mạch tinh anh hạt giống, thế nhưng là các đại chi mạch nhưng không có đạt được bất cứ tin tức gì, vẫn như cũ phái ra tinh nhuệ nhất đệ tử.

Như vậy đến nay, đã lưu lại Toàn Chân Đạo tương lai phát triển hạt giống, cũng cho Đại Ngụy vương triều một cái công đạo, đáng tiếc chính là đem các đại chi mạch hi sinh.

Coi như biết lại như thế nào, triều đình đại thế bức bách, ba vị tổ sư cho phép, coi như hắn Trường Xuân Tử mạnh hơn, cũng vô pháp làm trái đại thế, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

Ở đây cái khác chi mạch chưởng môn cũng đều suy nghĩ minh bạch đạo lý này, đều thở dài một tiếng, tất cả đều ngậm miệng không nói.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 144: Tiến Vào

144,

Hỏa Long Cung bên ngoài, một mảnh trầm tĩnh.

Triệu Phất Y khoanh chân ngồi ở Âm Dương Ngư trên quảng trường, cùng với hắn các đại chi mạch đệ tử, cùng nhau chờ chờ luận đạo đại hội bắt đầu.

Thời gian không lâu, chỉ thấy Hỏa Long Cung hai phiến đại môn mở ra, từ đó đi ra chín tuổi trẻ đạo sĩ đến.

Chín người này bên trong, có sáu nam tam nữ, tất cả đều mặc đạo bào màu xanh nước biển, cùng Triệu Phất Y bọn người giống nhau, đều là trẻ tuổi nhất một đời đệ tử.

Chín người đi vào quảng trường phía trước, hướng đã an vị đám người chắp tay, sau đó đều tự tìm cái cái bồ đoàn, từng cái ngồi xuống trong đó.

"Ồ!"

Liên Thành Quân an vị sau lưng Triệu Phất Y không xa, nhìn thấy chín người này lộ diện về sau, ánh mắt bên trong bỗng nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Sư huynh, có vấn đề gì sao?"

Triệu Phất Y nghe hắn âm thanh không đúng, quay đầu lại hỏi nói.

"Tam đại chủ mạch đệ tử kiệt xuất ta đều biết, thế nhưng là mấy người kia, ta một người cũng không nhận ra. . ."

Liên Thành Quân ánh mắt lộ ra vẻ ngờ vực.

"Chẳng lẻ là cái gì ẩn tàng cao thủ?"

Triệu Phất Y thuận miệng trêu chọc.

"Không có khả năng."

Liên Thành Quân lắc đầu, nói ra: "Nếu nói có một, hai cái ẩn tàng cao thủ còn đỡ, làm ẩn giấu át chủ bài, ngoại nhân có lẽ không biết, làm sao có thể có chín, tất cả mọi người là đồng môn bên trong người, ý không có như vậy nghiêm."

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y biết Liên Thành Quân nói có đạo lý, nhưng hắn cũng nghĩ không ra là nguyên nhân gì.

Chỉ là chuyện cho tới bây giờ, cho dù có vấn đề gì, cũng không có cứu vãn chỗ dùng, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, bất quá, mọi người cuối cùng đều là đồng môn, phía trên lại có các vị tổ sư chăm sóc, không đến mức hố quá sâu.

"Canh giờ đã đến, thỉnh chư vị sư huynh chuẩn bị sẵn sàng, trận pháp sắp khởi động!"

Đợi cho tất cả mọi người đã vào chỗ, vừa rồi lộ diện tên kia đạo đồng lại đi ra, đứng tại quảng trường phía trước cao giọng nói.

Trên trận đám người nghe vậy, riêng phần mình nâng lên tinh thần, chuẩn bị tiến vào huyễn trận bên trong.

Sau một lát, liền nghe "Ông" một tiếng, toàn bộ quảng trường đất bắt đầu có chút rung động.

Tiếp theo, từ quay chung quanh quảng trường bảy cái đá xanh trụ mặt ngoài, thả ra chói mắt hào quang màu đỏ thắm, từ trên xuống dưới, một mảnh hỏa hồng, thật giống như nung đỏ đồng trụ.

Lại qua hơn mười giây, chỉ thấy cái này bảy cái cây cột đỉnh đồng thời sáng lên, riêng phần mình bắn ra nhất đạo lóng lánh bạch quang, cùng bên cạnh gần nhất cây cột đỉnh liền cùng một chỗ.

Trong chốc lát, bảy cái cây cột nối thành một mảnh,

Nếu là từ trên cao nhìn lại, liền sẽ phát hiện cái này bảy cái cây cột, vừa vặn tạo thành Bắc Đẩu Thất Tinh hình dạng, trong đó chuôi muôi bộ phận đem toàn bộ Âm Dương Ngư quảng trường bao phủ trong đó.

Sau đó, lại là một trận tiếng ông ông , liên tiếp bảy cái cây cột bạch quang không ngừng lấp lóe, thả ra ngũ sắc quang mang, chiếu vào trên quảng trường mỗi người trên mặt.

Theo ngũ sắc quang hoa hiển hiện, Triệu Phất Y chỉ cảm thấy trước mắt óng ánh khắp nơi, vội vàng nhắm mắt lại, cái gì đều không nhìn thấy, cùng lúc đó, bên tai tiếng oanh minh không ngừng, tiếng ông ông bên tai không dứt, làm cho choáng đầu hoa mắt.

Ngũ Sắc Sứ người mù mắt, ngũ âm làm cho người tai điếc, ở lóa mắt quang mang cùng chói tai tạp âm song trọng kích thích tính, trong lúc nhất thời, Triệu Phất Y chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, choáng đầu hoa mắt, rốt cuộc thấy không rõ lắm, rốt cuộc nghe không rõ ràng.

Hồi lâu sau, hết thảy rốt cục an tĩnh lại, Triệu Phất Y dần dần tỉnh táo lại, bên tai một mảnh thanh tịnh, chỉ có nhàn nhạt phong thanh.

Khi hắn khi mở mắt ra, trước mắt thế giới đã khác biệt.

. . .

"Cái này. . . Ban ngày sao hiện. . ."

Triệu Phất Y tỉnh táo lại thời điểm, đang nằm ở một mảnh hoang dã trong bụi cỏ, sau khi mở mắt, lần đầu tiên nhìn thấy chính là thiên không phía trên, bảy viên lóng lánh sao trời.

Bầu trời xanh thẳm như biển, mây trắng ung dung như sợi thô.

Trước mắt là một mảnh tinh không vạn lý, chỉ là tại đây vạn dặm trên không trung, cũng không có huy hoàng Đại Nhật, chiếu rọi vạn vật, chỉ có bảy viên lóng lánh tinh tinh, phát ra bạch quang nhàn nhạt, chiếu sáng toàn bộ thế giới.

"Nơi này chính là Bắc Đấu Thất Tinh Trận?"

Triệu Phất Y nhìn thấy thất tinh, đột nhiên tỉnh táo lại, lập tức nhớ tới, hắn đã tiến vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong.

Xoạt!

Hắn cũng không có lập tức đứng dậy, quan sát hoàn cảnh bốn phía, mà là trở tay xé một cái cỏ dại, ghé vào chóp mũi phía trước,

Một cỗ nhàn nhạt cỏ dại hương thơm, lập tức tràn đầy xoang mũi.

Cây cỏ trên cành mạch lạc có thể thấy rõ ràng, mỗi một cây đều hoàn toàn khác biệt, cùng hắn dĩ vãng thấy qua cỏ dại, cũng không có nửa phần khác biệt.

Nhẹ nhàng xoa nắn thoáng cái, cỏ dại chất lỏng từ cắt ra giống cây thẩm thấu ra, vươn đầu lưỡi liếm liếm, chất lỏng hương vị đắng chát mà chân thực, hoàn toàn là cỏ dại hương vị.

"Nơi này thật là huyễn cảnh sao?"

Triệu Phất Y cảm thấy khó có thể tin, vị giác, thị giác, khứu giác, thính giác, xúc giác, mỗi một loại cảm giác đều quá chân thực, hoàn toàn không phát hiện

được cùng ngoại giới có bất kỳ khác biệt.

Nếu như không phải là hắn hầu như phút trước, còn tại Huyền Đức Động Thiên, thân ở Hỏa Long Cung trước, nếu như không phải là hắn đã trước giờ biết được, liên quan tới Bắc Đấu Thất Tinh Trận đủ loại tình huống, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, nơi này đúng là một chỗ huyễn cảnh.

Ban đầu ở Hán Trung Phủ thời điểm, Triệu Khách tựu hướng hắn biểu hiện ra qua pháp thuật, về sau gặp được Thu Tố Bạch, cũng đã gặp thần thông của nàng, thế nhưng là đều không có Bắc Đấu Thất Tinh Trận cho hắn rung động lớn.

. . .

"Hô. . ."

Triệu Phất Y hít một hơi thật sâu, xoay người đứng lên.

Bắc Đấu Thất Tinh Trận cho dù thần kỳ, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc cảm khái, dưới mắt có rất nhiều sự tình đi làm.

Ngay tại hắn xoay người thời điểm, bỗng nhiên cảm thấy ngực có chút cấn, tựa hồ là có cái gì vật cứng, trốn tới nhìn nhìn, là một khối bàn tay lớn nhỏ ngọc bài, trên đó viết một cái "Nhất" chữ, lóe ra nhàn nhạt ánh sáng nhạt.

Căn cứ lúc trước hắn lấy được tin tức, cái này thân phận lệnh bài của hắn, cũng là hắn điểm tích lũy bài.

Tiến vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận về sau, mỗi người đều sẽ đạt được một khối điểm tích lũy bài, nguyên thủy điểm tích lũy cũng đều là một phần.

Ở Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong, mỗi khi ngươi chém giết một người, liền sẽ thu hoạch được đối phương điểm tích lũy, cùng lúc đó, người bị giết lại lại điểm tích lũy về không, từ huyễn trận biến mất, tại đây lý thuyết trường đạo đại hội bên trong đào thải, trở lại Huyền Đức Động Thiên bên trong.

Mãi cho đến cuối cùng, người này cũng không thể làm gì được người kia, cục diện lâm vào cục diện bế tắc thời điểm, trận này luận đạo đại hội mới có thể kết thúc, đến lúc đó tựu lấy điểm tích lũy bài bên trên điểm tích lũy làm khảo hạch căn cứ, quyết ra cuối cùng người chiến thắng.

Cái này cũng phù hợp Đạo Môn nhất quán tôn chỉ, yếu đuối cũng tốt, kiên cường cũng được, sống đến sau cùng mới là mạnh nhất , mặc ngươi tung hoành thiên hạ, nếu là nửa đường vẫn lạc, vậy liền không đáng một xu.

Căn cứ năm trước lệ cũ, luận đạo đại hội bên trong, điểm tích lũy gần phía trước đệ tử lại thu hoạch được rất không tệ phần thưởng, thậm chí tiến thêm một bước ban thưởng.

Trên một điểm này, Toàn Chân Đạo bên trong chưa hề để bất luận cái gì đệ tử thất vọng.

Cũng bởi vậy, từ tiến vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận trong nháy mắt, mỗi người đều thành thợ săn, mỗi người cũng đều trở thành con mồi.

Tại đây một trận luận đạo bên trong , bất kỳ cái gì thủ đoạn đều có thể triển khai, chỉ cần có thể thu hoạch điểm tích lũy.

Chính diện giao thủ, phía sau tập sát, ám tiễn đả thương người, tung hoành ngang dọc, đủ loại thủ đoạn đều có thể triển khai, chỉ cần có thể thu hoạch thắng lợi cuối cùng.

Đương nhiên, cũng còn có một số quy tắc ngầm.

Tỉ như nói, ở có ngoại địch tình huống dưới, cùng một tổ sư tọa hạ đệ tử, dù cho gặp được cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ.

Những tình huống này, những quy tắc này, vốn phải là có Hách Trường Phong nói cho hắn biết.

Bất quá, ở Hách Trường Phong nói cho hắn biết trước đó, Liên Thành Quân

liền đã nói cho hắn biết, thậm chí so về sau Hách Trường Phong nói cho hắn biết càng thêm hoàn chỉnh.

Cũng càng để hắn hiểu rõ, lần này luận đạo đại hội tàn khốc.

Triệu Phất Y lần thứ nhất cảm thấy, ở Đạo Môn thanh tịnh tự nhiên tôn chỉ phía sau, thì là đạm mạc vô tình độc hành con đường.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 145: Bắt Đầu

145,

Thất tinh chiếu rọi phía dưới, toàn bộ thế giới công khai mà không sáng.

Phần phật trong gió, Triệu Phất Y đứng dậy, nhún người đi vào đồi núi phía trên, hướng tứ phía nhìn ra xa một phen, quan sát tình hình trước mắt.

Dựa theo hắn trước giờ biết được tin tức, Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong, cán chùm sao Bắc Đẩu chỉ hướng đi, chính là phía chính bắc vị, bởi vậy có thể đánh giá ra cái khác ba phương hướng.

Giờ phút này, hắn đang đứng ở một mảnh trong đồng hoang, ngoại trừ dưới chân toà này thấp bé đồi núi, vẫn còn chính là đồi núi phía trên, rải rác mấy gốc cây mộc.

Ở hắn cánh bắc hơn mười dặm xa bên ngoài, có một mảnh liên miên không dứt rừng rậm, một chút nhìn không thấy bờ, ở hắn hướng chính nam, lại bao phủ một mảnh màu lam nhạt sương mù, khoảng cách có cách xa ba, bốn dặm.

Căn cứ tình huống trước mắt, Triệu Phất Y trong đầu phác hoạ ra Bắc Đấu Thất Tinh Trận đại khái địa hình đến.

Có lẽ là bởi vì vào trận lúc Âm Dương Ngư quảng trường là tròn hình, Bắc Đấu Thất Tinh Trận huyễn hóa ra huyễn trận, là một mảnh hình tròn khu vực.

Phiến khu vực này ở giữa nhất vị trí là một hòn đảo nhỏ, gọi là Thất Tinh Đảo.

Ở trên đảo có bảy tòa lầu các, lấy Bắc Đẩu Thất Tinh mệnh danh, phân biệt gọi là Thiên Khu lầu, Thiên Toàn Lâu, Thiên Cơ Lâu, Thiên Quyền Lâu, Ngọc Hành Lâu, Khai Dương Lâu cùng Dao Quang Lâu.

Mỗi một nhà trong lầu các, đều có một vị thủ hộ giả, chỉ cần đánh bại thủ hộ giả, liền có thể thu hoạch trong lầu có giấu bí bảo, từ đó tăng lên cực lớn chiến lực.

Căn cứ nhiều lần luận đạo đại hội kinh nghiệm, mong muốn sống đến luận đạo đại hội kết thúc, ít nhất phải đạt được đồng dạng bí bảo hộ thân, nếu không, tất nhiên sẽ bị người khác chém giết.

Thất Tinh Đảo bên ngoài là một mảnh bến nước, bởi vì trên nước mọc đầy lít nha lít nhít cỏ lau, đã kêu Lô Vi Đãng.

Mảnh này Lô Vi Đãng kín không kẽ hở, chừng hơn mười dặm rộng, cao hơn một trượng, mong muốn từ đó đi qua, hoàn toàn là chuyện không thể nào.

Mong muốn thông qua Lô Vi Đãng, chỉ có lợi dụng trong đó từng đầu hẹp hẹp thủy đạo, những này thủy đạo mật như mạng nhện, lẫn nhau tương thông, đi ở bên trong như là tiến vào mê cung.

Cái này cũng còn thôi, khó chơi nhất chính là, cỏ lau cực cao cực mật, thuyền hành trong đó, ánh mắt cực kì chật hẹp, thường thường nhìn thấy địch nhân thời điểm, song phương đã cách xa nhau không xa, lại muốn tránh mở đã tới đã không kịp.

Vượt qua Lô Vi Đãng, chính là Triệu Phất Y trước mắt phiến rừng rậm này, gọi là Mê Tung Lâm.

Mảnh này rừng cực sâu, khoảng cách chừng hơn hai mươi dặm, bên trong sinh ra các loại hung man dị thú, rất có địch ý, hơi không chú ý liền sẽ táng thân miệng thú.

Những này dị thú cho dù khó chơi, đã có một cọc chỗ tốt.

Chỉ cần có thể đem những này dị thú chém giết, bọn chúng liền sẽ hóa quang mà đi, tại nguyên chỗ lưu lại một phần quà tặng, hay là vũ khí, hay là áo giáp, hay là đan dược, hoặc là đồ ăn , chờ một chút không giống nhau.

Những này quà tặng cho dù cũng đều là chút vật hư ảo, nhưng ở trong trận lại có thể sử dụng, lâm thời tăng cao chiến lực.

Thất Tinh Đảo, Lô Vi Đăng, Mê Tung Lâm, cái này ba khu địa phương lấy Thất Tinh Đảo làm trung tâm, một vòng bộ một vòng, muốn đi vào ở giữa nhất trận nhãn, thế tất yếu kinh lịch từng tràng huyết chiến.

Đương nhiên, ở Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong, bị giết cũng sẽ không thật sự chết, nhưng là thụ thương thống khổ lại sẽ không mất một nửa phân, đây cũng là vì tận lực mô phỏng thực chiến.

. . .

Mê Tung Lâm bên ngoài, chính là hắn dưới mắt thân ở địa phương, thì là một mảnh hoang dã.

Triệu Phất Y sở dĩ xuất hiện ở đây, là bởi vì mỗi người đi vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận thời điểm, cũng sẽ ở nơi đây xuất hiện, sau đó, mới có thể tự do tiến về khu vực khác.

Bất quá, cũng vô dụng lo lắng tiến vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận về sau, liền sẽ lập tức gặp được những người khác.

Mảnh này hoang dã vốn là bao la, lại có đồi núi, cây cối trộn lẫn ở giữa, nghĩ ngay đầu tiên phát hiện người khác cũng không dễ dàng, cho đủ mỗi người thời gian chuẩn bị.

Hoang dã đã là Bắc Đấu Thất Tinh Trận tầng ngoài cùng, lại hướng bên ngoài chính là mặt phía nam nhàn nhạt lam vụ.

Mảnh này màu lam sương mù vòng quanh Bắc Đấu Thất Tinh Trận một vòng, bao phủ toàn bộ khu vực, tựa như một con thùng tròn, đem Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong người khóa ở bên trong.

Màu lam sương mù cho dù lộng lẫy, bên trong lại ẩn chứa khí độc, ngươi đang bên trong một khắc đồng hồ liền sẽ bị độc chết, vì vậy, mong muốn trốn ở lam vụ bên trong, không bị người phát hiện là không thể nào.

Càng chết là, theo thời gian trôi qua, lam vụ sẽ còn hướng vào phía trong bộ dần dần tràn ngập, một mực khuếch tán đến Thất Tinh Đảo bên ngoài mới có thể ngừng lại.

Trận pháp như vậy thiết trí, thứ nhất là vì phòng ngừa có người giấu kín không ra, phòng thủ mà không chiến, ý đồ trốn đến thời khắc cuối cùng hái quả đào, thứ hai cũng là tăng tốc luận đạo đại hội tiến độ, không muốn kéo đến thời gian quá dài, dù sao vài vị tổ sư đều nhìn ở trong mắt.

Triệu Phất Y mặc dù là lần đầu tiên tới Bắc Đấu Thất Tinh Trận, chưa hề ở chỗ này chém giết kinh nghiệm, nhưng là trước đó, Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong đã cử hành qua vài lần luận đạo đại hội.

Đối với như thế nào chiến thắng, chui vào đã tổng kết rất nhiều lần kinh nghiệm.

Theo Liên Thành Quân nói, trọng yếu nhất kinh nghiệm chính là đối với tiết tấu nắm chắc, trong đó quan trọng nhất, chính là tiến về Thất Tinh Đảo thời gian, cũng không có thể quá muộn, cũng không thể quá sớm.

Nếu là đi quá muộn, bảy loại bí bảo đều bị người cướp đi, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chết đi.

Nếu là đi quá sớm, không có trong Mê Tung Lâm trắng trợn vơ vét, chém giết đầy đủ dị thú, góp nhặt đầy đủ tiền vốn. Chớ nói trong Lô Vi Đãng gặp được

những người khác đánh không lại, coi như may mắn lên Thất Tinh Đảo, chỉ sợ cũng không phải là bảy tòa lầu các thủ hộ giả đối thủ.

Đối với cái này tiết tấu như thế nào nắm chắc, Triệu Phất Y nghiên cứu cũng không sâu.

Bất quá, hắn cũng không cần nghiên cứu quá sâu, bởi vì hắn đã đáp ứng cùng Liên Thành Quân liên thủ, chỉ cần Liên Thành Quân nghiên cứu đủ sâu là được rồi.

Đối với liên thủ chuyện này, Đạo Trung cũng không phản đối, dù sao đều là đồng môn đệ tử, lẫn nhau ở giữa vẫn còn một phần tình nghĩa.

Huống chi, coi như ở hiện thế bên trong, lựa chọn như thế nào minh hữu, cũng là một môn cực lớn học vấn, nếu là tìm được minh hữu đủ mạnh, cơ hội sống sót liền sẽ so người khác lớn hơn nhiều.

Điều kiện tiên quyết là ngươi muốn tìm tới cuối cùng đáng tin cậy người liên thủ, nếu không, chẳng những không thể tăng thực lực lên, nói không chừng còn là cái liên lụy.

. . .

Triệu Phất Y đem tất cả mọi chuyện cân nhắc một lần về sau, cảm giác không có sai để lọt, liền hướng cách đó không xa Mê Tung Lâm phóng đi.

Sau một lát, đi vào Mê Tung Lâm bên cạnh, nhìn một chút bốn phía hoàn cảnh, đột nhiên nhảy lên bên trên một cây đại thụ, ngửa mặt hướng lên trời, hét dài một tiếng, vang vọng đất trời ở giữa.

Thét dài về sau, cũng không đợi có người phản ứng, quay người nhanh chân, hướng phía tây bắc hướng tung đi.

Một tiếng này thét dài cũng không phải là hắn nhiều chuyện, mà là hắn trước đó cùng Liên Thành Quân quyết định phương thức liên lạc.

Bắc Đấu Thất Tinh Trận trận pháp biến ảo vô tận, mỗi lần huyễn hóa địa hình cũng không giống nhau, mong muốn ngay đầu tiên tụ hợp, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Hai người sớm đã quyết định, làm tiến vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận về sau, từ Triệu Phất Y trước tiên ở Mê Tung Lâm bên trong, phát ra hét dài một tiếng.

Tiếp theo, hắn cấp tốc rời đi nơi đây, tiến về tiếng gào phương hướng tây bắc năm dặm bên ngoài chờ, Liên Thành Quân liền sẽ lần theo âm thanh, đo lường tính toán phương vị, đồng dạng lại tới đây sẽ cùng.

Ở trong đó phong hiểm chính là, Triệu Phất Y phát ra thét dài về sau, có bại lộ vị trí khả năng, nói không chừng sẽ bị người chặn giết.

Bất quá, Triệu Phất Y đối với cái này cũng không ngại.

Vừa đến, Liên Thành Quân nắm giữ tình báo so với hắn muốn nhiều, hắn có nhờ tại Liên Thành Quân địa phương, gánh chút phong hiểm cũng không thể quở trách nhiều.

Thứ hai, hắn có "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí pháp hộ thân, toàn lực đi đường phía dưới, đồng cấp cao thủ không một người có thể đuổi kịp hắn, cho dù có cái gì phong hiểm cũng có thể né ra, một chút phong hiểm quan hệ không lớn.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 146: Gặp Địch

146

Bạch!

Triệu Phất Y một cước đạp ở thô to trên nhánh cây, thân hình nhanh như điện chớp, hướng về phía trước bắn ra, cấp tốc từ Mê Tung Lâm trên không lướt qua.

Mê Tung Lâm bên trong, cổ mộc che trời, dây leo cành lá, rắc rối khó gỡ, đem bầu trời che chắn kín không kẽ hở, trong rừng một mảnh âm u.

Đừng nói là trong rừng đi đường, mong muốn phân rõ hướng đi, liền đã rất khó, chẳng bằng từ Mê Tung Lâm phía trên đi đường tới thuận tiện.

Đương nhiên, từ phía trên đi đường cũng có phong hiểm, chính là dễ dàng bị những người khác phát hiện, bất quá, hắn tự nghĩ có "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bạn thân, thân pháp tốc độ cực kì kinh người, coi như bị người phát hiện cũng không ngại sự tình, vì vậy, hạ quyết tâm từ rừng cây phía trên thông hành.

Trong nháy mắt, hắn đã nhảy ra cách xa hai, ba dặm, đuổi đến hơn phân nửa lộ trình, khoảng cách ước định mục đích đã không tính xa.

"Ừm?"

Triệu Phất Y phi thân nhảy lên, thân hình từ điểm cao nhất xẹt qua, hướng tán cây chỗ từ từ rơi xuống, một cước đạp ở trên nhánh cây, đang muốn lần nữa mượn lực vọt lên, đột nhiên cảm giác được dưới chân không còn, vậy mà hư không thụ lực, vừa rồi đạp trúng nhánh cây đột nhiên biến mất không thấy, cả

người cũng như đá đầu đồng dạng rơi xuống.

"Đây là có chuyện gì?"

Còn không đợi ý nghĩ này từ trong đầu hắn hiện lên, đã cảm thấy sau đầu gió tanh đột khởi, một cỗ kình phong thẳng hướng hắn cái ót biển đánh tới.

Triệu Phất Y sắc mặt không khỏi biến đổi.

Hắn lúc này thân ở giữa không trung, còn không có rơi trên mặt đất, trên dưới quanh người không thể nào mượn lực, mong muốn xê dịch né tránh, càng là khó như lên trời.

Nếu là tại ngoại giới thời điểm, hắn tùy thân mang theo nhiều loại binh khí, ám khí, còn có thể ngăn cản thoáng cái, thế nhưng là tiến vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận về sau, xuất hiện ở huyễn cảnh bên trong thời điểm, toàn thân cao thấp ngoại trừ một kiện vải thô đạo bào, không còn bất kỳ vật gì.

Dưới tình thế cấp bách, hắn cũng không kịp nghĩ cái khác, một cái kéo xuống trên thân đạo bào, đột nhiên hướng về sau hất lên, đem rách rưới đạo bào xem như vũ khí, mang theo phong thanh hướng phía sau vung đi.

Hắn cũng không biết phía sau là cái gì, cái này hất lên dùng tới mười thành lực đạo, coi như to bằng miệng bát đại thụ, cũng phải bị cái này hất lên nện đứt.

Ba!

Chỉ nghe một tiếng vang trầm, hắn cũng không biết nện vào thứ gì, chỉ cảm thấy trong tay chấn động, tiếp lấy lại là chợt nhẹ, liền biết trong tay đạo bào đã đánh nát bấy.

Bất quá, có cái này một đập chi lực, phía sau tập kích địch nhân của hắn, cũng bị cản trở một chút, không thể tiếp tục xông lên.

Triệu Phất Y lại mượn cỗ này lực phản chấn, hướng về phía trước nhảy lên ra

cách xa hơn một trượng, tạm thời kéo dài khoảng cách, khó khăn lắm rơi trên mặt đất.

Thẳng đến lúc này, hắn mới có thời gian quay đầu, nhìn xem phía sau rốt cuộc là thứ gì.

"Hoắc!"

Triệu Phất Y thấy rõ phía sau đồ vật, không khỏi hít một hơi lãnh khí.

Sau lưng hắn, lại là một cái dài ba, năm trượng, bát to kích thước màu đen mãng xà.

Con mãng xà này toàn thân đen nhánh, phức tạp lấy màu xanh hoa văn, nửa người dưới địa bàn thành một đám, nửa người trên lại dựng đứng lên, chừng cao cỡ một người, ở trên cao nhìn xuống, dùng hai cái mờ nhạt dựng thẳng đồng lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, mồm to mở ra, trong miệng mọc đầy sâm bạch răng sắc, lít nha lít nhít làm người ta kinh ngạc, đỏ tươi lưỡi rắn từ trong miệng phun ra, phát ra "Tê tê" âm thanh.

"Nguyên lai là dạng này. . ."

Triệu Phất Y bỗng nhiên hiểu được, vừa rồi hắn sở dĩ trượt chân rơi xuống, chính là một cước đạp ở con mãng xà này trên thân.

Con mãng xà này cùng nhánh cây nhan sắc cực kì tiếp cận, lại thêm là động vật máu lạnh, thân hình không nhúc nhích, hô hấp nhạt không thể nghe thấy, lúc này mới nhất thời không có phát giác, trực tiếp đạp đi lên.

"Hai ta cũng không biết là ai không may. . ."

Triệu Phất Y trên mặt trồi lên một nụ cười khổ.

Nếu là hắn không đoán sai, đầu này màu đen mãng xà chiếm cứ ở trên ngọn cây, là ở chờ đợi con mồi, nếu có người từ phía dưới đi qua, cúi đầu chính là một

hơi, nói một cái vội vàng không kịp chuẩn bị.

Không nghĩ tới hắn là từ trên trời giáng xuống, toàn không theo lẽ thường ra bài, một cước từ phía trên đạp xuống, thế mà đánh đầu này mãng xà một cái vội vàng không kịp chuẩn bị.

"Thôi, thôi, mặc kệ nhiều như vậy, lấy trước ngươi khai đao đi!"

Triệu Phất Y trầm ngâm một lát, bỗng nhiên xông về phía trước, muốn thử thử một lần cái này Mê Tung Lâm bên trong dị thú rốt cuộc mạnh cỡ nào.

. . .

Hỏa Long Cung bên trong, đại điện bên trong.

Ngay tại cẩm thạch trước đài cao mặt, trên mặt đất phủ lên một trương đường kính ước chừng khoảng ba trượng chậu,

Giờ phút này đang phát ra ánh sáng dìu dịu.

Ở chậu phía trên ước chừng một thước địa phương, lơ lửng một trương cực kì tỉ mỉ lập thể địa đồ, cũng là đường kính ba trượng, cùng chậu đồng dạng to nhỏ, có núi có nước, có cỏ có mộc, địa thế chiều cao bất bình, liền phảng phất Triệu Phất Y kiếp trước thấy qua sa bàn đồng dạng.

Chỉ là trương này sa bàn địa đồ so Triệu Phất Y kiếp trước thấy qua bất luận cái gì một trương sa bàn địa đồ đều càng thêm tinh tế, nhất sơn nhất thủy, một ngọn cây cọng cỏ đều huyễn hóa cực kì rõ ràng, nếu là xích lại gần nhìn, liền sẽ phát hiện mỗi một cây cây cỏ đều rõ ràng rành mạch, phảng phất thật.

Càng kinh người hơn chính là, trương này sa bàn địa đồ cũng không phải là cứng ngắc không nổi, trong địa đồ cây cối lại theo từ từ gió mát đong đưa, bên cạnh ngọn núi nước hồ cũng sẽ theo gió nổi lên điểm điểm sóng cả.

Thậm chí ngẫu nhiên còn biết xem đến trong đó có nhân vật, chim thú ẩn

hiện, nhìn những nhân vật này tướng mạo, chính là tham gia lần này luận đạo đại hội đệ tử.

Không tệ, trương này chậu chính là một kiện pháp khí, cùng Hỏa Long Cung bên ngoài Bắc Đấu Thất Tinh Trận vốn là một thể, phía trên huyễn hóa ra sa bàn địa đồ, là một trương có thể thời gian thực biểu hiện huyễn trận nội bộ biến hóa hình nổi họa.

Vô luận là trên đài cao ba vị tổ sư, vẫn là dưới đài cao phương Thái tử Giang Mai, cùng ở đây cái khác các vị đạo trưởng không cần tiến vào huyễn trận, tùy thời đều có thể thông qua trương này sa bàn địa đồ, nhìn thấy mọi người tại trong huyễn trận biểu hiện.

"A, nhanh như vậy đã có người đánh rồi?"

Ngay tại Bắc Đấu Thất Tinh Trận vừa mới mở ra không lâu, liền gặp được Mê Tung Lâm bên trong, một cái hơi không đáng chú ý nơi hẻo lánh, bỗng nhiên lóe ra điểm điểm hồng quang, đây chính là có người đánh biểu hiện.

Giang Mai nhìn thấy điểm ấy hồng quang, hơi kinh ngạc thoáng cái.

Hắn đã muốn thông qua lần này luận đạo đại hội sưu tập nhân tài, tự nhiên sẽ trước thời hạn giải huyễn trận đủ loại chi tiết, cũng có thể từ đó đánh giá ra mỗi người có đáng giá hay không lôi kéo.

Dựa theo thường ngày lệ cũ tới nói, các vị đệ tử tiến vào huyễn trận về sau, trước tiên đều sẽ cẩn thận từng li từng tí ẩn tàng tự thân, sau đó tiến vào Mê Tung Lâm, hoặc là ẩn vào âm thầm cẩn thận hành động, hoặc là liên hệ minh hữu lớn mạnh đoàn đội, có rất ít người vừa ra trận tựu cùng người động thủ.

Trừ phi là vận khí quá kém, tiến Mê Tung Lâm, vừa vặn đụng vào địch nhân, hoặc là trong rừng dị thú, chẳng lẽ lần này động thủ chính là một cái thằng xui xẻo?

Đan Dương Tử an vị ở chậu bên cạnh, nghe được Giang Mai sợ hãi thán phục, nâng tay phải lên, nhẹ nhàng một chỉ, chỉ hướng hồng quang xuất hiện địa phương.

Tiếp theo, chỉ thấy trước mắt sa bàn địa đồ bỗng nhiên xảy ra biến hóa, hình tượng không ngừng phóng đại, cấp tốc hướng hồng quang xuất hiện địa phương tập trung.

Trong nháy mắt, hình tượng đã tập trung đến chiến đấu phát sinh địa phương, ba trượng lớn nhỏ sa bàn trên bản đồ, cho thấy trong rừng trên chiến trường hết thảy chi tiết.

Trong tấm hình, một khí khái hào hùng thiếu niên thân trên trần trụi, chỉ mặc một cái quần dài, mặt ngậm sát cơ, nắm chặt song quyền, nhanh chân xông về phía trước.

Ở trước người hắn, thì là một cái màu đen cự mãng, mở ra huyết bồn đại khẩu, đối diện hướng hắn phóng đi.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 147: Chiến Mãng

147,

Không ai từng nghĩ tới, hình tượng hiện ra, lại là một vị thiếu niên thân trần chiến hắc mãng cảnh tượng, vung vẩy nắm đấm tư thế, hoàn toàn không có Đạo gia tu sĩ trong sạch tiêu sái, ngược lại có mấy phần trong núi man nhân hung hoành đi săn bộ dáng.

"Không biết vị huynh đài này là vị kia đạo trưởng cao đồ, nổi bật bất phàm, bản sắc anh hùng!"

Giang Mai nhìn thấy sa bàn trên bản đồ tình hình, trầm mặc một lát, mới há miệng nói, cũng may mà hắn văn thải hơn người, có thể tìm ra khích lệ từ đến.

Nếu là văn thải hơi kém, hoặc là da mặt hơi mỏng, thật đúng là khen không ra.

"Khởi bẩm thái tử điện hạ, là bần đạo đồ đệ."

Hách Trường Phong mặt mo đỏ ửng, bất đắc dĩ đáp.

Hình tượng bên trong biểu hiện, chính là Triệu Phất Y cùng màu đen mãng xà giao thủ tình cảnh, hắn cũng là Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong, Cái thứ nhất đánh đệ tử.

"Ha ha, không hổ là Hách sư đệ đồ đệ, quả nhiên là huyết khí phương cương, dám đánh dám giết!"

Ngay tại Hách Trường Phong bên cạnh không xa, một vị áo đen đạo trưởng

trêu đùa.

Người này pháp hiệu Ngọc Dương Tử, cùng Hách Trường Phong là nhất sư chi đồ, đều là Thuần Dương Chân Nhân tọa hạ đệ tử, cùng hắn luôn luôn giao hảo, nói giỡn cũng không kiêng nể gì cả.

Đang ngồi các vị đạo trưởng nghe thế hai câu nói, tất cả đều nở nụ cười, bọn hắn cũng đều biết Hách Trường Phong là giữa đường xuất gia, binh nghiệp tác phong khó sửa đổi.

Chỉ nhìn hắn làm người điệu bộ, cùng với nói là một đạo sĩ, không bằng nói là một tướng quân, tựu liền bọn họ dưới hầu như đại đệ tử, từng cái cũng là hào sảng thô thẳng, nếu không phải mặc trên người đạo bào, cùng trên núi đạo phỉ cũng kém không nhiều.

Nếu như nói người khác môn hạ, có đệ tử thân trần chiến cự mãng, mọi người sẽ còn tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân trong đó, đặt ở Hách Trường Phong môn hạ, tất cả mọi người cảm thấy tự nhiên nhất cực kỳ.

"Ai. . ."

Hách Trường Phong thở thật dài một cái, tiếp lấy nói ra: "Tiểu tử này gọi Chu Vô Cực, từ nhỏ cùng ta luyện võ, từ trước đến nay không thế nào đọc sách, gặp chuyện không biết tưởng chủ ý, liền biết kiên trì xông đi lên, nếu không phải còn có mấy phần tu luyện thiên phú, lần này chỉ sợ sẽ không dẫn hắn lại."

Ở trong miệng hắn, Triệu Phất Y thành một cái chỉ biết luyện võ mãng phu, thiên phú mặc dù không tệ, có thể tuổi còn nhỏ luyện đến Nội Gia cảnh giới, vậy trong Toàn Chân Đạo cũng không tính được siêu quần bạt tụy.

Đây đương nhiên là hắn có ý định gièm pha Triệu Phất Y, mục đích cũng rất đơn giản, chính là không hi vọng hắn bị Giang Mai chọn lấy, thành đối kháng U Minh nhất mạch pháo hôi.

"Thì ra là thế, đơn giản một chút cũng tốt, chính là tự nhiên bản tính."

Giang Mai vừa cười vừa nói, trên mặt cũng không mảy may vẻ cười nhạo.

Đang ngồi trong mọi người, Trường Xuân Tử vô tình hay cố ý nhìn Hách Trường Phong một chút, khóe miệng mang ra một tia nụ cười như có như không.

Liên Thành Quân là hắn đồ đệ, cùng Triệu Phất Y liên thủ chuyện này, đã từng hướng hắn bẩm báo, đối với Triệu Phất Y lai lịch, hắn cho dù biết không nhiều, vậy cũng biết tuyệt không phải Hách Trường Phong miêu tả dáng vẻ, Hách Trường Phong đây là có ý giấu diếm.

Bất quá, hắn vốn là đối triều đình cách làm bất mãn, lại thêm cùng Hách Trường Phong cũng là nhất sư chi đồ, cũng sẽ không đem chuyện này nói ra.

. . .

Ngay tại trong đại điện mấy người lúc nói chuyện, huyễn trận bên trong chiến cuộc tiến vào giằng co trạng thái.

Triệu Phất Y nhanh chân chạy gấp, cấp tốc vọt tới cự mãng trước người, huy quyền hướng hắc mãng đập tới.

Màu đen cự mãng cũng không khách khí, một trương huyết bồn đại khẩu, quỷ dị mở ra một trăm tám mươi độ, chừng hai thước rộng rãi, từ trên hướng xuống, hướng Triệu Phất Y một hơi nuốt đi qua, tốc độ thế mà cũng không chậm.

Bạch!

Trong điện quang hỏa thạch, Triệu Phất Y một cái lắc mình, khó khăn lắm tránh thoát miệng lớn, cùng lúc đó, nắm đấm cũng nện ở hắc mãng trên thân.

"Ừm?"

Một quyền đánh trúng hắc mãng, Triệu Phất Y chẳng những không có vẻ hưng phấn, ngược lại có chút giật mình.

Một quyền này của hắn đập trúng hắc mãng về sau, còn chưa kịp phát lực, đã cảm thấy mãng bì xảo trá tàn nhẫn, lực đạo khó mà đập thật, tiếp theo, còn không đợi hắn điều chỉnh lực đạo, liền phát hiện mãng thân hơi chấn động một chút, đem hắn nắm đấm chấn đến một bên, toàn bộ rơi vào không trung.

Đầu này hắc mãng thế mà thiên phú dị bẩm, trời sinh thì có tá lực bản lãnh!

Bạch!

Hắc mãng một kích không trúng, quay đầu lại là một hơi, lần nữa hướng Triệu Phất Y cắn tới.

Triệu Phất Y thân hình thoắt một cái, nghiêng người hiện lên một kích này, tay trái lập chưởng làm đao, trở tay một kích, hướng mãng xà cái cổ nhìn lại, lần nữa chém vào mãng bì phía trên.

Không ngoài sở liệu, mãng bì lại trơn trượt lại dính, hoàn toàn không cách nào phát lực, lại thêm quỷ dị rung động, lần nữa không công mà lui.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y lông mày cau chặt.

Đầu này hắc mãng trời sinh một trương cực kì trơn trượt mãng bì, lại thêm cổ quái rung động bản lĩnh, thậm chí luận võ đạo cao thủ tá lực bản lãnh mạnh hơn, quyền cước đánh vào phía trên, lực đạo hoàn toàn không phát huy ra được, như thế khó đấu.

Trên tay nếu là có binh khí, ỷ vào binh khí chi lợi, nói không chừng cũng không khó giết chết, thế nhưng là tay không tấc sắt, trong lúc nhất thời lại bắt hắn không có cách nào.

Một người nhất mãng, lại đánh mấy hiệp.

Hắc mãng cho dù tốc độ không chậm, vậy bất quá Ngoại Gia đỉnh phong tiêu chuẩn, chỉ là so võ giả tầm thường càng thêm linh hoạt một chút.

Triệu Phất Y đã là Nội Gia cao thủ, tốc độ phản ứng cực nhanh, thậm chí không cần quay đầu, liền biết hắc mãng động tĩnh.

Cũng bởi vậy, hắc mãng một hơi răng sắc, căn bản cắn không đến trên người hắn, đáng tiếc quyền cước của hắn đối hắc mãng cũng không có tác dụng gì, trong lúc nhất thời, lại trong rừng giằng co.

. . .

"Hách Trường Phong, ngươi vị này đệ tử không học qua công phu khác sao?"

Trên đài cao, Bạch Hồng Chân Nhân nhìn mấy chiêu, đột nhiên hỏi.

Kỳ thật đối với Toàn Chân Đạo bên trong cao thủ tới nói, con cự mãng này cũng không khó đối phó, mãng bì cho dù cứng cỏi, nhưng là xương cốt, phế phủ cũng không tính mạnh, chỉ cần triển khai Miên Chưởng một loại Ngự Khí công phu, sức lực lực xuyên thấu qua vỏ ngoài đánh vào nhập, rất dễ dàng liền có thể giết chết cự mãng.

Đương nhiên, cái này dễ dàng cũng là tương đối Nội Gia cao thủ mà nói, đối với Ngoại Gia cảnh giới thật là tốt tay tới nói, nội khí không sinh, chỉ sợ muốn bị hắc mãng nghiền ép.

Bất quá, Triệu Phất Y tuy là Nội Gia tầng thứ, lại là vừa mới tấn thăng, còn chưa kịp tu luyện công phu nội gia, cũng liền không có cách nào đối phó cự mãng.

"Khởi bẩm sư thúc."

Hách Trường Phong lần nữa trùng điệp thở dài, nói ra: "Ta vị này đệ tử mặc

dù có mấy phần thiên phú tu luyện, đáng tiếc não không lớn linh quang, học khởi công pháp rất chậm, ta giáo hắn rất nhiều lần lợi dụng nội khí công pháp, đáng tiếc đều không có học được."

"Nha."

Bạch Hồng Chân Nhân cười nhạt một tiếng, không tiếp tục hỏi cái gì.

. . .

Bên trong chiến trường, Triệu Phất Y cùng màu đen cự mãng đã giao thủ hơn mười hiệp, người này cũng không thể làm gì được người kia.

"Tiếp tục đánh xuống làm không tốt sẽ đem người khác dẫn tới, cứ đi như thế, lại có chút không quá cam tâm. . ."

Triệu Phất Y thì thào nói.

Bạch!

Hắc mãng lần nữa đánh tới, lần này so mấy lần trước càng thêm tấn mãnh, mà lại lợi hại nhất là, chẳng những một hơi hướng hắn cắn tới, đuôi rắn cũng cùng theo vung vẩy, tựa như một cái roi dài, hướng bên hông hắn quấn đi.

Một kích này đúng là trên dưới hợp kích, một chiêu hai thức.

Triệu Phất Y hơi kinh hãi, không nghĩ tới hắn còn chưa kịp đổi sách lược, hắc mãng ngược lại trước đổi chiến thuật.

"Ha ha!"

Triệu Phất Y mảy may cũng không bối rối, quay người liền muốn tránh ra.

Song phương có tầng thứ bên trên chênh lệch, thuần túy chiêu thức bên trên biến hóa, cũng không có chỗ ích lợi gì.

Ngay tại hắn đem tránh chưa tránh thời khắc, trong đầu bỗng nhiên linh quang lóe lên, nghĩ ra một cái kế sách đến, lập tức lại không rời đi, mà là một tay nắm tay ngăn tại trước ngực, một cái tay khác lại hướng lên nắm đi.

Sau một khắc, đuôi rắn tới trước, đem hắn tính cả cánh tay phải cùng toàn bộ thân thể, cùng một chỗ quấn quanh, to cỡ miệng chén thân rắn, đem hắn trọn vẹn quấn bảy tám vòng.

Tiếp theo, hắc mãng ngoác ra cái miệng rộng, hướng phía đầu của hắn mà đi, hướng hắn cắn một cái xuống.

. . .

"Người đầu tiên muốn bị loại rồi sao?"

Trong đại điện, đang ngồi đám người trong đầu đồng thời xuất hiện ý nghĩ này, tựu liền Hách Trường Phong cũng có một vẻ khẩn trương.

Chỉ có trên đài ba tên tổ sư, trong mắt thần sắc không thay đổi, thật giống như thật chỉ là xem phim đồng dạng.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 148: Chém Giết

148,

Mê Tung Lâm bên trong, chiến cuộc đã tiến vào giai đoạn sau cùng.

Màu đen mãng xà cấp tốc hướng Triệu Phất Y chạy tới, trên dưới hợp kích, cùng một chỗ động thủ.

Đầu tiên là cấp tốc vung vẩy đuôi rắn, đem Triệu Phất Y kéo chặt lấy, lập tức cấp tốc nắm chặt, cứng cỏi thân thể như là dây sắt đồng dạng co rúm, phát ra "Két, két" âm thanh, ý đồ đem hắn giảo sát ở trong vòng vây.

Cùng lúc đó, tinh hồng miệng rộng mở ra, một trương tràn ngập lưỡi dao miệng lớn từ trên trời giáng xuống, thẳng đến Triệu Phất Y đầu lâu mà đi, cái này một hơi nếu là nuốt bên trong, tận lực bồi tiếp khẽ cắn xé ra, toàn bộ đầu lâu đều muốn bị nó xé toang.

Sống chết trước mắt, Triệu Phất Y chẳng những không sợ, trong mắt ngược lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Chống tại đỉnh đầu cánh tay phải có chút hướng phía dưới nhất khuất, làm ra vận sức chờ phát động tư thế, chỉ đợi đầu trăn lao xuống, liền muốn nghênh kích đi lên, nằm ngang trên trước ngực cánh tay trái lại dựng lên, lấy khuỷu tay làm đao, hướng cứng cỏi mãng bì chém tới.

"Chết!"

Ngay tại khuỷu tay đao chém trúng mãng bì trong nháy mắt, Triệu Phất Y đột nhiên phát ra một tiếng gào to.

Một tiếng gào to về sau, toàn thân trên dưới bỗng nhiên hiện ra thiết Thanh Nhan chủng loại, từng tầng từng tầng gân xanh như mật lưới, hiện ra ở làn da mặt ngoài, cả người liền phảng phất mặc vào tầng thiết giáp, một chiêu này chính là Hách Trường Phong đắc ý chiêu số "Long Ngâm Thiết Bố Sam" .

Trong nháy mắt, lực đạo đột nhiên tăng!

Một cỗ to lớn lực đạo từ Triệu Phất Y thân thể bên trong bỗng nhiên bạo phát đi ra, như là lũ bất ngờ trút xuống đồng dạng cấp tốc tăng cường, trong nháy mắt vượt qua màu đen mãng xà cực hạn chịu đựng.

Hắc mãng dưới sự kinh hãi, cũng không lo được tiếp tục nuốt cắn Triệu Phất Y, vội vàng buông ra thân thể, ý đồ tháo bỏ xuống cái này một cỗ lực đạo.

Đáng tiếc phản ứng của nó đã quá trễ, chỉ nghe "Bá, bá" một trận giòn vang, cứng cỏi mãng thân bỗng nhiên phân thành bảy tám tiết, mãng bì xé mở từng đạo đỏ tươi lỗ hổng, lộ ra bên trong tươi non mãng thịt, tựu liền khớp xương cũng đều từng cây đứt gãy.

Hắc mãng cũng không còn cách nào duy trì thân thể xoay quanh, theo Triệu Phất Y thân thể lướt xuống, toàn bộ tê liệt ngã xuống trên mặt đất, thành một đống bùn nhão.

Đây chính là Triệu Phất Y "Dẫn xà xuất động" chiến thuật.

Vừa rồi liên tục mấy lần đánh vào hắc mãng trên thân, đều không có nửa phần hiệu quả, ngay tại hắn chuẩn bị rời đi thời điểm, chợt nhớ tới một câu ngạn ngữ "Đem muốn lấy chi, trước phải cho đi" !

Hắn đã không gây thương tổn được hắc mãng, vậy liền dứt khoát để hắc mãng đến tổn thương hắn.

Hắc mãng không phát lực thời điểm, có thể dựa vào trơn trượt mãng bì cùng quỷ dị rung động, nhưng hoàn mỹ tháo bỏ xuống hắn mỗi một kích, nếu là hắc

mãng đồng dạng phát lực, hắn không phải tin tưởng, cũng có thể hoàn mỹ tháo bỏ xuống hắn mỗi một kích.

Sự tình quả nhiên không có ngoài dự liệu, ngay tại hắc mãng ý đồ giảo sát hắn thời điểm, cũng đã mất đi tự thân ưu thế lớn nhất, từ đó bị hắn nhẹ nhõm chặt đứt.

Hắc mãng phục trên đất, "Tê, tê" địa phương thở phì phò, hai cái mờ nhạt dựng thẳng đồng từng tia từng tia nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, trong mắt tràn ngập sát cơ, đáng tiếc toàn thân tê liệt vô pháp động đậy, chỉ có thể nhìn một chút mà thôi.

Triệu Phất Y một chiêu đắc thủ, cũng sẽ không cho hắc mãng lưu lại cơ hội thở dốc, trở tay hướng về phía đầu trăn chính là vỗ, chỉ nghe "Ba" một tiếng, đầu trăn bị đập hiếm nát.

Tiếp theo trong nháy mắt, toàn bộ hắc mãng bỗng nhiên trở nên mờ đi, hóa thành từng sợi bạch quang, một tia hướng lên phía trên bốc hơi.

Trong nháy mắt, toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, lưu tại nguyên địa chỉ có một thanh dài ba thước kiếm.

"Thế mà thật có lần này biến hóa!"

Triệu Phất Y nao nao, từ dưới đất nhặt lên trường kiếm.

Hắn cho dù trước đó biết, chém giết dị thú về sau, sẽ có quà tặng xuất hiện, nhưng là chân chính nhìn thấy cảnh tượng này, vẫn còn có chút kinh ngạc.

Thanh trường kiếm này ước chừng ba thước, toàn thân đen nhánh, ảm đạm vô quang, cũng không biết là cái gì kim loại chế thành, chỉ có chỗ chuôi kiếm hiện ra màu xanh đen, nắm trong tay cảm giác ôn nhuận, tựa hồ là một loại nào đó vật liệu gỗ.

Trường kiếm lưỡi kiếm cực nhỏ, chỉ có hai ngón tay rộng rãi, lại cực kì sắc

bén, dù cho nhanh chóng vung vẩy, cũng không có bất kỳ cái gì âm thanh, dùng cho ám sát không thể thích hợp hơn, tiện tay hoạch ở bên cạnh trên một thân cây, cơ hồ không có phát lực, to bằng miệng bát đại thụ đã bị nhẹ nhàng chặt đứt.

Trên thân kiếm cũng không có gì trang trí, chỉ có chỗ chuôi kiếm, dùng tơ vàng khảm nạm lấy "Huyền Mãng" hai chữ.

"Kiếm này không tệ a!"

Triệu Phất Y truyền thừa Cô Trần Tử bộ phận ký ức, học được một bộ "Sát Kiếp" kiếm pháp, đối trường kiếm tính năng cũng có mấy phần hiểu rõ.

Trong tay chuôi này "Huyền Mãng" kiếm,

Dù cho không tính là thần binh, chí ít cũng là một cái hiếm thấy lợi khí, coi như cùng Vương Triêu Nghĩa bội kiếm so sánh, mảy may cũng không kém.

Nếu là phóng tới trên thị trường bán ra, chỉ sợ bạch ngân vạn lượng cũng chưa chắc có thể mua xuống tới.

Chỉ là không biết chuôi này "Huyền Mãng" kiếm, là thuần túy từ huyễn trận huyễn hóa mà ra binh khí, vẫn là hiện thế bên trong, thật tồn tại dạng này một thanh trường kiếm.

Nghĩ tới đây, Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên nổi lên một cái ý niệm kỳ quái.

Mấy ngày trước đây, Liên Thành Quân từng đã nói với hắn, Bắc Đấu Thất Tinh Trận là từ Toàn Chân Đạo một vị tiền bối, đem một kiện không trọn vẹn pháp bảo cải chế mà thành.

Hắn hiện tại rất muốn hỏi hỏi cái này vị phía trước, món pháp bảo này đến tột cùng là cái gì.

. . .

"Đặc sắc!"

Giang Mai nhìn thấy Triệu Phất Y thoát khốn mà ra, nhất cử giết chết hắc mãng tình cảnh, nhịn không được phủi tay, gật đầu tán dương một tiếng, cười nói ra: "Vị huynh đài này không hổ là Toàn Chân Đạo bên trong tinh anh, quả nhiên có ngoài dự liệu thủ đoạn."

"Hách sư đệ ngược lại thu tốt đồ đệ."

Trường Xuân Tử nhìn Hách Trường Phong một chút, cũng cười nói.

"Vận khí mà thôi, đảm đương không nổi Thái tử cùng sư huynh khích lệ."

Hách Trường Phong mặt mũi tràn đầy cười khổ.

Hắn luôn luôn biết Triệu Phất Y am hiểu chém giết, nếu không, cũng sẽ không ở Ngoại Gia cảnh giới, liền có thể chém giết Nội Gia cao thủ Vân Phong Hàn, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy tựu hiển lộ ra.

Hắn kỳ thật cũng không hi vọng Triệu Phất Y chịu quá nhiều chú ý, hiện tại chỉ có một suy nghĩ, chính là hi vọng hình tượng đừng lại theo trên người Triệu Phất Y, nếu là tiếp tục như vậy đi xuống, chỉ sợ Triệu Phất Y bị chọn lấy kế hoạch rất lớn.

"Kẻ này trời sinh am hiểu chém giết, ngược lại là một cái có thể chịu được ma luyện thật là tốt người kế tục, Hách Trường Phong, ngươi nếu là nhìn, không nếu như để cho hắn chuyển ném Lăng Vân Tử môn hạ, theo ta mạch này học kiếm."

Trên đài cao, Bạch Hồng Chân Nhân bỗng nhiên vừa cười vừa nói.

Lăng Vân Tử là hắn thủ đồ, truyền thừa hắn một thân kiếm thuật, cũng là mạch này ngày sau thủ lĩnh.

Đối với Bạch Hồng Chân Nhân tới nói, vô luận là Triệu Phất Y, vẫn là màu

đen mãng xà, đều cùng sâu kiến không khác, trận này quyết đấu biểu hiện ra lực lượng tầng thứ, với hắn mà nói cũng không có cái gì đáng đến chú ý.

Hắn chú ý chính là Triệu Phất Y đang chém giết lẫn nhau bên trong biểu hiện ra chiến đấu trực giác, cùng cấp tốc thấy rõ hắc mãng nhược điểm thiên phú.

Nếu là trước giờ có chỗ chuẩn bị, hoặc là học qua chuyên môn công pháp, chém giết hắc mãng tịnh không đủ là lạ, nội môn bất luận cái gì một đệ tử cũng có thể làm đến, kỳ tựu kỳ ở, Triệu Phất Y trước đó đối hắc mãng cũng không bất luận cái gì hiểu rõ, thốt nhiên bị tập kích về sau, còn có thể nghĩ đến biện pháp giết địch.

Điểm này toàn bằng thiên phú, dạy là sẽ không dạy.

Rất nhiều người tu luyện cả đời, tu vi, công pháp thoạt nhìn đều không có kẽ hở, nhưng đều là mặt giấy thực lực, chân chính cùng người giao thủ, chớ nói vượt cấp giết địch, liền xem như gặp được lực lượng ngang nhau đối thủ, thậm chí hơi yếu một cái cấp độ đối thủ cũng đánh không lại.

Vậy có ít người chỉ nhìn tu vi chẳng có gì ghê gớm, sở học công pháp cũng là không đáng kể, lại luôn có thể thấy rõ địch nhân nhược điểm, xuất kỳ chế thắng, từ đó vượt cấp giết người.

Loại người này nếu là tu luyện thiên phú cho dù tốt một chút, ở tu hành giới tất thành một đời tông sư, coi như thiên phú không đáng kể, ở Thế Tục Giới cũng có thể trở thành một phương cao thủ.

Triệu Phất Y cho dù chưa hẳn có thể đi đến một bước này, nhưng là đã biểu hiện ra cái này tầng thứ tiềm lực, đây mới là Bạch Hồng Chân Nhân Trương khẩu nguyên nhân.

"Ha ha!"

Hách Trường Phong sắc mặt xấu hổ, cười to vài tiếng, nói ra: "Sư thúc không

nói ta còn không phát hiện, sư thúc kiểu nói này, ta còn thực sự cảm thấy hắn là cái khả tạo chi tài."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 149: Tụ Hợp

149,

Triệu Phất Y chém giết hắc mãng về sau, nhìn xem thời gian không còn sớm, liền nhấc lên Huyền Mãng kiếm, phi thân nhảy lên đầu cành, tiếp tục hướng phương hướng tây bắc tiến đến.

Theo hắn rời đi nơi đây, trong đại điện các vị đạo trưởng lực chú ý cũng chuyển dời đến nơi khác, sa bàn địa đồ khôi phục lại ban đầu dáng vẻ, một lần nữa giám sát toàn bộ huyễn trận.

Ước chừng một bữa cơm công phu, Triệu Phất Y đi vào trước đó ước định địa phương, dọc theo con đường này ngược lại là rất bình an, không còn gặp được hắc mãng một loại dị thú.

Oanh! Cạch!

Xa xa nghe được một trận phong lôi thanh âm, từ chỗ rừng sâu truyền đến.

"Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ lại là Liên sư huynh ở cùng người giao thủ?"

Triệu Phất Y nao nao, dưới chân nhưng mà không chậm, nhấc lên trường kiếm trong tay, cấp tốc đuổi tới âm thanh truyền đến địa phương, đứng tại trên ngọn cây, ở trên cao nhìn xuống, quan sát trong rừng phát sinh hết thảy.

Rừng rậm phía dưới, Liên Thành Quân sắc mặt nghiêm túc, đang cùng một cái khắp cả người đen nhánh báo săn triền đấu, đã dần dần chiếm thượng phong.

Đầu này ô báo tốc độ cực nhanh, ngay tại mấy cây đại thụ ở giữa vừa đi vừa

về xuyên qua, nhảy chồm nhảy lên ở giữa, lại không ở,vắng mặt Nội Gia người có năng lực phía dưới, thậm chí ẩn ẩn còn muốn vượt qua Triệu Phất Y một bậc.

Đương nhiên, đây là tại Triệu Phất Y không có niệm tụng bí quyết điều kiện tiên quyết.

Ô báo một bộ da lông đen nhánh, chỉ có bốn cái móng vuốt lóe ra điểm điểm bạch quang, nanh vuốt đều có dài hơn ba tấc, như là từng thanh từng thanh tiểu chủy thủ, tùy ý ôm đồm ra, đều có thể trên tàng cây vạch ra mấy đạo thật sâu vết tích, nếu là chộp vào trên thân người, chỉ sợ liền da lẫn xương đều muốn bẻ gãy.

Liên Thành Quân lại dựa vào một đôi tay không, đem ô báo gắt gao ngăn chặn.

Cùng Triệu Phất Y so sánh, hắn chiêu pháp tinh diệu nhiều lắm, dùng chính là Toàn Chân Đạo bí truyền "Ngũ Lôi tay", mỗi một chưởng vung ra, đều mang theo phong lôi chi thanh, nơi lòng bàn tay ẩn ẩn tuôn ra lôi âm, hai cái tay áo lại cuốn lên một trận kình phong, không ngừng đặt ở ô báo trên thân, bách nó giảm tốc.

Một người nhất báo ngay tại rừng rậm phía dưới quần nhau, Liên Thành Quân cho dù chiếm thượng phong, nhưng là trong lúc nhất thời cũng khó có thể giết chết ô báo, chỉ là không ngừng đưa nó ép về phía góc chết.

Triệu Phất Y nhìn ra ngoài một hồi, chợt phát hiện một sự kiện.

Liên Thành Quân chiêu thức tinh diệu, xuất thủ vô tình, chiêu chiêu hướng ô báo đi bốn trên đường bức, nhưng lại xưa nay sẽ không dùng cái gì đòn sát thủ, cũng sẽ không dùng cái gì hiểm chiêu.

Từ đầu tới đuôi, hắn đều là thông qua một chiêu một thức, dần dần chiếm thượng phong, ổn bên trong cầu ổn, lấy mài nước công phu dần dần áp chế ô báo.

"Loại này đấu pháp, không phải là Đạo Môn đệ tử phương thức chiến đấu?"

Triệu Phất Y không nhịn được nghĩ đến, cái này nhưng cùng phong cách chiến đấu của hắn hoàn toàn khác biệt.

Hắn từ tu hành đến nay, lần lượt hấp thu qua bốn người ký ức, theo thứ tự là Lâm Trấn, Hàn Đường, Cô Trần Tử cùng Biện Cơ hòa thượng.

Lâm Trấn cùng Biện Cơ hòa thượng không nói trước, hai người này một cái kinh nghiệm thực chiến quá ít, một cái hoàn toàn không cùng người giao thủ qua, đối với hắn phong cách chiến đấu cơ hồ không có ảnh hưởng gì.

Thế nhưng là Hàn Đường, Cô Trần Tử lại khác, hai năm này đều có hơn mười năm chém giết cuộc đời, đối với hắn phương thức chiến đấu có cực lớn ảnh hưởng.

Nhưng hai người này bên trong, một cái là nhiều năm sa trường bên trên giết ra tới đồ tể, một cái là trong tông môn phụ trách ám sát đạo tướng, theo đuổi không phải là chiêu thức tinh diệu, cũng không phải ổn bên trong cầu ổn, mà là bằng nhanh nhất tốc độ giết chết địch nhân, thậm chí không tiếc áp dụng lấy thương đổi thương phương thức.

Vì vậy, hắn phương thức chiến đấu cũng cùng cái khác Đạo Môn đệ tử hoàn toàn khác biệt, hoàn toàn là sát phạt đường đi, ngược lại là cùng Hách Trường Phong có chút tương tự.

Có lẽ, đây cũng là từ nơi sâu xa, tự có duyên phận.

. . .

Khoảng sao thời gian đốt một nén hương về sau, Liên Thành Quân rốt cục đem ô báo bức đến góc chết, bắt lấy một sơ hở, một chưởng vỗ ở ô báo trên lưng, Ngự Khí thấu thể, trực kích phế phủ, đem nó tươi sống đánh giết.

Ba!

Một chưởng về sau, ô báo thất khiếu chảy máu, lảo đảo lại chạy mấy bước, một đầu mới ngã xuống đất.

Tiếp theo trong nháy mắt, ô báo như là hắc mãng, đồng dạng hóa quang mà đi, chỉ ở trên mặt đất lưu lại hai thanh mỏng như cánh ve chủy thủ.

Liên Thành Quân nhặt lên chủy thủ, một tay một chi, tiện tay đem chơi một chút, giũ ra hai đóa kiếm hoa, lập tức thu nhập ống tay áo bên trong, ngẩng đầu nói ra: "Chu sư đệ, nhìn đủ rồi chưa!"

Nguyên lai hắn sớm đã pháp quyết Triệu Phất Y đến, chỉ là chuyên tâm săn giết ô báo, không có há miệng thôi.

"Liên sư huynh, thật bản lãnh!"

Triệu Phất Y mỉm cười,

Từ trên cây nhảy xuống tới, mấy bước đi vào Liên Thành Quân trước người, hỏi: "Chúng ta tiếp xuống làm cái gì?"

Liên Thành Quân không nói gì, trên dưới đánh giá Triệu Phất Y một chút, lại nhìn nhìn trường kiếm trong tay của hắn, trên mặt lộ ra một tia tò mò, nói ra: "Chu sư đệ tốc độ cũng không chậm, nhanh như vậy liền lấy đến kiện thứ nhất trang bị, chỉ là trên người ngươi quần áo làm sao. . ."

"Ta lúc đầu trên thế gian hành tẩu thời điểm, từng nghe người nói qua một cái lưu phái, am hiểu lõa áo mà đấu, thoát đến càng sạch sẽ, lại càng lợi hại, nghe nói nhân vật đại biểu có cái họ Tử, ở tại Lư Sơn nhất đại, hắn là sư đệ cũng học qua cái này lưu phái công pháp?"

"Ha ha. . ."

Triệu Phất Y xấu hổ cười một tiếng, cười ha hả.

Liên Thành Quân cười vài tiếng, không có tựu cái đề tài này tiếp tục trò chuyện đi xuống, ngừng lại một chút, tiếp lấy nói ra: "Bắc Đấu Thất Tinh Trận tuy nói là chỉnh thể, kỳ thật có thể chia nhỏ vì tam đại khu vực, đầu này một chỗ khu vực chính là Mê Tung Lâm, bên trong có ba món đồ trọng yếu nhất."

"Đệ nhất dạng đồ vật chính là đồ ăn, luận đạo đại hội toàn bộ hành trình là ba ngày, cho nên nhất định phải cân nhắc vấn đề ăn cơm, nếu là tìm không thấy sung túc đồ ăn, hai ngày nữa liền muốn đói nương tay chân nhũn ra, hết khí lực, chỉ có thể sử dụng bảy phần, mong muốn chống đến cuối cùng so với lên trời cũng khó khăn."

"Đệ nhị dạng đồ vật chính là đan dược, Mê Tung Lâm bên trong có chút dị thú sau khi chết, lại lưu lại bổ ích Khí Huyết Đan dược, có thể cấp tốc bổ sung thể lực, nếu như có thể lấy được tay, sẽ không sợ cùng người đánh lâu, cơ hội chiến thắng lớn hơn nhiều. Mà lại cùng ngoại giới khác biệt, chúng ta dù sao cũng là ở huyễn trận bên trong, đan dược có thể tùy tiện ăn, không thể so với cân nhắc lưu tại thể nội đan độc, chỉ cần chống nổi ba ngày này liền tốt."

"Dạng thứ ba đồ vật chính là trang bị, bao quát binh khí, áo giáp, ám khí chờ một chút, ngươi không nên xem thường những thứ đồ này, phải biết trong Bắc Đấu Thất Tinh Trận, huyễn hóa mà ra trang bị đều là nhất đẳng thần binh lợi khí, coi như đối với Tiên Thiên cao thủ, đều có tác dụng cực lớn, chứ đừng nói là ngươi ta."

"Nha."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, tiếp lấy lại hỏi: "Vậy chúng ta đi trước tìm cách bên nào?"

Liên Thành Quân hơi nghĩ nghĩ, nói ra: "Trang bị trước không nóng nảy, ngươi ta vận khí không tệ, vừa mới tiến đến mảnh này rừng tựu gặp được dị thú, riêng phần mình lấy tới một kiện binh khí, còn lại giáp trụ các loại, chỉ cần nguyện ý bỏ chút thời gian, sớm tối đều có thể lấy tới, cũng không phải đặc biệt

sốt ruột."

"Có thể huyễn hóa đan dược dị thú quá mức khó tìm, cũng không tốt bắt, có thể hay không tới tay tám thành cần nhờ vận khí, cũng không cần nóng lòng nhất thời "

"Lập tức chỉ có đồ ăn trọng yếu nhất, vừa đến, đồ ăn có hạn, tất cả mọi người muốn đi tranh, đi chậm cũng chỉ có thể từ trên tay người khác tranh giành, thứ hai, chúng ta riêng phần mình đánh một trận, cũng hao không ít thể lực, lại không ăn cơm chỉ sợ cũng muốn đói bụng!"

"Vậy liền ấn Liên sư huynh nói xử lý."

Triệu Phất Y gật đầu đáp.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 150: Trộm Đào

150,

Hô! Hô!

Liên Thành Quân đứng tại trên ngọn cây, một trận gió lạnh thổi qua, một đôi tay áo theo gió mà động, lâng lâng phảng phất người trong chốn thần tiên.

Triệu Phất Y cởi trần, đứng ở một bên, hơi cảm thấy rùng cả mình.

Hai người đưa mắt bốn ngắm, không ngừng hướng phương xa nhìn lại, tìm kiếm Đào Hoa Lâm phương vị.

Ngay tại chưa tới nửa giờ sau, hai người quyết định bước kế tiếp kế hoạch, quyết định đi trước tìm kiếm thức ăn.

Dựa theo dĩ vãng kỳ trước đệ tử kinh nghiệm, trừ bỏ ngẫu nhiên đoạt được không tính, Mê Tung Lâm bên trong ổn định nơi cung cấp thức ăn có hai cái địa phương.

Một cái là Mê Tung Lâm rất bắc bộ, cùng Lô Vi Đãng giao giới bến nước bên cạnh, bên trong có không ít màu mỡ hồ cá, nếu là biết bơi, có thể xuống nước bắt đến ăn.

Một cái khác thì là trong Mê Tung Lâm, có một mảng lớn Đào Hoa Lâm, trong rừng có thật nhiều chín muồi mật đào, vừa vặn có thể hái đến ăn.

Hai người thương nghị thoáng cái, cảm thấy thịt cá nấu nướng có chút phiền phức, vẫn là tiến về rừng đào tốt, đến đó hái bên trên đầy đủ ba ngày ăn quả đào.

Bắc Đấu Thất Tinh Trận mỗi lần mở ra thời điểm, địa hình đều sẽ biến hóa.

Mong muốn trong Mê Tung Lâm, tìm tới Đào Hoa Lâm cũng không phải là một kiện rất dễ dàng chuyện tình, cũng không có gì tốt biện pháp, chỉ có thể dùng đần công phu.

Hai người ngay tại chỗ tìm tới một cây đại thụ, leo tới ngọn cây phía trên nhất, bắt đầu hướng tứ phía nhìn ra xa.

Nếu như có thể tìm tới Đào Hoa Lâm tốt nhất, nếu là tìm không thấy Đào Hoa Lâm, tựu nhìn xem phụ cận cao nhất cây ở nơi nào, sau đó lại leo đến trên ngọn cây này, tiếp tục hướng tứ phía nhìn ra xa.

Không ngừng lặp lại quá trình này, thẳng đến cuối cùng tìm tới Đào Hoa Lâm mới tốt.

Cái này cũng may mắn là Liên Thành Quân, Triệu Phất Y hai người tự nhận đều là cao thủ, liên thủ phía dưới không e ngại bất cứ địch nhân nào, mới dám như vậy gióng trống khua chiêng tìm.

Nếu là thay một người, leo đến chỗ cao kết quả, chỉ có thể là cho người khác làm bia ngắm, chỉ sợ tại trong lúc này đã bị người tiêu diệt.

"Ồ! Ngươi xem ở đâu!"

Triệu Phất Y bỗng nhiên nhìn thấy tây nam phương hướng có chút không đúng.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy một mảnh Đào Hoa Lâm ngay tại bên ngoài mấy dặm, ở um tùm cành lá phía dưới, ẩn ẩn có thể nhìn thấy từng khỏa chín muồi mật đào, đỏ tươi sung mãn, từng đống quả lớn, làm cho người thèm chảy nước miếng.

"Không tệ!"

Liên Thành Quân có chút gật gật đầu nói.

Hai người liếc nhau, cũng không nhiều lời nói nhảm, cùng một chỗ đi Đào Hoa Lâm tiến đến, thời gian không lâu, liền đã đi tới Đào Hoa Lâm phía trên.

. . .

Bạch!

Triệu Phất Y lăng không nhảy lên, chân không chạm đất, hướng trong rừng hoa đào nhảy tới, thẳng đến biên giới một gốc cao lớn cây đào.

Sưu!

Ngay tại hắn thân ở giữa không trung thời khắc, một tiếng gió thổi bỗng nhiên từ sau đầu đánh tới, vừa nhanh vừa vội, âm thanh cực kì bén nhọn, tựa hồ là cái gì ám khí.

Triệu Phất Y cũng không quay đầu lại, trở tay hướng về sau một kiếm, chỉ nghe "Đinh" một tiếng, đã cảm thấy mũi kiếm run lên, tiếp lấy khuỷu tay chấn động, dường như ghim trúng thứ gì.

"Thật là lớn lực đạo!"

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, ám khí bên trên bám vào lực đạo cực mạnh, tuyệt không phải người bình thường có khả năng ném ra.

Mượn nguồn sức mạnh này, hắn bồng bềnh rơi trên mặt đất, lo lắng có người tiếp tục xuất thủ, vội vàng múa cái kiếm hoa, đem trên dưới quanh người bảo hộ ở trong đó, kỳ quái là, cũng không có người hướng hắn tiếp tục tiến công.

"Chuyện gì xảy ra?"

Liên Thành Quân cũng chạy tới.

"Giống như có cái gì ám khí. . ."

Trong lúc nói chuyện, Triệu Phất Y đem trường kiếm đưa ngang trước người, rốt cục thấy được vừa rồi tập kích vũ khí của hắn, không khỏi "A" một tiếng.

Chỉ thấy trên mũi kiếm vừa vặn đinh lấy một viên màu đỏ tím hột đào, mặt trên còn có không gặm sạch sẽ thịt quả.

"Hột đào?"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình.

"Không được! Đi mau!"

Liên Thành Quân nhìn thấy hột đào, sắc mặt hơi đổi một chút, gấp vội vàng nói: "Nơi này có Kim Ti Hỏa Nhãn Hầu Quần!"

Triệu Phất Y nghe vậy, không khỏi cũng là cả kinh.

Ngay tại vừa rồi trên đường tới, Liên Thành Quân đã cùng hắn nói qua.

Đào Hoa Lâm bên trong mật đào tuy tốt, lại không phải nhâm quân thải hiệt, tự có dị thú chăm sóc.

Bình thường tới nói, khả năng ở Đào Hoa Lâm chăm sóc dị thú có lưỡng chủng, trong đó một loại là thiết ong, một loại khác thì là Kim Ti Hỏa Nhãn khỉ, hai cái này đều là quần cư động vật, một khi xuất động, chính là một đám cùng một chỗ hành động, quả nhiên là vô cùng lợi hại.

Giữa hai cái này so sánh, Thiết Phong Quần cho dù lợi hại, độc châm có thể muốn người tính mệnh, nhưng là tốc độ cũng không nhanh, chỉ cần không chính diện ngạnh kháng, né tránh cũng không tính khó.

Kim Ti Hỏa Nhãn Hầu Quần tựu lợi hại, loại dị thú này tốc độ cực nhanh, nhất là ở trong rừng leo trèo, thậm chí so ô báo còn nhanh mấy phần, lực lượng

cũng cực mạnh, trí tuệ cũng rất cao, là một loại cực kì khó chơi dị thú.

Nếu là một con hai cái còn miễn, nếu là gặp được một đám, trừ phi vừa thấy mặt liền chạy, nếu không, liền muốn thiệt thòi lớn.

. . .

Liên Thành Quân lời còn chưa dứt, chỉ thấy xung quanh phong thanh đột khởi.

Từng đạo tử quang từ bốn phương tám hướng đánh tới, cẩn thận phân biệt thoáng cái, đúng là đến mười kế màu đỏ tím hột đào, mang theo "Sưu, sưu" phong thanh, hướng hai người cấp tốc đánh tới, trên không trung đè ép ra từng đạo màu trắng khí lãng.

Hai người không khỏi sắc mặt đều biến, từ cái này thanh thế đến xem, cái này hột đào lực đạo tuyệt đối không nhỏ, chỉ sợ so cường cung ngạnh nỏ còn muốn lợi hại hơn mấy phần.

Một khỏa hai khỏa vẫn không có gì quan trọng, mấy chục khỏa cùng một chỗ nện ở trên thân, chỉ sợ cũng Triệu Phất Y liền Long Ngâm Thiết Bố Sam đều gánh không được.

Huống chi, thật chọi cứng lấy không đi, chỉ sợ cũng không phải là bị nện một vòng, làm không tốt phải có sinh sinh bị nện chết ở chỗ này giác ngộ.

"Đi!"

Triệu Phất Y một tiếng thấp giọng hô, một cái níu lại Liên Thành Quân, nhanh chân chạy về phía trước, bất quá, hắn cũng không phải là hướng địa phương khác thoát đi, mà là nhanh chân hướng trong rừng hoa đào phóng đi.

"Sai rồi!"

Liên Thành Quân không khỏi ngạc nhiên, mong muốn quay người lại trốn, lại

bị Triệu Phất Y giữ chặt.

Nếu là cưỡng ép tránh thoát, chỉ sợ có cái này giãy dụa công phu, hột đào đã nện ở trên thân, không làm sao được chỉ có thể bước nhanh chân, đi theo Triệu Phất Y cùng một chỗ đi Đào Hoa Lâm bên trong xông.

"Không sai!"

Triệu Phất Y quát khẽ một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Song phương gặp nhau, lẫn nhau vội vàng không kịp chuẩn bị, chúng ta cho dù bị đánh trở tay không kịp, bầy khỉ cũng không làm tốt chuẩn bị, nếu không thừa dịp cơ hội lần này hái chút quả đào, lần sau lại tới thời điểm , chờ bọn chúng chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta chỉ sợ tới gần đào viên cũng khó khăn!"

"Tốt!"

Liên Thành Quân ánh mắt có chút lấp lóe mấy lần, lớn tiếng nói câu tốt.

Hắn cũng là vô cùng có quyết đoán nhân vật, trong nháy mắt minh bạch Triệu Phất Y ý nghĩ, tán thành đây cũng là một cái biện pháp.

. . .

Xùy! Xùy!

Triệu Phất Y trong miệng đọc thầm "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết, tay trái níu lại Liên Thành Quân, tay phải vung vẩy Huyền Mãng kiếm, bước nhanh chạy về phía trước.

Ở bí quyết gia trì dưới, tốc độ của hắn hơn xa bình thường Nội Gia cao thủ, dù là bầy khỉ lợi hại, cũng không nghĩ tới tốc độ của hắn nhanh như vậy.

Từng viên hột đào nhao nhao rơi sau lưng hắn, chỉ có ngẫu nhiên mấy khỏa, nện trên người Triệu Phất Y, lưu lại từng đạo huyết ấn.

Triệu Phất Y cắn chặt răng, gắng gượng lấy không chậm lại bước chân.

Mũi kiếm lại không ngừng hướng bốn phương tám hướng đâm ra, điểm ở quả đào cùng nhánh cây kết nối bộ vị, từng khỏa quả đào lập tức như mưa rơi rơi xuống.

Liên Thành Quân cũng không nhàn rỗi, hai cái tay áo một trương, giống như hai cái hang không đáy, đem rơi xuống quả đào từng cái đón lấy.

Trong nháy mắt, hai người liền đã từ Đào Hoa Lâm một đầu, vọt tới bên kia, ven đường ở giữa, Triệu Phất Y không biết đâm ra nhiều ít kiếm, Liên Thành Quân cũng chứa hai đại tay áo mật đào.

"Lên!"

Mắt thấy Đào Hoa Lâm đã đến cuối cùng, Triệu Phất Y phát ra một tiếng thấp giọng hô, Liên Thành Quân vội vàng hưởng ứng, hai người đồng thời vọt lên, phi thân hướng trên cây tung đi, thoát đi cái này một mảnh Đào Hoa Lâm.

Ngay tại phía sau hai người, mấy chục cái Hầu Tử từ Đào Hoa Lâm bên trong thoan ra tới.

Những này Hầu Tử từng cái khắp cả người kim mao, ở dưới ánh sao sáng rực sinh huy, phảng phất hoàng kim rèn đúc, chỉ có một đôi mắt hoàn toàn đỏ đậm, thật giống như thiêu đốt hỏa diễm.

Nhìn qua hai người đi xa bóng lưng, bầy khỉ nổi trận lôi đình, đáng tiếc Triệu Phất Y tốc độ quá nhanh, vô luận như thế nào cũng đuổi không kịp, chỉ có thể không công sinh khí.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 151: Hố Sâu

15 1,

"Hô. . . Hô. . ."

Liên Thành Quân khom người, hai tay chống trên chân, mồm to thở hổn hển.

Nửa ngày về sau, khí tức dần dần đều đều, lúc này mới nâng lên một cái tay, chỉ vào Triệu Phất Y, bất đắc dĩ nói ra: "Ngươi tiểu tử này quả nhiên là không muốn mạng, cùng ngươi liên thủ cũng không biết là có đúng hay không!"

Hắn giờ phút này thoạt nhìn có chút chật vật, trên mặt lại xanh vừa sưng, trên đầu vẫn còn một cái bọc lớn, đều là bị Hầu Tử ném hột đào đánh.

Vừa rồi tại trong rừng hoa đào thời điểm, hắn hai cái tay áo đều dùng để chở quả đào, thực tế không có cách nào che chắn đầu, chỉ có thể gắng gượng ai đó nện.

Cũng may mắn hắn tu vi không thấp, một thân nội khí đều vận đến trên mặt, mới không có bị đánh chết tươi.

Nếu là thay một người, cho dù có Triệu Phất Y lôi kéo, tốc độ nhanh hơn Hầu Tử, chỉ sợ cũng kháng không đến cuối cùng, trong rừng liền bị tươi sống đập chết.

"Cầu phú quý trong nguy hiểm sao, chúng ta đây không phải xong rồi!"

Triệu Phất Y cũng là một thân bầm tím, thoạt nhìn cũng không mạnh bằng Liên Thành Quân nửa phần.

Nói đến đây, hai người lẫn nhau liếc mắt nhìn, đều thấy được đối phương bộ dáng chật vật, không khỏi cười ha ha, chỉ cảm thấy cái này lưỡng tay áo quả đào đến là thôi, phen này kinh lịch ngược lại là thú vị vô cùng.

"Chúng ta lần này có thể làm chuyện lớn!"

Sau khi cười xong, Liên Thành Quân trầm mặc một hồi, bỗng nhiên yếu ớt nói.

"Không phải liền là đoạt chút quả đào sao, tính là gì đại sự!"

Triệu Phất Y cười lắc đầu.

"Bọn này Hầu Tử không dễ chọc, từng cái đều có thể theo Ngoại Gia đỉnh phong cấp độ thật là tốt tay phân cao thấp, mấy chục con tụ cùng một chỗ, coi như Nội Gia cao thủ cũng là có chết vô sinh, thường ngày người khác đều là đi lén quả đào, đi lừa gạt quả đào, giống chúng ta như thế ngạnh đoạt, chỉ sợ vẫn là lần đầu."

Liên Thành Quân nói đến đây, hơi dừng một chút, tiếp lấy lại nói ra: "Chúng ta lần này là đem Hầu Tử triệt để chọc giận, nếu là lại có người đi Đào Hoa Lâm, chỉ sợ muốn trộm nghĩ lừa gạt cũng không được, làm không tốt thật muốn dùng mệnh đến lấp."

"Không đến mức a?"

Triệu Phất Y lắc đầu, cười nói: "Coi như từ Đào Hoa Lâm hái không đến quả đào, cũng không có gì cái gọi là, không phải là còn có thể đi mép nước nhào cá sao, tổng sẽ không ngốc đến mức theo Hầu Tử ngạnh kháng."

"Ha ha, ngươi cho rằng ta cái gì không đi mép nước, quả nhiên là ngại thịt cá khó thực hiện sao, mép nước có mép nước nguy hiểm, không thể so với Đào Hoa Lâm bên trong tốt hơn."

Liên Thành Quân cười khổ nói.

"Như thế vừa vặn, trước tiên có thể đào thải một nhóm đối thủ, bớt chúng ta động thủ."

Triệu Phất Y cười ha ha một tiếng.

"Hi vọng như thế đi, tốt, chúng ta ăn trước mấy quả đào, nghỉ ngơi một hồi, lại đi chỗ tiếp theo địa phương."

Liên Thành Quân gật đầu nói.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu về sau, riêng phần mình lấy mấy chín muồi mật đào, lột ra phía ngoài cùng một tầng đào Bì, lộ ra trắng nõn đào thịt, mồm to bắt đầu ăn.

Cái này quả đào hương vị cực ngon, thơm ngọt vừa miệng, như nước trong veo, cho dù so ra kém Triệu Phất Y ở Sơn Thủy Họa Quyển bên trong ăn vào mùi vị đẹp tuyệt luân, vậy cũng so ở hiện thế bên trong nếm qua bất luận một loại nào quả đào đều muốn mỹ vị rất nhiều, mấy ngày nay ngược lại là có lộc ăn.

Triệu Phất Y ăn hai cái về sau, bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện.

Quả đào đã mỹ vị như vậy, thật không biết trong hồ phì ngư có phải hay không hương vị càng tốt, nếu là có cơ hội, nhất định phải nướng mấy con cá ăn.

. . .

Ông! Ông!

Hỏa Long Cung bên trong, đại điện bên trong.

Trôi nổi tại chậu phía trên sa bàn địa đồ, bỗng nhiên phát ra một trận tiếng ông ông, thuận theo mà đến, vẫn còn mấy điểm hồng quang tại kịch liệt lấp lóe, thật giống như cảnh báo đồng dạng.

"Nhanh như vậy đã có người phải chết?"

Đan Dương Tử nhìn thấy hồng quang lấp lóe, hơi nhíu nhíu mày.

Dựa theo trận pháp thiết trí, chỉ có trong trận đệ tử sinh mệnh lực cấp tốc xói mòn thời điểm, mới có hồng quang không ngừng lấp lóe, cũng là nhắc nhở người bên ngoài kịp thời phát hiện, huyễn trận bên trong xảy ra chuyện gì.

Tiếp theo, hắn lấy tay nhẹ nhàng chỉ chỉ chậu, sa bàn lập tức phát sinh biến hóa.

Trước mắt hình tượng cấp tốc mở rộng, không ngừng hướng hồng quang lóe ra truy tung, trong nháy mắt, đã tập trung đến hồng quang lấp lóe chỗ phía trên, hiện ra trong đó tình hình, lại là ở một mảnh Đào Hoa Lâm bên ngoài.

Trong tấm hình, có ba tên đệ tử trẻ tuổi đang từ trong rừng hoa đào, liều mạng hướng ra phía ngoài chạy trốn, từng cái mặt mũi tràn đầy bầm tím, chật vật không chịu nổi.

Sau lưng bọn hắn thì là một đám nổi trận lôi đình Kim Ti Hỏa Nhãn khỉ, tức giận đuổi theo mấy người kia, trong tay hột đào như cường cung kình nỏ, cấp tốc hướng mấy người kia đập lên người đi.

Ba!

Một tiếng vang giòn, một con hột đào thật vừa đúng lúc, đúng lúc nện trúng ở một người trong đó cái ót trên biển, đem cái này nhân sinh sống đập tắt thở đi, một đầu mới ngã xuống đất.

Tiếp theo, chính là một trận mưa to gió lớn tập kích, phía sau bầy khỉ nhìn thấy tiện nghi, mấy chục mai hột đào đồng loạt ra tay, từ các loại góc độ hướng người này đập tới, chính giữa trên người hắn các nơi yếu hại.

Còn không đợi bên cạnh đồng đội thân xuất viện trợ, người này đã hóa thành một trận bạch quang, biến mất ở huyễn trận bên trong.

Thấy tình cảnh này, hai người khác trốn được càng nhanh, trong nháy mắt, liền biến mất ở Đào Hoa Lâm bên ngoài.

Thẳng đến người này mất mạng về sau, truy ở phía sau Kim Ti Hỏa Nhãn Hầu Quần mới dần dần ngừng lại bước chân, không có tiếp tục đuổi đi xuống.

"Quái!"

Đan Dương Tử nhìn đến đây, có chút một tiếng kinh ngạc: "Bọn này Hầu Tử thường ngày cho dù lợi hại, đối quả đào trông coi cũng nghiêm, vậy không đến mức vừa thấy mặt liền xuống tử thủ, cũng nên cảnh cáo một phen, hôm nay làm sao táo bạo như vậy?"

"Nói không chừng là có người đem bọn nó chọc."

Trên đài cao, Bạch Hồng Chân Nhân thuận miệng nói ra: "Ta vừa rồi nhìn mấy người kia là tay không ra tới, thế nhưng là trên cây quả đào lại ít đi rất nhiều, xem ra có người ở bọn hắn trước đó, đã lén qua một lần, sớm đem Hầu Tử chọc giận, bọn hắn vừa vặn lại gánh trách nhiệm."

Lấy Bạch Hồng Chân Nhân thị lực, coi như sa bàn không phóng to hình tượng, cũng có thể thấy rõ bên trong bất luận cái gì một chỗ ngóc ngách phát sinh sự tình, huống chi mới sa bàn tựu tập trung ở Đào Hoa Lâm bên trong.

"Ha ha, vận khí này thực sự là. . ."

Trường Xuân Tử nghe vậy, không khỏi cười ha ha.

Đang ngồi cái khác đạo trưởng cũng đều cười nhạt một tiếng, chỉ có áo đen đạo trưởng, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, chính là vừa rồi mất mạng vị kia đệ tử sư phụ.

"Thái tử điện hạ, ngài ở chỗ này nhìn hơn một canh giờ, còn muốn tiếp tục xem sao?"

Đan Dương Tử lại đem hình tượng hoán đổi trở về, sau đó ngẩng đầu lên, đối Thái tử Giang Mai nói.

"Đạo trưởng cái này ý gì, chẳng lẽ còn có thời gian hạn chế sao?"

Giang Mai cười hỏi.

"Đó cũng không phải."

Đan Dương Tử lắc đầu, nói ra: "Bất quá, trận này luận đạo đại hội muốn tiến hành ba ngày, nhìn từ đầu tới đuôi, hao phí tinh thần không ít, vài vị tổ sư tu vi cao thâm, tự nhiên không đáng kể, bần đạo bọn người khổ luyện nhiều năm, có mấy phần chịu khổ nhọc bản lãnh, cũng sẽ kiên trì xem hết. Thái tử điện hạ là quý nhân, cũng phải cùng chúng ta ở chỗ này cùng một chỗ nhìn sao?"

"Đạo trưởng quá lo lắng!"

Giang Mai cười nhạt một tiếng, nói ra: "Ta cho là chuyện gì xảy ra đâu, nguyên lai là duyên cớ này. Không ngại sự tình, chỉ là cho dù so ra kém chư vị đạo trưởng tu vi cao thâm, thuở nhỏ đã từng tôi luyện gân cốt, mấy ngày mấy đêm không ngủ được không tính là cái gì."

"Đã như vậy, ngược lại là bần đạo suy nghĩ nhiều."

Đan Dương Tử gật đầu nói.

"Nhà ta Thái tử chuyến này là có trọng yếu công sự muốn làm, nhất định phải từ đầu chằm chằm đến đuôi, lời này về sau cũng không cần đề."

Một cái lanh lảnh âm thanh trong đại điện vang lên, nói chuyện chính là cấm cung ngũ đại tổng quản một trong Giải Huyền Cơ.

"Giải tổng quản nói đúng lắm."

Đan Dương Tử nhàn nhạt đáp.

"Luận đạo đại hội chính là một kiện điều thú vị, vừa vặn nhìn chúng ta Đạo Trung đệ tử anh tư, làm sao để các ngươi làm nặng như vậy buồn bực, Đan Dương Tử, để cho người ta tặng chút rượu và đồ nhắm lại, chúng ta nâng ly xem kiếm."

Bạch Hồng Chân Nhân bỗng nhiên nói.

"Sư thúc lời ấy, rất được tâm ta."

Trường Xuân Tử phụ họa nói.

Đan Dương Tử nghe vậy, lại mỉm cười, cũng không lập tức trả lời.

"Liền theo ngươi sư thúc nói làm đi, chúng ta không muốn chậm trễ khách nhân."

Thuần Dương Chân Nhân nói tiếp.

"Tuân mệnh!"

Đan Dương Tử gật gật đầu, quay người dặn dò đứng hầu một bên chấp sự, ra chuẩn bị rượu và đồ nhắm.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 152: Dã Hồ Cốc

152,

Ở Mê Tung Lâm cùng bên ngoài hoang dã giáp giới địa phương, có một cái sơn cốc, tên là Dã Hồ Cốc.

Dã Hồ Cốc cực kì rộng lớn, bên trong là mảng lớn mảng lớn bãi cỏ, sinh trưởng mười phần tươi tốt, chừng cao hơn nửa người, vẫn còn thanh tuyền dòng suối, cùng tới gần dòng suối đầm lầy.

Tòa sơn cốc này đặc sản một loại hồ ly, gọi là Ngân Tuyết Hồ, ước chừng dài hơn một thước, toàn thân trắng như tuyết, toàn thân không có một cây tạp mao, người nhẹ như yến, chạy vội như điện, toàn lực phi nhanh phía dưới, dù cho Nội Gia cao thủ cũng chỉ có thể truy ở phía sau ăn phong.

Nếu như cái này dạng này, cũng không bị gì hung hiểm, chỉ là khó bắt một điểm, chân chính nguy hiểm chính là, Dã Hồ Cốc bên trong ở khắp mọi nơi đầm lầy.

Đầm lầy phía trên nhất là một tầng Thanh Thanh cỏ dại, cùng bình thường bãi cỏ cũng không có cái gì khác biệt.

Chỉ có thật sự dẫm lên phía trên, mới có thể phát hiện dưới chân là thật dày bùn nhão, trong lúc mơ hồ còn mang theo một cỗ hấp lực, nếu là không người viện thủ, cả người đều sẽ bị hút đi xuống.

Ngân Tuyết Hồ nhưng không có vấn đề này, bọn chúng thân thể cực nhẹ, dù cho từ đầm lầy bên trên lao vùn vụt mà qua, cũng sẽ không chìm xuống nửa

phần, vừa vặn thích hợp ở đầm lầy bên trên sinh tồn.

Bất quá, Ngân Tuyết Hồ cho dù khó bắt, vậy mỗi lần đều có người sẽ đến mạo hiểm thử một lần, đây là bởi vì Ngân Tuyết Hồ sau khi chết, lại lưu lại bổ khí ích huyết đan dược, đối phía sau thay nhau chiến đấu cực kì dùng.

Triệu Phất Y cùng Liên Thành Quân cái thứ hai mục tiêu, chính là toà này Dã Hồ Cốc bên trong Ngân Tuyết Hồ.

Có lẽ là bởi vì ở Đào Hoa Lâm tiêu hao quá nhiều vận khí, khi bọn hắn rốt cuộc tìm được Dã Hồ Cốc thời điểm, khoảng cách rời đi Đào Hoa Lâm, đã qua hơn hai canh giờ.

"Trong này Ngân Tuyết Hồ không dễ bắt, một hồi ngàn vạn phải cẩn thận, dù cho bắt không được, cũng không muốn bỏ tản, vạn nhất hãm đến trong ao đầm, nhiều lắm là thời gian một chén trà liền có thể muốn mạng."

Liên Thành Quân nhìn qua trước mắt Dã Hồ Cốc, sắc mặt có chút nghiêm túc, chỉ là hình tượng cùng biểu lộ hoàn toàn không đáp.

Hắn cởi trần, chỉ mặc một cái quần dài, cùng Triệu Phất Y cách ăn mặc giống nhau như đúc, đến mức món kia đạo bào rộng lớn, đã đánh thành vải gói đồ vác tại phía sau, bên trong đựng tất cả đều là quả đào.

Trong tay hắn, nhấc theo một bó vừa dài lại mềm dai dây leo, chừng dài hơn mười trượng, một mặt giữ tại chính hắn trong tay, một chỗ khác lại nắm trong tay Triệu Phất Y.

"Sư huynh nói đúng lắm."

Triệu Phất Y cùng hắn sóng vai mà đứng, cầm dây leo một chỗ khác.

Hai người bước nhanh mà đi, cùng một chỗ tiến vào Dã Hồ Cốc.

Phóng tầm mắt nhìn tới, trước mắt một mảnh xanh bích, trên mặt đất cỏ dại

tươi tốt, lùn nhất địa phương cũng đủ để chôn vùi đầu gối, sâu nhất địa phương thậm chí có thể đem cả người đều chôn vùi trong đó.

Đừng nói là dài một thước Ngân Tuyết Hồ, liền xem như cao hơn một trượng gấu xám núp ở bên trong, cũng hoàn toàn tìm không thấy bóng dáng.

"Xem ra chồn hoang không dễ bắt a!"

Triệu Phất Y nhìn thấy tình cảnh trước mắt, so với hắn trong tưởng tượng càng thêm khó tìm, trong lòng hơi có chút thất vọng, hắn cũng không sợ cùng con mồi chém giết, liền sợ liền tìm cũng không tìm tới.

"Chúng ta tại đây tìm tới buổi tối hôm nay, nếu có thể bắt được tốt nhất, nếu là bắt không được, trở về Mê Tung Lâm."

Liên Thành Quân dường như nhìn ra trong lòng của hắn nghi vấn.

"Được."

Triệu Phất Y gật gật đầu.

. . .

Triệu Phất Y cùng Liên Thành Quân từ cốc khẩu tiến vào, từng bước một hướng sâu trong thung lũng đi tới.

Hai người trên tay cũng đều không nhàn rỗi, riêng phần mình cầm dây leo một mặt, dần dần hướng hai bên tách ra đi, đem dây leo nắm chắc thẳng băng, kéo nhất đạo thẳng tắp,

Làm như vậy có hai tầng ý tứ, thứ nhất là bên trên một tầng bảo hiểm, vạn nhất có người lâm vào đầm lầy, một người khác tới kịp thi cứu kia. Thứ hai mượn trong tay dây leo, đem trước mắt cỏ dại đè thấp, dùng chính là đánh cỏ động rắn biện pháp, nhìn có thể hay không đem Ngân Tuyết Hồ kinh động ra.

Cỏ dại quá cao, ngân hồ quá nhỏ, nếu là không làm như vậy, cho dù có Ngân Tuyết Hồ ở trong bụi cỏ không nhúc nhích nằm sấp, hai người cũng chưa chắc nhìn thấy.

"Ừm?"

Triệu Phất Y ngay tại nhìn chung quanh, tìm kiếm Ngân Tuyết Hồ tung tích, đột nhiên cảm giác được dưới chân chợt nhẹ, cả người rơi xuống dưới, lập tức biết không tốt, cái này đạp trúng đầm lầy.

Trong lòng không khỏi giật mình, mũi chân không tự chủ được hướng phía dưới một điểm, ý đồ mượn một điểm phản chấn lực đạo, từ đầm lầy bên trong nhảy ra.

Lấy hắn lập tức tu vi, liền xem như đạp trúng mặt nước, cũng sẽ sinh ra một cỗ lực phản chấn, đem thân thể từ trong nước nâng lên.

Nhất Vĩ Độ Giang cho dù chưa hẳn có thể làm, đạp bình đạp nước đã có mấy phần hỏa hầu, chỉ là bất lực bền bỉ thôi.

Thế nhưng là chẳng biết tại sao, một cước này điểm ở đầm lầy phía trên về sau, đã cảm thấy thân thể trầm xuống phía dưới, chẳng những không có phản chấn lực đạo xuất hiện, dưới chân ngược lại nhiều hơn một cỗ hấp lực, đem hắn cả người hướng xuống hút đi.

"A?"

Triệu Phất Y sắc mặt không khỏi biến đổi, cúi đầu lại nhìn lúc, toàn bộ bắp chân đều bị hút đi xuống, lại nghĩ biện pháp khác đã tới đã không kịp.

"Trở về!"

Nơi xa Liên Thành Quân chỉ cảm thấy trên tay trầm xuống, quay đầu khi thấy Triệu Phất Y hướng trong đầm lầy trầm xuống, vội vàng dùng lực kéo một cái, dây leo lập tức xiết chặt, một cỗ lực đạo bỗng nhiên sinh ra, theo dây leo truyền

lại đến Triệu Phất Y trên thân.

Triệu Phất Y mượn nguồn sức mạnh này, bỗng nhiên phóng người lên, từ trong ao đầm nhảy ra, vững vàng rơi vào trên đồng cỏ sao.

"Thật là lợi hại đầm lầy!"

Triệu Phất Y sau khi thoát hiểm, không khỏi thán phục một tiếng.

Trong chốc lát, liền đã chìm xuống gần hai thước, đem hai cái đùi đều chôn vùi trong đó, nếu là cứu được chậm hơn, chỉ sợ cái mạng này tựu viết di chúc ở đây rồi.

"Biết lợi hại?"

Liên Thành Quân vừa cười vừa nói.

"Nơi này cũng quá tà môn, ta ở Tần Lĩnh trong núi cũng đã gặp đầm lầy, cũng không có gặp qua tà môn như vậy đầm lầy, một điểm phản ứng thời gian cũng không cho."

Triệu Phất Y lau lau trên đầu một vệt mồ hôi lạnh.

"Ngươi đừng đã quên, nơi này là Bắc Đấu Thất Tinh Trận, hết thảy đều là huyễn trận huyễn hóa mà đến, bất lực bên ngoài giới thực tế tình hình làm tham khảo, tỉ như nói, Tần Lĩnh trên núi sẽ có dị thú sao?"

Liên Thành Quân nói tiếp.

Triệu Phất Y đột nhiên hiểu được.

Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong cảnh sắc nhìn như cùng hiện thế giống nhau, trên thực tế lại hoàn toàn khác biệt, chỗ rất nhỏ có cực lớn khác biệt.

Nếu là không có cái ý thức này, chỉ sợ kế tiếp còn phải bị thua thiệt.

Nghĩ tới đây, Triệu Phất Y thành tâm thực lòng nói một câu: "Đa tạ sư huynh chỉ điểm."

"Không sao, chúng ta bây giờ là trên một sợi thừng châu chấu, đây cũng là tốt với ta."

Liên Thành Quân nói.

Sưu!

Ngay tại hai người cảm khái thời khắc, chỉ thấy ba năm ngoài...trượng, nhất đạo bóng trắng bỗng nhiên từ trong bụi cỏ dại thoan ra tới, thẳng đến Liên Thành Quân mà đi.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí đã vọt tới Liên Thành Quân trước người, hai người mới phản ứng được.

"A!"

Hai người tất cả giật mình, kinh hô một tiếng, cùng một chỗ động thủ.

Triệu Phất Y trong tay huy kiếm điểm nhanh, trong tay Huyền Mãng kiếm, thẳng hướng bóng trắng điểm tới, Liên Thành Quân lại xuất thủ như điện, hai thanh chủy thủ đưa ngang trước người.

Vụt! Xùy!

Bóng trắng thoáng một cái đã qua, trường kiếm, chủy thủ nhao nhao thất bại, lại không thể ngăn lại nửa phần.

"Thật là nhanh!"

Hai người trong đầu cùng một chỗ toát ra ý nghĩ này.

Tiếp theo, chỉ thấy bóng trắng bỗng nhiên vọt lên, từ Liên Thành Quân đầu

vai lướt qua, thẳng đến phía sau hắn cõng mật đào mà đi.

Thẳng đến lúc này, hai người mới nhìn rõ, đạo này bóng trắng lại là một con Ngân Tuyết Hồ.

Ngân Tuyết Hồ nhảy lên đến Liên Thành Quân phía sau, móng vuốt cấp tốc một trảo, xé mở một đường vết rách, bên trong quả đào lập tức lăn xuống ra tới.

Nó điêu lên một khỏa quả đào, cấp tốc hướng về phía trước nhảy lên đi, một lần nữa rơi vào trong bụi cỏ, cứ thế biến mất không thấy.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y trợn mắt hốc mồm, không nghĩ tới còn không có bắt được Ngân Tuyết Hồ, ngược lại trước bị Ngân Tuyết Hồ đánh cướp.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 153: Bắt Cáo

153,

Một trận gió lạnh thổi qua, bích cây cỏ theo gió chập trùng, Dã Hồ Cốc bên trong một mảnh tĩnh mịch.

Nếu là chỉ nhìn cảnh tượng này, ai cũng tưởng rằng đạp thanh thật là tốt chỗ, vạn vạn nghĩ không ra, mới lại có một con Ngân Tuyết Hồ tới qua, ngạnh sinh sinh từ hai tên Nội Gia cao thủ trên thân cướp đi một con mật đào.

"Cái đồ chơi này tốc độ thật nhanh!"

Triệu Phất Y vẫn là vẻ mặt khó có thể tin biểu lộ.

Riêng lấy tốc độ mà nói, Ngân Tuyết Hồ thắng qua lúc trước hắn gặp phải bất kẻ đối thủ nào, đừng nói là bắt giữ, tựu liền nhìn cũng chưa từng nhìn hiểu rõ.

"Làm sao nhanh như vậy. . ."

Liên Thành Quân tự lẩm bẩm, cũng là kinh ngạc không thôi.

Hắn trước đó cũng không nghĩ tới, Ngân Tuyết Hồ tốc độ thế mà lại nhanh đến trình độ ngoại hạng, nếu như sớm biết là như thế này, chỉ sợ liền Dã Hồ Cốc đến cũng sẽ không đến.

Coi như nơi này không có đầm lầy bẫy rập, coi như có thể thuận lợi tìm tới Ngân Tuyết Hồ, chỉ dựa vào loại này khó có thể tin tốc độ, liền để hắn vô kế khả thi.

"Không nghĩ tới huynh đệ chúng ta vậy mà ngã quỵ một mực hồ ly trên thân, cái này té ngã nhưng rơi không nhẹ."

Triệu Phất Y cười khổ nói.

"Được rồi, chúng ta đi thôi, đừng tại đây lãng phí thời gian."

Liên Thành Quân trầm mặc một hồi, bỗng nhiên há miệng nói.

Bắt được Ngân Tuyết Hồ cơ hội cực kỳ bé nhỏ, cùng với ở chỗ này tìm vận may, không bằng đi địa phương khác lại đoạt mấy món trang bị, vì tiếp theo giai đoạn chém giết chuẩn bị sẵn sàng.

"Trước không vội."

Triệu Phất Y nhíu mày, ánh mắt lấp loé không yên, khoát tay áo nói ra: "Đã có người đã từng bắt được, tựu nhất định có biện pháp có thể làm được, chúng ta suy nghĩ lại một chút có biện pháp nào."

"Cũng thế, chúng ta cùng một chỗ ngẫm lại."

Liên Thành Quân cũng không muốn chỉ đơn giản như vậy từ bỏ.

"Sư huynh, ngươi cảm thấy chúng ta vải cái cạm bẫy thế nào?"

Triệu Phất Y suy tư một lát, lần nữa há miệng nói ra: "Vừa rồi Ngân Tuyết Hồ mạo hiểm nhảy lên ra, mục đích là trong tay chúng ta mật đào, nói rõ nó thích vô cùng ăn loại này quả đào, nếu như chúng ta lợi dụng nó nhược điểm này, thiết hạ mấy cạm bẫy, nói không chừng có cơ hội bắt lấy nó."

"Ngươi nói biện pháp này ta cũng nghĩ qua."

Liên Thành Quân đầu tiên là đồng ý một câu, tiếp lấy nói ra: "Thế nhưng là cái này có hai vấn đề, vừa đến, chúng ta trong tay không có bố trí cạm bẫy công cụ, không có cách nào bố trí cạm bẫy, thứ hai, coi như chúng ta thiết hạ cạm bẫy,

Ngân Tuyết Hồ cực kì nhạy bén, chỉ sợ sẽ không tuỳ tiện giẫm vào đi, thứ ba, Ngân Tuyết Hồ thân thể cực nhẹ, thậm chí có thể ở đầm lầy phía trên phi nhanh, chúng ta coi như thiết hạ cái gì cạm bẫy, chỉ sợ cũng bắt không được nó."

"Sư huynh cân nhắc cũng là chu đáo, bất quá, cái này ba điểm đều không phải là vấn đề."

Triệu Phất Y cười cười, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, nắm lên một cái cỏ xanh, nói ra: "Năm ngoái mùa xuân thời điểm, ta ở Tần Lĩnh trong núi ẩn cư qua một đoạn thời gian, theo trên núi thợ săn học được một loại bố trí cạm bẫy biện pháp, gọi là Kết Thảo Liên Hoàn Khấu."

"Cụ thể tới nói, chính là đem trên mặt đất cỏ dại, lấy một loại cực xảo diệu biện pháp thắt ở cùng một chỗ, hình thành nhất đạo vấp tác, mấy chục đạo vấp tác tụ cùng một chỗ, liền thành một chỗ Kết Thảo Liên Hoàn Khấu."

"Liếc mắt một cái, cùng bình thường bãi cỏ không cũng không khác biệt gì, chỉ có thật sự đi lên trước, mới phát hiện bước đi liên tục khó khăn, dưới chân không ngừng vấp tỏi, rất dễ dàng liền sẽ trượt chân."

"Tần Lĩnh chỗ sâu sơn dân, dùng loại biện pháp này bắt dê rừng, dã hươu, con hoẵng, thỏ rừng một loại, hiệu quả vô cùng tốt, chúng ta không ngại dùng trên người Ngân Tuyết Hồ."

Nghe qua những lời này về sau, Liên Thành Quân trầm ngâm một lát, nhẹ gật đầu, nói ra: "Sư đệ nói đây cũng là cái biện pháp, chúng ta không ngại thử một lần."

Hai người nói làm liền làm, ở phụ cận tìm một mảnh thông gió bằng phẳng địa phương, như vậy bố trí.

Triệu Phất Y bắt đầu bện cỏ xanh, kết thành từng đạo vấp tác, Liên Thành Quân nhìn kỹ một trận, học được phương pháp về sau, cũng đi theo Triệu Phất Y phía sau cùng một chỗ bện vấp tác.

Muốn nói kết cỏ thành tác biện pháp rất khéo léo, cũng rất khó học, người bình thường coi như hai ba ngày cũng chưa chắc có thể học được.

Bất quá, Liên Thành Quân chính là Toàn Chân Đạo một đời mới trong hàng đệ tử nhân vật kiệt xuất, tự nhiên bất lực lấy người bình thường đối đãi, ngắn ngủi gần nửa canh giờ, tựu học ra dáng.

. . .

Kết Thảo Liên Hoàn Khấu, cũng không dễ dàng bố trí.

Đến một lần cỏ dại non mềm, hơi bất lưu thần liền sẽ bẻ gãy, cũng liền phí công nhọc sức,

Thứ hai, loại này cạm bẫy trói buộc lực không mạnh, có thể khống chế phạm vi cũng rất nhỏ, thuần lấy số lượng thủ thắng, cần bện rất nhiều dây bằng rơm.

Vì vậy, là một phần cực kì cẩn thận, lại cực cần kiên nhẫn công việc.

Trọn vẹn đã qua hai canh giờ, hai người mới biên tốt một mảnh Kết Thảo Liên Hoàn Khấu, tiếp xuống, tựu nhìn có thể hay không lừa gạt đến Ngân Tuyết Hồ.

Triệu Phất Y lấy hai cái mật đào, xử dụng kiếm chẻ thành phiến mỏng, nhẹ nhàng trải tại trên cỏ, sau đó, Liên Thành Quân đem mặt khác mật đào dùng đạo bào gói kỹ, thu lại để ở một bên.

Làm như vậy đến tột cùng có hữu hiệu hay không, hai người người ai cũng không biết, chỉ có thể thử một chút mà thôi.

Một trận gió lạnh thổi qua, mật đào điểm hương theo gió phiêu tán, không ngừng hướng trong cốc lướt tới.

Ngay tại kết cỏ trận bày ra không lâu, chỉ thấy nơi xa nhất đạo bóng trắng bỗng nhiên từ trong bụi cỏ nhảy lên ra, thẳng đến bụi cỏ dại phía trên phủ lên

mật đào mà đi.

Trong lòng hai người khẽ động, biện pháp này quả nhiên hữu hiệu, cơ hội tới!

Trong nháy mắt, bóng trắng đã vọt tới Kết Thảo Liên Hoàn Khấu phía trên, lại là một con dài hơn một thước Ngân Tuyết Hồ.

Triệu Phất Y sao lại tha cho nó thong dong rời đi, phi thân nhảy lên, bước nhanh tiến đến, trường kiếm trong tay đâm ra, đâm về thảm cỏ phía trên Ngân Tuyết Hồ.

Ngân Tuyết Hồ hơi chao đảo một cái, điêu lên một mảnh mật đào, quay người liền muốn rời đi.

Không ngờ, vừa mới phóng ra một bước, đã bị một cọng cỏ tác ngăn trở, thân hình một cái lảo đảo, thoáng hơi chậm lại.

Có cái này nhất chậm chạp công phu, Triệu Phất Y đã đuổi tới bóng trắng phía trên, một kiếm hướng phía dưới đâm tới.

Ngân Tuyết Hồ thấy thế, vội vàng một cái lật nghiêng, khó khăn lắm tránh thoát một kiếm này, tiếp theo, bốn chân chạm đất, lần nữa xông về phía trước, ai ngờ còn không có phóng ra mấy bước, lần nữa bị dây bằng rơm trượt chân.

Triệu Phất Y lần này lại không cho nó cơ hội, trường kiếm một điểm, chính giữa đầu lâu, đem Ngân Tuyết Hồ đóng ở trên mặt đất.

Sau một khắc, chỉ thấy Ngân Tuyết Hồ trên thân tản mát ra từng sợi bạch quang, dần dần biến mất ở huyễn trận bên trong, chỉ để lại một chi bạch ngọc bình nhỏ.

"Xong rồi!"

Triệu Phất Y trong lòng không khỏi đại hỉ, xử dụng kiếm bốc lên trên mặt đất bạch ngọc bình nhỏ, cầm vào tay, liếc mắt nhìn.

Cái bình bên trên dán vào một tờ giấy, viết "Bổ Khí Đan" ba chữ, ngược lại là quá gọn gàng dứt khoát.

Mở ra xem, bên trong có chừng hơn mười hạt đan dược, đều là xích hồng sắc dược hoàn, lại không biết có cái gì cụ thể công hiệu, liền đem nắp bình lại nhét bên trên, trở tay ném cho Liên Thành Quân hỏi: "Liên sư huynh, cái đồ chơi này có thể làm gì?"

"Đây chính là đồ tốt."

Liên Thành Quân tiếp nhận Bổ Khí Đan, mở ra liếc mắt nhìn, nụ cười trên mặt càng tăng lên, nói ra: "Cái này chúng ta Toàn Chân Đạo bí chế đan dược, một khỏa đan dược đủ để bổ sung Nội Gia cao thủ ba thành khí huyết, cái này một bình mười hạt, đầy đủ chúng ta đánh lên mấy trận!"

"Thế thì không tệ!"

Triệu Phất Y đồng dạng cười nói: "Chúng ta thử lại lần nữa, nhìn xem có thể hay không lại bắt mấy con!"

Liên Thành Quân đương nhiên sẽ không phản đối, Bổ Khí Đan đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Hai người ngay tại Dã Hồ Cốc bên trong, lại ngây người hai ba canh giờ, mượn nhờ cạm bẫy, lại bắt được một con Ngân Tuyết Hồ, lần này là chết ở Liên Thành Quân chủy thủ phía dưới.

Thẳng đến trên trời tinh quang dần dần ảm đạm, đêm tối giáng lâm ở Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong, không còn có Ngân Tuyết Hồ lộ diện, hai người mới lưu luyến không rời địa phương rời đi.

Bất quá, hai bình Bổ Khí Đan, mỗi người phân ra một bình, cũng đủ lớn chiến mấy trận, cũng coi là thu hoạch không nhỏ.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 154: Đánh Đêm

154,

Theo thời gian trôi qua, bên trên bầu trời, bảy viên lóng lánh sao trời một tia địa phương thu liễm quang mang, huyễn trận bên trong cũng dần dần tối xuống, liền phảng phất hiện thế bên trong ban đêm.

Triệu Phất Y cùng Liên Thành Quân không có tiếp tục lưu lại Dã Hồ Cốc bên trong, mà là trở lại Mê Tung Lâm bên trong, tìm lưỡng khỏa cách xa nhau không xa đại thụ, ngồi xếp bằng, lưng tựa đại thụ, mặt đối mặt ngồi cùng một chỗ, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Như vậy đến nay, cho dù có người đánh lén, cũng không trở thành hai người cùng một chỗ trúng chiêu.

Luận đạo đại hội chừng ba ngày, không ai có thể một mực bảo trì cảnh giác, đều cần thích hợp nghỉ ngơi, hồi phục tinh lực thể lực.

Ngay tại hai người bắt đầu nghỉ ngơi đồng thời, Mê Tung Lâm bên trong, đại bộ phận tham gia lần này luận đạo đại hội đệ tử, riêng phần mình tìm kiếm an toàn chỗ, dự định vượt qua đêm thứ nhất.

. . .

Hỏa Long Cung bên trong, đại điện bên trong.

Cực đại chậu bên trên huyễn hóa địa phương sa bàn địa đồ cũng theo huyễn trận biến hóa, trở nên âm u, bất quá vẫn như cũ rõ ràng, rõ ràng rành mạch, từng giờ từng phút biến hóa đều thấy rõ ràng.

"Bóng đêm càng thâm, bên trong dự thi đệ tử đều nghỉ ngơi, chư vị đạo trưởng chẳng lẻ không nghỉ ngơi sao?"

Nói chuyện người này âm thanh lại nhọn vừa mịn, chính là cấm cung tổng quản Giải Huyền Cơ, chỉ thấy hắn đấm đấm chân, từ trên ghế đứng lên, quay đầu hướng tứ phía nhìn lại.

Hỏi lời này là Toàn Chân Đạo bên trong chư vị đạo trưởng, trên thực tế lại là thay Thái tử Giang Mai cân nhắc, làm đương triều thái tử, ngạnh sinh sinh ở chỗ này chịu hơn mấy đêm, sau đó nếu là có cái gì khó chịu, chính là hắn cái này tổng quản thất trách.

"Giải tổng quản quá lo lắng, ta nghĩ các vị đạo trưởng tự có an bài, chúng ta vẫn là không cần nhiều sự tình tốt."

Không đợi Toàn Chân Đạo bên trong người trả lời, Giang Mai liền đã vừa cười vừa nói.

"Bần đạo nơi này có mấy cái nâng cao tinh thần đan dược, thái tử điện hạ nếu là cảm thấy rã rời, không thả ăn được một hạt."

Quốc sư đệ tử Diệp Kính cũng từ trong tay áo lấy ra một con bạch ngọc bình nhỏ, đưa tới Giang Mai trước người, hai người này cùng Thái tử Giang Mai cùng đi, tự nhiên muốn nhiều thay Thái tử cân nhắc.

"Đa tạ thái tử điện hạ lý giải!"

Đan Dương Tử nhàn nhạt đáp một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Thân ở huyễn trận bên trong, há có an ổn thời điểm, vài vị cùng một chỗ nhìn kỹ."

Nói xong, hắn nâng tay phải lên, ở chậu biên giới vỗ nhẹ, lập tức phát ra một trận "Ong ong" chấn động âm thanh, ở huyễn trận bên trong, gây nên một trận xao động.

Mắt thấy, Mê Tung Lâm bên trong dị thú từng cái tỉnh táo lại, ở trận pháp

thúc giục dưới, từng cái hướng trong trận đệ tử vây lại.

. . .

Mê Tung Lâm bên trong.

Triệu Phất Y ngồi xếp bằng, đang tĩnh tọa điều tức, bỗng nhiên cảm thấy đất có nhẹ nhàng rung động, lập tức nhấc lên cảnh giác, lúc này mở hai mắt ra, khi thấy Liên Thành Quân cũng mở mắt.

Hai điểm liếc nhau, lẫn nhau đều không có nói chuyện, động tác trên tay nhưng mà không chậm.

Triệu Phất Y nhẹ nhàng nhấc lên trường kiếm, nằm ngang trên đầu gối trước, tùy thời làm tốt xuất thủ chuẩn bị, Liên Thành Quân cũng nắm chặt một đôi chủy thủ, cảnh giác cảm ứng đến đất chấn động.

Ngao!

Vài giây sau, tựu sau lưng Liên Thành Quân, đột nhiên truyền ra một tiếng rống to.

Tiếp theo, sau lưng đại thụ đột nhiên hướng về phía trước ngã xuống, thẳng hướng Liên Thành Quân trên thân ép đi, cũng không biết tập kích bọn họ là vật gì, vậy mà lực lớn vô cùng, đem đại thụ một cái đẩy ngã, coi như vũ khí, giết tới đây.

Cái này nhất cử hoàn toàn ra khỏi Triệu Phất Y cũng Liên Thành Quân đoán trước.

Lấy hai người bọn họ nghĩ đến, kẻ tập kích hoặc là từ bên trên đến, hoặc là từ khía cạnh đến, chưa hề nghĩ đến thế mà từ phía sau lưng trực tiếp nghiền ép lên đến.

Liên Thành Quân sắc mặt cấp biến, thân hình nhanh quay ngược trở lại, bỗng

nhiên phía bên phải phía trước nhảy tới, né tránh đại thụ nghiền ép.

Ngay tại hắn thân ở giữa không trung, không chỗ mượn lực thời điểm, một con lông xù địa phương cực đại hắc trảo bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện, một chưởng hướng đầu của hắn vỗ tới.

Phía sau tập kích đồ vật cũng lộ ra chân diện mục, rõ ràng là Mê Tung Lâm bá chủ một trong —— Triệt Địa Hùng.

Triệt Địa Hùng thân cao ở ba mét có hơn, một thân mình đồng da sắt, đao kiếm khó thương, càng thêm gắng sức đại vô tận, một cái gấu ôm đi xuống, coi như hai người ôm hết đại thụ, cũng có thể ngạnh sinh sinh ôm đoạn, khó trách như vậy tráng kiện đại thụ bị nó tuỳ tiện lật tung, nguyên lai là loại dị thú này.

Đáng sợ nhất là, Triệt Địa Hùng lấy địa vì danh, có thể hấp thụ địa khí, chỉ cần hai chân chịu địa, liền có thể không ngừng bổ sung lực lượng,

Rất bền bỉ chiến.

. . .

Đối với Liên Thành Quân gặp phải nguy cơ, Triệu Phất Y cho dù muốn đi viện thủ, nhưng lại hữu tâm vô lực.

Trước mắt đại thụ sụp đổ về sau, ở ép hướng Liên Thành Quân đồng thời, cũng thẳng tắp hướng hắn đập tới, nhìn điệu bộ này lại muốn nhất tiễn song điêu.

Triệu Phất Y rơi vào đường cùng, chỉ có thể phi thân nhảy lên, hướng khía cạnh nhảy tới.

Ngay tại hắn vọt lên trong nháy mắt, trên đầu bỗng nhiên cuốn lên một trận gió tanh, một đạo hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, hướng Triệu Phất Y mãnh kích mà xuống.

Bóng đen này tới vừa đúng, vô luận là thời cơ, vẫn là tiết tấu, tất cả đều nắm

chắc cực chuẩn, chính là Triệu Phất Y khó khăn nhất phản ứng thời điểm, phảng phất là trong bóng tối hữu hiệu nhất dẫn đầu thích khách.

Đối mặt như vậy nguy cơ, Triệu Phất Y tâm như điện chuyển, biết không thể ngạnh kháng, lập tức đọc thầm "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết, đồng thời xa chuyển Long Ngâm Thiết Bố Sam, nhấc lên lực khí toàn thân, hung hăng hướng về sau đạp một cái, vừa vặn đá vào trên đại thụ.

Chỉ nghe "Bành" một tiếng bạo hưởng, phía sau đại thụ như bị tạc dược nổ đến, bỗng nhiên bị đá sập một nửa.

Triệu Phất Y cũng mượn nguồn sức mạnh này, như đạn pháo đồng dạng bay về phía trước ra, hiểm lại càng hiểm tránh thoát bóng tối một kích.

Trong chớp nhoáng này, hắn đã hết làm bình sinh sở học, tốc độ đạt đến cực hạn, hơi kém một chút, liền muốn nuốt hận tại chỗ.

Thẳng đến sau khi rơi xuống đất, hắn mới có rảnh giơ kiếm trước ngực, quay người hướng về sau nhìn lại, trong lòng không khỏi chấn động, sau lưng hắn, cũng là Mê Tung Lâm khó dây vào nhất dị thú —— Nặc Hành Hổ.

Nặc Hành Hổ là Mê Tung Lâm bên trong, số ít mấy loại am hiểu ban đêm đánh giết con mồi thợ săn, hành tẩu lặng yên không một tiếng động, ở bóng đêm che giấu phía dưới, càng là khó mà phát hiện.

Triệt Để Hùng, Nặc Hành Hổ, cả hai đều là Mê Tung Lâm bên trong khó dây vào nhất dị thú, tuy nói giết chết về sau, sẽ có đồ tốt lưu lại, vậy cũng phải trước có thể giết mới được.

Triệu Phất Y cùng Liên Thành Quân cho dù cũng có săn giết hai loại dị thú kế hoạch, lại là dự định xuất kỳ bất ý, tìm ra trong đó một con, sau đó liên thủ chém giết.

Không nghĩ tới hai cái dị thú vậy mà cùng nhau mà đến, như vậy đến nay,

ngược lại không tiện làm, có thể hay không giết được, chỉ có thể nhìn mệnh số như thế nào.

. . .

Ngay tại Triệu Phất Y cùng Liên Thành Quân đứng trước nguy cơ thời điểm, Mê Tung Lâm bên trong khắp nơi đều triển khai chém giết.

Tây Bắc một góc, ba tên áo trắng Nữ Chân sắc mặt thanh lãnh, ánh mắt lẫm liệt, lưng tựa lưng đứng chung một chỗ, hợp thành một cái nho nhỏ viên trận, trong tay riêng phần mình nắm lấy một thanh trường kiếm, cấp tốc vung vẩy, cuốn lên một trận kiếm này phong.

Ở các nàng bốn phía, vây quanh một đám trên dưới bay múa thiết ong, từng cái đều có lớn nhỏ cỡ nắm tay, lít nha lít nhít như là mây đen, không ngừng hướng ba người vây giết đi qua.

Ba tên Nữ Chân pháp hiệu theo thứ tự là ngọc chỉ toàn, ngọc tâm cùng Ngọc Hà, tất cả đều là Bích Ba Chân Nhân môn hạ, cũng là tam đại chủ mạch một trong Nguyên Thanh đạo trưởng đồ đệ, tất cả đều có Nội Gia tầng thứ tu vi, kiếm pháp cũng rất cao minh, lại thêm thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, luyện một bộ liên thủ hợp kích kiếm pháp, càng là vô cùng lợi hại.

Dù là như vậy, ba người ở thiết phong bầy công kích đến, cũng là đau khổ chèo chống, nếu là thay một người, chỉ sợ sớm đã nuốt hận tại chỗ.

Ba người kiếm ra như mưa, bảo vệ tự thân đồng thời, không ngừng hướng ra phía ngoài đâm tới, bầy ong bên trong, thỉnh thoảng có thiết ong vẫn lạc, hóa thành một sợi bạch quang, lưu lại một phần quà tặng.

Cho dù không phải là mỗi một cái thiết ong đều sẽ lưu lại quà tặng, nhưng là mỗi ba năm cái, đều sẽ có một con lưu lại, tổng số cũng tích lũy không ít.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 155: Mỗi Người Một Vẻ (Thượng)

155,

Trong đêm tối, huyễn trận trong vòng.

Theo Đan Dương Tử nhẹ nhàng vỗ, trận pháp lập tức phát sinh biến hóa, toàn bộ Mê Tung Lâm dị thú đều bị giật mình tỉnh lại, không ngừng hướng tham gia luận đạo đại hội đệ tử phát động tập kích.

Tiếng chém giết trận trận vang lên, một đêm này chú định sẽ không bình tĩnh vượt qua.

Ngay tại Mê Tung Lâm phía Nam, tới gần hoang dã địa phương, một cái phong thái nho nhã tuổi trẻ đạo nhân đang cùng một đầu Thanh Sư quần nhau.

Người này tên là Nhan Tử Phi, vốn là một khoa cử trên đường nho sinh, từ nhỏ thì có thần đồng chi danh, tám tuổi thế thì tú tài, mười lăm liền trúng phải cử nhân, mười tám tuổi vào kinh đi thi, càng là nhất cử đậu Tiến sĩ, đương kim bệ hạ khâm điểm "Tài năng tự nhiên" .

Ngay tại hắn trúng tuyển tiến sĩ năm thứ hai, một lần du lịch đạp thanh trên đường, gặp ở kinh thành nối tiếp nhau Toàn Chân truyền nhân Phi Vân Tử.

Phi Vân Tử là Bạch Hồng Chân Nhân môn hạ thân truyền đệ tử, cũng là Nho môn xuất thân, tu vi cao thâm, đạo pháp cao minh, càng thêm tinh thông nghĩa lý, không tầm thường đạo nhân có thể so sánh.

Hai người có đồng dạng bối cảnh, gặp mặt về sau, trò chuyện vui vẻ, nhất trò chuyện chính là ba ngày.

Nhan Tử Phi đối đường lớn sinh lòng hâm mộ, dứt khoát ném đi nhân gian phú quý tiền đồ , lên một phong từ quan thư, dấn thân vào ở Toàn Chân môn hạ, thành một phương ngoại tu hành đạo nhân.

Sau đó, bất quá năm sáu năm công phu, liền từ thư sinh tay trói gà không chặt, thành Nội Gia tầng thứ cao thủ, là Toàn Chân Đạo bên trong trừ bỏ Triệu Phất Y bên ngoài, tu hành nhanh nhất người.

Hô!

Thanh Sư đột nhiên bổ nhào về phía trước, giống người đồng dạng đứng lên, hai cái chân trước thẳng đến Nhan Tử Phi đầu vai mà đi, đất bằng nhấc lên một trận cuồng phong.

Nhan Tử Phi mỉm cười, dưới chân một sai, tại cực kỳ nguy cấp thời khắc, nhẹ nhàng từ Thanh Sư bên cạnh tránh ra, trên mặt cũng không khẩn trương chút nào.

Sống chết trước mắt, hắn còn có lúc rỗi rãi, ngón trỏ tay phải duỗi ra, trên người Thanh Sư nhẹ nhàng cắt mấy đạo, dường như viết một cái chữ gì.

Hắn vốn là nho gia xuất thân, ở nhập môn tu đạo trước đó, đã tinh thông Chu Dịch, nhập môn về sau, càng đem dịch lý dùng tại võ học bên trên, tự chế một môn bộ pháp, gọi là kỳ môn Ngũ Hành bước, tấc vuông ở giữa tiến thối tự nhiên, không sợ nhất chính là Thanh Sư loại này đi thẳng về thẳng đối thủ.

Một người nhất sư ở trong vùng hoang dã giữ lẫn nhau, khoảng sao thời gian đốt một nén hương về sau, Thanh Sư liên tục tấn công không trúng, rốt cục nổi trận lôi đình, đột nhiên nhảy lên, bay lên trời, triều Nhan Tử Phi lao thẳng tới lại.

Nhan Tử Phi cũng không lại lóe lên tránh, bỗng nhiên dừng bước lại, chỉ vào nổi giận Thanh Sư, cười thì thầm: "Thân hình như Toan Nghê, làm giả phong lôi rống, há không chim thú bầy, tưởng tượng thật vọng có!"

Lời còn chưa dứt, một chỉ hướng về phía trước điểm tới, đang cùng sư tử chân trước đụng nhau.

Chỉ một thoáng, liền nghe đến một trận "Lốp bốp" địa phương tiếng nổ từ sư tử trên thân truyền đến, mấy chục đạo nội khí từ sư tử trên thân cùng một chỗ bộc phát, nổ lên từng đoàn từng đoàn huyết nhục.

Nhìn kỹ những này nội khí bộc phát địa phương, đều là hắn vừa rồi ngón tay xẹt qua chỗ.

Nguyên lai hắn vừa rồi nhìn như là ngón tay khẽ vuốt, kì thực âm thầm vượt qua một sợi nội khí, trầm tích ở sư tử thể nội, thẳng đến muốn mạng thời điểm, mới nhất cử bạo phát đi ra.

Một trận tiếng nổ về sau, sư tử từ giữa không trung hung hăng ngã xuống, khí tức yếu ớt, máu me đầm đìa, mắt thấy đã không thể sống.

Nhan Tử Phi than nhẹ một tiếng, trong mắt lộ ra từ bi chi sắc, phóng ra một bước, nhẹ nhàng một chỉ, hướng thịt viên phía trên một chút đi.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng, kình lực xuyên vào sư tử trong đầu, Thanh Sư lập tức khí tuyệt, hóa thành điểm điểm lưu quang mà đi, tại nguyên chỗ chỉ để lại một đôi Phán Quan Bút.

Đôi này Phán Quan Bút toàn thân thuần thanh, hiện ra kim loại sáng bóng, chiều dài ở một thước trên dưới, cầm trong tay cực nhẹ, quơ múa không tốn sức chút nào.

"Ngược lại là một đôi tốt bút!"

Nhan Tử Phi tiện tay vung vẩy hai lần, liền đem Phán Quan Bút thu nhập trong tay áo, quay người hướng Mê Tung Lâm đi tới.

. . .

Ngay tại Nhan Tử Phi ác chiến Thanh Sư thời điểm, cách hắn ba dặm bên ngoài, ngay tại phát sinh một trận sinh tử truy đuổi.

Ở phía sau truy đuổi là một con Kim Đồng Bạch Viên, không ngừng phát ra nổi giận mà hống lên âm thanh,

Phía trước chạy trốn thì là một cái vóc người thấp bé, khuôn mặt hèn mọn đạo nhân, trong ngực còn ôm một con ấu tiểu Kim Đồng Bạch Viên.

Kim Đồng Bạch Viên thân cao ở khoảng tám thước, toàn thân trên dưới thông thấu tuyết trắng, không có một cây tạp mao, chỉ có một đôi mắt,

Đúng là thuần kim nhan sắc, thoạt nhìn vô cùng có uy thế, lúc này khởi xướng nổi giận, càng là từng cây lông đều dựng lên, nhìn đến làm người ta có chút sợ hãi.

Thấp bé đạo nhân thân cao không đủ bảy thước, vẻ mặt hèn mọn chi sắc, một thân đạo bào rách tung toé, thoạt nhìn không giống đạo sĩ, giống như là trên đường tên ăn mày.

Đạo nhân này tên là Lý Hành Không, vốn là Hàng Châu một vùng phi tặc, thiên phú dị bẩm, bằng vào một bộ tam lưu khinh thân công pháp, luyện thành một thân cực kỳ cao minh khinh công, bởi vì hắn xuất thân nghèo hèn, tu luyện thành công về sau, yêu nhất cướp phú tế bần, ngay tại chỗ riêng có hiệp đạo chi danh.

Mấy năm trước, bởi vì một cọc bản án, hắn đắc tội nơi đó một cái thế gia đại tộc, bị bức phải không chỗ ẩn náu, mấy lần muốn bị giết chết, vừa lúc có một vị Toàn Chân Đạo đường dài qua Dương Châu, đem hắn cứu lại, gặp hắn thiên phú vô cùng tốt, liền thu nhập trong môn, thành Toàn Chân Đạo môn nhân.

Lần này tiến vào huyễn trận về sau, hắn cũng không cùng với người khác liên thủ, mà là độc lai độc vãng, một người ở trong rừng dốc sức làm, bằng vào một thân cực giai khinh công, cùng trộm đạo thủ pháp, cũng kiếm không ít thứ.

Sưu! Sưu!

Lý Hành Không tốc độ cực nhanh, càng thêm lấy thân pháp linh hoạt, ở cây cối bụi bên trong chạy vội, như giẫm trên đất bằng, thậm chí so sau lưng Kim Đồng Bạch Viên còn muốn linh xảo.

Kim Đồng Bạch Viên sau lưng hắn không ngừng rống to, một đôi cánh tay dài mấy lần hướng về phía trước chộp tới, mấy lần đều khó khăn lắm bắt được sau lưng của hắn, lại đều không thể tay.

Bất quá, theo thời gian trôi qua, giữa hai bên khoảng cách càng ngày càng gần, thoạt nhìn đuổi kịp cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Vụt!

Lý Hành Không đột nhiên hướng về phía trước nhảy lên, từ trên một thân cây hướng đối diện một cái khác cái cây nhảy xuống, thân ở giữa không trung thời khắc, bỗng nhiên thấp cúi đầu, một cái quỷ dị khúc chiết, hướng đất rơi xuống.

Kim Đồng Bạch Viên thuận theo vọt lên, nhưng không có giữa không trung chuyển biến bản lãnh, một đầu hướng đối diện gốc cây kia đụng lên đi.

Xoạt!

Ngay tại Kim Đồng Bạch Viên phóng qua lưỡng cái cây trung điểm trong nháy mắt, giữa không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang giòn.

Tiếp theo, chỉ thấy một mảnh máu tươi như thác nước, từ giữa không trung vãi xuống đến, lập tức rơi xuống, chính là Kim Đồng Bạch Viên thi thể không đầu.

Thẳng đến lúc này, mượn mông lung tinh quang, mới có thể nhìn thấy điểm điểm máu tươi, ngưng tụ ở một cái cơ hồ vô pháp thấy là trong suốt sợi tơ phía trên, không ngừng nhỏ xuống dưới rơi.

Đầu này sợi tơ chính là Mê Tung Lâm bên trong một loại nhện sau khi chết lưu lại tơ nhện, mềm dẻo vô cùng, vốn lại trong suốt không màu, nếu là nằm ngang giữa không trung, không để ý lắp đặt đi, quả thực so đao tử còn sắc bén, hoàn toàn có thể coi như cạm bẫy sử dụng.

Lý Hành Không chính là đạt được loại này tơ nhện về sau, mới nghĩ đến bố trí loại này cạm bẫy.

Đương nhiên, cái này cũng may mắn hắn khinh công hơn người, cách xa ở người bình thường phía trên, nếu không, nửa đường đã bị Kim Đồng Bạch Viên bắt được, cũng không cách nào đem nó dẫn vào cạm bẫy.

Kim Đồng Bạch Viên thi thể còn chưa xuống trên đất, tựu hóa thành bạch quang tản mạn khắp nơi, chỉ có một cây màu trắng roi dài rơi xuống từ trên không.

Lý Hành Không khẽ vươn tay, một cái tiếp được roi dài, tiện tay đem trong ngực tiểu Bạch vượn ném đi, đem roi dài thắt ở bên hông, lần nữa phi thân nhảy lên cây sao, biến mất trong rừng.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 156: Mỗi Người Một Vẻ (Trung)

156, mỗi người một vẻ (trung)

Ở Mê Tung Lâm tận cùng phía Bắc, cùng Lô Vi Đãng giao giới địa phương.

Một đầu hình thể to lớn Trư Bà Long, ngay tại bên bờ lăn lộn cầu sinh, liều mạng giãy dụa phía dưới, một cái to dài đen bóng cái đuôi, không ngừng đập ở bên bờ sông đê đập bên trên, đập nát mấy chục khối cự thạch, chấn động đến đá vụn đầy trời bay loạn.

Cái gọi là Trư Bà Long, chính là Triệu Phất Y kiếp trước nói tới cá sấu, cũng là bờ sông nguy hiểm nhất sát thủ một trong.

Trư Bà Long vốn là lợi hại, đầu này càng là không giống bình thường, chiều cao chừng sáu mét trở lên, bên ngoài thân bao trùm lấy một tầng thật dày lớp vảy màu xanh, thủy hỏa bất xâm, đao kiếm khó thương, thậm chí Nội Gia cao thủ chưởng lực cũng vô pháp rót vào.

Càng lợi hại hơn là sau lưng nó đầu kia cái đuôi, cùng bình thường cá sấu so sánh, ở cuối cùng nhất nhiều hơn một cái to bằng cái bát tô tiểu con thoi hình cốt thứ, mặt ngoài gập ghềnh, cứng rắn nhất vô cùng, toàn lực hất lên, tựu liền cao cỡ nửa người hòn đá, cũng có thể vừa gõ tức nát, chứ đừng nói là nện ở trên thân người.

Đầu này Trư Bà Long cho dù vô cùng lợi hại, lúc này lại là ở giãy dụa lấy đào mệnh, nguy hiểm thì lại đến từ tại trên người nó nằm sấp một người.

Người này cùng Triệu Phất Y cùng loại, cũng là ở trần, dáng người lại còn

hùng tráng hơn rất nhiều, ánh mắt hung ác, khóe miệng mang theo cười lạnh, một thân màu đồng cổ cơ bắp cực kì cường kiện, trên da tràn đầy vết thương, vừa nhìn liền biết là thân kinh bách chiến chiến sĩ.

Hắn đang dùng hai tay ôm lấy cái này Trư Bà Long nửa bộ phận trước, chăm chú ách ở nó khí quản bên trên, ý đồ đem nó bóp chết.

Người này tên là Phong Thập Tam Lang, vốn là Ung Châu bắc bộ cùng thảo nguyên chỗ giao giới một cái sơn dân tử đệ, còn tại tã lót thời điểm, bởi vì một trận binh tai họa, toàn tộc trên dưới đều bị trên thảo nguyên mã tặc giết sạch sẽ, hắn cho dù bởi vì tuổi còn nhỏ, may mắn không có bị giết chết, lại bị ném ở trong đồng hoang.

Lẽ ra, trong tã lót hài nhi rơi vào trong đồng hoang, đúng sai chết không sao hạ tràng, thế nhưng là trời không tuyệt đường người, có một thớt sói cái đi ngang qua nơi đây, vừa vặn ở vào thời kỳ cho con bú, càng đem hắn điêu trở về, cùng với hắn sói con cùng một chỗ nuôi lớn, thành một lang hài.

Mấy năm về sau, Lăng Vân Tử từ thảo nguyên làm việc trở về, vừa vặn đụng vào Phong Thập Tam Lang cùng đàn sói cùng một chỗ pha trộn, không khỏi âm thầm sợ hãi thán phục, thiên hạ to lớn quả nhiên không thiếu cái lạ, lại thấy hắn thiên phú dị bẩm, liền đem hắn mang về Toàn Chân Đạo bên trong, thu về môn hạ.

Như lấy thiên phú tới nói, hắn ở Lăng Vân Tử môn hạ tuyệt đối là số một số hai, chỉ là tính cách quá mức ngang ngược, sát phạt chi khí quá nặng, lại thêm từ nhỏ bị sói cái lớn lên, luôn luôn không thích cùng người tiếp cận, lúc này mới thanh danh không hiện.

Lần này Lăng Vân Tử phái hắn ra tới tham gia luận đạo đại hội, cũng là bởi vì hắn sát khí quá thịnh, mong muốn phái đi U Minh Chiến Trường, độ một lần Sát Kiếp, làm hao mòn một chút sát khí.

Kẽo kẹt. . . Kẽo kẹt. . .

Phong Thập Tam Lang thể lực vô cùng lớn, một đôi thiết tí bóp chặt Trư Bà Long gắt gao không thả.

Trư Bà Long cho dù liều mạng giãy dụa, nhưng thủy chung vô pháp từ Phong Thập Tam Lang trong tay tránh thoát, theo thời gian trôi qua, phản kháng lực lượng càng ngày càng nhỏ.

Thời gian không lâu, liền nghe đến Trư Bà Long trên thân truyền đến khớp xương đứt gãy âm thanh, từng sợi máu tươi từ trong miệng nó thẩm thấu ra.

Thẳng đến lúc này, Phong Thập Tam Lang mới buông tay ra cánh tay, Trư Bà Long lại xương cốt đứt gãy, đã bất lực đào tẩu, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

"Ha ha. . ."

Phong Thập Tam Lang nhìn Trư Bà Long, cười lạnh vài tiếng, một tay lấy nó lật tung, lộ ra tuyết trắng cái bụng đến.

Trư Bà Long toàn thân đều là đao kiếm khó thương lớp vảy màu xanh, chỉ có trên bụng là một tầng thật mỏng lớp vảy màu trắng, phòng ngự cũng phải kém quá nhiều.

Phong Thập Tam Lang từ bên hông rút ra môt cây chủy thủ, theo cái bụng lân giáp ở giữa khe hở, một đao đâm đi xuống, hung hăng cắt một cái lỗ hổng, lộ ra non mềm cơ bắp.

Tiếp theo, mũi đao xoay tròn, chọn lấy một khối, đặt ở miệng nhai nhai, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng: "Mùi vị không tệ, đang lo không địa phương ăn bữa khuya, ngươi tựu chạy tới, quả nhiên là cái hữu tâm ý."

Trong lúc nói chuyện, hắn lại liên tục dùng chủy thủ chọn lấy mấy khối, cũng không thả muối, cũng không thiêu đốt, cứ như vậy sinh nhai lấy nuốt xuống.

Một mực ăn vào bảy tám khối về sau, cảm giác bụng có chút no rồi, lúc này

mới hung hăng một đao đâm xuống, thẳng vào trái tim bên trong, đem đầu này Trư Bà Long đâm chết.

Trư Bà Long vừa chết, thi thể lập tức nếu như hắn dị thú, hóa thành một tia bạch quang,

Hướng bốn phương tám hướng tán đi, chỉ ở nguyên địa lưu lại một kiện dày cứng cỏi giáp da.

Đến mức lấp đến trong bụng miếng thịt, đã hóa thành đồ ăn, không có tan làm bạch quang cùng một chỗ biến mất.

Liên Thành Quân nói cũng không đúng, từ Bắc Đấu Thất Tinh Trận ngõ đến đồ ăn phương pháp, cũng không chỉ là Đào Hoa Lâm quả đào cùng trong nước hồ cá.

Trên thực tế, chỉ cần có thể hung ác quyết tâm, ở dị thú tử vong trước đó, nuốt sống thịt, hoàn toàn có thể nhét đầy cái bao tử.

Chỉ là biện pháp này quá mức tàn nhẫn, dĩ vãng chưa chắc có người thử qua, Liên Thành Quân cũng không biết thôi.

. . .

"Dưỡng Khí quên nói thủ, hàng tâm vì không vì. Động tĩnh biết tổ tông, vô sự càng tìm ai? Thật thường cần ứng vật, ứng vật nếu không mê. Không mê tính từ được, tính trụ khí từ hồi. . ."

Mê Tung Lâm bên trong, dưới một cây đại thụ, một đạo nhân lưng tựa đại thụ, đối mặt trên nóc thất tinh, chậm rãi ngâm tụng đạo quyết.

Lần này tham gia luận đạo đại hội tổng cộng có sáu mươi ba tên đệ tử, đi qua một ngày chém giết về sau, lưu tại huyễn trận bên trong vẫn còn năm mươi lăm vị, nhưng là cho tới bây giờ, còn có thể tĩnh hạ tâm tưởng niệm kinh, chỉ có trước mắt cái này một vị.

Tên này đạo nhân họ cùng danh tuyền, năm nay đã hơn ba mươi tuổi, là lần này tham gia luận đạo đại hội trong đám đệ tử, lớn tuổi nhất một.

Cùng với người khác hoặc là chói lọi, hoặc là bi thảm, hoặc là truyền kỳ kinh lịch so sánh, kinh nghiệm của hắn có chút quá bình thản.

Hắn sinh ra ở Dự Châu trung bộ, là một cái thế gia trong đại tộc con thứ, bởi vì gia tộc cùng Toàn Chân Đạo lịch đại giao hảo nguyên nhân, rất nhỏ đã bị đưa vào Toàn Chân Đạo, bái tại Đan Dương Tử môn hạ, làm một đạo sĩ, từ nhỏ tâm vô bàng vụ, chỉ là một lòng tu đạo.

Thiên phú của hắn cho dù không tính tốt nhất, vậy cũng không tính chênh lệch, ở Đan Dương Tử môn hạ trong đám đệ tử, xếp hạng không cao lắm, cũng không tính thấp nhất.

Bởi vì từ nhỏ ở Đạo Môn lớn lên, rất ít cùng bên ngoài người tiếp xúc nguyên nhân, phản ứng của hắn cũng không phải là rất nhanh, thậm chí có chút chất phác.

Vô luận ở ai xem ra, hắn đều là một cái rất bình thường, thậm chí có chút cổ hủ đạo nhân, tựu liền Đan Dương Tử cũng không phải là rất coi trọng hắn.

Lần này tiến vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận, Đan Dương Tử cũng là đúng lúc nhìn thấy hắn, mới khiến cho hắn đi theo sư huynh đệ cùng một chỗ tiến vào huyễn trận bên trong.

Mỗi đêm niệm tụng đạo kinh là hắn từ nhỏ đã thành thói quen, dù cho tiến vào huyễn trận về sau, cũng không có thay đổi cái thói quen này.

Có lẽ là bởi vì phản ứng quá mức trì độn, có lẽ là bởi vì cái khác duyên cớ.

Với hắn mà nói, thân ở Mê Tung Lâm bên trong, cùng thân ở Huyền Đức Động Thiên dường như cũng không có cái gì khác biệt, vẫn như cũ là ta đi ta làm, không thèm để ý chút nào xung quanh biến hóa.

Thật lâu, niệm xong đạo kinh về sau, Hòa Tuyền hai mắt nhắm lại, nhẹ nhàng hướng về sau khẽ nghiêng, như vậy ngủ thật say, đối tiềm ẩn từ một nơi bí mật gần đó nguy hiểm không phát giác gì, nhàn nhạt tiếng hít thở hỗn tạp lẫn lộn ở trong tiếng gió, dần dần phiêu xa dần, dần dần tán đi.

Ngay tại hắn nằm ngủ không lâu, một đầu chừng cao cỡ một người màu đỏ cự lang, từ bên cạnh hắn đi qua, một đôi tản ra ánh sáng yếu ớt mang con mắt, không ngừng hướng bốn phía quét tới.

Thế nhưng là chẳng biết tại sao, nó lại chưa thể phát hiện Hòa Tuyền, cùng hắn gặp thoáng qua.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 157: Mỗi Người Một Vẻ (Hạ)

Bạch!

Hoang dã phía trên, đất bằng nhấc lên một trận cuồng phong.

Một cái tuổi trẻ đệ tử cuống quít hướng về phía trước bỏ chạy, sắc mặt trắng bệch, đi lại lảo đảo, đã sợ hãi tới cực điểm.

Sau lưng hắn, một con Kim Sắc đại điêu từ trên trời giáng xuống, duỗi ra hai cái lợi trảo, thẳng hướng hắn đánh tới.

Cái này kim điêu cực lớn, xòe hai cánh chừng dài hơn hai trượng, một đôi con ngươi màu vàng óng băng lãnh vô tình, mỏ chim to dài, đen nhánh tỏa sáng, mặt ngoài lại phát ra một chút huyết sắc, dường như giết chóc quá nhiều nguyên nhân.

Một đôi lợi trảo mặt ngoài bao trùm lấy vảy thật dầy, coi như đao kiếm chém vào phía trên, cũng chỉ có thể tóe lên mấy điểm hoả tinh, phía trước nhất thì là sắc bén màu đen nanh vuốt, chừng dài hơn một thước, đừng nói là chộp vào trên thân người, liền xem như đồng rót đúc bằng sắt thân thể, cũng có thể tuỳ tiện bẻ vụn.

Tên đệ tử này trốn mặc dù nhanh, vậy cũng bất quá Ngoại Gia cảnh giới, vậy cùng kim điêu so sánh, tốc độ kém quá xa, bất quá chạy ra hơn mười trượng xa, đã bị kim điêu nhất trảo bắt lấy.

Cạch!

Lợi trảo chộp vào đầu của hắn phía trên, tận lực bồi tiếp một tiếng vang giòn.

Xương sọ lập tức bị bắt vỡ nát, máu tươi hỗn tạp óc lập tức chảy đầy đất, tên đệ tử này cũng hóa thành từng sợi bạch quang, biến mất ở huyễn trận bên trong.

Kim điêu một tay lấy hắn vồ chết, mảy may cũng không dừng lại, hai cánh chấn động, xông lên trời, biến mất ở mênh mông trong bầu trời đêm.

. . .

Ở hoang dã một chỗ khác, một chỗ khoáng đạt trên đồng cỏ.

Lôi Minh Tử cùng Chấn Sơn Tử tụ cùng một chỗ, nhanh chân hướng về phía trước bỏ chạy, sau lưng bọn hắn, thì là mười bảy mười tám đầu nổi giận màu trắng tê giác.

Loại này tê giác gọi là vọng nguyệt tê, thân cao đều ở hai mét trở lên, thể trọng viễn siêu ngàn cân, trên đầu một con màu trắng Độc Giác, chừng dài hơn ba thước , biên giới chỗ có chút tươi sáng, ở trong màn đêm phát ra u U Hàn ánh sáng.

Vọng nguyệt tê bắt đầu chạy tốc độ cực nhanh, không chút nào ở hai người phía dưới, bởi vì thể trọng nguyên nhân, lực trùng kích cũng mạnh, dù cho to bằng miệng bát đại thụ, hơi cọ truy cập, cũng có thể tuỳ tiện đụng gãy, uy thế chi mãnh liệt, lại có mấy phần Triệu Phất Y kiếp trước thấy qua xe tăng bộ dáng.

Trong đó một đầu đều đã rất khó đối phó, chớ đừng nói chi là mười mấy đầu tụ cùng một chỗ, có thể sống đến hiện tại, đã coi như là Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử mạng lớn.

"Không xong rồi, nếu tiếp tục chạy nữa nhất định phải bị những súc sinh này mệt chết không sao. . ."

Chấn Sơn Tử mồm to thở phì phò, mệt mỏi ra một thân mồ hôi bẩn.

"Không chạy, chúng ta theo chân chúng nó động thủ!"

Lôi Minh Tử chợt cắn răng một cái, ngừng lại bước chân, lập tức xoay người sang chỗ khác, hét lớn một tiếng, vận khởi Long Ngâm Thiết Bố Sam, trừng mắt đỏ bừng một đôi mắt, hướng tê giác bầy nhanh chân vọt tới.

"Chết thì chết đi!"

Chấn Sơn Tử ngẩn người, cũng cắn răng một cái, theo sau lưng Lôi Minh Tử, đồng dạng hướng tê giác bầy phóng đi, toàn thân thịt mỡ loạn chiến, thật giống như một cái cầu lăn ra ngoài.

Răng rắc!

Lôi Minh Tử trời sinh thần lực, toàn lực vận chuyển phía dưới, chừng mười tám con Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng.

Thân hình nhảy lên, lăng không mà đi, hung hăng một quyền đập ra ngoài, nện ở phía trước nhất vọng nguyệt tê trên xương sọ, phát ra một trận rợn người âm thanh.

Một quyền phía dưới, tê giác xương đầu vỡ vụn, thất khiếu chảy ra máu tươi, mắt thấy là không thể sống.

Vậy cùng lúc đó, sắc bén như đao sừng trâu cũng hướng lên chọn lấy vẩy một cái, vừa vặn đâm vào Lôi Minh Tử trên ngực, mượn cường đại lực trùng kích, ở bộ ngực hắn đâm ra một cái lớn chừng quả đấm huyết động.

Một quyền đánh ngã, đủ thấy Lôi Minh Tử trời sinh thần lực, vậy đây cũng là cực hạn của hắn, chỉ có thể cùng với bên trong một đầu ghép thành lưỡng bại câu thương.

Tiếp theo, đã bị con thứ hai vọng nguyệt tê đụng vào, từ giữa không trung đụng vào trên mặt đất.

Ba! Ba! Ba!

Còn không đợi Lôi Minh Tử xoay người, to bằng miệng chén móng trâu tựu đạp ở trên người hắn, phát ra từng tiếng giòn vang.

Trong nháy mắt, mười sáu mười bảy đầu vọng nguyệt tê từ trên người hắn từng cái bước qua, đem hắn đạp toàn thân gãy xương, thất khiếu chảy máu.

Sau một khắc, hóa quang mà đi, không còn chút nào nữa tăm hơi.

Chấn Sơn Tử tựu sau lưng hắn, đầu tiên là nhìn Lôi Minh Tử biến mất ở trước mắt, tiếp theo, chỉ thấy tê giác bầy hướng hắn lao đến.

Trong nháy mắt, ngã xuống đất bỏ mình, đi theo Lôi Minh Tử mà đi.

. . .

Lôi Minh Tử cùng Chấn Sơn Tử tao ngộ chỉ là Mê Tung Lâm bên trong một khúc nhạc đệm, càng nhiều tập kích tại đây phiến rừng mỗi một nơi hẻo lánh xuất hiện.

Mê Tung Lâm Đông Bắc khu vực,

Một dòng sông bên cạnh, một đầu màu đen cự tượng ngay tại bờ sông dạo bước.

Bởi vì thân thể khổng lồ nguyên nhân, tốc độ của nó thoạt nhìn cho dù không vui, thực tế tốc độ lại vượt xa Ngoại Gia cảnh giới thật là tốt tay phía trên, mặc dù chỉ là chậm rãi mà đi, lại đem trước người mấy đệ tử trẻ tuổi truy không đường có thể trốn.

Sưu!

Vòi voi đột nhiên hướng về phía trước hất lên, cực kì linh hoạt đem trước người một đệ tử cuốn lại, lập tức hướng trên mặt đất quăng ra, liền đem tên đệ tử này té mê man, còn không đợi hắn, tận lực bồi tiếp một cước bước lên.

Sau đó, chỉ thấy từng sợi bạch quang theo nó dưới chân trồi lên, biến mất ở huyễn trận bên trong.

Sưu! Ba!

Một quyển quăng ra giẫm mạnh, màu đen cự tượng tựa như giẫm con kiến đồng dạng nhẹ nhõm.

Trong nháy mắt, trước người năm tên đệ tử toàn quân bị diệt, chỉ còn nó một mình ở bờ sông dạo bước, một đôi như chuông đồng lớn nhỏ cự nhãn, lẳng lặng nhìn qua trong nước sông chiếu rọi thất tinh, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

. . .

Trong rừng rậm, một mảnh hỗn độn.

Triệu Phất Y cùng Nặc Hành Hổ chiến đấu đến cuối cùng giai đoạn.

Tại đây một trận đánh giết chết sống, hắn bỗng nhiên tìm được một loại chiến thuật mới, phát hiện "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" môn này bí quyết, cho dù bất lực trực tiếp dùng để tiến công, nhưng lại có thể dùng tại chiến đấu bên trong.

Hắn chỉ cần ở một kiếm đâm ra về sau, lập tức niệm tụng bí quyết, cất bước bước đi, liền có thể kích hoạt bí quyết gia tốc hiệu quả, hất ra sau lưng địch nhân.

Tiếp theo, khi hắn tìm kĩ thời cơ về sau, hơi chút dừng thân, quay người chính là một kiếm, mặc dù sẽ gián đoạn bí quyết hiệu quả, lại có thể lần nữa làm bị thương địch nhân, sau đó quay người lại đi, một lần nữa kích hoạt bí quyết.

Ba phen mấy bận, liền có thể chiếm thượng phong.

Đây chính là đại danh đỉnh đỉnh chơi diều lưu, ý là bằng vào thân pháp ưu thế, không ngừng đem địch nhân hất ra lấy máu, tựa như chơi diều đồng dạng.

Đáng tiếc duy nhất chính là, trên tay hắn nhấc theo chính là trường kiếm, nếu là đổi lại một cái cường cung, liền có thể tốt hơn phát huy chơi diều lưu ưu thế.

Bạch! Bạch!

Triệu Phất Y mấy lần vừa đi vừa nghỉ, liên tục xuất kiếm mấy lần, chiếm mấy lần tiện nghi.

Sau lưng Nặc Hành Hổ sớm đã nổi giận, lần này rốt cục nhịn không được nhào tới, lăng không nhảy lên, thẳng đến đầu của hắn mà đến.

Triệu Phất Y chờ đúng thời cơ, bỗng nhiên ngừng lại bước chân, trở tay một kiếm, công bằng, vừa vặn từ Nặc Hành Hổ hàm dưới đâm đi vào.

Xùy!

Một kiếm xuất thủ, đại công cáo thành, Nặc Hành Hổ còn không có rơi trên mặt đất, liền hóa thành từng sợi bạch quang, cứ thế biến mất không thấy.

Rơi trên mặt đất, chỉ có một kiện hắc vàng xen nhau hổ Bì Nhuyễn Giáp.

Ngay tại cách đó không xa, Liên Thành Quân cùng Triệt Địa Hùng chém giết cũng đến cuối cùng giai đoạn.

Sưu! Sưu!

Một trận trong lúc ác chiến, Liên Thành Quân bằng vào tinh diệu thân pháp, rốt cục thành công vây quanh Triệt Địa Hùng phía sau.

Phi thân nhảy lên, hai ba bước dẫm nát Triệt Địa Hùng khoan hậu lưng bên trên, bỗng nhiên vọt tới nó đầu lâu phía trên, giẫm lên hai vai của nó, hai tay hướng về phía trước duỗi ra, hai cái chủy thủ theo nó cái ót vây quanh phía trước, đột nhiên hướng hai cái hốc mắt một đâm.

Lưỡi dao nhập não, lập tức muốn Triệt Địa Hùng tính mệnh, hóa thành từng

sợi bạch quang.

Từng tia từng tia bạch quang biến mất về sau, Liên Thành Quân từ giữa không trung nhảy xuống, đã thấy trên mặt đất phủ lên một kiện gấu Bì Nhuyễn Giáp.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 158: Xung Đột

158, xung đột

Huyền Đức Động Thiên, Hỏa Long Cung trước.

Bầu trời u ám chỉ có điểm điểm ánh sáng nhạt, hết thảy đều là mông lung dáng vẻ, cùng huyễn trận bên trong thời gian tuyến giống nhau, hiện thế bên trong cũng đã đến ban đêm.

Lấy Huyền Đức Động Thiên năng lực, đương nhiên có thể cho một ngày mười hai canh giờ đều duy trì lấy ban ngày, nhưng lại cùng đường lớn không hợp, một âm một dương mới là Thiên Đạo, vì vậy, Huyền Đức Động Thiên cũng biết cùng ngoại giới, theo thời gian biến hóa, điều chỉnh động thiên bên trong tia sáng.

Ngay tại Âm Dương Ngư trên quảng trường, không ngừng có đệ tử đột nhiên giật mình tỉnh lại, trong đó vẫn còn mấy người, lúc tỉnh lại mặt lộ vẻ vẻ hoảng sợ, khoa tay múa chân, thậm chí vung nắm đấm cước, triển khai công pháp, ký ức vẫn giữ ở chết đi trong nháy mắt.

Bắc Đấu Thất Tinh Trận bốn phía, thời khắc đều có người chăm sóc, mỗi nhìn thấy có người tỉnh lại, còn không tha cho hắn động thủ, liền sẽ lập tức tiến lên, hoặc là trấn an, hoặc là trấn áp, cấp tốc đem nó từ Âm Dương Ngư trên quảng trường mang đi, phòng ngừa quấy nhiễu đến những người khác.

Một đêm này ở giữa, trong huyễn trận lần lượt có hơn hai mươi người tỉnh lại, trong đó phần lớn là bị Mê Tung Lâm bên trong dị thú đào thải, còn lại thì là lẫn nhau ở giữa, công sát vẫn lạc.

Trải qua một lần tử vong, mặc dù là một lần ảo giác, vậy đối đại đa số người tới nói, vẫn là một lần kinh nghiệm khó được, thậm chí cải biến toàn bộ tâm tính.

Nếu là có thể sau khi ổn định tâm thần tiêu hóa lần này đoạt được, liền có thể làm ngày sau đột nhiên tăng mạnh tư lương.

Bắc Đấu Thất Tinh Trận tác dụng chân chính cũng không phải là khảo thí đệ tử thực chiến, mà là dùng để huấn luyện Đạo Binh, chỉ vì thiên hạ thái bình đã lâu, các đại lưu phái ở giữa lẫn nhau hòa thuận, không có đại quy mô chinh chiến, mới đưa chức năng này yếu tan.

Hỏa Long Cung bên trong, đại điện bên trong.

"Toàn Chân nhất mạch quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp, chỉ là bội phục cực kỳ."

Thái tử Giang Mai nhìn một đêm chinh chiến, lại không chút nào ủ rũ, hai mắt có thần, lộ ra tinh lực càng thêm tràn đầy, quay đầu hướng trên đài ba vị tổ sư thi cái lễ, lại hướng dưới đài các vị đạo nhân chắp tay, trên mặt ngậm lấy ý cười.

Với hắn mà nói, Toàn Chân nhất mạch đệ tử thực lực càng mạnh, tiềm lực càng lớn, ngày sau lại càng có thể phát huy được tác dụng, cũng có thể ở trong lần đại kiếp nạn này phát huy càng lớn tác dụng.

"Thái tử điện hạ quá khen."

Đan Dương Tử cười nhạt một tiếng, chắp tay thi lễ.

Lấy hắn xem ra, nhóm này đệ tử biểu hiện cũng rất tốt, trong đó mấy người tương đương chói sáng, thậm chí để hắn động lòng yêu tài, không đành lòng đưa đến Thái tử thủ hạ.

"Cũng liền tạm được đi, không đáng kể mà thôi!"

Trên đài cao, Bạch Hồng Chân Nhân ngáp một cái, một bộ còn buồn ngủ bộ dáng, hoàn toàn không có người tu hành phong phạm.

Ngừng lại một chút, tiếp lấy nói ra: "Cuối cùng vẫn còn mấy tên biểu hiện tàm tạm, không có cho Toàn Chân Đạo mất mặt."

Nói đến đây, hướng ngoài cửa một chỉ, nói ra: "Nếu là đều theo đám người kia biểu hiện, dơ bẩn thái tử điện hạ mắt, vậy ta nhưng phải giết người diệt khẩu, bớt truyền đi hỏng Toàn Chân Đạo thanh danh!"

Nói đến đây, bỗng nhiên cúi đầu nhìn Giang Mai, Diệp Kính cùng Giải Huyền Cơ, trong ánh mắt, đặc biệt không ý cười, trong lúc mơ hồ có sát cơ bộc lộ.

"Ừm!"

Nhìn thấy bực này ánh mắt, Diệp Kính sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng hướng về phía trước đón hai bước, ngăn ở Giang Mai trước người, trong lòng vừa sợ vừa giận, không nhịn được nghĩ đến: "Chẳng lẽ Bạch Hồng Chân Nhân muốn giết người?"

Lần này đến Toàn Chân nhất mạch tuyển người, vốn là có ba phần bức bách, chỉ là trở ngại đại thế, Toàn Chân Đạo không thể không đáp ứng, nhưng lại không có nghĩa là Toàn Chân Đạo sẽ vui lòng.

Bạch Hồng Chân Nhân chính là kiếm tu, am hiểu nhất sát phạt nhất đạo, tính tình khốc liệt vô cùng, coi là thật động thủ cũng không phải khả năng.

Giải Huyền Cơ cũng sửng sốt một chút, đi về phía trước một bước, đứng sau lưng Diệp Kính, âm chảy ròng ròng bình tĩnh một trương lưỡng, canh giữ ở Giang Mai trước người.

"Ha ha!"

Bạch Hồng Chân Nhân nhìn trước mắt hai người, bỗng nhiên cất tiếng cười

to, nói ra: "Các ngươi khẩn trương cái gì, tùy tiện một trò đùa thôi, chẳng lẽ vài vị còn tưởng là thật rồi?"

"Chân Nhân nói đúng lắm."

Giang Mai sắc mặt hơi đổi một chút, lập tức cười nhạt một tiếng, nói ra: "Mặc dù chỉ là một trò đùa, cũng không có việc lớn gì, vậy Diệp đạo trưởng, Giải tổng quản luôn luôn quá chiếu cố chỉ là, Chân Nhân câu nói này cũng làm cho hai vị tiên sinh ưu tâm."

Câu nói này nói đến mềm bên trong mang ngạnh, thỏa hiệp bên trong lại dẫn phản kích, không chút nào rơi vào hạ phong.

"Ha ha!"

Bạch Hồng Chân Nhân cười lạnh vài tiếng,

Trầm thấp âm thanh nói ra: "Thái tử điện hạ nói đúng lắm, trò đùa thôi, không có việc lớn gì, nói trở lại, coi như ta muốn nổi điên, Đạo Chủ cũng nhất định có thể ngăn cản."

Một câu về sau, Giang Mai trên mặt rốt cục thay đổi, quay đầu lại nhìn nhìn ngồi ở đài cao chính giữa Thuần Dương Chân Nhân, đã thấy hắn không có chút nào biểu thị, khe khẽ thở dài, nói ra: "Khởi bẩm ba vị Chân Nhân, tiểu chất bỗng nhiên có chút mệt mỏi, đi đầu lui ra nghỉ ngơi."

"Thái tử điện hạ xin cứ tự nhiên."

Lâu dài không lên tiếng Thuần Dương Chân Nhân rốt cục nói.

"Đa tạ Chân Nhân thông cảm."

Giang Mai gật gật đầu, chắp tay thi cái lễ, quay người lại đối mặt trong điện các vị đạo trưởng, lần nữa thi lễ nói ra: "Chư vị đạo trưởng, chỉ là đi trước một bước, chúng ta sau đó gặp lại."

Dứt lời, quay người rời đi, không nói thêm nữa một câu.

Diệp Kính, Giải Huyền Cơ vội vàng theo sau lưng, theo Giang Mai cùng rời đi đại điện.

Thẳng đến đi vào Thiên Điện về sau, ly khai trong điện chư vị đạo nhân ánh mắt, Giang Mai sắc mặt mới trầm xuống, nhẹ nhàng âm thanh nói ra: "Cuối cùng sẽ có một ngày. . ."

"Điện hạ nói cẩn thận, Chân Nhân thâm bất khả trắc."

Diệp Kính vội vàng nói.

"Thôi được!"

Giang Mai không nói nữa cái gì, nhanh chân đi ra ngoài.

. . .

"Bạch Hồng sư đệ, quá vọng động rồi, lập tức đại kiếp sắp đến, không phải cùng triều đình lên xung đột thời điểm."

Ngay tại Giang Mai sau khi đi, Thuần Dương Chân Nhân khe khẽ thở dài.

"Hừ hừ, chúng ta khổ tâm bồi dưỡng ra được đệ tử, bọn hắn nói muốn liền muốn, chẳng lẽ còn muốn cho bọn hắn hoà nhã sao?"

Bạch Hồng Chân Nhân trên mặt không vui.

"Cái này không phải chỉ là bọn hắn ý tứ, cũng là ý tứ phía trên."

Thuần Dương Chân Nhân nói tiếp.

"Ta đương nhiên biết là ý tứ phía trên, nếu không phải như vậy, đã sớm đem bọn hắn đuổi ra ngoài!"

Bạch Hồng Chân Nhân lạnh giọng nói.

"Thiên hạ đại thế như vậy, sư đệ vẫn là kiềm chế tâm tính đi."

Thuần Dương Chân Nhân tiếp tục nói.

"Sư huynh, ngươi cũng không cần nói cái gì đại thế, ta đã sớm nhìn ra, chân chính đại thế chính là phân loạn không ngớt, vĩnh thế không yên, thiên hạ này vĩnh viễn sẽ không thái bình, Đại Ngụy vương hướng kéo dài ba trăm năm, thiên hạ không loạn chút nào, phảng phất một đầm nước đọng, mới là nghịch thế mà vì."

"Điểm này chỉ sợ không chỉ là ta, coi như sư huynh, sư muội các ngươi cũng đã sớm nhìn ra, lần này Đại Ngụy vương hướng thế khó may mắn thoát khỏi, chúng ta cũng không cần đi theo đám bọn hắn cùng một chỗ lẫn vào."

"Chúng ta chỉ cần không có thôn tính thiên hạ dã tâm, coi như thiên hạ lật úp, vô luận là phương nào thế lực thượng vị, làm sao cũng sẽ không đoạn tuyệt truyền thừa, liền xem như sơn cùng thủy tận, phía trên cũng sẽ không trơ mắt nhìn chúng ta cả nhà hủy diệt."

Bạch Hồng Chân Nhân cười lạnh nói.

"Sư huynh, lời này của ngươi là không sai, thế nhưng là chúng ta tranh cũng không phải là thiên hạ, vẫn còn chúng ta mạch này tiền đồ, tranh đến là bạch nhật phi thăng, tiến một bước lui một bước, khác biệt nhưng lớn lắm."

Bích Ba Chân Nhân bỗng nhiên chen vào nói.

"Bạch nhật phi thăng. . ."

Bạch Hồng Chân Nhân trên mặt lộ ra vẻ nhạo báng, cao giọng thì thầm: "Thần tiên mộ nhập hoàng kim khuyết, tướng tướng cửa đóng Bạch Ngọc Kinh. Thế nhưng là trong động không điều kiện, vì yêu thiên hạ có chúng sinh!"

Niệm ở đây, lại là cao giọng một câu: "Sớm cũng nói phi thăng, muộn cũng nói phi thăng, các ngươi thật cho là trên đời này có tốt làm thần tiên sao?"

Nói đến chỗ này, không phục lại nói.

Đại điện bên trong, hoàn toàn yên tĩnh.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 159: Phân Biệt

159, phân biệt

Bắc Đẩu Thất Tinh, huyễn trận bên trong.

Theo thời gian từ từ trôi qua, trên trời bảy viên minh tinh dần dần phát sáng lên, toàn bộ huyễn trận lần nữa bị tinh quang chiếu sáng rực khắp.

Triệu Phất Y từ trong nhập định tỉnh lại, thật sâu thở hắt ra, chậm rãi mở hai mắt ra, khi thấy trước mắt một mảnh hỗn độn, cây cối liên miên ngã xuống, đây đều là đêm qua một cuộc ác chiến hậu quả.

Lại nhìn đối diện Liên Thành Quân, cũng đã mở to mắt, đều là vừa mới hồi tỉnh lại, một thân rã rời chưa hoàn toàn khôi phục.

Đêm qua, một đầu Nặc Hành Hổ, một đầu Triệt Địa Hùng, hai đầu dị thú cùng nhau mà tới, cơ hồ muốn hai người bọn họ tính mệnh, một cuộc ác chiến mới rốt cục chiến thắng.

May mắn ở chém giết cái này hai đầu dị thú về sau, không còn cái khác dị thú đến đây tập kích, cuối cùng là để cho hai người ngủ nửa đêm tốt cảm giác.

Đương nhiên, chém giết cái này hai đầu dị thú, cũng không phải không thu hoạch được gì, lưu lại hai bộ nhuyễn giáp đều coi như không tệ.

Trong đó, Nặc Hành Hổ sau khi chết, lưu lại chính là một bộ hổ Bì Nhuyễn Giáp.

Bộ này nhuyễn giáp là từ hắc vàng xen nhau da hổ thuộc da chế mà thành,

hình dạng và cấu tạo cho dù đơn giản, nhưng là nên có phòng hộ bộ kiện một kiện không thiếu, bao quát một đỉnh da hổ mũ giáp, hai cái miếng lót vai vai nuốt, hai mặt bao cổ tay che đậy cánh tay, một khối chính diện phòng hộ giáp ngực, một khối mặt sau phòng hộ giáp lưng, cùng hộ eo bào bụng, hộ thối váy giáp, xâu chân chờ chút.

Ngay tại giáp ngực chính giữa, thì là một cái to lớn đầu hổ, trợn mắt tròn xoe, mồm to mở ra, có thể nói uy phong lẫm liệt.

Cả kiện nhuyễn giáp thân trên về sau, phòng hộ hiệu quả cũng coi như không tệ, bình thường đao kiếm đã không có chút nào uy hiếp, vô luận là đâm là chặt, đều chỉ có thể lưu lại một đạo bạch ấn.

Liền xem như Huyền Mãng kiếm bực này thần binh lợi khí, cũng phải dùng đủ khí lực, mới có thể đem trảm phá.

Triệu Phất Y cầm tới nhuyễn giáp về sau, lập tức liền thử một chút, phát hiện cái này nhuyễn giáp thật vừa người, một phần không lớn, một phần không nhỏ.

Nhắc tới sao xảo, to nhỏ phù hợp, đương nhiên không có khả năng, chỉ sợ là bởi vì ở trong huyễn trận, to nhỏ có thể tùy ý biến hóa, bởi vì là hắn đánh chết Nặc Hành Hổ, cái này nhuyễn giáp mới vừa vặn thích hợp hắn.

Cũng chính là có cái này nhuyễn giáp, hắn mới dám an tâm nhập định, nghỉ ngơi thật tốt một đêm.

Liên Thành Quân cũng được một kiện gấu Bì Nhuyễn Giáp, ngoại trừ nhan sắc là màu đen, chỗ ngực là một cái gấu thủ bên ngoài, cái khác bộ kiện, phối sức đều cùng hổ Bì Nhuyễn Giáp giống nhau như đúc, lực phòng hộ cũng không kém nửa phần.

"Không tệ! Không tệ! Bớt đi chúng ta lại đi tìm áo giáp công phu, ngược lại không uổng một đêm vất vả."

Liên Thành Quân mặc vào nhuyễn giáp về sau, thử một chút phát hiện hành động hoàn toàn không có lo lắng, cũng không khỏi gật đầu khen.

Bình minh về sau, liền lấy tiếp tục hành động.

Hai người vừa cẩn thận kiểm tra một lần, binh khí, đan dược, đồ ăn, hộ giáp tất cả đều sưu tập đầy đủ, cái này Mê Tung Lâm cũng không có tất yếu ngây người, cùng một chỗ hướng bắc mặt Lô Vi Đãng tiến đến.

Lấy chân của hai người trình, không đến gần nửa canh giờ, liền đến đến Mê Tung Lâm cùng Lô Vi Đãng chỗ giao giới bờ sông.

Tới bờ sông về sau, hai người cũng không lập tức nghĩ biện pháp qua sông, mà là chia tay từ biệt.

Căn cứ trước đó đạt được tin tức, ngay tại Lô Vi Đãng bên cạnh, hết thảy có hai ba mươi tòa ngẫu nhiên phân bố bến tàu, mỗi lần huyễn trận xuất hiện về sau, đều sẽ xuất hiện tại khác biệt vị trí.

Mỗi tòa dưới bến tàu mặt, đều thả neo một con thuyền nhỏ , dựa theo huyễn trận bên trong quy tắc, cái dung một người cưỡi, mỗi khi có người đi thuyền rời đi về sau, cần cách trên nửa canh giờ, mới có thể huyễn hóa ra một cái khác thuyền nhỏ.

Vì vậy, trước sau cả hai xen nhau ít nhất phải nửa canh giờ.

Nếu là vẻn vẹn như vậy, hai người còn sẽ không cáo biệt, nguyên nhân chân chính ở chỗ đường sông.

Lô Vi Đãng bên trong, cỏ lau thành rừng.

Giữa sông mọc lên chừng cao hơn một trượng cỏ lau, lít nha lít nhít, không chút nào gió lùa, chỉ có trong bụi lau sậy hẹp hẹp đường sông có thể thông hành.

Mỗi tòa bến tàu đối ứng một con sông, theo lòng sông này, đi qua lít nha lít

nhít thủy võng, liền có thể tiến về Thất Tinh Đảo.

Vấn đề cũng không xuất hiện trên đường, mà là đến Thất Tinh Đảo về sau.

Thất Tinh Đảo bên trên có bảy tòa lầu các, mỗi tòa lâu bên trong đều có giấu bí bảo, nếu là dọc theo cùng một đường sông tiến vào, thế tất đi vào cùng một tòa lầu các phụ cận.

Như vậy đến nay, hai người là tranh, vẫn là không tranh? Chẳng lẽ lại tới Thất Tinh Đảo sau lại làm qua một trận?

Cũng có người cho rằng, có thể sắp đến Thất Tinh Đảo thời điểm,

Lại tìm một cái lối rẽ tách ra, thế nhưng là khi đó rời đảo đã gần đến, đại khái dẫn đầu vẫn là ở cùng một tòa lầu các phụ cận.

Cùng với đem mầm họa lưu tại cuối cùng, còn không bằng tại giai đoạn trước sớm hóa giải, hai người riêng phần mình lựa chọn một cái đường hàng hải, chia ra tiến về Thất Tinh Đảo.

Ngược lại thời điểm nếu là tại khác biệt lầu các phụ cận đổ bộ, tự nhiên không còn gì tốt hơn, nếu là ở cùng một lầu các phụ cận, vậy liền đều bằng bản sự.

"Chu sư đệ, chúng ta xin từ biệt, sau đó trên Thất Tinh Đảo gặp lại."

Liên Thành Quân chắp tay nói.

Hắn thấy, bằng vào hai người bản lãnh, chỉ cần không gặp được tình huống đặc biệt, đổ bộ Thất Tinh Đảo không thành vấn đề.

"Tốt, tiểu đệ rất chờ mong cùng sư huynh gặp mặt."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Nếu là ngươi ta đến lúc đó đều có thể tranh đến một kiện bí bảo, không ngại tiếp tục liên thủ, trảm trừ cái khác đối thủ, cuối cùng chỉ chừa ngươi ta thời điểm, chúng ta lại nhất quyết thắng bại."

Liên Thành Quân nói tiếp, giờ phút này cho dù phân biệt, cũng không ảnh hưởng lần nữa liên thủ.

"Tựu theo sư huynh nói."

Triệu Phất Y cười cười, tiếp lấy thành tâm nói ra: "Ngươi ta ở giữa, hợp tác cùng có lợi, rất chờ mong cùng sư huynh lần nữa liên thủ. "

Hai người nói đến đây, riêng phần mình vẫy tay từ biệt, mang theo tự mình một phần thu hoạch, dọc theo bờ sông đi phương hướng khác nhau đi.

. . .

Triệu Phất Y dọc theo bờ sông, nhanh chân đi thẳng về phía trước.

Ước chừng ăn xong bữa cơm về sau, ngay tại bờ sông nhìn thấy một cái nho nhỏ nước cạn bến tàu, ngay tại bến tàu bên cạnh một gốc dưới cây liễu lớn, buộc lên một chiếc thuyền con.

Thuyền rất nhỏ, cái dung một người ngồi xuống, một chiếc cô đăng treo ở đầu thuyền, lại có là hai cái mái chèo, trừ cái đó ra, không có vật khác.

Triệu Phất Y nhảy đến trên thuyền, đem mang theo trong người non nửa bao quả đào đặt ở đuôi thuyền, tạo nên hai cái thuyền mái chèo, chậm rãi hướng về phía trước chạy tới.

Theo thuyền mái chèo vỗ xuống, từng vòng từng vòng gợn sóng hướng bốn phía dập dờn, thuyền nhỏ hướng Lô Vi Đãng bên trong chạy tới.

Hắn thuở nhỏ không có ở trên nước sinh hoạt qua, cho dù ỷ vào thân thủ cao minh, thích hợp lực phản ứng nhạy cảm, cũng có thể đem thuyền vạch ra đi,

nhưng là tốc độ tổng đề lên không nổi, chỉ có thể đi chậm rãi.

Ngồi ở trên thuyền thời điểm, hắn phát hiện thuyền tuy nhỏ, vậy cũng không trở thành chỉ có thể ẩn náu một người, miễn cưỡng chen một chút, vẫn có thể ngồi hai người.

Bất quá, nghe Liên Thành Quân lời nói, mỗi thuyền độ một người, không chỉ là thuyền hạn chế, càng là ba vị tổ sư ý tứ, cũng liền không lời nào để nói.

Lô Vi Đãng cửa này, hợp lại chính là đơn đả độc đấu năng lực.

Nếu là ngạnh chen lên hai người, thậm chí đi thuyền về sau, lưu tại bến tàu không đi , chờ khi đến một chiếc thuyền huyễn hóa về sau, kiếm đủ nhân số tái xuất phát, tựu làm nghịch cửa này khảo nghiệm bản ý, tam đại tổ sư tất nhiên không thích.

Nói trắng ra, Bắc Đấu Thất Tinh Trận dù sao chỉ là một tòa huyễn trận, cũng không phải thật sự là chiến trường, như thế nào biểu hiện ra năng lực bản thân, khiến tam đại tổ sư lọt mắt xanh mới là mục đích.

Thuyền hành cỏ lau ở giữa, gió sông đập vào mặt, lành lạnh địa phương hết sức thoải mái.

Triệu Phất Y nhịn không được ngáp một cái, thân thể dần dần lỏng xuống, hôm qua buổi chiều chưa thể bù đắp rã rời, dần dần bắt đầu khôi phục.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 160: Tao Ngộ

160, tao ngộ

Xoạt! Xoạt!

Theo thuyền mái chèo không ngừng đánh ra mặt nước, thuyền nhỏ chậm rãi hướng về phía trước chạy tới, một đường thẳng vào Lô Vi Đãng bên trong.

Đỉnh đầu là xanh thẳm bầu trời, dưới chân là Bích Ba nước hồ, bên cạnh hai bên thì là theo gió chập chờn bụi cỏ lau, thuyền đi trên đó, bốn phía đều tĩnh, một cỗ thanh lương thủy khí đập vào mặt, trong hồ cá chép ngẫu nhiên nhảy ra mặt nước, mang đến một điểm sinh cơ, làm lòng người bỏ Thần di.

Nếu không phải tự biết thân ở trong ảo cảnh, ngay tại tham gia luận đạo đại hội, phía trước vẫn còn từng tràng chém giết, quả thực chính là một trận hoàn mỹ dạo chơi ngoại thành.

Thuyền nhỏ lái vào Lô Vi Đãng, ước chừng thời gian đốt một nén hương về sau, đi vào chỗ thứ nhất ngã ba đường.

Thủy đạo ở phía trước một phân thành hai, phân biệt thông hướng trái trước cùng phải trước, trên nước cũng không có bất luận cái gì tiêu chí chỉ dẫn, cũng không biết riêng phần mình thông hướng phương nào.

Triệu Phất Y hơi trầm ngâm, thay đổi đầu thuyền, đi phải phía trước chạy tới.

Sở dĩ lựa chọn cái phương hướng này, cũng không phải là bởi vì trước đó có tin tức gì, hoặc là trước đây đệ tử truyền xuống kinh nghiệm, mà là hiểu rõ trước mắt mảnh này Lô Vi Đãng bản chất.

Lô Vi Đãng trên thực tế là một chỗ mê cung, bản chất là tận lực đem tham gia luận đạo đại hội đệ tử ở bên trong nhiều vây một trận, từ đó đặt ra gặp mặt chém giết cơ hội.

Nếu không như vậy, kéo dài trăm dặm Lô Vi Đãng, mười mấy tên đệ tử sái nhập trong đó, tựa như đi nhất nồi lớn thịt hầm sái nhập một nắm hạt muối, trong nháy mắt tựu không thấy được.

Nếu như không có mê cung nhốt, chỉ sợ những người này đều lên Thất Tinh Đảo còn không có gặp mặt, cũng liền đã mất đi đơn độc chém giết khả năng.

Nếu biết nơi này là mê cung, liền muốn xuất ra phá giải mê cung biện pháp đến.

Hắn kiếp trước từng nghe qua một cái phá giải mê cung đơn giản biện pháp, chính là tiến vào mê cung về sau, một đường phía bên phải đi tới , bất kỳ cái gì giao lộ đều phía bên phải ngoặt, mặc dù sẽ nhiều đi chút đường, vậy sớm muộn có thể đi ra.

Đương nhiên, cũng không dừng là đơn giản như vậy, trong đó còn có một số càng thêm nhỏ xíu kỹ xảo, tỉ như mỗi đến một cái giao lộ đều muốn làm đến tiêu ký, hai mặt đều có tiêu ký giao lộ không muốn đi vào chờ chút.

Triệu Phất Y hồi tưởng đến trong trí nhớ biện pháp, dọc theo thủy đạo chậm rãi tiến lên.

Thuyền hành thủy bên trên, tốc độ cũng không tính nhanh.

Đây cũng là hắn một cái tệ nạn, hắn đối thuỷ tính không quen, trước đó cũng không có xẹt qua thuyền, mặc dù có một thân tu vi, không đến mức mở không đi ra, nhưng là tốc độ xác thực không vui.

Thuyền hành Lô Vi Đãng bên trong, vừa đi chính là gần nửa ngày, thẳng đến ngày làm giữa trưa, còn không có gặp được một đệ tử, cũng không có thấy đi ra

hi vọng.

Triệu Phất Y nhìn xem thời điểm không còn sớm, dứt khoát đem thuyền mái chèo vừa thu lại, mặc cho thuyền nhỏ phiêu đãng, cầm lấy quả đào ăn nhiều ăn liên tục.

Nếm qua quả đào về sau, cũng học trong rừng Hầu Tử, đem màu đỏ tím hột đào lưu lại.

Cái này hột đào lại nhọn lại vừa cứng, so tảng đá càng có phân lượng, vừa vặn xem như ám khí, không thể so với thiết hạt sen, lưu tinh thạch một loại ám khí kém nửa phần.

Lại qua ăn xong bữa cơm, chuyển qua một chỗ thủy đạo, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một chỗ khoáng đạt thuỷ vực, phía trên nổi hai chiếc thuyền nhỏ, rung động rung động phiêu phù ở trên mặt nước.

. . .

Cái này hai chiếc thuyền nhỏ giống nhau như đúc, khác biệt duy nhất ở chỗ, trong đó một chiếc thuyền thì là trống không.

Một cái khác trên chiếc thuyền này ngồi một cái tuổi trẻ đạo sĩ, mặc một bộ đạo bào màu xanh nước biển, đầu gối trước nằm ngang một thanh trường kiếm, ngay tại lạnh lùng nhìn hắn.

"Sư đệ vất vả!"

Tuổi trẻ đạo sĩ xa xa chắp tay, lời nói cho dù khách khí, trên mặt lại đặc biệt không ý cười.

"Vị sư huynh này hữu lễ!"

Triệu Phất Y dừng lại thuyền nhỏ, cũng chắp tay, đồng dạng đem kiếm đưa ngang trước người, làm xong động thủ dự định.

Đạo sĩ kia trên dưới đánh giá hắn một chút, gặp hắn rút ra trường kiếm, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, tiếp lấy lại hỏi: "Ngươi là cái nào một nhà đệ tử?"

"Thuần Dương nhất mạch Hách đạo trưởng môn hạ Triệu Phất Y, không biết sư huynh xưng hô như thế nào?"

Triệu Phất Y hỏi.

"Bạch Hồng nhất mạch Lăng Vân Tử môn hạ Liễu Tài Vân."

Đạo sĩ kia lạnh giọng đáp một câu, tiếp lấy nói ra: "Đem trên người binh khí, đồ ăn ném qua đến, tự mình khác tìm đầu thủy đạo đi thôi."

"A?"

Triệu Phất Y nao nao, chợt kịp phản ứng.

Trước mắt vị nhân huynh này lại là muốn đánh cướp, không khỏi giận quá mà cười, nói ra: "Sư huynh nói như vậy, không khỏi quá mức khinh thường đi?"

"Thế nào,

Ngươi còn muốn động thủ với ta?"

Liễu Tài Vân trên mặt khinh thường chi ý càng tăng lên, tiếp lấy nói ra: "Ngươi có thể xông đến nơi này, còn góp phối tề binh khí, áo giáp, cũng coi như hai lần, đã là Nội Gia người có năng lực đi, bất quá, ngươi nếu là lấy làm cho...này dạng liền có thể cùng ta tranh phong, coi như lớn sai thật sai lầm rồi."

"Ta từ nhỏ đã trong Huyền Đức Động Thiên tu hành, ngươi lại là ở hồng trần trong thế tục lăn lộn, Huyền Đức Động Thiên bên trong thiên địa nguyên khí tràn đầy, bằng vào ta thiên phú, nếu là toàn lực tu hành, chỉ sợ tu vi cũng không chỉ là Nội Gia tầng thứ, chỉ là bởi vì ba vị tổ sư có mệnh, muốn chúng ta đặt vững căn cơ, lúc này mới một mực đem tu vi đè ép."

"Chính là bởi vì đè ép tu vi, ta mới có bó lớn thời gian tu luyện các loại bí quyết, công pháp, kiếm thuật, luyện thành một thân tuyệt kỹ, chớ cho rằng ngươi ta cảnh giới giống nhau, liền có thể cùng chúng ta đánh đồng, thật động thủ, ngươi liền biết cái gì là cách biệt một trời."

"Ngươi thấy bên cạnh chiếc này thuyền nhỏ sao, vừa rồi chính là có thằng ngu, rõ ràng cho hắn một con đường sống, còn nhất định phải động thủ với ta, đáng tiếc chỉ cấp ta lưu lại một thanh trường kiếm."

"Nha. . ."

Triệu Phất Y cười cười, thở dài nói ra: "Sư huynh như thật có lớn như vậy bản lãnh, trực tiếp đi trong rừng rậm chém giết dị thú liền tốt, làm gì ở chỗ này cản đường ăn cướp."

"Ha ha!"

Liễu Tài Vân cười lớn nói ra: "Nơi đây phía trước không xa chính là đổ bộ Thất Tinh Đảo bến tàu, ta chỉ cần ở chỗ này chờ, thì có liên tục không ngừng người đưa lên nhóm đến, làm gì còn muốn lao tâm lao lực, đi trong rừng rậm tốn nhiều công phu?"

"Nguyên lai sư huynh là quyết định này. . ."

Triệu Phất Y mỉm cười, tiếp lấy nói ra: "Chỉ là. . ."

Nói đến đây, dưới chân hắn mạnh mẽ phát lực, phi thân vọt lên, như là mũi tên, hướng Liễu Tài Vân chỗ thuyền nhỏ nhảy tới.

Trong nháy mắt, đã đi tới Liễu Tài Vân phía trên, trường kiếm trong tay hướng phía dưới vung lên, thẳng đến đầu của hắn mà đi.

"Hảo tiểu tử! Còn theo động thủ!"

Liễu Tài Vân sắc mặt trầm xuống, đột nhiên đứng lên, đồng dạng phi thân vọt

lên, trường kiếm trong tay huyễn hóa ra một đạo kiếm quang, thẳng đến Triệu Phất Y mà đi.

Kiếm quang lẫm liệt, kiếm khí um tùm, không hổ là Thuần Dương nhất mạch đích truyền, kiếm pháp cao minh, cách xa ở Triệu Phất Y phía trên.

Khó trách hắn có dũng khí ngăn ở nơi này, riêng lấy kiếm pháp mà nói, thậm chí không kém Vương Triêu Nghĩa.

"Ha ha!"

Ngay tại Liễu Tài Vân vọt lên trong nháy mắt, Triệu Phất Y bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, tay trái vung lên, mấy cái màu đỏ tím hột đào tuột tay mà bay, vừa nhanh vừa vội, đột nhiên bay tới đằng trước.

Bất quá, cái này mấy cái hột đào mục tiêu cũng không phải là đối diện Liễu Tài Vân, mà là dưới chân hắn cưỡi thuyền nhỏ.

Cạch! Bành!

Lấy Triệu Phất Y bây giờ tu vi, trong tay hột đào lực đạo, cơ hồ không kém hơn cường cung kình nỏ, liên tục vài chiêu đi xuống, trong nháy mắt ở trên thuyền nhỏ mở ra mấy lỗ lớn, nước hồ lập tức khắp tới, đem thuyền nhỏ hoàn toàn bao phủ.

"Ngươi dám!"

Liễu Tài Vân thấy cảnh này, không khỏi sắc mặt đột biến, lớn tiếng giận dữ mắng mỏ, kiếm trong tay thế càng hung hiểm hơn.

Triệu Phất Y cười lạnh, trường kiếm hướng về phía trước một khung, khó khăn lắm ngăn trở một kiếm này.

Tiếp theo, hai người liền trên không trung đụng vào nhau, đồng thời rơi xuống dưới, cùng một chỗ rơi vào Lô Vi Đãng bên trong.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 161: Mau Giết

16 1, mau giết

Ừng ực! Ừng ực!

Tựu trong Lô Vi Đãng, một mảnh khoáng đạt trong mặt nước, một chuỗi bọt khí từ dưới nước không ngừng hướng lên xuất hiện, ở mặt nước nổ tung, phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Đã qua một trận, mảnh này mặt nước kịch liệt sôi trào, bọt nước loạn tung tóe, đi tứ tán, thật giống như nước sôi sôi trào đồng dạng.

Cùng lúc đó, vẫn còn một tia đỏ tươi nhan sắc, từ dưới nước xoay quanh mà ra, nhuộm đỏ một mảnh.

Lại qua một trận, từng sợi bạch quang như tơ, từ dưới nước tràn ngập thương lượng, không ngừng hướng tứ phía tản ra, trong chốc lát, liền biến mất hầu như không còn.

Sau đó, trên mặt nước vừa mới cắt dị tượng biến mất, lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.

Xoạt!

Triệu Phất Y đột nhiên từ dưới nước mọc lên, tóc ẩm ướt hồ hồ địa phương dính tại trên da đầu, trên mặt nhiều hơn mấy chỗ vết thương, mồm to phun ra mấy ngụm nước, xung quanh nhìn một chút, tìm tới tự mình thuyền nhỏ về sau, kéo lấy trùng điệp nhuyễn giáp, từ từ hướng thuyền nhỏ bơi đi.

Riêng lấy tu vi mà thôi, Liễu Tài Vân tu vi tinh thuần, đã có Ngự Khí tiêu chuẩn, tuyệt đối ở trên hắn, thuần lấy chiêu số mà nói, lại tinh thông mấy môn kiếm pháp, cũng phải mạnh hơn hắn.

Vậy một trận chiến này với hắn mà nói, cũng không tính hung hiểm, chỉ là có chút gian nan.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Liễu Tài Vân tu vi tuy cao, kinh nghiệm thực chiến lại quá kém, không có nhập gia tuỳ tục, ngẫu nhiên mà biến bản lãnh.

Ở Mê Tung Lâm thời điểm, Triệu Phất Y từng gặp Liên Thành Quân cùng Triệt Địa Hùng chiến đấu, này đây mài nước công phu, đem đối thủ chậm rãi đẩy vào tuyệt cảnh, sau đó, tìm cơ hội một kích trí mạng, trong lúc đó, cũng không cho đối thủ bất luận cái gì phản kích cơ hội.

Đây là một loại cực kì ổn thỏa, thuần lấy tu vi đè người phương thức chiến đấu, cũng là đại phái đệ tử quen thuộc nhất phương thức chiến đấu, lại cũng không khó mà phá giải.

Hai người vừa mới gặp mặt, Triệu Phất Y liền biết bắt đầu liều mạng, chỉ sợ sẽ lâm vào khổ chiến, .

Muốn chiến thắng, thậm chí cấp tốc chiến thắng, chỉ có một cái biện pháp, chính là cấp tốc xáo trộn tiết tấu chiến đấu, để Liễu Tài Vân mất đi đối với cục diện chiến đấu nắm chắc.

Hai người sau khi giao thủ, hắn trước tiên động thủ đối tượng cũng không phải là Liễu Tài Vân, mà là dưới chân hắn thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ vỡ vụn, hai người đồng thời rơi vào trong nước, mất đi nơi sống yên ổn, hết thảy tinh diệu chiêu số đều triển khai không ra, chỉ có thể gần người vật lộn.

Triệu Phất Y ưu thế cũng bởi vậy phát huy ra, vừa đến, hắn tinh thông Long

Ngâm Thiết Bố Sam, lực đạo mười phần, vừa vặn thích hợp gần người phát huy, có thể triệt tiêu chiêu thức không đủ yếu thế, thứ hai, trên người hắn mặc hổ Bì Nhuyễn Giáp, coi như bị đâm bên trên lưỡng kiếm, cũng chưa chắc lại thụ thương, thế nhưng là Liễu Tài Vân mặc một bộ đạo bào, tùy tiện đồng dạng dưới chính là một vết thương.

Chiến đấu tiến trình hoàn toàn ở dự liệu của hắn bên trong

Rơi xuống nước về sau, Liễu Tài Vân lập tức trận cước đại loạn, kiếm chiêu đều dùng không được đầy đủ, thân mật hồ chặt chém loạn, Triệu Phất Y cho dù cũng không tinh thông thuỷ tính, vậy tâm tính so với Liễu Tài Vân tốt hơn nhiều.

Thời gian không lâu, hắn liền đại chiếm thượng phong, một kiếm đem Liễu Tài Vân đâm chết.

"Khục. . . Khục. . ."

Triệu Phất Y bò lên trên thuyền nhỏ, trùng điệp ho khan vài tiếng, đem trong phổi nước đọng ho ra, lại đem một thân nhuyễn giáp cởi, phơi ở đầu thuyền, lúc này mới tạo nên song mái chèo, tiếp tục hướng phía trước vạch tới.

. . .

Hỏa Long Cung bên trong, đại điện bên trong.

"Thật bản lãnh! Tốt ứng biến!"

Trên đài cao, Bạch Hồng Chân Nhân nhịn không được vỗ tay khen.

Lời còn chưa dứt, vây quanh chậu cái khác một chút đạo nhân, cũng nhao nhao tán thưởng, trong đó Hách Trường Phong càng là đầy mặt vui mừng.

Từ khi tiến vào Lô Vi Đãng về sau, chiến cuộc biến hóa liền chậm chạp xuống tới.

Chư vị đệ tử ở giữa, lẫn nhau gặp nhau cơ hội cũng không nhiều, có rất ít đồng thời triển khai mấy lần chiến đấu cục diện, vì vậy, mỗi một cuộc chiến đấu đều có thể hấp dẫn đến trong điện các vị đạo nhân ánh mắt.

Vừa mới một màn này cho dù phát sinh ở dưới nước, nhưng là đối với chậu pháp khí tới nói, cũng là cái hơi thao túng, điều chỉnh góc độ mà nói, cũng sẽ không ảnh hưởng quan sát hiệu quả.

"Các ngươi đều nhìn cho kỹ, trở về suy nghĩ thật kỹ, vì cái gì Liễu Tài Vân thất bại, vì cái gì tên này chi mạch đệ tử sẽ thắng!"

Nói chuyện chính là Bạch Hồng Chân Nhân môn hạ Lăng Vân Tử, cùng với người khác khác biệt, hắn sắc mặt hơi có chút khó coi, lạnh lùng đối đang ngồi đệ tử trẻ tuổi nói.

Liễu Tài Vân là bọn hắn dưới đệ tử, cho dù không tính siêu quần bạt tụy, vậy cũng tuyệt đối không tính kém nhất mấy, luôn luôn tự cao tự đại, xem thường chi mạch đệ tử,

Không nghĩ tới lần này tuỳ tiện cắm đến chi mạch đệ tử trên tay.

Điểm này không chỉ có để hắn mặt mũi mất hết, tựu liền mang theo chủ mạch đệ tử khác cũng đều không ngóc đầu lên được.

"Tuân mệnh!"

Đang ngồi hơn mười danh chủ mạch đệ tử cùng một chỗ đáp.

"Chỉ mới nghĩ có làm được cái gì, bọn hắn chính là lão Ngốc lấy không nổi, khuyết thiếu lịch luyện, kỳ thật lần này hắn là để bọn hắn đi theo Giang Mai đi, hảo hảo đi lịch luyện thoáng cái!"

Bạch Hồng Chân Nhân nói tiếp.

"Cái này. . ."

Lời vừa ra khỏi miệng, Đan Dương Tử, Lăng Vân Tử, Nguyên Thanh Đạo Nhân không khỏi sắc mặt biến hóa, một trái tim lập tức nhấc lên.

"Cũng không cần như vậy, mỗi người thiên phú khác biệt, am hiểu phương diện cũng không giống nhau, có người am hiểu tu luyện, có người am hiểu chém giết, vậy ta coi là tu vi mới là căn bản, không cần quá coi trọng chém giết chi thuật."

Bích Ba Chân Nhân chen vào nói nói.

"Bây giờ đại kiếp sắp đến, ta chỉ sợ tu vi lại cao hơn, cùng người giao thủ một nước vô ý, một thân tu vi đều thành huyễn ảnh!"

Bạch Hồng Chân Nhân không khách khí chút nào nói.

Hai người này trên đài tranh luận, dưới đài các vị đạo nhân tất cả đều ngậm miệng không nói, không nói thêm gì nữa.

"Tu vi, thủ đoạn không sao bỏ rơi, không có người nào cao ai thấp, am hiểu cái gì liền đi làm cái gì, không am hiểu cũng không cần cố ý ma luyện, nếu không cuối cùng khó mà đạt đến thượng thừa, đây mới là đạo pháp tự nhiên chân ý."

Thuần Dương Chân Nhân bỗng nhiên nói.

"Sư huynh dạy phải."

Hai vị Chân Nhân cùng một chỗ đáp.

Dưới đài các vị đạo nhân thấy cảnh này, tâm tư không giống nhau, có chút trầm tư không thôi, có chút sắc mặt như thường, còn có chút có chút cười lạnh.

. . .

Đại điện bên trong tranh luận tạm thời ngưng xuống, Triệu Phất Y bước chân

nhưng không có dừng lại.

Hắn đi lại một chiếc thuyền nhỏ, tiếp tục hướng Lô Vi Đãng chỗ sâu bước đi, đoạn đường này ngược lại là quá thông thuận, phía trước thủy đạo cũng càng ngày càng rộng, lại không có người nào chặn đường, mắt thấy đi vào Thất Tinh Đảo phía dưới.

Hắn đi vào Thất Tinh Đảo ở dưới thời điểm, là hơn hai canh giờ về sau, sắc trời dần dần biến muộn, chỉ thấy một tòa đen kịt hòn đảo xuất hiện ở cách đó không xa.

Xa xa nhìn lại, Thất Tinh Đảo lên núi thế hiểm trở, bảy tòa kỳ phong thẳng tắp cô lập, phân bộ ở chung quanh đảo, lẫn nhau đều không tương liên, từ hòn đảo thượng phong nhìn lại, thoạt nhìn giống như là từng đoá từng đoá nở rộ hoa sen.

Ở mỗi một ngọn núi đỉnh, đều có một tòa lầu các, bên trong đèn đuốc sáng trưng, ở trong màn đêm nở rộ nhu nhu bạch sắc quang mang, thật giống như bảy viên lóng lánh Minh Châu.

Triệu Phất Y lái thuyền đi vào đảo bên cạnh bến tàu, phi thân nhảy lên, đi vào ở trên đảo, bốn phía nhìn nhìn, liền đi khoảng cách gần nhất lầu các lên rồi.

Thất Tinh Đảo bên trên tổng cộng có bảy tòa lầu các, mỗi tòa trong lầu các, cũng có khác biệt bí bảo.

Bất quá, bảy tòa lầu các là ngẫu nhiên phân bố, ai cũng không biết toà kia trong lầu các có cái gì, lựa chọn tốt nhất chính là tìm kiếm khoảng cách gần nhất một chỗ đỉnh núi, cũng không cần đặc biệt chọn lựa.

Thất Tinh Đảo diện tích không nhỏ, bảy tòa đỉnh núi cũng không thấp.

Đi ước chừng gần nửa canh giờ, Triệu Phất Y mới đi đến trong đó một tòa lầu các phụ cận, xa xa nghe được một tiếng hét thảm từ lầu các hướng đi truyền đến.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 162: Kim Giáp Võ Tướng

162, Kim Giáp Võ Tương

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, vốn nghĩ đến tiến vào lầu các về sau, gặp được lầu các thủ hộ giả, có lẽ sẽ có một trận ác chiến, lại không nghĩ rằng cách xa ở ngoài mấy trăm trượng, liền sẽ nghe được kêu thảm, chẳng lẻ là có người nhanh chân đến trước?

Nghĩ tới đây, Triệu Phất Y dưới chân lần nữa phát lực, bước nhanh hướng đỉnh núi tiến đến, trong nháy mắt, liền tới đến lầu các phía trước.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y thấy rõ cảnh tượng trước mắt về sau, không khỏi giật mình, tình huống trước mắt cùng hắn trong tưởng tượng cũng không giống nhau.

Ngay tại trước người cách đó không xa, một tòa hai tầng cao lầu các phía dưới, đứng đấy một vị Thần Uy lẫm liệt Kim Giáp Võ Tương.

Vị này Kim Giáp Võ Tương thân cao chừng ở khoảng chín thước, một thân trang bị cực kì loá mắt, trên dưới quanh người khoác đầy đủ, ở lầu các phía trên ánh đèn làm nổi bật dưới, mũ giáp, giáp ngực, bao cổ tay, giày chiến chờ một chút bộ kiện, tất cả đều phát ra lóng lánh kim sắc quang mang.

Trong tay hắn nhấc theo một cây trứng vịt kích thước trường thương, chừng dài hơn một trượng, không biết là từ cái gì kim loại chế tạo, cũng là toàn thân Kim Sắc, đầu mũi thương thả ra sáng rực quang mang.

Kỳ dị nhất chính là, tên này Kim Giáp Võ Tương trần trụi bên ngoài da thịt, cũng là một mảnh thuần kim nhan sắc, phát ra có chút quang mang, liếc nhìn lại thoạt nhìn không giống như là người sống, giống như là làm bằng vàng ròng hoàng kim pho tượng.

Ngay tại tên này Kim Giáp Võ Tương dưới chân, đạp trên một đạo nhân, đã thân chịu trọng thương, trên dưới quanh người khắp nơi vết thương, máu tươi nhuộm đỏ đạo bào, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, chỉ có ra khí, không có vào khí.

"Cứu. . ."

Đạo nhân này nhìn thấy Triệu Phất Y tới, vội vàng nâng lên sau cùng khí lực, lớn tiếng hướng hắn kêu cứu.

Không ngờ, một cái "Cứu" chữ vừa vặn ra khỏi miệng, còn chưa kịp kêu chữ thứ hai.

Chỉ thấy Kim Giáp Võ Tương tay nâng thương rơi, trong tay Kim Sắc đại thương tựa như tia chớp, "Phốc" một tiếng, từ đạo nhân này hậu tâm đâm vào, mở ra một cái to lớn vết thương.

Lập tức gặp hắn lại là nhất quấy, một đạo huyết quang phun ra ngoài, đạo nhân này liền hóa thành một tia ánh sáng màu trắng, tán giữa thiên địa, cứ thế biến mất không thấy, tại nguyên chỗ chỉ để lại một khối màu trắng ngọc bài.

Kim Giáp Võ Tương một thương tương đạo người đâm chết, liền Triệu Phất Y nhìn cũng không nhìn một chút.

Lại dùng mũi thương vẩy một cái, đem màu trắng ngọc bài cao cao bốc lên, dùng tay vồ một cái, chộp vào nơi lòng bàn tay, tiện tay ném vào miệng.

Kẽo kẹt. . . Kẽo kẹt. . .

Một trận làm cho người tai đau âm thanh từ Kim Giáp Võ Tương miệng

truyền ra, không ai từng nghĩ tới, càng đem khối này màu trắng ngọc bài sinh sinh nhai nát, nuốt xuống, sau đó chỉ thấy từng sợi bạch quang ở Kim Giáp Võ Tương trên dưới quanh người lan tràn.

Bạch quang đến mức, kim giáp càng thêm lóng lánh.

Càng kinh người hơn chính là, nguyên bản cái này Kim Giáp Võ Tương trên người có mấy chỗ vết rách, thoạt nhìn đều là binh khí gây thương tích, nếu là đoán không thô, đều là vừa rồi cùng đạo nhân này lúc đang chém giết lưu lại, thế nhưng là tại đây bạch quang lưu chuyển phía dưới, tất cả đều khôi phục như lúc ban đầu.

"Cái đồ chơi này. . . Quả nhiên không phải người. . ."

Triệu Phất Y nhìn ở trong mắt, run lên trong lòng, bỗng nhiên hiểu được.

Cho dù không biết trước mắt cái này Kim Giáp Võ Tương lai lịch, nhưng lại tuyệt không phải người, có lẽ là cơ quan một loại, có lẽ là pháp bảo nào đó, có lẽ là cái gì khác.

Như vậy đến nay, đối với nhân loại tới nói là yếu hại địa phương, ở trên người hắn tựu chưa chắc là yếu hại, đợi chút nữa giao thủ thời điểm nhất định phải chú ý.

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, sắc mặt dần dần ngưng trọng lên, hít một hơi thật sâu, nhấc lên Huyền Mãng kiếm, chậm rãi hướng Kim Giáp Võ Tương đi tới.

Vô luận đối phương là lai lịch gì, cũng nên đấu một trận mới có thể phân ra cao thấp!

. . .

Bạch!

Sắp đến trong vòng ba trượng, Triệu Phất Y đột nhiên nhảy ra, trường kiếm

trong tay như điện, đột nhiên xuất thủ, hướng Kim Giáp Võ Tương giữa lông mày đâm tới.

Đinh!

Kim Giáp Võ Tương tốc độ càng nhanh, trường thương vung lên, liền đã ngăn ở trước người, mũi thương đang cùng mũi kiếm điểm cùng một chỗ, phát ra một tiếng vang giòn.

"Thật là lợi hại!"

Triệu Phất Y chỉ cảm thấy một cỗ đại lực truyền đến, cầm kiếm cánh tay phải chính là tê rần.

Tiếp theo, nửa bên phải thân thể toàn bộ bắt đầu run lên, khí huyết đều có chút vận chuyển mất linh, trong lòng không khỏi thất kinh.

Một thương này lực đạo cực lớn, cách xa ở hắn một kiếm phía trên, thương pháp càng là cao minh, thủ đến không có chút nào sơ hở, thậm chí ẩn ẩn vẫn còn thế công.

Tê!

Kim Giáp Võ Tương cũng không cho hắn suy nghĩ nhiều cơ hội,

Một thương ngăn trở trường kiếm về sau, đột nhiên hướng về phía trước bước ra một bước dài, một cánh tay vung lên, mũi thương điểm nhanh, thẳng đến Triệu Phất Y cổ họng mà đi.

Thương tốc độ cực nhanh, lực đạo hùng hồn, mang ra từng sợi xé rách không khí phong thanh!

"Ôi!"

Triệu Phất Y biết lợi hại, một tiếng thấp giọng hô, vội vàng vận chuyển Long

Ngâm Thiết Bố Sam, đem quanh thân lực đạo vận đến cực chỗ, hai tay cùng một chỗ cầm kiếm, vội vàng hướng về phía trước nghênh đón.

Cạch!

Kim Sắc trường thương cùng Huyền Mãng kiếm đụng vào nhau, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Trường thương vẫn như cũ thẳng tắp, Huyền Mãng kiếm cũng đã cong thành nửa vòng tròn, nếu không phải kiếm này tính chất phi phàm, chỉ sợ lần này liền muốn bẻ gãy.

Triệu Phất Y chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, một hơi cơ hồ lên không được, dưới chân một tảng đá xanh bị giẫm nát bấy, thật sâu giẫm nhập trong đá, hai chân chịu lực quá nặng, mắt cá chân chỗ giống như bị kim đâm, truyền đến đau đớn một hồi.

Kim Giáp Võ Tương lại tựa không phát giác gì, nhất đoạt không thành, tiện tay thu hồi, hai tay cùng một chỗ cầm súng, hung hăng hướng về phía trước vung mạnh ra, lại là một thương đập tới.

"Không tốt, người này không thể địch lại!"

Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên lóe lên ý nghĩ này, lần này nếu là đón đỡ, chỉ sợ đem mệnh đều muốn đưa!

Không thứ bậc nhị thương đập tới, trong miệng hắn vội vàng niệm tụng "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết, đồng thời phi thân hướng về sau nhảy ra.

Oanh!

Một thương đập xuống đất, đem tảng đá đất, ném ra thật sâu một cái hố đến, cát bay đá chạy tứ phía tóe lên, đánh vào trên da mặt, một mảnh đau nhức.

"Thật là lợi hại!"

Triệu Phất Y trong lòng thầm hô.

"Chết!"

Kim Giáp Võ Tương một kích thất bại, tiếp lấy lại là một thương, tiếp tục hướng phía trước đâm tới.

Triệu Phất Y không dám đón đỡ, không ngừng tránh trái tránh phải, bằng vào bí quyết ban cho tốc độ tăng thêm, may mắn hất ra Kim Giáp Võ Tương, một mực không có bị đâm trúng.

Trong bóng đêm, gió núi đập vào mặt, hai người ngay tại ở đỉnh núi truy đuổi.

Kim Giáp Võ Tương nhanh chân chạy gấp, trường thương trong tay không ngừng đâm ra, mỗi một thương đều thế đại lực trầm, chừng khai bia đá vụn chi lực, không ngừng mang theo "Long, long" lôi âm, liền phảng phất đang đánh lôi đồng dạng.

Triệu Phất Y lại ỷ vào thân pháp cao hơn một bậc, miễn cưỡng trốn qua truy kích.

Dù là như vậy, mấy lần mũi thương đều là sượt qua người, nếu không phải hổ Bì Nhuyễn Giáp rắn chắc , bình thường khó mà phá vỡ, chỉ sợ sớm đã bị vạch ra mười cái vệt máu.

Ngay tại hắn cùng với Kim Giáp Võ Tương giao thủ đồng thời, từ cái khác mấy ngọn núi trên nóc, cũng không ngừng truyền ra vang vọng đất trời lôi âm, thỉnh thoảng vẫn là binh khí va chạm âm thanh.

Xem ra không chỉ hắn ở chỗ này cùng Kim Giáp Võ Tương giao thủ, cái khác mấy chỗ cũng đều không có nhàn rỗi, tự có người cùng thủ vệ lầu các thủ hộ giả giao thủ.

Chỉ là không biết trận này chém giết, ai sẽ là cái thứ nhất thắng được người.

Nếu là có thể ở một chỗ thắng được, liền có thể mang theo nơi đây bí bảo, tiến về cái khác lầu các, hoặc là chém giết đệ tử dự thi, hoặc là săn giết thủ hộ giả, đều chiếm lợi lớn.

Vạn nhất may mắn, thu hoạch hai kiện, thậm chí nhiều hơn bí bảo, cuộc tỷ thí này cũng sẽ không cần dựng lên, những người khác lại khó chống lại.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 163: Dao Quang Lâu

163, Dao Quang Lâu

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, một khối cao hơn nửa người đá núi, bị trường thương một kích mà nát, lớn chừng quả đấm đá vụn vẩy ra mà ra, tốc độ nhanh lực chìm, phảng phất như đạn pháo.

Trong đó một khối vừa vặn nện ở Triệu Phất Y sau lưng, nếu không phải hổ Bì Nhuyễn Giáp đầy đủ rắn chắc, chỉ này một kích, liền muốn hắn nửa cái mạng.

"Hảo huyền!"

Triệu Phất Y chịu một kích, dưới chân một cái lảo đảo, cơ hồ không né tránh thuận theo mà đến một thương.

Mũi thương từ hắn gương mặt chỗ đã đâm, sắc bén binh khí thậm chí ở trên mặt hắn quẹt cho một phát thật sâu lỗ hổng, nếu không phải mũ giáp còn có chút tác dụng, cơ hồ muốn đem hắn xương sọ chặt đứt.

Miễn cưỡng tránh thoát một thương này, Triệu Phất Y tiếp tục hướng phía trước bỏ chạy, đi theo phía sau Kim Giáp Võ Tương, hai người cứ như vậy một đuổi một chạy, vòng quanh trên đỉnh núi cự thạch bốn phía bỏ mạng.

Cũng may Kim Giáp Võ Tương cho dù lợi hại, tốc độ cũng không tính quá nhanh, trí tuệ cũng không cao, nắm lấy một thanh trường thương, chỉ là mạnh mẽ đâm tới, một mực truy ở phía sau.

Nếu không phải như vậy, chỉ sợ Triệu Phất Y đã sớm thân chịu trọng thương, như vậy bị thua, cùng lúc trước tên đạo nhân kia rơi vào cùng một hạ tràng.

Theo thời gian trôi qua, Triệu Phất Y phát hiện Kim Giáp Võ Tương tốc độ, lực lượng đều có trượt, cho dù rất nhỏ bé, nhưng lại rõ ràng có thể cảm thụ được.

Nếu là tiếp tục như vậy, cho dù dưới mắt tình thế không ổn, vẫn là có một sợi sinh cơ.

Bất quá, dạng này điều kiện tiên quyết là, hắn muốn so Kim Giáp Võ Tương càng thêm có thể chịu, có thể một mực đem hắn kéo chết.

Điểm này nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản.

Nếu là thuần túy bằng tự mình bản lãnh, lấy sức chịu đựng chống lại, Triệu Phất Y đương nhiên không bằng Kim Giáp Võ Tương, nhưng hắn trước khi tới đây, đã làm đủ chuẩn bị, từ Dã Hồ Cốc Ngân Tuyết Hồ chỗ một bình Bổ Khí Đan, kết quả tự nhiên rất khác nhau.

Chạy vội đào mệnh ở giữa, hắn không ngừng lấy đan dược bổ sung thể lực, mỗi đến khí huyết suy yếu thời khắc, liền bổ sung một hạt đan dược, mà mỗi hạt đan dược lại có thể bổ sung hắn ba thành khí huyết.

Nếu là ở hiện thế bên trong, dạng này không ngừng nuốt đan dược, tự nhiên sẽ có hậu hoạn, nếu là ăn nhiều hơn, đan độc tích lũy vô pháp tiêu hóa, thậm chí lại tổn hại căn cơ.

Thế nhưng là ở chỗ này sẽ không tất lo lắng, hết thảy đều là huyễn trận, tựu liền bộ thân thể này cũng là giả, tự nhiên không có loại này cố kỵ.

Triệu Phất Y không ngừng nuốt Bổ Khí Đan, trọn vẹn nuốt năm hạt đan dược về sau.

Kim Giáp Võ Tương tốc độ rốt cục rõ ràng chậm lại, lực đạo cũng kém xa trước, tựu liền trên mặt kim sắc quang mang cũng bắt đầu rút đi, dần dần trở nên

trở nên ảm đạm.

Lại qua thời gian một chén trà, Triệu Phất Y phát hiện Kim Giáp Võ Tương tốc độ chậm hơn, trong lòng đột nhiên khẽ động, quay người chính là một kiếm.

Đinh!

Một kiếm này vốn là đi đâm Kim Giáp Võ Tương mi tâm.

Không ngờ, xuất kiếm về sau, chỉ thấy Kim Giáp Võ Tương mạnh mẽ cúi đầu, một kiếm này lại đâm vào mũ giáp của hắn phía trên, chỉ để lại nhất đạo nhàn nhạt vết kiếm, không thể thật sự làm bị thương người này.

Cùng lúc đó, Kim Giáp Võ Tương huy động trường thương trong tay, đột nhiên hướng về phía trước một đâm, thẳng đến Triệu Phất Y lồng ngực mà đi.

Một kiếm vô công, tiếp lấy lại là một thương này, Triệu Phất Y cũng không kinh ngược lại còn mừng.

Bởi vì...này một kiếm đâm ra, Kim Giáp Võ Tương lại không thể bảo vệ tốt, tốc độ cùng vừa rồi đã là cách biệt một trời, lập tức một thương này, cũng đã chứng minh phán đoán của hắn, thương tốc độ, lực đạo cùng vừa rồi đều kém xa, dễ dàng liền có thể tránh ra.

. . .

Triệu Phất Y chiến đến thời khắc này, trong lòng đã nắm chắc, biết là thời điểm.

Thế là không còn hướng nơi xa tránh né, vây quanh Kim Giáp Võ Tương, ngay tại bốn phía triển khai kiếm thế, cùng hắn chém giết.

Xùy! Xùy! Xùy!

Trong chốc lát, hắn liền đã xuất tay hơn mười kiếm, trong đó hơn phân nửa

đều trảm tại Kim Giáp Võ Tương trên thân, càng có ba bốn kiếm xuyên thấu kim giáp, trực tiếp đâm vào Kim Giáp Võ Tương da thịt bên trong, mở ra từng đạo thật sâu lỗ hổng.

Chỉ là lỗ hổng mở ra, bên trong nhưng không có đổ máu, chỉ có từng đạo màu trắng vết thương, tràn ra một tia bạch quang, cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Kim Giáp Võ Tương sau khi bị thương, thân thủ càng thêm trì độn, đối với hắn cơ hồ không có gì uy hiếp.

Hai người lại đánh hơn mười hiệp, Triệu Phất Y tìm cái cơ hội, một kiếm điểm ở Kim Giáp Võ Tương trên cổ tay, "Vụt" một tiếng, đem hắn gân tay cắt đứt.

Kim Sắc trường thương lập tức tuột tay mà bay, rơi vào một bên trong khe núi, hồi lâu sau, mới phát ra trùng điệp một tiếng tiếng vọng.

Đến tận đây, Kim Giáp Võ Tương uy hiếp toàn bộ tiêu tán, đã là trên thớt thịt cá, rốt cuộc bất lực phản kích.

Triệu Phất Y lại không chút nào buông lỏng, nhân cơ hội này, kiếm thế nhanh hơn mấy phần, trong chốc lát, liền ở Kim Giáp Võ Tương trên thân lại chọc lấy mấy lỗ thủng.

Hắn cũng không phải sợ Kim Giáp Võ Tương lại có biến hóa gì, mà là lo lắng có cái khác chạy tới nơi này, vừa vặn nhặt cái tiện nghi.

Oanh!

Lại là mấy hiệp, Triệu Phất Y rốt cuộc tìm được cơ hội, nhún người đột tiến, một kiếm lướt qua, đem Kim Giáp Võ Tương đầu lâu cắt xuống.

Một kiếm này về sau, chiến cuộc rốt cục hoàn tất, Kim Giáp Võ Tương thân thể cao lớn đập ầm ầm trên đất, phát ra một thân tiếng vang.

Sau một khắc, còn không đợi Triệu Phất Y kịp phản ứng.

Kim Giáp Võ Tương bỗng nhiên hóa thành một vệt kim quang, hướng cách đó không xa lầu các tung đi, trong nháy mắt, liền đã biến mất ở trong lầu các.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y nao nao, quay người hướng lầu các nhìn lại.

Vừa rồi lên núi thời điểm, lực chú ý tất cả đều bị Kim Giáp Võ Tương hấp dẫn tới, về sau lại là một trận đại chiến, cho tới giờ khắc này, mới có lúc rỗi rãi chú ý nơi xa toà này lầu các.

Toà này lầu các cao vì hai tầng, là dùng vật liệu gỗ dựng, tầng ngoài sơn thành màu son nhan sắc, trên cửa sổ lại bảo bọc lụa trắng, lầu hai cửa sổ đóng chặt, lầu một lại đại môn rộng mở, chỉ là phía sau cửa có một trương bình phong ngăn trở ánh mắt, thấy không rõ bên trong là cái gì.

Ở lầu một phía trên đại môn, treo một cái biển gỗ, trên đó viết "Diêu quang" hai chữ, nguyên lai cái này làm tòa lâu chính là Dao Quang Lâu.

Diêu quang là Bắc Đẩu Thất Tinh một trong, cũng là trong thất tinh cuối cùng nhất một ngôi sao.

Đối với đại đa số người tới nói, diêu quang cái tên này cũng không tính là quá mức quen thuộc, thật sự để cho người ta quen tai chính là nó một cái tên khác —— Phá Quân.

Thất Sát, Tham Lang, Phá Quân, cái này tam tinh liền cùng một chỗ, chính là tinh tướng bên trong Sát Phá Lang cách cục, có khác một phen hàm nghĩa.

Triệu Phất Y đứng tại Lâu bên ngoài, không có gấp đi vào, tại cửa ra vào hơi đợi một trận, nhìn xem có cái gì động tĩnh, vạn nhất Kim Giáp Võ Tương lại lao ra sẽ không hay. .

Khoảng sao thời gian một chén trà về sau, hắn thấy không có biến hóa, liền tăng cao cảnh giác, nắm chặt trường kiếm, vòng qua bình phong, sải bước đi đi vào.

Dao Quang Lâu cũng không tính lớn, lầu một chỉ có hai ba mươi mét vuông to nhỏ, trống rỗng không có gì bài trí, chỉ có chính giữa đứng thẳng một tòa thạch điêu tượng thần, nhìn bộ dáng cùng vừa rồi cùng hắn giao thủ Kim Giáp Võ Tương giống nhau như đúc.

Khía cạnh thì là một tòa cái thang, trực tiếp thông hướng lầu hai.

Triệu Phất Y nhìn xem lầu một không có gì đồ vật, liền theo cái thang lên lầu hai.

Chỉ thấy lầu hai chính giữa, bày biện một trương bàn thờ, trên mặt bàn đặt vào một khối to bằng đầu nắm tay kim ấn, vừa vặn đặt ở trên giấy, sáng rực tỏa ánh sáng.

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, bước nhanh tới, một bả nhấc lên kim ấn, trái lại liếc mắt nhìn, đã thấy kim ấn trên có khắc "Diêu quang" hai chữ.

Tiếp theo trong nháy mắt, kim ấn quang hoa đại thịnh, trước mắt một mảnh Kim Quang lóng lánh, rốt cuộc không nhìn thấy thứ gì.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 164: Lựa Chọn

164, lựa chọn

Trước mắt một mảnh Kim Quang lóng lánh, Triệu Phất Y cảm giác ánh mắt của mình đều muốn bị sáng mù, cái gì cũng nhìn không rõ ràng.

Theo Kim Quang không khô chuyển, một dòng nước ấm dần dần sinh ra, hắn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới nhẹ nhàng, tựa như ngâm mình ở đại dương màu vàng óng bên trong, hoàn toàn không cảm giác được thân thể phân lượng, không ngừng hướng lên phía trên lướt tới, không biết muốn đi địa phương nào.

Hồi lâu sau, trước mắt Kim Quang rốt cục biến mất, hắn chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, hai chân lần nữa rơi xuống đất, thấy rõ ràng bốn phía hết thảy.

"Đây là địa phương nào?"

Triệu Phất Y bốn phía nhìn nhìn, tình cảnh trước mắt hoàn toàn khác biệt, dưới mắt đã không trên Dao Quang Lâu, thay vào đó là một tòa đại điện.

Tòa đại điện này cực kì rộng lớn, từ trên xuống dưới chừng cao bốn mươi, năm mươi mét, diện tích cũng có ba bốn ngàn mét vuông bộ dáng, từ nội bộ xem ra là một tòa hình tròn kiến trúc, bốn phía kín không kẽ hở, không có bất kỳ cái gì cửa sổ, cũng không gió lùa, cũng không thông sáng, chỉ có trên đỉnh đầu vòng tròn hình dạng mái vòm, khảm nạm lấy một khỏa to bằng cái thớt tinh hình bảo thạch, không ngừng thả ra yếu ớt lam quang, chiếu sáng cả tòa đại điện.

Trong đại điện cực kì trống trải, cơ hồ không nhìn thấy bất luận cái gì bài trí, thậm chí liền chèo chống mái vòm cây cột đều không có một cây.

Duy chỉ có ở đại điện vòng ngoài cùng, có xây mười hai cái cẩm thạch bệ đá.

Những này bệ đá đều là cao hơn nửa người, bảy thước rộng rãi, mặt ngoài là một tầng hình thù kỳ quái phù điêu, ở mỗi một chỗ ngồi trên bệ đá, còn bày biện một cái giá, phía trên đặt vào một kiện kỳ hình binh khí, ở yếu ớt lam quang chiếu rọi xuống, phát ra nhấp nháy quang mang.

"Đây là cái gì tình huống?"

Triệu Phất Y có chút trầm ngâm.

Căn cứ huyễn trận bên trong quy tắc, chém giết thủ hộ giả về sau, liền có thể đạt được trong lầu bí bảo, chẳng lẽ chính là ở chỗ này lấy sao?

"Nhập này trong điện, tùy tiện thứ nhất."

Một cái trống trải mờ mịt âm thanh bỗng nhiên từ đại điện trên nóc truyền đến, không biết đến từ phương nào, cũng không biết là người nào nói tới.

Chỉ là nghe có chút kỳ quái, khuyết thiếu một tia nhân khí, giống như là xuất từ cái gì máy móc.

"Tùy tiện thứ nhất sao. . . Xem ra chính là chỗ này."

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, cũng không do dự, quay người hướng cái này mười hai toà bệ đá đi tới, trong nháy mắt, liền đến đến trong đó một tòa trước thạch thai mặt.

Đi đến trước mặt về sau, lúc này mới phát hiện bệ đá mặt ngoài phù điêu cũng không phải là tùy ý vẽ xấu, mà là từng cái tượng thần, chỉ là tướng mạo không đồng nhất, có chút hình thù kỳ quái ý tứ, cùng thế gian lưu truyền tượng thần cũng không giống nhau, gọi không ra tên đến.

Ngay tại phía trên bệ đá này phương, ngoại trừ một kiện kỳ hình binh khí bên ngoài, trên mặt bàn còn tuyên khắc lấy một phần chữ nhỏ, dùng chính là Đại

Ngụy vương hướng thông dụng văn tự, viết binh khí danh tự, hiệu dụng chờ chút.

Trước mắt hắn phía trên bệ đá này mặt, đặt vào binh khí gọi là Tương Liễu Cung.

Tương Liễu Cung cũng không tính lớn, chỉ có dài hơn một thước, cánh cung là từ bảy tám tiết lớn bằng ngón cái bạch cốt khúc chiết mà thành, dây cung thì là một cây ngón út kích thước hồng cân, chăm chú thắt ở bạch cốt hai đầu, thoạt nhìn có chút thô ráp, hoàn toàn không có đi qua điêu khắc bộ dáng, tựa như tùy tiện tụ cùng một chỗ đồ chơi.

"Đây chính là bí bảo?"

Triệu Phất Y cho dù cảm thấy cây cung này có chút đơn sơ, thế nhưng là chẳng biết tại sao, tông cảm thấy chuôi này tiểu trên cung mặt lộ ra một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Bên cạnh chữ nhỏ nói rõ, cái này cung là thượng cổ tiên dân truyền lại, lấy dị thú Tướng Liễu xương sống lưng cùng đại gân chế thành, có thể lấy khí huyết ngưng kết mũi tên, mũi tên bên trong ẩn chứa kịch độc, bắn tại trên thân, tại chỗ độc phát, thực là một thanh cực kì ác độc binh khí.

Triệu Phất Y sau khi xem, cũng không sốt ruột lựa chọn, rời đi toà này bệ đá, quay người hướng về nơi tiếp theo bệ đá đi tới.

Chỗ này trên bệ đá bày biện binh khí, gọi là Chúc Dung Kiếm.

Kiếm dài ba thước, thân kiếm xích hồng, ẩn ẩn có thể cảm thấy một cỗ nóng rực khí tức tràn ra, chuôi kiếm là dùng một khối hòn đá màu đen điêu khắc thành, nhìn từ bề ngoài gập ghềnh, rất là thô ráp.

Căn cứ văn tự giới thiệu, chuôi kiếm này là tiền bối Luyện Khí sĩ thu thập phương nam tinh viêm, lại hợp với Côn Luân hàn ngọc chế thành, có đốt cháy

vạn vật chi năng, dính vào một điểm, tựu khó mà vùng thoát khỏi.

"Cái này hai kiện cũng không tệ, nhìn nhìn lại cái khác đi. . ."

Triệu Phất Y nghĩ nghĩ, quay đầu lại hướng phía dưới mấy chỗ tảng đá đi tới.

Sau đó nhìn thấy một kiện, gọi là Cường Lương đao, là một thanh đen tuyền dài năm thước đao,

Phía trên mơ hồ có lôi quang hiển hiện, mỗi lần xuất thủ thời khắc, liền có thể mang ra một tia chớp, chẳng những có thể cho tự thân gia tốc, xuất thủ mau lẹ vô cùng, mà lại cùng người khác binh khí tướng Giao Chi Tế, sẽ còn vượt qua lôi điện, có một tia chấn nhiếp chi năng, làm đối thủ khó mà động đậy.

Lại sau này vẫn còn Hậu Thổ Giáp, chẳng những kiên cố vô cùng, đao kiếm khó thương, càng thêm kỳ dị chính là, có thể mượn thổ mà trốn, nếu như không có khắc chế công pháp, coi như mạnh hơn cũng khó có thể truy đuổi.

Ngoài ra, vẫn còn Cộng Công Ngoa, Cú Mang Tiên chờ một chút bí bảo, đều có chỗ kỳ diệu, đều đã vượt qua võ đạo phạm trù, thuộc về thần thông một loại.

"Lựa chọn thứ nào, ngược lại thành cái nan đề. . ."

Triệu Phất Y nhìn qua một vòng về sau, ở trong đại điện bồi hồi một lát, âm thầm suy tư.

Nếu là dựa theo đối binh khí quen thuộc trình độ, rất hắn là chọn là Chúc Dung Kiếm, hắn dù sao học qua một bộ kiếm pháp "Sát Kiếp", lại dựa vào tinh Viêm Thần binh, đủ để phát huy ra cực lớn uy lực.

Thứ yếu chính là Cường Lương đao, bởi vì Hàn Đường nguyên nhân, hắn cũng học qua một bộ Mạch Đao đao pháp, miễn cưỡng cũng có thể dùng đao.

Đến mức Hậu Thổ Giáp, Cộng Công Ngoa, Cú Mang Tiên chờ một chút bí bảo, cho dù cũng đều bất phàm, vậy với hắn mà nói, lại không cái gì đại dụng

không phát huy ra mười thành hiệu quả đến.

"Vậy cái này hai kiện binh khí thật sự thích hợp nhất sao?"

Triệu Phất Y lại nghĩ đến nghĩ, ánh mắt cuối cùng rơi trên Tương Liễu Cung.

Muốn nói xạ thuật, hắn cho dù cũng biết một ít, nhưng là cũng không tinh xảo, miễn cưỡng xem như trong quân Thần Tiễn Thủ một cái cấp độ, cùng chân chính tiễn đạo cao thủ, vẫn còn cực lớn chênh lệch.

Thuần lấy tiễn thuật mà nói, Tương Liễu Cung cũng không phải là một cái lựa chọn rất tốt, thế nhưng là phối hợp với "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" thân pháp, Tương Liễu Cung giá trị sẽ không bình thường, hoàn toàn có thể vừa đi vừa bắn, vừa vặn dùng làm chơi diều lưu vũ khí.

"Nếu không, tựu tuyển nó?"

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi khẽ động, nhanh chân hướng toà kia bệ đá đi tới, một bả nhấc lên phía trên bày biện Tương Liễu Cung.

Chỉ một thoáng, chỉ cảm thấy một cỗ lương khí từ trường cung bên trong chui ra, trải qua cổ tay, khuỷu tay, đầu vai, thẳng vào trong phế phủ, lại từ trong ngũ tạng lục phủ đánh một vòng, hóa thành một dòng nước ấm, một lần nữa quán chú ở Tương Liễu Cung bên trong.

Đi qua cái này một vào một ra, trong tay thanh này Tương Liễu Cung, lập tức có một loại Huyết Mạch tương liên cảm giác, liền phảng phất dùng sức rất nhiều năm tùy thân binh khí.

"Vẫn còn loại này thần hiệu?"

Triệu Phất Y không khỏi đại hỉ, vội vàng nhấc lên Tương Liễu Cung, nhẹ nhàng vuốt ve.

Chỉ cảm thấy chuôi này tiểu cung sờ ở trong tay cực kì ôn nhuận, nhấc trong

tay cực nhẹ, cơ hồ cảm giác không thấy trọng lượng.

Ngay tại hắn nắm chặt Tương Liễu Cung trong nháy mắt, mái vòm phía trên bảo thạch bỗng nhiên tối xuống.

Sau một lát, ánh quang tiêu hết, trước mắt một vùng tăm tối, bên tai chỉ có "Ô ô" phong thanh âm, lại qua một trận, trước mắt dần dần khôi phục quang minh, lại nhìn bốn phía tình hình, đã trở lại Dao Quang Lâu bên trong, xung quanh bố trí cùng mới giống nhau như đúc.

Khác biệt duy nhất chính là, bàn con bên trên ngọc ấn đã biến mất không thấy gì nữa, trong tay lại nhiều hơn một thanh Tương Liễu Cung.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 165: Tương Liễu Cung

165, Tương Liễu Cung

"Cái này đã trở lại. . ."

Triệu Phất Y đứng trong Dao Quang Lâu, dùng sức nắm tay bên trong bạch cốt Tương Liễu Cung, tính chất chân thực, không có chút nào hư giả, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác không chân thật.

Bắc Đấu Thất Tinh Trận đã là ảo trận, vừa rồi đi chỗ kia đại điện, thì là trong huyễn trận huyễn trận, giờ phút này trở lại trong trận, lại có một loại trở lại hiện thực cảm giác.

Hai tầng huyễn trận khảm bộ, đã ảnh hưởng đến cảm giác của hắn, một nháy mắt lại phân không ra nơi nào là hiện thực, nơi nào là ảo ảnh.

Toàn Chân Đạo ở Đại Ngụy rất nhiều môn phái bên trong, tuyệt đối sắp xếp không đến đệ nhất.

Ngay cả như vậy, bày ra Bắc Đấu Thất Tinh Trận cũng đã chân thật như vậy, nếu là có càng cường đại hơn môn phái, càng cao minh hơn trận pháp, thậm chí trên trời tiên nhân xuất thủ, chỉ sợ người bình thường đắm chìm cả đời, cũng khó có thể phân rõ thật giả.

Bất quá, nếu là cả đời đều không thể phân ra thật giả, phân ra thật giả thật sự còn có ý nghĩa sao?

Có câu nói là, giả làm thật thì thật cũng giả, vô vi có khi có còn không!

"Trên đời này đến tột cùng cái gì là thật, cái gì là giả?"

Triệu Phất Y trong lúc nhất thời có chút ngẩn người, chợt nhớ tới Biện Cơ hòa thượng.

Vị này danh tăng chính là ở nhân sinh cuối cùng đoạn đường, gặp được một cọc chuyện lạ, không phân rõ thế gian thật giả, lúc này mới rơi vào tâm ma bên trong, cuối cùng gặp chém ngang lưng nỗi khổ.

Hắn nghĩ tới nơi này, đột nhiên giật mình tỉnh lại, vội vàng lắc đầu, từ loại này trong suy nghĩ giãy dụa ra tới, không suy nghĩ thêm nữa chuyện này.

Thật giả sự tình nếu là suy nghĩ nhiều, coi như không rơi xuống Biện Cơ hạ tràng, chỉ sợ cũng phải sinh ra tâm ma, tại ngày sau tu hành bất lợi.

Triệu Phất Y khe khẽ thở dài, ngắm nhìn bốn phía một chút, lại không có gì đáng giá xem xét đồ vật, liền nhấc theo Tương Liễu Cung, hạ Dao Quang Lâu, bước nhanh đi xuống chân núi.

. . .

Sắc trời đã tối, toàn bộ Thất Tinh Đảo đen kịt một mảnh.

Triệu Phất Y đi ra khỏi Dao Quang Lâu về sau, Lâu bên trong ánh đèn cũng chậm rãi dập tắt, cùng bóng tối bốn phía hòa làm một thể, xem ra lấy ra bí bảo về sau, trong lầu các ánh đèn liền sẽ biến mất, cũng coi như cho người đến sau đề tỉnh một câu, bớt uổng phí công phu.

Triệu Phất Y đứng tại Dao Quang Lâu dưới, ngẩng đầu hướng bốn phía trông về phía xa.

Phát hiện ở trên đảo bảy tòa đỉnh núi, trong đó có hai tòa đỉnh núi lầu các đã lâm vào hắc ám, xem ra là có người sớm hắn một bước đạt được bí bảo.

Triệu Phất Y trầm mặc một lát, liền không nghĩ nhiều nữa, dọc theo đường

núi, nhanh chân hướng chân núi đi tới.

Ngay tại hắn xuống núi ngắn ngủi gần nửa canh giờ ở giữa, bảy tòa trên ngọn núi lầu các, từng cái lâm vào hắc ám, cuối cùng toàn bộ hòn đảo, hoàn toàn lâm vào hắc ám bên trong.

Xem ra bảy kiện bí bảo đều đã tìm tới chủ nhân của mình, còn lại chính là sau cùng quyết chiến.

"Gió thổi báo giông bão sắp đến a!"

Triệu Phất Y lắc đầu, một trận chém giết gần ngay trước mắt, đã không thể tránh né, xuống tới tựu xem ai thủ đoạn cao cường.

Hắn đi vào chân núi về sau, cũng không có sốt ruột đi làm cái khác, mà là tìm một chỗ tích Tĩnh Sơn cốc. Nhìn nhìn bốn bề vắng lặng, dự định thử một chút Tương Liễu Cung uy lực.

Trong sơn cốc, u tĩnh không người.

Triệu Phất Y đứng tại sơn cốc chính giữa, lấy tay trái cầm cung cánh tay, tay phải kéo động dây cung, chậm rãi hướng về sau túm đi.

Bạch cốt Tương Liễu Cung chỉ có dài hơn một thước, thoạt nhìn rất khéo léo, nhấc trong tay cũng rất nhẹ, kéo lên cũng không tốn sức chút nào, cảm giác liền xem như tiểu hài tử cũng có thể kéo động.

Kít!

Theo dây cung kéo động, Triệu Phất Y cảm thấy một thân khí huyết, dần dần phía bên phải đầu ngón tay ngưng tụ.

Trên ngón tay cùng dây cung đụng vào chỗ, Ngưng ra từng sợi hồng quang nhàn nhạt, không ngừng độ nhập xích hồng sắc dây cung bên trong, ngưng tụ thành một điểm đậu đỏ lớn nhỏ màu đỏ điểm sáng.

Đợi cho dây cung kéo căng về sau, màu đỏ điểm sáng bỗng nhiên tăng vọt, từ một điểm hướng về phía trước lan tràn mà đi, ngưng tụ thành một chi xích hồng nhan sắc trường tiễn.

Mũi tên này dài ước chừng chừng một thước, vừa vặn cùng Tương Liễu Cung phối hợp.

Lập tức lại buông lỏng tay, dây cung chấn động, trường tiễn đột nhiên bắn ra, như thiểm điện hướng bên ngoài trăm trượng một khối đá vọt tới, một tiễn chính giữa mục tiêu.

Ông!

Màu đỏ trường tiễn bắn trúng tảng đá về sau, phát ra "Ong ong" thanh âm, liền phảng phất ong mật đang bay múa, lập tức biến mất không thấy gì nữa, tiêu tán trong không khí.

Sau một khắc, Triệu Phất Y bỗng nhiên giật mình.

Nơi xa tảng đá kia chịu một tiễn về sau, thế mà không có biến hóa chút nào, vẫn như cũ vững vàng đứng ở nguyên địa,

Thật giống như vừa rồi mũi tên kia thật chỉ là huyễn ảnh.

"A?"

Triệu Phất Y trầm ngâm một lát, từ dưới đất nhặt lên một khối đá, tiện tay ném đi, hướng nơi xa tảng đá kia ném tới.

Chỉ nghe "Khanh" một tiếng, hai khối tảng đá đụng vào nhau, phát ra một tiếng vang giòn, riêng phần mình hướng hai bên nổ tung, xem ra nơi xa tảng đá kia thật sự không có thay đổi gì.

"Dùng cái đồ chơi này sẽ không còn cần tiễn a?"

Triệu Phất Y không khỏi cười khổ một tiếng, cúi đầu nhìn trên tay Tương Liễu Cung, trong lòng âm thầm im lặng.

Nếu là như vậy, lần này nhưng thua thiệt lớn, trên hoang đảo, để hắn từ chỗ nào đi tìm mũi tên, chẳng lẽ lại còn muốn tự mình gọt mộc làm tiễn hay sao?

Coi như có thể chẻ thành mũi tên gỗ, cũng vô pháp bắn thấu áo giáp, như vậy đến nay, chẳng phải là không công phế đi một kiện bí bảo?

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, khẽ lắc đầu.

Tiện tay kích thích dây cung, lần nữa Ngưng ra một đạo hồng quang, nhẹ nhàng buông lỏng, trường tiễn bay ra, tùy ý bắn trúng ven đường một gốc cây thấp.

Bạch!

Ngay tại mũi tên bắn trúng trong nháy mắt, cây thấp quanh thân run lên, nhất cây lá xanh đột nhiên phát vàng.

Tiếp theo, bất quá trong chốc lát, cây thấp phía trên lá cây tất cả đều chết héo, biến thành hắc vàng nhan sắc, một trận gió núi thổi qua, lá cây nhao nhao vãi xuống đến, liền phảng phất trải qua một cái mùa thu.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y không khỏi ngây dại, cẩn thận nhìn nhìn, phát hiện cây thấp trúng tên địa phương, cũng không có mảy may biến hóa.

Hắn hơi ngừng lại một chút, bước nhanh đuổi tới dưới cây, rút ra Huyền Mãng kiếm, một kiếm xuất thủ, đem gốc cây này chặn ngang chặt đứt, lúc này mới phát hiện cả cái cây bề ngoài cho dù không việc gì, nội bộ đã hủ hỏng, thoạt nhìn giống như là bị độc chết.

"Nguyên lai cái đồ chơi này kèm thêm kịch độc. . ."

Thắng đến lúc này, hắn mới hiểu được Tương Liễu Cung chỗ lợi hại, cũng không phải là lực sát thương mạnh bao nhiêu, mà là mũi tên bên trong ẩn chứa độc tính.

Vì vậy, đối không có sự sống hòn đá cũng không tác dụng, nhưng là đối cây cối sinh mạng thể, lại có cực lớn sát thương, chỉ là không biết đối người lại có bao nhiêu đại thương hại.

Triệu Phất Y phát hiện Tương Liễu Cung chỗ lợi hại, cũng không lập tức rời đi, lại tại trong sơn cốc luyện tập một trận.

Tương Liễu Cung mỗi lần xuất thủ, đều muốn rút ra thể nội khí huyết, sau đó mới có thể ngưng tụ thành mũi tên, cũng không phải là không chỗ nào tiêu hao.

Hắn tính toán tính toán, không sai biệt lắm mỗi bắn ra năm mũi tên, liền sẽ cảm thấy khí huyết suy yếu, khí huyết không đủ ba thành, vô pháp bảo trì chiến lực, cần bổ sung đan dược mới được.

Coi như mỗi bắn một tiễn, cần hao phí hơn một phần mười khí huyết.

Trong tay hắn vẫn còn năm hạt đan dược, không sai biệt lắm có thể bắn bảy tám tiễn dáng vẻ, lại thêm tự thân khí huyết, đem hết toàn lực lời nói, một trận chiến nhiều nhất có thể bắn mười ba mười bốn tiễn, đây cũng là hắn cùng với người giao thủ hạn mức cao nhất.

Tính toán rõ ràng tự thân chiến lực về sau, Triệu Phất Y tìm một chỗ núi oa, ngồi xếp bằng, ngồi xuống điều tức, ăn mấy khỏa quả đào, chậm rãi hồi phục thể lực.

Hiện tại đã ban đêm, bốn phía loạn lắc, vô cùng có khả năng theo những người khác đụng vào, hậu quả chỉ sợ không tốt.

Hắn cũng không cho rằng, chỉ có tự mình trong tay Tương Liễu Cung lợi hại, chỉ sợ cái khác bí bảo, uy lực cũng không ở Tương Liễu Cung xuống.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 166: Phạn Âm Thiền Xướng

166, phạn âm thiền xướng

Sáng sớm, ánh sáng nhạt, gió mát phất phơ.

"Quả nhiên một trận ngủ ngon!"

Ngay tại sơn cốc một góc, Triệu Phất Y từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, mồm to hô hấp lấy Thất Tinh Đảo bên trên thanh lãnh không khí, dùng sức duỗi lưng một cái, thật sâu ngáp một cái, một trận thần thanh khí sảng, lập tức cảm giác cả người đều sống lại.

Từ khi tiến vào huyễn trận về sau, hắn mỗi giờ mỗi khắc không ở vào khẩn trương bên trong, Mê Tung Lâm bên trong sát cơ tứ phía, Lô Vi Đãng bên trong tiền đồ khó lường, tùy thời đều làm xong động thủ dự định, thẳng đến lên Thất Tinh Đảo, cầm tới bạch cốt Tương Liễu Cung, mới thoát khỏi đủ loại nguy cơ, tĩnh tâm nghỉ ngơi, chuẩn bị trận chiến cuối cùng.

"A?"

Triệu Phất Y mặc chỉnh tề, nhấc lên tiểu cung, dạo bước đi ra khỏi sơn cốc, đứng tại nơi miệng hang, bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy đảo ngoại tình cảnh, không khỏi ngẩn người.

Bao phủ toàn bộ Bắc Đấu Thất Tinh Trận màu lam sương mù, đã phát sinh biến hóa, nguyên bản cách xa ở ngoài trăm dặm, một mảnh hoang dã cuối cùng, chẳng biết lúc nào, dần dần tràn ngập lại, bao trùm toàn bộ Mê Tung Lâm, vượt qua toàn bộ Lô Vi Đãng, đã gần trong gang tấc.

Trừ bỏ Thất Tinh Đảo bên ngoài, toàn bộ huyễn trận đã toàn bộ bao phủ ở lam vụ bên trong, nói một cách khác, bây giờ còn lưu tại đảo bên ngoài, đều đã bị đào thải ra.

Chỉ là không biết cái này Thất Tinh Đảo bên trên, bây giờ còn để lại bao nhiêu người?

Triệu Phất Y hơi ngẩn người, liền không có lại chú ý chuyện này, quay người hướng trong đảo đi tới.

Đi qua suốt cả đêm nghỉ ngơi, hắn bây giờ khí xong thần túc, tinh lực dồi dào, chính là trạng thái tốt nhất thời điểm, vô luận là chống lại ai cũng không sợ, không cần quan tâm loại chuyện này.

Thất Tinh Đảo bên trên, cảnh sắc đại không tầm thường.

Ở trên đảo bảy tòa đỉnh núi, đều có chỗ đặc biệt, hoặc là tú mỹ, hoặc là hiểm trở, hoặc là rộng lớn, ẩn ẩn ẩn chứa trên trời thất tinh chân ý.

Bất quá, hắn giờ phút này cũng không có lòng chú ý những này cảnh sắc, chỉ là chuẩn bị chiến đấu kế tiếp.

Triệu Phất Y dọc theo đường núi, một đường đi thẳng về phía trước, khoảng sao thời gian đốt một nén hương, bỗng nhiên chuyển qua một chỗ eo núi, nhìn thấy phía trước cách đó không xa có hai người.

Hai người kia bên trong, một người trong đó khoanh chân ngồi chung một chỗ trên mặt đá, áo trắng như tuyết, tóc dài phất phới, lại là một vị tướng mạo tú mỹ, dáng người thon thả Nữ Chân.

Một người khác cũng rất trẻ trung, mặc đạo bào màu xanh nước biển, cầm kiếm lại đứng tại Nữ Chân phía sau, lại là một nam đệ tử.

Triệu Phất Y xa xa nhìn thấy hai người này, ẩn ẩn cảm thấy có chút kỳ quái, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, lại nói không ra quái ở nơi nào.

"Vị sư đệ này, Ngọc Tịnh hữu lễ!"

Sau một lát, Triệu Phất Y đi vào dưới mặt đá phương, còn không đợi hắn mở miệng, phía trên vị này áo trắng Nữ Chân trước hướng hắn lên tiếng chào hỏi, nghe âm thanh ngược lại là dịu dàng động lòng người, khiêm tốn hữu lễ.

"Nguyên lai là Ngọc Tịnh sư tỷ, Chu Vô Cực gặp qua sư tỷ."

Triệu Phất Y mỉm cười, cũng lên tiếng chào hỏi.

"Chu sư đệ, không biết muốn đi nơi nào?"

Ngọc Tịnh khoanh chân không nổi, chỉ là cười hỏi hắn.

"Sư tỷ nói giỡn, đều đã lên Thất Tinh Đảo, còn có thể làm cái gì, không phải liền là theo chư vị sư huynh sư tỷ ganh đua ưu khuyết điểm sao!"

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói, dừng một chút, tiếp lấy lại nói ra: "Sư tỷ ở chỗ này chờ lấy, không phải là muốn cùng ta thử trước một chút sao?"

"Chỉ là cũng không ý này."

Ngọc Tịnh khe khẽ lắc đầu, nhìn hắn một cái, trên mặt mang ra nụ cười nhàn nhạt, nói ra: "Theo ta nhìn, chúng ta Đạo gia từ trước đến nay tôn trọng đạo pháp tự nhiên, giết chóc quá mức, ngược lại không hay, mặc dù là ở huyễn trận bên trong, cũng không thể làm nhiều giết chóc, vẫn là dĩ hòa vi quý, lấy khẩu thay mặt tay tốt."

"Phía trước ở Mê Tung Lâm thời điểm, đối mặt dị thú không có cách nào giảng đạo lý, ở Lô Vi Đãng thời điểm, lại thấy không đến những người khác, bây giờ tới Thất Tinh Đảo bên trên, cuối cùng là có thể nhìn thấy chúng ta đồng môn bên trong người, có một số việc liền có thể làm."

"Ta ở đây chờ lấy, cũng nếu không có chuyện gì khác, chỉ là suy nghĩ nhiều

mấy vị tán đồng cái này nhất lý niệm đồng môn, tụ tập sơ qua lực lượng, sau đó cùng một chỗ tiến về trong đảo, khuyên giải mọi người từ bỏ trận tranh đấu này, lẫn nhau hòa thuận, bàn suông đường lớn, làm một trận chân chính luận đạo đại hội, như vậy mới hiển lộ ra ta Đạo gia chân ý."

"Vị này là An Ninh sư đệ, lúc đầu cũng muốn đi trong đảo cùng người tranh đấu, bây giờ đã nhận đồng cái này nhất lý niệm, nguyện ý chờ đợi ở đây, sau đó cùng đi trong đảo thuyết phục đồng môn,

Không biết sư đệ có thể cũng giúp ta một chút sức lực?"

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y nghe xong lời này, trong lòng không có chút nào ba động, ngược lại cảm thấy có chút buồn cười.

Toàn Chân Đạo luận đạo đại hội vốn chính là đối đệ tử một lần nghiêm ngặt sàng chọn, vô luận là Mê Tung Lâm, Lô Vi Đãng, vẫn là dưới mắt Thất Tinh Đảo, đều là cổ vũ đệ tử toàn lực cạnh tranh, từ đó quyết ra trong môn am hiểu nhất tranh đấu một đám người, khi nào lại biến thành đạo pháp tự nhiên?

Ngọc Tịnh phen này ngôn luận, đơn thuần mơ mộng hão huyền, một điểm khả thi đều không có, sao có thể không làm cho người ta bật cười?

Kỳ quái là, trong lòng của hắn cho dù chuyển qua ý nghĩ này, thế nhưng là chẳng biết tại sao, lại không có thể lập tức cự tuyệt.

Ngay tại hắn há miệng trước đó, bỗng nhiên cảm thấy một trận mê muội, phảng phất từ trên thân Ngọc Tịnh, nhìn thấy từng vòng từng vòng nhàn nhạt bảy sắc hào quang, hình thành từng đạo vòng sáng, không ngừng hướng bốn phía khuếch tán.

Cùng lúc đó, một trận nhàn nhạt phạn âm thiền xướng hướng hắn bên tai truyền đến, không ngừng hướng đầu óc hắn dũng mãnh lao tới.

"Ngọc Tịnh sư tỷ nói. . ."

Không biết sao, Triệu Phất Y đột nhiên cảm giác được Ngọc Tịnh sư tỷ nói rất có mấy phần đạo lý, trong lòng vậy mà sinh ra mấy phần tán đồng, sắc mặt dần dần nhu hòa xuống tới, nhịn không được liền muốn đáp ứng.

Nhìn thấy Triệu Phất Y biểu hiện trên mặt, Ngọc Tịnh trên mặt cũng nhiều mấy phần khen ngợi, mỉm cười, lại có mấy phần dáng vẻ trang nghiêm ý tứ.

Không ngờ, ngay tại Triệu Phất Y sắp đáp ứng trong nháy mắt, tình thế bỗng nhiên phát sinh đột biến.

Ở đầu óc hắn chỗ sâu, truyền ra một tiếng mênh mông cao miểu long ngâm, không biết từ nơi nào đến, cũng không biết đến nơi nào đi, lại càng không biết là có ý gì, chỉ là mơ mơ hồ hồ cảm thấy, tiếng long ngâm bên trong có bảy phần phẫn nộ ý, ba phần bi thương.

Một tiếng này long ngâm tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt, liền đã biến mất không thấy.

Chỉ là một tiếng long ngâm qua đi, lại mang đến cực lớn biến hóa, trong đầu hắn đầu tiên là một trận chết lặng, lập tức lại tỉnh táo lại, không khỏi một trận sợ hãi, xuất mồ hôi lạnh cả người, lại nhìn trước mắt Ngọc Tịnh sư tỷ, bỗng nhiên có một loại cảm giác không chân thật.

"Đây là có chuyện gì?"

Triệu Phất Y trong lòng không khỏi phát ra cái nghi vấn này.

Trước mắt Ngọc Tịnh sư tỷ tuyệt đối có vấn đề, hai ba câu nói tựu cải biến ý nghĩ của hắn, nếu không phải một tiếng này long ngâm, đem hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, liền sẽ hoàn toàn ấn nàng nói đi làm mà không biết.

Cái này tiếng long ngâm vấn đề càng lớn, thanh âm này đến cùng là từ địa phương nào truyền đến, tại sao lại vào lúc này vang lên, trừ hắn ra, còn có hay

không những người khác nghe được?

"Chu sư đệ, ngươi còn không qua đây, đang suy nghĩ gì?"

Ngọc Tịnh ngồi ở trên mặt đá, nhìn Triệu Phất Y sắc mặt không ngừng biến hóa, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào, lần nữa há miệng hỏi.

"Ta. . ."

Triệu Phất Y hít một hơi thật sâu, đem một trái tim chậm rãi trầm xuống, dưới mắt không phải là nghĩ những thứ này chuyện thời điểm, trước vượt qua trước mắt một kiếp này rồi nói sau.

Nghĩ tới đây, hắn cũng không trả lời, tay trái nâng lên bạch cốt Tương Liễu Cung, tay phải nhẹ nhàng kéo một phát, một đạo hồng quang ngưng tụ thành trường tiễn, bỗng nhiên hướng nham thạch bên trên phương Ngọc Tịnh vọt tới.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 167: Phản Sát

167, phản sát

Bạch!

Triệu Phất Y trầm mặc sau một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, tận lực bồi tiếp một tiễn.

Một tiễn này vừa nhanh vừa vội, khoảng cách lại gần, càng thêm lấy thốt nhiên mà phát, thực tế vượt quá Ngọc Tịnh dự kiến, thẳng đến trường tiễn bay ra, nàng còn hoàn toàn không có phản ứng.

Thẳng đến đầu mũi tên điểm ở trước ngực, nàng mới đột nhiên kịp phản ứng, sắc mặt cấp biến, hai tay hướng về phía trước khẽ chống, thân thể hướng về sau đổ rạp, ý đồ né tránh một tiễn này.

Chỉ tiếc nàng kịp phản ứng thời điểm đã quá muộn, một tiễn này công bằng, vừa vặn bắn tại chỗ ngực, tiếp theo, hồng quang lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

"Động thủ!"

Ngọc Tịnh sư tỷ chịu một tiễn, lập tức vô pháp bảo trì loại này như gió xuân ấm áp biểu lộ, sắc mặt bỗng nhiên trở nên lạnh, khẽ quát một tiếng, dặn dò sau lưng sư đệ An Ninh động thủ.

Cùng lúc đó, thân thể của nàng màu da cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, một tầng nhàn nhạt thanh khí từ da thịt chỗ sâu nổi lên, thoáng qua ở giữa, liền đem toàn thân cùng một chỗ bao phủ, trên dưới quanh người hiện ra một loại xanh

bích nhan sắc, thoạt nhìn làm người sợ run.

Cũng không biết là kinh là giận, vẫn là mũi tên có độc nguyên nhân, tựu liền tiếng nói cũng cùng mới khác biệt, ngậm lấy mấy phần khàn khàn, lại có mấy phần thê lương.

An Ninh lúc đầu thủ ở sau lưng nàng, nghe một tiếng này dặn dò về sau, không nói hai lời, rút ra trường kiếm trong tay, phi thân nhảy lên, mũi kiếm trực chỉ Triệu Phất Y yếu hại.

Triệu Phất Y sắc mặt có chút ngưng tụ, thu hồi bạch cốt Tương Liễu Cung, trở tay rút ra Huyền Mãng kiếm, một kiếm đưa ngang trước người, ngăn trở An Ninh tiến công.

Ngọc Tịnh tu vi khó dò, cần lấy Tương Liễu Cung dặn dò, thế nhưng là đối phó An Ninh, bằng trường kiếm trong tay là đủ, cũng không cần lãng phí khí huyết xuất tiễn.

Đinh!

Trường kiếm giao kích, chính là một tiếng vang giòn, hai người như vậy so ra.

Chiến cuộc phát triển cũng không vượt quá Triệu Phất Y dự kiến, vô luận là tốc độ, lực lượng, vẫn là đối địch kinh nghiệm, An Ninh đều cách xa ở hắn phía dưới.

Bất quá mười chiêu trên dưới, hắn liền đã chiếm thượng phong, một thanh Huyền Mãng Kiếm Thần ra quỷ không, đem An Ninh ép đỡ trái hở phải.

Ngọc Tịnh ngồi ở trên mặt đá, tình hình càng ngày càng kém, hai gò má đã biến thành màu xanh đậm, khóe mắt đuôi lông mày cũng bắt đầu xơ cứng, có một loại xanh biếc lỏng thạch cảm giác, bờ môi lại biến thành xanh đen nhan sắc, lấy cực nhanh tốc độ khô cạn, lộ ra bên trong phát xanh răng.

Nếu không phải tận mắt thấy như vậy biến hóa, xa xa nhìn thấy, còn tưởng rằng là mặt xanh nanh vàng Địa Ngục ác quỷ leo đến nhân gian.

Vậy cũng là Ngọc Tịnh không may, toàn bộ huyễn trận bên trong, giải độc dược vật cực ít, chỉ có Mê Tung Lâm bên trong một loại xạ hương chuột sau khi chết, lại lưu lại loại này quà tặng.

Vậy đừng nói là nàng, coi như lần này tới đến trong huyễn trận mười mấy tên đệ tử, cũng không có một cái nào cầm tới thuốc giải độc.

Ở huyễn trận bên trong, lấy độc thương người vốn là cực nhỏ xác suất sự kiện.

. . .

"Chu sư đệ, ngươi một tiễn này không khỏi quá mức ác độc đi, xem ở phân thuộc đồng môn phân thượng, còn chưa tới cho ta giải độc. . ."

Ngọc Tịnh liều mạng trúng kịch độc, dùng hết cuối cùng một tia lực lượng, từ trong ngực móc ra một khỏa bồ câu trứng lớn nhỏ Kim Sắc Minh Châu, phí sức nâng ở trong tay, đối Triệu Phất Y nói.

Theo nàng vừa nói một câu, trong tay Minh Châu thả ra bảy sắc hào quang, trên không trung huyễn hóa ra một trận phạn âm thiền xướng, không ngừng hướng bốn phía lan tràn mà đi.

Triệu Phất Y đang cùng An Ninh giao thủ, chợt nghe một trận này phạn âm thanh, thoáng nhìn ánh sáng bảy màu vòng, trong đầu bỗng nhiên nhất choáng, nhịn không được liền muốn dừng tay.

Nhưng vào lúc này, trong đầu bỗng nhiên truyền ra một tiếng rít, không từ cái run rẩy, tựa như giội gáo nước lạnh vào đầu, trong nháy mắt tỉnh táo lại, không khỏi hít sâu một hơi.

Viên này Minh Châu lợi hại!

Chỉ cần đôi câu vài lời, liền có thể cải biến ý nghĩ của hắn, so Thu Tố Bạch mị hoặc, không chỉ mạnh đến mức nào, tuyệt đối là thần thông không sai!

Hắn là viên này Minh Châu chính là Ngọc Tịnh đạt được bí bảo, quả nhiên lợi hại, không để ý liền nói.

Bất quá, cái này bí bảo cho dù lợi hại, lại trong đầu long ngâm nguyên nhân, đối với hắn vô dụng.

Triệu Phất Y thật sâu thở dài, lợi dụng đúng cơ hội, đột nhiên hướng về phía trước đâm ra một kiếm, đem An Ninh hơi ép ra mấy bước, tiếp lấy nói ra: "Ngọc Tịnh sư tỷ, sư đệ ta không phải là không muốn giải độc cho ngươi, chỉ tiếc ta chỉ biết là như thế nào hạ độc, còn không có học được giải độc biện pháp."

"Ngươi. . . Vì cái gì. . ."

Ngọc Tịnh nhìn thấy hắn không có chút nào bị dáng vẻ mê hoặc,

Trong lòng một trận kinh ngạc, còn muốn nói tiếp cái gì.

Chỉ là không đợi nàng há miệng, trên mặt bảo bọc màu xanh đậm, đã hóa thành màu đen, từ trong thất khiếu cũng chảy ra máu đen đến, một tia hướng phía dưới chảy tới, thực là đáng sợ đến cực điểm.

Trong nháy mắt, máu đen ngưng kết, tiếp theo, Ngọc Tịnh liền khí tuyệt bỏ mình, thân thể liền hóa thành từng sợi bạch quang, cứ thế biến mất không thấy.

Chỉ có trong tay Minh Châu lưu lại, theo nham thạch lướt xuống trên đất.

"A?"

Ngay tại Ngọc Tịnh biến mất về sau, An Ninh bỗng nhiên sửng sốt một chút, ánh mắt một trận lấp lóe, nắm tay bên trong trường kiếm, cả người ngốc tại chỗ, tựa như từ trong mộng thanh tỉnh, thì thào nói ra: "Ta đây là đang làm cái gì?"

Triệu Phất Y không đợi hắn suy nghĩ nhiều, trường kiếm đột nhiên đâm ra, lúc trước tâm nhập hậu tâm chỗ, một kiếm đem hắn đâm chết.

Sau một khắc, An Ninh cũng hóa thành một trận bạch quang, cứ thế biến mất không thấy.

Liên trảm hai người về sau, Triệu Phất Y thu hồi trường kiếm, dư vị một trận chiến này trước sau, trong lòng một mảnh nghĩ mà sợ.

Một trận chiến này thực tế quá mức hung hiểm, trước sau hai lần, không hiểu thấu đã bị Ngọc Tịnh mấy câu khống chế, mà hắn lúc bị khống chế lại không có chút nào phản kháng.

Bí bảo cái đồ chơi này thật sự quá mức lợi hại, Ngọc Tịnh ám toán hắn thời điểm, hắn không có lực phản kháng chút nào, hắn lợi dụng đúng cơ hội, một tiễn bắn ra về sau, Ngọc Tịnh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận lấy cái chết.

Lần sau sẽ cùng có được bí bảo người giao thủ, nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, nếu không, chết cũng không biết chết như thế nào.

Đáng sợ nhất chính là, không phải là bị bí bảo khống chế, mà là không giải thích được tránh ra.

"Cái này long ngâm lại là chuyện gì xảy ra. . ."

Triệu Phất Y trong lòng suy tư thật lâu, làm sao cũng nghĩ không thông trong đầu tại sao lại có long ngâm xuất hiện, cuối cùng đành phải tạm thời bỏ xuống ý nghĩ này , chờ rời đi huyễn trận về sau, chậm rãi lại đi tìm kiếm nguyên nhân.

Hơi tĩnh lặng tâm, hắn quay người đi đến dưới mặt đá phương, đưa tay đi nhặt trên đất Kim Sắc Minh Châu, không ngờ, ngay tại hắn vừa mới đụng chạm đến Minh Châu trong nháy mắt, Minh Châu bỗng nhiên hóa thành một vệt kim quang, hướng đông bắc phương hướng một ngọn núi lao đi, cứ thế biến mất không thấy.

"Ừm? Chẳng lẽ bí bảo sẽ không lưu lại?"

Triệu Phất Y nao nao, lập tức lại muốn minh bạch đạo lý trong đó.

Bí bảo như thế cường hãn, nếu là có người thông qua chém giết người khác, liên tiếp thu hoạch trong tay bí bảo, chỉ cần có hai ba món tụ cùng một chỗ, những người khác sẽ thấy khó mà chống lại, chiến đấu kế tiếp cũng đã mất đi ý nghĩa.

"Bất quá, một trận chiến này tựu không công đánh sao?"

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, chợt nhớ tới tiến vào huyễn trận về sau, đạt được cái kia một khối điểm tích lũy ngọc bài, thế là từ trong ngực móc ra.

Chỉ thấy ngọc bài mặt ngoài, thả ra oánh oánh ánh sáng nhạt, trên đó viết "Bảy" chữ, chính là năm điểm điểm tích lũy.

"A, vì sao là bảy điểm?"

Triệu Phất Y hơi sững sờ.

Từ đầu tới đuôi, hắn hết thảy cái chém giết ba người, trong đó một cái là ở Lô Vi Đãng bên trong, lại có là trước mắt Ngọc Tịnh sư tỷ cùng An Ninh.

Nghĩ lại, lại hiểu được, xem ra ba người này trên tay đều có nhân mạng, cái này điểm tích lũy tám thành là từ trên tay bọn họ đoạt lại.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 168: Phi Kiếm Cùng Thần Bài

168, phi kiếm cùng thần bài

Hỏa Long Cung bên trong, bên trong đại điện.

Ở cổ xưa chậu phía trên, nổi một tầng sa bàn huyễn tượng.

Giờ phút này huyễn tượng bên trong biểu hiện, chính là Triệu Phất Y cùng Ngọc Tịnh giao thủ quá trình, từ hai người gặp mặt bắt đầu, mãi cho đến Ngọc Tịnh trúng độc bỏ mình, từ đầu tới đuôi, không có kéo xuống bất luận cái gì chi tiết.

"Kỳ!"

Trường Xuân Tử lộ ra đầy mặt vẻ kinh ngạc, nhịn không được gõ sàn nhà, nói ra: "Thiền Âm Xá Lợi hiệu dụng kinh người, có thể đem người khác độ hóa vì mình hộ pháp thần tướng, không phải là người trong tu hành, cơ hồ không có đối kháng chi lực, giới trước chỉ cần có nhân tuyển đến cái này bí bảo, liền có năm thành cơ hội giành được luận đạo đại hội, làm sao Ngọc Tịnh lần này chết nhanh như vậy, cái kia Chu Vô Cực vì sao không nhận Thiền Âm Xá Lợi độ hóa?"

Một câu nói kia hỏi ra, vây quanh ở chậu bốn phía các vị đạo nhân, trên mặt đều lộ ra vẻ nghi hoặc, đây cũng là trong lòng bọn họ nghi vấn.

Thiền Âm Xá Lợi cũng không phải là Đạo Môn đồ vật, chính là Phật Môn chi bảo, ở huyễn trận bên trong tồn tại đông đảo bí bảo bên trong, cũng là thần diệu nhất, khó phòng một kiện, nếu là tu vi không đủ, căn bản không có chống cự khả

năng.

Nếu không phải cái này tông bí bảo cũng có khuyết điểm, có thể khống chế nhân số lượng có hạn, bất lực không hạn chế khống chế đi xuống, quả thực chính là một kiện không có kẽ hở bảo vật.

"Ngoại vật mạnh hơn, cũng là ngoại vật, cuối cùng không dựa vào được."

Trên đài cao, Bạch Hồng Chân Nhân từ tốn nói, nhưng không có giải thích nguyên nhân.

"Trên đời này có người Huyết Mạch đặc biệt, trời sinh tinh thần cường đại, không cần tu luyện liền có thể đối kháng loại này bí bảo, chỉ là loại người này rất ít xuất hiện thôi."

Bích Ba Chân Nhân ngược lại là giải thích một câu.

"Đa tạ tổ sư giải thích nghi hoặc."

Trường Xuân Tử vội vàng đứng dậy, hướng về phía trên đài cao chắp tay nói.

"Xem ra Hách sư đệ thu tốt đệ tử a!"

Đan Dương Tử nghe đến đó, bỗng nhiên xen vào một câu.

"Vận khí, vận khí!"

Hách Trường Phong chắp tay, cười to nói ra: "Ta vẫn cho là hắn thiên tư tối dạ, không nghĩ tới vẫn còn bực này bản lãnh!"

Lời nói này xong, mọi người tại đây nhao nhao ghé mắt, ánh mắt phức tạp, không giống nhau.

. . .

Ngay tại Triệu Phất Y cùng người sau khi giao thủ không lâu, Bắc Đấu Thất

Tinh Trận bên trong, cái khác mấy chỗ cũng đã xảy ra từng tràng chiến đấu.

Ngay tại hai tòa đỉnh núi dưới chân, hai tên đạo nhân xa xa tương đối, riêng phần mình đứng tại một khối trên sơn nham.

"Vị sư đệ này, gặp lại tức là hữu duyên, ngươi ta không ngại đánh cược một trận, lại nhìn thắng bại như thế nào!"

Nói chuyện người này chính là Liên Thành Quân, cùng hôm qua chia tay thời khắc so sánh, thoạt nhìn cũng không biến hóa.

Khác biệt duy nhất chính là, trong tay hắn vuốt vuốt một thanh dài hơn ba tấc bỏ túi tiểu kiếm, óng ánh sáng long lanh, phảng phất giọt nước, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì chế thành.

Tụ kiếm tuy nhỏ, lại mang theo một cỗ um tùm sát khí, hình dạng và cấu tạo cũng rất đặc thù, chỉ có mũi kiếm, chuôi kiếm, cũng không hộ thủ các loại.

Nếu là lại nhỏ một chút, chỉ sợ cũng giống như là một cây tú hoa châm.

"Sư huynh đã có ý, chúng ta so một trận chính là."

Đứng tại đối diện người này gọi là Nhan Tử Phi, vốn là trong triều tiến sĩ, về sau mới dấn thân vào Đạo Môn, thắng đến nhập môn nhiều năm, vẫn là một bộ Nho môn điệu bộ, nói chuyện tư văn hữu lễ, tựu liền binh khí cũng là một đôi Phán Quan Bút.

Bất quá, đôi này Phán Quan Bút cũng không có nắm trong tay, mà là cắm ở bên hông.

Hắn hai tay đem đặt ở trước người, đang cầm một khối cao hơn một thước màu đen thần bài, phía trên lấy bút son viết "Thiên địa quân thân sư" năm chữ, cũng không biết là lai lịch ra sao.

"Tốt! Thống khoái!"

Liên Thành Quân cười lớn một tiếng, khẽ quát một tiếng: "Tật!"

Trong tay bỏ túi tiểu kiếm bỗng nhiên bay ra, huyễn ra một đường vòng cung, thẳng đến Nhan Tử Phi đầu lâu mà đi, mang theo rét lạnh kiếm phong.

Chuôi này bỏ túi tiểu kiếm, rõ ràng là một thanh phi kiếm, có thể đủ trăm bước giết người.

"Địa thế!"

Đối mặt phi kiếm đột kích, Nhan Tử Phi không chút hoang mang, miệng nhàn nhạt phun ra hai cái này đến.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hắn thân không nổi, cước không dời, lại như là một cái bóng mờ, đã từ nham thạch bên trên phương cấp tốc phiêu mở, đứng ở trên đất bằng mặt.

Phi kiếm vút qua, chỉ đem dưới chân nham thạch chém làm hai nửa, lại bị hắn dễ dàng tránh thoát.

"Tốt!"

Liên Thành Quân chẳng những không sợ hãi, ngược lại cao giọng cười một tiếng, lấy tay chỉ một cái, phi kiếm từ giữa không trung xẹt qua một cái đường vòng cung,

Lần nữa hướng Nhan Tử Phi đánh tới.

"Địa thế!"

Nhan Tử Phi không chút hoang mang, vẫn là hai chữ này, thân hình lần nữa dịch chuyển khỏi, lại tránh thoát một kiếm này.

Lần này, hắn không đợi Liên Thành Quân chỉ huy phi kiếm đột kích, còn nói ra từ thứ hai đến: "Sư giáo!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Liên Thành Quân trong mắt một trận mê mang.

Trong chớp nhoáng này, theo Liên Thành Quân, người trước mắt này đã không phải là đang cùng hắn giao thủ Nhan Tử Phi, mà là sư phụ hắn Trường Xuân Tử.

"Sư. . ."

Liên Thành Quân vừa mới phun ra nửa chữ, liền nghe "Vụt" một tiếng, từ giữa không trung truyền đến một tiếng kiếm minh, lập tức tỉnh táo lại, sắc mặt không khỏi đại biến.

"Thân tư!"

Còn không đợi Liên Thành Quân hoàn toàn thanh tỉnh, Nhan Tử Phi lần nữa khẽ quát một tiếng.

Lần này, Liên Thành Quân lần nữa lâm vào hoảng hốt, trong đầu không tự chủ được, nhớ tới cách xa ở ở ngoài ngàn dặm phụ mẫu, từ nhỏ yêu thương tổ phụ của mình tổ mẫu, cùng còn nhỏ chết bệnh muội muội.

"Thật can đảm!"

Sau một khắc, Liên Thành Quân lần nữa tỉnh táo lại.

Hắn lúc này cũng không phải bị kiếm minh bừng tỉnh, mà là bởi vì từ nhỏ đã tâm mộ đường lớn, rất sớm đã bái tại Trường Xuân Tử môn hạ, làm một đạo nhân, đạo tâm chi kiên cố, không phải người thường có thể so sánh.

Mới đối thân nhân tưởng niệm, chỉ là để hắn một cái hoảng hốt, đảo mắt lại khôi phục lại, vậy cũng dẫn ra tiếng lòng, để trong lòng hắn một trận bực bội, đối Nhan Tử Phi sinh ra nồng đậm sát ý.

Theo hắn quát to một tiếng, phi kiếm lần nữa chuyển hướng, hướng Nhan Tử Phi giết tới.

Nhan Tử Phi đủ kiểu bất đắc dĩ, đành phải lần nữa niệm tụng "Địa thế" hai chữ, vội vàng chuyển di vị trí, lần này đổi vị trí về sau, lại đọc lên "Quân vương" hai chữ đến.

Cái chữ này lối ra về sau, Nhan Tử Phi thân hình ưỡn một cái, phảng phất hóa thân Đại Ngụy vương hướng đương kim bệ hạ, một câu một câu đều có thể định ngàn vạn người sinh tử, mọi cử động có thể thay đổi thiên hạ đại thế.

Nếu là đối triều đình có chút ý sợ hãi, tại đây khí thế ảnh hưởng dưới, coi như không quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cũng biết sững sờ bên trên sững sờ.

Đối mặt biến hóa như thế, Liên Thành Quân chỉ là ha ha cười lạnh, lấy tay chỉ một cái, phi kiếm lần nữa hướng Nhan Tử Phi đánh tới.

Hắn đạo tâm cực kiên cố, đối phú quý vương quyền, cũng không nửa phần ý sợ hãi, Đại Ngụy vương hướng cho dù tôn quý, lại không quản được phương ngoại chi nhân trên đầu.

"Tốt kiên định đạo tâm!"

Liên tục mấy lần cách không giao thủ, tựu liền Nhan Tử Phi cũng không khỏi không bội phục Liên Thành Quân, trải qua biến hóa thế mà tất cả đều vô dụng.

"Bất quá, ngươi coi như bất kính quân vương, không để ý tới thế tục, chẳng lẽ còn muốn nghịch thiên mà đi sao?"

Nhan Tử Phi sắc mặt nghiêm một chút, cắn một cái hỏng đầu lưỡi huyết, đột nhiên phun tại thần bài phía trên, lập tức đọc lên "Thiên ý" hai chữ.

Lời vừa ra khỏi miệng, xung quanh lập tức gió nổi mây phun, đất bằng cuốn lên một trận gió lốc, thẳng hướng Liên Thành Quân bay tới.

Liên Thành Quân chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại , chờ hắn khôi phục lại tới được thời điểm, từ xung quanh bỗng nhiên cảm thấy một trận ác ý, vô luận là dưới chân đại địa, vẫn là đầu đội thiên không, đều truyền đến một loại sự uy hiếp

mạnh mẽ cùng phỉ nhổ.

Trong lúc nhất thời, hắn thật giống như biến thành bị thiên địa ghét bỏ tội nhân, trong lòng sinh ra một loại hoảng sợ không chịu nổi một ngày cảm giác.

"Hoạch tội với trời, cũng đừng cầu khấn!"

Liên Thành Quân trong đầu, bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ này.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 169: Đạo Tâm

169, đạo tâm

Thiên Yếm Chi!

Ba chữ này phân lượng chi trọng, quả thực không người nào có thể gánh chịu.

Từ xưa đến nay, Đa Thiếu Hùng mới sơ lược khai quốc Hoàng đế, nhiều ít oai hùng bất phàm mang binh Đại tướng, nhiều ít đỡ tế thương sinh quan trường danh thần, nhiều ít tiêu diêu tự tại thế ngoại cao nhân, vô luận lập xuống cỡ nào công tích, vô luận làm ra nhiều ít đại sự, vô luận tích lũy nhiều ít âm đức, vô luận nửa đời trước cỡ nào xuôi gió xuôi nước.

Chỉ cần gặp được ba chữ này, liền sẽ nửa bước khó đi, nhẹ thì bỏ mình danh diệt, nặng thì thập tộc chém tất cả, liền xem như nghĩ rơi một cái kết thúc yên lành cũng khó càng thêm khó khăn.

Liên Thành Quân dưới mắt thì có loại cảm giác này, chỉ cảm thấy bốn phía đều địch, sinh ra một loại bị thương thiên cảm giác chán ghét.

Hướng trên đỉnh đầu gió nổi mây phun, tụ lên một đám mây đen, bên trong cuốn lên một đám điện quang, một tia màu xanh tím đích lôi mang không ngừng từ bên trong ấp ủ mà ra, tựa như lúc nào cũng sẽ có Thiên Lôi hàng thế.

Dưới chân đại địa khoảng cách lay động, bỗng nhiên rách ra từng đạo thô to khe hở, đem hắn hai chân lâm vào trong đó, tiếp theo, khe hở lại nhét chung một chỗ, nếu không phải hắn phản ứng cấp tốc, chỉ sợ hai cái đùi muốn bị sống sờ sờ

chen đoạn.

Không khí bốn phía bên trong, bỗng nhiên tràn ngập một cỗ khó ngửi hương vị, hô nhập phế phủ về sau, lập tức cảm thấy một trận nóng bỏng khó chịu, đem toàn bộ phế phủ tất cả đều đốt bị thương, thật giống như hút vào khí độc,

Tựu liền xung quanh cỏ dại, cành lá cũng đều biến sắc bén, sượt qua người thời điểm, đem trần trụi ở nhuyễn giáp bên ngoài da thịt, cắt từng cái lỗ hổng.

"Làm điều ngang ngược, thượng thiên căm hận, còn không mau mau hối cải!"

Nhan Tử Phi lạnh giọng nói, trên mặt đặc biệt không biểu lộ, chỉ có một mảnh hàn ý, thân hình đứng thẳng, hai mắt sáng ngời, thật giống như Bên trên cửu thiên thần nhân ở tuyên đọc Thiên Đế ý chỉ.

Nếu không cúi đầu nhận tội, chỉ sợ sau một khắc thì có Thiên Lôi đánh xuống, đem hắn chẻ thành một đống than cốc.

"Khụ khụ. . ."

Liên Thành Quân trùng điệp ho khan vài tiếng, miệng phun ra bọt máu đến, lại nhìn cũng không nhìn một chút, nghiêm nghị nói ra: "Thiên Yếm Chi? Quả nhiên là Thiên Yếm Chi sao? Chỉ là Thần Linh hiển hóa, cũng dám nói xằng thương thiên, còn muốn để cho ta khuất phục không thành!"

Lời còn chưa dứt, trong mắt của hắn lộ ra một tia tàn nhẫn, đột nhiên hướng về phía trước phất tay.

Ba tấc phi kiếm bỗng nhiên bay tới đằng trước, kiếm tốc độ đạt đến đỉnh phong, mang theo nhất đạo óng ánh ánh quang, không ngừng xé rách hậu phương không khí, trên không trung lôi ra nhất đạo màu trắng khí lãng, phát ra bén nhọn tiếng rít.

Tiếng rít trong nháy mắt đạt tới cực chỗ, trong chốc lát, đột nhiên âm thanh

hoàn toàn không có, cái này kiếm tốc độ quá nhanh, đã vượt qua vận tốc âm thanh, đánh tan bức tường âm thanh nguyên nhân.

Cạch!

Ngay tại phi kiếm chém ra trong nháy mắt, nhất đạo Thiên Lôi từ bên trên bổ tới.

Phi kiếm tốc độ lại nhanh, cũng khó cùng lôi quang so sánh, điện quang lóe lên, nhất đạo màu xanh tím lôi đình rơi vào trên phi kiếm, lập tức nghe được phi kiếm truyền ra một tiếng rên rỉ.

Tiếp theo, chỉ thấy phi kiếm tốc độ chợt giảm, nghiêng hướng đất rơi xuống.

"Tái khởi!"

Liên Thành Quân nhìn thấy một màn này, sắc mặt âm trầm như nước, không để ý đã thụ thương thân thể, đột nhiên cắn chót lưỡi, lần nữa phun ra một chùm huyết vụ, hướng về phía trước tràn ngập mà đi.

Chịu cái này tinh huyết một kích, phi kiếm lần nữa khôi phục, bay lên trời, thẳng hướng Nhan Tử Phi chém tới.

Lần này phi kiếm bắn ra tốc độ, so với mới muốn chậm rất nhiều, có thể nhìn ra được, thực tế đã đến nỏ mạnh hết đà địa bước.

Đáng tiếc phi kiếm tuy chậm, Nhan Tử Phi lại khó mà né tránh.

Vừa rồi liên tục mấy lần gào to, thoạt nhìn không uổng phí mảy may khí lực, trên thực tế tiêu hao rất nhiều, nhất là cuối cùng một tiếng "Thiên ý", cơ hồ hao hết toàn thân khí huyết, đối mặt phi kiếm đến trảm, hắn không gây lực lại hô lên "Địa thế" hai chữ.

Xùy!

Phi kiếm lóe lên, từ hắn giữa lông mày lướt qua, bắn ra một cái to bằng ngón tay lỗ máu đến.

Nhan Tử Phi lui về hướng về sau đi hai bước, thân hình ầm vang ngã xuống đất, hóa thành một sợi bạch quang, cứ thế biến mất ở huyễn trận bên trong.

Trong tay hắn giơ màu đen thần bài, cũng quẳng xuống đất, trở nên ảm đạm vô quang.

"Khụ khụ. . ."

Liên Thành Quân ráng chống đỡ lấy thân thể đứng thẳng, thẳng đến trông thấy Nhan Tử Phi hóa quang mà đi, cuối cùng yên tâm một điểm, đặt mông ngồi dưới đất.

Bất quá, Nhan Tử Phi cho dù chết đi, đối với hắn tổn thương nhưng không có biến mất.

Bởi vì khí độc nguyên nhân, trong lồng ngực vẫn như cũ là một trận nóng bỏng khó mà chịu đựng,

Cước cũng bị đại địa đè ép bị trật, may mà chỉ là bị thương ngoài da, cũng không có đả thương được xương cốt.

Lại thêm một kích cuối cùng, hao phí không ít tinh huyết, khí huyết tiêu hao cũng không tính là nhỏ.

"Nguy hiểm thật. . . Kém một chút chính là lưỡng bại câu thương. . ."

Liên Thành Quân ngồi dưới đất, xuất ra một hạt Bổ Khí Đan, lấp đến trong bụng, trong lòng thầm nghĩ.

Vừa rồi một kích cuối cùng thời điểm, nếu như Nhan Tử Phi triệu ở dưới cái kia nhất đạo Thiên Lôi, không có đi đánh bay kiếm, mà là trực tiếp bổ tới trên người mình, chỉ sợ hai người cùng giải quyết quy về tận.

May mắn là như thế này, xem ra hắn còn có một số vận khí.

Bất quá, cầm tới bí bảo về sau trận đầu chiến đấu giống như này khó chơi, về sau chiến đấu chỉ biết càng thêm vất vả, lấy hắn kiên nghị tâm tính, cũng có chút đau đầu.

. . .

Hỏa Long Cung bên trong, đại điện bên trong.

Vây xem cuộc chiến đấu này về sau, đang ngồi các vị đạo nhân tất cả đều trầm mặc không nói gì.

"Liên Thành Quân tâm tính kiên nghị, tựu liền Huyền Đức Động Thiên ngàn dặm Thổ Địa Thần bài chấn nhiếp cũng có thể kháng cự, không sợ thiên địa, không sợ thương sinh, Trường Xuân sư đệ thật sự là thu tốt đệ tử."

Trầm mặc hồi lâu chỉ biết, Đan Dương Tử người thứ nhất há miệng, bình điểm cuộc chiến đấu này.

"Liên Thành Quân luôn luôn tâm mộ đường lớn, chưa từng vì những thứ khác sự tình phân tâm, thật là một đệ tử giỏi."

Trường Xuân Tử nhàn nhạt đồng ý.

Hai người cái này vài câu đối thoại, nhìn như bình bình đạm đạm, cũng không thực chất nội dung, trên thực tế lại sát cơ tứ phía.

Trường Xuân Tử là Toàn Chân nhất mạch môn hạ, trừ bỏ ba vị tổ sư bên ngoài đệ nhất cao thủ, Đan Dương Tử thì là Toàn Chân nhất mạch dự định đời sau Đạo Chủ.

Giữa hai người, cho dù mặt ngoài không nói gì thêm, trên thực tế sớm đã mâu thuẫn trùng điệp.

Liên Thành Quân là Trường Xuân Tử môn hạ đệ nhất cao thủ, chẳng những đại biểu Trường Xuân Tử mặt mũi, thay thế biểu Trường Xuân Tử làm người khí độ.

Đan Dương Tử vừa rồi bên ngoài là khích lệ Liên Thành Quân lợi hại, không sợ thiên địa, không sợ thương sinh, trên thực tế lại là nói Liên Thành Quân không biết lễ phép, ngày sau liền trong môn tổ sư cũng không để ở trong lòng.

Trường Xuân Tử lại bất động thanh sắc phản kích trở về, ý tứ chỉ có một, chính là Liên Thành Quân cũng không phải là không biết lễ phép người, chỉ là tâm mộ đường lớn, không cầu gì khác thôi.

Hai người này sau khi nói xong, đang ngồi các vị đạo nhân cùng một chỗ trầm mặc không nói, quan hệ đến Đạo Chủ truyền thừa sự tình, vô luận nói cái gì, là đúng hay sai, đều sẽ rước lấy mầm tai vạ.

"Tiểu tử này không tệ, coi như chủ mạch cũng rất ít có người so ra mà vượt, sư huynh, ngươi cảm thấy thế nào?"

Trên đài cao, Bạch Hồng Chân Nhân bỗng nhiên nói một câu.

Vừa nói một câu, dưới đài các vị đạo nhân sắc mặt đều một lần, chẳng lẽ Bạch Hồng Chân Nhân đây là muốn tỏ rõ ý đồ ủng hộ Trường Xuân Tử sao?

"Luận đạo đại hội chưa kết thúc, sư đệ không cần nóng lòng nhất thời."

Thuần Dương Chân Nhân từ tốn nói.

"Ha ha, sư huynh, ngươi nếu là không muốn đem hắn điều nhập Huyền Đức Động Thiên, liền để hắn đến môn hạ của ta đi, ta xem tính tình của hắn ngược lại cùng ta hợp ý."

Bạch Hồng Chân Nhân tiếp lấy còn nói thêm.

Lời còn chưa dứt, các vị đạo nhân sắc mặt lại biến, nếu là Liên Thành Quân

bái tại Bạch Hồng Chân Nhân môn hạ , liên đới lấy Trường Xuân Tử, chỉ sợ đều muốn cùng Đạo Chủ chi vị vô duyên.

Bạch Hồng Chân Nhân trước một câu giúp đỡ Trường Xuân Tử, sau một câu trợ giúp Đan Dương Tử, đến tột cùng là muốn làm thiết sao sao?

"Sư đệ, lại xem đi."

Thuần Dương Chân Nhân nói lần nữa.

"Tuân mệnh."

Bạch Hồng Chân Nhân gật gật đầu, không nói gì nữa.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 170: Ngũ Quỷ Bàn Vận Pháp

170, Ngũ Quỷ Bàn Vận Pháp

Huyễn trận bên trong, Thất Tinh Đảo bên trên.

Ngay tại một chỗ trong rừng, hai tên tuổi trẻ đạo nhân mặt đối mặt đi tới.

Một người trong đó trên mặt kiệt ngạo chi sắc, trong con mắt phảng phất đốt một đám lửa, vô luận nhìn hướng người nào, đều mang một cỗ trần trụi địa phương uy hiếp chi ý, tóc dài dùng dây vải tử cài chặt, lung tung choàng tại sau đầu, cơ bắp tráng kiện, tứ chi thon dài, trên thân bọc lấy một kiện thật dày màu đen giáp da, trần trụi bên ngoài làn da hiện ra màu đồng cổ.

Một người khác cùng hắn hoàn toàn tương phản, dáng người thấp bé, khuôn mặt hèn mọn, trên mặt là một bộ cười hì hì biểu lộ, trên thân cho dù mặc một bộ trường bào màu đen, búi tóc cũng làm Đạo Môn cách ăn mặc, thế nhưng là nhìn hắn thần thái cử chỉ, hoàn toàn không giống một đạo nhân, giống như là bên đường khắp nơi có thể thấy được chợ búa chi đồ.

Cho dù ai nhìn thấy hắn một chút, trong đầu đều sẽ không tự chủ được nghĩ đến "Vượn đội mũ người" bốn chữ.

"Hắc hắc, sư đệ tốt, mấy hôm không gặp!"

Khuôn mặt này hèn mọn thấp bé đạo nhân nhìn thấy đối diện người này, cười hì hì lên tiếng chào.

"Sư huynh tốt."

Đối diện người này lãnh đạm đáp lại một câu.

Hèn mọn đạo nhân tên là Lý Hành Không, vốn là Giang Nam một hiệp đạo, khinh thân công phu thiên phú kinh người, làm rất nhiều cướp phú tế bần mua bán, về sau đắc tội nơi đó thế gia đại tộc, bị bức phải không có đất dung thân, về sau may mắn quăng tại Toàn Chân môn hạ, lúc này mới chạy trốn một cái mạng.

Đối diện người này thì là Phong Thập Tam Lang, từ nhỏ phụ mẫu đều mất, cũng không có bất kỳ cái gì thân tộc, bị trong núi lang mẫu nuôi lớn, thuở nhỏ cùng đàn sói chơi đùa chơi đùa, tính tình lạnh tới cực điểm, về sau bị Lăng Vân Tử thu về môn hạ, làm một đạo nhân.

Hai người này đều là Bạch Hồng nhất mạch, mặc dù có chủ mạch cùng chi mạch khác biệt, vậy lẫn nhau ở giữa cũng đều nhận biết, lúc này mới lẫn nhau dặn dò.

"Ha ha, Thất Tinh Đảo bên trên có nhiều việc ngươi trước bận bịu, ta tìm địa phương nghỉ ngơi nằm một hồi!"

Lý Hành Không bắt chuyện qua, cười ha ha một tiếng, quay người liền muốn rời đi.

"Sư huynh, trở về, động thủ."

Phong Thập Tam Lang chém đinh chặt sắt nói.

"A?"

Lý Hành Không xoay người lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phong Thập Tam Lang, trừng lớn một đôi mắt, hỏi: "Chúng ta không phải là đồng môn sư huynh đệ sao? Chẳng lẽ cũng phải động thủ?"

"Năm, bốn, ba, nhị. . ."

Phong Thập Tam Lang không để ý tới hắn, một bên đếm xem, một bên hướng

Lý Hành Không đi tới, nhìn ý tứ này, chỉ đợi mấy số lượng đếm xong, liền muốn triển khai lôi đình một kích.

"Sư đệ, ngươi đây thật là một điểm thể diện cũng không giảng a!"

Lý Hành Không lắc đầu, bước nhanh lui về phía sau.

"Nhất!"

Phong Thập Tam Lang nói ra "Nhất" chữ về sau, tay phải nhẹ nhàng lắc một cái, một cái Ô Kim chủy thủ đột nhiên xuất hiện trong tay hắn, nắm chặt tay cầm, đứng lên lưỡi đao, nhắm ngay mười bước bên ngoài Lý Hành Không.

Sau một khắc, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, Ô Kim chủy thủ liền sẽ như điện bắn ra, thẳng đến Lý Hành Không mi tâm mà đi.

Lấy Phong Thập Tam Lang tu vi, liền xem như tường đồng vách sắt cũng có thể tuỳ tiện bắn thủng, chớ đừng nói chi là chỉ là một cái đầu lâu.

Ngay tại chủy thủ đem bay chưa bay trước đó, Lý Hành Không bỗng nhiên cười hắc hắc, trên mặt lộ ra một tia cực kì nụ cười bỉ ổi, tựa như trong sòng bạc ma cờ bạc, sờ đến một cái Thiên hồ bài, hơi hướng về phía trước phất phất tay.

Tiếp theo trong nháy mắt, Ô Kim chủy thủ cách hơn mười bước xa, từ Phong Thập Tam Lang trong tay đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, xuất hiện ở Lý Hành Không trong tay.

"Hắc hắc, sư đệ, ta nói chúng ta vẫn là đừng động thủ!"

Lý Hành Không tiện tay đem chơi lấy chủy thủ, cười hì hì nói.

"Ngũ Quỷ Bàn Vận Pháp?"

Phong Thập Tam Lang trên mặt lần thứ nhất lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, kêu lên một môn thần thông danh tự.

"Ngươi thế mà biết?"

Lý Hành Không hơi kinh hãi, hắn dùng chính là môn thần thông này.

"Ta đương nhiên biết, ta còn biết môn thần thông này không phải là ngươi bây giờ cảnh giới này có thể dùng ra tới, cái này bí bảo lực lượng?"

Phong Thập Tam Lang không nhanh không chậm nói.

"Sư đệ a, ngươi biết thật đúng là không ít."

Lý Hành Không nhẹ gật đầu, cười nói ra: "Vậy ngươi còn muốn động thủ sao?"

"Bất quá là một môn trộm đạo nhàm chán trò xiếc, chẳng lẽ còn có thể thắng người!"

Phong Thập Tam Lang cười lạnh một tiếng, phi thân nhảy lên, nhanh chân hướng về phía trước, huy chưởng hướng Lý Hành Không đầu lâu đánh tới.

Chưởng mang phong thanh, lăng lệ Vô Song!

"Thật là lợi hại!"

Lý Hành Không hô to một tiếng, cũng không quay người, cứ như vậy trơ mắt nhìn Phong Thập Tam Lang, bước nhanh ngã lui về phía sau, thân pháp tốc độ thế mà không chậm chút nào, thậm chí so Phong Thập Tam Lang tốc độ, còn nhanh hơn mấy phần, dễ dàng liền né tránh một chưởng này.

Cùng lúc đó, hắn không ngừng hướng Phong Thập Tam Lang ngoắc, trong miệng không ngừng nói ra: "Đến! Đến! Đến!"

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy trong tay hắn như ảo thuật, không ngừng xuất hiện nhiều loại đồ vật, đầu tiên là một cái đoản đao, lại là mấy khối thịt nướng, tiếp theo, vẫn còn một con bạch ngọc bình nhỏ.

Phong Thập Tam Lang nhìn thấy một màn này, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Cái này mấy kiện đồ vật đều là hắn mang theo người vật phẩm, vậy mà trong lúc bất tri bất giác, cách không bị Lý Hành Không sờ lên, Ngũ Quỷ Bàn Vận Pháp quả nhiên kỳ diệu.

Nghĩ tới đây, dưới chân hắn bộ pháp càng nhanh, thân hình nhảy vọt thời khắc, giống như trong đồng hoang dã lang, không ngừng hướng về phía trước truy đuổi.

"Chà chà! Sư đệ, ngươi thật đúng là chưa từ bỏ ý định!"

Lý Hành Không nhẹ sách một tiếng, trên mặt cười hì hì nói không ngừng, dưới chân lại một điểm không chậm.

Riêng lấy thân pháp mà nói, Lý Hành Không xác thực lợi hại, mặt đối mặt nhìn cái này Phong Thập Tam Lang lui về phía sau, cũng có thể đem hắn vung ra xa ba, năm trượng, nếu là quay người đào tẩu, chỉ sợ trong chốc lát liền có thể đem hắn bỏ rơi liền cái bóng đều không nhìn thấy.

Phong Thập Tam Lang cho dù nhất thời đuổi không kịp Lý Hành Không, thần sắc lại một điểm bất loạn, vẫn như cũ bình tĩnh một hơi, không ngừng đuổi tới đằng trước, liền phảng phất trong núi dã lang, vĩnh viễn không từ bỏ con mồi của mình.

"Ai, sư đệ, tội gì khổ như thế chứ, chúng ta đều là người quen!"

Lý Hành Không ai thán một tiếng, đột nhiên cầm trong tay đồ vật quăng ra, thả vào rìa đường trong rừng, tiếp theo, hai tay Tề duỗi, đưa tay về phía trước.

Tiếp theo trong nháy mắt, chỉ thấy trong tay hắn nâng một bộ thật dày màu đen giáp da, chính là Phong Thập Tam Lang mặc trên người cái kia một thân.

Quay đầu trở lại lại đi nhìn Phong Thập Tam Lang, chỉ thấy hắn thân trên

trần trụi, hạ thân cũng chỉ thừa một cái quần dài.

"Sư đệ, ngươi đang đuổi lại, lần sau liền quần cũng mất!"

Lý Hành Không cười ha ha một tiếng, cầm trong tay nhuyễn giáp ném sang một bên, thuận miệng hù dọa Phong Thập Tam Lang.

"Sư huynh, ta không khách khí."

Phong Thập Tam Lang bỗng nhiên dừng bước lại, không có tiếp tục hướng phía trước truy.

"A, cái kia sư huynh ta ngược lại muốn xem xem ngươi là dạng gì không khách khí pháp!"

Lý Hành Không cũng dừng bước lại, miệng cho dù kêu gào lợi hại, trên mặt lại nhiều hơn mấy phần vẻ mặt ngưng trọng, có thể đi đến bước này, đều không phải là nhân vật tầm thường.

Vừa rồi cho dù trêu đùa mấy lần, vậy lẫn nhau ở giữa cũng không vận dụng át chủ bài, chỉ là hơi chút thăm dò mà thôi.

"Ôi ôi. . ."

Phong Thập Tam Lang đứng tại chỗ, không nhúc nhích, ánh mắt dần dần trở nên càng thêm băng lãnh.

Cùng lúc đó, từ miệng phát ra một trận thanh âm kỳ quái, giống như là được bệnh phổi lúc gấp rút hô hấp, hoặc như là khí huyết cấp tốc lưu chuyển, toàn bộ thân thể cũng theo rung động.

Trong chốc lát, hai con ngươi dẫn đầu phát sinh biến hóa, tất cả đều biến thành xanh bích nhan sắc.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 171: Tham Lang Huyết

17 1, Tham Lang Huyết

Tê! Tê!

Theo một trận rất nhỏ tê minh thanh, Phong Thập Tam Lang trên thân thể phát sinh biến hóa càng lúc càng lớn.

Con mắt biến thành xanh bích nhan sắc chỉ là một cái bắt đầu, tiếp theo, chỉ thấy hắn toàn thân trên dưới, sinh ra một tầng dài hơn ba tấc lông đen, từng cây thô như cương châm, hiện ra yếu ớt thanh quang, cuối cùng, ngón tay ngón chân cũng đều mọc ra dài vài thốn lợi trảo.

Một thân màu đen da lông, một đôi xanh mắt xanh mắt, bốn cái sắc bén nanh vuốt, bất quá thời gian một chén trà, Phong Thập Tam Lang tựu trở nên phảng phất yêu vật, cho dù ai nhìn trúng một chút, đều sẽ cảm giác đến khắp cả người phát lạnh.

"Ngươi. . . Ngươi cái này tuyển Tham Lang Huyết?"

Lý Hành Không con mắt trừng đến so trứng gà còn lớn hơn, trên mặt lộ ra chấn kinh chi sắc.

Trên Thất Tinh Đảo, xếp hạng thứ nhất lầu các gọi là Thiên Khu lầu, lại danh Tham Lang Lâu.

Lâu bên trong có thật nhiều bí bảo, có thể cung cấp chém giết hộ vệ đệ tử lựa chọn, trong đó nổi danh nhất, cũng cường hãn nhất bí bảo, chính là một giọt Tham Lang Huyết.

Nghe nói, cái này trên trời Tham Lang Tinh Quân ở thế gian hậu duệ một giọt máu, tan trong thân thể về sau, liền sẽ đổi Huyết Mạch, trở thành Tham Lang Tinh Quân hậu duệ, có không thể tưởng tượng nổi vĩ lực.

Chỉ là Huyết Mạch chuyển hóa quá trình cực kì thống khổ, mà lại xác suất thành công không cao, đáng sợ nhất là, một khi đổi Huyết Mạch, kích phát huyết mạch chi lực về sau, ngoại hình cũng biết phát sinh biến hóa, trở nên phảng phất yêu vật, tại tu luyện đến cực điểm cảnh giới cao trước đó, căn bản không có khả năng biến trở về đến.

Đương nhiên, ở huyễn trận bên trong, hóa thành yêu vật ngoại hình cũng không tính cái gì, chỉ cần rời khỏi huyễn trận, liền có thể khôi phục như lúc ban đầu, cũng không tính cái gì.

Ngay cả như vậy, lựa chọn một giọt này linh huyết người cũng không nhiều, nguyên nhân ở chỗ Huyết Mạch chuyển đổi quá trình quá mức thống khổ, có thể vượt qua cửa này người cũng không nhiều, đại đa số đều chết ở quá trình bên trong.

"Sư huynh, không khách khí."

Phong Thập Tam Lang lạnh lùng nói.

Lý Hành Không nghe được câu này, không khỏi ngẩn người.

Tham Lang Huyết bá đạo vô cùng, đang thay đổi huyết mạch thời điểm, đồng thời sẽ cải biến người tính cách, những năm qua uống vào huyết dịch, còn có thể chống đỡ xuống tới người, đều trở nên cực kì táo bạo, thậm chí có người mất lý trí.

Không nghĩ tới Phong Thập Tam Lang chẳng những có lý trí, mà lại vẫn như cũ lãnh tĩnh như vậy.

Bạch!

Còn không dung Lý Hành Không suy nghĩ nhiều, Phong Thập Tam Lang hướng về phía trước bước một bước.

Mấy trượng khoảng cách, vút qua, trực tiếp đi vào Lý Hành Không trước người, sắc bén vuốt sói hướng về phía trước xé ra, kém chút bắt được trên cổ của hắn.

"Thật là nhanh!"

Lý Hành Không không khỏi vong hồn đại mạo, trong chớp nhoáng này tốc độ, thậm chí siêu việt hắn cực hạn, cơ hồ không nhìn thấy Phong Thập Tam Lang cái bóng.

Trong chớp nhoáng này, hắn đã biết lợi hại, lập tức cũng không dám lại diễn trò tìm cách, quay người co cẳng bước đi, toàn lực hướng về sau bỏ chạy.

Tốc độ so với vừa nãy nhanh hơn gấp đôi trở lên, một bước lướt đi, trọn vẹn có thể bước ra năm trượng.

Tê!

Không ngờ, Lý Hành Không tốc độ mặc dù nhanh, Phong Thập Tam Lang tốc độ lại nhanh càng thêm kinh người, thân hình thoắt một cái, liền dẫn ra "Tê tê" phong thanh, như bóng với hình, theo sau lưng Lý Hành Không, hoàn toàn không có bị hắn hất ra ý tứ.

"Hô. . . Hô. . ."

Lý Hành Không vừa sải bước ra, mũi chân còn chưa rơi xuống đất, liền nghe đến bên tai truyền đến trầm thấp tiếng hít thở, cơ hồ gần trong gang tấc.

Hắn không cần quay đầu, cũng biết cái này Phong Thập Tam Lang sát người theo ở phía sau, cố ý ở hắn bên tai hô hấp, bởi vì...này chủng trò xiếc, hắn dĩ vãng cũng theo người khác chơi qua, không nghĩ tới còn có người cùng hắn đùa một ngày.

"Sư huynh, nhận thua, tự sát."

Phong Thập Tam Lang rất ít nói, mãi mãi cũng là chỉ có vô cùng đơn giản mấy chữ, ý tứ lại biểu đạt rất rõ ràng, sẽ không để cho người hiểu lầm.

"Hắc hắc!"

Lý Hành Không thê lương cười một tiếng, một tia trắng bỗng nhiên từ hắn trong tay áo bay ra, hướng nơi xa một cây đại thụ đỉnh quấn đi, lập tức đột nhiên co rụt lại, đem hắn hướng không trung kéo đi, vượt qua hơn mười trượng xa, vững vàng rơi vào trên ngọn cây.

Đạo này bạch tuyến chính là một cái roi dài, cũng là từ Mê Tung Lâm bên trong chiếm được kỳ hình binh khí, rơi vào trong tay người khác, chỉ là một kiện vũ khí, rơi vào trong tay hắn, lại là một kiện triển khai khinh công đạo cụ.

"Hô. . ."

Không ngờ, Lý Hành Không hai chân vừa mới rơi vào trên ngọn cây, còn chưa kịp thở một ngụm, chợt nghe nhàn nhạt tiếng hít thở, lần nữa từ phía sau truyền đến.

Phong Thập Tam Lang vậy mà một bước nhảy ra hơn mười trượng xa, theo hắn cùng một chỗ rơi vào ngọn cây.

"Thật là lợi hại!"

Lý Hành Không cho tới giờ khắc này, rốt cuộc minh bạch chỉ bằng vào khinh công, là không thể nào từ Phong Thập Tam Lang thủ hạ chạy trốn, dứt khoát xoay người lại, trực diện Phong Thập Tam Lang, cười khổ một tiếng, nói ra: "Sư đệ, đã ngươi thật muốn động thủ, vậy ta tựu thật không khách khí!"

Lời còn chưa dứt, hắn thân thể hướng về sau khẽ đảo, không đáng kể hướng dưới cây quẳng đi, thật giống như trượt chân rơi xuống.

"Ồ?"

Phong Thập Tam Lang khẽ giật mình, bao trùm lông đen gương mặt, lộ ra một tia kinh ngạc biểu lộ.

"Chúng ta làm thật a!"

Lý Hành Không bỗng nhiên há miệng tay phải, hướng về phía trước vung thoáng cái.

Tiếp theo trong nháy mắt, ở bàn tay hắn trung tâm, bỗng nhiên nhiều hơn một khối to bằng đầu nắm tay đỏ tươi huyết nhục, giọt giọt hướng phía dưới còn chảy xuống máu tươi, ở trong đó một mặt bên trên, bao trùm lấy một chỗ to dài lông đen.

Phong Thập Tam Lang chỗ ngực, lại nhiều hơn một cái lớn chừng quả đấm huyết động, thật giống như có người đem cái này một miếng thịt sinh sinh khoét.

"Đây chính là Ngũ Quỷ Bàn Vận Pháp a. . ."

Lý Hành Không thân ở không trung, bồng bềnh hướng phía dưới rơi đi, khe khẽ thở dài, nói ra: "Phong sư đệ, ngươi sẽ không thật sự coi là Ngũ Quỷ Bàn Vận Pháp chỉ có thể trộm đồ a? Pháp thuật này còn am hiểu lén máu người thịt a!"

"Nếu là luyện đến cảnh giới tối cao, ngũ quỷ đều xuất hiện, thậm chí có thể đem linh hồn của con người một cái trộm ra, đây mới là môn công pháp này danh xưng lai lịch a!"

"Lợi hại!"

Phong Thập Tam Lang âm thanh quá ổn, một điểm run rẩy ý tứ đều không có, liền phảng phất trước ngực vết thương cũng không ở trên người hắn, mảy may cảm giác không thấy thống khổ đồng dạng.

Dừng một chút, tiếp lấy nói ra: "Bất quá, sư huynh vẫn không có luyện đến cảnh giới tối cao đi, chỉ dựa vào dạng này còn chưa đáng kể."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trên người hắn vết thương lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu khôi phục, trong nháy mắt, liền đã khôi phục như lúc ban đầu, chẳng những huyết nhục phục hồi, tựu liền to dài lông đen cũng một lần nữa dài đi ra.

Lý Hành Không thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi thay đổi.

"Tiễn ngươi lên đường."

Phong Thập Tam Lang hừ nhẹ một tiếng, lập tức hướng dưới cây nhảy tới.

Tiếp theo trong nháy mắt, hắn đã biến mất không thấy , chờ đến lần nữa lộ ra thân hình thời điểm, đã xuất hiện ở Lý Hành Không dưới thân.

Ôm đồm ra, vừa vặn bắt lấy Lý Hành Không phía sau, từ sau tâm bắt bỏ vào, lúc trước tâm cầm ra, đem hắn một trái tim từ trong lồng ngực bắt ra tới.

"Thật mạnh!"

Lý Hành Không trơ mắt nhìn một trái tim bị Phong Thập Tam Lang bắt đi, trên mặt lộ ra chấn kinh chi sắc, chỉ tới kịp nói ra hai chữ này, liền hóa thành một trận ánh sáng hoa, cứ thế biến mất không thấy.

"Hô. . ."

Phong Thập Tam Lang giết chết Lý Hành Không về sau, rơi trên mặt đất, cũng không có lập tức rời đi, ngơ ngác đứng một trận, thanh bích sắc đôi mắt không vui không buồn, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Trầm mặc hồi lâu sau, mới quay người đi thẳng về phía trước.

Đến mức một thân màu đen da lông cùng thanh bích sắc đôi mắt, đều đã vô

pháp khôi phục, chỉ có thể chịu lấy bộ dáng này tiếp tục đi tới đích, hoàn thành luận đạo đại hội.

Tham Lang Tinh Quân huyết mạch cỡ nào lợi hại, đừng nói là chỉ là Phong Thập Tam Lang, coi như Thuần Dương Chân Nhân dung hợp Huyết Mạch, cũng chưa chắc có thể khôi phục thành thân người.

Trừ phi là độ kiếp phi thăng, trở thành tiên nhân, mới có hoàn toàn đem nắm.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 172: Phong Quyển Tàn Vân

172, Phong Quyển Tàn Vân

"Hai vị sư đệ, tự mình lên đường đi!"

Liên Thành Quân đứng tại rừng chỗ sâu, thanh âm khàn khàn nói.

Mới đánh với Nhan Tử Phi một trận về sau, bởi vì khí độc phát tác nguyên nhân, cổ họng của hắn bị nghiêm trọng đốt bị thương, mỗi lần há miệng đều đau đến kịch liệt, nói chuyện tiếng nói so bình thường trầm thấp khàn khàn.

Ở hắn đứng đối diện hai người, hai cái Bạch Hồng nhất mạch Ngoại Gia đệ tử, phân biệt gọi là Minh Nguyệt chỉ riêng cùng núi tuyết lỏng.

Hai người này tu vi đều rất không tệ, khoảng cách Nội Gia tầng thứ chỉ có cách nhau một đường, nếu là ở hiện thế gặp được Liên Thành Quân, lấy nhị địch một điều kiện tiên quyết, cơ hội chiến thắng rất lớn.

Bất quá, bây giờ lại là ở Huyền Đức Động Thiên bên trong, Liên Thành Quân giờ phút này đối mặt bọn hắn, thậm chí liền mí mắt đều chẳng muốn nhấc thoáng cái.

"A? Để chính chúng ta lên đường!"

Minh Nguyệt chỉ ngửi nói sững sờ, không khỏi giận quá mà cười, nổi giận đùng đùng nói ra: "Ngươi muốn lấy được đẹp! Chúng ta so tài xem hư thực đi!"

"Ha ha. . ."

Liên Thành Quân trầm thấp cười một tiếng, lập tức nâng lên hai ngón, nhẹ nhàng hướng về phía trước một điểm, quát: "Tật!"

Chỉ một thoáng, chỉ thấy nhất đạo óng ánh sáng long lanh kiếm mang, từ hắn trong tay áo bay ra, chỉ thấy một đạo quang hoa hiện lên, liền xuyên thấu mấy trượng khoảng cách, thẳng đến hai người này giữa lông mày mà đi.

Bạch!

Phi kiếm ra tay áo về sau, trước chạy Minh Nguyệt chỉ riêng mà đi, còn không đợi hắn kịp phản ứng, tựu liền đi vào mi tâm phía trước, không đủ một thước chỗ.

Um tùm kiếm khí, băng hàn như tuyết, làm hắn đầu đau muốn nứt.

"A!"

Minh Nguyệt chỉ xem gặp phi kiếm, không khỏi kinh hãi, quay người liền muốn tránh ra.

Còn không đợi hắn xê dịch bước chân, chỉ thấy ánh quang lóe lên, phi kiếm đã từ đầu mi tâm xuyên qua, chỉ để lại một ngón tay bụng lớn nhỏ huyết động, một tia máu tươi từ đó chảy ra, đã khí tuyệt bỏ mình.

Minh Nguyệt chỉ riêng một kiếm mà chết, lập tức hóa thành từng sợi ánh quang tán đi.

Liên Thành Quân nhìn một màn này, trên mặt đặc biệt không biểu lộ, ngay tại Minh Nguyệt quang hóa chỉ riêng mà đi thời khắc, ngón tay nhẹ nhàng hướng về nhất câu.

Phi kiếm lướt qua một cái đường vòng cung, lại từ núi tuyết lỏng sau đầu đâm vào, nhẹ nhõm đâm thủng xương sọ, đem hắn cùng một chỗ chém giết.

Trước trước sau sau, bất quá ba năm câu nói công phu, hai cái bản năng cùng

Liên Thành Quân chống lại người có năng lực, liên tiếp chết đang phi kiếm phía dưới, không gây mảy may sức phản kháng.

"Khụ khụ. . ."

Liên Thành Quân vẫy tay một cái, đem hai người này đâm chết, nhưng không có mảy may vẻ đắc ý, ngược lại nặng nề mà ho khan vài tiếng, sắc mặt càng thêm khó coi.

Phi kiếm cho dù lợi hại, nhưng là tiêu hao cũng cực lớn, mỗi một kiếm đâm ra, đều muốn tiêu hao rất nhiều khí huyết, dù cho có Bổ Khí Đan, cũng khó có thể hoàn toàn đền bù.

Phi kiếm vốn cũng không phải là hắn cấp độ này có khả năng vận dụng pháp khí, chỉ là bởi vì Bắc Đấu Thất Tinh Trận dù sao cũng là một tòa huyễn trận, chỗ rất nhỏ cùng ngoại giới có chỗ khác biệt, cái này mới miễn cưỡng có thể vận chuyển.

Nếu là đặt ở ngoại giới, chỉ là vận chuyển phi kiếm hao phí khí huyết, liền sẽ để hắn căn cơ tổn hao nhiều, làm không tốt tuyệt con đường phía trước.

Sa. . . Sa. . .

Một trận tiếng bước chân nhè nhẹ, từ trong rừng từ từ truyền đến.

Đinh một hàng nhấc lên trường đao, cẩn thận địa phương che ở trước người, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác.

Ở bái nhập Toàn Chân nhất mạch trước đó, hắn từng là trong núi một cực kì ưu tú thợ săn, đối nguy hiểm có trời sinh khứu giác, xa xa liền có thể cảm thấy sẽ đối với hắn tạo thành uy hiếp tính mạng mãnh thú, thời gian trước ở trong núi mạo hiểm đi săn thời điểm, bằng vào loại này đặc biệt thiên phú, mấy lần trở về từ cõi chết.

"Đến cùng. . . Thứ gì?"

Đinh một hàng nhìn chằm chằm phía trước rừng cây, sắc mặt càng ngày càng trắng, trên trán nhỏ xuống mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu.

Hắn cảm thấy một trận trước nay chưa từng có khí tức nguy hiểm, từ rừng chỗ sâu truyền đến, loại nguy hiểm này nhiếp nhân tâm phách, thậm chí để hắn đã mất đi đối kháng dũng khí.

Xoạt!

Trước mắt một mảnh cành lá dao mở, một cái khắp cả người lông đen hình người quái vật, xuất hiện ở trước mắt hắn, dùng một đôi thanh bích sắc con ngươi, lạnh lùng nhìn về hắn.

"Yêu. . . Ma quỷ. . ."

Đinh một hàng cơ hồ rên rỉ nói ra hai chữ này, cho dù dùng sức nắm chuôi đao, vậy trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh, trường đao cơ hồ lướt xuống rơi xuống đất.

Bất quá, hắn lập tức kịp phản ứng, coi như lại đáng sợ, cũng là ở huyễn trận bên trong, thế là nhấc lên dũng khí, ý đồ cùng con quái vật này chém giết.

Chỉ là hắn quên một điểm, dũng khí cũng không thể đại biểu lực lượng.

Phốc!

Sau một khắc, quái vật hình người thân ảnh lóe lên, đã đi tới trước người hắn, duỗi ra một con bén nhọn móng vuốt, từ trong lòng hắn đâm vào, hậu tâm đâm ra, dễ dàng liền đem trái tim quấy thành một cái thịt nát.

Đinh một hàng thậm chí liền ra dáng giãy dụa đều không có, tựu hóa thành từng sợi bạch quang, biến mất giữa thiên địa.

. . .

Triệu Phất Y dọc theo đường núi dạo bước trước.

Khoảng sao hơn một cái canh giờ về sau, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước không xa, một cái thạch đình đứng sừng sững ở hai bên đường.

"Lại ở chỗ này nghỉ chân một chút đi."

Triệu Phất Y run lên quần áo, mấy bước đi vào thạch đình phía trước, lau sạch sẽ trên đất ụ đá, đặt mông ngồi xuống.

Phong khinh vân đạm, bách hoa phiêu hương.

Xung quanh một mảnh hảo phong cảnh, nếu không phải biết thân ở huyễn trận, thật là một chỗ đạp thanh thật là tốt chỗ.

"Vị sư đệ này, hữu lễ!"

Ngay tại hắn tọa hạ không lâu, một cái tuổi trẻ đạo nhân từ đằng xa đi.

Người này cũng là một thân nhuyễn giáp, cõng ở sau lưng hai thanh trường kiếm, hai đầu lông mày mang theo từng tia từng tia ngạo khí, xa xa nhìn Triệu Phất Y, một bộ cư cao lâm hạ bộ dáng.

"Sư huynh, hữu lễ."

Triệu Phất Y chắp tay.

Hắn đối với người này có một chút ấn tượng, ở Âm Dương Ngư trên quảng trường thời điểm, đã từng nhìn thấy người này từ Hỏa Long Cung bên trong đi ra, là tham gia luận đạo đại hội chín tên Nội Gia đệ tử một trong.

"Sư đệ thế mà có thể sống đến hiện tại, coi là thật không dễ dàng a, ngươi điểm tích lũy bài, ta tạm thời nhận!"

Đạo nhân này đi vào cái đình phía trước, từ tốn nói.

"Sư huynh chẳng lẽ ở mơ mộng hão huyền!"

Triệu Phất Y cười ha ha, không khách khí chút nào ngược trở về.

"Có làm hay không mộng? Sư đệ tự mình không biết? Ta là Huyền Đức Động Thiên bên trong chủ mạch đệ tử, vô luận là tu vi hay là công pháp, đều ở sư đệ phía trên, chẳng lẽ sư đệ cảm thấy chỉ là một kiện bí bảo, liền có thể san bằng ngươi ta chênh lệch?"

Đạo nhân này cúi đầu liếc qua trong tay hắn Tương Liễu Cung nói.

"Nha. . . Vậy liền thử một chút đi!"

Triệu Phất Y sao cũng được đáp.

"Tốt!"

Đạo nhân này cười một tiếng dài, hai tay một đám, phía sau hai thanh trường kiếm đi ra vỏ, rót thành một đám hàn mang, hướng Triệu Phất Y cuốn đi.

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, thân hình khác biệt, tay trái nâng lên bạch cốt Tương Liễu Cung, tay phải nhẹ nhàng kéo một phát dây cung.

Vụt!

Một tiếng vang nhỏ, một đạo hồng quang đột nhiên bắn ra, thẳng đến đạo nhân này ngực mà đi.

Đạo nhân này song kiếm cùng một chỗ hướng hồng quang gọt đi, không ngờ, lại nạo cái khoảng không, hồng quang vẫn như cũ hướng về phía trước, vừa vặn bắn tại bộ ngực hắn.

Chỉ một thoáng, đạo nhân này liền cảm giác choáng đầu hoa mắt, chân đứng không vững.

Một trận thanh khí từ hắn dưới làn da mặt trồi lên, bao lại toàn bộ thân thể, chỉ là lảo đảo đi nữa mấy bước, tựu một đầu mới ngã xuống đất, tại chỗ bỏ mình.

"Cái đồ chơi này nhưng so sánh ngươi tưởng tượng lợi hại nhiều lắm!"

Triệu Phất Y nhẹ nhàng vuốt ve trong tay Tương Liễu Cung, nhướng nhướng mày nói.

Vừa rồi đạo nhân này tu vi cao thâm, tuyệt không kém hắn, càng thêm lấy kiếm pháp sắc bén, coi là thật động lên về sau, coi như may mắn có thể thắng, cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể bắt được.

Bất quá Tương Liễu Cung dưới, những này đều không đáng nhấc lên, dễ dàng liền lấy tính mệnh.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 173: Bí Bảo

173, bí bảo

Luận đạo đại hội đã tiến vào ngày thứ ba, cũng là ngày cuối cùng, thắng bại sẽ tại một ngày này quyết ra.

Cả tòa Thất Tinh Đảo, đều đã biến thành sát phạt chỗ, khắp nơi đều có ngươi đang giao thủ, vẫn còn sống đệ tử đã không nhiều lắm.

Ở một mảnh tiếng chém giết bên trong, đã có một đạo nhân mười phần an tĩnh đi ở trong rừng.

Từ đầu đến cuối, hắn không cùng bất luận kẻ nào giao thủ, vẫn như vậy bình bình đạm đạm đi xuống, vô luận là ở Mê Tung Lâm, vẫn là ở Lô Vi Đãng, đều là hòa hòa khí khí đi xuống dưới.

Thậm chí ở Thất Tinh Đảo trên núi, Thiên Cơ trước lầu, cũng hoàn toàn không có động thủ, liền lấy đến một tông bí bảo.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, khi hắn đi đến Thiên Cơ trước lầu thời điểm, khi thấy hai tên đạo nhân liên thủ giết Thiên Cơ Lâu thủ hộ giả, đang muốn quay người rời đi, tiếp theo, chỉ thấy cái này hai tên đạo nhân trọng thương bất trị, từng cái hóa quang mà đi, thế là, lên lầu không công nhặt được một kiện bí bảo.

Tên này đạo nhân chính là Hòa Tuyền, một cái không có tiếng tăm gì chủ mạch đệ tử, chỉ là bởi vì thế gia xuất thân, cùng Toàn Chân Đạo có giao tình, mới bị thu đến Toàn Chân môn hạ, vậy cũng một mực không có nhận bất luận cái gì coi trọng, chỉ là không đáng kể không có gì lạ, nửa vời.

Hòa Tuyền đi rồi một trận, cảm giác thời tiết dần dần nóng bức, liền ngồi vào dưới bóng cây mặt, vặn ra mang theo trong người thủy hồ lô, "Ừng ực, ừng ực" uống hai ngụm.

Về sau, hắn cũng không đứng dậy, đem thủy hồ lô cái nắp một lần nữa nhét hảo về sau, ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, chậm rãi niệm lên đạo kinh.

Giờ phút này, đã là buổi trưa khóa thời điểm.

Từ tiến vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận đến bây giờ, hắn chưa hề trì hoãn bất luận cái gì tụng kinh thời gian, một mực duy trì tảo khóa, buổi trưa khóa cùng muộn khóa thói quen.

Tiến vào huyễn trận sáu mươi ba người, có thể bảo trì cái này một thói quen, chỉ có hắn một người mà thôi.

. . .

Tựu trong Bắc Đấu Thất Tinh Trận như hỏa như đồ thời điểm, Hỏa Long Cung một chỗ Thiên Điện bên trong, lại có vẻ quá phận quạnh quẽ.

Trống rỗng trong đại điện, chỉ có ba người ngồi cùng một chỗ, thậm chí liền một cái từ người cũng không có.

Ba người này theo thứ tự là Đại Ngụy vương triều Thái tử Giang Mai, đương triều quốc sư đệ tử nói người Diệp Kính, vẫn còn một vị thì là cấm cung ngũ đại tổng quản một trong Giải Huyền Cơ.

"Cái này Toàn Chân Đạo cũng quá không tưởng nổi, dám để thái tử điện hạ ở chỗ này khổ đợi, sau khi trở về nhất định phải ở trước mặt bệ hạ trùng điệp tấu lên một bản vạch tội!"

Giải Huyền Cơ sắc mặt trắng bệch, cũng không biết là tức giận, vẫn là trang, không ngừng trong điện đi tới đi lui.

"Giải tổng quản, thôi!"

Giang Mai thoạt nhìn ngược lại không sinh khí, trên mặt lần nữa vọt lên tiếu dung, cười nói ra: "Chúng ta là lại kéo tráng đinh, người khác không đem chúng ta đuổi ra nơi này, liền đã xem như nể tình, lại có thể nào cưỡng cầu người khác miễn cưỡng vui cười?"

"Miễn cưỡng vui cười. . ."

Giải Huyền Cơ sững sờ, lập tức cười to nói ra: "Điện hạ lời nói này thật có ý tứ, ha ha, đúng là miễn cưỡng vui cười!"

"Điện hạ."

Diệp Kính một mực ngồi ở đại điện một góc, lẳng lặng địa phương ở thưởng thức trà, thật giống như người này không tồn tại, cho tới giờ khắc này, mới bỗng nhiên há miệng: "Kỳ thực, Toàn Chân Đạo kiên trì để điện hạ rời đi đại điện, không hề chỉ là trong lòng có oán khí, vẫn còn cái khác duyên cớ."

"A, Diệp tiên sinh thỉnh giảng."

Giang Mai bỗng nhiên hứng thú.

"Bắc Đấu Thất Tinh Trận là Toàn Chân nhất mạch đặt chân tam đại trụ cột một trong, ẩn chứa trong đó cực lớn bí mật, không cho vì ngoại nhân thấy."

Diệp Kính chậm ung dung nói.

"Bí mật gì?"

Giải Huyền Cơ cũng tới hứng thú.

"Ha ha."

Diệp Kính nhẹ nhàng cười một tiếng, nhàn nhạt nói ra: "Theo gia sư lời nói,

Bắc Đấu Thất Tinh Trận hạch tâm là Thất Tinh Đảo, Thất Tinh Đảo bên trên có bảy tòa lầu các, bên trong có giấu rất nhiều thần thông khác nhau bí bảo, đây đều là Toàn Chân Đạo át chủ bài, vạn vạn là không thể để người khác nhìn thấy."

"Ồ?"

Giang Mai nhướng mày, hỏi: "Không đúng sao, Bắc Đấu Thất Tinh Trận không phải là một tòa huyễn trận sao, trong này bí bảo có làm được cái gì, chẳng lẽ còn sợ người nhìn?"

"Ha ha, giả làm thật thì thật cũng giả!"

Diệp Kính than nhẹ một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Điện hạ chỉ thấy Bắc Đấu Thất Tinh Trận là một tòa huyễn trận, lại không nghĩ rằng vì sao lại có toà này huyễn trận."

"Toà này huyễn trận vốn là Toàn Chân Đạo luyện binh chỗ,

Năm đó thế gian phân loạn thời điểm, các đại môn phái đều có Đạo Binh, bất quá, Toàn Chân Đạo luyện ra được, thế nhưng là danh xưng thiên hạ đệ nhất Đạo Binh tinh nhuệ."

"Như vậy đến nay, trong này tại sao lại có thể sẽ là giả bí bảo? Nếu là đem những này hàng giả thao luyện quen thuộc, thật sự cùng người động thủ thời điểm, chẳng phải là chỉ có thể giương mắt nhìn? Vậy còn không như không luyện! Vì vậy, gia sư khẳng định, nơi này bên trong bí bảo đều là thật."

"Ừm?"

Giang Mai nghe đến đó, chân mày nhíu càng sâu, suy tư một lát, nói ra: "Nếu là dạng này, vì sao xưa nay không gặp Toàn Chân Đạo người sử dụng những này bí bảo, mà lại, ta trước đây gặp qua rất nhiều đạo nhân, nhưng chưa bao giờ gặp một người dùng cái gì bí bảo, chẳng lẽ trong đó còn có cái gì nội tình sao?"

"Điện hạ đoán không sai."

Diệp Kính sắc mặt nghiêm một chút, âm thanh cũng thấp xuống, nói ra: "Việc này xác thực có một cọc nội tình, không phải người thường có biết, liền xem như người trong tu hành biết đến cũng không nhiều, điện hạ có từng nghĩ tới, những này bí bảo đến từ nơi nào?"

"Chẳng lẽ không phải đạo nhân nhóm luyện chế?"

Giang Mai hỏi ngược lại.

"Tự nhiên không phải là."

Diệp Kính lắc đầu, nói ra: "Có chút kém đồ vật, có lẽ là đạo nhân chế, nhưng là đại đa số bí bảo, đều đến từ. . ."

Nói đến đây, hắn nhẹ nhàng nâng đầu, dùng ngón tay chỉ phía trên.

"Đến từ nơi đó. . ."

Giang Mai trầm mặc một chút, có chút gật gật đầu, không tiếp tục hỏi cái gì.

"Cũng đang bởi vì như thế, những này bí bảo cũng không thích hợp ở hiện thế sử dụng."

Diệp Kính dừng một chút, tiếp tục nói ra: "Hiện thế bên trong, thiên địa nguyên khí nồng độ quá thấp, bí bảo cũng có chút chịu không thấu dùng, thậm chí rất dễ hư hao, coi như miễn cưỡng dùng, uy lực cũng không tận như nhân ý, vì vậy, tất cả mọi người sẽ không tuỳ tiện vận dụng, không đến thời khắc mấu chốt tuyệt đối không xuất ra."

"Nha. . . Nếu là bình thường không cần, thời khắc mấu chốt dùng, chỉ sợ cũng không thuận lợi lắm đi."

Giang Mai từ tốn nói.

"Không tệ."

Diệp Kính mỉm cười, mang theo hâm mộ nói ra: "Đây chính là Bắc Đấu Thất Tinh Trận chỗ tốt, đã có thể ở trong trận thao luyện, cũng sẽ không tổn thương bí bảo, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?"

"Ừm. . ."

Giang Mai trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên lại hỏi: "Những này bí bảo bất lực ở hiện thế có ích, như vậy có thể ở U Minh thế giới có ích sao?"

"U Minh thế giới thiên địa nguyên khí sung túc, ngược lại là có thể dùng."

Diệp Kính gật đầu đáp.

"Đã là dạng này. . ."

Giang Mai trong mắt bỗng nhiên thả ra ánh sáng, cười nói ra: "Chúng ta có thể hay không để cho Toàn Chân Đạo cho lần này chiêu mộ đệ tử, phát lên mấy món bí bảo?"

"Cái này. . ."

Diệp Kính trên mặt lộ ra vẻ do dự.

"Những người này đều là Toàn Chân nhất mạch môn hạ đệ tử, nhiều một kiện bí bảo, luôn có thể nhiều chút còn sống cơ hội, ta nghĩ Toàn Chân Đạo hẳn là có chỗ cân nhắc, còn nữa, rõ ràng ban thưởng bí bảo, liền có thể nhiều mấy phần cơ hội, hết lần này tới lần khác che trong tay không thả, sợ rằng sẽ làm môn hạ đệ tử trái tim băng giá đi."

Giang Mai tự nhiên nói ra.

"Điện hạ nói chính là. . ."

Diệp Kính khẽ gật đầu.

"Điện hạ anh minh!"

Giải Huyền Cơ cười ha ha, lanh lảnh âm thanh tiếng vọng ở toàn bộ đại điện bên trong.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 174: Trong Nháy Mắt Thắng Bại

174, trong nháy mắt thắng bại

Hỏa Long Cung bên trong, đại điện bên trong.

Cổ xưa chậu phía trên, hiện lên một tòa rõ ràng sa bàn địa đồ, cùng lúc trước bao quát toàn bộ huyễn trận so sánh, bây giờ sa bàn trong địa đồ, cái cho thấy Thất Tinh Đảo bên trên cảnh vật.

"Khởi bẩm tổ sư, bây giờ chỉ còn bốn người còn tại huyễn trận bên trong, phải chăng thôi động trận pháp, để bọn hắn sớm một chút gặp mặt?"

Đan Dương Tử chậm rãi đứng dậy, đi vào dưới đài cao phương, hướng trên đài cao ba vị tổ sư xin chỉ thị.

"Cũng tốt."

Thuần Dương Chân Nhân đáp.

"Tuân mệnh."

Đan Dương Tử gật gật đầu, xoay người lại đến chậu bên cạnh, năm ngón tay khoác lên phía trên, nhẹ nhàng vuốt ve mấy lần.

Chỉ một thoáng, chậu phía trên sa bàn địa đồ phát sinh kịch biến, dãy núi, nước chảy, cây cối, con đường, từng cái biến ảo vị trí.

"Ừm?"

Liên Thành Quân ngay tại dưới cây nhắm mắt điều tức, chợt nghe ù ù thanh

âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, mở to mắt nhìn lên, chỉ thấy thiên địa biến sắc, sơn hà thay đổi tuyến đường.

Nguyên bản đứng sừng sững ở phía trước hai tòa cao phong, đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó một tòa mới đỉnh núi, trước mắt một cái đường lớn cũng thay đổi hướng đi, từ nam bắc đường, biến thành đồ vật đường, tựu liền hắn nguyên bản tựa ở phía sau đại thụ, cũng đột nhiên biến mất không thấy, thành một chồng phồn hoa.

"Đã tiến vào thời khắc cuối cùng rồi sao?"

Liên Thành Quân tự lẩm bẩm.

Hắn một lòng muốn ở luận đạo đại hội bên trên đoạt giải nhất, sớm liền từ các nơi thu thập luận đạo đại hội tư liệu, biết cái này luận đạo đại hội đến cuối cùng giai đoạn, bên trong đệ tử còn thừa không có mấy, ngoại giới tổ sư đem các vị đệ tử từng cái tụ cùng một chỗ thủ đoạn, xem ra một trận đại chiến đang ở trước mắt.

Sa. . . Sa. . .

Còn không đợi hắn suy nghĩ nhiều, chỉ thấy phía trước trên đường chân trời, dạo bước đi tới một người, không, có lẽ đã không thể nói là người, càng phải nói là một cái hình người yêu ma.

Cái này yêu ma thân cao chín thước trên dưới, khắp cả người lông đen, thô như cương châm, tay chân đều có lợi trảo, chừng dài năm, sáu tấc, một đôi thanh bích sắc con mắt, càng là đạm mạc vô tình, xa xa liền có thể nhìn thấy trong đó phản xạ ra u quang.

Nếu không phải vẫn như cũ là thân người, nếu không phải là ở huyễn trận bên trong, chỉ sợ không ai nghĩ vậy lại là một người.

Đây không phải người khác, chính là ăn một giọt Tham Lang Huyết Phong

Thập Tam Lang.

Cùng vừa mới kích phát Huyết Mạch so sánh, thân thể của hắn đã xảy ra càng lớn biến hóa, hai cái lỗ tai dần dần trở nên vừa nhọn vừa dài, phảng phất tai sói, miệng cũng bắt đầu hướng về phía trước lồi ra, răng cũng biến thành sắc bén.

Đáng sợ nhất là, trong lòng của hắn bỗng nhiên có một loại khát máu khát vọng, cái này thậm chí để hắn nhớ tới khi còn bé, ở trong bầy sói sinh hoạt huyết tinh đoạn ngắn.

"Tham Lang Huyết a. . ."

Liên Thành Quân nhìn thấy Phong Thập Tam Lang lại, con ngươi không khỏi co rụt lại.

Thất Tinh Đảo bên trên bí bảo rất nhiều, đại đa số cũng không làm người biết, thế nhưng là Tham Lang Huyết thanh danh thực tế quá lớn, cho dù hắn thân ở chi mạch, cũng đã được nghe nói cái này bí bảo, chỉ là không nghĩ tới thật sự có người chọn nó thôi.

"Cái này nhưng khó chơi. . ."

Liên Thành Quân thở dài, nâng tay phải lên, trầm thấp quát: "Tật!"

Hắn lựa chọn bí bảo là phi kiếm, cũng là Đạo Môn cao nhân am hiểu nhất bí bảo, khoảng cách càng xa càng có thể phát huy hiệu dụng, nếu là cách rất gần, tự thân liền sẽ rơi vào trong nguy hiểm.

Nhất đạo óng ánh sáng long lanh quang mang từ hắn trong tay áo lướt đi, thẳng đến phương xa Phong Thập Tam Lang mà đi, kiếm quang lóe lên, liền đã đến mi tâm của hắn.

Bạch!

Phong Thập Tam Lang phản ứng cùng tốc độ đều nhanh đáng sợ, vừa mới cúi đầu, liền tránh thoát phi kiếm một kích, vậy mà bằng tự thân bản lãnh, sinh sinh tránh thoát phi kiếm ám sát.

Tiếp theo, chỉ thấy thân hình hắn hướng phía dưới ngã vào, tứ chi cùng một chỗ chạm đất, bỗng nhiên lúc trước phương lao đến, tại sau lưng cuốn lên một mảnh bụi mù.

Nhảy chồm nhảy lên, liền có hơn mười trượng xa, như là trên thảo nguyên dã lang, cấp tốc hướng Liên Thành Quân đánh tới.

"Thật là nhanh!"

Liên Thành Quân trong đầu lóe lên ý nghĩ này, ngón tay vội vàng hướng về nhất câu.

Phi kiếm cấp tốc trên không trung xẹt qua một cái đường vòng cung, cấp tốc hướng về chuyển hướng, từ phía sau lưng truy kích, lần nữa hướng Phong Thập Tam Lang giết tới đây.

Xùy!

Phi kiếm tốc độ dù sao bất phàm, không phải sức người có khả năng so sánh, coi như thân có Tham Lang Huyết mạch Phong Thập Tam Lang cũng không được.

Dù sao chỉ có một giọt tinh huyết, đồng thời dung hợp thời gian cũng không dài,

Thân thể Huyết Mạch còn không có hoàn toàn chuyển đổi.

Một tiếng vang nhỏ về sau, phi kiếm cấp tốc đuổi kịp Phong Thập Tam Lang, trực tiếp hướng hắn cái ót đâm tới.

Phong Thập Tam Lang phản ứng cũng nhạy cảm tới cực điểm, thân hình chỉ

là nhoáng một cái, có chút hướng khía cạnh vừa trốn, khó khăn lắm tránh thoát một kiếm này.

Bất quá, cái ót cho dù tránh thoát, lại bị trúng đích đầu vai, trong nháy mắt thấu thể mà qua, lưu lại một cái lớn bằng ngón cái lỗ máu.

Một kiếm này xuất thủ, rốt cục đổ máu.

Liên Thành Quân nhưng không có bất luận cái gì vẻ đắc ý, ngược lại lộ ra càng thêm ngưng trọng biểu lộ.

Phong Thập Tam Lang trúng kiếm về sau, cũng không có biểu hiện ra vẻ mặt thống khổ.

Đương nhiên, hắn hiện tại trên mặt bao trùm lấy một tầng lông đen, coi như lại có biểu tình gì, người khác cũng thấy không rõ lắm.

Thậm chí liền tốc độ cũng không hạ xuống nửa phần, vẫn như cũ hướng Liên Thành Quân cấp tốc tiến lên.

Rất làm cho người khó có thể tin chính là, vết thương cấp tốc khôi phục, máu tươi kịch liệt ngưng kết, thoáng qua ở giữa, liền đã hoàn toàn cầm máu, chỉ sợ lại có thời gian một chén trà, liền có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Phi kiếm đâm một cái lỗ máu về sau, không có tiếp tục công kích, mà là trở lại Liên Thành Quân bên người.

Liên Thành Quân sắc mặt ngưng trọng, nhẹ nhàng kết động ngón tay, phi kiếm vây quanh hắn vờn quanh một vòng, một cái xoay quanh về sau, lần nữa nhắm chuẩn Phong Thập Tam Lang đâm tới.

Vụt!

Phi kiếm cấp tốc bay ra, lần này nhắm chuẩn chính là tim.

Phong Thập Tam Lang phản ứng quá nhanh, tốc độ quá mau, mong muốn một kích trí mạng, là một kiện chuyện cực kỳ khó khăn, chẳng bằng công kích trước khó mà né tránh vị trí, đem hắn chém thành trọng thương, lại nghĩ biện pháp giết chết.

Tê!

Một tiếng vang nhỏ về sau, lần nữa biểu ra máu tươi.

Phi kiếm không phụ nhờ vả, đâm vào Phong Thập Tam Lang chỗ ngực, lưu lại một đạo thật sâu vết thương, chỉ là hơi lệch mấy tấc, không thể xuyên thấu trái tim, đâm vào mặt khác một chỗ.

Lần này, Phong Thập Tam Lang rốt cục lộ ra vẻ mặt thống khổ, vậy tốc độ cũng không có chậm xuống một phần, vẫn như cũ cấp tốc hướng về phía trước, thậm chí tình thế gấp hơn.

Khoảng cách giữa hai người ở cực tốc rút ngắn, thậm chí đã không đến hai mươi trượng, chỉ cần trong nháy mắt, liền muốn đụng vào nhau.

Liên Thành Quân sắc mặt càng thêm ngưng trọng, vậy không kinh hoảng thất thố chút nào ý tứ, lần nữa ngoắc ngón tay.

Phi kiếm lấy so vừa rồi gấp hơn tình thế, lần nữa quay trở lại, hướng Phong Thập Tam Lang sau lưng đâm tới.

Trong nháy mắt!

Phong Thập Tam Lang đã vọt tới Liên Thành Quân trước người, một cái lợi trảo hối hả hướng về phía trước chộp tới, thẳng đến Liên Thành Quân cái cổ.

Cùng lúc đó, phi kiếm cũng đã giết tới hậu tâm hắn, mũi kiếm thậm chí đã đâm rách mặt ngoài một tầng da lông.

Bạch!

Phi kiếm cực nhanh mà qua, từ sau tâm xuyên qua, đâm thủng Phong Thập Tam Lang trái tim.

Phong Thập Tam Lang động tác bỗng nhiên cứng đờ.

Nhưng chỉ có một cái chớp mắt, lợi trảo lần nữa hướng về phía trước chộp tới, chỉ là nhẹ nhàng một kích, đã bắt đoạn mất Liên Thành Quân cổ.

"Tham Lang Huyết mạch cũng không chỉ có một trái tim. . ."

Cái này Liên Thành Quân trước khi chết, nghe được câu nói sau cùng.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 175: Chân Đạo Nhân

175, Chân Đạo Nhân

Hô! Hô!

Trên trời gió nổi mây phun, trên mặt đất bụi mù nổi lên bốn phía.

Từ vài giây đồng hồ trước bắt đầu, cả tòa huyễn trận đã xảy ra biến hóa cực lớn, một tòa sông lớn bỗng nhiên thay đổi tuyến đường, nước sông cuồn cuộn bắt đầu đảo lưu, liên miên liên miên cây cối biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một mảnh sóng cả cuồn cuộn hồ nước.

Triệu Phất Y đứng tại trên đồi núi, nhìn trước mắt biến ảo, phảng phất thương hải tang điền, trong lòng bỗng nhiên có một phần cảm khái.

Ở Bên trên cửu thiên, trường sinh bất diệt tiên nhân trong mắt, trên đời này hết thảy phải chăng cũng như trước mắt, tùy sinh tùy diệt, biến ảo chập chờn.

Như vậy đến nay, là thật là ảo có cái gì khác nhau?

"Hết thảy hữu vi pháp, như mộng huyễn bọt nước, như lộ cũng như điện, ứng tác như là quán "

Trong lòng của hắn chợt nhớ tới Kim Cương Kinh bên trong câu này, không khỏi thì thào thì thầm.

"Kim Cương Kinh bên trong câu này nói không sai, Hồng Liên trắng ngó sen xanh lá sen, tam giáo vốn là một nhà, đạo phật tuy rằng có khác, bên trong đã có chỗ tương thông."

Một cái giọng ôn hòa bỗng nhiên sau lưng hắn vang lên.

Triệu Phất Y không khỏi giật mình, toàn thân trên dưới không từ cái giật mình, thậm chí có mấy phần sợ hãi, nghe thanh âm này tựu sau lưng hắn không xa, sao lại không có chút nào phát hiện.

Trong đầu hắn còn chưa kịp chuyển qua ý nghĩ này, thân thể đã trước một bước làm ra phản ứng, bỗng nhiên hướng một bên tránh ra, hai tay đưa ngang trước người, bảo vệ quanh thân yếu hại, lúc này mới quay đầu hướng phía sau nhìn lại.

Chẳng biết lúc nào, sau lưng hắn ngồi một đạo nhân.

Đạo nhân này xem chừng trên dưới ba mươi tuổi, sắc mặt ôn hòa, nhàn nhạt mỉm cười, mặc một bộ đạo bào màu xanh nước biển, chính là vừa tiến vào huyễn trận thì có món kia, chậm rãi đứng dậy, hướng về phía hắn nhẹ nhàng chắp tay, hoàn toàn nhìn không ra muốn động thủ ý tứ, cười nói ra: "Sư đệ, cái này toa hữu lễ."

"Ha ha."

Triệu Phất Y xấu hổ cười một tiếng, rủ xuống hai tay, nói ra: "Sư huynh, tại hạ Chu Vô Cực, hữu lễ, còn không biết sư huynh xưng hô như thế nào?"

"Bần đạo Hòa Tuyền."

Hòa Tuyền cười một cái nói.

"Không biết sư huynh là lúc nào tới?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi.

"Bần đạo vừa rồi ngay tại dưới cây tụng kinh, đột nhiên cảm giác được thấy hoa mắt, mở mắt thời điểm, đã đến nơi này."

Hòa Tuyền ăn ngay nói thật, không có chút nào giấu diếm.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y trầm ngâm vài giây đồng hồ, tiếp lấy lại hỏi: "Sư huynh, ngươi biết đây là có chuyện gì sao?"

"Cái này bần đạo thật đúng là biết một chút."

Hòa Tuyền gật gật đầu, xung quanh nhìn nhìn, cẩn thận giải thích nói: "Dưới mắt đã đến luận đạo đại hội giai đoạn sau cùng, huyễn trận bên trong có dư đệ tử đã không nhiều lắm, ngoại giới tổ sư liền sẽ đổi trận pháp, đem còn sót lại đệ tử thu nạp đến cùng một chỗ, mau chóng quyết ra luận đạo đại hội người chiến thắng."

"Nói như vậy. . ."

Triệu Phất Y bỗng nhiên kịp phản ứng, kinh ngạc nói ra: "Dựa theo chư vị tổ sư ý tứ, chẳng phải là để ngươi ta ở chỗ này giao thủ?"

"Đúng là như thế."

Hòa Tuyền khẽ gật đầu.

Triệu Phất Y bỗng nhiên giật mình, trên mặt lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị, trên dưới đánh giá Hòa Tuyền một chút.

Hòa Tuyền đạo trưởng bởi vì địa hình biến hóa, vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng hắn, chính là một cái cực giai cơ hội ra tay, hoàn toàn có thể xuất thủ trước, nhờ vào đó chiếm thượng phong, thế nhưng là hắn nhưng lại không động tay, mà là lên tiếng dặn dò, từ bỏ cái này cực tốt đánh lén cơ hội.

"Sư huynh tấm lòng rộng mở, tại hạ bội phục cực kỳ."

Triệu Phất Y thành tâm thực lòng địa phương chắp tay.

Từ khi tiến vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận về sau, cùng người mấy lần giao thủ, vẫn là lần đầu gặp được Hòa Tuyền loại này người khiêm tốn.

"Ha ha."

Hòa Tuyền cười nhạt một tiếng, cũng không có há miệng.

"Tổ sư đã có ý đó, thời điểm cũng không sớm, chúng ta như vậy động thủ đi."

Triệu Phất Y cũng không nhăn nhó, tiếp lấy còn nói thêm.

"A, bần đạo cũng không cố ý cùng sư đệ giao thủ."

Hòa Tuyền nhướng mày, ngừng lại một chút, tiếp lấy lại nói ra: "Bần đạo một lòng cầu đạo, xưa nay không nguyện cùng người động thủ, cũng không ý cùng nơi đây bất luận một vị nào đồng môn giao thủ, không cầu ở đại hội đoạt giải nhất, chỉ cầu chỉ lo thân mình."

"Dạng này?"

Triệu Phất Y nao nao, nếu là người khác nói như vậy, hắn khả năng không tin, thế nhưng là Hòa Tuyền nói như vậy,

Hắn cũng có tám phần tin tưởng.

Hắn nhất thời trầm mặc xuống, dường như gặp cái gì khó mà quyết định sự tình, Hòa Tuyền cũng không nói chuyện, chỉ là đứng ở một bên.

Hồi lâu sau, Triệu Phất Y bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, nói ra: "Cùng sư huynh, tại hạ cho dù không muốn cùng sư huynh động thủ, bất quá, lại là chư vị tổ sư ý tứ, tại hạ cũng rất khó khăn, như vậy đi, đã sư huynh không chịu động thủ, tại hạ cái này tặng sư huynh ra."

Dứt lời, trường kiếm ra khỏi vỏ, đưa ngang trước người, kiếm khí um tùm,

vận sức chờ phát động, làm đủ động thủ dự định.

"Bần đạo mặc dù không muốn cùng người động thủ, vậy cũng không muốn như vậy mất mạng, chúng ta cùng ngồi đàm đạo, cùng nhau chờ đến luận đạo đại hội kết thúc không tốt sao?"

Hòa Tuyền trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, không có chút nào động thủ dự định.

"Nếu là tổ sư nhóm muốn cho chúng ta cùng ngồi đàm đạo, cần gì phải mở ra Bắc Đấu Thất Tinh Trận đây? Tình thế như vậy, sư huynh cần gì phải nhiều lời đây?"

Triệu Phất Y than nhẹ một tiếng, trường kiếm trong tay như điện, ngay ngực hướng Hòa Tuyền đâm tới.

Một kiếm này đường đường chính chính, cũng không bất luận cái gì quỷ dị xảo trá chỗ, cùng hắn luôn luôn sát pháp hoàn toàn khác biệt.

Đây cũng là đối mặt Hòa Tuyền nguyên nhân, Hòa Tuyền đã không có động thủ đánh lén, hắn cũng không cần các loại quỷ bí sát pháp, cứ như vậy đường đường chính chính đánh một trận tốt.

Sưu!

Một kiếm xuất thủ, thẳng đến Hòa Tuyền trước tâm mà đi.

Hòa Tuyền mũi chân điểm một cái, thân hình hướng về sau lướt tới, khó khăn lắm né tránh một kiếm này.

Hắn là Đan Dương Tử đồ đệ, ở Huyền Đức Động Thiên tu luyện nhiều năm, tu vi thâm hậu, công pháp tinh xảo, riêng lấy mặt giấy thực lực mà nói, còn tại Triệu Phất Y phía trên.

Thậm chí là toàn bộ luận đạo đại hội, tu vi nhất là sau lưng một trong mấy người, coi như hắn không chủ động xuất thủ, Triệu Phất Y cũng không dễ dàng

giết hắn.

"Tốt!"

Triệu Phất Y khẽ cười một tiếng, phi thân nhảy lên, bước nhanh hướng về phía trước, lần nữa hướng Hòa Tuyền chém tới.

"Sư đệ làm gì dồn ép không tha."

Hòa Tuyền thân ở giữa không trung, nhẹ nhàng thở dài, lập tức chắp tay trước ngực, nhất đạo nhàn nhạt lưu quang từ bộ ngực hắn chảy ra, đem hắn toàn thân cao thấp cái bao.

Tiếp theo, chỉ thấy thân hình của hắn biến ảo mấy lần, dần dần trở nên trong suốt, cứ thế biến mất trong không khí.

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, một kiếm tiếp tục hướng phía trước đâm tới, từ Hòa Tuyền vị trí chỗ ở xuyên qua, lại cái đâm trúng một đám hư không, hoàn toàn không có chạm đến bất kỳ vật gì, trong lòng không khỏi khẽ động, nói ra: "Cái này bí bảo?"

"Đúng vậy."

Hòa Tuyền âm thanh lần nữa sau lưng hắn vang lên.

Triệu Phất Y không nói hai lời, trở tay lại là một kiếm, kiếm quang như điện, mau lẹ vô cùng, trực tiếp đâm về phát ra âm thanh vị trí.

Một kiếm này đã dùng tới bảy thành kình lực, không thể so với vừa rồi tùy ý xuất thủ, không ngờ, trường kiếm đâm trúng chỗ, vẫn như cũ rỗng tuếch.

"Sư đệ, chớ có lại nhiều hao tâm tốn sức, cái này ở trên đảo bí bảo Độn Nhất Phù, có thể ẩn độn thân hình, dung nhập trong hư không, không tầm thường

người có khả năng phá giải."

Hòa Tuyền âm thanh vang lên lần nữa, chỉ là lần này lên tiếng vị trí, đã ở vừa rồi ngoài mười trượng hơn.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 176: Kế Diệt

176, kế diệt

Độn Nhất Phù, chỉ nghe danh tự liền biết không phải là vật tầm thường.

Giữa thiên địa, ai cũng nắm chắc, Đại Diễn số lượng năm mươi, dùng bốn mươi có chín.

Y theo Đạo gia lời nói, năm mươi chính là trọn vẹn số lượng, làm vài chỗ năm mươi lúc, thiên hạ vạn vật các nơi bản vị, không có động tác, nhưng nếu thất lạc khẽ đếm, tạo ra bốn mươi chín lúc, liền có thêm một cái hư vị ra tới, cái khác bốn mươi chín số liền có thể lưu chuyển biến hóa, thiên biến vạn dùng, không có cuối cùng."

Cái này 'Thất Lạc Nhất', còn gọi là 'Động Khứ Nhất', đại biểu là giữa thiên địa vô tận khả năng, cũng là Đạo Môn chí lý bên trong rất tinh thâm bộ phận một trong, phi đạo môn Chân Nhân khó mà gặp chân diện mục.

Độn Nhất Phù lấy tên này, lấy được chính là trong đó thất lạc khó tìm chi ý, tự có chỗ huyền diệu.

Nếu là từ tu hành thành công người thôi động, chỉ sợ toàn bộ Toàn Chân nhất mạch, chỉ có ba vị tổ sư có thể phá giải, Hòa Tuyền cho dù tu vi chênh lệch chút, vô pháp phát huy Độn Nhất Phù toàn bộ uy năng, vậy cũng không phải Triệu Phất Y có thể khám phá.

Bằng vào Độn Nhất Phù nơi tay, Hòa Tuyền cơ hồ đã đứng ở thế bất bại, cho dù ai cũng khó có thể chiến thắng một cái tìm không thấy địch nhân.

"Động Khứ Nhất sao. . ."

Triệu Phất Y không khỏi lông mày cau chặt.

Hắn thời niên thiếu từng có chí khoa cử, học qua một đoạn thời gian dịch kinh, năm ngoái đến nay, lại tại Quan Trung Thư Viện đọc qua mấy tháng điển tịch, tự nhiên biết "Độn một" hai chữ ý tứ, lập tức cũng hiểu tấm bùa này chỗ huyền diệu.

"Nếu thật là ẩn lánh đời bên ngoài năng lực, vậy nhưng khó tìm. . ."

Triệu Phất Y hồi kiếm vào vỏ, quay đầu hướng tứ phía nhìn lại.

Giữa thiên địa kịch biến đã đình chỉ, trên đầu mây trắng phiêu dật, dưới chân đại địa kiên cố, xung quanh gió mát nhè nhẹ, lá cây theo gió phất phới, cách đó không xa, nước hồ dập dờn, hơi nổi sóng, hết thảy đều ở vào trong yên tĩnh.

"Hòa Tuyền. . . Coi là thật còn ở nơi này sao?"

"Ở!"

Triệu Phất Y trong đầu đầu tiên là toát ra một cái nghi vấn, tiếp lấy tự mình nặng nề mà trả lời ra tới.

Nếu là dưới tình huống bình thường, Hòa Tuyền không muốn giao chiến, đương nhiên sẽ không lưu tại nơi này, quay người vừa đi chính là, chẳng lẽ hắn còn có thể đạp biến toàn bộ Thất Tinh Đảo, tìm kiếm một cái cố ý che giấu mình người?

Bất quá, khả năng này ngay đầu tiên đã bị hắn bác bỏ.

Độn Nhất Phù tiếp qua cao minh, lại cái cực hạn tại huyễn trận bên trong, vô pháp làm trái đại thế.

Dưới mắt đại thế chính là, Toàn Chân nhất mạch ba vị tổ sư cần còn lại đệ tử

mau chóng liều cái thắng bại, trận pháp biến hóa chính là vì mục đích này, vì vậy, Hòa Tuyền đạo nhân tuyệt sẽ không đi xa, coi như hắn thật sự nghĩ đi xa, cũng biết bị tổ sư na di trở về.

Có thể xác định, Hòa Tuyền liền tại phụ cận, thế nhưng là lại tại phương nào đây?

"Thật sự hoà vào hư không rồi sao?"

Triệu Phất Y ngồi ở nguyên địa không nổi, suy nghĩ hồi lâu, rốt cục lắc đầu.

Kiếp trước thời điểm, hắn từng nghe qua một câu, "Làm ngươi nhìn chăm chú vực sâu lúc, vực sâu cũng ở nhìn chăm chú ngươi", câu nói này cho dù đơn giản, nhưng nói rõ một cái đạo lý, thế gian vạn vật lúc đầu cố định không nổi, một khi ngươi ý đồ làm những gì ảnh hưởng thế giới này, thế giới này liền sẽ trái lại ảnh hưởng ngươi.

Chân chính ẩn độn tại thế, là một tơ một hào vết tích cũng sẽ không lưu lại, hoàn toàn không đi ảnh hưởng thế giới này, cho nên, thế giới này đối với ngươi cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Đây chính là cảnh giới trong truyền thuyết, nhảy ra tam giới bên ngoài, không ở,vắng mặt trong ngũ hành!

Nếu quả thật đến một bước này, Hòa Tuyền đạo nhân vừa rồi liền sẽ không nói chuyện, bởi vì hắn đã dung nhập hư không, hư không lại như thế nào có thể phát ra tiếng đây? Đã hắn có thể phát ra tiếng, nói rõ hắn còn có thể ảnh hưởng thế giới này, nói một cách khác, chính là cái này thế giới tất nhiên cũng có thể ảnh hưởng đến hắn.

Trong này đạo lý vô cùng đơn giản, lại phi thường huyền diệu, nếu không phải là hắn làm người hai đời, chỉ sợ còn tham không phá đạo lý trong đó.

. . .

Đạo lý cho dù nghĩ thông suốt, lại muốn thế nào đi làm đây?

Trong thế tục, biết dễ đi khó, vốn chính là trạng thái bình thường, huống chi là muốn phá giải một nhà bí bảo.

Triệu Phất Y ngồi xếp bằng, chậm rãi suy tư như thế nào phá giải cái này một nan đề.

Hồi lâu sau, ánh mắt của hắn bỗng nhiên phát sáng lên, đột nhiên đứng dậy, quay người hướng cách đó không xa hồ nước phóng đi, trong nháy mắt, đã đến hồ nước bên cạnh.

Hắn nhanh chân bước vào trong hồ nước, cởi trên thân nhuyễn giáp,

Toàn bộ ngâm ở trong hồ nước, thẳng đến nhuyễn giáp bên trên hút đầy thủy, lúc này mới từ trong hồ đưa ra, phi thân nhảy về bên bờ, lấy tự thân làm tâm điểm, vung lên nhuyễn giáp, không ngừng hướng bốn phía xoay tròn.

Hắn bây giờ đã là Nội Gia tầng thứ cao thủ, mượn Mộ Tiên Cung bên trong một bữa dị quả trợ giúp, đã khó khăn lắm hoàn thành Tàng Tinh giai đoạn tích lũy, thể lực cũng so vừa mới đột phá Nội Gia tầng thứ cường thịnh không ít, coi như không triển khai Long Ngâm Thiết Bố Sam, cũng có mười hai mười ba đầu Bản Giác Thanh Ngưu lực lượng.

Hô!

Vung lên phía dưới, hổ Bì Nhuyễn Giáp lập tức như máy xay gió, bị kéo tới thẳng tắp, phát ra to lớn phong thanh, ngàn vạn khỏa nhỏ xíu bọt nước nhỏ từ giáp da bên trong bị quăng ra, không ngừng hướng tứ phía bắn tung tóe mà đi.

Những này giọt nước cực kỳ nhỏ, phiêu phù ở trong không khí, cùng không trung bụi mù kết hợp với nhau, ngưng tụ thành hơi nước nhàn nhạt, không ngừng hướng tứ phía lan tràn, lên đỉnh đầu sáng rực chiếu rọi phía dưới, huyễn hóa ra một chút xíu cầu vồng bảy màu quang mang.

Trong nháy mắt, Triệu Phất Y liền đem hổ Bì Nhuyễn Giáp vẫy khô, lập tức cũng không chậm trễ, lần nữa đem nhuyễn giáp ngâm trong nước, hút đủ trình độ về sau, đổi một vị trí, lần nữa hất ra từng mảnh nhỏ hơi nước.

Còn không đợi hơi nước rơi xuống, Triệu Phất Y một lần nữa lại đem hổ Bì Nhuyễn Giáp ngâm mình ở trong nước, trong nháy mắt, như là liên tục, liên tục vẫy khô mấy lần, toàn bộ khu vực đều tràn ngập nhàn nhạt hơi nước.

"Không sai biệt lắm. . ."

Triệu Phất Y nhìn một cái xung quanh hơi nước tràn ngập, phi thân nhảy lên gò núi, ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt hướng tứ phía quét tới.

Một trận Thanh Phong chậm rãi đến, hơi nước dần dần lưu động, hoặc là trôi hướng phương xa, hoặc là chìm vào đất, dần dần đi tứ tán.

Hắn lực đạo mạnh hơn, cũng là bằng vào nhân lực, tự nhiên không có khả năng cùng quy luật tự nhiên chống lại, lúc trước đến về sau, hơi nước nhiều lắm là duy trì thời gian một chén trà.

Bất quá, hắn muốn chính là cái này thời gian một chén trà.

Chỉ cần Độn Nhất Phù không phải thật sự có thể trốn vào hư không, liền sẽ tại đây thế gian lưu lại từng tia từng tia vết tích, có lẽ trong không khí không có bối cảnh phụ trợ, hết thảy vết tích đều khó mà hiển lộ, nhưng là ở trong hơi nước, chỉ cần tồn tại liền sẽ lưu vết.

"Ừm!"

Triệu Phất Y bỗng nhiên nhìn thấy, ngay tại phương hướng tây bắc hơn mười trượng xa bên ngoài, hơi nước lưu truyền có chút quỷ dị, tựa hồ là lách qua cái gì chướng ngại, lộ ra một điểm khuyết điểm.

Vụt!

Triệu Phất Y dừng lại thân hình không nổi, tay trái nâng lên bạch cốt Tương Liễu Cung, tay phải nhẹ nhàng xắn động dây cung, chỉ nghe có chút một tiếng vang nhỏ, nhất đạo xích hồng quang mang ngưng kết trường tiễn, lập tức tuột tay mà bay, hướng phía tây bắc hướng phi đi.

Hắn nguyên bản không muốn động dùng Tương Liễu Cung, đáng tiếc hơi nước quá mức đạm bạc, hắn chỉ cần thoáng khẽ động, liền sẽ đảo loạn hơi nước lưu chuyển, mất đi trước mắt mục tiêu.

Vừa vặn Tương Liễu Cung ngưng kết trường tiễn là một cái bóng mờ, sẽ không đảo loạn hơi nước, vừa vặn hay dùng nó.

Bạch!

Chỉ là một cái hoảng hốt, xích hồng trường tiễn liền đã giết tới nơi xa điểm nào nhất khuyết điểm phía trước, lập tức nhìn thấy hơi nước hỗn loạn lên, hình như có một bóng người hướng một bên tung đi.

Bất quá, trường tiễn cực nhanh, mặc dù không có chính diện bắn trúng, vẫn còn xoa bên trên một điểm, cuối cùng không có lãng phí.

Triệu Phất Y một tiễn xuất thủ, không tiếp tục tiếp tục truy kích, mà là dừng lại cẩn thận quan sát.

Hơn mười giây về sau, toàn bộ khu vực hơi nước đều đã tan hết, chỉ thấy trong hư không, bỗng nhiên toát ra từng sợi bạch quang, không ngừng biến mất giữa thiên địa.

Triệu Phất Y trong lòng nhất định, xem ra Hòa Tuyền đạo nhân đã chết bởi kịch độc phía dưới.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 177: Quyết Thắng

177, quyết thắng

Hỏa Long Cung bên trong, đại điện bên trong.

Một trước một sau, hai trận chiến đấu, từ các vị đạo nhân trước mắt lướt qua, đầu tiên là Phong Thập Tam Lang cùng Liên Thành Quân ở giữa tốc chiến tốc thắng, lại là Triệu Phất Y xảo khiến cho diệu kế một tiễn độc chết Hòa Tuyền.

Hai trận chiến đấu nhìn xong, chúng đạo nhân thần sắc trên mặt không giống nhau, có người như có điều suy nghĩ, có người cau mày, còn có người nhắm mắt không nói gì.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong đại điện im ắng địa.

Đối với đang ngồi chư vị đạo nhân tới nói, cái này hai trận chiến đấu cũng không tính kịch liệt, trong bọn họ bất kỳ người nào xuất thủ, đều có thể nhẹ nhõm chiến thắng giữa sân mấy người.

Thật sự để bọn hắn coi trọng là, hai trận chiến đấu bên trong hiện ra một số không giống bình thường đồ vật.

Trong thiên hạ, vạn sự đều có cấu kết.

Một lá rụng có biết thiên hạ Thu, nói chính là cái đạo lý này, trong huyễn trận hai trận chiến đấu cho dù không đáng giá nhắc tới, lại báo trước một chút cực kì quỷ dị xu thế.

Chính là loại này xu thế, để trong điện chúng đạo nhân tâm thần bất an.

Trận đầu chiến đấu bên trong, Liên Thành Quân lấy phi kiếm nghênh địch, dùng chính là Huyền Môn chính pháp, cũng là Đạo Môn kiếm tu am hiểu nhất phương thức chiến đấu, Phong Thập Tam Lang lại nuốt Tham Lang Huyết, hóa thân hình người yêu ma, thuần túy lấy lực áp người, chiến thuật cũng không phải là Đạo Môn truyền thống, chính là yêu ma nhất đạo đấu pháp.

Lẽ ra, Huyền Môn chính đạo lẽ ra đặt ở yêu ma nhất đạo phía trên.

Kết quả của trận chiến này lại là, Phong Thập Tam Lang vết thương nhẹ, Liên Thành Quân bỏ mình, chính là đạo tiêu ma quỷ trưởng hiện ra, trong cõi u minh đã không phải là một cái dấu hiệu rất tốt.

Sau đó một trận chiến đấu bên trong, loại này không tốt điềm báo càng thêm rõ ràng.

Hòa Tuyền ẩn dật sơn lâm, chỉ lo thân mình ý nghĩ, cho dù cùng tổ sư đám đó nghĩ cái gì bất hòa, nhưng cũng là truyền thống tư tưởng đạo gia, bởi vì cái gọi là, đạo không được, thừa phù phù ở biển.

Nói một cách khác, chính là thiên hạ đại loạn, khó mà ngăn cản phong mang thời điểm, liền ẩn nấp tại động thiên bên trong , chờ đến thiên hạ thái bình, một lần nữa xuất thế.

Câu nói này ở Đạo Môn bên trong, vẫn còn một cái khác trùng hàm nghĩa, phu không tranh, thiên hạ chớ có thể cùng tranh, ý tứ chính là, cam nguyện từ bỏ giành thắng lợi suy nghĩ người, thường thường ngược lại sẽ cười đến cuối cùng.

Thế nhưng là ôm loại ý nghĩ này Hòa Tuyền, lại thua trên tay Triệu Phất Y.

Nhất là đáng tiếc chính là, thua nguyên nhân cũng không phải là Hòa Tuyền sai, mà là bởi vì đại thế, huyễn trận bên trong đại thế, lui không thể lui, tránh cũng không thể tránh, lúc này mới bị Triệu Phất Y tìm tới.

Tị thế tiêu dao không bằng dồn ép không tha, cái này đồng dạng không phải

là một cái điềm tốt.

Theo lý tới nói, cái này hai trận chiến đấu chỉ là trong huyễn trận phát sinh hai trận tranh đấu, chẳng những không ảnh hưởng được hiện thế, càng cùng thiên hạ đại thế không hề quan hệ.

Vậy giờ phút này ngồi ở đại điện bên trong, tất cả đều là một lòng cảm ngộ Thiên Đạo đạo nhân, há lại sẽ không hiểu gặp gì biết nấy đạo lý.

"Đạo tiêu ma quỷ trưởng. . . Tị thế không được. . ."

Bạch Hồng Chân Nhân ngồi ở trên đài, bỗng nhiên một tiếng cười khẽ, nhìn mọi người dưới đài, mang ra mấy phần không bị trói buộc, nói ra: "Chớ suy nghĩ quá nhiều, đem cuối cùng hai người chuyển đến một chỗ đi, ta cũng phải nhìn một cái, trận này đại hội cuối cùng là cái gì kết cục."

"Tuân mệnh!"

Đan Dương Tử gật đầu đáp, lập tức nhẹ nhàng vỗ vỗ chậu.

Trên mặt hắn thần sắc cũng không dễ nhìn, Hòa Tuyền cho dù không phải là xem trọng đệ tử, lần này có thể đi đến giai đoạn sau cùng, cũng vượt ra khỏi hắn mong muốn.

Thế nhưng là Hòa Tuyền bại trận mang tới báo hiệu, lại là hắn không muốn nhìn thấy, cái này chẳng những cùng hắn tự thân có quan hệ, càng ở trong cõi u minh báo trước Toàn Chân Đạo tại lần này đại kiếp bên trong vận mệnh.

Ngay tại Đan Dương Tử bên cạnh cách đó không xa, Lăng Vân Tử sắc mặt cũng khó nhìn.

Hắn tọa hạ Phong Thập Tam Lang cho dù tiến vào sau cùng quyết chiến, thế nhưng là Phong Thập Tam Lang lựa chọn, lại hoàn toàn ra khỏi hắn đoán trước.

Tham Lang Huyết!

Loại vật này đặt ở huyễn trận bên trong, bản ý cũng không phải khiến đệ tử nuốt.

Mà là thôi động huyễn trận tiếp theo trùng biến hóa, để trong trận đệ tử cùng Tham Lang Huyết huyễn hóa yêu ma đánh nhau chết sống, từ đó tăng trưởng kinh nghiệm, không nghĩ tới lần này. . .

Các vị đạo nhân bên trong, có lẽ Hách Trường Phong là một cái duy nhất sắc mặt còn có thể người.

Triệu Phất Y mang đến cho hắn quá nhiều kinh hỉ, hắn bái nhập Thuần Dương tổ sư tọa hạ muộn, rời núi thời gian không tính là lâu, thu nhận đệ tử không nhiều, cũng không tính ra chúng.

Đây là lần đầu mang đệ tử tham gia luận đạo đại hội, lúc đầu coi là chỉ là đánh một chút xì dầu, không nghĩ tới thế mà còn có thể đi đến cuối cùng,

Thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

. . .

Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong.

Triệu Phất Y chém giết Hòa Tuyền về sau, cũng không đi xa.

Dựa theo Hòa Tuyền thuyết pháp, luận đạo đại hội đã đến sau cùng quyết thắng giai đoạn, coi như hắn ngồi không nổi, cũng sẽ có người tới cửa, không cần hắn lại nhiều chạy.

Huống chi, hắn cũng không biết đi chỗ nào tìm người.

Hô. . . Hô. . .

Trong bất tri bất giác, ở trên đảo cuồng phong tái khởi, trên trời tung bay mây trắng không ngừng biến hóa hình hình, cách đó không xa hồ lớn cũng đang

không ngừng nổi lên sóng cả, xung quanh cảnh sắc cũng dần dần bắt đầu cải biến.

"Lại bắt đầu sao?"

Triệu Phất Y hít một hơi thật sâu, làm tốt nghênh chiến chuẩn bị.

Sa. . . Sa. . .

Thời gian không lâu, liền nghe được một trận tiếng bước chân nhè nhẹ, từ trong rừng truyền ra, tiếp theo, chỉ thấy một cái khắp cả người lông đen, đầu răng trảo lợi hình người yêu ma, từ trong rừng đi ra.

Triệu Phất Y nhìn thấy một màn này, con ngươi không khỏi co rụt lại, chợt nhớ tới thành Trường An Thu Tố Bạch, đồng dạng là một bộ da lông, đồng dạng là phảng phất hình người.

"Phong Thập Tam Lang."

Hình người yêu ma đi vào Triệu Phất Y trước người cách đó không xa, nhẹ nhàng chắp tay.

"Chu Vô Cực."

Triệu Phất Y đứng dậy, đồng dạng chắp tay, nắm chặt trong tay Tương Liễu Cung, làm đủ động thủ chuẩn bị.

Vô luận đối diện người nọ là như thế nào biến thành bộ dáng này, đều là một cái không thể coi thường đối thủ, ban đầu ở thành Trường An, Thu Tố Bạch hiện ra chân thân thời điểm, chiến lực mạnh doạ người, liền xem như Bạo Vũ Lê Hoa Châm bắn tại trên thân, cũng không có phản ứng chút nào.

Đối mặt loại địch nhân này, Huyền Mãng kiếm chỉ là một trò đùa, chỉ có mong đợi tại Tương Liễu Cung uy năng.

"Sư đệ, lên đường."

Phong Thập Tam Lang nhàn nhạt một câu, tiếp lấy liền nghe "Bành" một tiếng, hai chân đột nhiên phát lực, hướng Triệu Phất Y đánh tới, lợi trảo chộp vào trên mặt đất, thậm chí cầm ra một cái hố nhỏ.

Hơn mười trượng khoảng cách chợt lóe lên, cái ở trong mắt Triệu Phất Y lưu lại một đạo tàn ảnh.

"Thật là nhanh!"

Triệu Phất Y trong đầu chỉ tới kịp lóe lên ý nghĩ này, Phong Thập Tam Lang liền đã giết tới trước người, lợi trảo cơ hồ muốn bắt đến trên cổ của hắn.

Bất quá, hắn suy nghĩ cho dù không tính nhanh, thân thể nhưng còn xa so suy nghĩ nhanh hơn nhiều.

Ngay tại Phong Thập Tam Lang hối hả chạy tới trong nháy mắt, hắn đã đọc thầm "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết, đồng thời vận khởi Long Ngâm Thiết Bố Sam, toàn lực thôi động thể nội khí huyết, nhanh chân lui về phía sau.

Hai tướng gia trì phía dưới, tốc độ đồng dạng tới một cái không thể tưởng tượng nổi địa bước.

Vụt!

Lợi trảo ôm đồm ra, ở hổ Bì Nhuyễn Giáp phía trên, xé mở một cái dài hơn nửa thước lỗ hổng, liền tốt lấy tay xé giấy, dễ dàng đem nhuyễn giáp xé rách.

Thậm chí ở trước ngực hắn, cũng vạch ra nhất đạo nhàn nhạt vết thương.

Bất quá, cũng chỉ tới mới thôi, Triệu Phất Y cấp tốc lui lại, trong nháy mắt lui về phía sau ra xa hơn bảy trượng, khó khăn lắm tránh thoát một trảo này.

Không chỉ như vậy, hắn không thứ bậc hai chuôi bắt tới, dứt khoát quay người, hướng cách đó không xa hồ lớn bỏ chạy, tốc độ nhanh chóng, quả thực làm cho người không thể tưởng tượng nổi.

Phong Thập Tam Lang ôm đồm khoảng không, thanh thứ hai lại muốn cầm ra thời điểm, lại phát hiện Triệu Phất Y đã đi xa, tốc độ thậm chí ở trên hắn, không khỏi ngẩn người.

Bất quá, hắn nghĩ lại, huyễn trận bên trong, bí bảo vô số, khó đảm bảo liền không có có thể khiến người tốc độ càng nhanh bí bảo, cũng là chẳng có gì lạ.

Chỉ là thoáng một bữa, liền lần nữa hướng Triệu Phất Y tiến đến.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 178: Truy Đuổi

178, truy đuổi

Bắc Đấu Thất Tinh Trận bên trong, cuối cùng chém giết bắt đầu.

Hỏa Long Cung bên trong, đại điện bên trong, các vị đạo nhân ánh mắt cũng đều tập trung ở trận này chém giết phía trên.

Cuộc tỷ thí này bên trong, song phương dùng đều không phải là truyền thống Đạo Môn thủ đoạn, trong đó, Phong Thập Tam Lang là yêu ma một đường đấu pháp, Triệu Phất Y lại càng tiếp cận thế tục võ đạo.

Lần thứ nhất tiếp xúc về sau, Phong Thập Tam Lang ôm đồm khoảng không, Triệu Phất Y khó khăn lắm né tránh.

Muốn nói là Phong Thập Tam Lang chiếm thượng phong, nhưng là Triệu Phất Y cũng không bí bảo gia trì, thế mà cũng có thể tránh ra một kích này, không khỏi để cho người ta không kinh hãi.

"Cái này. . . Làm sao nhanh như vậy, Chu Vô Cực tốc độ lại so Tham Lang Huyết mạch càng nhanh!"

Trường Xuân Tử trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, ngồi vây quanh ở chậu bốn phía nhiều vị đạo nhân, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Tham Lang Huyết mạch mạnh, đang ngồi đám người lòng dạ biết rõ, nhục thể cải tạo là toàn phương vị, tốc độ, lực lượng, kỹ xảo, cơ hồ thập toàn thập mỹ.

Chỉ nhìn Lý Hành Không liền biết, khinh công của hắn thiên phú độc nhất vô

nhị, hơn xa đồng môn đệ tử, nhưng ở Tham Lang Huyết mạch trước mặt, cũng coi như không là cái gì.

Thế nhưng là không nghĩ tới, lúc này lại bị Triệu Phất Y sinh sinh vượt trên một đầu.

Trong huyễn trận Phong Thập Tam Lang coi là Triệu Phất Y người mang cái khác bí bảo, cũng không có nghĩ quá nhiều, nhưng là trong đại điện đạo nhân lại biết, Triệu Phất Y cầm bí bảo Tương Liễu Cung, uy lực tất cả độc bên trên, đối tốc độ cũng không tăng thêm.

"Hách sư đệ, ngươi đệ tử này không đơn giản a!"

Đan Dương Tử nói một cách đầy ý vị sâu xa nói.

"Chu Vô Cực huyết mạch cùng người thường khác biệt, vì vậy thường có biểu hiện kinh người."

Hách Trường Phong cũng không còn cách nào giữ yên lặng, chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

Hắn vốn định đem Triệu Phất Y tuyết tàng, không muốn bị Đại Ngụy vương triều chiêu mộ đi, đáng tiếc theo luận đạo đại hội tiến trình, Triệu Phất Y biểu hiện càng ngày càng tốt, thậm chí đi đến một bước cuối cùng, đã ép không được.

"Thì ra là thế."

Đan Dương Tử nhàn nhạt đáp một câu, cũng không biết có tin hay là không, không nói gì nữa.

"Tốt, các ngươi đều đừng nói nữa, xem thật kỹ bọn hắn giao thủ đi, hai người đều là dã lộ mới có thú, cả ngày xem các ngươi tọa hạ mấy cái kia đệ tử diễn võ, đánh nhau quy quy củ củ, nhìn đầu một chiêu liền biết một chiêu cuối cùng là cái gì, các ngươi nhìn không phiền, ta nhìn đều phiền!"

Trên đài cao, Bạch Hồng Chân Nhân bỗng nhiên há miệng, đem hai người quát bảo ngưng lại.

Nghe lời này, dưới đài các vị đạo nhân, cùng một chỗ an tĩnh lại, nhìn kỹ trong trận hai người động thủ.

. . .

Bạch!

Triệu Phất Y thân hình như điện, nhanh chân chạy gấp, trong nháy mắt, liền đã đi tới hồ nước bên cạnh, vòng quanh nước hồ chạy trốn.

Phong Thập Tam Lang tốc độ một điểm không chậm, tứ chi chạm đất, thân hình thấp nằm, nhảy lên nhảy lên ở giữa, liền có xa năm, sáu trượng, toàn lực ở hậu phương truy đuổi.

Mảnh này mặt hồ tích không nhỏ, xuôi theo hồ một vòng tối thiểu có 3-5000m, hai người một trước một sau, ngay tại bên hồ lượn quanh.

"Tiếp tục như vậy không được. . ."

Khoảng sao thời gian một chén trà về sau, Triệu Phất Y phát hiện Phong Thập Tam Lang theo thật sát ở phía sau, một mực không thể vùng thoát khỏi, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Người khác mặc dù không biết, hắn lại chuyện của mình thì mình tự biết, dưới mắt là bằng vào "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết, cùng Long Ngâm Thiết Bố Sam công pháp, hai tướng gia trì phía dưới, cưỡng ép đem tốc độ nâng lên trình độ này, mới đem phía sau Phong Thập Tam Lang hất ra.

Thế nhưng là loại tốc độ này cũng không có cách nào trường kỳ bảo trì, Long Ngâm Thiết Bố Sam cực kỳ hao tổn khí huyết, ban đầu ở Ngoại Gia cảnh giới thời điểm, nhiều lắm là chỉ có thể kiên trì một khắc đồng hồ.

Bây giờ cho dù đã tấn thăng đến Nội Gia tầng thứ, vậy nhiều lắm là chỉ có thể kiên trì hai khắc đồng hồ, liền sẽ hao hết toàn thân khí huyết, đến lúc đó cũng chỉ có thể yên lặng chờ ai đó làm thịt, vậy nhưng vạn vạn không được.

"Như vậy đến nay, nhất định phải tốc chiến tốc thắng!"

Triệu Phất Y trong lòng suy nghĩ ngàn vạn, dưới chân nhưng mà không ngừng, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Phong Thập Tam Lang một mực tại phía sau đuổi sát, tốc độ mặc dù nhanh, nhưng lại dần dần bị kéo xuống một điểm.

"Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" dù sao cũng là Huyền Trang truyền lại, cảnh giới cao đến dọa người, không phải là Tham Lang Huyết có thể so sánh, đối tốc độ gia trì càng thêm kinh người, so Ngoại Gia cảnh giới thời điểm, còn nhanh hơn mấy phần.

Khoảng sao thời gian một chén trà về sau, hắn rốt cục đem Phong Thập Tam Lang hất ra hai ba mươi trượng xa.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới có rảnh từ trong ngực móc ra Bổ Khí Đan, đổ mấy khỏa trên tay, cấp tốc nuốt một hạt, bổ ích trên thân khí huyết.

Vụt!

Triệu Phất Y nuốt mất Bổ Khí Đan về sau, lại qua vài giây đồng hồ, bỗng nhiên ngừng lại bước chân, quay đầu hướng về sau liếc mắt nhìn, một tay hướng về sau hất lên, trong tay Huyền Mãng kiếm thoát tay mà bay, một đạo kiếm quang thẳng đến Phong Thập Tam Lang mà đi.

Một kiếm này lại nhanh lại tật, đi cũng quá đột ngột, lại thêm Phong Thập Tam Lang một đường vội xông, kiếm tốc độ cùng thân pháp điệp gia, càng là mau kinh người.

Đợi đến Phong Thập Tam Lang phát hiện kiếm quang thời điểm, mũi kiếm cách hắn không đủ một thước.

Xoạt!

Thời khắc mấu chốt, chỉ thấy Phong Thập Tam Lang bốn trảo cùng một chỗ phát lực, hung hăng đập vào trên mặt đất, phát ra một tiếng vang giòn, tại cực kỳ nguy cấp thời khắc, cả người hoành chuyển ba thước, khó khăn lắm tránh thoát một kiếm này.

Huyền Mãng kiếm xẹt qua một đường vòng cung, trực tiếp đầu nhập trong hồ nước.

"Thật là nhanh!"

Triệu Phất Y quay đầu khi thấy một màn này, mí mắt không khỏi nhảy lên, quay người tiếp lấy xông về phía trước.

Vừa rồi một kiếm này cho dù không có thể gây tổn thương cho Phong Thập Tam Lang, cũng cho cung cấp một cái tham khảo, đại khái đánh giá ra Phong Thập Tam Lang tốc độ phản ứng.

Xem ra ở ngoài hai mươi trượng xuất thủ, vô luận như thế nào cũng không gây thương tổn được hắn, muốn trúng đích, ít nhất phải ở mười trượng bên trong.

. . .

Lại qua khoảng sao một chén trà thế giới, Triệu Phất Y dưới chân lần nữa dừng một chút.

Hai người tốc độ nhanh bực nào, ngay tại cái này thoáng dừng một chút công phu, Phong Thập Tam Lang đã chạy tới, cấp tốc rút ngắn giữa hai bên khoảng cách.

"Đến hay lắm!"

Triệu Phất Y nghe được sau đầu phong thanh, trong lòng không khỏi khẽ động, đột nhiên ngừng lại bước chân, vội vàng xoay người, tay trái nâng lên bạch cốt Tương Liễu Cung, tay phải xắn động dây cung, ngưng tụ thành một chi màu đỏ trường tiễn, hướng Phong Thập Tam Lang nhắm chuẩn.

Ba!

Phong Thập Tam Lang lần này đã có phòng bị, gặp Triệu Phất Y quay người, bốn trảo bỗng nhiên hướng phía dưới vỗ, theo một tiếng vang nhỏ, thân hình hướng một bên lắc đi.

Tiếp theo, chỉ thấy thân hình hắn tả hữu lắc lư, lấy hình chữ chi lộ tuyến, không ngừng hướng Triệu Phất Y vút qua đến.

"Hô. . . Hô. . ."

Triệu Phất Y chậm rãi chìm được hô hấp, an định tâm thần, nhào bắt Phong Thập Tam Lang mỗi một cái động tác, Phong Thập Tam Lang tốc độ thực tế quá nhanh, lấy hắn lập tức tiễn pháp, bắn trúng khả năng không lớn, nhất định phải tìm một cái cơ hội tốt vô cùng mới được.

Vụt!

Thẳng đến Phong Thập Tam Lang tới gần Triệu Phất Y trước người không đủ một trượng, hắn rốt cuộc tìm được cơ hội, buông ra dây cung, một tiễn bắn ra ngoài.

Bạch!

Phong Thập Tam Lang tăng trưởng tiễn đột kích, thân thể bỗng nhiên hướng phía dưới một nằm, tại trong điện quang hỏa thạch, né tránh cái này hung hiểm một tiễn.

Triệu Phất Y mặt phẳng như thủy, còn chờ hắn đứng dậy, lần nữa xắn động dây cung, Ngưng ra trường tiễn, vội vàng bắn ra một tiễn.

Hai mũi tên ở giữa, chênh lệch thời gian quá ngắn, Phong Thập Tam Lang rốt cục khó mà tránh né, một tiễn này khó khăn lắm bắn tại trên lưng hắn, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Tương Liễu Cung không cần mũi tên, là rút ra trên thân khí huyết làm tiễn.

Chỉ cần khí huyết đủ mạnh, liền có thể lập tức ngưng tụ thành mũi tên, ngược lại bớt đi lấy tiễn, cài tên công phu, bắn lên liên châu tiễn lúc, muốn so bình thường cung tiễn nhanh hơn nhiều.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 179: Sinh Tử

179, sinh tử

Triệu Phất Y một tiễn trúng đích về sau, cũng không kịp nhìn chiến quả như thế nào, quay người nhanh chân né ra.

Trong lòng của hắn minh bạch, lấy Phong Thập Tam Lang thể chất, chỉ sợ một tiễn này còn bắn không chết, nếu là lưu lại không đi, chỉ sợ phải đối mặt kịch liệt nhất phản công.

Chỉ là chạy vội ở giữa, khó tránh khỏi thở hồng hộc.

Vừa rồi liên tục bắn ra hai mũi tên, trong lúc đó khoảng cách quá ngắn, liên tục điều khí huyết, hao phí so ngày xưa càng nhiều mấy phần, cơ hồ đạt tới bình thường bắn ra ba mũi tên địa bước.

Coi như đã hao phí gần một nửa khí huyết, lấy thể chất của hắn, cũng có chút choáng đầu hoa mắt, dưới chân lơ mơ.

Tê!

Ngay tại Triệu Phất Y xoay người công phu, Phong Thập Tam Lang đã bò lên, như là hoang dã bên trong một thớt Thanh Lang, vô thanh vô tức tiếp tục hướng phía trước đuổi theo.

Bởi vì trên thân màu xanh đen da lông nguyên nhân, sắc mặt của hắn cũng không biến hóa, thậm chí tốc độ so trước đó nhanh hơn mấy phần, hoàn toàn nhìn không ra có trúng độc ý tứ.

Nhất là một đôi thanh bích sắc con mắt, từ đáy mắt phát ra yếu ớt thanh quang, so nguyên bản nhan sắc càng đậm.

Trong nháy mắt, hắn đã bước nhanh đuổi tới Triệu Phất Y phía sau, đột nhiên vọt lên, nhô ra song trảo, sắc bén nanh vuốt trong nháy mắt bắn ra, đâm vào Triệu Phất Y trên lưng, tựa như vạch phá trang giấy, nhẹ nhõm vạch phá xuyên thấu nhuyễn giáp, ở Triệu Phất Y phía sau cắt nhất đạo dài đến một thước, sâu đạt nửa tấc đẫm máu vết thương.

"Ừm?"

Triệu Phất Y kêu lên một tiếng đau đớn, cũng không dám quay đầu, chịu đựng kịch liệt đau nhức tiếp tục hướng phía trước bỏ chạy.

Một mặt đọc thầm "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" bí quyết, một mặt toàn lực thôi động Long Ngâm Thiết Bố Sam, liều mạng giãy dụa phía dưới, miễn cưỡng đem Phong Thập Tam Lang lần nữa hất ra.

. . .

"Hô!"

Khoảng sao chạy ra trăm trượng về sau, Triệu Phất Y ở chạy vội thời khắc, tay phải giương lên, trong lòng bàn tay một hạt Bổ Khí Đan, "Phốc" địa phương tuột tay mà bay, trực tiếp thả vào trong miệng.

Vừa rồi hắn mượn ném kiếm cơ hội, đã đem Bổ Khí Đan tất cả đều đổ vào trong tay, tùy thời đều có thể bổ sung khí huyết, cũng không cần mỗi lần đều mở ra cái bình.

Coi như như vậy, hắn cũng hơi chậm lại, Phong Thập Tam Lang tiếp lấy cơ hội này, lại đem khoảng cách kéo gần lại mấy trượng.

Bạch! Bạch!

Lại chạy trốn thời gian một chén trà, Triệu Phất Y cảm thấy mình cũng nhanh muốn chạy chết rồi.

Thời gian cho dù rất ngắn, nhưng là bởi vì tốc độ nhanh đến cực điểm, đối khí huyết nghiền ép cũng tới cực điểm, phổi là nóng bỏng một mảnh, quả thực giống hỏa thiêu, mỗi một lần hô hấp cũng giống như nuốt vào một hơi than lửa, thống khổ tới cực điểm.

Nhiệt độ cơ thể cũng đang không ngừng tiêu thăng, toàn thân trên dưới trở nên hoàn toàn đỏ đậm.

Mồ hôi từ làn da bên trong thẩm thấu ra, còn chưa kịp nhỏ xuống, tựu bốc lên thành sương mù phiêu khởi, kinh gió thổi qua, trở nên vô tung vô ảnh.

Trong nháy mắt, làn da mặt ngoài đã bao trùm một tầng trắng bóng hạt muối, đây đều là mồ hôi bên trong muối phân ngưng kết mà thành.

Phong Thập Tam Lang vẫn như cũ truy tại sau lưng, đồng thời khoảng cách càng ngày càng gần.

. . .

"Lại tiếp tục như thế sẽ chết!"

Triệu Phất Y lại vọt lên mấy bước, trong lòng đột nhiên hiểu được.

Dù cho có Bổ Khí Đan bổ sung, trong lúc nhất thời không đến mức khí huyết suy kiệt, nhưng là khí huyết bổ sung, cũng không có nghĩa là thể chất khôi phục.

Tựa như một chiếc xe hơi, nếu như xa chuyển tới cực hạn thời điểm, động cơ liền sẽ nóng lên, thậm chí xảy ra tổn hại, cuối cùng dẫn đến cả chiếc xe hơi báo hỏng.

Coi như đổ đầy xăng, cũng không đại biểu xe có thể một mực mở đi.

Đáng tiếc hắn không tiếp tục kiên trì được, không có nghĩa là tất cả mọi người không tiếp tục kiên trì được.

Sau lưng hắn, Phong Thập Tam Lang vẫn như cũ theo đuổi không bỏ, thậm chí tốc độ so vừa rồi càng nhanh, một đôi thanh bích sắc con mắt, lặng lẽ trồi lên một tầng mắt trần có thể thấy nồng đậm thanh khí, thoạt nhìn càng thêm doạ người.

"Gia hỏa này chẳng lẽ không trúng độc sao?"

Triệu Phất Y bôn tẩu thời khắc, bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Trước đó vô luận là đối phó Ngọc Tịnh, vẫn là đối phó Hòa Tuyền thời điểm, chỉ cần một tiễn bắn trúng, trong nháy mắt đều có thể đem nó hạ độc chết, làm sao tới Phong Thập Tam Lang nơi này, thế mà hoàn toàn vô dụng?

Nếu là như vậy, còn không bằng liều chết một kích, nếu không, lại như vậy trốn đi xuống, một hồi không đợi động thủ, liền muốn trước tươi sống mệt chết, liền cơ hội phản kích đều là đã mất đi.

Ba!

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, đột nhiên một cước đá ra, hung hăng dẫm nát trên mặt đất.

Mượn cỗ này phản chấn lực đạo,

Cả người đột nhiên ngừng lại, tiếp lấy thân hình nhất chuyển, tay trái nâng lên bạch cốt Tương Liễu Cung, tay phải xắn động dây cung, trừng mắt một đôi xích hồng con mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Phong Thập Tam Lang.

Ngay tại hơn ba mươi trượng bên ngoài, Phong Thập Tam Lang như điện chạy đến, một đôi thanh bích sắc con mắt vẫn như cũ đạm mạc vô tình, toàn thân cao thấp từ lông tóc đến nanh vuốt, tất cả đều vọt lên một tầng mắt trần có thể thấy thanh khí.

"Không đúng! Cái này rõ ràng là trúng độc!"

Triệu Phất Y trong đầu bỗng nhiên lóe lên ý nghĩ này, xem chừng Phong Thập Tam Lang sớm đã trúng độc, chỉ là chọi cứng lấy không hề từ bỏ thôi.

Nếu là sớm biết như vậy, hắn tựu liều mạng vừa chết, cũng phải tiếp tục mang xuống, đáng tiếc hiện tại đã tới đã không kịp.

. . .

Bạch!

Ngay tại nghĩ lại ở giữa, Phong Thập Tam Lang đã giết tới trước người, phi thân nhảy lên, cao cao nhảy lên lên, hai cái móng vuốt hướng phía dưới bổ nhào về phía trước, thẳng đến Triệu Phất Y hai vai mà đi.

Lấy cái này lưỡng trảo sắc bén, chỉ sợ một kích liền có thể đem hắn phân thây.

Sống chết trước mắt, Triệu Phất Y sắc mặt như nước, bỏ xuống bạch cốt Tương Liễu Cung, hai tay nắm thật chặt quyền, dưới chân đột nhiên phát lực, đồng dạng nhảy lên thật cao, hướng Phong Thập Tam Lang nghênh kích.

Sinh tử một kích, dùng độc quá chậm, cũng không phải nắm đấm sảng khoái!

Thắng lại thắng vậy, chết lại chết vậy!

Bành!

Sau một khắc, Triệu Phất Y cùng Phong Thập Tam Lang trên không trung gặp nhau.

Triệu Phất Y nắm đấm nện ở Phong Thập Tam Lang đầu lâu phía trên, cùng lúc đó, Phong Thập Tam Lang song trảo cũng khoác lên Triệu Phất Y trên cổ.

Giờ khắc này, Triệu Phất Y thậm chí có thể cảm nhận được trên lợi trảo từng tia từng tia ý lạnh, trên da đã bị cắt ra từng đạo nhàn nhạt vết cắt.

"Phải thua sao?"

Sống chết trước mắt, Triệu Phất Y ngược lại bình tĩnh trở lại.

Hắn dù sao không phải là mệnh trung chú định nhân vật chính, không phải là mỗi một cuộc chiến đấu đều có thể chiến thắng, vô luận là thắng hay bại, đều là nhân sinh một trận kinh lịch.

Nhưng vào lúc này, một kiện ngoài ý liệu sự tình đã xảy ra.

Triệu Phất Y một quyền đánh vào Phong Thập Tam Lang đầu lâu bên trên, theo dự liệu lực đạo phản chấn cũng không có xuất hiện, ngược lại có một loại rất nhẹ nhàng cảm giác, thật giống như một quyền đánh vào túi vải bên trên đồng dạng.

Ba!

Phong Thập Tam Lang đầu lâu bỗng nhiên nổ tung, màu xanh đen huyết nhục, tuỷ não nổ tung một chỗ, vẩy khắp nơi đều là, không đầu thi thể từ giữa không trung rớt xuống.

Đến mức hai cái lợi trảo, cũng đã mất đi tất cả lực lượng, vẻn vẹn chỉ là cắt nhất đạo vết cắt thôi.

Thi thể còn chưa rơi xuống đất, ở giữa không trung tựu hóa thành từng sợi bạch quang, biến mất giữa thiên địa, chiến đấu đến đây cuối cùng hoàn tất.

"Cái này chết rồi. . ."

Triệu Phất Y nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, vẫn là một loại mê huyễn cảm giác.

Hắn đã làm tốt liều chết chuẩn bị, không nghĩ tới kết cục lại cho hắn một cái

cực lớn kinh hỉ.

Bất quá, hắn lập tức hiểu được, nguyên lai Phong Thập Tam Lang sớm đã trúng kịch độc, toàn bộ thân thể đã bị ăn mòn không còn, chỉ là bằng vào ý chí kiên cường đang đuổi trục.

Vì vậy, một quyền bị thua.

Phong Thập Tam Lang thân trúng kịch độc, lại không buông lỏng chút nào, bực này ý chí quả thực so cường thiết cường hãn hơn, nếu là đổi chỗ mà xử, hắn chưa hắn so Phong Thập Tam Lang kiên trì thời gian càng dài.

Quả nhiên là một cái đáng tiếc đối thủ!

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 180: Tin Tức

180, tin tức

"Cái này. . . Cuối cùng chiến thắng sao?"

Theo Phong Thập Tam Lang bại vong, một trận ánh sáng chói lòa ở Triệu Phất Y trước mắt lấp lóe, chướng mắt quang minh bức địa phương hắn không thể không nhắm mắt lại, che khuất trận này quang mang.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trước mắt quang minh dần dần biến mất, bốn phía tia sáng khôi phục bình thường.

Khi hắn mở mắt lần nữa thời điểm, đã về tới Huyền Đức Động Thiên, đang ngồi ở Hỏa Long Cung trước Âm Dương Ngư trên quảng trường.

Thiên làm giữa trưa, xung quanh yên tĩnh, ngoại trừ mấy tên phòng thủ đạo nhân, sẽ không có gì người, dù sao cũng là Toàn Chân nhất mạch luận đạo đại hội, không phải là cái gì a miêu a cẩu đều có thể vây xem.

Ngay tại Triệu Phất Y trước người không xa, ước chừng ba năm ngoài...trượng, ngồi một người, đang đối mặt lấy hắn, sắc mặt cũng có mấy phần mê mang, thoạt nhìn cũng là vừa tỉnh táo lại dáng vẻ.

"Phong Thập Tam Lang."

Người này nháy nháy mắt, xa xa đối hắn, chắp tay nói.

"Chu Vô Cực."

Triệu Phất Y mỉm cười, đồng dạng chắp tay đáp.

Nếu là không đoán sai, người này chính là cùng hắn quần nhau đến giai đoạn sau cùng hình người yêu ma, cũng là cái kia lực ý chí mạnh đến bật hack, để hắn bội phục không thôi cao thủ.

"Ta đi trước, ngày sau gặp lại."

Phong Thập Tam Lang bắt chuyện qua về sau, không nói thêm gì, khoát tay áo, quay người đã đột nhiên rời đi.

"Ngược lại là cái sảng khoái!"

Triệu Phất Y cười cười, cũng đứng lên, dự định rời đi nơi này.

"Vô Cực, ngươi tỉnh lại."

Nhưng vào lúc này, Hỏa Long Cung đại môn từ bên trong mở ra, Hách Trường Phong từ bên trong đi ra, biểu lộ có chút kỳ quái, bảy phần mừng rỡ, hai điểm đáng tiếc, vẫn còn một phần khó có thể tin.

"Sư phụ."

Triệu Phất Y chắp tay, xa xa lên tiếng chào.

"Mấy ngày chém giết, cũng vất vả, đi trước ta nơi đó , vừa đi vừa nói đi."

Hách Trường Phong vừa cười vừa nói.

"Cẩn tuân sư mệnh."

Triệu Phất Y cười một tiếng nói.

Hai người nhẹ gật đầu, cùng rời đi Âm Dương Ngư quảng trường, dạo bước đi xuống chân núi.

. . .

Gió mát nhè nhẹ, trăm hoa đua nở, xung quanh truyền đến chim hót hoa nở.

Triệu Phất Y cùng Hách Trường Phong sóng vai mà đi, đi ở kỳ hoa dị thạch bụi bên trong, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy tâm tình buông lỏng, mới một trận chiến khổ cực, chậm rãi rời hắn mà đi.

Hai người theo đường núi một đường hướng chân núi đi tới, ước chừng chưa tới nửa giờ sau, đi vào một chỗ cổ xưa đạo quán bên trong.

"Toà này đạo quán gọi là Thuần Dương Quán, chính là Thuần Dương tổ sư tiếp nhận Đạo Chủ trước đó, ở Huyền Đức Động Thiên nơi ở, ta liền ở đây dừng chân."

Hách Trường Phong đi vào quán trước, hướng Triệu Phất Y giới thiệu nói, mấy câu nói rõ lai lịch về sau, dẫn hắn tiến về phía sau một chỗ viện tử.

"Nơi này ngược lại là điều kiện gây nên."

Triệu Phất Y nhìn trái phải một chút khen.

Tiến vào viện tử, bên trong rất rộng rãi, dưới đất là đá xanh lát thành, đã che kín rêu xanh, góc sáng sủa trồng vài cọng cây trúc, trong viện còn trồng vào một chút cây đào.

Hoa đào nở vừa vặn diễm, hồng hồng hỏa hỏa, phảng phất một mảnh ráng hồng.

"Ngồi đi!"

Hách Trường Phong chỉ vào cây hoa đào chỗ tiếp theo bàn đá, dặn dò Triệu Phất Y ngồi xuống, lại hướng trông coi nơi đây đạo nhân, muốn hai vò rượu ngon, bảy tám dạng thức ăn ngon, đem toàn bộ mặt bàn đống đến tràn đầy, nói ra: "Ăn mau đi điểm đi, mấy ngày không ăn đồ vật, cũng nên đói bụng."

"Đa tạ sư phụ."

Triệu Phất Y cười cười, lúc này ngồi xuống, quơ lấy đũa bắt đầu ăn, mảy may cũng không khách khí.

Hắn ở huyễn trận bên trong, liên tiếp ở lại ba ngày, bụng đã sớm đói bụng, ở bên trong ăn quả đào, chỉ có thể lấp đầy hư ảo bụng, cũng không có cách nào thỏa mãn chân chính thân thể nhu cầu.

Hách Trường Phong cũng không nói chuyện, an vị ở đối diện cùng hắn ăn cơm, chỉ là ngẫu nhiên bưng lên cái bình, ngã xuống một chén rượu uống.

"Sư phụ, lần này luận đạo đại hội coi như ta thắng sao?"

Sau khi cơm nước no nê, Triệu Phất Y để đũa xuống, lại miệng lớn uống bát rượu, mới lau miệng nói.

"Ngươi ngược lại là hảo tính nhẫn nại, cho tới bây giờ mới hỏi."

Hách Trường Phong mỉm cười, nói ra: "Đương nhiên là ngươi thắng, quả thực không thể tưởng tượng nổi, ngươi tập võ bất quá một năm, trong khoảng thời gian ngắn liền có thể lực áp Toàn Chân nhất mạch thế hệ tuổi trẻ rất nhiều đệ tử, quả nhiên là món chuyện không thể tưởng tượng.

"

"May mắn thôi."

Triệu Phất Y cười ha ha một tiếng, nói ra: "Nếu không phải Tương Liễu Cung lợi hại, chỉ sợ ta sớm đã bị đào thải, cũng không sống tới hiện tại."

"Đây cũng không phải là."

Hách Trường Phong lắc đầu, nói ra: "Đi đến sau cùng, ai không có bí bảo, ngươi có thể sống đến cuối cùng, đủ để chứng minh ngươi mới là thế hệ này đệ

tử kiệt xuất nhất."

"Sư phụ quá khen rồi."

Triệu Phất Y cười cười nói.

"Đáng tiếc. . ."

Hách Trường Phong nói tới chỗ này, trên mặt hốt nhiên nhưng mang ra mấy phần vẻ buồn rầu.

"Sư phụ thỉnh giảng, thế nhưng là đã xảy ra chuyện gì sao?"

Triệu Phất Y nhìn mặt mà nói chuyện, lập tức phát giác không đúng.

"Ừm. . ."

Hách Trường Phong nhíu nhíu mày, trầm tư thật lâu, mới nói ra: "Thẳng đến các ngươi tiến vào Bắc Đấu Thất Tinh Trận về sau, ta mới đến tin tức, nguyên lai Đại Ngụy vương triều Thái tử Giang Mai tới Huyền Đức Động Thiên. . ."

Hắn không có chút nào giấu diếm, lập tức liền đem thiên hạ phân loạn, U Minh thế giới sắp xuất thế cùng triều đình tranh chấp là tin tức.

Cùng Thái tử Giang Mai đến đây Huyền Đức Động Thiên, đại biểu Đại Ngụy vương triều cùng Toàn Chân Đạo ước định, chọn lựa một nhóm tinh nhuệ đệ tử tiến về chiến trường chém giết tình huống, hoàn hoàn chỉnh chỉnh nói một lần.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y nghe qua về sau, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Trước đó, hắn ở Hội Dương Tự thời điểm, liền nghe Biện Cơ hòa thượng nói qua, U Minh thế giới sắp xuất thế, thiên hạ sắp nghênh đón đại kiếp.

Chỉ là lần này cùng Hách Trường Phong gặp mặt về sau, hắn còn chưa kịp

hỏi cái này sự kiện.

Không nghĩ tới còn không đợi hắn hỏi, Hách Trường Phong ngược lại trước nhấc lên chuyện này, còn muốn cho hắn đi Đại Ngụy vương triều, cùng U Minh thế giới bên trong người chém giết, quả thật là thế sự khó đoán trước!

"Lần này người khác có lẽ có thể đào thoát, không bị Giang Mai chọn lấy, thế nhưng là ngươi chiếm thủ vị, Giang Mai vô luận như thế nào là sẽ không bỏ rơi ngươi."

Hách Trường Phong sau khi nói xong, cũng không thúc hắn tỏ thái độ, chỉ là ở bên cạnh yên lặng chờ lấy.

"Sư phụ, xin hỏi chúng ta lần này tham gia Đại Ngụy vương triều dưới trướng, là từ quân sao? Vẫn là tham gia vị kia đại nhân dưới trướng?"

Triệu Phất Y hỏi.

"Đại Ngụy vương triều cùng tu hành giới duy nhất liên hệ là Huyền Cơ Đài, nếu là ta không đoán sai, các ngươi lần này lại tham gia Huyền Cơ Đài."

Hách Trường Phong suy tư một lát nói.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y nghe được "Huyền Cơ Đài" ba chữ, trong lòng không khỏi khẽ động.

Lúc trước, hắn còn tại Trường An thời điểm, trong lúc vô tình nghe Thu Tố Bạch đề cập qua một câu, Thái Bình Đạo hủy diệt cùng Huyền Cơ Đài thoát không ra liên quan, sớm đã muốn dò xét Huyền Cơ Đài tin tức, nhìn xem có thể hay không từ đó tra được Thái Bình Đạo chuyện tình, chỉ là một mực không có đường đi thôi.

Không nghĩ tới hôm nay đã có cơ hội, có thể tham gia Huyền Cơ Đài, xem ra

việc này cũng không phải là chuyện gì xấu, ngược lại là một chuyện tốt.

"Việc này là Toàn Chân nhất mạch cùng Đại Ngụy vương triều ước định, vô luận là ai cũng làm trái không được."

Hách Trường Phong gặp Triệu Phất Y im lặng không nói, còn tưởng rằng hắn không nguyện ý ra mặt, mở miệng khuyên một câu.

"Đã là môn phái có mệnh, đệ tử tự nhiên nguyện đi."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Vậy là tốt rồi."

Hách Trường Phong gật gật đầu, tiếp lấy nói ra: "Bất quá, các ngươi lần này cần đi Đại Ngụy vương triều, thế sư môn hoàn thành ước định, sư môn cũng sẽ không bạc đãi các ngươi, sẽ ở dĩ vãng ban thưởng trên cơ sở, lại cho các ngươi một chút đền bù, ngươi xem một chút có gì cần sao?"

"Đền bù?"

Triệu Phất Y con mắt không khỏi sáng lên, cười nói: "Vậy dĩ nhiên là muốn."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 181: Ban Thưởng

18 1, ban thưởng

Có câu nói là, Hoàng đế không kém đói binh.

Toàn Chân nhất mạch muốn phái những đệ tử này rời núi, tiến về Đại Ngụy vương triều, cùng U Minh nhất mạch nhân mã tác chiến, tự nhiên cũng sẽ không quá mức keo kiệt.

Vì vậy, ở những năm qua cố hữu ban thưởng phía trên, lại nhiều hơn mấy phần.

"Ngươi muốn cái gì ban thưởng?"

Hách Trường Phong trực tiếp hỏi.

"Sư phụ."

Triệu Phất Y không có nói thẳng, mà là cười nhạt một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Ta cũng không biết Toàn Chân Đạo bên trong có cái gì, nếu là muốn nhiều hơn, chỉ sợ tổ sư không thích, nếu là muốn ít, lại sợ tự mình ăn thiệt thòi, không bằng sư phụ ngươi cho ta tham tường một hai."

"Khá lắm cơ linh tiểu tử."

Hách Trường Phong cười mắng một tiếng, tiếp lấy suy nghĩ cẩn thận.

Toàn Chân Đạo truyền thừa ngàn vạn năm, nhưng muốn nói gia đại nghiệp đại, hoàn toàn không cần thiết thay Đạo Trung bớt, chỉ cần nghĩ đến như thế nào

đối Triệu Phất Y có lợi là được rồi.

Triệu Phất Y cũng không thúc giục, lẳng lặng mà ngồi ở trước người hắn, trong lòng cũng đang suy tư.

Hách Trường Phong suy nghĩ kỹ một hồi, mới nói ra: "Đạo Trung đồ tốt rất nhiều, có chút thậm chí là ngay cả ta đều trông mà thèm, chứ đừng nói là ngươi. Chỉ là đồ tốt nhất, chưa hẳn là thích hợp ngươi nhất, quá tốt rồi thậm chí lại làm cho người đố kỵ."

"Vi sư cân nhắc, tiếp xuống, ngươi muốn đi trước Đại Ngụy vương triều, tham gia Huyền Cơ Đài bên trong, cùng U Minh nhất mạch giao chiến, tốt nhất là tuyển một chút có thể cấp tốc tăng cao chiến lực đồ vật."

"Cái thứ nhất chính là đan dược, ta xem ngươi bây giờ khoảng cách Ngự Khí giai đoạn đã không xa, chỉ cần phục chút xúc tiến tu vi đan dược, lại ở chỗ này tĩnh tu mấy ngày, liền có thể tiến vào Ngự Khí giai đoạn, tới giai đoạn này về sau, liền sẽ sinh ra nội khí, bằng vào nội khí đả thương người, có thể lựa chọn công pháp sẽ thêm rất nhiều, cùng người giao thủ cũng liền nhiều hơn rất nhiều lựa chọn, sống sót hi vọng cũng tăng nhiều."

"Cái thứ hai chính là sát phạt chi thuật, ngươi thời gian tu luyện quá ngắn, cho dù thiên phú vô cùng tốt, tu vi đột nhiên tăng mạnh, đáng tiếc dù sao vẫn còn nhược điểm, đó chính là am hiểu công pháp quá ít, nhất là, ngươi bây giờ học bảy mươi hai đường Phân Cân Thác Cốt Thủ, Long Ngâm Thiết Bố Sam, đều không phải là rất thích hợp cùng người chém giết công pháp, điểm này ngươi cần đền bù, nhất định phải học vài môn sát phạt chi thuật."

"Cái thứ ba chính là phụ tu công pháp, ngươi bây giờ tu luyện chính là Hỗn Nguyên Công, cho dù cũng không tệ, đã có chút quá nặng căn cơ, đối tạng phủ tu luyện hiệu quả rất rõ ràng, vậy đối thần kinh ngũ giác hiệu quả chậm đi một chút. Nếu là có thể phụ tu một môn tu luyện ngũ giác công pháp, cấp tốc đem bên trong bất luận cái gì một cảm giác luyện đến cực chỗ, vậy liền không thể tốt

hơn. Ngày sau một khi Hỗn Nguyên Công thành công, liền có thể chuẩn bị đột phá tới Tiên Thiên cảnh giới."

"Một khi tới Tiên Thiên cảnh giới, triều đình tựu khó mà tuỳ tiện nắm ngươi, cũng liền tựu từ rào bên trong nhảy ra ngoài."

"Đan dược, sát phạt chi thuật, phụ tu công pháp, cái này ba loại đều là tất chọn, cũng là trong môn đưa cho ngươi đền bù, bất quá, bởi vì ngươi lần này luận đạo đại hội đoạt được đầu danh nguyên nhân, ta nghĩ hẳn là còn có thể nhiều tuyển một kiện ẩn giấu đòn sát thủ."

"Cái này một khối lựa chọn liền có thêm, có thần binh lợi khí, cũng có một ít bí thuật, còn có một số chính các ngươi liền có thể thúc giục pháp khí cấp thấp, cái này chính ngươi cân nhắc, nhìn xem ngươi đến cùng cần gì."

Hách Trường Phong chẳng những biết Toàn Chân Đạo bên trong có thứ gì, còn biết trong môn ranh giới cuối cùng ở nơi nào, thay Triệu Phất Y muốn mấy thứ này, cơ hồ đều là kẹp lấy Toàn Chân Đạo ranh giới cuối cùng, so chính Triệu Phất Y tuyển mạnh nhiều lắm.

Triệu Phất Y sau khi nghe xong, trầm tư một lát, gật đầu nói ra: "Vậy liền theo sư phụ lời nói, liền muốn như vậy mấy thứ đồ đi, đến mức đòn sát thủ , chờ ta nghĩ tốt lại nói cho sư phụ."

Hách Trường Phong gật đầu đáp ứng, việc này cứ như vậy định ra.

Nói qua việc này về sau, Hách Trường Phong liền không nói thêm gì nữa, tìm cái đơn độc viện tử, an bài Triệu Phất Y như vậy ở lại.

. . .

Từ biệt Hách Trường Phong về sau, Triệu Phất Y ngồi một mình ở trong viện, suy tư bước kế tiếp kế hoạch.

Tham gia Đại Ngụy vương triều, trở thành Huyền Cơ Đài bên trong người,

cùng U Minh nhất mạch tác chiến, đối với người khác mà nói, có lẽ là một kiện rất nguy hiểm, cũng quá không muốn đi việc làm.

Nhưng là với hắn mà nói, xác thực một cái cơ hội rất tốt, một cái cấp tốc tăng trưởng thực lực cơ hội, chút hiểu biết Thái Bình Đạo hủy diệt chân tướng cơ hội.

Thậm chí là một cái biết rõ Sở Sơn thủy bức tranh chân tướng cơ hội,

Triệu Khách cho dù không biết Sơn Thủy Họa Quyển bí mật, nhưng là hủy diệt Thái Bình Đạo người, cũng rất có khả năng biết bức họa này bí mật.

Đến mức nguy hiểm sao, chỉ có thể nói nợ nhiều người không lo.

Giết sạch Thái Bình Đạo cả nhà địch nhân còn tiềm phục tại âm thầm, Thu Tố Bạch chẳng biết lúc nào sẽ tìm tới cửa, vẫn còn bởi vì Thu Tố Bạch chọc đại địch Trần Kỳ.

Ở trong đó mỗi một cái đều so U Minh nhất mạch càng thêm nguy hiểm, coi như đời này không ra Huyền Đức Động Thiên, cũng chưa chắc có thể thoát khỏi, còn không bằng sớm một chút tăng thực lực lên, ngày sau hảo cùng những người này chém giết.

Đã đại mục tiêu đã định ra, bước kế tiếp chính là ý nghĩ cấp tốc tăng thực lực lên.

Điểm này đối với hắn cũng không tính khó, có Sơn Thủy Họa Quyển mang theo, lấy chiến dưỡng chiến, cấp tốc tăng lên, mới là tăng cao tu vi chính đạo, ngồi ở trong nhà tĩnh tu, chỉ là lãng phí thời gian thôi.

Triệu Phất Y định hảo kế hoạch về sau, quay người trở lại trong phòng, rút đi quần áo, ngủ thật say.

Hắn dĩ vãng mặc dù có ngồi xuống điều tức, thay thế giấc ngủ bản lãnh, nhưng là lần này ở huyễn trận bên trong, thực tế tiêu hao quá lớn.

Nhất là trận chiến cuối cùng, cho dù chỉ có trong khoảng thời gian ngắn, nhưng là đối tinh lực tiêu hao lớn đến cực điểm, không phải ngủ say sưa bên trên một giấc mới được.

. . .

Cục cục! Cục cục! Cục cục!

Cũ kỹ đạo quán bên trong, một trận gà gáy âm thanh vang lên.

Triệu Phất Y khoan thai tỉnh dậy, chỉ cảm thấy tinh thần phấn chấn, toàn thân trên dưới vô cùng sung mãn tinh lực.

Cái này ngủ một giấc thật là tốt đủ, từ đầu trong một ngày buổi trưa, một mực ngủ đến sáng sớm ngày thứ hai, mới bị gáy bừng tỉnh.

Hơi rửa mặt một phen về sau, trông coi đạo quán đạo nhân liền đưa lên nhưng khẩu sớm một chút, lại là một bát cháo hoa, vẫn còn mấy món ăn sáng.

Ăn uống no đủ về sau, Triệu Phất Y đang muốn ở quán bên trong đi một chút, tựu nhìn thấy Hách Trường Phong đi đến.

"Sư phụ."

Triệu Phất Y chắp tay cười nói: "Làm sao trước kia đã tới rồi."

"Còn không phải là vì phần thưởng của ngươi?"

Hách Trường Phong cười ha ha, nói ra: "Hôm qua từ ngươi cái này rời đi về sau, ta liền đi gặp tổ sư, đem ngươi ý nghĩ nói cho hắn một lần."

Triệu Phất Y im lặng, trong lòng âm thầm nhả rãnh, đây rõ ràng là hai người cùng nhau ý nghĩ.

"Tổ sư cũng quá khẳng khái, tại chỗ liền ban thưởng một Bình Linh Thai

Hoàn, tạo điều kiện cho ngươi đột phá tu vi, lại cho phép ngươi tiến về Trùng Dương Lâu bên trong, chọn lựa thích hợp công pháp, đến mức ẩn giấu át chủ bài sao, hai ngày này tổ sư hội kiến ngươi một mặt, ngược lại thời điểm chính ngươi theo tổ sư tự mình đi lấy, dù sao tổ sư có đồ vật gì, ta cũng không biết."

"Nha. . ."

Triệu Phất Y lập tức hứng thú, nói ra: "Tổ sư lúc nào muốn gặp ta, là cùng các vị đồng môn cùng một chỗ gặp sao?"

"Dĩ nhiên không phải."

Hách Trường Phong cười ha ha một tiếng, nói ra: "Chúng ta làm sao cũng là Thuần Dương nhất mạch đệ tử, tự nhiên cùng với người khác khác biệt, đến lúc đó chỉ có ngươi, Liên Thành Quân cùng Hòa Tuyền ba người, cùng một chỗ bái kiến Thuần Dương tổ sư."

"Không biết là lúc nào?"

Triệu Phất Y hỏi tiếp.

"Cái này không vội."

Hách Trường Phong nói đến đây, khẽ thở dài một cái: "Hôm nay buổi chiều, chúng ta muốn trước đi Hỏa Long Cung, gặp một lần Thái tử Giang Mai, định ra tiến về Huyền Cơ Đài thời gian."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 182: Cái Tát

182, cái tát

Bầu trời quang mang dần dần ngầm hạ, động thiên bên trong canh giờ đã không còn sớm.

Triệu Phất Y sửa sang lại quần áo trên người, đứng dậy rời đi Thuần Dương Quán, dạo bước hướng Thái Ất Phong bên trên Hỏa Long Cung đi tới.

Hôm nay Mậu lúc, tất cả tham gia luận đạo đại hội đệ tử, đều muốn tiến về Hỏa Long Cung đại điện bên trong, cùng một chỗ bái kiến Thuần Dương, Bích Ba, Bạch Hồng ba vị tổ sư, đồng thời, cũng biết nhìn thấy Đại Ngụy vương triều Thái tử Giang Mai, đến lúc đó, Thái tử Giang Mai liền sẽ tại chỗ kén chọn người.

Ra Thuần Dương Quán, Triệu Phất Y một đường hướng chân núi đi tới.

Không hẳn sẽ công phu, ngay tại phía trước cách đó không xa, gặp được đang đợi hai vị sư huynh của hắn —— Lôi Minh Tử quá Chấn Sơn Tử.

"Hai vị sư huynh, hồi lâu không thấy."

Triệu Phất Y xa xa chắp tay.

Cho dù về mặt thời gian tới nói, chỉ là mấy ngày không gặp mà thôi, thế nhưng là ở trong huyễn trận mỗi một khắc đều qua đều mười phần dài dằng dặc, bất quá hai ba ngày không gặp, liền phảng phất đã cách thật lâu đồng dạng.

"Sư đệ lần này thật đúng là lợi hại, vậy mà chiếm thủ vị!"

Lôi Minh Tử cười lớn một tiếng, nói ra: "Ta còn tưởng rằng chỉ có hai ta đánh không lại ngươi, nguyên lai tuổi trẻ thế hệ này đệ tử đều đánh không lại ngươi, hai ta nghe thế cái tin tức, không biết có bao nhiêu vui vẻ!"

"Không tệ, không tệ!"

Chấn Sơn Tử từ bên cạnh phụ họa.

"Ha ha, bất lực nói như vậy."

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói ra: "Toàn Chân Đạo cao thủ nhiều như mây, liền xem như thế hệ tuổi trẻ cũng là tàng long ngọa hổ, chỉ là rất nhiều người không có tham gia luận đạo đại hội thôi."

Hôm qua, Hách Trường Phong đã từng đã nói với hắn, chủ mạch bên trong, vài vị tinh nhuệ đệ tử đều không có ra sân, nhắc nhở hắn đừng quá mức tự mãn.

"Coi như có chút kiến thức, biết chính mình có mấy cân phân lượng."

Ngay tại ba người chuyện phiếm thời khắc, bỗng nhiên có cái nhẹ nhàng âm thanh từ bên tai truyền đến, nghe lại có mấy phần quen tai.

Triệu Phất Y quay đầu liếc mắt nhìn, đã thấy đến hai cái người quen, lại là ngoại môn đệ tử Vân Thăng, Vân Lạc.

Lúc trước, ba người vừa mới tiến Huyền Đức Động Thiên thời điểm, đã từng bị hai người này ngăn lại, không thể không trước giờ xuống núi.

Nhắc tới hai người cũng là chấp hành công vụ, Triệu Phất Y ngược lại chưa nói tới ghen ghét, chỉ là hai người này thái độ thực tế phách lối, thậm chí có mấy phần cố ý ý khiêu khích, liền từ không được trong lòng của hắn không thích.

Không nghĩ tới giờ phút này, hai người kia lại xông ra, thế mà còn là một bộ làm cho người khó chịu thái độ.

Triệu Phất Y lại đã quên, Liên Thành Quân từng đã nói với hắn.

Nếu là ở luận đạo đại hội bên trong, chủ mạch đệ tử đại hoạch toàn thắng, chi mạch đệ tử nhao nhao bị loại, vậy liền chứng minh chi mạch đệ tử thực tế không dùng được, ngoại môn đệ tử liền có thể phát huy được tác dụng, thậm chí có cơ hội xếp vào môn tường.

Đáng tiếc lần này trong tỉ thí, đi đến sau cùng bảy vị trong hàng đệ tử, chỉ có Hòa Tuyền, Ngọc Tịnh, Phong Thập Tam Lang là chủ mạch đệ tử, bốn vị khác đều là chi mạch đệ tử.

Thậm chí cuối cùng đoạt giải nhất, cũng là Triệu Phất Y vị này không có tiếng tăm gì chi mạch đệ tử.

Như vậy đến nay, ngoại môn đệ tử mấy chữ này tựu không ai lại đề lên, dù sao tài nguyên là có hạn, đệ tử chính thức đều bồi dưỡng không đến, lại có ai sẽ đi bồi dưỡng ngoại môn đệ tử?

Cũng bởi vậy, Vân Thăng, Vân Lạc đều là một bụng oán khí, nếu không phải tu vi kém mấy phần, hận không thể một chưởng vỗ chết Triệu Phất Y.

"Ha ha!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh giọng nói ra: "Toàn Chân Đạo bên trong tàng long ngọa hổ tuy nhiều, đáng tiếc lại không phải các ngươi, thật không biết có cái gì tốt đắc ý."

"Ngươi!"

Vân Thăng nghe vậy, lập tức giận dữ, cất bước ngăn ở Triệu Phất Y trước người, gắt gao nhìn chằm chằm hắn: "Tốt nhất đem lời mới vừa nói thu hồi đi!"

"Ha ha!"

Triệu Phất Y nhẹ nhàng cười một tiếng, khinh miệt liếc mắt nhìn hắn, nói ra:

"Muốn để ta thu hồi đi cũng không khó, chỉ cần ngươi có bản sự này, không phải là chỉ biết ăn không nói mạnh miệng tiểu nhân là được."

"Hỗn đản!"

Vân Thăng nghe đến đó, rốt cuộc kìm nén không được tim một điểm nộ khí, một chưởng tật đập, trực tiếp hướng Triệu Phất Y ngực vỗ tới.

Một chưởng này vừa nhanh vừa vội, lực đạo cũng đủ, đúng là Ngoại Gia cảnh giới thật là tốt tay, lực lượng có ít nhất sáu bảy đầu Bản Giác Thanh Ngưu tiêu chuẩn.

Nếu là đặt ở ngoại giới, lấy ở độ tuổi này đến xem, cũng coi là một cái tiểu thiên tài.

Chỉ là trình độ này, đừng nói là ở Triệu Phất Y trước mặt,

Liền xem như ở Lôi Minh Tử, Chấn Sơn Tử trước mặt cũng không đủ nhìn.

"Ha ha!"

Triệu Phất Y cười nhạt một tiếng, thân hình không nổi, tay phải giương lên.

Chỉ nghe "Ba" một tiếng vang giòn, một chưởng này phát sau mà đến trước, giòn tan địa phương phiến ở Vân Thăng trên mặt, đem hắn phiến địa phương đầu óc choáng váng, nguyên địa đánh ba cái chuyển, lúc này mới lắc lắc ung dung địa phương dừng lại.

Đợi đến Vân Thăng dừng lại về sau, những người khác mới nhìn rõ, ngay tại mặt trái của hắn bên trên, có cái đỏ tươi dấu bàn tay, thời gian không lâu, đã sưng lên lão cao.

"Ngươi cái này hỗn. . ."

Vân Thăng vừa sợ vừa giận, chỉ vào Triệu Phất Y liền muốn chửi rủa.

Thường nói, đánh người không đánh mặt, bóc người không vạch khuyết điểm.

Sớm tại động thủ trước đó, là hắn biết không phải là đối thủ của Triệu Phất Y, bất quá, trong lòng của hắn cũng minh bạch, bởi vì môn quy có hạn, coi như hắn đánh không lại, Triệu Phất Y cũng sẽ không đối với hắn thật dưới nặng tay.

Chỉ là vạn không nghĩ tới, Triệu Phất Y vậy mà lại như vậy hung tàn, cho dù không dưới nặng tay, lại một chưởng phiến ở trên mặt, lưu lại rõ ràng như thế nhất đạo vết tích.

Như vậy đến nay, Vân Thăng cơ hồ không mặt mũi nào gặp người, xem như mặt mũi mất hết.

Ba!

Còn không đợi Vân Thăng trách mắng âm thanh đến, Triệu Phất Y trở tay một chưởng, lại phiến ở hắn má trái bên trên, đồng dạng phiến ra một cái rõ ràng dấu bàn tay.

"Ngươi như còn muốn nói nhiều cái gì, không ngại nghĩ kỹ lại nói, bằng không, ta không thể bảo đảm ngươi cái này miệng đầy răng có thể lưu lại bao nhiêu."

Triệu Phất Y tự nhiên nói ra.

Vừa rồi cái này hai lần, hắn chỉ là sử xảo kình, cũng không cần công phu thật, nhưng là Vân Thăng nếu dám nói năng lỗ mãng, hắn cũng không để ý thật tốt giáo huấn hắn một trận.

"Ngươi. . . Ngươi. . ."

Vân Thăng gắt gao nhìn chằm chằm hắn, trong ánh mắt cơ hồ muốn trừng ra hỏa đến, nhịn không được liền muốn mắng ra miệng.

Chỉ là cái này lưỡng bàn tay phiến quá ác, đem hắn khí diễm đánh tới, trong lúc nhất thời càng không dám lại nói cái gì.

"Ngươi làm như thế, sẽ không sợ trái với môn quy sao?"

Vân Lạc đứng ở một bên, đè ép nộ khí nói.

Hắn tính cách muốn âm trầm một chút, không giống Vân Thăng kiêu ngạo như vậy, liền không có động thủ trước, bây giờ nhìn Vân Thăng hạ tràng, càng sẽ không theo Triệu Phất Y động thủ.

"Ta nhớ được môn quy không khỏi luận bàn đi, chỉ cần không nặng tay đả thương người là được, huống chi là Vân sư huynh ra tay trước."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Ngươi đây rõ ràng là vũ nhục, sao có thể nói là luận bàn!"

Vân Lạc cả giận nói.

"Sư huynh hiểu lầm, ta là vừa luyện một bộ chuyên môn đánh người cái tát chưởng pháp, lúc tỷ thí nóng lòng không đợi được thôi, sao có thể nói là cố ý vũ nhục?"

Triệu Phất Y cười cười, tiếp lấy lại nói ra: "Sư huynh nếu là có hứng thú, chúng ta cũng luận bàn một chút, cũng làm cho sư đệ ta làm quen một chút bộ chưởng pháp này."

"Ngươi. . ."

Vân Lạc tức giận răng "Khanh khách" rung động, nhưng cũng không dám nhận lời này, trầm mặc vài giây đồng hồ về sau, kéo lại Vân Thăng, quay người bước nhanh mà rời đi, thẳng đến đi ra ngoài mười trượng hơn, mới oán hận nói ra: "Các ngươi chớ có phách lối, tự có sư môn trưởng bối, thay chúng ta lấy lại công đạo!"

Triệu Phất Y chỉ là cười cười, khẽ lắc đầu, liền phản ứng đều chẳng muốn phản ứng hai người này.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 183: Yết Kiến

183, yết kiến

"Làm như vậy không có phiền phức a?"

Đợi đến Vân Thăng, Vân Lạc sau khi hai người đi, Chấn Sơn Tử nhịn không được hỏi.

Bọn hắn dù sao cũng là trong Huyền Đức Động Thiên ở tạm, đắc tội những này tọa địa hộ, cho dù chưa chắc sẽ thật chịu cái gì trách phạt, nhưng lại không thể thiếu một chút phiền toái.

"Không sao."

Triệu Phất Y khẽ lắc đầu.

Mắt thấy Toàn Chân Đạo liền phải đem bọn hắn phái đi ra, tiến về Đại Ngụy vương triều, tham gia Huyền Cơ Đài bên trong, cùng U Minh nhất mạch chiến đấu, há lại sẽ ngay tại lúc này trách phạt bọn hắn?

Hoàng đế còn không kém đói binh, lại thế nào khả năng vào lúc này, rét lạnh lòng của bọn hắn?

Nếu là Vân Thăng, Vân Lạc như vậy ngoan ngoãn nhận, việc này nói không chừng cứ như vậy bỏ qua đi, nếu là hai người này còn muốn lấy gây sự, chỉ sợ còn phải lại thiệt thòi lớn.

Trận này tiểu phong ba về sau, ba người tăng tốc bước chân, một đường hướng Thái Ất Phong bên trên Hỏa Long Cung đi tới, ven đường cũng là thuận

lợi, không tiếp tục gặp được không có mắt người.

Ước chừng chưa tới nửa giờ sau, ba người đi vào Thái Ất Phong bên trên, Hỏa Long Cung trước.

Cùng ngày thường so sánh, hôm nay Hỏa Long Cung hết sức trang nghiêm.

Ngay tại rộng lớn trước cửa cung mặt, đứng đấy tám tên mười mấy tuổi lớn nhỏ đạo đồng, chỉnh chỉnh tề tề, phân loại đại môn hai bên, đều là một bộ trang nghiêm gương mặt, thân mang màu lam đạo trang, cõng ở sau lưng thủy hỏa song phong kiếm, trong tay nhấc theo một cây phất trần.

Bên ngoài đại môn, sớm có cung trong chấp sự chờ ở chỗ này, gặp ba người tới, nghiệm qua thân phận về sau, liền dẫn bọn hắn một đường đi chính điện đi tới.

Triệu Phất Y bọn người cho dù đã tới Huyền Đức Động Thiên không ít thời gian, nhưng vẫn là lần đầu tiến vào Hỏa Long Cung, đối cung trong các nơi bố trí, đều quá mới lạ.

Hỏa Long Cung bên trong rất bao la, từ cửa chính đi đến trước đại điện mặt, đi ước chừng thời gian đốt một nén hương, bên trong bố trí, trang trí cũng rất ít, trên cơ bản còn bảo lưu lấy Toàn Chân Đạo lúc trước phát hiện nơi này nguyên trạng, có vẻ hơi cũ kỹ, thậm chí có chút nghèo túng.

Y theo dẫn đường chấp sự thuyết pháp, Hỏa Long Cung lịch sử lâu đời, cũng không phải là Toàn Chân Đạo kiến tạo, bên trong ẩn chứa vô số bí mật, cho tới hôm nay còn không có hoàn toàn phá giải.

Lịch đại Chân Nhân không muốn tùy ý thay đổi gì, sợ đổi đến địa phương quá nhiều, trong lúc vô tình hủy đi cái gì ẩn chứa thâm ý bố trí, đến lúc đó coi như hối hận thì đã muộn.

Đi vào đại điện về sau, ba người theo chấp sự cáo biệt, cùng đi nhập trong

chính điện.

Rộng lớn đại điện chia làm ba cái bộ phận, trong đó chỗ sâu nhất là một tòa cẩm thạch đài cao, phía trên trống rỗng, bày biện ba cái bồ đoàn, là ba vị Chân Nhân chỗ ngồi.

Dưới đài cao, vẫn còn hai ba mươi cái bồ đoàn, đây đều là đệ tử đời hai chỗ ngồi, trong đó đại bộ phận bồ đoàn bên trên đều đã ngồi người, Hách Trường Phong ngay tại trong đó.

Lại sau này, chính là đại điện còn lại bộ phận, đứng đấy hơn mười vị đệ tử trẻ tuổi, đều là lần này tham gia luận đạo đại hội , dựa theo truyền thừa mạch lạc khác biệt, phân số đội đứng tại trong điện, tất cả đều ngậm miệng không nói, yên lặng chờ đợi tổ sư giá lâm.

Triệu Phất Y mấy người cũng không dám ồn ào, đứng bình tĩnh ở đội ngũ tối hậu phương.

Thời gian từ từ trôi qua, khoảng sao hai khắc đồng hồ về sau, tới thời gian ước định, các vị đệ tử đều đã đến Tề, liền có người từ bên ngoài đem cửa điện đóng lại.

Triệu Phất Y đại khái đếm, ở dưới đài cao an vị đạo nhân, ước chừng có hơn hai mươi vị, cùng mình, đứng ở phía sau tuổi trẻ đệ tử, không sai biệt lắm có hơn sáu mươi vị.

. . .

Keng!

Chỉ nghe một tiếng ngọc khánh gõ vang, tiếp theo, chỉ thấy ba vị tổ sư từ đại điện khía cạnh một cái cửa nhỏ, dạo bước đi ra, cùng đi lên đài cao, ngồi ở trên bồ đoàn.

Đi ở thủ vị chính là Toàn Chân Đạo chủ Thuần Dương Chân Nhân, thân

mang đạo bào màu tím, đầu đội bạch ngọc đạo quan, trên mặt một tia nếp nhăn cũng không, nếu không phải có một đầu chải vuốt chỉnh tề tóc bạc, chỉ sợ không ai có thể nghĩ đến, hắn đúng là trăm tuổi trở lên người tu hành.

Theo sát phía sau một vị áo trắng nữ tu, màu da như ngọc, tóc dài như mực, một thân Tố Bạch đạo bào càng lộ vẻ thanh lãnh, trên mặt mang theo vài phần lạnh nhạt, tựa hồ đối với sự tình gì cũng không cảm thấy hứng thú.

Đi ở phía sau nhất, là một vị mặc đỏ chót đạo bào trung niên đạo sĩ, mặt mũi tràn đầy râu dài, ánh mắt sắc bén, tóc dài dùng một cây dây vải tử lung tung đâm vào sau đầu, thoạt nhìn như là giang hồ hào hiệp, quá nhiều Đạo Môn cao nhân.

Triệu Phất Y mặc dù là lần thứ nhất gặp ba người này,

Nhưng là chỉ bằng thứ tự liền biết, ba người này theo thứ tự là Thuần Dương Chân Nhân, Bích Ba Chân Nhân cùng Bạch Hồng Chân Nhân.

"Cung nghênh tổ sư."

Nhìn thấy ba người vào điện, dưới đài các vị đạo nhân cùng nhau đứng lên, cùng một chỗ hướng trên đài ba vị tổ sư hành lễ, tính cả là đứng tại đại điện hậu phương tuổi trẻ đệ tử, cũng đều cùng một chỗ thi lễ.

"Chư vị, đều ngồi đi."

Trên đài cao, Thuần Dương Chân Nhân ngồi ở chính giữa, nhìn đám người một chút nói, âm thanh nghe quá ôn hòa, hoàn toàn không có trong tưởng tượng nhất đạo chi chủ khí thế, giống như là nhà bên lão nhân.

"Tuân mệnh."

Mọi người dưới đài cùng một chỗ đáp trả, lập tức riêng phần mình ngồi xuống.

Rất nhiều đệ tử đời hai, tự nhiên là ngồi ở dưới đài cao bồ đoàn bên trên, đến

mức thế hệ tuổi trẻ đệ tử, lại tất cả đều ngồi dưới đất.

"Khởi bẩm Đạo Chủ, lần này tham gia luận đạo đại hội đệ tử đều đã đến đông đủ, trước có đệ tử đem luận đạo đại hội tình huống tự thuật một lần. . ."

Đợi đến sau khi mọi người ngồi xuống, Đan Dương Tử đứng lên, đi đến dưới đài cao, đối mặt trong điện đám người, đem lần này luận đạo đại hội từ đầu tới đuôi tình huống thông báo một lần, nhất là điểm ra cuối cùng đoạt được bí bảo bảy vị đệ tử.

Lần này luận đạo đại hội tình hình, ba vị tổ sư cùng đệ tử đời hai cho dù thông qua sa bàn địa đồ đã biết, nhưng là thế hệ tuổi trẻ đệ tử lúc ấy đều ở trong trận, đều chỉ biết mình trên thân phát sinh sự tình, đối với chỉnh thể tình huống, vẫn là lần đầu nghe được.

Đan Dương Tử trọn vẹn nói gần nửa canh giờ, mới giới thiệu xong xuôi.

"Chư vị đệ tử, lần này biểu hiện đều rất không tệ. . . . ."

Đan Dương Tử sau khi nói xong, trên đài cao, ba vị Chân Nhân công chúng vị đệ tử biểu hiện hơi phê bình một lần.

Đợi đến bình điểm hoàn tất về sau, Đan Dương Tử lần nữa đứng lên, nói ra: "Khởi bẩm tổ sư, Đại Ngụy vương triều Thái tử Giang Mai đã ở ngoài điện chờ."

Một câu lối ra, Triệu Phất Y lập tức cảm thấy trong điện bầu không khí trở nên khẩn trương lên, lập tức minh bạch, xem ra tất cả mọi người đã biết, muốn đi trước Đại Ngụy vương triều chuyện tình.

Quả nhiên, còn không đợi hắn chuyển qua ý nghĩ này, Đan Dương Tử liền đi tới dưới đài cao, quay người đối mặt các vị đệ tử trẻ tuổi, đem Toàn Chân Đạo cùng Đại Ngụy vương triều ước định, đơn giản đề vài câu nói một lần, cuối cùng nói một câu: "Nếu là bị chọn trúng, chỉ coi cái này một cái ma luyện cơ hội, ngày sau vẫn còn trở về tu hành cơ hội, chớ có cam chịu, vậy liền thật sự vô

duyên đường lớn."

"Tuân mệnh!"

Đại điện bên trong, tính cả Triệu Phất Y ở bên trong, các vị đệ tử trẻ tuổi cùng một chỗ nói.

Đan Dương Tử sau khi nói xong, thông tri trong điện chấp sự, dặn dò Đại Ngụy vương triều Thái tử Giang Mai vào điện.

Thời gian không lâu, Giang Mai tính cả quốc sư đệ tử Diệp Kính, cấm cung tổng quản Giải Huyền Cơ cùng đi vào đại điện bên trong, cùng nhau hướng ba vị Chân Nhân thi cái lễ, lại cùng người khác vị đạo nhân thi lễ.

"Điện hạ, không biết ngươi lần này chọn trúng mấy vị kia?"

Đợi đến lễ tiết đã xong, Đan Dương Tử đại biểu Toàn Chân Đạo trên dưới hỏi.

"Cũng không cần nhiều tuyển, chỉ là chỉ cần trên Thất Tinh Đảo, đoạt đến bí bảo vài vị đạo trưởng liền tốt."

Giang Mai vừa cười vừa nói.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 184: Mua 1 Tặng 1

184, mua 1 tặng 1

Giang Mai một câu lối ra, trong đại điện bầu không khí lúc này khác biệt.

Đan Dương Tử sắc mặt thốt nhiên biến đổi, Bắc Đấu Thất Tinh Trận là Toàn Chân nhất mạch lập phái căn cơ một trong, trong trận đủ loại tình hình, liền xem như thế hệ tuổi trẻ đệ tử, cũng không phải biết tất cả.

Không nghĩ tới Giang Mai há miệng ra, liền đem nó bên trong tình hình nói cái thông thấu, trực tiếp điểm ra Thất Tinh Đảo bên trên có giấu bí bảo một chuyện.

"Chẳng lẽ lại Toàn Chân Đạo bên trong, đã có người âm thầm đầu nhập vào triều đình, đem bên trong bí mật cáo tri Giang Mai hay sao?"

Đan Dương Tử trong đầu không tự chủ được chuyển qua ý nghĩ này.

Không chỉ hắn nghĩ như vậy, đại điện bên trong, các vị đạo nhân sắc mặt nhao nhao biến hóa, nghĩ tới chỗ này không phải số ít.

"Viên đạo trưởng Học Cứu Thiên Nhân, ta Toàn Chân Đạo bên trong một chút sự tình, thế mà biết đến rõ ràng."

Trên đài cao, Thuần Dương Chân Nhân bỗng nhiên há miệng.

Trong miệng hắn Viên đạo trưởng, chính là Đại Ngụy vương triều đương triều quốc sư Viên Thận, một thân tu vi cao thâm ảo diệu, ẩn ẩn còn tại các đại tu đi môn phái chưởng môn phía trên, lại nắm giữ lấy Đại Ngụy vương triều tu

hành lực lượng, tuyệt đối gánh lên Học Cứu Thiên Nhân bốn chữ, biết Toàn Chân Đạo chuyện tình cũng không ly kỳ.

Theo sau lưng Giang Mai Diệp Kính, chính là Viên Thận thủ đồ, Bắc Đấu Thất Tinh Trận chuyện tình, chỉ sợ là hắn nói cho Giang Mai.

Chút chuyện này suy nghĩ tỉ mỉ cũng không khó nghĩ đến, chỉ là Giang Mai bỗng nhiên đem Thất Tinh Đảo bên trên chuyện tình ném ra ngoài, trong lòng mọi người vừa loạn, lúc này mới không nghĩ tới trong đó đi qua.

Thuần Dương Chân Nhân một câu điểm ra nguyên do trong đó, trong điện các vị đạo nhân bỗng nhiên kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, lúc này mới an tĩnh lại.

"Thái tử điện hạ, đây là muốn đem ta Toàn Chân nhất mạch đệ tử tinh anh một mẻ hốt gọn a!"

Trường Xuân Tử đứng lên, nhìn Giang Mai nói.

"Quý đạo cao thủ nhiều như mây, tàng long ngọa hổ, chỉ là có tài đức gì, chỉ là lấy mấy đắc lực trợ thủ, như thế nào có thể nói một mẻ hốt gọn mấy chữ?"

Giang Mai cười nhạt một tiếng.

"Đã đã có ước định, tựu không cần nhiều lời, để lần này ở trong huyễn trận đoạt đến bí bảo mấy người ra đi, nhìn một chút thái tử điện hạ."

Trên đài cao, Bạch Hồng Chân Nhân nói.

"Tuân mệnh."

Trường Xuân Tử nghe vậy, không nói thêm gì nữa, thi cái lễ, khom người lui ra.

Đan Dương Tử lại xoay người sang chỗ khác, đối mặt các vị đệ tử trẻ tuổi,

từng cái kêu lên mấy người tính danh: "Chu Vô Cực, Phong Thập Tam Lang, Hòa Tuyền, Liên Thành Quân, Ngọc Tịnh, Nhan Tử Phi, Lý Hành Không, các ngươi đi ra ra mắt Thái tử."

Triệu Phất Y nghe thấy kêu lên tự mình, cất bước đi ra đội ngũ, cùng với đệ tử của hắn cùng đi đến đại điện phía trước, chắp tay nói ra: "Gặp qua ba vị tổ sư, gặp qua thái tử điện hạ."

"Hãy bình thân, đều nhìn một chút thái tử điện hạ, tiếp xuống một đoạn thời gian, các ngươi liền muốn theo thái tử điện hạ đi Huyền Cơ Đài làm việc."

Thuần Dương Chân Nhân trên đài nói.

"Tuân mệnh."

Triệu Phất Y bọn người cùng một chỗ gật đầu nói.

"Toàn Chân Đạo quả nhiên nhân tài đông đúc, nhìn thấy chư vị đạo trưởng nổi bật bất phàm, chỉ là cũng yên lòng."

Giang Mai nhìn thấy đám người về sau, mỉm cười, đồng dạng hướng đám người thi cái lễ.

"Đa tạ điện hạ."

Triệu Phất Y bọn người khẽ gật đầu, dứt lời về sau, không phục nhiều lời, chỉ là đứng ở một bên, mặc cho Thuần Dương Chân Nhân phân phó.

Triệu Phất Y thừa cơ nhìn nhìn mấy người khác.

Cùng hắn cùng nhau ra khỏi hàng trong mấy người này, Phong Thập Tam Lang, Hòa Tuyền, Liên Thành Quân, Ngọc Tịnh trước đó đều gặp, trong đó vài vị còn giao thủ qua, chỉ có Nhan Tử Phi, Lý Hành Không chưa bao giờ thấy qua.

Hai người này một người phong độ nhanh nhẹn, cử chỉ nho nhã, một thân

cẩm tú văn thải, một người khác thì là khuôn mặt hèn mọn, không có chút nào người tu hành khí chất, giống như là đi đường phố qua ngõ hẻm tiểu phiến.

Xem ra Toàn Chân Đạo quả nhiên là thu gom tất cả, hạng người gì mới đều có.

. . .

"Thái tử điện hạ, không biết mấy vị này đệ tử rời núi về sau, nhưng là như thế nào an bài?"

Đan Dương Tử bỗng nhiên chen vào nói hỏi.

Cái này mấy tên đệ tử cho dù muốn gia nhập Đại Ngụy vương triều, vậy cũng không thể cứ như vậy hai mắt đen thui quá khứ, dù sao cũng là Đạo Trung tinh nhuệ, trực tiếp được phái đến tiền tuyến làm bia đỡ đạn không phải thành.

"Lần này vài vị rời núi giúp ta, trực tiếp từ Huyền Cơ Đài thống lĩnh, làm một chút tìm hiểu tin tức, ở giữa phối hợp tác chiến chuyện tình, đến mức trực tiếp ra trận chém giết, vậy liền không cần,

Triều đình dù sao có trăm vạn đại quân, không cần vài vị đạo trưởng làm việc việc nặng."

Giang Mai vừa cười vừa nói.

"Đa tạ điện hạ chiếu cố."

Đan Dương Tử sắc mặt hơi tinh, như vậy đến nay, cho dù cũng gian nguy, so với trực tiếp ra trận tốt một chút.

"Đúng rồi, còn có một việc, còn xin Chân Nhân chỉ thị."

Cùng Đan Dương Tử sau khi nói xong, Giang Mai mỉm cười, quay người lại hướng trên đài ba vị Chân Nhân thi cái lễ nói.

"Ngươi lại nói đi."

Bạch Hồng Chân Nhân nói.

"Khởi bẩm ba vị Chân Nhân, chỉ là nghe nói Thất Tinh Đảo bên trên bí bảo uy lực cực lớn, vài vị đạo trưởng lần này tham gia luận đạo đại hội, cũng đều dùng thử đã qua, ba vị Chân Nhân có thể hay không khai ân, thỉnh vài vị đạo trưởng rời núi thời điểm, tùy thân mang lên bí bảo, ở đánh với U Minh một trận lúc, cũng tốt phát huy một hai."

"Nếu là Chân Nhân đồng ý, chỉ là nguyện lấy Đại Ngụy vương triều thái tử danh nghĩa làm đảm bảo, vô luận xuất hiện bất kỳ tình huống, chỉ cần bí bảo có sai lầm, Đại Ngụy vương triều tất nhiên gấp đôi bồi thường."

Không ai từng nghĩ tới, Giang Mai thế mà bỗng nhiên nói ra mấy câu nói như vậy.

Đang ngồi cái khác đạo nhân coi như bỏ qua, Triệu Phất Y chờ mấy tên cầm tới qua bí bảo đệ tử, đều giật nảy cả mình.

Vừa đến, đối với bí bảo cường đại, bọn hắn đều trong lòng hiểu rõ, không giống đệ tử khác, căn bản không biết bí bảo có bao nhiêu lợi hại, cho nên không nhiều như vậy cảm xúc.

Thứ hai, bọn hắn cho dù cầm qua bí bảo, nhưng là ở huyễn trận bên trong, còn tưởng rằng là trong huyễn trận sinh ra một loại huyễn ảnh, thẳng đến lúc này Giang Mai há miệng, mới biết được là thật tồn tại.

Cái này mấy tên đệ tử, không phải là chi mạch đệ tử, chính là chủ mạch bên trong cũng không đắc chí đệ tử, đối với Thất Tinh Đảo bên trên bí bảo thuộc về chân thực bí văn, vẫn là lần đầu biết.

Bất quá, đang ngồi cái khác đạo nhân mặc dù không có Triệu Phất Y bọn người kinh ngạc như vậy, trong lòng cũng rất không thích.

Bí bảo dù sao cũng là Toàn Chân Đạo đồ vật, đệ tử cũng là Toàn Chân Đạo người, cấp cho không cho, đều là Toàn Chân Đạo định đoạt.

Thế nhưng là, kinh Giang Mai kiểu nói này, lại biến thành Đại Ngụy vương triều ở giữa cân đối, vì chúng đệ tử tranh thủ chỗ tốt.

Chiêu này đùa cực xinh đẹp, trước mắt bao người, vài vị Chân Nhân cũng không thể rét lạnh chúng đệ tử tâm, coi như không đáp ứng cũng không được.

Như vậy đến nay, coi như bất lực mời mua lòng người, cũng có thể từ Toàn Chân Đạo ngõ ra mấy món bí bảo đến, vì hắn trên chiến trường tranh thủ công lao.

Đến mức bí bảo mất đi vấn đề bồi thường, tự có Đại Ngụy quốc kho tính tiền, cùng hắn Giang Mai lại có gì quan hệ?

Triệu Phất Y tâm tư nhạy bén, đối với Giang Mai ý nghĩ, thoáng qua ở giữa, liền đã nghĩ thấu.

Chỉ là với hắn mà nói, Giang Mai cách làm cũng không chỗ xấu, ngược lại có không ít chỗ tốt, trong lòng cho dù không thích, nhưng cũng không có phản đối lập trường, lại không biết Toàn Chân Đạo như thế nào trả lời chắc chắn.

Đan Dương Tử nghe lời này, sắc mặt không khỏi biến đổi, nộ khí nhịn không được dâng lên, liền muốn há miệng nói cái gì.

Không ngờ, ngay tại hắn há miệng về sau, Thuần Dương Chân Nhân ra tay trước bảo.

"Thái tử điện hạ suy nghĩ chu toàn, nói đều là lẽ phải, mấy món bí bảo đều để các đệ tử mang đến đi, cũng không cần nói cái gì di thất bồi thường."

Thuần Dương Chân Nhân cười nhạt một tiếng.

"Đa tạ Chân Nhân."

Giang Mai cũng là cười một tiếng.

Sau lưng hắn, Diệp Kính, Giải Huyền Cơ liếc mắt nhìn nhau, cũng đều nhẹ nhàng cười một tiếng.

Mấy ngày trước đây, bọn hắn bị Bạch Hồng Chân Nhân từ trong điện đuổi đi, trong lòng mười phần khó chịu, bây giờ đòi lại mấy món bí bảo, cũng coi như nhẹ nhàng thở ra.

"Bất quá, lần này đi mười phần gian nguy, các vị đệ tử cũng còn tuổi trẻ, kinh nghiệm nông cạn, bỗng nhiên rời núi có lẽ sẽ mười phần gian nan. Như vậy đi, Nguyên Thanh, ngươi bồi thái tử điện hạ đi một chuyến, cùng đi Huyền Cơ Đài làm việc."

Thuần Dương Chân Nhân nói tiếp.

Giang Mai không khỏi ngây ngẩn cả người.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 185: Ngự Khí

185, Ngự Khí

Nguyên Thanh chính là Toàn Chân Đạo tam đại chủ mạch một trong, Bích Ba Chân Nhân môn hạ thủ đồ, cũng là tương lai Toàn Chân Đạo tam đại chủ mạch người thừa kế một trong.

Quyền cao chức trọng từ không cần phải nói, thực lực cũng mười phần cường hoành, vô luận là ở Toàn Chân Đạo bên trong, vẫn là toàn bộ tu hành giới, đều có cực lớn thanh danh.

Không nghĩ tới Thuần Dương Chân Nhân một câu, thế mà muốn Nguyên Thanh tiến về Đại Ngụy vương triều, tham gia Huyền Cơ Đài bên trong, cái này nhưng hoàn toàn ra khỏi Giang Mai đoán trước.

Nguyên Thanh tham gia Huyền Cơ Đài, cùng trên điện vài vị đệ tử tham gia Huyền Cơ Đài ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Mấy người kia tu vi nông cạn, địa vị bình thường, Huyền Cơ Đài bên trong có là người có thể đè xuống bọn hắn, thế nhưng là có thể đè xuống Nguyên Thanh, toàn bộ Huyền Cơ Đài cũng không có nhiều.

Đơn giản tới nói, mấy vị này đệ tử tham gia Huyền Cơ Đài là muốn làm việc, thời khắc mấu chốt thậm chí càng làm bia đỡ đạn, Nguyên Thanh tham gia Huyền Cơ Đài là muốn chỉ huy người khác làm việc, có nàng ở, không ai có thể đem Toàn Chân Đạo đệ tử làm bia đỡ đạn.

Từ nội tâm tới nói, Giang Mai đương nhiên không nguyện ý để Nguyên

Thanh tham gia, đáng tiếc hắn lại không cách nào cự tuyệt.

Vừa đến, hắn vừa mới hướng Toàn Chân Đạo đòi hỏi mấy món bí bảo, nếu là quay đầu tựu cự tuyệt Nguyên Thanh tham gia, từ phương diện tình cảm tới nói, vô luận như thế nào cũng nói không đi qua.

Thứ hai, hắn mới đòi hỏi bí bảo thời điểm, lấy cớ là muốn chiếu Cố Toàn Chân đạo mấy tên đệ tử chu toàn, bây giờ Nguyên Thanh Đạo Nhân tham gia, trên danh nghĩa cũng là muốn chiếu cố đệ tử chu toàn, hắn nếu là mở miệng cự tuyệt, chẳng phải là tự đánh mặt của mình.

Thứ ba, lời này là Thuần Dương Chân Nhân nói, lấy Giang Mai thân phận địa vị, lại là ở Huyền Đức Động Thiên, còn không dám không cho Thuần Dương Chân Nhân mặt mũi.

"Chân Nhân chi mệnh, dám không tuân theo?"

Giang Mai tâm tư như điện, qua trong giây lát đã nghĩ thấu tiền căn hậu quả, biết chuyện này đáp ứng, tất có vô tận hậu hoạn, thế nhưng là tên đã trên dây, không phát không được, không thể tránh được đành phải đáp ứng.

Từ Giang Mai đề nghị, muốn Toàn Chân Đạo xuất ra mấy món bí bảo, ban cho rời núi đệ tử, mãi cho đến Thuần Dương Chân Nhân há miệng, muốn Nguyên Thanh Đạo Nhân cùng theo rời núi, toàn bộ quá trình không cao hơn thời gian một chén trà.

Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, trên điện mọi người không khỏi kinh ngạc.

Bất quá, ở một mảnh trong lúc kinh ngạc, trên đài cao ba vị Chân Nhân lại thần sắc không thay đổi, tựu liền dưới đài Nguyên Thanh đạo trưởng cũng là khuôn mặt thanh lãnh, phảng phất không nghe thấy mệnh lệnh này đồng dạng.

Mọi người nhất thời minh bạch, nguyên lai ba vị Chân Nhân sớm đã nghị

định việc này.

Triệu Phất Y thờ ơ lạnh nhạt, lập tức minh bạch tiền căn hậu quả, xem ra gừng càng già càng cay, Giang Mai đủ loại tính toán, thoạt nhìn đều có chút mua dây buộc mình.

Nói qua Nguyên Thanh chuyện tình về sau, mọi việc đều đã nghị định, trên điện cũng liền lại không có chuyện gì, theo ba vị Chân Nhân từng cái ra khỏi hội trường, những người khác cũng đều ai đi đường nấy.

Giang Mai thân là hoàng trữ, mọi việc quấn thân, bất lực ở Huyền Đức Động Thiên ở lâu, hướng mấy tên được tuyển chọn đệ tử tố cáo âm thanh từ, liền mang theo Diệp Kính, Giải Huyền Cơ nên rời đi trước Huyền Đức Động Thiên.

Đến mức được tuyển chọn mấy tên đệ tử, thì là ở sau một tháng, tiến về thành Trường An một chỗ trước đó ước định địa điểm, cũng chính là Huyền Cơ Đài ở Tây Bắc năm châu cứ điểm.

. . .

Đối với những người khác nghĩ như thế nào, Triệu Phất Y cũng không có quá nhiều ý nghĩ.

Hắn thấy, tăng lên thực lực bản thân, mới là dưới mắt chuyện quan trọng nhất, Hỏa Long Cung yết kiến trở về, hắn hướng Hách Trường Phong xin nghỉ mấy ngày, trở lại tự mình tiểu viện, bắt đầu rồi một vòng mới bế quan.

Muốn bằng mượn Đạo Trung ban thưởng một Bình Linh Thai Hoàn, đột phá Tàng Tinh tầng thứ, đạt tới Ngự Khí giai đoạn.

Lần này vừa bế quan chính là mấy ngày, trong nháy mắt, đã qua bảy ngày, một Bình Linh Thai Hoàn cũng ăn bảy tám phần, không sai biệt lắm nhìn thấy đáy bình.

Đêm hôm ấy, trong tiểu viện.

"Hô. . . A. . ."

Triệu Phất Y nuốt vào một hạt linh thai hoàn, khoanh chân ngồi ở phía dưới mái hiên, chậm rãi vận chuyển Hỗn Nguyên Công.

Theo một hít một thở, dược hoàn dần dần hòa tan, một cỗ có chút dòng nước ấm, từ trong ngũ tạng lục phủ sinh ra, hướng trên dưới quanh người lan tràn mà đi, trong chốc lát, tựa như ngâm mình ở trong suối nước nóng, thẩm thấu toàn thân.

Ừng ực. . . Ừng ực. . .

Triệu Phất Y lù lù không nổi, ước chừng đã qua hơn một canh giờ về sau, từ bụng hắn bên trong truyền ra một trận kỳ quái tiếng vang, tựa như bọt khí bạo liệt đồng dạng.

Thanh âm này mới đầu cực nhỏ, vô cùng nhẹ nhàng, ước chừng hơn mười âm thanh về sau,

Âm thanh càng ngày cũng lớn, dần dần tăng tới ếch kêu to nhỏ, lại qua một trận, âm thanh càng lúc càng lớn, đã có chút đinh tai nhức óc ý tứ.

"Cái này. . . Muốn thành?"

Triệu Phất Y hồi tưởng lại công pháp bên trong ghi chép, trong đầu đột nhiên lóe lên ý nghĩ này, lập tức nâng lên tinh thần.

Lại qua một lát, một trận này ừng ực âm thanh rốt cục đến đỉnh điểm.

Tiếp theo, thật giống như thủy đốt lên, trên dưới quanh người đều là chấn động, liền gặp được một trận màu trắng sương mù, từ toàn thân ba vạn sáu ngàn cái lỗ chân lông bên trong bốc hơi mà ra.

Triệu Phất Y lập tức cảm thấy thân thể một trận nhẹ nhàng cảm giác, thật

giống như thoát ly nhục thể trói buộc, trở nên sảng khoái vô cùng.

Bạch!

Triệu Phất Y trong lòng hơi động, hai tay khẽ chống, phi thân hướng trong viện nhảy tới.

Vừa rồi ngồi ở nguyên địa vẫn chỉ là cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, cái này khẽ động lập tức cảm giác ra càng lớn khác biệt, trong lúc phất tay, động tác trở nên trơn trượt vô cùng, khớp nối so trước đó càng linh hoạt, cơ bắp cũng so trước đó càng có sinh lực.

Thật giống như nguyên bản tối nghĩa rỉ sét máy cũ, bỗng nhiên lên dầu bôi trơn, thật giống như nguyên bản khô quắt lốp xe, bỗng nhiên lại động viên đủ, cả người đều nhẹ nhàng.

Ba!

Triệu Phất Y đứng vững vàng, khẽ quát một tiếng, một quyền hướng phía dưới đảo đi, nặng nề mà nện đất bàn đá xanh bên trên.

Tiếp theo trong nháy mắt, dọc theo rơi quyền chỗ, tràn ra phảng phất mạng nhện, lít nha lít nhít hướng tứ phía lan tràn vết rạn.

Thoáng qua ở giữa, khối này phiến đá đã vỡ thành chừng hạt gạo hòn đá nhỏ.

"Quả nhiên không sai!"

Triệu Phất Y trong lòng vui mừng, nắm chặt nắm đấm, ánh mắt dừng ở phía trên.

Hắn cao hứng cũng không phải là một quyền đánh nát phiến đá, mà là một quyền này xuất thủ về sau, cảm giác cùng lúc trước khác biệt, ngay tại đập trúng phiến đá trong nháy mắt, một cỗ nhàn nhạt khí tức tràn đầy khắp cả nắm đấm mặt ngoài.

Trên thực tế, dưới thân khối này phiến đá, cũng không phải là dùng huyết nhục chi khu đạp nát, mà là dựa vào cỗ này nội khí chấn vỡ.

"Đây chính là Ngự Khí tầng thứ sao?"

Triệu Phất Y đứng ở trong viện, cẩn thận trải nghiệm thể nội phát sinh mỗi một tơ biến hóa rất nhỏ.

Cùng lúc trước so sánh, trên dưới quanh người dường như quanh quẩn lấy một trận nhàn nhạt khí lưu, cho dù cực hạn yếu ớt, nhưng lại cực hạn rõ ràng.

Cỗ khí lưu này từ trong đan điền sinh ra, dọc theo quanh thân trăm mạch, hướng toàn thân cao thấp lan tràn mà đi, chỉ cần tâm niệm vừa động, liền có khí tức biến hóa.

Hoặc là kết thành mạng che đậy, đem toàn thân bao lại, hoặc là ngưng kết thành một đám, tụ lại tại thân thể cái nào đó bộ vị.

"Thật sự là thần kỳ a. . ."

Triệu Phất Y tu luyện lâu như vậy, cho dù cũng tăng không ít bản lãnh, dĩ vãng nhưng đều là huyết nhục chi khu phát sinh biến hóa.

Cho dù lực lượng, tốc độ cùng không có tu luyện trước đó so sánh, có long trời lở đất có khác, nhưng cũng không có vượt qua tưởng tượng của hắn, cùng người động thủ cũng phải dựa vào huyết nhục chi khu.

Cho tới giờ khắc này, nội khí sinh ra, mới có một loại cảm giác siêu phàm thoát tục, cảm nhận được một loại chưa hề trải nghiệm qua lực lượng.

Đương nhiên, cỗ này nội khí mới sinh, còn mười phần yếu ớt, không so được huyết nhục chi khu.

Chớ nhìn hắn dễ dàng, liền đem trên mặt đất phiến đá chấn vỡ, vậy cái này đã là nội khí toàn lực bừng bừng phấn chấn.

Nếu là đổi lại huyết nhục chi khu, dễ dàng liền có thể trên đất ném ra một cái hố to, lại há lại chỉ có từng đó là chấn vỡ phiến đá mà thôi.

Bất quá, nếu là một mực luyện tiếp, tiềm lực nhưng so với nhục thân mạnh hơn nhiều.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 186: Công Pháp

186, công pháp

Sáng sớm.

Sắc trời dần dần sáng lên, mây bay biến ảo vô tận, phảng phất thay đổi khôn lường.

Triệu Phất Y dạo bước đi ra tiểu viện, kết thúc ngắn ngủi một vòng bế quan, linh thai hoàn đã ăn bảy tám phần, Ngự Khí tầng thứ cũng đã đột phá, lại như vậy bế quan đi xuống, cũng sẽ không có quá lớn tiến triển.

Chẳng bằng thừa dịp còn chưa có đi Huyền Cơ Đài trước đó, nhanh tu luyện mấy môn công pháp, cấp tốc tăng lên chiến lực, vì bước kế tiếp tính toán.

Hắn một đường ra Mộ Tiên Cung, dọc theo đường, cũng không có gặp mấy người đi đường.

Huyền Đức Động Thiên không gian có hạn, ngoại trừ chủ mạch đệ tử bên ngoài, ở chỗ này mỗi người, đều có chức vụ muốn làm, đều có sự tình phải bận rộn, không có giữa ban ngày đi dạo đạo lý, lần kế gặp được Vân Thăng, Vân Lạc cũng là một cọc trùng hợp.

Nói đến, hai vị này nhân huynh bị Triệu Phất Y một bàn tay phiến sau khi đi, thế mà không tiếp tục xuất hiện qua, xem ra không phải là suy nghĩ minh bạch, chính là bị Đạo Trung thượng tầng cản lại.

Khoảng sao chưa tới nửa giờ sau, Triệu Phất Y vòng qua mấy đạo eo núi, rốt cục đi vào Trùng Dương Lâu bên ngoài.

Trùng Dương Lâu xây ở Thái Ất Phong chân núi bên trên, thoạt nhìn cũng không dễ thấy, lầu chính chỉ có ba tầng cao, bên cạnh vẫn còn một tòa phó Lâu.

Duy nhất tương đối đặc thù chính là, cả lầu thể đều là lấy nham thạch đắp lên mà thành, so những kiến trúc khác càng thêm rắn chắc.

Soạt! Soạt! Soạt!

Triệu Phất Y đi vào cửa lầu, nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

"Ai vậy!"

Hồi lâu sau, mới có một tiếng nói già nua từ bên trong truyền đến.

"Đệ tử Chu Vô Cực, phụng sư môn chi mệnh, chuyên tới để nơi đây lựa chọn sử dụng công pháp."

Triệu Phất Y cung kính thanh âm.

"A , chờ một chút. . ."

Lâu bên trong vang lên một trận kéo dài tiếng bước chân.

Ước chừng thời gian một chén trà về sau, cửa lầu mở ra, một cái sắc mặt già nua đạo nhân từ đó đi ra.

"Lão đạo trưởng, cái này thân phận của ta bằng chứng."

Triệu Phất Y vội vàng đưa lên một phần công văn.

"Ừm, ta xem một chút. . ."

Lão đạo cẩn thận liếc mắt nhìn, lông mày mở ra, quay đầu lại nhìn Triệu Phất Y một chút, nói ra: "Nguyên lai là lần này luận đạo đại hội đầu danh, không tệ, không tệ!"

"Vận khí mà thôi."

Triệu Phất Y khẽ cười nói.

"Người trẻ tuổi! Thắng tựu thắng, khiêm tốn cái gì? Ngươi cho rằng chút thành tích này đáng giá khiêm tốn , chờ ngươi chừng nào thì phi thăng thành tiên, lại theo lão đạo nói vận khí mà thôi."

Lão đạo nhân liếc mắt nhìn hắn nói, thoạt nhìn tuổi tác không nhỏ, lại là cái tính tình hỏa bạo.

". . ."

Triệu Phất Y không gây nói đối mặt.

. . .

Trùng Dương Lâu là Toàn Chân Đạo trọng địa, bên trong quy củ sâm nghiêm, tuyệt không thể xông loạn.

Lầu cao hết thảy ba tầng, trong lúc đó lấy thang đá kết nối, mỗi một tầng lầu ở giữa, đều có Đạo Trung cao nhân bày vô hình cấm chế, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, liền xem như tu luyện thành công cao thủ cũng khó có thể xâm nhập, trừ phi là bằng vào lệnh bài, nếu không không cách nào thông hành.

Ba tầng lầu bên trong, phía trên nhất một tầng, là Toàn Chân Đạo bí tàng tu hành điển tịch, chỉ có đột phá võ giả tông sư cấp số, thật sự đạp vào con đường tu hành người tu hành mới có thể tiến nhập.

Toàn bộ Toàn Chân Đạo bên trong, trừ bỏ bế tử quan tiền bối không tính, chỉ có hơn mười người có thể đặt chân.

Ở giữa tầng này, lại đặt vào Tiên Thiên trở lên tầng thứ bí tịch, chỉ có đệ tử đời hai, mới có thể bằng vào thân phận bằng chứng bước vào, có thể tiến vào tầng này người cũng không nhiều.

Đến mức thấp nhất một tầng, đặt vào chính là Tiên Thiên trở xuống tầng thứ bí tịch, cũng là Triệu Phất Y lần này đến đây mục tiêu.

Đương nhiên, Trùng Dương trong lầu bí tịch số lượng tuy nhiều, nhưng là thật sự trọng yếu điển tịch, cũng không ở chỗ này, đều ở tam đại chủ mạch trong mật thất, từ vài vị tổ sư tự mình trông coi.

"Xin hỏi lão đạo trưởng, tầng này trong sách quý, những cái kia là ta có thể nhìn, những cái kia là ta không thể nhìn, nhưng có số lượng hạn chế , có thể hay không từ nơi này mượn bên ngoài?"

Triệu Phất Y chắp tay hỏi.

Hắn phải hỏi rõ trước, sau đó lại đi tìm, bớt lật xem mấy quyển về sau, lão đạo bỗng nhiên nói cho hắn biết đã sử dụng hết danh ngạch, vậy liền lúng túng.

"Tầng này không có gì hạn chế, muốn nhìn cứ việc nhìn liền tốt, đến mức lấy đi sao, chỉ cần không cao hơn năm bản, đều có thể mượn bên ngoài."

Lão đạo ngáp một cái nói.

"Thật chứ? Chỉ cần ở chỗ này nhìn, nhìn nhiều ít đều có thể?"

Triệu Phất Y không khỏi vui mừng.

"Đó là đương nhiên."

Lão đạo liếc mắt nhìn hắn, nói ra: "Chúng ta Toàn Chân Đạo không giống có chút não có bệnh môn phái, rõ ràng đệ tử muốn tu đi tiến tới, còn thiết hạ đủ loại quy củ cản trở, một lúc sau, môn phái không suy vong mới là sự việc kỳ quái."

"Bí tịch loại vật này, để ở chỗ này cũng sẽ không nhìn hỏng, chỉ cần ngươi muốn học, cứ việc học chính là, đến mức chỉ có thể cho mượn năm bản hạn chế, cũng không phải sợ ngươi học nhiều lắm, là sợ có người một lần mượn quá nhiều, những người khác không có cho mượn."

"Thì ra là thế."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, không hổ là tu hành giới đại môn phái, khí độ quả nhiên bất phàm.

Mấy câu khách khí về sau, hắn liền bắt đầu ở một tầng tìm tòi, đến mức lão đạo lại tìm Trương Mộc phản, nặng nề nằm xuống.

Trùng Dương Lâu từ bên ngoài nhìn không thấy được, bên trong địa phương cũng rất lớn.

Tầng này chừng mười bảy mười tám cái giá sách, phía trên chất đống lấy ngàn mà tính bí tịch , dựa theo chủng loại khác biệt, phân môn phân loại đặt chung một chỗ.

Trong đó, có nội công, sát pháp, khinh công, kiếm pháp chờ một chút, Lâm Lâm đủ loại, nhiều vô số kể.

Triệu Phất Y trọn vẹn ở Trùng Dương Lâu bên trong ở một cả ngày, cuối cùng lựa chọn bốn môn công pháp.

Trong đó, đệ nhất môn công pháp gọi là Bạch Viên Phi Nhu Thủ.

Nghe nói là Toàn Chân Đạo một vị trước đại tổ sư, quan sát Chung Nam Sơn bên trong vượn trắng tranh đấu lúc, trong lòng chợt có nhận thấy, lúc này mới lập nên cái môn này công pháp, trong đó bao quát quyền pháp, chưởng pháp, trảo pháp, khuỷu tay pháp, quắng pháp chờ một chút, trọn bộ công pháp dựa theo Tiên Thiên số lượng, chừng ba trăm sáu mươi lăm chiêu, chính là một đường thuần túy dùng cho chém giết đạo môn công phu, hung tàn nhất cực kỳ.

Đệ nhị môn công pháp gọi là Vân Long Cửu Hiện, là một môn khinh thân công phu.

Triệu Phất Y trước đó cho tới bây giờ không học qua tương tự công pháp, vô luận là truy đuổi, vẫn là chạy trốn, đều là bằng thể lực cứng rắn, phương diện tốc

độ ăn chút thua thiệt.

Nếu là học được môn công pháp này, thân pháp tốc độ chí ít có thể gia tăng năm thành, lại thêm "Thiên Kiếp Bách Nan, Thuyết Tẩu Tựu Tẩu" tăng thêm, tốc độ gia tăng quả thực có thể nói là kinh khủng.

Thứ ba môn công pháp gọi là Mục Kiếm, là một môn tu luyện nhãn lực công pháp.

Muốn từ Nội Gia tầng thứ, tấn thăng tới Tiên Thiên cấp độ, ít nhất phải đem ngũ giác một trong đẩy lên đỉnh phong, mới có hiệu quả như vậy.

Ở mắt, tai, lưỡi, mũi, thân cái này ngũ giác bên trong, Triệu Phất Y lựa chọn tu luyện thị giác, cũng chính là thị lực.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, căn cứ hắn kiếp trước sở học, nhân loại tiếp nhận tin tức, chín mươi phần trăm đều đến từ thị giác, cái khác ngũ giác tăng lên lại nhiều, cũng không bằng thị giác hơi tăng lên.

Cái môn này Mục Kiếm công phu, chẳng những có thể chú ý tăng lên thị lực, càng có thể thôi động nội khí, dùng mắt lực đả thương người, quả nhiên là một môn quỷ dị khó lường công pháp.

Ngoại trừ cái này ba môn công pháp bên ngoài, Triệu Phất Y còn tuyển một môn tiễn thuật, tên là Phượng Vũ Cửu Thiên Tiễn, chính là tiền triều một vị thiện xạ tướng quân sáng tạo.

Hắn sở dĩ lựa chọn môn này tiễn thuật, là bởi vì Đạo Trung đã chỉ rõ, rời núi trước đó sẽ đem hắn ở trong huyễn trận lấy được bí bảo ban thưởng, cũng chính là chuôi này bạch cốt Tương Liễu Cung.

Triệu Phất Y nếu có thể đem cái này bốn môn công pháp luyện thành, liền có thể đền bù chiến pháp khuyết điểm, tăng lên rất nhiều tự mình chiến lực.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 187: Ban Thưởng

187, ban thưởng

Bạch Viên Phi Nhu Thủ là thuần túy sát phạt chi thuật, Vân Long Cửu Hiện là đỉnh cấp khinh công thân pháp, Mục Kiếm tu luyện ngũ giác thần kinh phụ trợ công pháp, Phượng Vũ Cửu Thiên Tiễn thì là ẩn giấu bí kỹ.

Người bình thường muốn đem một loại trong đó luyện tốt, đều là muôn vàn khó khăn, coi như thiên phú hơn người hạng người, cũng phải thời gian ba năm năm, mới có thể tinh thông trong đó một môn.

Bất quá, đối Triệu Phất Y tới nói, tu luyện cái này mấy môn công pháp, đều không phải là một kiện chuyện quá khó khăn.

Bạch Viên Phi Nhu Thủ, Vân Long Cửu Hiện cùng Phượng Vũ Cửu Thiên Tiễn đều là lấy chiêu thức biến hóa, kình lực chuyển đổi thành chủ công pháp, cho dù cũng có nội luyện đã thân bộ phận, nhưng lại không tính quá nhiều.

Ở phương diện này, hắn có thiên độc hậu ưu thế, đã sớm đem Thiên Sư Đạo dùng để vững chắc căn cơ công pháp —— Vân Thể Phong Thân luyện đến đại thành cảnh giới, đối bắp thịt toàn thân thao túng tự nhiên , bất kỳ cái gì lấy chiêu thức biến hóa tăng trưởng công pháp, trong mắt hắn đều không có bí mật, chỉ cần hơi tốn thời gian, liền có thể luyện thành.

Đến mức Mục Kiếm, môn công pháp này cho dù phiền phức thoáng cái, cần lấy thiên địa nguyên khí không ngừng kích thích thị giác thần kinh, từ đó sinh ra thuế biến, nhưng là có Sơn Thủy Họa Quyển mang theo, chỉ cần trên chiến trường có chút thu hoạch, những này cũng không thành vấn đề.

Triệu Phất Y lấy cái này bốn môn công pháp về sau, liền không nghĩ nhiều nữa, trở lại tự mình chỗ ở, bắt đầu một vòng mới bế quan, tĩnh tâm tu luyện.

Sớm một ngày rèn luyện công pháp, bảo mệnh cơ hội tựu lớn hơn mấy phần.

Ngay tại hắn bắt đầu bế quan ngày thứ ba, cũng là toàn bộ luận đạo đại hội sau mười ngày, một ngày này buổi sáng, Hách Trường Phong bỗng nhiên đăng môn.

"Gặp qua sư phụ."

Triệu Phất Y đang ở trong sân luyện võ, nhìn thấy Hách Trường Phong tới, vội vàng chắp tay thi lễ.

"Miễn lễ."

Hách Trường Phong khoát tay áo, một bộ hùng hùng hổ hổ bộ dáng, gấp vội vàng nói: "Ngươi nhanh chuẩn bị một chút, đi với ta Hỏa Long Cung bái kiến tổ sư."

"Tốt!"

Triệu Phất Y khẽ giật mình, vội vàng nhẹ gật đầu, quay người trở về phòng, cấp tốc đổi thân sạch sẽ y phục, liền cùng Hách Trường Phong cùng ra ngoài.

Thuần Dương Chân Nhân có triệu, hai người tự nhiên bất lực mạn mạn thôn thôn đi, sau khi ra cửa, nhanh chân đi Thái Ất Phong bên trên đi tới.

Khoảng sao ăn xong bữa cơm về sau, đã đi vào Hỏa Long Cung trước.

Gọi mở cửa cung, tiến vào cung điện về sau, Hách Trường Phong ở phía trước dẫn đường, hai người một đường xuyên qua tiền điện, chính điện, hậu điện, đi vào cung điện chỗ sâu nhất yên lặng viện lạc bên ngoài.

Ngay tại cửa sân bên ngoài, đứng tại hai cái phấn trang ngọc thế tiểu đạo

đồng, gặp Hách Trường Phong đến đây, vội vàng cùng một chỗ thi lễ.

"Thanh Phong, Minh Nguyệt, tổ sư ở đó không?"

Hách Trường Phong cao giọng hỏi.

"Hách sư huynh, những người khác đã đến, tổ sư ở tĩnh thất chờ đã lâu."

Thanh Phong đồng tử một bên trả lời, một bên đẩy ra cửa sân.

"Nha!"

Hách Trường Phong hơi giật mình, gật gật đầu nói ra: "Làm phiền đồng tử dẫn đường."

Thanh Phong đồng tử ở phía trước dẫn đường, một đoàn người đi vào trong viện, không hắn sẽ công phu, liền đến đến một gian tĩnh thất ngoài cửa.

. . .

"Khởi bẩm tổ sư, Hách Trường Phong mang theo đệ tử Chu Vô Cực cầu kiến."

Hách Trường Phong đứng ở ngoài cửa nói.

"Trường Phong, vào đi."

Trong tĩnh thất truyền đến Thuần Dương Chân Nhân giọng ôn hòa.

Hai người lập tức đẩy cửa, cùng đi vào.

Căn này tĩnh thất không nhỏ, bên trong bày biện cũng rất đơn giản, vẫn không có bình thường người đọc sách thư phòng thoạt nhìn lịch sự tao nhã.

Duy nhất làm người khác chú ý chính là, ngay tại tĩnh thất chỗ sâu nhất, bày biện một trương giường hàn ngọc, tản ra từng tia từng tia ý lạnh, ngưng tụ thành

từng đoàn từng đoàn sương mù màu trắng, trên giường ngồi một cái tóc bạc Đồng Nhan áo bào tím đạo nhân, chính là Toàn Chân Đạo chủ Thuần Dương Chân Nhân Lý Thuần Dương.

Giường hàn ngọc trước, còn đứng lấy bốn người, theo thứ tự là đệ tử đời hai Đan Dương Tử, Trường Xuân Tử, cùng thế hệ tuổi trẻ đệ tử Hòa Tuyền, Liên Thành Quân.

"Bái kiến tổ sư."

Hách Trường Phong, Triệu Phất Y mấy bước đi vào giường hàn ngọc trước, cung cung kính kính, chắp tay thi lễ.

"Đều là người trong nhà, không cần đa lễ."

Thuần Dương Chân Nhân trên mặt mỉm cười, nhẹ nhàng khoát tay áo.

"Đa tạ tổ sư ân điển."

Hai người cùng một chỗ nói.

"Đan Dương Tử, Trường Xuân Tử, Thái Cổ tử."

Thuần Dương Chân Nhân sắc mặt nghiêm một chút, từng cái niệm tụng danh hào, nói ra: "Lần này ngươi ba người môn hạ đệ tử biểu hiện đều rất không tệ,

Đều có dạy bảo chi công."

"Đây đều là nắm tổ sư hồng phúc, trong môn anh tài hưng thịnh, đệ tử không dám giành công."

Đan Dương Tử, Trường Xuân Tử cùng Hách Trường Phong ba người cùng một chỗ đáp.

Triệu Phất Y đứng ở phía sau, mặt lộ vẻ vẻ ngạc nhiên, thẳng đến lúc này mới

biết được Hách Trường Phong cũng có đạo hiệu, nguyên lai là gọi Thái Cổ tử.

"Hòa Tuyền, Liên Thành Quân, Chu Vô Cực, lần này các ngươi xuống núi, tiến về Đại Ngụy vương triều, tham gia Huyền Cơ Đài bên trong, cùng U Minh nhất mạch tác chiến, hung hiểm khó lường, nhất định phải cẩn thận một chút, bất quá, nếu có thể đi qua lần này ma luyện, ta tin tưởng các ngươi lại rực rỡ hào quang."

Thuần Dương Chân Nhân theo Đan Dương Tử bọn người nói qua về sau, quay đầu lại đối Triệu Phất Y đám người nói.

"Đa tạ tổ sư chỉ giáo."

Triệu Phất Y bọn người sắc mặt nghiêm túc, cùng một chỗ đáp.

"Hòa Tuyền, ngươi trên Thất Tinh Đảo dùng chính là Độn Nhất Phù, này phù cho dù thần diệu, lại không sát phạt chi năng, đối với ngươi chuyến này trợ giúp không lớn, như vậy đi, trương này Lưỡng Nghi phù ban cho ngươi, nhiều hơn diễn luyện, đủ để mang ngươi vượt qua kiếp nạn này."

Thuần Dương Chân Nhân từ trong ngực tay lấy ra vàng nhạt Phù Triện, đưa tới Hòa Tuyền trên tay.

"Đa tạ tổ sư."

Hòa Tuyền vội vàng thi lễ, hai tay từ Thuần Dương Chân Nhân trong tay nhận lấy.

"Liên Thành Quân, ngươi tính cách khẳng khái, nhiệt tình vì lợi ích chung, lại không thiếu sát phạt chi khí, chuôi này Thái Bạch kiếm tựu ban cho ngươi."

Nói xong, Thuần Dương Chân Nhân từ trong tay áo lấy ra một thanh phi kiếm đến.

Thanh phi kiếm này dài ước chừng ba tấc, toàn thân ngân bạch, ánh quang

lóng lánh, mặc dù cùng trong trận sở dụng khác biệt, vậy nhìn một chút liền biết bất phàm.

"Đa tạ tổ sư."

Liên Thành Quân đồng dạng đáp.

"Chu Vô Cực."

Thuần Dương Chân Nhân kêu Triệu Phất Y một tiếng, tiếp lấy lại nói ra: "Ngươi lần này trên Thất Tinh Đảo dùng chính là Tương Liễu Cung, cùng ngươi cũng quá phối hợp, bất quá, cung này quá mức âm độc, hữu thương thiên hòa, đổi một cái Tử Lôi Cung cho ngươi, cần phải cẩn thận sử dụng."

Dứt lời, từ trong tay áo móc ra một thanh dài hơn nửa thước bỏ túi tiểu cung đến, toàn thân thuần tử, thoạt nhìn mười phần tinh xảo, cùng với giống như là món bí bảo, chẳng bằng nói là món đồ chơi.

"Đa tạ tổ sư."

Triệu Phất Y cung cung kính kính nhận lấy.

Trên mặt hắn thần sắc không thay đổi, nhưng trong lòng âm thầm bồn chồn, không nghĩ tới Thuần Dương Chân Nhân đem ba người cướp đoạt bí bảo đều đổi, may mắn cho hắn thay vẫn là một cây cung, nếu không, cái này Phượng Vũ Cửu Thiên Tiễn coi như uổng công luyện tập.

"Tốt, sự tình không sai biệt lắm, các ngươi lui ra đi."

Thuần Dương chân nhân nói.

"Tuân mệnh."

Đám người cùng một chỗ đáp.

"Chu Vô Cực tạm lưu thoáng cái."

Thuần Dương Chân Nhân tiếp lấy còn nói thêm.

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, lại không biết người khác đều đi rồi, chỉ làm cho hắn lưu lại, trong nháy mắt, những người khác đã lui ra, chỉ có hắn lưu lại.

"Chu Vô Cực, ngươi cướp đoạt lần này luận đạo đại hội đầu danh, vẫn còn một phần ban thưởng, lại không biết ngươi mong muốn thứ gì."

Thuần Dương Chân Nhân hỏi.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y khẽ giật mình, không nghĩ tới là vì chuyện này, trầm ngâm một lát, nói ra: "Khởi bẩm Chân Nhân , ta muốn một kiện có thể hàng yêu trừ ma bí bảo."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 188: Thân Phận

188, thân phận

Ngay tại cùng Thuần Dương Chân Nhân đơn độc chung đụng thời điểm, Triệu Phất Y trong đầu chuyển qua vô số suy nghĩ.

Đối mặt Thuần Dương Chân Nhân, hắn thậm chí có một loại xúc động, dứt khoát đem Thu Tố Bạch chuyện tình nói ra, cầu Thuần Dương Chân Nhân xuất thủ, hàng yêu trừ ma, chấm dứt hậu hoạn.

Nhưng ở cuối cùng há miệng trước đó, hắn lại nhịn được cảm giác kích động này, bởi vì giao cạn kị nói sâu.

Triệu Phất Y là lần đầu tiên gặp mặt Thuần Dương Chân Nhân, đối Thuần Dương Chân Nhân tính cách làm người, phong cách hành sự đều không nửa phần hiểu rõ, nếu như trực tiếp ném ra ngoài Thu Tố Bạch chuyện tình, hậu quả ai khó đoán trước.

Thuần Dương Chân Nhân thật sự sẽ giúp hắn sao, dù sao Thu Tố Bạch thế nhưng là hàng thật giá thật yêu ma, thực lực thâm bất khả trắc, Thuần Dương Chân Nhân đến tột cùng có thể hay không chiến thắng Thu Tố Bạch, ai cũng không biết.

Vẻn vẹn vì hắn, Thuần Dương Chân Nhân lại kết xuống cái này đại địch sao?

Huống chi, hắn có thể tham gia Toàn Chân Đạo, ở giữa cũng có Thu Tố Bạch mưu đồ, nói một cách khác, Thu Tố Bạch tất có mưu đồ, chỉ là không biết mưu đồ thứ gì.

Nếu như Thuần Dương Chân Nhân không muốn kết xuống Thu Tố Bạch bực này đại địch, lại không muốn vì Thu Tố Bạch thừa lúc, có thể hay không trái lại đối phó chính hắn?

Nếu thật là dạng này, đó chính là tự chuốc lấy đau khổ.

Vì vậy, Triệu Phất Y cuối cùng dấu diếm Thu Tố Bạch chuyện tình, chỉ là đòi hỏi một trương hàng yêu trừ ma Linh phù.

"Hàng yêu trừ ma. . ."

Thuần Dương Chân Nhân ngồi ngay ngắn ở trên Hàn Ngọc Sàng, nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, nói ra: "Trên đời này yêu ma đã không nhiều lắm, đừng nói là người bình thường, coi như người trong tu hành, mấy chục năm cũng khó nhìn thấy một lần, ngươi lần này đi chưa hẳn dùng đến đến loại vật này."

Ngừng lại một chút, âm thanh càng thêm nghiêm túc, tiếp lấy lại hỏi: "Ngươi thật sự cần loại vật này sao?"

"Còn xin tổ sư ban thưởng."

Triệu Phất Y kiên định nói.

"Được."

Thuần Dương Chân Nhân gật gật đầu, nói ra: "Đã ngươi khăng khăng phải dùng, vậy liền ban thưởng ngươi một trương trừ tà Thuần Dương Phù."

Trong lúc nói chuyện, từ trong tay áo tay lấy ra dài ba tấc màu bạc nhạt Phù Triện, mặt ngoài có chút lóe ra quang mang, nói ra: "Trương này Phù Triện bên trong ẩn chứa Thuần Dương pháp lực, đối với yêu ma nhất đạo có hiệu quả, ngươi trong vòng khí độ nhập, liền có thể kích phát, bất quá, nhiều nhất chỉ có thể dùng ba lần, vượt qua ba lần về sau, bên trong Thuần Dương pháp lực, liền sẽ tiêu hao sạch sẽ."

"Đa tạ tổ sư ân điển."

Triệu Phất Y cung cung kính kính nhận lấy.

"Ừm. . ."

Thuần Dương Chân Nhân đem Phù Triện đưa cho hắn về sau, cũng không giống đối những người khác, lập tức để hắn rời đi, trầm mặc vài giây đồng hồ, nhàn nhạt hỏi: "Chu Vô Cực, ngươi bái tại Hách Trường Phong môn hạ bao lâu?"

"Không sai biệt lắm nửa năm."

Triệu Phất Y cung kính đáp, trên thực tế, hắn bái tại Hách Trường Phong môn hạ cũng không có lâu như vậy, chỉ là mấy tháng mà thôi.

"Ta nghe Trường Phong nói qua, ngươi luyện võ đến nay mới hơn một năm, lại có như vậy tiêu chuẩn, quả nhiên là đáng sợ."

Thuần Dương Chân Nhân cảm khái nói.

"May mắn thôi."

Triệu Phất Y cười nói.

"Ngươi vốn là người ở nơi nào? Trong nhà còn có người nào sao? Ngươi thiên phú hơn người, Huyết Mạch tất nhiên khác thường, nói không chừng vẫn còn trong tộc huynh đệ cũng thích hợp tu luyện."

Thuần Dương Chân Nhân lo lắng nói.

"Khởi bẩm tổ sư."

Triệu Phất Y sắc mặt ngưng tụ, nặng nề nói ra: "Đệ tử là Hán Trung Phủ Thành Tây ba mươi dặm Chu gia thôn người, bởi vì hơn một năm trước một trận

lũ lụt, toàn tộc trên dưới đều đã đã qua đời."

"Nha. . ."

Thuần Dương Chân Nhân khẽ thở dài một cái, nói ra: "Chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không nghĩ tới lại nói trúng ngươi chuyện thương tâm, ngược lại là bần đạo không đúng."

"Chân Nhân vô tâm chi ngôn, nơi nào có sai."

Triệu Phất Y đáp.

"Tốt, thời điểm cũng không sớm, ngươi trở về siêng năng tu luyện đi. Bần đạo cũng phải bế quan."

Thuần Dương Chân Nhân đáp.

"Tuân mệnh."

Triệu Phất Y cung cung kính kính đi ra ngoài.

Hách Trường Phong một mực tại ngoài cửa chờ lấy , chờ đến Triệu Phất Y đi ra ngoài, hai người liền cùng rời đi Hỏa Long Cung, trở lại tự mình viện lạc.

. . .

Đợi đến Triệu Phất Y sau khi đi xa.

Thuần Dương Chân Nhân sắc mặt dần dần nghiêm túc lên, nâng tay phải lên, lấy ăn chỉ trước người trong hư không, cắt cái đường kính khoảng ở hơn một thước vòng tròn.

Xoạt!

Vòng tròn vẽ xong về sau,

Phát ra nhàn nhạt tiếng nước, tiếp theo, liền ngưng tụ thành một mặt Thủy kính, từ đó cho thấy một người đến, chính là Toàn Chân Đạo tam đại Chân Nhân một trong Bích Ba Chân Nhân.

"Sư huynh, ngươi vừa gặp qua Chu Vô Cực rồi?"

Thủy kính bên trong, truyền ra Bích Ba Chân Nhân âm thanh.

"Không tệ."

Thuần Dương người này khẽ gật đầu, tiếp lấy nói ra: "Ta vừa rồi đem hắn gọi, cẩn thận lại nhìn một phen, phát hiện sư muội ngươi nói không sai, quả nhiên diện mạo cùng Triệu Khách có chút tương tự "

"Nào chỉ là có chút tương tự."

Bích Ba Chân Nhân khe khẽ thở dài, nói ra: "Ngươi cùng Triệu Khách quen biết muộn, hắn lúc ấy niên kỷ đã không nhỏ, ta cùng với hắn quen biết thời điểm, hắn cùng với Chu Vô Cực hiện tại niên kỷ không sai biệt lắm, cái kia lúc tướng mạo cùng Chu Vô Cực quả thực giống nhau như đúc, hoàn toàn là trong một cái mô hình thời khắc ra tới."

"Ngày đó trong điện thời điểm, ta một chút nhìn thấy Chu Vô Cực, lúc ấy tựu lấy làm kinh hãi, về sau lại tra hắn quê quán, phát hiện hắn là Hán Trung Phủ, càng là kinh ngạc."

"Ngoại nhân cho dù không biết, nhưng là ta lại biết, Triệu Khách trước kia chưa từng thành đạo trước đó, từng ở Hán Trung Phủ nối tiếp nhau mấy năm, tại tử bách trong núi luyện kiếm, về sau thành đạo về sau, cách mỗi mấy năm, ngẫu nhiên sẽ còn tiến về nghỉ ngơi."

"Ngươi cho là hắn là Triệu Khách còn sót lại huyết mạch?"

Thuần Dương Chân Nhân bỗng nhiên chen vào nói hỏi.

"Có thể có khả năng. . ."

Bích Ba Chân Nhân trên mặt lộ ra vẻ chần chờ, nói ra: "Ta cũng hi vọng Triệu Khách vẫn còn hậu nhân tại thế bên trên, chỉ là khả năng không lớn, lấy những người kia năng lực, tựu liền Thái Bình Đạo đều có thể san bằng, nếu là Triệu Khách vẫn còn hậu nhân tại thế, chỉ sợ cũng chạy không khỏi những người kia đuổi bắt."

"Ta lại cảm thấy người này tám thành chính là Triệu Khách hậu nhân."

Thuần Dương Chân Nhân trầm mặc vài giây đồng hồ nói.

"A?"

Bích Ba Chân Nhân giật mình.

"Theo ta nói biết, ngày đó những người kia vây công Thái Bình Đạo, đem nó nhất cử hủy diệt thời điểm, Triệu Khách cũng không cùng đồng môn cùng một chỗ chịu chết, mà là liều chết giết ra khỏi trùng vây, về sau một mình vẫn lạc tại ngoại giới, điểm này cùng ta đối với hắn hiểu rõ hoàn toàn không hợp."

"Điểm này ta lúc trước một mực không nghĩ thông suốt, nhưng là hắn như ở trong hồng trần vẫn còn truyền nhân, ngược lại là dễ dàng giải thích, xem ra hắn lúc ấy chính là đi gặp tự mình hậu nhân, phó thác Thái Bình Đạo hủy diệt sự tình."

"Ngoài ra, Chu Vô Cực tu luyện chỉ có ngắn ngủi một năm, đã có như vậy tiêu chuẩn, đã không phải là thiên phú dị bẩm có thể giải thích."

"Trừ phi là Triệu Khách trước khi chết, đem một thân tu vi, đều phong ấn tại Chu Vô Cực thể nội, mới có thể trong thời gian ngắn ngủi như thế tu vi tăng vọt."

Thuần Dương Chân Nhân đem chính mình suy đoán từng cái nói ra.

"Nếu là như vậy, ngược lại là có nhiều khả năng, chỉ là sư huynh, ngươi lại muốn làm thế nào đây?"

Bích Ba Chân Nhân hỏi.

"Ừm. . ."

Thuần Dương Chân Nhân trầm mặc hồi lâu, nói ra: "Bằng vào ta ý kiến, vẫn là vô thanh vô tức, yên lặng theo dõi kỳ biến tốt, Thái Bình Đạo tại sao lại hủy diệt, đến nay vẫn là một cái nan giải chi mê, có một số việc tham dự trong đó, chỉ sợ sẽ dẫn lửa thiêu thân."

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 189: Trở Lại Trường An

189, trở lại Trường An

Sắc trời vừa vặn, vạn dặm không mây.

Lại là một năm xuân về hoa nở thời tiết, Thành Trường An lân cận phồn hoa nở rộ, người đi đường như dệt, chính là xuất ngoại đạp thanh thật là tốt thời tiết.

Ngay tại Thành Trường An phía Nam, một cái đường lớn bên trong, một cái Thanh y thiếu niên dạo bước hướng trong thành đi tới.

Người này nhìn niên kỷ ở mười bảy mười tám tuổi trên dưới, mắt như lãng tinh, tóc mai như đao cắt, hai đầu lông mày mang theo một cỗ bừng bừng khí khái hào hùng, thân hình thẳng tắp, đi lại nhẹ nhàng, mặc một bộ bảy thành mới thanh sam, đi trên đường, tự thành phong cảnh, dẫn tới ven đường trên xe ngựa rất nhiều thiếu nữ quan sát.

Đây không phải người khác, chính là từ Huyền Đức Động Thiên trở về Triệu Phất Y.

Một tháng trước đó, hắn theo Hách Trường Phong cùng một chỗ tiến về Toàn Chân chủ mạch, tham gia luận đạo đại hội, đi qua một phen vất vả chém giết, cuối cùng được đầu danh.

Nếu là y theo dĩ vãng lệ cũ, tám thành lại lưu tại Huyền Đức Động Thiên, trở thành chủ mạch đệ tử.

Chỉ là lần này lại gây ra rủi ro, ở luận đạo đại hội trước đó, Đại Ngụy vương triều Thái tử Giang Mai cũng đã đuổi tới Huyền Đức Động Thiên, lấy triều đình

danh nghĩa cùng Thuần Dương Chân Nhân thương nghị, muốn chiêu mộ mấy tên đệ tử, tham gia triều đình tu hành tổ chức Huyền Cơ Đài, ứng phó U Minh nhất mạch mang tới lần đại kiếp nạn này.

Giang Mai cuối cùng lựa chọn lần này luận đạo đại hội bảy người đứng đầu, Triệu Phất Y chiếm danh đầu, tự nhiên cũng ở chiêu mộ trong danh sách.

Vì vậy, hắn vô pháp ở Huyền Đức Động Thiên lưu thêm, đành phải tuyển mấy môn công pháp, vội vàng bế quan một tháng, tu luyện một phen về sau, liền dựa theo cùng triều đình trước đó ước định, trở lại Thành Trường An, tiến về Huyền Cơ Đài thiết lập tại Ung Châu hành dinh.

"Rất lâu không đã trở lại. . ."

Triệu Phất Y trở lại Thành Trường An về sau, cũng không có trước tiên tiến về Huyền Cơ Đài đưa tin, mà là trước quay về tự mình chỗ ở —— Quang Đức Phường bên trong Phổ Độ Cư.

Hơn một tháng không trở về, trong phòng đã tích đầy bụi bặm, trọn vẹn dùng gần nửa canh giờ, mới quét dọn một lần.

Toàn bộ thu thập xong về sau, Triệu Phất Y ngồi ở phía dưới mái hiên, ngửi ngửi tiền đường nhàn nhạt mùi thuốc, bỗng nhiên có chút phiền muộn.

Năm ngoái mới vào Trường An thời điểm, còn dự định làm cái lang trung, cho người ta chữa bệnh mà sống, không nghĩ tới chỉ chớp mắt ở giữa, toàn bộ kế hoạch toàn rối loạn.

Đáng tiếc cái này một đường dược liệu, chỉ sợ không còn cơ hội mở hàng.

Triệu Khách nghĩ tới đây, cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ dưới thân tấm ván gỗ.

Từ khi Triệu Khách sau khi qua đời, hắn trên cơ bản đều là ở chỗ này, tại đây phiến hành lang trên ván gỗ, không biết ngồi nhiều ít thời gian, trong lúc bất tri

bất giác, đã có chút gia cảm giác.

Một năm qua này bôn ba, vất vả, bỏ mạng, không biết làm nhiều ít sự tình, thật không biết lúc nào mới có thể an ổn xuống, nghỉ ngơi thật tốt một trận.

Có phải thật vậy hay không vẫn còn cơ hội này, kỳ thực cũng không phải quá xác định.

Triệu Phất Y bỗng nhiên cúi đầu, nhìn chằm chằm trong viện một khối phiến đá nhìn hồi lâu.

Ngay tại khối này phiến đá phía dưới, chôn lấy Lâm Trấn trường kiếm, quần áo cùng hài cốt, thời khắc tỉnh táo tự mình, thế sự hung hiểm, vạn vạn không thể xem thường.

Cùng Lâm Trấn một trận chiến là hắn bình sinh lần thứ nhất gặp nạn, kém một chút tựu mất đi tính mạng, mà lại nguyên nhân gây ra đúng là một kiện nhàm chán việc nhỏ.

. . .

Triệu Phất Y trong sân lẳng lặng mà ngồi hơn hai canh giờ, cảm giác tâm tư hơi trầm tĩnh một chút, lúc này mới đứng dậy leo tường ra khỏi phòng, nhanh chân hướng vào phía trong thành đi tới.

Nếu như nói, ở Thành Trường An vẫn còn một người bạn, chính là Hứa Môn Vương Triêu Nghĩa.

Lần này tiến về Huyền Cơ Đài, tiền đồ hung hiểm khó lường, có thể hay không còn sống trở về vẫn là chưa biết, trước khi chuẩn bị đi cáo biệt, cũng là phải có chi nghĩa.

"Vương sư thúc, hồi lâu không thấy."

Thời gian không lâu, Triệu Phất Y liền đã đi tới Hứa Môn, ở Luyện Võ Tràng

bên cạnh gặp được Vương Triêu Nghĩa.

"Lâu ngày không gặp."

Vương Triêu Nghĩa nhìn thấy Triệu Phất Y tới, cười nhạt tiếu, tâm tình cũng rất không tệ.

Nửa đời trước của hắn phiêu bạt không chừng, thẳng đến Hứa Sơn thành lập Hứa Môn về sau, mới ở Trường An dừng chân, ở chỗ này cũng không có cái gì bạn cũ.

Mà lại không chỉ như vậy, thân nhập Hứa Môn bên trong, liền đánh lên Hứa Sơn nhãn hiệu, Hứa Sơn không phải là người giang hồ, mà là trong triều trọng thần, hắn trong mỗi ngày người nhìn thấy, không phải là địch nhân chính là minh hữu, đều là bởi vì lợi ích lui tới, không có nửa cái bằng hữu.

"Vương sư thúc, xem ra tâm tình không tệ."

Triệu Phất Y vừa cười vừa nói.

"Ha ha, đó là đương nhiên. . ."

Vương Triêu Nghĩa cũng cười tiếu, đang muốn nói cái gì, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, dường như nhớ ra cái gì đó, lạnh giọng nói ra: "Lúc đầu nhìn thấy ngươi tâm tình không tệ, bất quá, đột nhiên nghĩ đến một việc, nhưng lại không thể không thật tốt giáo huấn ngươi một trận."

"A?"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, hỏi: "Chuyện gì?"

"Còn dám hỏi ta chuyện gì?"

Vương Triêu Nghĩa trừng Triệu Phất Y một chút, cũng không nhiều lời, đưa tay chính là một chưởng, trực tiếp hướng bộ ngực hắn bổ tới.

Một chưởng này vừa nhanh vừa vội, đã dùng tới bảy phần chưởng lực, Triệu Phất Y nếu vẫn Ngoại Gia cảnh giới, tất nhiên khó mà tránh thoát.

Bất quá, hắn bây giờ không chỉ có tấn thăng Nội Gia cao thủ tầng thứ, thậm chí đã đi vào Ngự Khí giai đoạn, vô luận là phản ứng, tốc độ, vẫn là thân thủ, đều không phải ngày xưa có thể so sánh.

Bạch!

Triệu Phất Y thân hình thoắt một cái, nhẹ nhàng tránh thoát một chưởng này, đưa tay cũng là một kích, một chiêu "Bạch Vân Già Nhật", từ một cái cực quỷ dị góc độ, thẳng hướng Vương Triêu Nghĩa hai mắt chộp tới.

Chiêu này trảo pháp chính là ba trăm sáu mươi lăm đường Bạch Viên Phi Nhu Thủ trúng được ý chiêu thức, luôn luôn ở Toàn Chân Đạo bí truyền, ngoại giới ít có người gặp, coi như Vương Triêu Nghĩa lâu dài đi giang hồ, cũng là lần đầu nhìn thấy.

Một trảo này cực nhanh, lai lịch lại quỷ dị , chờ đến Vương Triêu Nghĩa kịp phản ứng thời điểm, đã gần trong gang tấc, trảo phong đã tìm được tròng mắt bên trên.

"Uống!"

Vương Triêu Nghĩa gặp tới lợi hại, không khỏi lấy làm kinh hãi, vội vàng hướng về sau nhảy ra một bước, trên mặt lộ ra vẻ kinh dị.

Ngay tại mấy tháng trước đó, Triệu Phất Y còn không phải hắn số hợp chi địch, vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, lúc này mới đã qua không bao lâu, có thể một chiêu đem hắn bức lui.

Vừa rồi một chiêu này vô luận là tốc độ, vẫn là chiêu thức, đều đã không kém hắn, chỉ là còn không đủ hòa hợp, không đủ lô hỏa thuần thanh mà thôi.

Triệu Phất Y một chiêu tay, cũng không nhường cho, bước nhanh hướng về

phía trước, phất tay lại là một chưởng.

"Tốt!"

Vương Triêu Nghĩa không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, bước nhanh lui nửa bước, tay phải hướng bên hông tìm tòi, chỉ nghe "Vụt" một tiếng, trong tay đã nhiều hơn một thanh bạc nhược thiền dực trường kiếm, đúng là hắn cầm hành trình đi giang hồ Khinh Vũ Kiếm.

Một kiếm nơi tay, tình thế lập tức không nổi, chỉ thấy kiếm quang lấp lóe, không ngừng hướng về phía trước vạch tới, trên không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh.

Đối mặt cái này tầng tầng thế công, Triệu Phất Y không chút nào hoảng, chỉ là từng bước một lui về phía sau, ngẫu nhiên khuy xuất sơ hở, liền bước lên phía trước một bước, trả hết một chưởng.

Khoảng sao hơn ba mươi hiệp về sau, Vương Triêu Nghĩa rốt cục đem Triệu Phất Y bức đến bên tường, mắt thấy lui không thể lui.

"Vương sư thúc kiếm pháp cao minh, bội phục bội phục!"

Triệu Phất Y mỉm cười, dưới chân đột nhiên phát lực, thân hình bỗng nhiên hướng lên phía trên lướt tới, như Thanh Long ra biển.

Bạch! Bạch!

Mắt thấy Triệu Phất Y đứng dậy, Vương Triêu Nghĩa cũng không lưu thủ, tiếp lấy lại là lưỡng kiếm, tiếp tục hướng Triệu Phất Y đâm tới.

Muốn nói Triệu Phất Y thân ở không trung, vô pháp cứu vãn, tự nhiên cũng vô pháp tránh thoát.

Chỉ là chẳng biết tại sao, chỉ thấy Triệu Phất Y lại như là mọc ra cánh, trống rỗng khúc chiết hai lần, khó khăn lắm tránh thoát lưỡng kiếm, vững vàng rơi vào

trên đầu tường.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 190: Ta Nguyện Ý

190, ta nguyện ý

Vân Long Cửu Hiện là Toàn Chân Đạo Nội Gia tầng thứ đắc ý nhất khinh thân công pháp.

Trong đó, thần kỳ nhất chính là, một khi tu luyện thành công, liền có thể trên không trung tự do chuyển hướng, luyện đến cảnh giới cao thâm lúc, thậm chí có thể liên tục chuyển hướng chín lần, mà lại mỗi chuyển hướng một lần, đều sẽ trống rỗng thêm ra một phần lực đạo, hướng ra phía ngoài lại lướt đi xa ba, năm trượng.

Toàn bộ tính được trọn vẹn có thể nhảy ra bảy tám chục trượng xa, không sai biệt lắm có thể truy đuổi chim bay, chỉ thiếu chút nữa liền có thể cưỡi gió mà đi.

Triệu Phất Y một chiêu cuối cùng triển khai chính là Vân Long Cửu Hiện, cho dù tu luyện còn rất nông cạn, vậy đã có thể né tránh Vương Triêu Nghĩa tất trúng một kiếm.

"Hảo thân pháp!"

Vương Triêu Nghĩa một kiếm đâm vào không khí, cũng không truy kích, trả lại kiếm trở vào bao, khen hắn một câu.

"Vẫn là so ra kém Vương sư thúc kiếm pháp cao minh."

Triệu Phất Y mỉm cười, từ trên đầu tường nhảy xuống tới.

"Ngươi mới luyện võ mấy ngày, tựa như giống như ta?"

Vương Triêu Nghĩa tức giận trừng mắt nhìn hắn một chút, tiếp lấy lại nói ra: "Tốt, không nói nhiều, đi theo ta đi!"

"Được."

Triệu Phất Y cũng không hỏi hắn đi đâu, cười đáp.

Hai người một trước một sau rời đi Luyện Võ Tràng, nhưng cũng không đi địa phương khác, mà là đi Hứa Môn thân ở đi tới.

Không hắn sẽ công phu, liền luyện đến chính Vương Triêu Nghĩa ở tiểu viện.

Vương Triêu Nghĩa thân là Hứa Môn tổng giáo quen, cũng là Hứa Môn duy nhị cao thủ một trong, ở Hứa Môn địa vị gần với Hứa Sơn một người, ăn ở, ăn mặc chi phí đều là cấp cao nhất, còn tại đại tiểu thư Hứa Bạch Lộ phía trên.

Hai người tiến vào trong viện về sau, Vương Triêu Nghĩa liền phân phó hạ nhân, chuẩn bị mấy thứ đồ nhắm, lại dời vài hũ tử rượu ngon, xem chừng muốn cùng hắn không say không nghỉ.

Ngay tại cây hoa đào dưới, bàn rượu bên cạnh, hai người vào chỗ về sau, Vương Triêu Nghĩa để bọn hạ nhân tất cả đều lui ra, lúc này mới nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, hỏi: "Ngươi biết ta vì sao phải dạy huấn ngươi sao?"

"Ha ha!"

Triệu Phất Y nhẹ nhàng cười một tiếng, nói ra: "Sư thúc có việc, tùy thời giáo huấn chính là, cái kia còn có cái gì vì cái gì."

"Ngươi thật không nghĩ tới sao?"

Vương Triêu Nghĩa sắc mặt nghiêm túc lên.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y nao nao, trong lòng chuyển qua mấy suy nghĩ, lại không biết hắn nói cho đúng là sự tình gì.

"Bạch Lộ niên kỷ đã không nhỏ. . ."

Vương Triêu Nghĩa yếu ớt nói.

Ông!

Triệu Phất Y nghe vậy, chỉ cảm thấy trong đầu ông ông tác hưởng, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Đối với hắn mà nói, cho dù là kinh lịch một trận đại chiến, cùng Phong Thập Tam Lang lại chém giết một lần, cũng so đối mặt Hứa Bạch Lộ dễ chịu một chút.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, nếu như nói trên đời này còn có người làm hắn trong lòng còn có hổ thẹn, người này chính là Hứa Bạch Lộ.

"Bạch Lộ là nữ nhi gia, hơi cùng người đi gần một điểm, liền sẽ có tin đồn, thế nhưng là vì ngươi chuyện tình, lại há lại chỉ có từng đó là đi gần một điểm đơn giản như vậy."

"Cái này trong phủ trên dưới, mặc dù không có người dám ngay trước chúng ta mặt nói, thế nhưng là bí mật truyền nhàn thoại không ít, đến mức phía ngoài thế gia bên trong, nhất là cùng Hứa sư huynh không hợp nhau hầu như đại thế gia, nói lời nhưng thật khó nghe."

"Hứa sư huynh tâm chìm như biển, có lẽ có thể không quan tâm cái gì, thế nhưng là Bạch Lộ dù sao còn nhỏ, không có trải qua sóng gió, lại không thể không công thụ bực này ủy khuất."

"Ngươi đã chiếm đủ tiện nghi, chẳng lẽ ăn xong lau sạch, liền muốn buông tay mặc kệ hay sao? Ngươi nếu thật là dạng này, Bạch Lộ nghĩ như thế nào ta mặc kệ, chỉ sợ trong tay của ta chuôi kiếm này ép không được hỏa khí!"

Vương Triêu Nghĩa vừa mới bắt đầu mấy câu còn thanh âm ôn hòa, nói xong lời cuối cùng vài câu thời điểm, âm thanh càng ngày càng lạnh, cơ hồ muốn thật sự theo Triệu Phất Y động thủ.

"Sư thúc, lại muốn ta làm thế nào?"

Triệu Phất Y trầm mặc một lát, rốt cục hỏi lên.

"Rất đơn giản."

Vương Triêu Nghĩa sắc mặt ngưng trọng, nói ra: "Ngươi nếu là muốn phụ trách nhiệm, đi chuẩn bị ngay tam thư lục lễ, chọn một ngày hoàng đạo, cưới Hứa Bạch Lộ, cũng không uổng nàng đối với ngươi một phen tâm ý."

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y trầm ngâm một lát, cuối cùng lắc đầu, nói ra: "Chỉ sợ việc này còn muốn. . ."

Vụt!

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Vương Triêu Nghĩa trong tay Khinh Vũ Kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lóe lên, đã khoác lên Triệu Phất Y trên cổ.

Lại nhìn Vương Triêu Nghĩa,

Sắc mặt đã lạnh xuống, lạnh như băng hỏi: "Lại muốn như thế nào? Hắn là ngươi cảm thấy Bạch Lộ không xứng với ngươi sao?"

"Sao dám."

Triệu Phất Y cười khổ một tiếng, cổ động cũng không dám động, sợ một giây sau, một kiếm này liền chặt tới, tiếp lấy nói ra: "Hứa đại tiểu thư là thế gia đại tộc ngàn cân, phẩm tính thuần lương, tướng mạo đoan trang, chỉ là bất quá giang hồ bên trong một hàn vi người, có thể được Hứa đại tiểu thư lọt mắt xanh, thật

sự là thụ sủng nhược kinh."

"Chỉ là dưới mắt chỉ là lại muốn đi làm một kiện cực chuyện nguy hiểm, có thể hay không còn sống trở về, thật sự là không có nắm chắc, nếu là hiện tại đính hôn, vạn nhất chết ở bên ngoài, chỉ sợ chậm trễ đại tiểu thư."

"Ừm?"

Vương Triêu Nghĩa nhíu mày, trên mặt một chút vẻ không tin, trường kiếm trong tay lại chưa thu hồi, vẫn như cũ đặt ở Triệu Phất Y trên cổ, hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Nói rất dài dòng."

Triệu Phất Y than nhẹ một tiếng, đem hắn từ đi Huyền Đức Động Thiên nói về, một mực giảng đến luận đạo đại hội về sau, muốn đi Huyền Cơ Đài, cùng U Minh nhất mạch tác chiến chuyện tình.

"Thật chứ?"

Vương Triêu Nghĩa sau khi nghe xong, ngoài miệng mặc dù không có tin tưởng, nhưng trong lòng đã tin tám thành, chỉ là U Minh nhất mạch sự tình, thực tế quá mức rung động, trong lúc nhất thời lại rất khó tiếp nhận.

"Thật!"

Triệu Phất Y gật gật đầu, nói ra: "Sư thúc nếu không tin, lần sau gặp mặt, cũng có thể hỏi Hách sư thúc."

"Vẫn còn dạng này một chuyện."

Vương Triêu Nghĩa nhíu mày, thu hồi trên lòng bàn tay trường kiếm, nhất thời trầm mặc lại.

Triệu Phất Y cũng không nói chuyện, chỉ là ngồi ở một bên.

Thật lâu, Vương Triêu Nghĩa bỗng nhiên lại ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Triệu Phất Y nhìn một lúc lâu, hỏi: "Nếu là Bạch Lộ không quan tâm đây? Chỉ cần ngươi nguyện ý cưới nàng, coi như núi đao biển lửa, nàng đều nguyên nhân cùng ngươi cùng đi, vậy ngươi vẫn sẽ hay không từ chối."

"Nha. . ."

Triệu Phất Y không khỏi sững sờ.

Nói thật, hắn đối Hứa Bạch Lộ cho dù quá thưởng thức, nhưng không có nghĩ đến muốn thật sự cùng một chỗ, vừa rồi Huyền Cơ Đài chuyện tình, cũng chỉ là tìm lý do, nhờ vào đó từ chối mà thôi.

Không nghĩ tới Vương Triêu Nghĩa lại hỏi ra vấn đề này, đem hắn bức đến góc tường.

"Nếu là như vậy, kia là chỉ là may mắn, sao dám lại làm từ chối."

Triệu Phất Y cung kính đáp.

Nói đến nơi đây, đã nói đến tuyệt xử, coi như hắn da mặt dù dày, tâm tư lại chìm, cũng vô pháp há miệng cự tuyệt.

"Tốt!"

Vương Triêu Nghĩa vỗ vỗ cái bàn, nói ra: "Đã như vậy, vậy liền hỏi một chút Bạch Lộ ý tứ đi!"

Nói đến đây, hắn quay đầu cửa đối diện bên ngoài hô: "Bạch Lộ, ngươi ra đi, nói một chút ngươi là nghĩ như thế nào!"

Dứt lời, chỉ thấy tiểu viện hai cánh cửa hướng về hai bên phải trái mở ra, Hứa Bạch Lộ oánh oánh mà đứng, đang đứng ở ngoài cửa.

Triệu Phất Y không khỏi giật nảy cả mình.

Lấy hắn lập tức tu vi, đừng nói là cách một bức tường, coi như lại cách hơn mấy đạo, cũng có thể nghe ra sát vách có người hay không, làm sao Hứa Bạch Lộ đứng ở chỗ này, hắn thế mà không có nghe được.

Chỉ là giờ phút này lại không phải hỏi cái này thời điểm, vô luận là hắn, vẫn là Vương Triêu Nghĩa, đều chỉ muốn biết Hứa Bạch Lộ là thế nào muốn.

"Ta nguyện ý."

Hứa Bạch Lộ đứng ở ngoài cửa, nhìn Triệu Phất Y nói.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 191: Gặp Lại

19 1, gặp lại

Bầu trời đêm so pha lê càng thêm trong vắt, trăm ngàn tinh quang lấp lóe ở giữa, lóng lánh phảng phất muốn từ phía trên màn bên trên rơi xuống đồng dạng.

Tinh không chi hạ, toàn bộ Thành Trường An hoàn toàn yên tĩnh.

Triệu Phất Y dạo bước mà đi, đi ở thành Trường An, dọc theo một cái đường lớn, một đường hướng Phổ Độ Cư đi tới, sắc mặt biểu lộ cho dù bình tĩnh như trước, trong nội tâm lại sớm đã bốc lên không thôi.

Ngay tại mấy canh giờ trước đó, hắn cùng với Thu Tố Bạch chính thức định ra hôn ước, chứng hôn người thì là Vương Triêu Nghĩa.

Đương nhiên, dù cho có Vương Triêu Nghĩa chứng hôn, cũng chỉ là tư định suốt đời thôi.

Dù sao Hứa Môn bên kia, không có Hứa Sơn gật đầu, Triệu Phất Y bên này, đã không có gia môn trưởng bối, sư môn Hách Trường Phong cũng không ở.

Bất quá, Vương Triêu Nghĩa trước kia binh nghiệp xuất thân, vốn cũng không để ý nghi thức xã giao, hành tẩu giang hồ nhiều năm, lại nhiễm phải người giang hồ khí tức, đối loại này lễ nghi phiền phức cũng không thèm để ý.

Theo Vương Triêu Nghĩa, chỉ cần hai người định ra việc này, chính là chắc chắn chuyện tình, hắn cũng yên lòng.

Đính hôn về sau, ba người lại nói rất nhiều chuyện, đều là những ngày này

quá khứ, vẫn còn tương lai một đoạn thời gian muốn làm gì.

Thẳng đến bóng đêm dần dần sâu, Triệu Phất Y mới cáo từ, Hứa Bạch Lộ cũng mới lưu luyến không rời đem hắn đưa ra ngoài cửa.

"Mười tám năm. . ."

Triệu Phất Y nhìn trên trời sao dày đặc, nhịn không được có chút than thở, từ hắn đi vào phương thế giới này, cách nay đã mười tám năm đi qua, lần thứ nhất có cắm rễ ở này suy nghĩ.

Đi qua hơn mười năm bên trong, hắn ở đời này cũng không một người thân liền xem như Triệu Khách, quanh năm suốt tháng cũng gặp không được mấy lần, cũng không có bám rễ sinh chồi suy nghĩ, .

Cho tới hôm nay, rốt cục thành gia, có vợ chồng son, nếu là không xảy ra ngoài ý muốn, tiếp theo, liền muốn ở đời này an thân đi.

Tiền đồ cho dù hung hiểm, vậy cuối cùng có mấy phần ẩn náu nơi.

"Người nào? Không biết cấm đi lại ban đêm sao?"

Ngay tại trong lúc hành tẩu, một tiếng quát chói tai bỗng nhiên từ tiền phương truyền đến.

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn lại.

Lúc này mới phát hiện, vừa rồi suy nghĩ chuyện thái chăm chú, căn bản không có chú ý tới chung quanh biến hóa, thế mà không thấy được phía trước tới một đội quân binh, không sai biệt lắm có hai ba mươi người dáng vẻ, tất cả đều là một thân nhung trang, đi ở phía trước bốn vị lại đánh lấy đỏ chót đèn lồng.

Trong đó, phía trước nhất chính là một cái hắc béo giáo úy, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, cầm trong tay trường đao, nhìn chằm chằm hắn mắng.

"Thật có lỗi, mắt vụng về không thấy được chư vị."

Triệu Phất Y mỉm cười, chắp tay nói.

"Không thấy được? Vậy liền để ngươi xem trọn vẹn!"

Hắc quan quân béo mập cười lạnh một tiếng, hướng phía sau quân sĩ phất phất tay, quát: "Áp! Mang về uống trà!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy phía sau mấy tên quân binh, như lang như hổ, nhanh chân đi về phía trước, trên tay cầm lấy dây thừng một loại đồ vật.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y không khỏi cười khổ, không nghĩ tới cái này giáo úy ngược lại là cái tính tình nóng nảy, một lời không hợp liền muốn bắt người, nói ra: "Thôi được rồi, sẽ không lãng phí chư vị đại nhân lá trà, chỉ là đi trước."

Dứt lời, mũi chân một điểm, phi thân nhảy lên đầu tường, lại là mấy nhảy vọt, trong nháy mắt, liền đã biến mất ở trong màn đêm.

"Cái này. . ."

Mấy tên quân binh cho tới giờ khắc này mới phản ứng được, tất cả đều trợn mắt hốc mồm, cầm dây thừng quay đầu hướng hắc béo giáo úy nhìn lại, không biết như thế nào đi làm.

"Thôi! Để hắn chạy đi! Cũng đắc ý không mất bao nhiêu thời gian, qua ít ngày tự có cao thủ tới thu thập những người giang hồ này!"

Hắc béo giáo úy tức giận nói.

. . .

Lấy Triệu Phất Y giờ này ngày này bản lãnh, từ trên nóc nhà hồi Phổ Độ Cư,

ngược lại so đi đại lộ càng nhanh một chút.

Dù sao hai điểm ở giữa, thẳng tắp ngắn nhất, đường lớn lại thẳng, cũng là khúc chiết mà đi, ngược lại là nhảy ra đường lớn, mới có thể nhanh nhất đạt tới mục đích.

Ước chừng một khắc đồng hồ về sau, hắn liền đã trở lại Phổ Độ Cư, sau khi vào nhà, trở tay đóng lại cửa phòng, định lúc này nghỉ ngơi, đợi cho ngày mai sáng sớm, tiến về Huyền Cơ Đài ở Tây Bắc năm châu hành dinh.

"Hô. . ."

Ngay tại hắn quay người đóng cửa trong nháy mắt, đột nhiên cảm giác được gáy rét run, tựa hồ là có người ở thổi lương khí.

"Ai!"

Triệu Phất Y sắc mặt hơi trầm xuống, trở tay một chưởng hướng về sau bổ tới, một chưởng này cũng không lưu lực, chưởng phong lăng lệ,

Khí thế bức người, đã có Ngự Khí cảnh giới uy thế.

"Mấy ngày không gặp, tu vi tiến triển không chậm a!"

Một cái yếu ớt âm thanh từ sau lưng của hắn vang lên, thanh âm này cũng là quen thuộc, chính là Thu Tố Bạch.

"Nguyên lai là Thu cô nương, hồi lâu không thấy!"

Triệu Phất Y hơi kinh hãi, lập tức bình tĩnh lại, quay người nhìn Thu Tố Bạch, cười nhạt một tiếng nói.

Trên mặt hắn biểu lộ tuy không biến hóa, nhưng trong lòng đã tăng cao cảnh giác, làm đủ động thủ dự định.

Vốn cho rằng tu luyện tới Nội Gia tầng thứ về sau, cùng Thu Tố Bạch tu vi chênh lệch lại càng ngày càng nhỏ, thẳng đến có cơ hội chống cự Thu Tố Bạch uy hiếp, không nghĩ tới theo tu vi tiến bộ, lại càng thêm cảm giác Thu Tố Bạch thâm bất khả trắc, thậm chí liền nàng lúc nào đi vào phía sau mình cũng không biết.

"A, nhìn ngươi bộ dạng này, không phải là quá hoan nghênh ta à!"

Thu Tố Bạch dung mạo cùng ngày xưa cũng không biến hóa, vẫn như cũ làm người ta trong lòng, chỉ là sắc mặt có chút nhạt trắng, thoạt nhìn gầy gò một chút, cười nói ra: "Quả nhiên là có người mới quên người cũ, có phu nhân sẽ không nhận ta cái này hữu tình người!"

"Thu cô nương, nói cẩn thận."

Triệu Phất Y từ tốn nói, nhưng trong lòng không khỏi khẽ động, cũng không biết Thu Tố Bạch là lúc nào đi theo hắn, thế mà biết hắn cùng với Hứa Bạch Lộ đính hôn sự tình.

"Xem ra ngươi lần này ở Toàn Chân Đạo thu hoạch không nhỏ, tu vi tiến triển rất nhanh a!"

Thu Tố Bạch không nhắc lại cái đề tài này, mà là cẩn thận nhìn hắn, trên dưới không ở dò xét.

"Đều là nắm Thu cô nương phúc, nếu không phải Thu cô nương chỉ điểm, chỉ là cũng bái không đến Hách đạo trưởng môn hạ."

Triệu Phất Y cười nói.

Đối mặt Thu Tố Bạch, hắn chợt nhớ tới từ Thuần Dương Chân Nhân trên tay lấy được Thuần Dương Tịch Tà Phù, nội tâm nhịn không được kích động lên, chỉ là trước đó không làm chuẩn bị, lúc này lại không phải là cơ hội động thủ.

"Ta nghe nói Huyền Cơ Đài ở bốn phía chiêu mộ, các ngươi Toàn Chân Đạo

cũng có người đi, lại không biết. . ."

Thu Tố Bạch nháy nháy mắt hỏi.

"Thu cô nương quả nhiên tin tức linh thông, chỉ là cũng ở chiêu mộ liệt kê."

Triệu Phất Y nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhìn kỹ Thu Tố Bạch, mong muốn từ trên mặt nàng nhìn ra thứ gì đến.

"A, vậy thì tốt quá, thiên hạ đem biến, thân ở Huyền Cơ Đài bên trong, cũng coi là lưng tựa đại thụ hảo hóng mát, làm rất tốt đi, ta xem trọng ngươi nha!"

Thu Tố Bạch vừa cười vừa nói.

Nói xong, nàng không đợi Triệu Phất Y lại há miệng, tiếp lấy lại nói ra: "Ta còn có việc muốn làm, sẽ không cùng ngươi tại đây nói chuyện phiếm, chúng ta ngày khác gặp lại."

Dứt lời, tiện tay vung lên, một trận nhàn nhạt khói trắng, hướng bốn phía tràn ngập mà đi , chờ đến khói trắng tan hết thời điểm, đã biến mất trong phòng.

"Gia hỏa này. . ."

Triệu Phất Y ánh mắt lấp lóe.

Lần này gặp mặt, hắn luôn cảm thấy có cái gì không đúng, Thu Tố Bạch tới lui vội vàng, tựa hồ là đặc biệt không nghĩ ở hắn nơi này ở lâu, mà lại lần này lộ mặt, cho dù nhìn không ra, nhưng là luôn cảm giác khí tức của nàng so ngày xưa cũng yếu đi rất nhiều, luôn có chủng miệng cọp gan thỏ cảm giác.

"Chẳng lẻ là bị thương? Nếu là như vậy, vậy lần sau. . ."

Triệu Phất Y trong lòng bỗng nhiên có chút hối hận, lần này nói không chừng

là một cái cơ hội tốt vô cùng, vừa rồi nên động thủ.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 192: Nhiệm Vụ

192 , nhiệm vụ

Sáng sớm hôm sau.

Triệu Phất Y trước kia rời giường, sau khi rửa mặt, đổi thân sạch sẽ y phục, ở trước cửa tiểu điếm ăn no nê về sau, nhanh chân đi Thành Trường An Tây Bắc đi tới.

Ngay tại Thành Tây cách đó không xa, có một mảnh hành dinh, vốn là Trường An Lục Vệ một trong Trường An tả vệ hành dinh, bất quá, theo Huyền Cơ Đài đến, nơi đây đã thành Huyền Cơ Đài thiết lập tại Tây Bắc năm châu tổng quản hành dinh.

Ước chừng hơn một canh giờ về sau, Triệu Phất Y đi vào hành dinh bên ngoài, hướng thủ vệ quân sĩ đưa lên công văn về sau, liền có người mang theo hắn một đường đi trung quân đi tới.

Ngay tại trung quân đại trướng bên ngoài, đã đứng đấy hai mươi, ba mươi người, trong đó có mấy cái là hắn nhận biết, chính là Toàn Chân nhất mạch bị chiêu mộ đệ tử.

Ngoài ra còn có một hai chục vị, xem thấu lấy cách ăn mặc, đều không phải trong quân người, không phải là tu hành môn phái đệ tử, chính là võ lâm đại phái môn đồ, chẳng biết tại sao, đều tụ ở chỗ này.

"Ha ha, ngươi tới ngược lại là đúng giờ."

Mọi người ở đây bên trong, Liên Thành Quân đang đứng ở trong đó, một

chút nhìn thấy Triệu Phất Y lại, cười lớn tiến lên đón.

"Đây không phải còn chưa tới thời gian sao. . ."

Triệu Phất Y mỉm cười, chắp tay nói.

Toàn Chân nhất mạch môn nhân lần này cho dù nhận chiêu mộ, vậy dù sao cũng là môn phái đệ tử, không phải là quân lữ bên trong người, chỉ cần có sự tình lúc hoàn thành nhiệm vụ liền tốt, không cần mọi chuyện đều muốn dựa theo quân pháp.

Tỉ như nói, ban đêm lúc nghỉ ngơi, có thể ở hành viên doanh trại qua đêm, cũng có thể tự mình tìm kiếm chỗ ở.

Bất quá, Toàn Chân nhất mạch trong mọi người, phần lớn đều đối Trường An không quen, cũng liền lưu tại hành dinh, Triệu Phất Y tự có chỗ ở, lúc này mới hồi Thành Trường An qua đêm.

"Ha ha, ta xem sư đệ mặt sắc thái vui mừng, không phải là gặp được việc vui gì rồi sao?"

Hai người hàn huyên vài câu, Liên Thành Quân thuận miệng nói.

"Sư huynh, ngươi gần nhất bắt đầu cho người ta đoán mệnh sao?"

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình, nhịn không được nói.

"Ha ha, xem ra thật là có!"

Liên Thành Quân lông mày nhướn lên, cười cười, tiếp lấy lại nói ra: "Chúng ta Toàn Chân nhất mạch chính là Đạo Môn đích truyền, cái gì Tử Vi Đấu Sổ, áo gai tướng thuật đều muốn học thượng một chút, vạn nhất ngày nào hành tẩu giang hồ, cũng là dán khẩu mua bán, làm sao, sư đệ chưa từng học qua sao?"

"Ha ha. . ."

Triệu Phất Y không còn gì để nói, ngay tại hơn một năm trước, hắn còn không biết trên đời này có tu hành sự tình, làm sao có thể đi học coi bói bản lãnh.

Chờ hắn biết chuyện này thời điểm, đã lâm vào trùng điệp nguy cơ, lại thế nào khả năng có thời gian đi học đoán mệnh.

"Đúng rồi, đến cùng là cái gì việc vui?"

Liên Thành Quân tiếp lấy lại hỏi.

"Nói thật, tiểu đệ cùng người đính hôn."

Triệu Phất Y cũng không không dám nói.

"A!"

Liên Thành Quân lông mày nhướn lên, không nghĩ tới thế mà lại là chuyện này, hiếu kì hỏi: "Đến cùng là cái nào một nhà cô nương?"

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y vốn định nói thẳng, thế nhưng là trong đầu nhất chuyển, việc này còn không có cho Hách Trường Phong bẩm báo, ngược lại không tốt trước tiên là nói về, liền chần chờ.

"Vị huynh đệ kia ngược lại là thật là nhanh tay chân, thế mà nhanh như vậy tựu đính hôn."

Ngay tại Triệu Phất Y một do dự công phu, bên cạnh một vị mặt vàng đại hán chen vào nói nói ra: "Nguyên bản ta cũng dự định cùng người đính hôn, đáng tiếc đi quá mau, không có cách, chờ chuyện chỗ này, trở về lại đính hôn đi!"

"Ừm. . ."

Triệu Phất Y quay đầu, thật sâu nhìn người này một chút, trong lòng âm thầm cảnh cáo tự mình, lần này hành động ngàn vạn lần đừng có cùng người này đồng hành.

Căn cứ hắn hai đời kinh nghiệm, mọi thứ nói ra cùng loại với "Lại làm việc cuối cùng một chuyến", "Lần này trở về tựu đính hôn", tám thành đều trở về không được.

. . .

"Chư vị tiên sinh, mời vào trướng đi, đại nhân cho mời."

Mặt vàng đại hán nói qua không lâu, chỉ thấy đại trướng để lộ, một giáo úy từ đó đi ra, nhìn đám người một chút, lên tiếng nói.

Đám người liếc nhìn nhau, cùng một chỗ đi đại trướng đi tới, Triệu Phất Y cũng đi theo trong đó.

Tiến vào đại trướng về sau, Triệu Phất Y ánh mắt liếc nhìn một lần, phát hiện trong đại trướng cực kì rộng rãi, trong đó, chỗ sâu nhất bày biện ba bàn lớn án, phía sau phân biệt vào chỗ một người.

Trong đó, ở giữa mà ngồi chính là Huyền Cơ Đài Tây Bắc hành dinh tổng quản, Tây Bắc Tiết Độ Sứ An Như Sơn, ở hắn tay trái bên cạnh, lại ngồi Huyền Cơ Đài Tây Bắc hành dinh Phó tổng quản, Tây Bắc binh mã khiến cho sử Minh Viễn,

Bên phải bên cạnh lại ngồi Toàn Chân nhất mạch nữ chân nguyên dọn đường trưởng.

Ngoại trừ ba người này bên ngoài, ở đại trướng hai bên, còn ngồi hai ba mươi viên lão tướng, lớn tuổi nhất đã năm sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, nhỏ tuổi nhất mới chỉ hai mươi mấy tuổi.

Từng cái sát khí lẫm liệt, thoạt nhìn đều không phải là dễ tới bối.

"Tham kiến An tổng quản, Sử phó tổng quản!"

Đám người cùng một chỗ thi lễ.

"Miễn lễ!"

An Như Sơn tiếng như hồng chung, chấn động đến trong đại trướng ông ông tác hưởng.

Người này thoạt nhìn dáng người to béo, thậm chí so Hách Trường Phong còn béo ra không ít, có chút đi lại không tốt dáng vẻ, thế nhưng là cái này há miệng ra, tựu hiển lộ ra không tầm thường tu vi đến.

"Chư vị đều là Toàn Chân Đạo, Linh Quan Giáo, Hoàng Sa Phái đệ tử kiệt xuất, cũng là thái tử điện hạ hết lòng cao thủ."

An Như Sơn một câu, liền đem đám người thân phận đều điểm ra.

Triệu Phất Y thế mới biết, những người khác lai lịch.

Linh Quan Giáo cũng là Đạo Môn chi nhánh, bất quá lại không có quan hệ gì với Toàn Chân Đạo, chính là Mao Sơn nhất mạch truyền thừa, nghe nói công pháp quỷ dị, cùng bình thường Đạo Môn truyền thừa khác biệt.

Đến mức Hoàng Sa Phái, thì là Tây Bắc năm châu trong chốn võ lâm thế lực cấp độ bá chủ, cũng có mấy trăm năm truyền thừa, trong môn nội tình thâm hậu, tựu liền tông sư cấp cao thủ, nghe nói cũng không dừng một vị, so Triệu Phất Y truyền thừa Thương Long Môn, không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Đương nhiên, cái này hai phái mạnh hơn, theo Toàn Chân Đạo so ra, vẫn là kém không biết một bậc.

"Thái tử điện hạ cho dù nói các ngươi tốt, nhưng là trong quân nhìn chính là thực lực, nhìn không phải là thanh danh!"

An Như Sơn nói tới chỗ này, âm thanh đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo, tiếp lấy lại nói ra: "Ở ta dưới trướng nghe lệnh, đầu tiên muốn chứng minh năng lực của mình, sau đó mới có thể an bài chức vụ."

"Sau đó, Sử tổng quản sẽ cho mỗi người các ngươi phân công một kiện nhiệm vụ, làm tốt, liền có thượng đẳng chức vụ, làm được kém, chính là hạ đẳng chức vụ, nếu là không làm được, vậy liền mời trở về đi, Tây Bắc hành dinh tuy lớn, lại dung không được một cái phế vật!"

Mấy câu nói đó lối ra, Triệu Phất Y trong lòng chính là khẽ động.

Thái tử Giang Mai trăm phương ngàn kế đem người từ các thế lực lớn bên trong lấy được, An Như Sơn mấy câu nói đó, lại ẩn ẩn có đem người chạy trở về ý tứ, chẳng lẽ hai người này không hợp nhau sao?

Còn không tha cho hắn suy nghĩ nhiều, sử Minh Viễn liền đã xuất ra một cuốn sách sách, bắt đầu gọi đám người tính danh, từng cái phân công nhiệm vụ.

Thời gian không lâu, liền gọi vào Triệu Phất Y trên đầu.

"Triệu Phất Y!"

Sử Minh Viễn đang chỗ ngồi gọi vào.

Triệu Phất Y nghe được tiếng kêu, vội vàng bước nhanh trong đám người đi ra, đi vào sử Minh Viễn trước người.

"Thành Bắc Kinh Hà Trảm Long Đài."

Sử Minh Viễn đưa cho hắn một phong thư, phía trên dùng sáp bịt lại khẩu, bên trong có nhiệm vụ lần này tường tình.

"Tuân mệnh."

Triệu Phất Y gật gật đầu, cầm thư lui ra.

Lại qua thời gian đốt một nén hương, toàn bộ nhiệm vụ phân phối hoàn tất, đám người cùng một chỗ rời khỏi đại trướng, từ đầu tới đuôi, Nguyên Thanh đạo trưởng ngậm miệng không nói, chưa hề nói một chữ.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 193: Long Huyết

193, Long Huyết

"Hô. . ."

Triệu Phất Y thở ra thật dài khẩu khí, chậm rãi điều hoà hô hấp, trong tay thép tinh trường kiếm dần dần rủ xuống, giọt giọt màu xanh thẳm huyết dịch, ngưng tụ thành từng khỏa nho nhỏ huyết châu, từ trên mũi kiếm tích tích lướt xuống, vẩy vào trên mặt đất.

Ở trước người hắn năm bước bên ngoài, nằm một bộ hình thù kỳ quái thi thể, rõ ràng thoạt nhìn là thân người, lại vẫn cứ nhiều hơn mấy chỗ giáp xác, vụn vặt lẻ tẻ địa phương phân bố trên bả vai, lồng ngực cùng chỗ cánh tay, quái dị nhất chính là, tựu liền ở giữa trán, cũng có một khối màu xanh vỏ cứng.

Hôm qua buổi sáng, hắn ở Huyền Cơ Đài Tây Bắc hành dinh tiếp nhiệm vụ, muốn hắn tiến về Thành Trường An phía bắc một trăm năm mươi dặm bên ngoài Kinh Hà bên cạnh, tiến vào một chỗ U Minh bí cảnh, chém giết ẩn núp ở giữa một nhóm Thủy Tộc quái vật.

Triệu Phất Y sáng nay trước kia xuất phát, đi vào Kinh Hà bên bờ, một tòa gò núi phía dưới về sau, liền dựa theo nhiệm vụ cho ra manh mối, tìm tới tiến vào U Minh bí cảnh địa phương.

Ở thiêu đốt qua Thông U Thạch về sau, trước mắt liền xuất hiện một chỗ cực kì âm u, ẩm ướt hang động.

Toà này hang động cực kì chật hẹp, chỉ có ba thước rộng rãi, ngược lại là có

cao hơn hai trượng, thoạt nhìn không giống như là động phủ, giống như là một cái khe.

Triệu Phất Y ở bên ngoài ngừng một trận, nhìn xem không có thay đổi gì, thế là an định tâm thần, chìm được một hơi, một tay nhấc lên thép tinh trường kiếm, một tay nắm chặt Tử Lôi Cung, chậm rãi hướng trong huyệt động đi tới.

Trong huyệt động cực kì ẩm ướt, không chỉ có hai bên trên vách đá, dính đầy ẩm ướt giọt nước, tựu liền trên mặt đất, cũng tích mấy tấc nước đọng.

Huyệt động cửa vào mặc dù hẹp, bên trong lại càng chạy càng rộng, thẳng đến mấy trăm trượng về sau, không sai biệt lắm đã có hơn một trượng chiều rộng.

Càng thêm kinh dị là, ngay tại nóc huyệt động bộ, khảm nạm lấy từng khỏa trắng muốt như ngọc Dạ Minh Châu, tản ra điểm điểm bạch quang, đem hang động chỗ sâu chiếu sáng.

Triệu Phất Y một đường hướng phía trước, lại đi rồi khoảng sao mấy chục trượng về sau, rốt cục gặp tên địch nhân thứ nhất, chính là cả người bên trên mọc ra mấy chỗ giáp xác quái vật.

Quái vật này khí lực cực lớn, không sai biệt lắm có Ngoại Gia người có năng lực, thân có sáu bảy đầu Bản Giác Thanh Ngưu tiêu chuẩn, tốc độ cũng nhanh, chỉ là phản ứng hơi chậm chạp một chút, thậm chí so bình thường Ngoại Gia người có năng lực còn muốn chậm hơn một bậc.

Cũng bởi vậy, đối Triệu Phất Y nguy hiểm cũng không lớn, chỉ là nhẹ nhõm hầu như kiếm, liền lấy hắn tính mệnh.

Bất quá, theo Triệu Phất Y không ngừng hướng về phía trước, loại quái vật này càng ngày càng nhiều.

Vừa mới bắt đầu vẫn là từng bước từng bước xuất hiện, ước chừng chưa tới

nửa giờ sau, đã là tốp năm tốp ba xuất hiện , chờ đến giết tới hang động chỗ sâu, càng là một đội một đội xuất hiện, mỗi một đội đều có mười mấy.

Nếu là đổi thành tu luyện thành công võ giả, hơn mười người cùng lúc xuất hiện, coi như Triệu Phất Y tu vi lại cao hơn, chỉ sợ cũng là mãnh hổ khó đấu đàn sói.

Chỉ là những quái vật này mặc dù có Ngoại Gia người có năng lực khí lực, tốc độ, nhưng là phản ứng, chiêu thức đều kém không chỉ một bậc, thậm chí có chút chỉ biết hồ đánh rất xông.

Không sai biệt lắm hai canh giờ về sau, Triệu Phất Y rốt cục giết tới hang động chỗ sâu nhất, trảm ngoại trừ trong cái này cuối cùng một con quái vật, cũng nhìn được mục tiêu của chuyến này —— một tòa cao lớn bệ đá.

Toà này bệ đá ước chừng cao hơn một trượng, phía trên khắc lấy "Trảm Long" hai cái chữ to, toàn thân là từ Huyền Vũ Nham điêu khắc thành, phía trên bày biện một cái hàn quang lòe lòe trát đao.

Toà này đài cao gọi là Trảm Long Đài, cũng không phải là thật sự chém giết qua giao long, mà là có một cọc cố sự.

Nghe nói, ở Đại Ngụy vương triều khai quốc mới bắt đầu, Thái Tông Hoàng Đế giá dưới có một vị danh thần, họ Kiều, danh chinh, chữ huyền thành, chính là đương triều Tể tướng kiều huyền thành.

Vị này kiều huyền được không vậy văn võ song toàn, có thể trị quốc an bang, mà lại là người trong chốn thần tiên, tinh thông pháp thuật, không chỉ ở Đại Ngụy vương triều đảm nhiệm chức quan, thậm chí trên Thiên Thiên Đình, cũng vẫn còn một phần chức vụ.

Ngay tại Đại Ngụy vương triều kiến quốc không lâu, Kính Hà Long Vương bởi vì nhất thời khí, vi phạm thiên quy, bị Thiên Đế phán quyết trảm hình, hành hình người chính là kiều huyền thành.

Kính Hà Long Vương biết được tin tức về sau, lần lượt sử rất nhiều thủ đoạn, ý đồ trốn qua một đao kia, đáng tiếc đều không có thành công, cuối cùng vẫn chết tại kiều huyền thành thủ hạ.

Chuyện này cho dù không biết là thật hay giả, nhưng lại một mực lưu truyền tới nay, thậm chí còn có người tu như vậy một tòa Trảm Long Đài, ngay tại Kinh Hà bên cạnh, đáng tiếc về sau biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ là nhưng lại không biết, toà này Trảm Long Đài là ai tu kiến, lại đến cùng vì sao tu kiến.

Cái này truyền thuyết cùng Triệu Phất Y kiếp trước nghe được, Đại Đường lúc khai quốc, Ngụy Chinh Trảm Long một chuyện cực kì tương tự, trong đó có tám chín phần chỗ tương đồng.

Duy nhất khác biệt ở chỗ, ở Đại Đường vương triều, Ngụy Chinh Trảm Long về sau, Kính Hà Long Vương bỏ mình, tiến về hoàng cung lấy mạng, lúc này mới dẫn xuất Huyền Trang Tây Du, cầu lấy chân kinh một chuyện.

Nhưng ở Đại Ngụy vương triều, sự tình phía sau tất cả đều biến mất, dường như cũng không có cái gì Tây Du sự tình, mà là nhiều hơn như vậy một tòa Trảm Long Đài.

Bất quá, bởi vì Biện Cơ hòa thượng sự tình, Triệu Phất Y ẩn ẩn cảm thấy, sự tình phía sau tám thành cũng phát sinh qua, chỉ là bởi vì Huyền Trang biến mất, toàn bộ sự tình tất cả đều biến mất trên thế gian trong trí nhớ.

. . .

Triệu Phất Y đi vào Trảm Long Đài dưới, phi thân nhảy lên, nhảy lên đài cao, dự định cẩn thận nhìn một chút, nhìn xem rốt cuộc là tình hình gì.

Bây giờ hiện thế bên trong, toà này Trảm Long Đài đã hoàn toàn biến mất, chôn vùi ở trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, duy chỉ có ở U Minh thế giới

vẫn tồn tại, cũng là tính một chỗ di tích cổ.

"Ồ!"

Triệu Phất Y đi vào trát đao phía trước, lại phát hiện một cọc chuyện lạ.

Ngay tại trát đao lưỡi đao phía trên, còn dính nhuộm mấy giọt kim hồng xen nhau chất lỏng, tản mát ra nhàn nhạt mùi máu tươi, Văn thật giống như máu tươi, chỉ là nhiều hơn mấy sợi vàng rực.

"Đây là cái gì đồ chơi? Chẳng lẽ lại là Long Huyết?"

Triệu Phất Y không khỏi sinh lòng hiếu kì, nhịn không được đưa tay sờ thoáng cái, lại phát hiện chạm tay băng lãnh, cứng rắn, hoàn toàn không có chất lỏng cảm giác, ngược lại tốt giống như là Kim Sắc bảo thạch, khảm nạm ở trát đao phía trên.

"Nguyên lai là trang trí. . ."

Triệu Phất Y khẽ gật đầu, trong lòng âm thầm cục cục.

Năm đó tu kiến toà này Trảm Long Đài người quả nhiên dụng tâm, liền trát đao bên trên Long Huyết đều cân nhắc tới, khảm nạm địa phương cái này mấy khỏa bảo thạch, thoạt nhìn đều không phải là phàm phẩm, chỉ là không biết cuối cùng rơi vào ai trên tay.

Nhìn qua Trảm Long Đài về sau, hắn liền dự định trở về phục mệnh, lại ở lại nơi này cũng không có ý gì.

Không ngờ, ngay tại hắn xoay người trong nháy mắt, nhất đạo bạch quang nhàn nhạt, từ sau lưng của hắn hiển hiện.

Đạo này bạch quang cực kì nhạt, chỉ là mơ hồ ngưng tụ thành một hình bóng, thoạt nhìn thật giống như long đầu hư ảnh.

Chỉ thấy cái này long đầu hư ảnh mạnh mẽ há miệng, phát ra một trận im ắng điên cuồng gào thét, Trảm Long Đài bên trên mấy giọt vàng ánh Long Huyết, bỗng nhiên từ trát đao bên trên bay xuống tới, chỉ thấy mấy đạo Kim Quang lấp lóe, liền tất cả đều đầu nhập long đầu hư ảnh mồm to bên trong.

Từ đầu đến cuối, không có nửa điểm âm thanh, thậm chí không có nhấc lên nửa điểm gợn sóng.

Triệu Phất Y hoàn toàn không có cảm giác nào, chỉ là nhanh chân hướng ngoài động đi tới, đối với phía sau phát sinh hết thảy, đều là ngây thơ vô tri.

Chỉ là trong lòng của hắn cho dù không biết, thân thể cũng đã bắt đầu phát sinh biến hóa, ngay tại tâm thất ở giữa nhất, mấy giọt Long Huyết bắt đầu hòa tan, dòng máu màu vàng óng dung nhập vào tâm huyết bên trong, hướng toàn thân cao thấp khuếch tán, một cỗ khó mà ngăn chặn lực lượng, đã bắt đầu ở trong cơ thể hắn tích súc, bất cứ lúc nào cũng sẽ bộc phát.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 194: Dị Biến

194, dị biến

"Khởi bẩm An tổng quản, Sử phó tổng quản, Nguyên Thanh sư thúc, Trảm Long Đài bên trong đã thanh không, tùy thời có thể lấy xem xét."

Triệu Phất Y từ Trảm Long Đài trở lại hiện thế về sau, trực tiếp tiến về Huyền Cơ Đài Tây Bắc hành dinh, đem Trảm Long Đài một nhóm kết quả toàn bộ tự thuật một bước.

Đối với hắn mà nói, Trảm Long Đài một nhóm cũng không tính khó, chỉ là hơi hao chút công phu thôi.

Đáng tiếc duy nhất chính là, Trảm Long Đài bên trong quái vật quá mức nhỏ yếu, không có cách nào kích hoạt Sơn Thủy Họa Quyển, cũng liền không có cách nào hấp thu lực lượng.

"Quả nhiên không hổ là Toàn Chân môn nhân, dễ dàng liền có thể hoàn thành nhiệm vụ!"

An Như Sơn cười ha ha vài tiếng, giơ lên ngón tay cái vừa cười vừa nói, cùng lúc trước gặp mặt lúc vẻ mặt lãnh khốc, hoàn toàn là hai cái bộ dáng.

"Lấy Toàn Chân nhất mạch tiêu chuẩn, hoàn thành loại nhiệm vụ này, bất quá là tiện tay mà thôi thôi, tổng quản cũng không phải muốn khảo nghiệm các ngươi, chỉ là có chút người tiêu chuẩn quá kém, không thể không thiết trí một chút chướng ngại, để bọn hắn nhận rõ hiện thực."

Sử Minh Viễn ha ha cười vài tiếng, từ bàng thuyết nói.

Triệu Phất Y cười không nói, chỉ là khẽ gật đầu.

"Sử tổng quản nói không sai, lần này tổng cộng là Toàn Chân Đạo, Linh Quan Giáo cùng Hoàng Sa Phái ba nhà đệ tử tiếp nhiệm vụ, chỉ có Toàn Chân Đạo bảy tên đệ tử toàn bộ hoàn thành nhiệm vụ, Linh Quan Giáo chỉ có hơn phân nửa người hoàn thành, còn lại gần một nửa người chẳng những không thể hoàn thành nhiệm vụ, ngược lại bị trọng thương."

"Đến mức Hoàng Sa Phái càng là không tốt, chỉ có hai người hoàn thành nhiệm vụ, những người khác là nửa đường trở về, thậm chí có một người còn mất mạng."

An Như Sơn cảm khái nói.

"Nha. . ."

Triệu Phất Y chợt nhớ tới, hôm qua ở đại trướng trước cửa, cùng hắn chào hỏi mặt vàng đại hán, chính là Hoàng Sa Phái đệ tử, nói là lần này hoàn thành nhiệm vụ, trở về quê quán kết hôn, chẳng lẽ lại mất mạng chính là vị nhân huynh này?

"Nhiệm vụ lần này chỉ là thử tay nghề, lần tiếp theo mới thật sự là nhiệm vụ, ngươi trở về nghỉ ngơi đi, dưỡng tốt tinh thần, tùy thời chuẩn bị xuất chiến."

Nguyên Thanh đạo trưởng cuối cùng nói.

"Tuân mệnh!"

Triệu Phất Y chắp tay, quay người rời khỏi đại trướng.

Ra đại trướng về sau, hắn không tiếp tục đi nơi khác, mà là rời đi hành dinh, một đường đi Thành Trường An đi.

Lần tiếp theo nhiệm vụ vẫn đang đếm ngày sau, lưu tại nơi này cũng không có ý gì, ngược lại chịu lấy quân pháp quản thúc, rất nhiều không tiện, đến không

biết ở nhà ở thống khoái.

. . .

Triệu Phất Y từ khi luyện thành Vân Long Cửu Hiện thân pháp về sau, tốc độ so ngày xưa nhanh hơn mấy phần.

Thời gian không lâu, liền từ Tây Bắc hành dinh đuổi tới thành Trường An, lại chưa lập tức trở về đến Phổ Độ Cư, mà là tiến về Trường An Tây Thị, tìm một nhà tửu lâu, thật tốt ăn uống một bữa.

Từ khi mấy tháng trước đó, tiến về Toàn Chân Đạo về sau, tựu không thể thống thống khoái khoái ăn một bữa, thẳng đến hôm qua trở lại Trường An, cũng là bận trước bận sau, đi Hứa Môn, lúc này mới có thể tranh thủ thời gian nửa ngày, thật tốt khao thoáng cái ngũ tạng miếu.

"Hô. . ."

Triệu Phất Y ăn uống no đủ về sau, quay người trở lại Phổ Độ Cư bên trong, lúc đầu muốn tu luyện một trận.

Thế nhưng là chẳng biết tại sao, đột nhiên cảm giác được có chút choáng đầu, toàn thân trên dưới bắt đầu nóng lên, thật giống như phát sốt đồng dạng.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y lông mày cau chặt, cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi.

Từ khi bắt đầu tu luyện đến nay, thân thể của hắn một ngày mạnh hơn một ngày, bây giờ đã là Nội Gia cao thủ, so người bình thường càng là mạnh không chỉ gấp mười, đã gần như không có khả năng sinh bệnh.

Nhưng là hiện tại loại cảm giác này, rõ ràng lại là phát sốt triệu chứng, đây là có chuyện gì, chẳng lẽ lại còn muốn nấu thuốc hay sao?

Triệu Phất Y do dự một chút, cuối cùng đứng dậy tiến về chính đường, dự định chịu một bộ dược uống.

Hắn y học nhiều năm, biết một cái đạo lý, càng là thể chất người cường hãn, càng không dễ dàng sinh bệnh, thế nhưng là càng là thể chất cường hãn, một khi sinh bệnh, hậu quả cũng càng nghiêm trọng hơn, thậm chí khả năng mất đi tính mạng.

Ngược lại là thường thường sinh bệnh ma bệnh, ngược lại là rất khó bởi vì bệnh mà chết.

"Ừm?"

Ngay tại Triệu Phất Y đứng dậy thời khắc, bỗng nhiên cảm thấy một trận kịch liệt mê muội, vậy mà thân bất do kỷ ngã trên mặt đất.

"Làm sao có thể?"

Triệu Phất Y trong lòng không sao ngăn chặn toát ra ý nghĩ này.

Lấy hắn hôm nay thể chất mạnh, vô luận như thế nào cũng không khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn bệnh đến nước này, trừ phi là. . . Có người hạ độc!

Triệu Phất Y trong lòng một trận kinh nộ,

Nỗ lực chống đỡ đất, ý đồ chống lên thân thể.

Không ngờ, hai tay đã không có chút nào khí lực, hoàn toàn chống đỡ không nổi, mà lại không chỉ như vậy, toàn thân trên dưới nhiệt độ cơ thể càng ngày càng cao.

Trong nháy mắt, liền đã nóng một thân đỏ bừng, thậm chí phát ra nhàn nhạt nóng rực khí tức, thật giống như chưng chín con cua đồng dạng.

"Lúc nào. . ."

Triệu Phất Y tới lúc này, nếu là còn không biết trúng ám toán, vậy cũng quá vô dụng, chỉ là hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, đến cùng là lúc nào bên trong ám toán, thế mà một điểm phản ứng đều không có.

Theo nhiệt độ cơ thể dần dần lên cao, hắn dần dần cảm thấy ý thức bắt đầu mơ hồ, trước mắt sao vàng bay loạn, nổi lên từng đợt hắc triều, cảm giác bất cứ lúc nào cũng sẽ đã hôn mê.

"Không được. . . Bất lực cứ như vậy. . ."

Triệu Phất Y liều mạng giãy dụa, dùng sức cắn cắn đầu lưỡi, ý đồ tỉnh táo lại, thế nhưng lại mảy may vô hiệu, cảm giác ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Ước chừng thời gian một chén trà về sau, hắn rốt cục duy trì không được, toàn bộ đã hôn mê, nằm ở phòng ngủ địa bên trên.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt, cũng đã trăng lên giữa trời, màu bạc ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào Triệu Phất Y trên thân.

Dưới ánh trăng, Triệu Phất Y biểu lộ có chút thống khổ, dữ tợn, làn da đã trở nên đỏ bừng, thật giống như một đám thiêu đốt lên hỏa diễm.

Thậm chí có một cỗ quỷ dị hồng quang, từ trong cơ thể hắn thẩm thấu ra, chiếu sáng toàn bộ phòng.

"A. . . Cái này làm sao. . ."

Chẳng biết lúc nào, Thu Tố Bạch bỗng nhiên xuất hiện trong phòng, một chút nhìn thấy nằm dưới đất Triệu Phất Y, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lấy nàng kinh nghiệm, tự nhiên có thể nhìn ra Triệu Phất Y tình huống không tốt, chỉ là cái này khắp cả người hồng quang tình huống mười phần quỷ dị, tựu liền nàng cũng chưa từng thấy qua.

"Luyện công luyện đến tẩu hỏa nhập ma?"

Thu Tố Bạch kinh ngạc nhíu nhíu mày, thì thào nói ra: "Không đúng, lấy bản lãnh của ngươi, coi như tẩu hỏa nhập ma, cũng không nên có động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ còn có vấn đề khác?"

Trong lúc nói chuyện, nàng đã nhịn không được khom lưng đi xuống, đưa tay kéo lại Triệu Phất Y tay.

Ngay trong nháy mắt này, Thu Tố Bạch bỗng nhiên giật mình, trên mặt lộ ra khó có thể tin biểu lộ.

Không biết là duyên cớ nào, một cỗ không gì sánh được quỷ dị hấp lực, bỗng nhiên từ trên thân Triệu Phất Y truyền đến, cấp tốc thôn phệ lấy nàng khí huyết, giống như là trong biển rộng thâm bất khả trắc vòng xoáy phi tốc thôn phệ lấy trên mặt biển hết thảy.

Trong nháy mắt, liền đã xem trong cơ thể nàng khí huyết thôn phệ một thành.

Thu Tố Bạch chính là nhân gian yêu ma, tu vi thâm bất khả trắc, nàng một thành khí huyết, đã vượt xa Triệu Phất Y toàn bộ khí huyết, thế nhưng là trong thời gian thật ngắn lại bị nuốt mất.

Thu Tố Bạch không khỏi giật mình, vội vàng mạnh tay, ý đồ bỏ xuống Triệu Phất Y.

Thế nhưng là chẳng biết tại sao, có lẽ là bởi vì hấp lực quá mạnh, nàng phát hiện hoàn toàn không cách nào vùng thoát khỏi Triệu Phất Y, tay của hai người tựa như chăm chú dính vào nhau, liên tục quăng mấy lần đều không thể vùng thoát khỏi.

Đáng sợ hơn chính là, ngay tại nàng vung tay ngắn ngủi trong nháy mắt, lại có hai thành khí huyết bị nuốt lấy, tựa như rơi vào hang không đáy, thậm chí không có nửa điểm phản ứng.

Thu Tố Bạch sắc mặt không khỏi phát lạnh, nhìn chằm chằm Triệu Phất Y đầu lâu nhìn thoáng qua, nâng lên một cái tay khác, bỗng nhiên hướng phía dưới bổ tới.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 195: Thôn Phệ

195, thôn phệ

Bạch!

Thu Tố Bạch dù sao cũng là yêu ma bản tính, cho dù cũng cùng Triệu Phất Y đánh qua một đoạn thời gian quan hệ, thoạt nhìn có chút tình cảm, thế nhưng là tới thời khắc sống còn, lại không chút do dự, lập tức ra tay, một chưởng liền hướng Triệu Phất Y đầu lâu đánh tới, trực tiếp muốn lấy tính mạng hắn.

Phốc!

Không ngờ, một chưởng đánh vào Triệu Phất Y trên đầu về sau, chưởng lực còn chưa kịp phun ra, tựu cảm thấy một cỗ lớn lao hấp lực, từ trên đầu của hắn truyền đến, một thân khí huyết thân bất do kỷ, tất cả đều hướng Triệu Phất Y trên thân truyền đi.

Như vậy đến nay, tình thế so vừa rồi càng thêm ác liệt, mới vừa rồi còn là chỉ có một cái tay bị hút lại, bây giờ lại là hai cái, khí huyết suy yếu tốc độ so với vừa nãy nhanh hơn nhiều.

Thu Tố Bạch trong lòng không khỏi khẩn trương, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, hận không thể đem hắn một hơi nuốt mất, chỉ là có vừa rồi cái kia một phen kinh lịch, cũng không dám tiếp tục động thủ.

Hô! Hô!

Trong nháy mắt, Thu Tố Bạch một thân khí huyết đã bị hút đi năm thành, thân hình so vừa rồi càng thêm thon gầy, sắc mặt cũng bắt đầu trắng bệch.

"Lại tiếp tục như thế, làm không tốt sẽ chết. . ."

Thu Tố Bạch biết tình huống không tốt, lập tức cũng không nhiều làm do dự, sắc mặt trầm xuống, trong miệng nói lẩm bẩm, một trận nhàn nhạt sương mù màu trắng, từ thân thể nàng tràn ngập ra.

Cùng lúc đó, thân thể của nàng cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, trên mặt nhiều hơn một tầng nhàn nhạt màu trắng lông tơ, phía sau lại thêm ra ba đầu lông xù đuôi dài.

Dưới ánh trăng, trong bóng đêm, thình lình hiện ra tự mình yêu ma chân thân.

"Ừm!"

Thu Tố Bạch hiện ra chân thân về sau, lực lượng so trước đó mạnh không chỉ một bậc, nhưng lại vẫn vô pháp cùng cỗ lực hút này chống lại, không có cách nào rút ra tay đi.

Càng thêm hỏng bét chính là, theo chân thân hiển lộ, khí huyết càng thêm cường thịnh, Triệu Phất Y thể nội cỗ này quỷ dị hấp lực, thôn phệ khí huyết tốc độ cũng phụ san rất nhiều, tình thế so vừa rồi càng thêm hỏng bét.

"Loại cảm giác này. . ."

Khoảng sao thời gian một chén trà về sau, Thu Tố Bạch cũng bắt đầu choáng đầu hoa mắt, dưới chân lơ mơ, lại có chút đứng không vững cảm giác.

Xoạt!

Triệu Phất Y nằm trên mặt đất, thể nội cỗ này quỷ dị hấp lực, không ngừng thôn phệ khí huyết, sau đó lại chuyển dời đến trên người hắn.

Trong lúc nhất thời, Triệu Phất Y trên thân khí huyết tràn đầy đến cực điểm, phát ra ào ào tiếng nước chảy, thanh thế mạnh, so ngày đó Triệu Trung thậm chí càng hơn một bậc.

"Phốc!"

Lại qua một trận, Thu Tố Bạch mặt trắng như tờ giấy, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, phun trên người Triệu Phất Y.

Cùng lúc đó, phía sau ba cây cái đuôi bên trong, trong đó ở bên trái một cây, phát ra một tiếng vang nhỏ, lập tức như bị chọt rách bọt khí, bỗng nhiên vỡ ra, biến mất nhàn nhạt trong sương mù trắng.

Thu Tố Bạch thấy cảnh này, cũng không kiên trì được nữa, một đầu mới ngã xuống đất, như vậy đã hôn mê.

Sau lưng nàng ba cây cái đuôi không tầm thường, chính là cả đời tu luyện tinh hoa chỗ, mỗi cái cái đuôi đều đại biểu nàng một cái mạng.

Thời khắc mấu chốt, nếu là trúng cái gì ác độc pháp thuật, thậm chí có thể dùng cái đuôi thay thế tính mệnh, thế nhưng là hôm nay, lại quỷ dị cắm trên tay Triệu Phất Y, thậm chí gặp hạn không minh bạch.

Theo thời gian trôi qua, bóng đêm càng ngày càng đậm.

Triệu Phất Y cùng Thu Tố Bạch cùng một chỗ nằm ở băng lãnh địa bên trên, đều đã hôn mê, khác biệt duy nhất ở chỗ, Triệu Phất Y khí huyết càng ngày càng cường thịnh, Thu Tố Bạch khí huyết lại càng ngày càng suy yếu.

Đối với Thu Tố Bạch tới nói, may mắn là, ở thôn phệ hết nàng một cái mạng về sau, Triệu Phất Y trên thân cái kia cỗ quỷ dị hấp lực, dần dần bắt đầu chậm dần, không có ban đầu khoa trương như vậy.

Phốc!

Lại qua không biết bao lâu, Thu Tố Bạch phía sau ba đầu cái đuôi bên trong, ở phía bên phải đầu kia, cũng như mộng huyễn bọt nước, phát ra một tiếng vang nhỏ, cứ thế biến mất không thấy.

Sắc mặt của nàng cũng biến thành càng phát ra trắng bệch.

. . .

Sáng sớm.

Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ, phơi trong phòng, rơi vào Triệu Phất Y trên mặt, đem hắn từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh.

"Quả nhiên một trận ngủ ngon!"

Triệu Phất Y mở to mắt, thật dài ngáp một cái, nguyên địa duỗi lưng một cái, chậm rãi ngồi dậy, cảm giác toàn thân tinh lực dồi dào, dường như có dùng không hết khí lực.

Không chỉ như vậy, tựu liền trước mắt thế giới cũng biến thành hết sức rõ ràng.

Xuyên thấu qua cửa sổ, bên ngoài hơn mười trượng, chợt lóe lên chim tước,

Trên thân lông vũ mảy may có thể thấy được, thanh thúy tiếng chim hót rõ ràng truyền đến trong lỗ tai, không có tổn thất bất kỳ một cái nào chi tiết.

"Cái này. . . Đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Triệu Phất Y không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Trong ký ức của hắn, chỉ nhớ rõ tối hôm qua choáng đầu hoa mắt, toàn thân nóng lên, cơ hồ sẽ chết rơi mất, không nghĩ tới ngủ một giấc tỉnh, trạng thái thế mà tốt như vậy, đây thật là. . .

"Ồ!"

Triệu Phất Y suy tư ở giữa, bỗng nhiên quay người lại, nhìn thấy cách đó không xa, trên mặt đất đang nằm Thu Tố Bạch, sắc mặt trắng bệch, thân hình

gầy yếu, cũng là một bộ hôn mê bất tỉnh bộ dáng, không khỏi lấy làm kinh hãi.

Nàng vì sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ đêm qua triệu chứng cùng nàng có quan hệ? Đến cùng chuyện gì xảy ra?

Triệu Phất Y trong đầu liên tiếp nổi lên mấy cái này suy nghĩ, vẫn không có tìm tới đáp án, trong tay nhưng mà không chậm, đơn chưởng vỗ đất, định lúc này đứng dậy.

Cạch!

Không ngờ, hắn một chưởng vỗ trên đất, chẳng những không thể đứng dậy, ngược lại một chưởng thật sâu khắc sâu vào phía dưới, đánh vào hơn một thước sâu, liền cùi chỏ cùng một chỗ lún xuống dưới.

Nguyên bản dày, chịu mài mòn gạch xanh, ở hắn dưới lòng bàn tay, thế mà so đậu hũ còn muốn xốp giòn, hoàn toàn không có cho hắn chưởng lực, tạo thành bất luận cái gì chướng ngại.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y không khỏi kinh hãi.

Lấy hắn chưởng lực, gạch vỡ tự nhiên không thành vấn đề, vấn đề ở chỗ hắn vừa rồi hoàn toàn không có phát lực, chỉ là bằng vào bản năng mà thôi.

Nói trở lại, liền xem như hắn khí lực lại lớn, một chưởng vỗ xuống mặt đất, cũng hắn là có cảm giác mới đúng, thế nhưng là vừa rồi một chưởng này ra, trên tay thế mà không có cảm giác nào, thật giống như gặp được một đám hư không.

"Nha. . ."

Ngay tại Triệu Phất Y đầy bụng điểm khả nghi thời điểm, Thu Tố Bạch phát ra nhẹ nhàng tiếng rên rỉ, bị hắn một chưởng này giật mình tỉnh lại.

"Thu cô nương. . ."

Triệu Phất Y nhẹ nhàng âm thanh hỏi, thân hình chậm rãi lui về phía sau mở, ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác, trên tay làm ra chống đỡ chi thế.

"Đầu đau quá. . ."

Thu Tố Bạch chậm rãi bò lên, sắc mặt lộ ra vẻ mờ mịt, lấy tay nhẹ nhàng địa phương xoa huyệt Thái Dương, dường như làm dịu kịch liệt đau đầu.

"Thu cô nương, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi lần nữa.

"Tối hôm qua. . ."

Thu Tố Bạch mở to mắt, nhìn hắn một cái, đang muốn nói cái gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, đột nhiên hướng hắn đánh tới, mặt mũi tràn đầy vẻ phẫn nộ, nghiêm nghị quát: "Trả mạng cho ta!"

"A!"

Triệu Phất Y nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thu Tố Bạch lại là như vậy phản ứng, vội vàng đưa tay chống đỡ.

Ba!

Thu Tố Bạch một chưởng đánh tới, Triệu Phất Y vội vàng phất tay nghênh đón tiếp lấy, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, song chưởng đập vào cùng một chỗ, thế mà đem Thu Tố Bạch đẩy lui mấy bước.

"Làm sao có thể!"

Triệu Phất Y không khỏi kinh hãi.

Thu Tố Bạch mới nén giận bổ nhào về phía trước, không chỉ tốc độ nhanh

đến cực điểm, lực lượng càng là mạnh khoa trương, đừng nói là hắn, coi như Hách Trường Phong ở đây, cũng chưa chắc đón đỡ được, thậm chí chưa hắn có thể kịp phản ứng.

Thế nhưng là hắn không biết kịp phản ứng, thậm chí còn tiếp nhận một chưởng này, cái này hoàn toàn vượt ra khỏi bản thân hắn năng lực hạn mức cao nhất!

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 196: Đột Kích

196, đột kích

"Ngươi thiếu hai ta cái mạng."

Thu Tố Bạch ngồi ở đối diện, ánh mắt lạnh đáng sợ, nếu không phải vừa rồi một kích không thành, phát hiện Triệu Phất Y lực lượng đã không kém nàng, sợ rằng sẽ không chút do dự công kích lần nữa.

"Thu cô nương, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Triệu Phất Y nghiêm mặt hỏi.

Đối với bỗng nhiên bạo tăng lực lượng, trong lòng của hắn không chỉ có mừng rỡ, càng có mấy phần sợ hãi, bởi vì...này hoàn toàn là không bị khống chế lực lượng, đối với hắn đến cùng là chuyện tốt, hay là chuyện xấu, cũng không thể từ mặt ngoài để phán đoán.

"Ta cũng muốn biết chuyện gì xảy ra. . ."

Thu Tố Bạch yếu ớt thở dài, nhàn nhạt âm thanh nói ra: "Ta đêm qua tới tìm ngươi, nhìn ngươi đang nằm trên đất, thế là. . ."

"Nguyên lai là chuyện như vậy."

Triệu Phất Y sau khi nghe xong, khẽ gật đầu, nhưng trong lòng càng thêm mê mang.

Vô luận là sau lưng hình rồng bạch quang, vẫn là Trảm Long Đài bên trên

kim hồng huyết dịch, đều là bất tri bất giác phụ ở trên người hắn.

Vì vậy, hắn đối ở giữa bao nhiêu chuyện xưa, hoàn toàn hoàn toàn không biết gì cả, cũng liền không biết đây hết thảy biến hóa căn nguyên.

"Nhớ kỹ, ngươi thiếu hai ta cái mạng."

Thu Tố Bạch nghiêm túc nhìn Triệu Phất Y, u oán nói ra: "Ta không biết thân thể ngươi phát sinh biến hóa gì, lại biết lúc ấy nhu cầu cấp bách khí huyết, nếu không phải hấp thụ hai ta cái tính mạng, chỉ sợ ngươi chưa hắn có thể tỉnh lại."

"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tại hạ nhớ kỹ."

Triệu Phất Y cười nhạt nói.

Ở trên mặt hắn tiếu dung che giấu phía dưới, nhưng trong lòng không có chút nào ý cười, đối với Thu Tố Bạch cái gọi là ân cứu mạng, hắn một điểm cảm kích ý tứ đều không có, bởi vì Thu Tố Bạch vốn cũng không phải là tới cứu hắn, chỉ là trời xui đất khiến, vừa lúc mà gặp thôi.

Tới tương phản, hắn hiện tại trong lòng chỉ có một suy nghĩ, chính là thừa cơ giết chết Thu Tố Bạch.

Trong ngực hắn có giấu một trương Thuần Dương Tịch Tà Phù, chính là Toàn Chân Đạo chủ Lý Thuần Dương ban tặng, bên trong ẩn chứa Thuần Dương pháp lực, giỏi nhất trảm diệt yêu ma.

Từ khi hắn cùng với Thu Tố Bạch gặp mặt đến nay, bây giờ hắn là Thu Tố Bạch yếu ớt nhất thời điểm, nếu là lúc này động thủ, nói không chừng liền có thể đưa nàng chém giết, diệt trừ một cái hậu hoạn.

Duy nhất để hắn do dự chính là, đi qua một lần lực lượng tăng vọt, hắn đối với mình gia lực lượng đem khống chế không đủ, nói không chừng sẽ để cho Thu Tố Bạch đào tẩu, vậy liền hậu hoạn vô tận.

Càng có một điểm, hắn bây giờ lực lượng tăng vọt, đã nhìn xem cùng Thu Tố Bạch đối kháng, nếu là lại thêm chút huấn luyện, nói không chừng liền có thể áp đảo Thu Tố Bạch phía trên, cũng không có tất yếu cùng với nàng hiện tại trở mặt.

"Chỉ là. . ."

Triệu Phất Y nghĩ tới đây, trong đầu bỗng nhiên lại nổi lên một cái ý niệm trong đầu, không khỏi sợ hãi cả kinh, nhịn không được lại lui về phía sau hai bước.

Hắn đối Thu Tố Bạch mấy lần chỉ điểm hắn mục đích, luôn luôn đều có suy đoán.

Nếu là hắn đoán không sai, Thu Tố Bạch kế hoạch ban đầu hắn là từng bước một khống chế hắn, sau đó mượn dùng thân phận của hắn, đi làm một chút yêu ma không liền đi việc làm.

Thế nhưng là đi qua lần này lực lượng tăng vọt, hắn đã có cùng Thu Tố Bạch đối kháng tiền vốn, nói một cách khác, Thu Tố Bạch kế hoạch ban đầu, không sai biệt lắm đã phá sản.

Nếu như không muốn để cho dĩ vãng ở trên người hắn đầu nhập trôi theo nước chảy, chỉ sợ cũng phải lập tức đem nguyên bản định dùng ở trên người hắn khống chế thủ đoạn, lập tức thi triển đi ra.

Triệu Phất Y trong lòng bỗng nhiên minh bạch một việc, hiện tại không chỉ là Thu Tố Bạch yếu ớt nhất thời điểm, cũng là hắn yếu ớt nhất thời điểm.

"Ngươi bây giờ cảm giác thế nào? Có cái gì chỗ không đúng?"

Thu Tố Bạch yếu ớt hỏi.

"Còn tốt, không có gì không đúng."

Triệu Phất Y bất động thanh sắc lui về phía sau mở mấy bước.

Chỉ là hắn đối lực lượng chưởng khống thực tế quá kém, mỗi một bước bước ra, đều trên đất lưu lại một cái dấu chân thật sâu, thật giống như một người dẫm nát đống bùn nhão bên trên, hoàn toàn không cách nào khống chế.

"Được rồi, lúc vậy. Mệnh vậy. Cũng không trách ngươi được. . ."

Thu Tố Bạch dường như đã nghĩ thông suốt, cũng không trách tội Triệu Phất Y, dừng một chút, lại tiếp lấy nói ra: "Chỉ là ngươi như còn cảm niệm ta nỗ lực hai đầu tính mệnh, liền giúp ta một chuyện được chứ?"

"Thu cô nương thỉnh giảng là được."

Triệu Phất Y từ tốn nói.

"Cũng không tính khó, chỉ là. . ."

Thu Tố Bạch thấp giọng nói.

Không ngờ, còn không đợi nàng nói ra, muốn Triệu Phất Y giúp nàng làm cái gì, trước mắt tái khởi dị biến.

Ngay tại Thu Tố Bạch há miệng thời khắc, ngoài phòng trong sân, đất bằng bên trong bỗng nhiên cuốn lên một trận gió lốc, trận này gió thổi cực lớn, trong nháy mắt liền thổi đến ngói vụn bay loạn, cây cối lắc lư, đem giấy cửa sổ thổi bay phất phới, cơ hồ muốn đem cửa sổ giật xuống đến.

"Thu Tố Bạch, ngươi rốt cục vẫn là lộ ra cái đuôi hồ ly!"

Một cái băng lãnh, chua ngoa âm thanh bỗng nhiên từ trong viện truyền đến, cùng thanh âm này cùng lúc xuất hiện, vẫn còn một cái tuổi trẻ công tử.

Người này thoạt nhìn mười sáu mười bảy tuổi niên kỷ, mặc một bộ nhạt trường bào màu vàng óng, sắc mặt ngạo nghễ, thần sắc lãnh khốc, trong ánh mắt

mang theo như băng lạnh lùng, nhìn trên người Thu Tố Bạch, phảng phất mang theo một cái lưỡi dao, muốn sống sinh sinh nhìn thấy trong thịt đi.

"Trần Kỳ. . . Ngươi lại dám đến Trường An thành. . ."

Thu Tố Bạch nhìn thấy người này, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Triệu Phất Y trong lòng không khỏi khẽ động, quay đầu hướng người này nhìn kỹ lại.

Hắn đã sớm biết Thu Tố Bạch có cái đại địch, tên là Trần Kỳ, trước đó còn phái người đến truy sát qua hắn, thế nhưng là một mực chưa từng gặp qua người này, không nghĩ tới thế mà ở chỗ này gặp.

"Ngươi cũng dám đến, ta có cái gì không dám tới? Ngươi đến cùng là chuyện gì xảy ra? Khí tức làm sao yếu đi nhiều như vậy? Thậm chí ngay cả nguyên bản phong cấm đều duy trì không ở, chẳng lẻ là gặp được lợi hại gì người tu hành rồi sao?"

Trong lúc nói chuyện, Trần Kỳ đã đi tới trong phòng.

Người này thân pháp cực kì quỷ dị, cũng không thấy hắn nhấc chân dừng chân, cũng không biết như thế nào, chỉ là gặp hắn thân thể nhoáng một cái, liền đã đi đến.

"Muốn chém giết muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được, làm gì nhiều lời."

Thu Tố Bạch nhìn Trần Kỳ, sắc mặt càng ngày càng kém.

"Nói đùa cái gì, ta làm sao lại giết ngươi đây?"

Trần Kỳ cười cười, tiếp lấy nói ra: "Ngươi thế nhưng là ta chưa xuất giá thê tử, ta coi như giết ai, cũng sẽ không giết ngươi."

"Thật sao. . ."

Thu Tố Bạch trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, bỗng nhiên quay đầu nhìn Triệu Phất Y, lại tiếp tục lộ ra vẻ ôn nhu, nhàn nhạt nói ra: "Đáng tiếc đây chỉ là ngươi mong muốn đơn phương, ta lại không có chút nào thích ngươi, mà lại. . . Ta đã có người thích. . ."

"Ai?"

Trần Kỳ sắc mặt phát lạnh.

"Ha ha. . ."

Thu Tố Bạch không có trả lời, chỉ là nhìn nàng ánh mắt, còn có mặt mũi bên trên biểu lộ, bất kể là ai đều có thể đoán ra, nàng thích đối tượng chính là Triệu Phất Y.

"Là hắn?"

Trần Kỳ có chút cười lạnh, nói ra: "Đừng nói giỡn, ngươi sẽ thích một cái phàm nhân hạ giới?"

"Ta đem tính mệnh đều cho hắn, ngươi đoán ta có phải hay không thích hắn?"

Thu Tố Bạch cười lạnh nói.

"Ừm?"

Trần Kỳ sững sờ, nhẹ nhàng giật giật lấy cái mũi, lập tức nổi giận, gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Phất Y, lạnh giọng nói ra: "Trên người ngươi thế mà thật sự có Thu Tố Bạch khí tức, ngươi. . . Đáng chết!"

Trong lúc nói chuyện, một chưởng hướng Triệu Phất Y vỗ tới, tốc độ nhanh chóng, lực đạo mạnh, đúng là hắn cuộc đời ít thấy!

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 197: Kinh Sợ Thối Lui

197, kinh sợ thối lui

Trần Kỳ một chưởng này tốc độ nhanh đến cực điểm, thậm chí vượt qua Triệu Phất Y tốc độ phản ứng.

Nếu là lại hôm qua trước đó, đối mặt mạnh mẽ như vậy một chưởng, Triệu Phất Y ngoại trừ chờ chết bên ngoài, không còn những biện pháp khác.

Chỉ là hôm nay chi ta đã không phải hôm qua chi ta, Triệu Phất Y não mặc dù không có kịp phản ứng, thân thể phản ứng lại tại đại não phía trên, ngây thơ phía dưới, hoành chưởng một phong, một chiêu Bạch Viên Phi Nhu Thủ bên trong đắc ý công phu đã xuất thủ, ngăn ở thân thể phía trước.

Ba!

Song chưởng một kích, chính là một tiếng vang giòn.

Triệu Phất Y chỉ cảm thấy một cỗ đại lực đánh tới, toàn thân run lên hầu như run, "Đằng! Đằng! Đằng!" Mấy bước lui ra ngoài, mỗi một bước bước ra, đều trên đất giẫm ra hai thước bao sâu hố sâu.

Mấy bước bước ra về sau, lại trong phòng sinh sinh lôi ra một cái lại thâm sâu vừa rộng chiến hào.

Lạ thường chính là, nếu là ngày xưa, chịu như vậy một kích, đạp mở như vậy chiến hào, không nói trọng thương muốn chết, tối thiểu cũng là xương cốt đứt gãy, không đáng kể.

Thế nhưng là hôm nay, hắn chỉ là ẩn ẩn làm đau mà thôi, thậm chí không có bị thương.

"Ừm!"

Trần Kỳ thấy cảnh này, không khỏi song mi đứng đấy, biến sắc, thân hình thoắt một cái, lần nữa hướng hắn truy kích lại.

Lần này, hắn không có lựa chọn nói thẳng, mà là song chưởng nhoáng một cái, huyễn hóa ra trùng trùng chưởng ảnh, giống như núi hướng Triệu Phất Y đè ép xuống.

Triệu Phất Y không khỏi mờ mịt, cho dù đi qua một đêm dị biến, thấy rõ ràng cái này trùng trùng chưởng ảnh, đáng tiếc tu vi cùng Trần Kỳ chênh lệch quá nhiều, cũng không biết một chiêu kia là thực, một chiêu kia là hư, căn bản không biết như thế nào chặn đường.

Rơi vào đường cùng, đành phải song chưởng đẩy ngang, mong muốn dùng công thay thủ, đem một chưởng này chắn trở về.

Ầm!

Trần Kỳ gặp hắn song chưởng đẩy ra, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, cũng không thấy hắn na di thân hình, cũng không biết như thế nào, đã đến Triệu Phất Y phía sau, một chưởng vừa vặn đập vào Triệu Phất Y hậu tâm bên trên.

Triệu Phất Y chịu một chưởng này, thân hình tựa như một viên đạn pháo, đột nhiên bay về phía trước ra, vừa vặn nện ở tường gạch xanh trên vách, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, ném ra một cái cao hơn nửa người lỗ lớn, tóe lên trăm ngàn khối gạch vỡ thạch, cả người bay ra ngoài.

Không chỉ có như vậy, Triệu Phất Y bay lên trong viện về sau, thân hình tiếp tục hướng phía trước lao đi, đâm vào trong viện một hơi vạc lớn bên trên, lại đụng gãy một gốc cây đào, rơi vào đối diện tường viện bên trên, lúc này mới

quẳng xuống đất.

"Nguyên lai là một cái đồ có man lực phế vật, còn dọa ta kêu to một tiếng."

Trần Kỳ dạo bước từ trong nhà đi ra, khắp khuôn mặt chủng loại vẻ khinh thường.

"Hô. . . Hô. . ."

Triệu Phất Y nỗ lực bò lên, trên thân tràn đầy bùn đất, mảnh đá, thoạt nhìn chật vật không chịu nổi.

Hắn cho dù đi qua dị biến, thể chất mạnh không tưởng nổi, cùng Trần Kỳ so sánh, đã không rơi vào thế hạ phong, thế nhưng là tu vi lại kém rất nhiều, vô luận là chiêu thức, phản ứng, vẫn là công pháp, đều có cách biệt một trời, căn bản vô pháp chống lại.

"Chúng ta mau chạy đi, ngươi thắng không được hắn. . ."

Chẳng biết lúc nào, Thu Tố Bạch đã đi tới bên cạnh hắn, hai tay đem hắn đỡ lấy, một bộ hàm tình mạch mạch bộ dáng, khắp khuôn mặt là vẻ lo lắng.

Triệu Phất Y nhìn nàng bộ dáng này, trong lòng âm thầm cắn răng.

Nếu không phải có nàng ở đây, Trần Kỳ cũng sẽ không chạy tới, càng sẽ không hướng hắn động thủ.

Chỉ là lời này bây giờ nói ra đến cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì hấp thụ Thu Tố Bạch hai đầu tính mệnh nguyên nhân, hắn sớm đã nhiễm phải Thu Tố Bạch khí tức, lúc này giải thích, Trần Kỳ vô luận như thế nào cũng sẽ không tin tưởng.

"Trốn. . . Trốn được sao. . ."

Trần Kỳ cười lạnh, lần nữa hướng Triệu Phất Y công tới.

"Bất lực tiếp tục như vậy. . ."

Triệu Phất Y thầm nghĩ trong lòng, vừa rồi chịu Trần Kỳ một chưởng, quả thực đau thấu tim gan, mặt ngoài mặc dù không có thụ thương, thực chất bên trong cũng đã có chút vận chuyển mất linh.

Lại tiếp tục, trúng vào hai ba cái, nói không chừng liền phải đem một cái mạng nằm tại chỗ này.

Ba! Ba!

Đối với Triệu Phất Y nghĩ như thế nào, Trần Kỳ không thèm để ý chút nào.

Ngay tại Triệu Phất Y suy tư công phu, Trần Kỳ đã bay tới bên cạnh hắn, liên tục hai lần xuất thủ, phân biệt đánh trúng vào Triệu Phất Y vai trái cùng phải bụng.

Cái này hai lần vừa nặng vừa tàn nhẫn, dù là Triệu Phất Y thể chất phi phàm, cũng có chút chống đỡ không nổi.

"Liều mạng!"

Triệu Phất Y quyết tâm trong lòng,

Ngay tại Trần Kỳ lần thứ ba xuất thủ thời khắc, tay phải vươn vào trong ngực, từ đó móc ra Thuần Dương Tịch Tà Phù đến, độ nhập nhất đạo chân khí, cấp tốc đem cái này mai Phù Triện kích hoạt.

Bạch!

Chỉ một thoáng, từ đạo này Thuần Dương Phù bên trong, hiện ra lóng lánh bạch quang, từng đạo nóng rực khí tức, từ đó không ngừng tuôn ra, tạo thành một thanh Thuần Dương pháp lực ngưng tụ thành trường kiếm, dính trên tay Triệu Phất Y.

"Lấy!"

Triệu Phất Y khẽ quát một tiếng, trường kiếm trong tay đột nhiên đưa ra, trực tiếp đâm vào Trần Kỳ trước ngực.

Trần Kỳ đang muốn xuất thủ, hoàn toàn không nghĩ tới, trước ngực đột nhiên nhiều hơn một thanh trường kiếm , chờ hắn nhìn thấy trường kiếm, mong muốn né tránh thời điểm, đã tới đã không kịp.

Xùy!

Trường kiếm đâm trúng ngực, Thuần Dương pháp lực lập tức như là nước chảy, hướng Trần Kỳ thể nội quán chú đi vào.

Cỗ này Thuần Dương pháp lực cực kì bá đạo, cùng hắn thể lực vốn có lực đạo thủy hỏa bất dung, tại thể nội chinh chiến không ngớt, lập tức đem hắn thể nội kinh mạch kích tổn thương.

"Quả nhiên dùng!"

Triệu Phất Y trong lòng không khỏi đại hỉ, liên tiếp lại hướng Thuần Dương Tịch Tà Phù bên trong độ nhập hai đạo nội khí.

Chịu này một kích, Thuần Dương trên thân kiếm pháp lực càng tăng lên, nguyên bản lóng lánh thân kiếm càng thêm loá mắt, không ngừng hướng Trần Kỳ thể nội quán chú pháp lực.

Ngày đó, Toàn Chân Đạo chủ Lý Thuần Dương đem Thuần Dương Tịch Tà Phù giao cho hắn thời điểm, liền nói rất rõ ràng, đạo này Phù Triện bên trong ẩn chứa Thuần Dương pháp lực, nhiều nhất có thể dùng ba lần.

Bây giờ hắn liên tiếp ba lần, hướng trong đó độ đi vào khí, đã đem Thuần Dương Phù bên trong pháp lực tiêu hao sạch sẽ, toàn bộ rót vào Trần Kỳ thể nội.

"Thật can đảm!"

Trần Kỳ chịu này một kích, thoạt nhìn cũng không tốt đẹp gì, nhưng nhìn lại càng thêm hung hãn.

Trong đôi mắt, toát ra huyết sắc quang mang, đối cứng lấy Thuần Dương pháp lực, hướng về phía trước vung ra một chưởng, hướng Triệu Phất Y ngực đánh tới.

Triệu Phất Y rơi vào đường cùng, một tay cầm định Thuần Dương kiếm, một tay hướng về phía trước nghênh kích, ngăn trở Trần Kỳ thế công.

Bành!

Một tiếng vang trầm về sau, Triệu Phất Y cảm thấy Trần Kỳ một chưởng này lực đạo, so trước đó lớn không chỉ gấp đôi, cơ hồ đem hắn chấn tắt thở đi.

Nguyên lai trước đó hầu như chưởng, Trần Kỳ lại chưa xuất toàn lực, một chưởng này mới dùng ra công phu thật.

Sưu!

Ngay tại hai người đối chưởng thời khắc, nguyên bản im lặng bảo vệ ở một bên Thu Tố Bạch bỗng nhiên động.

Nhất đạo màu xanh nhạt hàn mang, đột nhiên từ trong tay nàng bay ra, thẳng hướng Trần Kỳ sau đầu cắm tới, tốc độ thậm chí so Triệu Phất Y, Trần Kỳ trước đó động thủ tốc độ, nhanh hơn ra mấy phần.

Hàn mang khắp nơi, máu tươi vẩy ra, nhất đạo đỏ thắm máu tươi, từ đó bắn tung tóe ra tới, vẩy vào trong viện.

Đáng tiếc là, một kích này cho dù hung ác, nhưng lại bởi vì Thu Tố Bạch thể lực không đủ nguyên nhân, chưa thể hoàn toàn đâm trúng, chỉ là phá vỡ vỏ ngoài cùng cạn tầng cơ bắp mà thôi.

Trần Kỳ chịu này một kích, không tiếp tục tiếp tục cùng Triệu Phất Y dây dưa

tiếp, cũng không có hướng Thu Tố Bạch phản kích, phi thân nhảy lên, trực tiếp hướng chỗ cao tung đi, một mực cướp đến cách mặt đất xa bảy tám trượng.

Tiếp theo, chỉ thấy phía sau hắn đột nhiên mọc ra một đôi rộng chừng một trượng cánh, dùng sức một cái, thân hình bỗng nhiên hướng nơi xa bay đi, cứ thế biến mất ở hai người trong tầm mắt.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 198: Bạch Ngọc Kinh

198, Bạch Ngọc Kinh

"Cuối cùng là đi. . ."

Triệu Phất Y nhìn qua đi xa Trần Kỳ, thở phào nhẹ nhõm.

Ở hắn giao thủ qua mọi người bên trong, Trần Kỳ tuyệt đối là xếp hạng thứ nhất cao thủ, đối ngày xưa hắn mà nói, có thân mật miểu sát năng lực.

Dù cho đối phó dị biến về sau hắn, cũng hoàn toàn chiếm thượng phong, song phương giao thủ cảm giác, tựa như một cái chỉ có man lực tráng hán, đối kháng một cái tinh thông các gia võ học cao thủ, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp đối thủ.

Nếu như không phải là trong ngực cất giấu Thuần Dương Tịch Tà Phù, nếu như không phải là Thu Tố Bạch thời khắc mấu chốt bổ một đao, chỉ sợ hắn đã chết ở Trần Kỳ trong tay.

"Hắn chỉ là tạm thời đi rồi, sớm muộn còn sẽ tới, mà lại, hắn bị thương không sâu, nhiều nhất mười hai canh giờ liền có thể lại gấp trở về."

Thu Tố Bạch yếu ớt nói.

Triệu Phất Y quay đầu nhìn nàng một chút, ánh mắt bên trong bao hàm không che giấu chút nào địa phương sát cơ.

Qua chiến dịch này, hắn rốt cục vững tin tự mình, đã có đối kháng Thu Tố Bạch năng lực, đương nhiên, kết quả chưa hắn có thể thắng, thế nhưng lại không

giống trước đó như thế, không hề có lực hoàn thủ.

Bất quá, hắn cho dù lộ ra sát cơ, nhưng không có động thủ, bởi vì hắn cho dù muốn giết Thu Tố Bạch, vậy càng muốn tiếp tục sống sót.

Dưới mắt có thể trợ giúp hắn đối kháng Trần Kỳ, chỉ có Thu Tố Bạch một người, chớ nói hắn chưa hắn có thể giết Thu Tố Bạch, coi như thật có thể giết, cũng chỉ thừa hắn một người đối phó Trần Kỳ, ngược lại không phải là một chuyện tốt.

"Ngươi có biện pháp nào, có thể trốn tránh hắn truy sát sao?"

Thu Tố Bạch hỏi tiếp.

Triệu Phất Y trầm mặc một lát, khẽ lắc đầu.

Nếu là thay một người, liền xem như tu vi cao hơn nhiều hắn, hắn cũng không sợ, cùng lắm thì ở tại Huyền Cơ Đài Tây Bắc hành dinh chính là, trùng điệp đại quân vây khốn phía dưới, lại có ai có thể thật sự tấn công vào đi?

Huống chi, Huyền Cơ Đài đại biểu là Đại Ngụy vương triều, thật sự dám nhặt Huyền Cơ Đài râu hùm, liền muốn đứng trước kế tục vô cùng vô tận truy sát.

Thế nhưng là đối Trần Kỳ, chiêu này lại không chỗ ích lợi gì.

Vừa đến, Trần Kỳ chính là nhân gian yêu ma, cũng không e ngại triều đình, Huyền Cơ Đài đối với hắn chấn nhiếp khoảng bằng không, thứ hai Trần Kỳ sau lưng mọc lên hai cánh, tiến thối tự nhiên, trùng điệp đại quân mảy may vô dụng.

Trừ phi hắn có thể trốn đến Huyền Đức Động Thiên bên trong đi, thế nhưng là trừ phi hắn một mực trốn ở bên trong không ra, nếu không, cuối cùng khó mà trốn tránh cùng Trần Kỳ một trận chiến.

Đây là xây dựng ở hắn có thể thuận lợi trở lại Huyền Đức Động Thiên điều kiện tiên quyết, nói không chừng, ở dọc theo đường, liền sẽ gặp được Trần Kỳ

truy sát.

"Ta không có, Thu cô nương có sao?"

Triệu Phất Y nhướng mày hỏi, Thu Tố Bạch có thể ở Trần Kỳ thủ hạ, sống sót thời gian dài như vậy, nhất định có chạy trốn pháp môn.

"Ta sao. . ."

Thu Tố Bạch yếu ớt thở dài, nói ra: "Ta nguyên bản chỉ cần khóa lại tự thân khí tức, hắn tựu vô pháp cảm ứng, đáng tiếc lần này ném đi hai cái mạng, đã vô pháp khóa lại khí tức, rất dễ dàng bị hắn cảm ứng được, nguyên bản chạy trốn biện pháp, đã không xong rồi."

"Y theo Thu cô nương nói đến, chẳng lẽ lại cũng chỉ có thể chờ chết sao?"

Triệu Phất Y từ tốn nói.

"Thế thì cũng không trở thành. . ."

Thu Tố Bạch sắc mặt hiếm thấy nghiêm túc lên, nhìn chằm chằm Triệu Phất Y nói ra: "Ta biết một chỗ, bên trong có một dạng đồ vật, nếu như có thể được đến nó, chém giết Trần Kỳ dễ như trở bàn tay, thế nhưng là nơi này vô cùng vô cùng nguy hiểm, đi tới đó, đã không phải là cửu tử nhất sinh, mà là thập tử vô sinh, ngươi nguyện ý đi với ta sao?"

"A, vẫn còn loại địa phương này. . ."

Triệu Phất Y bỗng nhiên hứng thú, hỏi: "Địa phương nào?"

"Ngươi như nguyện đi với ta, tựu cùng ta cùng đi, nếu là không muốn đi, quên đi, cũng không cần thiết nói cho ngươi, đến cùng là địa phương nào."

Thu Tố Bạch kiên định nói.

"Tốt, ta đi theo ngươi."

Triệu Phất Y xúc động nói.

"Ngươi không suy nghĩ? Chỗ kia thật sự rất nguy hiểm, ta lần này không có lừa ngươi."

Thu Tố Bạch nghiêm mặt nói.

"Chỉ cần ngươi dám đi, ta không có gì không dám đi."

Triệu Phất Y cười nhạt nói.

Từ khi hắn rời đi Hán Trung Phủ đến nay, đã quá nhiều lần cùng người liều mạng, đối với người thường mà nói nguy hiểm tính mạng, đối với hắn mà nói, cũng không có gì lớn.

"Tốt, hi vọng ngươi không nên hối hận."

Thu Tố Bạch gật gật đầu nói.

. . .

Theo Trần Kỳ đến một lần một lần, toàn bộ vĩnh hưng phường, thậm chí toàn bộ Thành Trường An đều bị kinh động đến.

Thế giới này cho dù tồn tại người tu hành, nhưng là đối tuyệt đại đa số người tới nói, "Tu hành" hai chữ, đều là xa không thể chạm đồ vật.

Triệu Phất Y đi theo Triệu Khách cùng nhau lớn lên, vài chục năm thế giới đều không có phát hiện Triệu Khách chân thực thân phận, cũng là duyên cớ này.

Chỉ là Trần Kỳ lần này hiện thân, giữa ban ngày ngay trước Thành Trường An trăm vạn sinh dân trước mặt, vỗ cánh mà bay, lại làm cho vô số người quá sợ hãi, không ít người thậm chí quỳ trên mặt đất, tưởng rằng thần tiên qua đường.

Bất quá, một màn này Triệu Phất Y cùng Thu Tố Bạch đều không có nhìn thấy.

Ngay tại một màn này phát sinh thời điểm, bọn hắn đã rời đi Phổ Độ Cư, rời xa vĩnh hưng phường, thậm chí đi ra Thành Trường An, đi vào ngoài trăm dặm một mảnh hoang nguyên phía trên.

"Chính là ở cái địa phương này. . ."

Thu Tố Bạch lẳng lặng nhìn qua trước mắt núi hoang, trên mặt lộ ra sợ hãi cùng mừng rỡ xen lẫn biểu lộ.

"Chính là chỗ này sao?"

Triệu Phất Y hơi có chút kinh ngạc, bất luận nhìn thế nào, trước mắt cũng là một tòa núi hoang mà thôi, hoàn toàn không có bất kỳ cái gì đáng giá lưu ý địa phương.

Bất quá, hắn nghĩ lại lại nghĩ một chút, không phải là ở U Minh thế giới.

"Không tệ."

Trong lúc nói chuyện, Thu Tố Bạch từ trong ngực móc ra một khối ngọc phù đến, nhẹ nhàng nắm trong tay, vượt qua nhất đạo pháp lực.

Theo pháp lực rót vào, khối ngọc phù này phát ra ấm áp bạch quang, không ngừng hướng về phía trước chiếu đi.

Ánh quang đến mức, trước mắt không khí một trận dập dờn, như là sóng nước, cùng lúc đó, hai phiến cổ xưa đại môn, hiện ra ở hai người trước mắt.

Cái này hai phiến đại môn vừa cao vừa lớn, chừng cao hơn mười trượng, rộng bảy, tám trượng, ngay tại đại môn trên cùng, treo một khối bảng hiệu, trên đó viết "Bạch Ngọc Kinh" ba chữ to.

"Trên trời Bạch Ngọc Kinh, Thập Nhị Lâu Ngũ Thành, Tiên Nhân Phủ Ta Đỉnh, Kết Phát Thụ Trường Sinh. . ."

Thu Tố Bạch nhìn qua ba chữ này, trên mặt lộ ra vẻ kích động, một mình đi thẳng về phía trước, đẩy ra hai phiến đại môn, dạo bước đi vào.

Triệu Phất Y nao nao, theo sau lưng, theo nàng cùng nhau đi vào trong đó.

Tiến vào đại môn về sau, bên trong là một tòa cực kì rộng lớn quảng trường, trên mặt đất phủ lên bôi trơn bạch ngọc, đều là một trượng vuông khối lớn miếng ngọc, mài cực quang trơn trượt, thậm chí có thể nhìn thấy bóng người.

Bạch ngọc quảng trường một chút nhìn không thấy bờ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy, ngay tại phía trước trên đường chân trời, xanh trắng tương giao, dường như một mảnh xanh thẳm nước hồ.

"Nơi này là địa phương nào?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi.

Nơi này vạn dặm xanh thẫm, mây trắng phau, cùng ngoại giới hoàn toàn khác biệt, rõ ràng không phải là hiện thế, vậy thoạt nhìn cũng không giống là U Minh thế giới, chẳng lẽ lại là cái nào đó động thiên không thành.

Chỉ là nơi này bao la đến cực điểm, thoạt nhìn so Huyền Đức Động Thiên còn lớn hơn không ít, không thể nào là vật vô chủ, lại không biết là nhà ai môn phái chiếm cứ.

"Nơi này gọi là Bạch Ngọc Kinh, chính là năm đó Thiên Đế chỗ ở."

Thu Tố Bạch từ tốn nói.

ĐỊA THƯ CHI CHỦ [C]

Phất Y Viễn Khứ
dtv-ebook.com

Chương 199: Vô Hạn Thế Giới (Chương Cuối)

199, Vô Hạn Thế Giới (chương cuối)

"Thiên Đế. . ."

Triệu Phất Y ngây ngẩn cả người.

Với hắn mà nói, cái từ này thực tế quá mức xa xôi, kỳ thực, đừng nói là hắn, coi như đối Toàn Chân Đạo chủ Lý Thuần Dương tới nói, cũng đồng dạng xa xôi.

Lý Thuần Dương cả đời tâm nguyện, bất quá là thành tiên mà thôi, thế nhưng là dù cho thành tiên đạo, phi thăng Thiên Khuyết, cũng chỉ là một nho nhỏ Chân Tiên mà thôi, khoảng cách Thiên Đế không biết kém bao nhiêu.

"Chuyện cho tới bây giờ, có một số việc cũng không cần giấu diếm ngươi."

Thu Tố Bạch một mặt đi thẳng về phía trước, một mặt cùng hắn nói ra: "Thế giới này thật sự rất lớn, so với trong tưởng tượng của ngươi lớn."

"Thế giới này có tam thập tam thiên, trong đó phàm giới Lục Thiên, địa giới Thập Bát Thiên, Thiên Giới Lục Thiên, cộng lại tổng cộng là ba mươi ngày, ác chính là chúng ta tục xưng tam giới, ở đây phía trên, vẫn còn ba tầng Thiên Ngoại Thiên, cũng chính là trong chư thiên thần thánh nhất chỗ."

"Tam thập tam thiên bên trong, lấy Thiên Ngoại Thiên cao nhất, trong đó không thiếu có đồng thọ cùng trời đất, tỏa sáng cùng nhật nguyệt Kim Tiên, cũng là tam giới chúng sinh nhất là hướng tới địa phương, người trong tu hành thường nói nhảy ra tam giới bên ngoài, nói chính là cái này địa phương."

"Tam thập tam thiên bên trong, lấy phàm giới Lục Thiên là thấp nhất, trong đó người tu hành rải rác, cho dù có chút chân truyền, cũng khó có thành tựu, trong đó đại đa số người cả đời thậm chí cũng không biết tu hành hai chữ, tỉ như ngươi ta bây giờ chỗ thế giới, chính là phàm giới trong sáu ngày Nguyên Minh Văn Cử Thiên."

"Chỉ là phàm giới Lục Thiên tuy thấp, đã có rất nhiều Thượng Cổ Thần Ma bảo vật còn sót lại ở đây, trong đó tựu bao quát cái này đã vẫn lạc Thiên Đế chỗ ở —— Bạch Ngọc Kinh."

"Nói thật cho ngươi biết, ta vốn không phải phương thế giới này sinh linh, chính là địa giới Thập Bát Thiên một trong —— Huyền Minh Cung Khánh Thiên bên trong Thanh Khâu Hồ tộc người, chỉ là trong lúc vô tình đạt được Bạch Ngọc Kinh rơi vào nơi này bí mật, lúc này mới đầu thai chuyển thế, đi vào phương thế giới này."

Triệu Phất Y theo ở phía sau, nghe được Thu Tố Bạch mấy câu nói đó, trong lúc nhất thời giật mình.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, thế giới này lớn như vậy, Thu Tố Bạch lại có như vậy lai lịch, đây hết thảy nghe quả thực giống như là đang nói thần thoại.

"Đây đều là thật sự sao?"

Triệu Phất Y chần chờ hồi lâu, rốt cục nhịn không được nói.

"Đương nhiên, ta cần gì phải lừa ngươi."

Thu Tố Bạch cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt nói ra: "Phương thế giới này cũng không phải một mình ta chuyển thế, Trần Kỳ cũng là thượng giới yêu ma chuyển thế mà đến, hắn vốn là Huyền Minh Cung Khánh Thiên bên trong Côn Luân Sơn Cùng Kỳ nhất tộc Thiếu chủ nhân, cùng ta từ nhỏ định ra hôn ước, cũng cùng ta cùng một chỗ đã biết Thiên Đế Ấn bí mật, lúc này mới từ Thiên Giới chuyển sinh mà đến, chỉ là hắn không biết Bạch Ngọc Kinh vị trí, lúc

này mới một mực tại bắt ta."

"Mà lại không chỉ chúng ta, Huyền Cơ Đài chủ nhân cũng là Thiên Giới bên trong người, chỉ là bọn hắn có khác diệu tuyệt pháp trận, nhục thân có thể hạ phàm, không giống chúng ta nhất định phải chuyển thế đầu thai mới được."

"Nguyên lai là dạng này. . ."

Triệu Phất Y bỗng nhiên hiểu được.

Hắn rốt cục nghĩ rõ ràng, Triệu Khách chỗ Thái Bình Đạo như thế cường hãn, vì sao còn bị người lặng yên không một tiếng động diệt đi, nguyên lai là Thiên Giới bên trong người động thủ, mới có như vậy năng lực.

"Tại đây Bạch Ngọc Kinh chỗ sâu, có một tòa Lăng Tiêu Cung, theo ta được đến bí quyển ghi chép, bên trong lấy Thiên Đế bảo ấn, chính là bá tuyệt thiên hạ bảo vật, nếu là có thể tới tay, cho dù chưa hẳn có thể như Thiên Đế trấn áp tam thập tam thiên, nhưng là tung hoành tam giới, luôn luôn không khó."

Thu Tố Bạch thấp giọng nói.

"A?"

Triệu Phất Y nhíu nhíu mày, có chút khó tin mà hỏi thăm: "Đã như vậy, ngươi vì sao không lấy phương này bảo ấn, ngược lại mang ta cùng đi?"

Nếu quả thật có như vậy một phương bảo ấn, hắn không phải tin tưởng, Thu Tố Bạch sẽ thả lấy mặc kệ, mặc cho bảo ấn lưu tại nơi này.

"Ngươi chẳng mấy chốc sẽ biết."

Thu Tố Bạch từ tốn nói.

Triệu Phất Y không khỏi khẽ giật mình.

Đã qua một trận, hắn phát hiện Thu Tố Bạch nói không sai, hắn quả nhiên đã biết, Thu Tố Bạch vì cái gì không có đi lấy một phương này bảo ấn.

Ngay tại bạch ngọc cuối quảng trường, là một mảnh xanh thẳm hồ nước, thoạt nhìn phi thường bình tĩnh, nước hồ thanh tịnh thấy đáy, một chút liền có thể nhìn thông thấu.

Duy nhất có chút quỷ dị chính là, hồ nước này nhan sắc hơi có chút quái dị, hiện ra một loại tử lam xen nhau nhan sắc.

Ngay tại hồ nước bên cạnh, đứng thẳng một tòa cao hơn mười trượng bạch ngọc bia,

Trên đó viết "Tê Nguyên Lôi Trì" bốn chữ.

"Trước mắt cái này một mảnh hồ nước, chính là bậc đại thần thông, đem Cửu Thiên Thần Lôi dẫn dưới, lấy vô thượng pháp lực, ngưng tụ thành một hồ lôi thủy."

"Bình thường nhìn cùng bình thường nước hồ không khác, thế nhưng là có chút đụng vào, liền sẽ hóa thành cuồng bạo nhất Cửu Thiên Thần Lôi, đem người đánh vì bột mịn, coi như trên trời Chân Tiên cũng không ngoại lệ, mà cất giữ Thiên Đế Ấn Đấu Ngưu Cung, ngay tại cái này một mảnh hồ nước chính giữa đảo hoang phía trên."

Thu Tố Bạch thở dài nói.

"A!"

Triệu Phất Y không khỏi cười khổ, giờ mới hiểu được vì sao Thu Tố Bạch biết rõ bảo ấn ở chỗ này, cũng không đi lấy, đồng dạng thở dài, nói ra: "Đã như vậy, ngươi gọi ta tới làm cái gì."

"Ta bảo ngươi đến, là bởi vì chúng ta vẫn còn một cơ hội."

Thu Tố Bạch xa xa hướng về phía trước chỉ đi.

Theo đầu ngón tay của nàng nhìn về phía trước, cách đó không xa thả neo một con nhạt Kim Sắc thuyền nhỏ, lẳng lặng địa phương phù phía trên Tê Nguyên Lôi Trì, cũng không nhúc nhích.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y có chút buồn bực.

"Chiếc thuyền nhỏ này gọi là Độ Ách Kim Chu, chỉ cần ngồi ở chiếc thuyền nhỏ này phía trên, liền có thể vượt qua lôi thủy, chỉ là có một cái, lái thuyền thời điểm, nhất định phải vạn phần cẩn thận, không thể để cho trong ao sinh ra sóng nước, nếu không, không cẩn thận kinh động lôi thủy, chính là tại chỗ bỏ mình hạ tràng."

Thu Tố Bạch nói tiếp.

"A? Cái này sao có thể!"

Triệu Phất Y không khỏi lắc đầu, lái thuyền thời khắc, mong muốn không sinh nổi trên mặt nước sóng, chẳng phải là mơ mộng hão huyền?

"Cho nên ta mới nói, cái này thập tử vô sinh."

Thu Tố Bạch nhẹ giọng nói ra: "Ta vốn định chờ ngươi lẫn vào Huyền Cơ Đài về sau, ý nghĩ mượn nhờ thiên nhân lực lượng, phá vỡ cái này một ao lôi thủy, đáng tiếc bây giờ không còn kịp rồi, chỉ có thể tự mình đi độ."

"Ngươi nếu có gan, liền theo ta cùng đi, ngươi nếu không có gan, chúng ta xin từ biệt."

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y trầm mặc xuống, cử động lần này không khác cầm tính mệnh

mạo hiểm, hắn không khỏi không cẩn thận.

"Các ngươi ai cũng đừng nghĩ đi qua, Thiên Đế Ấn chỉ có thể là của ta."

Ngay tại hai người do dự thời khắc, một cái băng lãnh âm thanh bỗng nhiên từ phía sau hai người truyền đến, theo âm thanh nhìn lại, Trần Kỳ bỗng nhiên đứng ở nơi đó.

"Ngươi là đến đây lúc nào?"

Thu Tố Bạch không khỏi kinh hãi.

"Ta một mực đi theo các ngươi phía sau. . ."

Trần Kỳ tàn nhẫn cười một tiếng, tiếp lấy nói ra: "Ngươi sẽ không thật sự cho là ta bị trọng thương đi, ta lúc ấy chỉ là lừa dối tổn thương thôi, mục đích bất quá là cho ngươi một điểm cơ hội liều mạng, đưa ngươi đẩy vào Bạch Ngọc Kinh, không nghĩ tới ngươi thật đúng là tới."

Thu Tố Bạch nghe đến đó, sắc mặt không khỏi trắng bệch.

Triệu Phất Y cũng không khỏi thất kinh, nguyên lai Trần Kỳ so với hắn tưởng tượng càng thêm đáng sợ, tâm cơ cũng phải sâu nặng hơn nhiều.

"Nguyên lai nơi này chính là Bạch Ngọc Kinh, quả nhiên không sai, ha ha, Thiên Đế Ấn, rốt cục của ta!"

Trần Kỳ mặc kệ hai người phản ứng ra sao, nhanh chân đi đến lôi trì bên cạnh, cười to lên.

. . .

Ngay tại Tê Nguyên Lôi Trì bên cạnh, Trần Kỳ cười to vài tiếng về sau, bỗng nhiên xoay người lại, nhìn chằm chằm Thu Tố Bạch, Triệu Phất Y hai người, lạnh giọng cười nói: "Đã các ngươi đem ta mang đến, cũng liền không có tác

dụng gì, thành thành thật thật đi chết a!"

Nói xong, phi thân nhảy lên, một chưởng hướng Triệu Phất Y bổ tới.

Triệu Phất Y vội vàng che chắn, đáng tiếc công pháp tu vi chênh lệch quá nhiều, liên tiếp mấy lần đều ngăn cản cái khoảng không, bị hắn một chưởng bổ vào ngực, lưu lại một cái thật sâu chưởng ấn.

Lần này xuất thủ, Trần Kỳ lại không lưu lực, hoàn toàn là hướng về phía giết chết hắn tới.

Thu Tố Bạch không có ở bên cạnh xem náo nhiệt, nhìn thấy Trần Kỳ xuất thủ, cũng xông tới, đáng tiếc nàng vừa mới tổn thất hai cái mạng, thể chất so Trần Kỳ kém quá xa, hoàn toàn không phải là đối thủ của Trần Kỳ.

Bất quá trong chốc lát, Triệu Phất Y, Thu Tố Bạch liền lần lượt thụ thương, mắt thấy lại không mấy lần, hai người liền muốn bỏ mình tại chỗ.

Ngay tại thế cục chuyển biến xấu tới cực điểm thời điểm, một thân ảnh bỗng nhiên vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Trần Kỳ.

Một chưởng nhẹ nhàng hướng về phía trước đánh ra, vừa vặn đập vào Trần Kỳ hậu tâm bên trên, một tiếng vang nhỏ về sau, Trần Kỳ chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều giống như na di vị trí, nhịn không được nôn một ngụm máu ra tới.

"Ai?"

Trần Kỳ quá sợ hãi, vội vàng né tránh mấy bước, lại hướng về sau nhìn.

Triệu Phất Y cũng lấy làm kinh hãi, theo Trần Kỳ ánh mắt, cùng một chỗ hướng về sau nhìn lại, không nghĩ tới thế mà thấy được một cái người quen.

Trương Sơn Đào!

Xuất hiện sau lưng Trần Kỳ, rõ ràng là Trường An Lục Vệ một trong Tả

Long Vũ Vệ thống lĩnh Trương Sơn Đào.

Đương nhiên, Triệu Phất Y hiểu rõ, xuất hiện ở đây Trương Sơn Đào, chỉ là khoác lên Trương Sơn Đào Bì mà thôi, thật sự giấu ở trong thân thể của hắn, cũng không phải là Trương Sơn Đào bản nhân, mà là Nhất Nhân Quy bên trong, bảo tháp trấn áp người.

"Ngươi đến cùng là ai!"

Trần Kỳ sắc mặt kinh hoàng, vẻn vẹn từ vừa rồi một chưởng kia, là hắn biết tự mình cũng không phải là đối thủ của Trương Sơn Đào.

"Chậc chậc. . ."

Trương Sơn Đào cũng không trả lời, mà là đứng chắp tay, đứng tại bên hồ bên trên, nhìn một ao lôi thủy, nhẹ giọng nói ra: "Vốn chỉ là cảm thấy ngươi cái này thân thể không tệ, dự định mượn qua đến sử dụng, không nghĩ tới thế mà vẫn còn như vậy thu hoạch, cũng không tệ. . ."

"Ngươi. . ."

Trần Kỳ sắc mặt thay đổi mấy lần, một đôi cánh bỗng nhiên từ phía sau duỗi ra, dự định vỗ cánh rời đi.

Hắn biết mình đã bị thương, chỉ sợ không phải là đối thủ của Trương Sơn Đào, tiếp tục lưu lại nơi này, chỉ là lấy chết mà thôi, chẳng bằng đi trước tốt, dù sao có một ao lôi thủy ở chỗ này, không ai có thể lấy bên trong Thiên Đế Ấn.

Ba!

Trương Sơn Đào phản ứng nhanh hơn Trần Kỳ, còn không đợi hắn cách mặt đất, đã đuổi tới bên cạnh, một chưởng vỗ ở trên người, đem Trần Kỳ ngạnh sinh sinh lưu lại.

"Chết đi!"

Trần Kỳ thấy thế, lập tức minh bạch, Trương Sơn Đào đây không phải là giết hắn không sao, thế là cũng không trốn tránh, tựu cùng Trương Sơn Đào ở bên hồ giao thủ.

Triệu Phất Y, Thu Tố Bạch hai người thấy cảnh này, liếc mắt nhìn nhau, đều đang suy tư tiếp xuống nên làm cái gì.

Vài giây đồng hồ về sau, Triệu Phất Y bình tĩnh lại, xông tới.

Hắn cùng với Trương Sơn Đào đánh qua một lần quan hệ, biết người này cũng không cuồng sát, nếu là liên thủ thắng Trần Kỳ, vẫn còn một con đường sống, thế nhưng là nếu để Trần Kỳ chiến thắng, chỉ sợ mọi người tại đây không một cái có thể còn sống sót.

Nhìn thấy Triệu Phất Y xuất thủ, Thu Tố Bạch cũng vọt lên thăng lên, ba người cùng một chỗ vây giết Trần Kỳ.

. . .

Ước chừng thời gian đốt một nén hương về sau, chiến cuộc rốt cục tiến vào giai đoạn sau cùng.

Trần Kỳ đứng tại bên trong, nhấc mạnh lên lực lượng cuối cùng, song chưởng hướng về phía trước đẩy, phân biệt hướng Thu Tố Bạch, Triệu Phất Y đánh tới.

Thu Tố Bạch, Triệu Phất Y cũng không chậm trễ, một trái một phải, đồng dạng hướng đầu của hắn đánh tới.

Đến mức Trương Sơn Đào, lại sau lưng hắn, nhẹ nhàng một chưởng, khắc ở trên lưng của hắn.

Bành! Bành! Bành!

Vài tiếng trầm đục về sau, Thu Tố Bạch phun ra một ngụm máu tươi, một

đầu mới ngã xuống đất, hiện ra yêu ma nguyên thân, khí tức suy yếu đến cực điểm, thoạt nhìn đã không thể sống.

Triệu Phất Y lại bị một chưởng đẩy lui, cả người giống đạn pháo đồng dạng bị nện ra, vượt ngang mấy chục trượng về sau, toàn bộ rơi vào Tê Nguyên Lôi Trì bên trong, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Đến mức Trần Kỳ, ở chịu ba người riêng phần mình một chưởng đến mức, trong mắt thần quang rốt cục tan rã, như vậy khí tuyệt bỏ mình.

Toàn bộ bạch ngọc trên quảng trường, chỉ có Trương Sơn Đào một người, không có chút nào thụ thương.

"Hô. . . Đáng tiếc. . ."

Trương Sơn Đào nhìn nhìn nơi xa lôi trì, Triệu Phất Y rơi xuống địa phương, khe khẽ lắc đầu, lại nhìn trên đất Thu Tố Bạch một chút, khẽ thở dài một cái, cuối cùng ôm lấy Trần Kỳ thi thể, quay người đi ra ngoài.

Phương này lôi trì quá mức lợi hại, dù cho lấy bản lãnh của hắn, lấy vô pháp vượt qua, cho dù có Độ Ách Kim Chu, cũng chỉ là phí công mà thôi.

Với hắn mà nói, chân chính thu hoạch là Trần Kỳ nhục thân, chiếm cứ cơ thể người nọ, đủ để cho hắn phát huy ra bản thể năm thành trở lên bản lãnh, cho dù có thiên nhân hạ giới, cũng đủ để tung hoành thiên hạ.

. . .

Bạch ngọc trên quảng trường, Thu Tố Bạch nằm ở nơi đó, không nhúc nhích, pháp lực dần dần tiêu tán, một đầu cuối cùng cái đuôi cũng biến mất không thấy gì nữa, bất quá, kỳ quái là, khí tức ngược lại dần dần khôi phục lại, sắc mặt cũng dần dần hồng nhuận, thật giống như rơi vào trạng thái ngủ say.

Làm Thanh Khâu Sơn Yêu Hồ, nàng giờ phút này đã chết đi, nhưng là bị nàng chiếm cứ nhục thân hơn mười năm chân chính Thu Tố Bạch, lại lần thứ

nhất nắm giữ thân thể của mình.

Tê Nguyên Lôi Trì bên trong, lại bắt đầu phát sinh một loại quỷ dị biến hóa, cũng không biết là duyên cớ nào, trong ao lôi thủy bắt đầu lấy một loại tốc độ cực nhanh giảm bớt.

Hơn mười dặm lôi trì mặt nước, vậy mà từng tấc từng tấc giảm xuống, chỉ dùng không đến nửa canh giờ, liền đã biến mất sạch sẽ, chỉ để lại một cái rỗng tuếch ao.

Tại đây tòa ao dưới đáy, Triệu Phất Y bỗng nhiên hiện ra thân hình, trên mặt lộ ra khó mà ngăn chặn kinh hỉ.

Vừa rồi trong nháy mắt đó, quả thực hiểm tới cực điểm, chỉ thiếu một chút tựu thật đã chết rồi, bất quá, vận mệnh cuối cùng vẫn chiếu cố hắn.

Ba người cùng một chỗ động thủ, đồng thời đánh về phía Trần Kỳ, cuối cùng giết chết Trần Kỳ, lại là Triệu Phất Y một chưởng.

Về sau, tựu sinh ra phản ứng dây chuyền.

Triệu Phất Y một chưởng đánh chết Trần Kỳ, lập tức đem Sơn Thủy Họa Quyển kích hoạt.

Ngay tại rơi vào lôi trì trước một cái chớp mắt, hắn đã trốn Sơn Thủy Họa Quyển, tiến vào thế giới trong tranh, cuối cùng rơi vào lôi trì, chỉ có một bộ tranh sơn thủy mà thôi.

Càng quỷ dị hơn là, bức họa này rơi vào lôi trì về sau, liền có thể cực nhanh thôn phệ trong ao lôi thủy, tựu liền Triệu Phất Y trong bức họa thế giới, cũng có thể nhìn thấy một cỗ trạm Lam Lôi nước từ bầu trời rơi xuống, không ngừng sái nhập bình nguyên khô cạn màu đen xám trên bùn đất, mang đến từng sợi sinh cơ.

Thẳng đến trên trời không còn hạ xuống lôi thủy, Triệu Phất Y cũng ăn sạch

thế giới trong tranh dự trữ đồ ăn, lúc này mới mạo hiểm ăn tươi quả đào ra tới nhìn xem.

Không nghĩ tới, cái này một ao lôi thủy, quả nhiên đã bị thôn phệ sạch sẽ, ngược lại để hắn chết trúng được sống.

. . .

Triệu Phất Y ở trong ao đứng một trận, sửa sang lại quần áo, quay người hướng Bạch Ngọc Kinh bên trong, lôi trì phía trên, trong hồ trên đảo Đấu Ngưu Cung đi tới.

Ở nơi nào, cất giấu Thu Tố Bạch tâm tâm niệm niệm Thiên Đế Ấn.

Khoảng sao thời gian đốt một nén hương về sau, Triệu Phất Y rốt cục đi vào Đấu Ngưu Cung trong chính điện, xa xa nhìn thấy một phương bàn con, phía trên bày biện một khối bạch ngọc ấn tỉ, nếu là không đoán sai, đây chính là Thu Tố Bạch trong miệng Thiên Đế Ấn.

Chỉ là hắn giờ phút này lại vô tâm chú ý này ấn, bởi vì ngay tại khối này ấn tỉ bên cạnh, còn đứng lấy một cái nữ tử áo đen, đang dùng nhẹ tay khẽ vuốt sờ Thiên Đế Ấn.

"A, chính là ngươi hút đi lôi thủy, mở ra phong ấn, ngược lại là đa tạ, bằng không ta cũng tìm không thấy cái đồ chơi này."

Nữ tử áo đen nhẹ nhàng cầm lấy Thiên Đế Ấn, đặt ở trong lòng bàn tay vuốt ve nói.

Triệu Phất Y im lặng không nói, ở hắn cảm giác bên trong, nữ tử áo đen cùng người bình thường không có gì khác nhau, thế nhưng là có thể ở lúc này xuất hiện ở đây, sao lại có người bình thường?

"Thế nhưng là ngươi tu vi kém như vậy, làm sao có thể thu phục lôi thủy, chẳng lẽ trên người ngươi mang theo bảo vật gì?"

Nữ tử áo đen tò mò nhìn Triệu Phất Y.

"Tại hạ chỉ là vận khí tốt thôi."

Trong lúc nói chuyện, Triệu Phất Y từng bước một lui về phía sau.

Thiên Đế Ấn có thể không cần, mệnh không thể không cần, nữ tử áo đen thần bí khó lường, tiếp tục lưu lại nơi này, làm không tốt sẽ chết.

"Không muốn khiêm tốn sao, lôi thủy cũng không phải bằng vận khí liền có thể thu phục, để cho ta nhìn xem. . ."

Nữ tử áo đen nhẹ nhàng trừng mắt nhìn nhìn Triệu Phất Y, ngừng lại một chút, bỗng nhiên ngạc nhiên nói ra: "Thì ra là thế, ngươi là được Hoa Quả Sơn truyền thừa, a, địa thư cũng ở trên thân thể ngươi, ngược lại là vận khí không tệ!"

Triệu Phất Y không khỏi giật mình.

Hắn cho dù không biết nữ tử áo đen nhìn ra cái gì, nhưng chỉ từ nàng một hơi gọi ra đồ vật đến xem, chỉ sợ đã nhìn tám chín phần mười.

"Đã như vậy, dứt khoát đem Thiên Đế Ấn cũng cho ngươi đi, nhìn xem ngươi tương lai đến cùng có thể đi đến một bước kia!"

Nữ tử áo đen dứt lời, cầm trong tay Thiên Đế Ấn ném một cái, xa xa ném tới Triệu Phất Y trong tay.

"Cái này. . ."

Triệu Phất Y trợn mắt hốc mồm, cuống quít tiếp nhận Thiên Đế Ấn, lại hoàn toàn không hiểu đây là có chuyện gì

"Ngươi không nên nghĩ quá nhiều, nhanh mạnh lên trọng yếu nhất, có Hoa

Quả Sơn truyền thừa, vẫn còn địa thư cùng Thiên Đế Ấn hộ thân, ngươi đi đến cơ hội cuối cùng rất lớn, ta ở điểm cuối cùng chờ ngươi, hi vọng tương lai có kề vai chiến đấu cơ hội."

Nữ tử áo đen nhàn nhạt cười nói.

"Ngươi. . . Là ai?"

Triệu Phất Y nhịn không được hỏi.

"Ta gọi Phong Tiểu Vô, nhớ kỹ ta nha!"

Phong Tiểu Vô nói xong câu đó, cứ thế biến mất không thấy.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Triệu Phất Y ngây ngẩn cả người, cái này Phong Tiểu Vô đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, nói chỉ là vài câu không giải thích được, lại đem Thiên Đế Ấn ném cho hắn, cứ thế biến mất không thấy, đến cùng là lai lịch thế nào.

Bất quá, hắn biết người này tuyệt đối không đơn giản, có thể nhìn ra Sơn Thủy Họa Quyển ở trên người hắn, lại không thèm để ý chút nào, đem Thiên Đế Ấn cũng không coi là chuyện đáng kể, tiện tay tựu ném cho hắn.

Hắn quả thực không tưởng tượng nổi, sẽ là hạng người gì, mới có phần này hào khí, chỉ hi vọng lần sau gặp mặt chính là, cùng nàng tiêu chuẩn không muốn cách biệt quá xa, có cơ hội hỏi lại mấy câu.

Phong Tiểu Vô biến mất về sau, Triệu Phất Y cất kỹ Thiên Đế Ấn, quay người đi ra Đấu Ngưu Cung, đứng tại cung điện trước đó, xa xa nhìn qua xa xa hai phiến cũ kỹ đại môn, nhẹ nhàng một chỉ, hai phiến đại môn liền đã đóng bên trên.

Đạt được Thiên Đế Ấn về sau, chỗ này Bạch Ngọc Kinh, cũng đã mất nhập hắn chưởng khống, bên trong hết thảy đều đã thuộc sở hữu của hắn.

Triệu Phất Y đứng tại cửa cung, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cất tiếng cười to.

Thế giới này có vô tận kỳ tích, vĩnh viễn sẽ phát sinh một người không tưởng tượng nổi sự tình, mỗi chuyện nguyên nhân gây ra cùng kết cục, đều sẽ ngoài dự liệu.

Cũng đang bởi vì như thế, hắn mới cảm nhận được cái này tàn khốc thế giới một mặt khác.

Bạch Ngọc Kinh nơi tay, lần này Nguyên Minh Văn Cử Thiên đại kiếp, với hắn mà nói, đã không đủ vì nói, bằng vào cung trong tài nguyên, hắn thậm chí có thể ở rất ngắn thời gian bên trong phi thăng thành tiên, đi một thế giới khác, kiến thức thần kỳ hơn thiên địa.

Bất quá, trước đó, hắn quyết định trước tốn hao một đoạn thời gian, chấm dứt tại đây phương thế giới nhân quả , chờ đến hết thảy đều giải quyết thích đáng về sau, lại tiến về càng rộng lớn hơn tam thập tam thiên.

Triệu Phất Y tin tưởng, rời đi thời gian sẽ không quá xa, thế giới này đã hướng hắn mở ra thần bí nhất mạng che mặt.

(toàn văn xong)